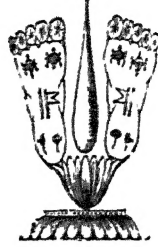

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார்பெருமாடர் லீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாயிர திவ்யப்ரபத்தத்துவ முதலாயிரத்தில்

பெரியாழ்வார்

அருவிச்செய்த

திருப்பல்லாண்டு,

பெரியாழ்வார் திருமொழியும்

ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர்

இயற்றிய

திவ்யார்த்ததீபிகை யுரையுடன் கூடியவை

மூன்றும் பதிப்பு

ஸ்ரீ வேங்கடேசுவரா பிரஸ், சின்ன காஞ்சிபுரம்.

நடைக்குமிடம்:—

கரந்தமாலா ஆபீஸ், விஷ்ணுகாஞ்சிபுரம்.

விலை ரூ. 6-0-0. பைண்டிங்

1959.

பேருள்ளன் பெருந்தேவத்தாயார் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

மூகாஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
திவ்யார்த்த தீபிகையுரையோடு கூடியன

முதலாயிரம்

பொதுத்தனியன்கள்

ஈம்பெருமான் அநுதிச்செய்தது

ஸ்ரீசைலேச தயாராத்ரம் தீபத்தயாதி குறுந்நவம்:

ய வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முகம்.

ஸ்ரீசைலேச தயாராத்ரம்	{ திருமலைபாழ்வார் என்னும் திரு மதித்தர வாய்மொழிப்பிள்ளையின் திரு ப்ரவணம்	{ எம்பெருமானார் பக்கவிலே ப்ரவணம் முடையவரு மான
தீபத்தி ஆதி குறுந்நவம்	{ வறுளுக்குப் பாத்ரபூசகம் ரம்ய ஜாமாதரம்	{ மணவாள மாமுனிகளை வணங்கா கின்றேன்.
குறுந்நவம்	{ ஞானம், பக்கி முதல்பகவதருண் களுக்குக் கடலே போன்றவரும் முகம் வந்தே	

"இப்புவியிலுங்கேசுமற்கு ஈடளித்தான் வாழியே" என்று வாழ்த்தப்படா நின்ற மணவாளமாமுனிகள் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் ஸ்ரீ ரங்கநாதன் திருமுன்பே, திருவாய் மொழியின் சிறந்த வியாக்கியானமாகிய ஈடுமுப்பத்தாறுபிரப்படியைக் காலகேசுபம் ப்ரவாதத்தவருக்கே அடைவிலே காலகேசுப சாத்தவமுறைபன்று ஸ்ரீ ரங்கநாதன் தானே ஒரு சிறுபிள்ளை வடிவுடன் திருவேலக்கத்தினிடையே ஓடிவந்து கைகூப்பிவின் ஸ்ரீசைலேசதயா பாத்ரமென்று தொடங்கி இந்தத் தனியனை வெளியிட்டுச் சென்றதமன்றியிள், வடமொழி வேதத்தின் ஆதியிலும் அந்தத்திலும் ப்ரணவோச்சாரணம் பண்ணுவது கிபதமாரிபுப்பது போலத் தமிழ்வேதப் பாராயணத்தின் ஆதியிலும் அந்தத்திலும் இந்தத்தனியனை ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் களையவரும் நியதமாக அநுஸந்திக்கக் கடவர்களென்று கியமனமு மருளினன்.

மணவாளமாமுனிகளின் ஆசார்யரான திருவாய்மொழிப்பிள்ளைக்கு ஸ்ரீ சைலேசர் என்று திருநாமம்.

... கூத்தாழ்வான் அநுதிச்செய்தது

ஈம்பெருமான் நாதயாமுகம்மயம்

அஸ்மதாசார்ய பர்யந்தரம்

குருபரம்பரம்.

எக்த் தீராக ஸ்ரீராமபாடி	{ எம்பெருமானார் தொடக்கத் தீராக உடைத்தாய்	அஸ்மதாசார்ய பர்யந்தரம்	{ எமக்கு ஆசார்யரான எம் பெருமானாரை முகவிலே உடைத்தான்
நாத யாமுக மம்மயம்	{ ஸ்ரீராமபாடியினையும் ஆன வந்தாரையும் இடையிலே உடைத்தாய்.	குருபரம்பரம் வந்தே	{ ஆசார்ய பரம்பரையை வணங்குகின்றேன்.

இதனால், எம்பெருமான் முதலாக இன்றளவுமுள்ள ஸைவாசார்யர்களையும் தொழுதாயிற்று

இதிலும் ஆழ்வான் அநுதிச்செய்தது

போதியாய்மயத்தபதார்ப்புஜயம்முகம்

வ்யாமோஹதஸ் தத்திராணி த்ருணய மேகே

முதலாயிரம்

**அஸ்மக்குரோர் பகவதோஸ்ய தயைகலிந்தோ:
ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே**

ய:	யாவரொரு எம்பெருமானார்	அஸ்மத் குரோ:	எமக்கு ஆசார்யராய்
சித்யம்	எந்நாளும்	பகவத:	{ ஸமஸ்த கல்யாணகுண பரி
அச்யுதபதாம்புஜ	எம்பெருமானது திருவடித்	தயா ஏக லிந்தோ:	{ பூர்ணராய்
யுகம் ருகம்	தாமரை மிணைகளாகிற		{ திருவருட்கடலான
வ்யாமோஹத:	ஸாவர்ணத்திலுள்ளமிருத்த	அஸ்ய ராமா	{ எம்பெருமானுருடைய
தத் இதராணி	விறுத்தத்தினாலே	நுஜஸ்ய	{ திருவடிகளை
	{ அத்திருவடிகளுக்குப் புறம்பா	சரணௌ	{ உபாயமாக
	{ யுள்ள விஷயங்களை	ப்ரபத்யே	{ பற்றுக்கிறேன்.
த்ருணய மேசே	{ தருமபாக கிணைத்துத் தள்ளி		
	{ விட்டாரோ		

ஆளவந்தார்

**மாதாபிதா யுவதயஸ் தநயா விபூதி:
ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதவ்யயாகாம்,
ஆத்யஸ்ய க: குலபதேர் வு
யுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா**

மத் அக்ஷயாகாம்	என்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு	க: ஆத்யஸ்ய	{ கமக்குக் குல ட்டஸ்தராகிடு
கிடமேக	எப்பொழுதும்	குலபதே:	{ ஆழ்வாருடைய
மாதா பிதா	{ தாய், தந்தை, மாதர், மக்கள்,	வருள அபிராமம்	{ மகிழ்மலர்களினால் அழகாயும்
யுவதய: தநயா:	{ செல்வம் (மற்றுமுள்ள)	பூதீமத்	{ கித்தோஜ்வலமாயு மிருக்கிற
விபூதி: ஸர்வம்	{ எல்லாமும்	தத் அக்ஷரியுகளம்	{ அந்தத் திருவடியிணையை
யத் ஏவ	{ மாதொரு ஆழ்வார் திருவடி	மூர்த்நா	{ தலைமால்வணக்குகின்றேன்
	{ யேயோ	ப்ரணமாமி	

பூதிபராசரபட்டர் அநிஸ்சேயத்தது

**பூதம் ஸர்ச்ச மஹதாஹ்வய பட்டநாத
பூபக்திஸார குலசேகர யோகிவாஹாக்,
பரகால யத்
பூமீத்ப்ரங்குசமுசம் ப்ரணதோஸ்யி கித்யம்**

பூதம்	பூதத்தாழ்வாரையும்	பக்தாங்கிரேணு	{ தொண்டாடிப்பொடியாழ்
ஸர்ச்ச	பொய்கை யாழ்வாரையும்	பரகாலயதீந்த்ர	{ வார் திருமங்கையாழ்வார்
மஹத் ஆஹ்வய		மிச்சராக	{ ம்
பட்டநாத	{ பேமாழ்வார் பெரியாழ்வார்	மத்தராக்	{ நம்மாழ்வாரையும்
பூதி பக்திஸார	{ திருமழிசையாழ்வார் குல	குசமுசம்	{ நான்தோடும்
குலசேகர	{ சேகராழ்வார் திருப்பா	கித்யம்	{ ஸேவிக்கிறேன்
யோகிவாஹாக்	{ னாழ்வார் இவர்களுக்கும்	ப்ரணத: அஸ்யி	

ஆழ்வார்கள் பதின்மனையும் ஆசாரியர்களில் முக்கியான எம்பெருமானாரையும் சேர்த்து அநுஸந்திக்கும் ச்லோகமாயிது. இதில், பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் என்ற முறைமைப்படியே திருநாமங்களைப் பதியாமல் பூதத்தாழ்வாரை முன்னே பதித்தும் நம்மாழ்வாரை முடிவிற்பதித்தமிருப்பது ச்லோகம் கூடினவகையிலே அமைந்த அமைப்பு என்று கிணைத்திடுவர் சிலர். அங்ஙனன்று; காரண பூத மஹதாஹ்வய பக்தி ஸாராக் பூதீமச்சடாரி குலசேகர பட்டநாதாக், பக்தாங்கிரேணு முக்வாஹாக் கார்த்திகேயநாமாநுஜஞ்ச யமிகம் ப்ரணதோஸ்யி கித்யம்" என்று அடைவுபடக் கவி சொல்லுவதில்

அருமையொன்றுமில்லை: ஆயினும், பூதத்தாழ்வார் தொடங்கி நம்மாழ்வார் முடிவாக அமைக்கப்பட்ட இந்த பாக்ரியைக்கு நல்ல நியாமகம் ஒன்றுண்டு கேண்மின்—

ஆழ்வார்களுள் முக்கியமான நம்மாழ்வாரை அவயவியாகவைத்து மற்றுள்ள ஆழ்வார்களை அவர்க்குத் திருமுடி திருக்கண் முதலிய அவயவங்களாக வைத்துப் பூருவாசாரியர்கள் ச்லோகங்களாளுளிச் செய்துள்ளார்கள் அவற்றில் பூதத்தாழ்வாரைத் திருமுடியாகவும், பொய்கை பேயாழ்வார்களைத் திருக்கண்களாகவும், பட்டர்பிரானைத் திருமுகமாகவும், திருமழிசைப்பிரானைத் திருக்கழுத்தாகவும், குலசேகரப்பெருமானையும் திருப்பாண்பெருமானையும் திருக்கைகளாகவும், தொண்டரடிப்பொடிகளைத் திருமார்பாகவும், கலியனைத் திருநாபியாகவும் எதிராசனைத் திருவடியாகவும் உருவகப்படுத்தியிருத்தலால் அந்த பாக்ரியைக்கு ஏற்ப இந்தத் தனியன் திருவவதரித்ததென்று பெரியார் கூறுவர். அவயவபூதர்களை முற்றாற வரிசையாகச் சொல்லி, அவயவியான பரபந்தங்கூடஸ்தரை முடிவில் சொல்லியிருப்பது இவ்வகையிலே நன்கு பொருந்துமென்றுணர்க. பட்டர்திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளியிருக்கும்போது நஞ்சியருடைய பிரார்த்தனையினால் அருளிச்செய்த ச்லோகம்த.

பொதுத்தனியன்களின் உரை முற்றிற்று.

திருப்பல்லாண்டு, பெரியாழ்வார் திருமொழிகளின்

த னி ய ன் க ள்

(பூநீரங்காதமுனிகள் அருளிச்செய்தது.)

குருமுகமந்தீய ப்ராஹ வேதாசேஷாந்
நரபதிபரிக்கல்பம் சுல்கமாநாதுகாம:,
ச்வசுரமரவந்த்யம் ரங்கநாதஸ்ய ஸாக்ஷாத்
தவியுகுலதிலகம் தம் விஷ்ணுசித்தம் நமாம்.

ம:	யாவரொரு பெரியாழ்வார்	ப்ராஹ	{ (பகவத் கிருபையினால்) எடுத்த
நரபதி	{ வல்லபதேவனென் கிற அரசு		{ துரைத்தாரோ,
பரிக்கல்பம்	{ னுல ஏற்படுத்தப்பட்ட	அமர வந்த்யம்	{ தேவர்களினால் னேவிக்கத்
சுல்கம்	{ பந்தயப்பொருளாகிய பொற்	ரங்கநாதஸ்ய	{ தகுந்தவரும்
	கிழியை	ஸாக்ஷாத்	
ஆதாத காம:	{ கிரஹிக்க எண்ணமுடையவ	சுவசுரம்	{ பூநீரங்காதனுக்கு நேராக
	ராம்		{ யாமனரும்
குருமுகம	{ ஆசாயமுடைய ஒரு கல்வி	தம் விஷ்ணு	{ பிராமண குலத்திற்குத்
அந்தீயம்	{ யும் கற்காமலே	சித்தம்.	{ திலகம் போன்றவருமான
அமசுஷாந்	{ (பரதத்துவ நிர்ணயத்திற்கு	நமாம்	{ அப்பெரியாழ்வாரை
சேதாந	{ வேலு 4.5) வேதம்		{ வணங்குகிறேன்.
	{ னெலாவதையையும்		

பாண்டியப்பட்டர் அருளிச்செய்தவை

யின்னுர் நடவதீன்துழ் வில்விடித்து நென்றெருகால்
சொன்னுர் கழந்தாந் துடிநேம்—யுன்னுன்
கிழியறுத்தா னென்றுரைத்தோங் கிழமைமீறிற் சேரும்
வழியறுத்தோம் நெஞ்சமே வந்து.

மின் ஓர்	"ஒளிசிறைத்த	(பாதத்துவ கிரீணயம் பண்ணி)	
தட	பெரிந	கிழி	பொருள் முடிப்பை
மதின்	திருமதிலே	அறுத்தான்	} அறுத்தருளினர்" என்று
குழி	குழப்பட்ட	என்று	
யில்லிபுத்தூர்	} "யில்லிபுத்தூர்" என்று	உரைத்தோம்	சொல்லப்பெற்றோம்;
என்று		நெஞ்சமே	ஓ நெஞ்சே!
ஒருகால் சொன்னார்	ஒருகால் உச்சரித்தவருடைய	வந்து	நீ அறுக்காமாய் வரப்பெற்று
சுழல் கமலம்	திருவடிக் தாமரைகளை	கீழ்மைமீனில்	அதோகதியாகி நாகத்தில்
குடினோம்	சொழைக்கொண்டோம்;	சேரும்	சேருகைக்குடனான
முன் நான்	} "புருஷார்த்தம்வெளியாகாத	வழி	வழியை
		அறுத்தோம்	அறுப்பண்ணினோம்.
	முற்காலத்தில்		

பாண்டியன் கொண்டாடப் பட்டப்பிரான் வந்தானென்று
 ஈண்டிய சங்கமேடுத்துத—வேண்டிய
 வேதங்க ளோதி விரைந்து கிழியறுத்தான்
 பாதங்கள் யாமுடைய பற்று.

பாண்டியன்	{ வல்பதேவ னென்கிற பாண்டிய ராஜன்	வேதங்கள்	வேதவாக்கியத்தளை
கொண்டாட		ஒதி	உபநயனித்து
பட்டப்பிரான்	{ "பரஹ்மணாகளுக்கு உப காரகரான பெரியாழ்வார்	விரைந்த	விளம்பியாமல் [தவிர்த்த]
வந்தான் என்று		கிழி	{ வித்யாக்ஷகமரக வைத்த பொருள் முடிப்பை
சுண்டிய	எழுந்தருளினார்" என்று	அறுத்தான்	
சங்கம்	நிரைநிரைநான	{ அறுத்தருளின பெரியாழ்வா ருடைய	
எடுத்து	சங்குக்களை		பாதங்கள்
ஊத	கையில்கொண்டு	யாமுடைய	மகக்கு
வேண்டிய	(பலர்) ஊத,	பற்று	புதலிடம்.
	{ (விஷ்ணு பாரமயஸ்தாபகத் துக்கு) ஆவச்யதக்களான		

★ தனியன் உரை முற்றிற்று ★

ஸ்ரீ:

பெரியாழ்வார் வைபவச்சுருக்கம்

ஸ்ரீ யில்லிபுத்தூரில் அரதணர் குலத்திலே ஆனிமாதத்து ஸ்வாதிசுஷத்திரத்தில் அவ
 தரிதது விஷ்ணுசித்தொன்றுத் திருநாமமுடையாராயிருந்த இவ்வாழ்வார் அவ்வூர்ப்பெரு
 மாளுக்கு ஸ்தவனமமயத்தத திருமாலைக்கடிச் சாத்துபவராயிருந்தார். அக்காலத்து, தென்
 மதுரையரசனான வல்லபதேவன் கற்கதி நன்னும் வழியைச் சித்தித்துத் தன் புரோஹிதனை
 செல்வமம்பிரின் உபதேசத்தினால் பல விதவாண்களையும் திரட்டிப் பாதத்துவகிரீணயம்
 பண்ணுவதில் விருந்தி, மதுரையில் ஒரு பெரியஸ்தலத்தில் அபாரமான பணத்தை வித்யா
 சுக்ரபாகக் கிழிச்சுரையில்கூட்டிப் பலவிடங்களிலுமுள்ள பண்டிதர்களுக்கு அழைப்புப்
 பததிரைக உறுப்பினன். இவ்வாழ்வாரைக்கொண்டு பாதத்துவ கிரீணயம் செய்க்க
 கிரும்பிய ஸ்ரீ யில்லிபுத்தூர்ப் பெருமான கனவிலே இவர்க்கு சியமனம் தந்தருளி, இவர் ஸர்வ
 ஐந்தாரம்படியான விசேஷ கடாசுமம் செய்தருளி மதுரை விதவதஸைபக்கு இவரையனுப்ப,
 இவரும் கம்பிரமாய் எழுந்தருளி ஸ்ரீமந்தாராபணனே பரபுருஷனென்று சுருதி ஸ்மிருதி
 இத்திராஸ பூரணிகளைக்கொண்டு பலவாறாக உபப்பலித்து அக்கிழியை அறுத்துக்கொண்
 டார். இங்ஙனம் பாதத்துவ கிரீணயஞ் செய்தருளின இவ்வாழ்வாருக்கு அரசன் யானைப
 மீது மறோத்தலைம் செய்யிக்க, பட்டபதரதனான அமபெருமான் தீர்த மரோதலவத்தைத்
 தானுக்கண்டு களிக்க கிரும்பிப் பட்டபவாரங்களைத் தருடனயிது எழுந்தருளி நெருங்கி
 சிறி, ஆழ்வார் ஸேவித்து விட்ட யாணை வர்களைத் தானாகக்கொண்டு பல்வகையிலும்
 கிருப்பலாண்டு பாடினர். பிறகு விசேஷ பற்றுபானம் பெற்று ஸ்ரீ யில்லிபுத்தூர்க்கு

எழுந்தருளி மதுரையிற் கிடைத்த பொருள்களையெல்லாம் பகவானுக்கே ஸமர்ப்பித்துப்
'பெரியாழ்வார் திருமொழி' என்னும் திவ்ய ப்ரபந்தத்தை அருளிச்செய்த முன்போலவே கந்த
வனத் திருப்பணியில் கிரதாரியிருந்து வாழ்ந்த விளங்கினர். ... ..*

—பெரியாழ்வார் வைபவச்சுருக்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

திருப்பல்லாண்டு முன்னுரை

இப்பிரபந்தத்திற்குத் திருப்பல்லாண்டென்று திருநாமம் வழங்குதற்குக் காரணம்
யாதெனில்; ஒவ்வொரு பாசரத்திலும் பல்லாண்டு பல்லாண்டு என்றசொல்லி மங்களராசாஸ
கம் செய்திருப்பதனால் அதனையே திருபகமாக்கிப் பல்லாண்டு என்று திருநாமம் சரத்தினர்.
திரு என்பது வடமொழியில் ஸ்ரீசப்தம்போல் மேன்மையையுணர்த்தும்; மேன்மைதக்கிய
மங்களராசாஸக ப்ரபந்தம் என்றபடி. இப்பிரபந்தம் பல்லாண்டென்று தொடங்கப்படுதலால்
முதற்குறிப்பு என்னு மிலக்கணத்தால் திருப்பல்லாண்டெனத் திருநாமம் பெற்றதென்னவுமாம்.

அவாப்த ஸமஸ்தகாமனென்றும் ஸர்வாசுக்கனென்றும் ப்ரஸித்தனான ஈசுவரனைக்
கண்டால் தமக்கு வேண்டிய மங்களங்களை அவனிடத்தில் பிரார்த்தித்துப் பெறவேண்டி
யிருக்க, தாம் அவனுக்கு மங்களமுண்டாகுமாறு ஆசரளிப்பது தகுதியோவென்னில்;
பகவத்கிருபையினால் கிடைத்த பத்தியினால் அந்த பகவானுடைய ஸர்வாசுக்கதவம் மூதவான
ருணங்களை அடியோடு மறந்து 'பகவானுக்குக் குறையொன்றுமில்லாமலிருப்பதே சமக்கு
மங்களம்' என்று இவ்வாழ்வார் கினைத்து மங்களராசாஸகம் பன்னுகிருர் எனமுணர்க.

மற்றுள்ள ஆழ்வார்களுக்கும் மங்களராசாஸகத்தில் ஊற்றியிருந்தாலும் அவர்களுக்கு
அது எப்போதோ ஒருகாலுள்ளதேயன்றி இப்பெரியாழ்வார்க்குப்போலே கித்யமாயும் முக்கிய
மாயுமிராது. அவர்கள் எம்பெருமானை ரசுக்களுக்கப்பற்றி அவனிடத்தில் தங்களுடைய
வாழ்ச்சியைப் பெறுவதற்கு விரும்புவார்கள். இவ்வாழ்வார் அப்படிடல்வாமல் எம்பெருமா
னுடைய வாழ்வையே தமக்கு வாழ்வாக கினைத்துப் பெருமானுக்கு என்ன திங்குவருகிறதோ
வென்று பயப்பட்டுக் காப்பிடத்தேடுகிற பாமபக்தராவர். ஆனதுபற்றியே மற்றுள்ள
ஆழ்வார்களைவிட மிக்க பெருமையுடையவரானது காரணமாகவே இவர்க்குப் பெரியாழ்வா
ரென்று ப்ரஸித்தியுண்டாயிற்று. ... ..*

ஸ்ரீ:

பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த

திருப்பல்லாண்டு

1. பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயித்தான்டி *
பலகோடி நூறுயிரம்
மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ணு * உன்
சேவடி சேவ்விதிருக் காப்பு.

(௩)

மலை ஆண்ட	மல்லாண்டே சிரஸித்த	மலை ஆயிரம்	} உகேகப்பாண்டேகலா : ௧௧ ஓ ௩
		ஆண்ட	
நின் தோள	{ தன்னிடிகோளகளை	மலைகோடி நூறு	} இப்படி உண்டான ௧௧ ஓ
	{ உடையகுய்	ஆயிரம்	
	நீலமணிபோன்ற	உன்	} உன்னுடைய
மணி வண்ணு	{ திருநிறத்தை உடைய	சேவடி	
	{ னனைவனே!	சேவடி	} சுவரத் திருவடி கவிதா-ரட்ட
பன் ஸுன்டி	{ பலபல வழு ஓக்களிலும்	திருக்காப்பு	
மலை ஆண்ட			} குய்யவந்திற் றெனக் கண்டா
			} சிந்தி

* * *—பண்டியராஜனுடைய பண்டிதஸையிலேவந்த பாதத்வகிரீணயம் ப

பெரிபாழ்வார்க்கு அவ்வாசன யானையின்மேலே மஹோத்தஸம் செய்கிறதேபோது அந்த உத்தமததைக்கண்டு ஆகந்திப்பதற்காக ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் ஸபரிவாராயம் எழுந்தருளி எதிர்; ஸேவைணாதிக்க, ஆழ்வார் ஸேவித்து 'இந்த அருமருந்தன்ன எம்பெருமானுக்கு எழும்புண்டெல்லாம் அஸ்ரராக்ஷணமயமாயிருக்கிற இந்நிலத்திலே யாராலே என்ன தீங்கு விளைகிறதோவென்று அதிசங்கப்பட்டு 'ஒரு அமக்களமும் நேரிடாதபடி மங்களமே யாயிருக்கவேணும்' என்று பல்லாண்டு பாடுகிறார். அதாவது—ஐய விஜயீபவ என்கிறார்.

ஆழ்வார் இப்படி அதிசங்கையாலே மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறாரென்று தெரிந்த கொண்டு எம்பெருமான் 'ஐயோ! ஏன் இவர் இப்படி பயப்படுகிறார், எப்படிப்பட்ட எதிரி களையும் ஒரு வியல் துனியாலே வென்றெழிக்கவல்ல தேஹவலிவு நமக்கு உண்டென்பது இவர்க்குத் தெரியவில்லை போலும்; அந்தவலிவைக் காட்டினோமாகில் இவருடைய அச்சம் அடங்கிவிடும்' என்று நினைத்து, முன்னே கிருஷ்ணாவதாரகாலத்தில் தன்னைக் கொல்லும்படி கம்மஞ்சை ஏவப்பட்டுவந்த சாணூரன் சூஷ்டிகன் முதலிய மல்லர்களை நுழக்கித் தள்ளின தன்னுடைய பூஜலத்தைக் காட்டினான்; ஆழ்வாருடைய அச்சம் தணிவதற்காகக் காட்டின அந்த வலிவு ஆழ்வாருடைய பயம் அதிகரிப்பதற்கே காரணமாயிற்று. புத்திரன் குரானியருந் தாம் அவனுடைய தாயானவன் 'இவன் ஒருவரையும் வெளியம்பண்ணாமல் யுத்தம் செய்யப் போய்விடுவான்' யாராலே என்ன கெடுதி நேர்த்துவிடுமோ' என்று பயப்படுவதுபோல் இவரும் அந்த மல்லாண்ட திண்டோள் வலிமைக்குப் பயப்பட்டு மீண்டும் மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார்.

பல்லாண்டு என்ற ஒரு தடவை சொன்னால் போராதா? "பல்லாயிரத்தாண்டு" என்றும் "பல்கோடி நூறுயிரமும் பல்லாண்டு" என்றும் அதிகமாகச் சொல்லுவானேன்? என்னிங்; தாலுத்தவன் தாலும் திருக்கறவரையில் 'தண்ணீர், தண்ணீர்' என்றே சொல்லிக் கொண்டிருப்பதுபோல் இவரும் தம்முடைய அச்சம் அடங்குமளவும் மங்களாசாஸனம் ஓயமாட்டார்.

மல்லாண்ட என்றவிடத்தில் மல் என்ற சொல் மல்லர்களைச் சொல்லும். ஆயுதத் துணியின்றி தேஹவலிவையேகொண்டு சண்டை செய்பவர் மல்லர். இனி, மல்லாண்ட என்பதற்கு 'பல்காலியான' என்றும் பொருளுண்டு. மல்—வலிவு. "உன் சேவடி செவக் திருக்காப்பு" என்று திருஷ்டிக்குமாத் திரம் மங்களாசாஸனமிருந்தாலும் இது திருமேன் முழுமைக்கும் மங்களாசாஸனம் பண்ணினதாகும். சேஷபூதனுக்குத் திருவடியே உத தேச்யம் என்பதைக் காட்டவே சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு என்றார். செவ்வடி என்று அம் சேவடி என்றாலும் ஒன்றே; இருவகைப் பாடமுமுண்டு. "பல்கோடிநூறுயிரம்" "பல்கோடிநூறுயிரும்" என்பன பாடபேதங்கள்.

இந்தப் பாசும் பல்லவிபோலே 'ஒவ்வொரு பாசுரத்தோடும் சேர்த்துச் சொல்ல; தருத்தது. இடையம் மேல் பாசுரத்தையும் சேர்த்து ஒரு பாட்டாக அநுஸந்திப்பது ஸம்பந்தமாய்.

...

...

...

...

(ச

2. அடியோமோடும்நின்றோடும் பிரிவின்றியாயிரம்பல்லாண்டு *
வடிவாய்கின்வமார்பினில் வாழ்கின்றமங்கையுப்பல்லாண்டு *
வடிவாச்சோதிவனத்துறையும் சுடராழியுப்பல்லாண்டு *
படைபோர்புக்குமுடிந்தும் அம்பாஞ்சன்னியாயுப்பல்லாண்டே. (உ

அடியோமோடும்	{ தாளழிதர்களாய் அடியேன் கின்	உன்னுடைய
	{ தொடக்கமாயுள்ள சேதநர் உலமாபினில்	திருமாபின் வலது பக்கத்தி
	கனோந்த	பொருந்தியிரா கின்றன
விவரிப்போ	வ்வாயிமாண்டேகொடுத்த	கித்யெனவக சாலர்யான
விவரிப்போ	பிரிவின்றியாய்	பெரிய தோட்டியார
ஆத்யம	{ திருநெல்மந்தம், தருத்தது	{ தொடக்கமான நாய்ச்சி
பெல்லாண்ட	{ செவ்வடி	மாகளும்
வடிவ ஆய்	(உனக்கு) திருத்த பூதையாய்	மல்லாண்டு;—

வடிவு ஆர்	{ உன் திருமேனியை வ்மாபித்	போர்	புத்தங்களில்
சோதி	திருக்கிற	புகு	புகுத்த
வலத்து	ஜ்யோதிஸையுடையனாய்	முழக்கும்	கோஷிக்கின்ற
உறையும்	வலத்திருக்கையிலே	அ	அளவற்ற பெருமையை
சுடர்	சித்யவாஸம் பண்ணுவனாய்	பாஞ்ச	யுடைய
ஆழியும்	பலகவரை எரிக்குமவனான	சன்னியமும்	{ மூர் பாஞ்சஜ்யாழ்வானும்
படை	திருவாழியாழ்வானும்	பல்லாண்டு—[ஏ—சுற்றைச்]	
	பல்லாண்டு—		
	சேனைகளையுடைய		

* * *—சேஷபூதர்களான அடியோங்களும் ஸர்வசேஷிபான தேவரீரும் ஒருவரை யொருவர்கிட்டிப்பிரியாமல் நெடுகளளவும் மங்கலமாக வாழவேணும்; பெரிய பிராட்டியாரும் தேவரீருமானசேர்த்தி எப்போதும் மாறாமல் கித்தியவாழ்ச்சியாகச் செல்லவேணும்; திருவாழியாழ்வானும் திருச்சங்காழ்வானும் குறைபொன்றமின்றி வாழவேணும்—என்று இப்பாட்டால் உபயபிபூதிகளோடுங்கூடின கிலைமைக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார். “அடியோமோடும்” என்று இந்த லீலாபிபூதியிலிருக்கிற தங்கனையும், மற்ற மூன்றடிகளாலே பாம்பதமாகிய கித்யபிபூதியிலுள்ள பெரியபிராட்டியார் முதலானவர்களையும் இப்பாட்டில் கூறியிருப்பதனால் உபயபிபூதியுத்தனான எம்பெருமானுக்கு இப்பாசுரத்தால் பல்லாண்டு பாடினாராயிற்று.

எம்பெருமானுடைய மங்களத்தை மாத்திரமே அபேக்ஷிப்பவரான இவ்வாழ்வார் அடியோமோடும் என்று தம்முடைய மங்களத்தையும் ஏன் விரும்புகிறார்களில்; மங்களாசாஸனம் பண்ணுவதற்குத் தம்மைப்போன்ற அடியவர்கள் இல்லாவிடில் எம்பெருமானுக்கு என்ன தீங்கு விளைந்திருமோ வென்கிற பயசங்கையினால் மங்களாசாஸனத்தின் ஊக்கமுடைய தம்முடைய மங்களத்தையும் விரும்புகிறார். ஆகவே, எம்பெருமானுடைய மங்களாசாஸனத்தின் அபிவிருத்திக்காகவே தம்முடைய ஸ்தையத்தை வேண்டுகின்றார்களே.

[வடிவாய்கின்வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கை.] பெரியபிராட்டியாராலே எம்பெருமானுக்கு மேன்மையுண்டாகின்றதென்பது ‘வடிவாய்’ என்ற கிசேஷணத்தினால் விளங்கும். புஷ்பத்திற்குப் பரிமளத்தினாலும், ரத்தத்திற்கு ஒளியினாலும் மேன்மையுண்டாகக் காண்கிறோமிறே. மங்கை—எப்போதும் மங்கைப்பருவமுடையவள்; அந்தப் பருவத்துக்கு வயதின் எல்லை—பன்னிரண்டு முதல் பதின்மூன்றளவும்.

ஆழ்வார்க்குக் கண்ணெதிரிலே விளங்குகிற சங்கை “அப்பாஞ்சசன்னியமும்” என்று (பரோக்ஷமான வஸ்துவைக் கூறுமாபோலே) கூறலாமோவென்னில்; தம்முடைய கண்ணெச்சில் படாதபடி முகத்தைத் திருப்பி வைத்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார் என்று கொள்க. அல்லது, அன்று பாரதப்போரிலே அப்படிப்பட்ட அரிய பெரிய காரியங்கள் செய்த பாஞ்சஜ்யம் என்றும், அழகிய பாஞ்சஜ்யம் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம் ... .. (உ)

3. வாழாட்டிநின்றிருள் றீரேல் வந்துமண்ணும்மணமுங்கொண்மின் *
கூழாட்டிநின்றிருள் றீர்க்கை யெங்கள்முனினில்புகுதலொட்டோம் *
எழாட்காலும்பழிப்பிலோம்நாங்கள் இராக்கதர்வாம் * இவங்கை
பாழாளாகப்படைபொருதானுக்குப் பல்லாண்டுகூறுதுமே. (ஹ)

வாழ ஆன் பட்டு	{ உஜ்ஜிஷிப்பதற்கு உறுப்	வந்து	{ (சீக்கள் எங்கனோடே)வந்தி
கின் றீர்	பான (எம்பெருமானு	மண்கொன் மின்	சேர்த்து
உள் றீர் ஏல்	டைய) அடிமைத்தொழி		{ (எம்பெருமானுடைய உத்த
	வில் ஈடுபட்டு		வார்த்தமான திருமுனைத்
	கிளைத்து கின்றவர்கள்		திருநாளுக்குப்)புழுதிமண்
	திருப்பிரீர்களாகில்		சுமவுகங்கள்;

மணமும்	{ அந்த உத்தமத்தக்கு அபி	பழிப்பு இலோம்	{ ஒருவகைக் குற்றமும் இல்
கொய்யின்	{ மானிசனாகவுமே இருக்கன்;	(எக்களுடைய தொழிலோவென்னில்)	லாதவர்கள்;
கூழ் ஆய்ந்த	{ சோற்றுக்காக (பிழைரிடத்	இராக்கதர் வாழ்	{ ராசுலர் வளிக்கிற
சீனிராகீன	{ தில்) அடிமைப்பட்டிருப்	இலங்கை	{ லங்கையிலிருந்த
எத்தன்குழுவின்	{ பவர்களை	ஆன்	{ ஆன்புலிகள் மாவரும்
புருதல ஒட்டோம்	{ எத்தன்குழுவோஷ்யிலே	பாழ் ஆச	{ வேரோடே அழிந்தோரும்
	{ அந்தோக்கமாரட்டோம்;	படை	{ படி
	{ (எத்தன்குள்ள சிறப்பு	பொருநானுக்கு	{ (வாகர) சேனையைக்
எங்கள்	{ என்னவென்றிருக்கோ.	பள்ளி	{ கொண்டு
எழ் ஆன காலம்	{ எங்கள் கொண்டு	கூறுதம்	{ பொருசெய்த பெருமானுக்கு
	{ ஏழு தலைமுறையாக		{ பல்லாண்டு பாடுகிறவர்களா
			{ மிருக்கின்றோம்.

* * *—இவ்வாழ்வார் தனியாயிருந்து மங்களாசாஸனம் பண்ணுவதில் த்ருப்திபெறு மனம், 'போக்யமான வந்துவைத் தனியே அநுபவிப்பது தகாத' என்கிற நியாயத்தைக் கொண்டு இன்னும் பலபேர்களுடைய மங்களாசாஸனத்திற்குத் துணைகூட்டிக்கொள்ளவேண்டுமென்று நினைத்தார்; உலகத்தில் எத்தனைவகையான அதிகாரிகள் இருக்கிறார்களென்று ஆராய்ந்தபாற்றார்; செல்வத்தை விரும்புமவர்கள், ஆத்மாநுபவமாகிற கைவல்யத்தை விரும்புமவர்கள், எம்பெருமானுடைய அநுபவத்தை அபேகஸிப்பவர்கள் என்றப்படிப்பட்ட அதிகாரிகள் இருப்பதைக்கண்டார்; இம்மூவகை யதிகாரிகளில் செல்வத்தை விரும்புமவர்களும் கைவல்யத்தை விரும்புமவர்களும் பாயோஜனாதாரர்களாயிருந்தாலும் அந்த அற்ப பலனுக்காகவாவது எம்பெருமானைப் பணிந்து பிரார்த்திக்கின்றார்களாகையால் அவர்களையும் திருத்திப் பணிகொள்ளலாமென்று ஆழ்வார் நிச்சயித்த மேற்சொன்ன மூவகையதிகாரிகளையும் மங்களாசாஸனத்துக்கு அழைக்கவிரும்பி, முதல்முதலாக, எம்பெருமானுடைய அநுபவத்தை விரும்புமவர்களான ஜ்ஞானிகளை அழைக்கிறார்.

பகவான் தவிர மற்ற தேவதைகளுக்குச் செய்கிற கைங்கரியமெல்லாம் செய்வதற்குக் கஷ்டமாயும், கஷ்டப்பட்டுச்செய்தாலும் அந்த தேவதைக்கு த்ருப்திகரமல்லாமலும், ஒருவாறு த்ருப்திகரமானாலும் அற்பபலனைக் கொடுப்பனவாயிருப்பதால் அவை தயாதத்தையே விளைக்கும்; பகவத்கீழ்வதில் செய்யும் கைங்கரியமோ, எளிதாகச் செய்யக்கூடியதாயும், விரைவில் எம்பெருமானை உவப்பிக்கவல்லதாயும், சாச்வதமான பலனையளிப்பதாயிருப்பதால் அப்படிப்பட்ட பகவத்கைங்கரியத்திலுண்ணிற்விரும்புவர்களை "வாழாட்டிட்டு நீன்றிர்" என்றழைக்கிறார். அப்படிப்பட்ட அதிகாரிகள் மிகவும் அருமைப்படுவார்கள் என்பதைக் காட்டுகிறார் "உள்ளீரேல்" என்பதனால்.

[மண்ணும்மணமும் கொண்யின்.] மண் கொள்ளுகையாவது—மஹோத்ஸவத்தில் அங்குாரப்பணத்திற்குப் புழுதி மண்சமர்ப்பது. மணங்கொள்ளுகையாவது—அந்த மஹோத்ஸவத்தினிடத்தில் அபிமானிக்கொண்டிருப்பது. முற்காலத்தில் அடிமை யோகம் பெழுதும் போத மண்ணுக்கும் மணத்தக்கும் உரிபேறுகைக் கடவேன்" என்றெழுதுவது வழக்கமாம்.

முதலடியில் "உள்ளீரேல்" என்று ஆழ்வார் உரக்கக் கூகினபடியைக் கேட்ட பஸ்பேர்கள் அப்படிப்பட்ட வாகியறியாமல் ஓடிவந்தார்கள்; அவர்களில் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக நீச லோகவாஸினர் ஓடிப்பவர்களும் சேர்த்திருந்தபடியால் அவர்களை விவக்கித்தள்ளுகிறார் இரண்டாமடியால். பகவத்யம்பந்தத்தால் தமக்கு உண்டாயிருக்கிற பெருமையும், தம்முடைய கால சேஷப் காமத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் பின்னடிகளில்.

[விழாட்காலம்.] முன்னே மூன்று, பின்னே மூன்று, நடுவில் தான் ஒன்று; ஆக ஏழு தலைமுறைகள் இம்மேற்படி. அன்ற, முன்னே மூன்று, பின்னே மூன்று, நடுவே ஏழு என்றுகொண்டு [அதாவது—முன்னே பதது, பின்னே பதது, நடுவதுதான் ஒன்று என்றுகொண்டு] இருபத்தொரு தலைமுறைகள் கொண்டதாகவாம். ௨௭ங்கள் அநாகிகாலமாக எம்பெருமானைச் சேராபாராக

திருப்பல்லாண்டு

வும் உபேயமாகவுங்கொண்டு, அப்பெருமான் என்றைக்கோ செய்தருளின ராவணஸம்ஹாரத் திற்கு இன்றிருந்த மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறோமாகையாலே பரமசிவக்ஷணர்களாயுள்ள எங்களுடைய கோஷ்டியில் நீங்கள் பிரவேசிக்கலாகாதென்று -வயிறு வளர்க்கும் வம்பர்களை விலக்கித் தள்ளினாயிற்று. ... .. (க)

4. ஏடுகிலத்திலிடுவதன்முன்னம்வந்து எங்கன்குழாம்புகுத்து *
கூடுமனமுடையீர்கள் வரம்பொழிவந்தொல்லுக்கூடுமினோ *
காடுகரமும்புங்கறிய கமோகாராயனுயவென்று *
பாடுமனமுடைப்பத்தருள்வீர் வந்துபல்லாண்டுகூறுமினே. (ச)

(கைவல்யமாதுபவத்தை விரும்பி உபாஸனை செய்பவர்களே ! நீங்கள்)

வந்தி { கைவல்யத்தில் ஆசையை விட்டு வந்த
எங்கள் குழாபு { (அகநயப் பாயோஜனரான) எங்களுடைய கோஷ்டியிலே அர்வயித்து
கூடும் மனம் { ஒன்றும்ப்சேர்ந்தவிடவேணுமென்கிற விரும்பமுடையவர்களாயிருந்தால்
உடையீர்கள் {
ஏடு கிலத்திலிடுவதன்முன்னம் { பொல்லாத ஸ்தானமாகிய கைவல்யத்திலே உங்களைக் கொண்டு தன்னுவதற்கு முன்னே
வரம்பு ஒழி வந்து { (ஆத்மாதுபவம் மாத்திரம் செய்வோமென்று நீங்கள் வைத்துக்கொண்டிருக்கிற) வரம்பைஒழித்துக்கொண்டு

{ (இனி பூர்ணதுபவம் பண்ணுவோமென்று) வந்து சீக்கிரமாக எங்கனோடுசேர்ந்து விடுங்கள்; (அப்படிச் சேர்ந்தபின்பு)
காடும் நகரமும் நன்கு அறிய { காட்டிலுள்ளவர்களும் நகரத்திலுள்ளவர்களும் (உங்களுடைய) கன்மையையறிந்துகொள்ளும்படி.
கமோகாராயனுய என்று { திருமந்திரத்தைச் சொல்லி
பாடும் மனம் உடை பத்தர் { பாடவேணுமென்கிற எண்ணத்தையுடைய பக்தர் களுக்குள்
உள்ளீர் வந்து பல்லாண்டு கூறுமின் { சேர்ந்தவர்களாயிருந்து (எம்பெருமானுக்கு) மங்களாசாஸனம் பண்ணுங்கள்.

* * *—இப்பாட்டில், ஆத்மாதுபவத்தையே விரும்பியிருக்கும் கைவல்யபார்த்திகளை மங்களாசாஸனத்துக்கு அழைக்கிறார். கீழ்ப்பாட்டில் கூறப்பட்டவர்களை விலக்கிப்போலே இவர்களையும் விலக்கவேண்டியிருந்தாலும், இவர்கள் கைவல்யமாகிற ஸ்வரப்போஜனம் பெறுவதற்காகவாகிலும் எம்பெருமானைச் சாணமடைந்தார்களேயென்கிற மகிழ்ச்சியினால் அவர்களையும் கிரமமாக உபதேசங்களாலே திருத்த நினைத்துக் கூப்பிடுகிறார். இந்த கைவல்யபார்த்திகளைப் போலே ஐஸ்வர்யார்த்திகளும் பாயோஜனாந்தரபார்களாயிருக்க அந்த ஐஸ்வர்யார்த்திகளை முதலிலழைப்பதைவிட்டுக் கைவல்யபார்த்திகளைக் கூப்பிட்டது ஏனென்னில்; கேண்மின்;—ஐஸ்வர்யார்த்திகளை ஸாவகாசமாகவும் திருத்திக் கொள்ளலாம்; கைவல்யபார்த்திகளை அப்படி ஸாவகாசமாகத் திருத்திக்கொள்ள முடியாது. ஏனென்றால், கைவல்யபார்த்திகளின் உபாயாதுஷ்டாநம் முடிந்தவிடடால், ஆத்மாதுபவத்துக்காக ஏற்பட்ட மோக்ஷமோகத்தில் போய்ச்சேர்ந்தவிலுங்கள்; மறுபடியும் அங்கிருந்த ஒருகாலும் திரும்பிவருதலில்லாமையாலே இப்போதே அவர்களைத் திருத்திக்கொள்ளாமல் சிறிது கிளம்பித்தாலும் அந்த அதிகாரிகள் பாழாய்ப்போவர்களே! என்கிற அநுதாபத்தினால் ஆலஸ்யம் ஸஹிபாமல் ஐஸ்வர்யார்த்திகளுக்குமுன்னே கைவல்யபார்த்திகளை யழைக்கிறார்.

ஏடுகிலம் என்ற கைவல்ய ஸ்தார்த்தை எங்ஙனே சொல்லுமென்னில்; பிரகாணபலத்தினால் சொல்லும்; பொல்லாத ஸ்தானமென்று பதப்பொருள். அன்றியே, ஏடு—ஸூட்சுமசரீரமானது, நிலத்தில்—தனக்குச் காரணமான மூலப்பக்குதியிலே, இடுவதன்முன்னம்—வயிற்பதற்கு முன்னே, என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஸ்நாஸசரீரமென்றும் ஸூட்சுமசரீரமென்றும் சரீரம் இருவகைப்படும்; பஞ்சபூதங்களின் [ஸூட்சும அவஸ்தைகளாகிய] தந்திரங்கள் ஐந்தும் கருமேந்திரியங்கள் ஐந்தும் ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும் மஹஸ்ஸு ஒன்றும் ஆகிய

பதினாறு தத்தவங்களுடன் கூடிய சரீரம் ஸலக்ஷம் சரீரமெனப்படும்; தம்மாத்தரகளின் ஸ்தூலங்களான பூதங்களுடன் சேர்ந்த அவற்றோடு பஞ்சவிஷயங்களும்; பாக்ருதி, மஹாந், அஹங்காரம்—ஆகிய இருபத்தினைக்கு தத்தவங்களுடன் கூடிய சரீரம் ஸ்தூலசரீரமெனப்படும். ஆத்மா தனது ஸலக்ஷம்சரீரம் விஜ்ஞாதீஸ்காரத்தால் நீங்கியபின்புதான் பரமபதத்தைப்போகைவல்யத்தையோ அடையும்: இவ்விசண்டில் எதையடைந்தபின்பும் திரும்பி வருதல் இல்லை. [இவ்விருவகையான சரீரங்களுள் ஸலக்ஷம்சரீரமானது ஸ்தூலசரீரத்திற்கு காட்டிலும் பிரதானமாய் அதனுடைய ஸாஸ்முமாயிருப்பதால், பாலின் ஏடு போலுமென்ற காரணம் பற்றி 'ஏடு' என்பது ஸலக்ஷம்சரீரத்தைக்காட்டும்.]

"வரம்பொழிய" என்பது வரம்பொழி என்று கடைக்குறையாயிருக்கிறது. வரம்பொழியவந்த என்றபடி. இவ்விடத்தில், வரம்பாவது—அவரவர்கள் ஏற்படுத்திக்கொண்ட ஒரு எல்லை; "ஆத்மாநுபவத்தோடு நாம் நின்றுவிடவேண்டியது; பகவானை யநுபவிக்கப்போகக் கூடாது" என்று நீங்கள் வைத்துக்கொண்ட வரம்பை ஒழித்துவிட்டு உடனே வந்துசேருங்கள் என்றழைக்கிறார்.

கைவல்ய நிஷ்டர்கள் "ஸ்மித்யேகாக்ஷரம் ப்ரஹ்ம வ்யாஹரம் மாமநுஸ்ஸமந்" என்கிற சாஸ்திரப்படி தங்கள் கோரிக்கை நிறைவேறுவதற்காகப் பிரணவத்தைமாதீரம் உச்சரிப்பார்கள்; இனி அப்படியல்லாமல் திருவஷ்டாசுடரத்தையும் பூர்த்தியாகக் கோவித்துக் கொண்டு வாலேனுமென்று பின்னடிக்களால் அழைக்கிறார். பத்தர்—பக்தர். ... (ச)

5. அண்டக்குலத்துக்கதிபதியாகி அகரிரர்க்கதரை *
 இண்டைக்குலத்தையெடுத்துக்களைந்த இருடிகேசுந்றனக்கு *
 தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர்வந்தடிதொழுது ஆயிரநாமஞ்சொல்லி *
 பண்டைக்குலத்தைத்தவிர்த்து பல்லாண்டுபல்லாயிரத்தாண்டென்மினே. (ரு)

அண்டம்	{	அண்ட ஸமுஹங்களுக்கெல் லாம் கியாமகனாய்	பண்டு குலத்தை தவிர்த்து	{	(பிரயோஜகார்த்தத்தை விரும்பிக்கிடந்தமையா கிற)பழைய தன்மை யை நீக்கிக்கொண்டு
குலத்துக்கு அதிபதி ஆகி அகரீ					
இராக்கதரை	{	அஹ் ராக்ஷஸர்களுடைய	வந்து	{	எங்கிலோடு சேர்ந்து
இண்டை குலத்தை எடுத்து கிடந்த இருடிகேசன்					
தனக்கு	{	ஹ்ருதிகேசனை பகவா னுக்கு	அடிதொழுது	{	பகவானுடைய திருவடிகளை ஸேவித்து .
தொண்டர்					
குலத்திலீ	{	அடியவராயிருப்பவர்களு டைய கோஷ்டியில்	ஆயிரம் நாமம் சொல்லி	{	எல்லாத் திருநாமங்களையும் அதுஸந்தித்து
உள்ளீர்					
		சேர்ந்தவர்களே ! [ஐசுவர்யார்த்திகளே] (சீக்கன்)	பல்லாண்டு பல்லா யிரத்தாண்டு என்பின்		எப்போதும் மக்களா சாஸனம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கள்.

* * * —இப்பாட்டில் ஐஸ்வர்யார்த்திகளை அழைக்கிறார். அவர்கள் இருவகைப்படுவர்; கெடுகளாக இருந்த கைப்பிப்போன செல்வத்தை மறபடியும் அடைய விரும்புகிறவர்கள் ஒரு வகுப்பு; கெடுகள் தரிதாராவேயிருந்த புதிதாகச் செல்வமடைய விரும்புகிறவர்கள் மற்றொரு வகுப்பு. (முதல் வகுப்பினர்—ப்ரஷடைச்வர்யகாமர்களென்றும் இரண்டாம் வகுப்பினர் அபூர்வைச்வர்யகாமர்களென்றும் சொல்லப்படுவர்.) இவ்விரு வகுப்பினரையும் இப்பாட்டில் அழைக்கிறார். இவ்வர்த்தம் இப்பாட்டில் எங்கனே தெரிகின்றதென்றால்; கேண்மின்;—"அண்டக்குலத்துக்கதிபதியான இருடிகேசனுக்குத் தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர்!" என்றும், "அகரிரர்க்கதரை இண்டைக்குலத்தை யெடுத்துக்களைந்த இருடிகேசனுக்குத் தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர்" என்றும் வ்னிபை இரண்டாகப் பகுத்துக்கொள்க. அண்டங்களுக்கு அதிபதியாயிருக்கை ஐஸ்வர்யபத்கு முடிவெல்லையாயிருப்பதால், புதிதான ஐஸ்வர்யத்தைப்பெற விரும்புகின்ற அக்காரி அப்படிப்பட்ட அண்டாதிபதித்துவத்தைப் பெறவிரும்பி அந்த விரும்பம்

வெளிப்படும்படி “அண்டாதிபதயே நம: அண்டாதிபதயே நம:” என்று எப்போதும் உருப் போடுவார்கள் ; அந்த அதிகாரிகளையழைக்கிறாரென்பது முதல் கிளியால் கிளங்கும். ஏற்கெனவேயிருந்த செல்வத்தை அஸுரராக்ஷஸாதிகள் போன்ற சத்தருக்கள் அபஹரித்துக் கொண்டதனால் அச்செல்வத்தை மறுபடியும் ஸம்பாதித்துக்கொள்ள விரும்பும்வர்கள் அந்த விருப்பம் வெளிப்படும்படி “அஸுரசத்ரவே நம: அஸுரசத்ரவே நம:” என்று உருப் போடுவார்கள் ; அந்த அதிகாரிகளை அழைக்கிறாரென்பது இரண்டாம் கிளியால் கிளங்கும்.

ஆகவிப்படி இருவகை அதிகாரிகளையும் அழைத்த ‘அந்தோ! நீங்கள் ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாக ஸஹஸ்ரநாமங்களையும் வாயாசச் சொல்லி ஆகத்திக்கலாமாயிருக்க, அதை விட்டு, ‘அண்டாதிபதி, அஸுரசத்ரு’ என்ற இரண்டு நாமங்களை மாதிரி அற்ப பலனுக் காக உருப்போட்டுக்கொண்டிருக்கிறீர்களே ; இது தகரது ; இனி ஆயிரநாமங்களையும் அந்நம்ப்யோஜனமாக அநுஸந்தித்து எங்களுடைய கோஷ்டியிலே சேர்ந்து மங்களாசாஸனம் பண்ண வாருங்கள்—என்றழைக்கின்ற ருனக.

அண்டமாவது—உலகவுருண்ட ; அது ஊவற்றதாகையாலே அண்டக்குல மென் கிறது. அதக்கு அதிபதியென்ற எம்பெருமானைச் சொல்வது கருத்துடன் கூடியதாகும் ; உன்னப்போலே நான்களும் அண்டாதிபதியாக வேண்டுமென்று தெரிவித்துக்கொண்டபடி.

இண்டைக்குலம்—கெடுக்கமான கூட்டம் என்றபடி. ‘இண்டைக்குலம்’ என்று பாடமாகில், “இண்டர்—குலம்” என்று பிரியும் ; அஸுரராக்ஷஸர்களாகிற சண்டாள ருடைய கூட்டத்தை என்றபடி. இருடிகேசன்—ஹருஷிகேசன் ; இந்திரியங்களை அடக்கி யாள்பவன் என்கை. தொண்டர்+குலம் ; தொண்டருகுவம். ... .. (டு)

6. எந்தைத்தைத்தந்தைதந்தைதம்புத்தப்பன் ஏழ்படிகால்தொடங்கி *
வந்துவழிவழியாட்செய்கின்றோம் * திருவோணத்திருவிழவில்
அந்தியம்போதினியிருவாகி அரியையழித்தவனை *
பந்தனைதீர்ப்பவனாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டென்றுபாடுதமே. (சு)

(அந்நம்ப்யோஜனரான நான்கள்)		அந்தி அம்	} அழகிய ஸாயம் ஸந்தியா காலத்தில்
என்னை தன்னை	என்பதிலாவும் அவருடையதோ	போதில்	
தன்னை தன்னை தம் மூத்தப்பன் ஏழ்படிகால் தொடங்கி	} வும் அவருடைய தோவும் அவருடைய தோவும் அவ ருடையபாட்டனுமாகிய ஏழு தலை முறையாக	அரி உரு ஆகி	} நரணிர்ஹ மூர்த்தியாய்த் தோன்றி
		அரியை	
		அழித்தவனை	} ஆசிரிதனை ப்ரஹ்மதனுக் குப்பகைவனான இரணியனை கொன்றெழுதித் பெருமானுக்கு (அன்றைய) அனுக்கம் திருமபடி
		பந்தனை தீர	
வந்து	(உரியகாலங்களில்) வந்து	பல்லாண்டுபல்லா	} மங்களாசாஸனம்செய்வோம்.
வழி வழி	முறைதப்பாமல்	யிரத்தாண்டு	
ஆன் செய்கின்	} கைக்காயம் பண்ணுகிறோம் ;	என்று பாடுதம்	
தேம ;			
திருஹைம	} ச்ராவணநகத்திரமென்கிற		
திருவிழவில்		திரு நாளிலே	

*** —“வாழாட்பட்டு” என்கிற பாசாத்தில் அந்நம்ப்யோஜனர்களான முழுகூடக் களை யழைத்தாரன்றோ ; அழைக்கும்போது “ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோம் நான்கள்” என்று தம்முடைய பெருமையைச் சொல்லிக்கொண்டாரே ; அப்படி அழைக்கப்பட்ட அந்நம்ப்யோஜனர்கள் ‘நான்களும் உம்மைப்போலவே ஏழுதலைமுறையாக அடிமை செய்கிறவர்கள்’ என்று தங்களுடைய பெருமையையும், எம்பெருமானுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறவர்களென்கிற தங்களுடைய தினசரியையையும் சொல்லிக்கொண்டு வந்து சேர்ந்ததாக இப்பாசரம் அமைக்கப்படுகிறது.

‘என் தந்தை’ என்பது எந்தையென மருவிற்று. ஏழ்படிகால்—‘படி’ பென்பதற்கு உடம்பு என்று பொருள் ; அச்சொல் தலைமுறையைக் காட்டுகிறது. எங்களுடைய ஸந்தியில் ஒருவர்தப்பாமல் எல்லாரும் ஆட்செய்பவர்கள் என்பதற்காக வழிவழி பென்கிறார்.

[திருவோணத்திருவிழவில் இத்தயாதி] எம்பெருமான் எந்த நகைத்திரத்தில் அவதரித்தாலும் அவை யெல்லாம் “ச்சோனா நகைத்ரம் விஷ்ணு தேவதா” என்று வேதத்தில்

சொன்னபடி, விஷ்ணு கஷத்நாமாகிய திருவேண கஷத்திரத்தின் அம்சமாயிருக்கத்தக்கவை உகையாலும், விசேஷித்துத் திருகஷத்திரம் சொல்லாத அவதாரங்களுக்கெல்லாம் இதையே கஷத்திரமாகக் கொள்வது உசிதமாகையாலும் "திருவேணத் திருவிழவில் அரியருவாகி" என்றார். ச்ரோணு என்னும் வடசொல் ஓணமெனத்திரிந்தது. அரியரு=ஈம்ஹமென்னும் பொருள்தான் ஹிபென்னும் வடசொல் அரிபென்ற விகாரப்பட்டிருக்கின்றது. "சாஹரியாகி" என்னும் 'அரியருவாகி' என்றது—பிரதானமான சிர்ஸஸு ஸிம்ஹமாயிருப்பதனாலும். துணிலே நசிங்கமாகத்தோன்றி இரணியனைக்கொன்ற ப்ரஹ்மாதனைக் காத்தருளின இதிஹாஸம் ப்ரஸித்தம்.

பந்தநா என்னும் வடசொல் பந்தினைபெனத் திரிந்தது; அனுக்கம் என்று பொருள்(க)

7. தீயிற்பொலிகின்றசெஞ்சுடராழி திகழ்திருச்சக்கரத்தின் *
கோழிற்பொறியாலேயொற்றுண்டுநின்று குடிசூடியாட்செய்கின்றோம் *
மாயப்பொருபடைவாணனை ஆயிரம்தோளும்பொழிருந்தி
பாய * சுழற்றியவாழிவல்லானுக்குப் பலலாண்டுநூறுதமே. (எ)

தீயின்	{ (சக்திரன் ஸுர்மன் அக்கி முதலிய) சுடர்ப்பொருள்க எல்லாவற்றையும்விட	(அதாவது தவிர)	
பொலிகின்ற	{ பிரபலமாகப் பிரகாசிப்பதும் சிவந்த ஒளியோடு கூடி	மாயம் பொரு படை வாணனை	{ கருதரியுத்தம் செய்பவனும் சேனைகளை யுடையவனும் மான பாணசுரனுடைய
செய் சுடர் திகழ்	{ விளங்குவதுமான திருவாழி யாழ்வான் எழுந்	ஆயிரம் தோளும் பொழி	{ ஆயிரத்தோள்களினின்றும் வெளிக்கிளம்புகிற
சக்கரத்தின்	{ தருளியிருக்கிற ஸ்தானமாகிய வட்டவடிவ	குருதி	{ ரத்தமானது வெள்ளமாகப் பாய்ந்தோடும்
கோயில் ஆழி பொறியாலே	{ மாண அடையாளத்தினால் அடையாளம் செய்யப்பட்ட	பாய	{ படி திருக்கையிலேசுழலச் செய்த
ஒற்றுண்டு நின்று	{ வர்களாயிருந்து அகாதிலந்தாகமாக	சுழற்றிய ஆழி	{ சக்ராயுத்ததை ஆளவல்ல எம்பெருமானுக்கு
குடி குடி ஆன் செய் கின்றோம்	{ (எம்பெருமானுக்கு) கைக்கரி யம் செய்து வருகின்றோம்;	வள்ளானுக்கு பல்லாண்டு கூறுதம்.	{ மங்களாசாஸனம்செய்வோம்.

* * * "வடுகிலத்தில" என்னும் பாசுரத்தில் கைவல்யார்த்திகளை அழைத்தாரன்றோ; அழைக்கும்போது "எடுகொழும் நன்கறிய" என்று உங்களுக்குடைய நன்மையை எல்லாரும் தெரிந்தகொள்ளும்படி நீக்கள வரவேணுமென்று ஒருவார்த்தை சொன்னார்; அவர்களும் அப்படியே வரவேணுமென்று நிச்சயித்த 'சங்கு சக்கரங்களாலே திருகிலச்சினை செய்து கொள்வது நல்ல உபாயம்' என்று அதைச் செய்துகொண்டு அடிமை செய்பவர்களாய், பாணஸூயத்தத்தில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு அடிமைசெய்த திருவாழியாழ்வானுக்கும் அவனை அடிமைகொண்ட ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கும் அக்காலத்தில் மங்களாசாஸனம் செய்யப்பெற்றத ஞ்ஹந்திர மங்களாசாஸனம் செய்பவர்களாக ஆய்கிட்டோம் என்று தாங்கள் குறிப்பமாகத் திருத்தியபடியைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்தார்களாக அமைத்த பாசுரம் இது.

"ஸுதாசகம் பாஸ்கரகோமதுலயம்" என்கிறபடியே திருவாழியாழ்வான் கோடிஸூர்ப் ப்ரகாசனாகையால் "தீயிற்பொலிகின்ற" எனப்பட்டது. தேஜு: பதார்த்தங்களைல்லாவற்றையும் விட அதிகமாக ஜ்வலிக்கிற என்றபடி. பொலிகின்ற என்பதும், திகழ் என்பதும் திருச்சக் கரத்திற்கு அடைமொழிகள். இனி, "தீயிற்பொலிகின்ற" என்பதை சக்கரத்தின் பொறிக்கு அடைமொழியாகி, அக்கியால் விளங்குகிற சக்கரத்தின் பொறி என்றும் உரைக்கலாம். மந்தர் பூர்வமாக ஹோமஞ்செய்த அக்கியில் காய்ச்சப்பட்ட சங்கு சக்கரத்தின் பொறி 4.36 [அடையாளங்களை] பூசுங்களிற் அணிந்தகொள்வது ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயம்.

பாண: என்ற வடசொல் பாணனெனத் திரிந்தது.

... (ஈ)

8. செய்யெடைநல்லதோர்சோறும் நியதமுத்தாணிச்சேவகமும் *
கையடைக்காயுங்கழுத்துக்குப்பூண்டு காதுக்குக்குண்டவழும் *

மேய்யிடலெதோர்சாந்தமுந்தத்து என்னெவ்ஞயிராக்கவல்ல *
பையுடைநாகப்பவகக்கொடியானுக்குப் பல்லாண்டுகூறுவன. (அ)

செய் எடை	{ செய்மோடுமைமான்		{ (ரஜஸ்தமோ ருணக்களால்
கல்லை	{ கிறையையுடையதாய்	கந்த	{ ஐச்வரியத்தை விரும்பின
ஓர்	{ ரோக்யமாய்		{ என்னுடைய விரும்பத்
சோறும்	{ விலகூணமான		{ தின்படியே) கொடுத்து
	{ ப்ராஸாதத்தையும்		
சிறத்தும் அத்தாணி	{ எப்போதும் பிரியமால்	என்னை	{ இப்படி ஸம்ஸாரியாய்க்
சேவகமும்	{ கூடவேயிருந்து செய்கிற		{ கிடந்த என்னை
	{ னேவக வ்ருத்தியையும்	வெண் உயிர்	{ சுத்த ஸாத்விகஞ்சுச் செய்
கைஅடைக்காயும்	{ திருக்கையால் ப்ராஸாதிக்கும்	ஆக்க வல்ல	{ தருளினவனும்
	{ தாம்பூலத்தையும்		
சுழுத்தக்கு	{ சுழுத்தில் தரித்துக் கொள்ள	பை உடை	{ ரடத்தை யுடைய ராம்புக்கு
பூடுண்டு	{ வேண்டிய ஆபரணத்தையும்	நாகம் பதை	{ விரோதியான கருடனைக்
காதுக்கு	{ காது இட்டுக்கொள்ள	கொடியானுக்கு	{ கொடியாக வுடையனான
குண்டலமும்	{ வேண்டியகுண்டலத்தையும்		{ எம்பெருமானுக்கு
மெய்இட	{ உடம்பில்பூசிக்கொள்ளும்படி		
கல்லை ஓர்	{ சிறந்த சந்தனத்தையும்	பல்லாண்டு	{ மங்களாசாஸனம் பண்ணு
சாந்தமும்	{ கூறுவன்	கூறுவன்	{ வேன்.

* * * —“அண்டக்குலத்துக்கதிபதியாகி” என்னும் பாசரத்திற் றுச் சுவர்யார்த்திகளை அழைத்தாரே; அவர்கள்தாம் எம்பெருமானிடத்தில் சில ஐச்வரியங்களைப்பெற்றுக்கொண்டு திருந்தி மங்களாசாஸனத்துக்கு வித்தராக வந்தபடியைச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்களாக அமைத்தது இந்தப் பாசரம். கீழ்ப்பாசரங்களிற்போல் இதில் பன்மையின்றியே “பல்லாண்டு கூறுவன்” என்று ஒருமையாகப் பிரயோகமிருப்பதற்குக் காரணம் கேண்மின்;—உலகத் தில் அந்நய ப்யோஜனங்களுடைய கூட்டமும் கைவல்யார்த்திகளுடைய கூட்டமும் மிகவும் ஸ்வஃபமாயிருக்குமாகையாலே அந்தக் கூட்டங்களிலுள்ள ஈகைந்தபேர்கள் பேசினதாகக் கொண்டு அவர்களது பாசரங்களில் “பல்லாண்டுபாடுதும்” என்றும் “பல்லாண்டு கூறுதும்” என்றும் பஹுவசகப் பிரயோகம் பண்ணப்பட்டது: ஐச்வரியார்த்திகளான இவர்களையுடைய கூட்டம் அப்படி ஸ்வஃபமாயிராமல் அளவற்றிருக்குமாகையால், ஒரு பெரிய கூட்டத்துக் கெல்லாம் ஒருவன் பிரதானனாய் நின்று பேசுவது வழக்கமாகையால் அப்படியே இங்கும் ஒருவன் பேசுவதாக வைக்கப்பட்டது. மேல் “அல்வழக்கொன்று மில்லா” என்கிறபாட்டி லுள்ள ஏகவசகத்துக்கும் இதுவே ஸமாதாரணம்.

உலகத்தார்க்கு வேண்டிய பதார்த்தங்கள் மூன்றாவதும்—தாரகம், போஷகம், போக் யம் என. அன்னம் தாரகம்; செய் பால் தயிர் முதலானவை போஷகம். சந்தனம் புஷ்பம் தாம்பூலம் முதலியவை போக்யம். ஆக இந்தப்பகார்த்தங்கள் ஒருவனுக்குப் போதுமானவை கிடைத்தால் அவ்வளவில் திருப்பிபெற ப்ராப்தம். ஊர்ப்பட்ட அண்டாதிபதயமெல்லாம் வேணு மென்று விரும்புவது பகவத்விபூதியையெல்லாம் தன்னதாக்கிக்கொண்டு உறத்தப்படுவ தற்கே காரணமாகும். ஆகையால் ஸ்வரூபஜ்ஞாநமில்லாமல் அண்டாதிபத்யம் அளிக்க மன்று நாகங்கள் எம்பெருமானைப் பிரார்த்தித்தாலும் அவன் பாமக்ரூபாருவாய் எங்களை உஜ்ஜீகிப்பிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி எங்களுக்கு உசிதமாய் வேண்டியவளவு தாரக- போஷக-போக்ய வஸ்துக்களைக் கொடுத்த இனிமேலாவது எங்களுக்கு நலவழக்கியண்டாருப படி குளிரக் கடாக்கித்த “ஐச்வரியம் தயாஜ்யம், பகவத்கைங்கர்யமே புருஷார்த்தம்” என னும் அத்தயவஸாயத்தப் பிறப்பித்த எங்களை சுத்தஸ்வரூபராக ஆக்கினான்: அப்படியி பட்ட எம்பெருமானுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுவோம் நாகங்கள்—என்று ஐச்வரியார்த்திகள் சொல்லுவதாக இந்தப் பாசரம் உள்ளது.

“செய் எடை” என்றும் “செய் இடை” என்றும் பாடபேதமுண்டு. முந்தினபாடத தில், செய்பாதி சோறுபாதியாய் இரண்டும் உள்வெரத்திருக்கு மென்கை. ஒருவிசைச சோற்றுக்கு ஒருவிசை செய்சேர்ப்பதென்றால், இதனில் விஞ்சிய நவசோறு இல்லையென்றோ.

“செய்யிடை” என்ற பாடத்தில், ‘செய்யின் நடுவே சோறு’ என்று பொருளாய், செய்யின் அளவு அதிகமாயும் ப்ரஸாதத்தினளவு அல்பமாயிருக்கு மென்கை. நல்லது ஓர் சோறு = இட்டவன் ‘நாம் இட்டோம்’ என்ற அஹங்காரம் கொண்டாலும், உண்டவன் ‘இதற்கு நாம் என்ன கைம்மாறு செய்வோம்’ என்றிருந்தாலும் நல்ல சோறுகமாட்டாது; பெற்ற தாய் இட, புத்திரன் உண்ணுஞ் சோறுபோலே அன்புடன் இடப்பட்டு ருசியில் குறை யின்றாத சோறு என்றபடி.

அத்தாணிச் சேவகமாவது—ஆந்தாந ஸேவகம்; எம்பெருமானிருக்குமிடத்தில் கூடவேயிருந்துகொண்டு பிரியாமல் நின்று செய்கிற கைக்கரியம். ஐச்வர்யார்த்தியானவன் சொல்லுகிற இந்தப்பாசரத்தில் “அத்தாணிச் சேவகமும் தந்து” என்று எவ்வளவு சொல்லலாம்? அஹம்ப்யோஜனாதிகாரிக்கன்றோ அத்தாணிச்சேவகமுள்ளது? சோறு அடைக்காய் பூண் குண்டலம் ஆகிய இவற்றைத்தந்த என்றால் சேருமே யொழிய அத்தாணிச் சேவகமும் தந்ததாகச் சொல்லுகிற சோராதே யென்னில்; ஐச்வர்யார்த்தியாயிருந்தாலும் பகவத் க்ருபையாலே திருத்தி அஹம்ப்யோஜனமாய் வந்தமைதோற்றம்படியாகச் சொல்லுகிற பாசரமாகையாலே சேருமென்க. நான் அபேக்ஷித்த ஜீவநத்தமாத்நிரம் கொடுத்துவிடாமல் உஜ்ஜீவநத்தைப் முண்டாக்கி என்னைப் பரிசுத்தாத்மாவாகச் செய்தானே! என்று ஸாதோஷித்துச் சொல்லுகிற பேச்சு.

வெள்ளுயிர் = சத்தமான ஆத்மா. ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்று மூன்று குணங்க ளுண்டு. அவற்றுள் ஸத்வகுணத்தை வெண்ணிறமுள்ளதாகவும் ரஜோ குணத்தைச் சிவப்பு நிறமுள்ளதாகவும் தமோ குணத்தைக் கறுப்பு நிறமுள்ளதாகவும் கூறுவாதலால் இங்கே ஸாதவினை வெள்ளுயிரென்றார்.

பையுடைநாகப்பகைக்கொடியானுக்கு என்கிற விடத்தில் “பையுடை நாகத்தானுக்கு” என்றும் “(நாகப்) பகைக்கொடியானுக்கு” என்றும் பிரித்துக்கொள்வது நன்று. “அநந்த சாயியாய் கருடத்வஜனுளவனுக்கு மங்களாசாஸகம் பண்ணுகிறேனென்கை” என்று விபாக்கியானமருளிச்செய்த பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் திருவுள்ளம் இதவேயாய், நாகத் துக்கு ‘பையுடை’ என்று விசேஷணமிட்டபடியால் அது வினாகாமைக்காகஇப்படி ஆர்த்தம். செய்யவேண்டியதாயிற்றென்ப. ஸந்தோஷத்தாலே விரிந்த படங்கையுடைய திருவனந் தாழ்வான்மேலே சபனிப்பவனாயும், அந்த நாகஜாதிக்கு சத்ருவான கருடனை த்வஜமாக வுடையவையுமிருக்கிற எம்பெருமானுக்கு என்றபடி.

கிபதம், குண்டலம், நாகம்—வடசொற்கள்.

...

...

(அ)

9. உடுத்துக்களைந்தநின்பீதவாடையடுத்துக் கலத்ததுண்டு*

தொடுத்ததுழாய்மலர்துடிக்களைந்தன துடுமித்தொண்டர்களோம் *

விடுத்திசைக்கருமந்திருத்தித் திருவோணத்திருவிழவில் *

படுத்தபைநாகனைப்பள்ளிகொண்டானுக்குப் பல்லாண்டுநூறுதுமே. (க)

(எம்பெருமானே !)

உடுத்து	{ தேவரீர் அரையில் சாத்திக் கொண்டு	விடுத்த திசை கருமம் திருத்தி	{ தேவரீர் ஏவியனுப்பிய திக் கிலே ஆகவேண்டிய காரி யந்தனொழுங்காச்செய்து.
களைந்த	கழித்தவிட்ட		
கின் பீதகவாடை	தேவரீருடை பீதாம்பரத்தை	படுத்த	கீழே பாங்காகப்பரப்பிய
உடுத்து	உடுத்துக்கொண்டும்		
கலத்தது	{ தேவர் அமுதுசெய்தபாத்திரத் தில் மிஞ்ஞதிறுப்பதை	பை நாகம் அனை	{ படத்தையுடைய பாம்பாகிற படுக்கையில்
உண்டு	புஜித்தும்,		
ருக களைந்தன	{ தேவர் சாத்திக்கொண்டு களைந்தவைகளான தொடுக்கப்பட்டுள்ள	பள்ளிகொண்டா னுக்கு	{ சமனித்திருக்கிறதேவரீருக்கு
தொடுத்த	திருத்ததுழாய் மலர்மாலைகளை	திரு ஒணம்	
துழாய் மலர்	குட்டிக்கொள்ளுகிறவர்களான	திருவிழவில்	
குடும்	{ இப்படிப்பட்ட தாணர்களான நாகங்கள்.—	பல்லாண்டு கூறுதும்	{ சீரவணத் திருகளிலே, மங்களா சாஸனம்செய்வோம்.

* * *—“வாழாப்பட்டு” என்னும் பாசுரத்தில் அழைக்கப்பட்டு “எந்தை தந்தை தந்தை” என்னும் பாசுரத்தால் தங்கள் வருத்தியைச் சொல்லிக்கொண்டுவந்த சேர்ந்த அரங்கப் பாசுரங்கள் தாம் எம்பெருமானை கோக்கிப் பல்லாண்டு பாடுமபடியை அருளிச்செய்வதை இப்பாட்டு. “நின் பீதகவாடை” என்று முன்னிலையாகச் சொல்லியிருப்பதால் இந்தப் பாசுரம் எம்பெருமானையே கோக்கி அவர்கள் சொல்லுவதாக நன்கு விளங்கும். கீழே ஆழ் வாரால் அழைக்கப்பட்ட மூவகை அதிகாரிகளும் வரிசையாக ‘எந்தை தந்தை’ ‘தீயிற்பொனிகின்ற’ ‘செய்யெடை நல்லது’ என்னும் பாசுரங்கள் சொன்னது ஆழ்வாரை கோக்கிச் சொன்னதாம். இனி, “உடுத்துக்களைத்” ‘எந்நாளெம்பெருமான்’ ‘அவ்வுழக்கொன்று மில்லா’ என்கிற மூன்று பாசுரங்களும்—அவர்கள் எம்பெருமானையே ஸாக்ஷாததாக கோக்கிச் சொல்வதாம். மேலாண்டு பாசுரங்களில் எம்பெருமானுடைய விளி வ்யக்தமாகவுள்ளது; இப் பாசுரத்தில் அப்படி வ்யக்தமாக இல்லாவிடிலும் “நின் பீதகவாடை” என்கிற சொல்லாற்றால் வ்யக்தமாகிறது.

எம்பெருமானே! நாங்கள் எங்களுக்குண்டு அன்னம் வஸ்திரம் புஷ்பம் முதலான வற்றை விலக்கு வாங்கி உபபோகிப்பதில்லை; தேவரீர் அருபவித்தல் கழித்தவற்றை மஹாப்ரஸாதமாகக் கொண்டு அவற்றையே உடுப்பதும் உண்பதும் குடுவதும் செய்வோம் நாங்கள்; அவ்வளவோடும் கில்லாமல், தேவரீருக்கு எந்த திக்கிலே எந்த காரியம் ஆக வேண்டியிருந்தாலும் அவற்றை ஒழுங்குபடச் செய்து முடிப்பதும் செய்வோம். அவ்வளவிலும் த்ருப்தி பெறாமல், ஒரு வெள்ளிமலையில் காளமேகம் சாய்ந்த கிடப்பதபோல் ஆகிச் சேஷசயனத்திலே தேவரீர் பள்ளிக்கொண்டிருக்கிற கிடையழகுக்குப் பல்லாண்டு பாடுவதும் செய்வோமென்கிறார்கள்.

பீதகவாடை—‘பீதம்’ என்னும் வடசொல் கப்ரத்யயம் பெற்றுப் பீதகமென்று பிறறு: பொன்வாணமான ஆடை என்கை. எம்பெருமானுடைய திவ்ய பீதாம்பரத்தைப் பிறர் உடுத்துக்கொள்ளலாமோ?, அஃது அப்பெருமானுக்கே அஸாதாரணமன்றோ? என்னில்; அவனுக்கு அஸாதாரணமான பீதாம்பரத்தை இங்கே விவக்ஷிக்கவில்லை; சில ஆணைக்களில் ஸாதாரணத் திருப்பரிவட்டங்களும் சாத்திக்கொள்வதுண்டாகையால் அவற்றைச் சொல்லுகிறது. அவை பீதகவாடையாகுமோ வென்னில்; எம்பெருமான் திருவரையில் சாத்திக்கொள்ளும் வஸ்திரங்களெல்லாம் திவ்யபீதாம்பரத்தின் அம்சமேயாமென்பது சாஸ்திரம்.

பள்ளிகொண்டானுக்கு—பள்ளிகொண்டவுக்கு என்கை. முன்னிலையில் படர்க்கை வந்த இடவழுவமைதி. “ஒருமையிற் பன்மையும் பன்மையிலொருமையும், ஒரிடம் பிறவிடம் தழுவலுமுளவே” என்பது நன்னூல். ... .. (சு)

10. எந்நாளெம்பெருமான் உன்றனக்கடியோமென்றேழுத்துப்பட்ட வந்நாளே *அடியோங்களடிக்குடில் வீடுபெற்றுய்ந்ததுகான் * செந்நாள்தோற்றித் திருமதுரையுட்சிலுனித்து *ஐந்திலைய பைந்நாகத்திலிப்பாய்ந்தவனே உன்னைப்பல்லாண்டு கூறுதுமே. (க௦)

எம்பெருமான் உன்னைக்கு	ஸ்வாமிந் தேவரீர்க்கு	செம் நான் தோற்றி	} நல்லகூத்திரத்திலே திருவவதரித்து
அடியோம் என்று	நாங்கள் அடிமைப்பட்டவர்க னென்கிற	திரு மதுரையுள் (கமலனுடைய ஆயுத சாலையில் புருத்து)	
எழுத்து	சொல்லானது	சிலை குனித்து	விலலை வளைத்து முறித்து
பட்ட நாள்	} எத்தனையாய் வரையில் உண்டா கப் பெற்ற நாள்	ஐந்திலைய	ஐந்து தலைகளையுடைய
எந்நாள்		நாகம்	படத்தோடு கூடின
அந்நாளே	எந்த தினமோ,	தலை	காளிய நாகத்தினுடைய தலைமேலே
அடியோங்கள்	அடியோங்களுடைய	பாய்ந்தவனே	குதித்தவனே!
அடி குடில்	} அடிமைப்பட்ட ஸந்தானமெல் லாம்	உன்னை	} தேவரீருக்கு மங்களாசாஸ நம் செய்வோம்.
வீடு பெற்று உய்ந்ததுகான்		பல்லாண்டு கூறுதும்	

* * *—“எடுகிலத்தில்” என்கிற பாசுரத்தில் அழைக்கப்பட்டு “தீயிற்பொலிகின்ற”
என்னும் பாசுரத்தால் தாங்கள் திருந்தினபடியைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்து சேர்ந்த கைவல்
யார்த்திகள் எம்பெருமானே கோக்கி மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறபடியைச் சொல்வது
இந்தப் பாசுரம்.

எம்பெருமானே! நாங்கள் கைவல்ய புருஷார்த்தப் பார்ப்பிக்கு ஸாதகமாக “ஓம், நம:”
முதலிய சொற்களைச் சொல்லிக்கொண்டு தேவரீரை பஜனம் பண்ணினோம்; தேவரீர் எங்க
னில் கடைசித்து நாங்கள் மீட்சியற்ற கைவல்யத்தை யடைந்த கெட்டுப்போகாதபடி அருள்
புரித்து கல்வழத்தியை புண்டாக்கிப்படியால் அடியோங்கள் இப்போது திருந்தி தேவரீருக்
குப் பல்வாண்டு பாடுகிறவர்களாக ஆய்விட்டோ மென்கிறார்கள்.

எம்பெருமானே! தேவரீருக்கு அடியோமென்று எழுத்துப்பட்ட நாள் எந்நாளோ,
அங்காளிலேயே அடியோங்களுடைய குடில் உஜ்ஜீவீதப்போயிற்று என்றது—நாங்கள்
கைவல்யப் பார்ப்பிக்கு ஸாதகமாக ஓம், நம: என்பதை அதுஸந்தித்து அதனால் யாத்தருச்சிகமாக
கல்வழத்தி பிறந்த குடகுடியாக உஜ்ஜீவீதத்தோமென்றபடி. குடில்—கூறும்; கைப்பாறு
ஸந்தர்ப்ப பேச்சு.

கிவ்விழுவென்ற விபாலும் வைத்துக் கம்ஸினால் வாவழைக்கப்பட்ட கண்ணபிரான்
அவனுடைய ஆபுதசாஸியிலே புருத்த கிவ்விழெடுத்த முரித்ததும் தன்னுடைய கிஷத்தாலே
யமுதாநதியின் ஒரு மடுவைக் கெடுத்துக்கொண்டு எல்லார்க்கும் பயங்கரமாயிருந்த காளிய
நாகத்தைத் தண்டித்ததும் ப்ரஸித்தம். .... (10)

11. அல்வழக்கொன்றுமில்லா அணிகோட்டியர்கோன் * அபிமானதுங்கள்
செல்வனைப்போலத் திருமாலேநானுமுன்குப்பழவடியேன் *
நல்வகையால்மோகாராயனுவென்று நாமம்பலபரவி *
பல்வகையாலும்பனித்திரனே உன்னைப்பல்லாண்டுநூவனே. (கக)

திருமாலே	சீரிய:பதிமே!	பல் வகையாலும்	எல்லாவிற்களாலும் பரி
அல்வழக்கு	அநீதிகள் ஒன்றுமில்லாம	பனித்திரனே	சுத்தனை பெருமானே!
ஒன்றும் இல்லா	விருத்திர		
அணி கோட்டியர்	அழகிய திருக்கோட்டியர்	நல் வகையால்	அடியேனுக்கு கன்மை
கோள்	யுள்ளவர்களுக்குத் தலை		புண்டாகும்படி.
	வரும்		
அபிமானத்துங்கள்	ஸ்ரீவைஷ்ணவாபிமாந்தரம்	மோகாராயன	திருமந்திரத்தை அதுஸந்
	சிறந்தவருமான	என்று	தித்து
செல்வனை போல	செல்வநம்பியைப் போலவே	பல நாமம் பாவி	(தேவரீருடைய) அனேக திரு
நானும்	நானும்		நாமங்களைச் சொல்லியேத்தி
உனக்கு	தேவரீருக்கு	உன்னை	
பழையேன்	பழமையான தானாய் விட்	பல்லாண்டு	தேவரீருக்கு மங்களாசாஸ
	டேன்;	கூறுவன்	கம் பண்ணுவேன்.

* * *—“அண்டக்குலத்துக்கு” என்னும் பாசுரத்தாலே அழைக்கப்பட்டு “நெய்
பெடை” என்னும் பாசுரத்தால் தாங்கள் திருந்தினபடியைச் சொல்லிக்கொண்டுவந்த ஐச்
வர்யார்த்திகள் எம்பெருமானே கோக்கி மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார்கள். இதில் ஐச்வர்
யார்த்திகள் எண்ணிறந்தவர்களாகையாலே அவர்களுள் ஒருவன் சொல்லுகிறானென்று,
“நெய்பெடை” என்கிற பாசுரத்தில் “கூறுவனே” என்று கைவசநபரையோகம் பண்ணினது
போலவே இதிலும் கொள்வது.

அல்வழக்குஒன்றுமில்லா—தேஹமே ஆத்மாவென்று நினைப்பது, பகவானுக்கு சேஷ.
மாயப் பாதத்தாமான ஆத்மாவை எவதந்தாமென்றுநினைப்பது; தேவதாந்தாங்களைப் பாதெய்வ
மாக நினைப்பது, எம்பெருமானிடத்தில் கூடாது பலன்களை அபேக்ஷிப்பது, மோகூத்தக்
காகவும் கரும்பும் ஞானம் முதலிய உபாயந்தாங்களை அதுஷ்டிப்பது இவை முதலானவை
அல்வழக்குகள்—அபிபாயங்கள்; அவையிலெவதவான செவகநம்பி தேவரீர்க்கு எப்படி
கித்பதானோ அப்படி நாங்களும் கித்பதாஸாய்விட்டோம் என்கிறார்கள். ‘அணிகோட்டி

யர்கோள்' என்கையாலே செல்வநம்பி திருக்கோட்டியூரில் அவதரித்தவர் என்று விளங்குகிறது.

இத்தனை காவலரையில் ஐசுவர்யார்த்தியாயிருந்த இன்று வந்த சேர்த்தவன், 'செல்வ நம்பியைப்போல நானும் பழுவடியேன்' என்னவாலோவென்னிங்; பாபத்தாலே வந்த அறுவ் காரம் சுழிந்துவிட்டால் எல்லா ஆதாரங்களுக்கும் அடிமையே நினைப்பதாகையால் அப்படி சொல்லக் குறை என்? இப்போது நல்லகையால் என்றபடியால் இதுவரையில் இந்த ஐசுவர் யார்த்திகள் பகவந்தாமங்களைக் கெட்டவழியில் உபயோகப்படுத்தினார்களென்று ஏற்படு கின்றது. கெட்டவழியாவது—பிரயோஜனார்த்தார்த்தவக. இதுவரையில் தங்களுக்குத்த அசுததிகளையெல்லாம் போக்கி சுததப்படுத்திச் சேர்த்துக்கொண்டபடியால் பல்வகையாலும் பவத்திரனே! என்கிறார்கள். அபிமானதுங்கண்—வடசொல் கொடர். ... (கக)

12. பல்லாண்டென்று பவித்திரனைப் பரமேட்டியை * சார்ங்கமென்றும்
வில்லாண்டான்றன்னை வில்லிபுத்துளவிடநீசித்தன் நிரூபியசொல் *
நல்லாண்டென்று வின்னுரைப்பார் நமோநாராயணயுவென்று *
பல்லாண்டுப் பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருத்தேத்துவாப் பல்லாண்டே. (கஉ)

மவித்திரனை	பரிசுத்தனுட	நல் ஆண்டு என்று	{	மகக்கு நவனகாலம் மரத்த
பரமேட்டியை	பரமமக நியைனுள்			தென்று (மகிழ்ந்த)
சார்ங்கம் எனனும்	ஸ்ரீ சாரங்கமென்கிற துறன்	நவின்னு உடைய	{	நாவதா அதுநவகிப்பவாகன
வில்லாண்டாண்	நனை அடக்கி ஆளபவனு	பார்		
தன்னை	மான எம்பெருமானை			
வில்லிபுத்துர்	ஸ்ரீவில்லிபுத்துர்	பரமாத்மனை	{	ஸ்ரீ உந் நாராயணனை
விட்டுசித்தன	பெரியாழ்வார்	சூழ்ந்த திருந்து		சுறமும் சூழ்ந்துகொண்ட
பல்லாண்டு	பல்லாண்ட பல்லாண்	நமோ நாராயணய	{	என்று—
என்று	தென்று தொடங்கி	பல் ஆண்டும்		எப்போதும்
விரும்பிய சொல்	ஆதாரத்தாடு சொன்ன	பல்லாண்ட	{	மங்களாசாஸனம் பண்ணப்
	மகாலாகிய இப்பிரபந	என்குவா.		பெறுவார்கள்.

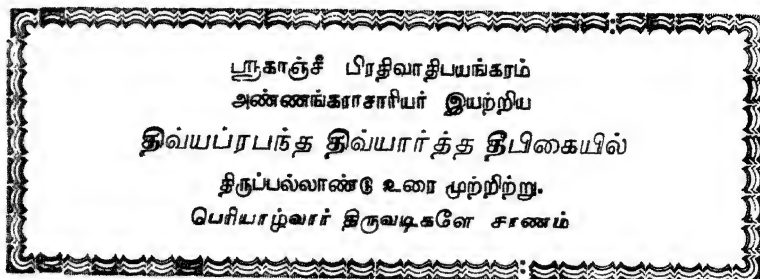
* * *—பரமபத்திரைமூலத்தருளியிருப்பவனும் நித்யபரிசுத்தனுய் பஞ்சாயுதங்களைத் தரித்துக்கொண்டிருப்பவனான ஸர்வேசுவரன் விஷயத்தில் பெரியாழ்வார் பொங்கும் பரிவாலே பாடின இததிருப்பல்லாண்டு நிவ்யப்பரந்தத்தை, மகக்கு நவனகாலம் வந்துவிட்டதென்கிற கொண்டாட்டத்துடன் இவ்விபூதியில் எஞ்ஞான்றும் பாடுகிறவர்கள் மறுமையில் மோகக்ஷ லோகத்தை யடைந்த அவரும் எம்பெருமானுடைய முகேசலாஸத்தையே புருஷார்த்தமாக நினைத்து அனேக தேஹங்களை எடுத்துக்கொண்டு அப்பெருமானுடைய நான்கு பக்கங் களிலும் இருந்துகொண்டு மங்களாசாஸனம் பண்ணப்பெறுவார்களென்று இதனால் பலன் சொல்லித் தனக்கிட்டிருப்பிற.

பவித்திரன்—தான் பரிசுத்தனாயிருப்பதோடு அபரிசுத்தர்களையும் பரிசுத்த ராகவல்ல வன். பரமேஷ்டன் என்னும் வடசொல் பரமேட்டியெனத் திரிந்தது; மிகச்சிறந்த ஸ்தானத்தில் வாழ்பவன் என்று பொருள். சார்ங்கம் என்பது (வடமொழியில்) வில்லுக்குப் பொதுப் பெயராயிருந்தாலும், பெருமானுடைய திருவிலுக்குச் சிறப்புப் பெயருமாம். “வில் ஆண்டான்” என்ற சொல்லாற்றலால்—‘சுத்தருக்களைக் காட்டு காட்டு’ என்று கிம்மிக் கிளம்புகின்ற வில்லை அடக்கியாள் பவன் எம்பெருமான் என்பது விளங்கும்.

வில்லி கண்டார் என்பவர்களில் மூத்தவனான வில்லி யென்பவனுவேற்படுத்தப்பட்ட புதிய நகரமாகையால் வில்லிபுத்துரென்று திருநாமம்; வில்லி யென்பவன் புற்றில்லி என்றும் வடபந்தாராயிப் பெருமானைக் கண்டெடுத்தப் பிரதிஷ்டை செய்த திவ்யதேசமென்று இதனை வில்லி பற்றுர் என்றுங் கூறுகின்றனர். வடமொழியில் ஸ்ரீதலிவ்யபுரம் எனப் பெரும் பாண்டையாகவும் ஸ்ரீதலிவ்யமீகபுரம் எனச் சிறுபாண்டையாகவும் வழங்கப்பெறும்.

விட்டுசித்தன்—விஷ்ணுவை சித்தத்திலே உடையவர் என்று பொருள். மற்ற ஆழ்வார்களுடைய சித்தத்திலும் எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருந்தாலும் “அரவத்தமளியினேறும் அழகிய பரங்கடனோடும், அரவித்தப் பாவையுத்தானும் அகம்படி வந்து புருந்து, பாவைத் திரைபலமோதப் பள்ளிகொள்கின்ற பிரான்” என்றும் “பனிக்கடலில் பள்ளிகோளைப் பழக விட்டோடிவந்து, என் மனக்கடலில் வாழவல்ல மாயமணானகம்பி” என்றும் இவ்வாழ்வார் தாமே பேசிக்கொள்ளும்படியாக எம்பெருமான் குறிப்பத்தோடே வந்து நித்யவாஸம் பண்ணப்பெற்ற ஏற்றம் இவ்வாழ்வார் திருவுள்ளத்திற்கே அஸாதாரணமென்றுணர்க. (கஉ)
அடிவாவு:—ரல் அடி வாழ் ஏறி அண்டம் எந்தை தீ நெய் உடுத்து எந்நான் அல்வழக்கு ரல்லாண்டு வண்ணம்.

[ஆதி கூறுதும், அந்தரம் கூறுமின் அண்டம் என்மின், எந்தை பாடுதும், தீ உடுத்து எந்நான் கூறுதும், நெய்யும் அல்லும் கூறுவனே.]

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த

பெரியாழ்வார் திருமொழி.

[ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய தீபிகையுரையோடு கூடியது]

முதற்பத்து—முதல்திருமொழி—வண்ணமாடங்கள்

—

அவதாரிகை:—ஸ்ரீக்ருஷ்ணவதார சரிதைகளைப் பரிபூர்ணமாக அநுபவிக்க ஆசை கொண்ட பெரியாழ்வார் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய திருவவதாரவைபவத்தை இத் திருமொழியில் அருளிச்செய்கிறார். கண்ணபிரான் திருவவதரித்த காலத்தில் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளவர்கள் ஸந்தோஷமுள்ளடங்காமல் அதற்குப் போக்குவிடாகச் செய்த காரியங்களை முதல் ஐந்து பாசுங்களிலுருளிச்செய்கிறார்....

பிற்காலத்தவரான ஆழ்வார் தாம் அர்ச்சாவதாரத்தி லீடுபட்டவாதலால் திருக்கோட்டியூரெம்பெருமான் விஷயமாக ஆப் பதிகம் பாடுகிறார்.

13. வண்ணமாடங்கள் துழ் திருக்கோட்டியூர் * கண்ணன்கேசவன் நம்பிழைந்தினில் * எண்ணெய்கண்ணம் எதிரெதிர் துவிட * கண்ணன்முற்றம் கலந்தளறுபிறே.

(க)

வண்ணம்	{ அழகுபொருந்திய மாடங் கனாலே குழப்பப்பட்ட திருக் கோட்டியூரில் (எழுந்தருளி யுள்ள)	(திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார்)	எண்ணெய் கண்	{ எண்ணெயையும் மஞ்சள் பொடியையும் (எந்- தோஷத்தாலே ஒருவர்க் கொருவர்) எதிர்த்துத் துவ, விசாலமாய் விஷக்ஷணமான (நத்தகோபர் திருமாளிகை யில்) திருமுற்றமானது (எண்ணெயும் மஞ்சள் பொடியும் துகையுண்டு) தன்னிலே சேர்ந்து சேருய்விட்டது.
கேசவன் கம்பி கண்ணன்	{ கேசவனென்ற திருநாம முடையவர்ப் கம்பமாண குணபரிபூர்ணான பூங்குணன்	கண் கல் முற்றம்		
இன் இல் பிறந்த	{ (நத்தகோபருடைய) இனிய திருமாளிகையிலே திருவ வதரித்தருளினவனவனிலே,	கலந்து		
		அளறு ஆயிற்று		

* * *—திருக்கோட்டியூரில் எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமான் திருவாய்ப்பாடியில் நத்தகோபர் திருமாளிகையில் ஸ்ரீக்குணனாக அவதரித்தவளவில் அங்குள்ளவர்களெல்லாரும் அளவுகடந்த ஆரத்தமடைந்து எண்ணெயையும் மஞ்சள் பொடியையும் ஒருவர்மேல் ஒருவர் தூவிக்கொள்ளவே அவ்விரண்டும் கிழேகியூந்து ஒன்றுசேர்ந்து அந்தத் திருமாளிகையின் முற்றம் முழுவதையும் சேறமயமாக ஆக்கிவிட்டன.

கீர்ப்பதியிலிருந்து எம்பெருமான் கண்ணனாக அவதரித்தனாகப் புராணம் கூறு நிற்க, இங்கே திருக்கோட்டியூரில் நின்று அவதரித்ததாகச் சொல்லுகிறது என்னென் னில்; முன்பு இரணியன் மூலகங்கையையும் அரசாண்டபோது தேவதைகள் அவ்வசுரனை முடிப்பதற்கு வேண்டிய உபாயத்தை ஆலோசிப்பதற்குத் தகுதியானதும் அசூரர்களின் உபதாபமற்றதுமான இடத்தைத் தேடுமளவில், கதம்பமுனியின் சாபத்தினால் தஷ்டரொரு வரும் கிட்ட வாழுடியாமலிருந்த இந்த (திருக்கோட்டியூர்) சேஷத்திரம் கீர்ப்பதிபோலவே ஆலோசிப்பதற்கு ஏகாந்தந்தாநமாயிருந்தபடியாலும், தேவதைகளின் கூட்டத்திலெழுந்தருளி அவர்களை ரக்ஷிக்கவேண்டிய ரீதியைச் சிந்திக்கின்ற கீர்ப்பதிநாதன்போலவே இந்த சேஷத் திரத்த எம்பெருமானும் சேஷசாயியாயிருப்பதனாலும், தமக்கு மங்களாசாஸனத்துக்குக் கூட் றெவான் செல்வம்மியைப்பற்றிச் சொல்லும்போது ஸ்மரிக்கவேந்த இந்த திவ்யதேசத்தி னிடத்தில் தமக்குள்ள அன்புமிகுதியினாலும் இப்படி ஐக்கியமாக அருளிச்செய்தாரென்று கொள்க. தேவர்கள் கூட்டமாயிருந்து ஆலோசித்தன்தலமென்கிற காரணம்பற்றியே இதற்கு கோஷ்டியும் என்ற திருநாமமாயிற்று; அதுவே தமிழில் கோட்டியூர் என்றாயிற்று.

கண்ணபிரான் வடமதரையில் கம்ஸனுடைய சிறைக்கூடத்திலே பிறந்திருக்க, நத்த கோபருடைய திருமாளிகையிற் பிறந்ததாகச் சொன்னது—கம்ஸனுக்குத் தப்பிக் கோகுலத் தில் பிரவேசித்தபின்புதான் இவன் பிறந்ததாக நினைத்திருக்கையாலே.

பிறந்தினில்—இதை முழுச்சொல்லாகக்கொண்டு ‘பிறந்தவளவில்’ என்று முறைக்கலாம். ‘பிறந்து இன் இல்’ என்று பிரித்தன்கொண்டால் பிறந்து—‘பிறக்க’ என்னும் செயலெனச் சத்தின் திரிபாம்: “சொல்திரியினும் பொருள் திரியாவினைக்குறை” என்னும் நன்னூற் சூத்திரமறிக்க. இனி, ‘பிறந்த இன் இல்’ என்றும் பிரிக்கலாம்; பிறந்த போக்யமான க்ருஹத்திலே என்றபடி.

‘சூர்ணம்’ என்ற வடசொல் கண்ணமெனத் திரிந்தது. தூவிட—தூவியிட.

கண்ணன்முற்றம்—கண்ணன் பிறந்தபோதே அவனையே திருமாளிகைக்குத்தலையாக நத்தகோபர் அபிமானித்ததனால் ‘கண்ணபிரானுடைய முற்றம்’ என்கிறார் என்று முறைக்க லாம்; ‘கண் கல் முற்றம்’ என்றும் பிரிக்கலாம். ... .. (க)

14. ஓடுவார்விழுவார் உகந்தாலிப்பார் * நாடுவார்ப்பிரான் எங்குத்தானென்பார் *

பாடுவார்களும் பல்பறைகோட்டின்று * ஆடுவார்களும் ஆயிரேயப்பாடியே. (உ)

§ திருப்பள்ளாண்டில் “அவ்வழக்கொன்று மில்லா அணிகோட்டியார் கோண்பிமான துங்கள் செல் வனைப்போல” என்று காண்க.

ஆய்ப்பாடி ஒடுவார்	திருவாய்ப்பாடி பாண்ட. (ஈழப்பிரமித்த) ஒடுவாரும்	எக்கோன் (இராகின்ருன்; எக்கு தான் என்பார் } என்பாரும்
விழுவார்	{ (சேற்றிலே வழக்கி) விழு வாரும்	பாடுவார்களும் பாடுவார்களும்
உகத்த ஆலிப்பார்	{ உகப்புக்குப் போக்குவிடாக கோஷிப்பாரும்	பல் பறை தொட்ட கின்று ஆடுவார் { பவ்வகை வாத்யங்கள் களும் { முழக்க அதற்குப்பொருத்த நின்று கூத்தாடுவாரும்
நாடுவார்	(பின்னையைத்) தேடுவாரும்	
நம் பிரான்	{ நமக்கு உபகாரகனை கண்ணன்	ஆயிற்று ஆய்விட்டது.

***—கோருவத்திலுள்ளாரெல்லாரும் தங்கட்குத் தலைவரான நத்தகோபர்க்குப் பின்னை பிறந்ததாகக்கேள்விப்பட்டு அளவற்ற ஆகந்தமடைந்து தாம் செய்வது இன்னதென்று தெரியாமல், சிலர் ஒடினார்கள்; சிலர் சேற்றிலே வழக்கி விழுந்தார்கள்; சிலர் உரக்க கோஷம் செய்தார்கள்; சிலர் 'நம் கண்ணி எங்கே?' என்று குழந்தையைத் தேடினார்கள்; சிலர் பாடினார்கள்; சிலர் பறையடிக்க சிலர் அதுக்குத் தகுதியாகக் கூத்தாடினார்கள்; ஆக கிப்படி பஞ்சலக்ஷம் குடியிலுள்ளாரெல்லாரும் சொல்லமுடியாத கோலாஹமாயிருந்தார்கள். பூதிக்குண்ணஹசத்தால் திருவாய்ப்பாடியில் விகாரமடையாதா ரொருவருமில்லையென்பார் ஆய்ப்பாடியே ஒடுவாரும்...ஆடுவாரும் ஆயிற்றென்றார். 'எங்குந்ருன்' என்ற பாடலும் கொள்ளத்தக்கதே. ... .. (உ)

15. பேணிச்சீருடைப் பின்னையிறுத்தினில் * காணத்தாம்புருவார் புக்குப்போதுவார் * ஆனோப்பார் இவன்னேரில்லேகான் * திருவோணத்தான் உலகாருமென்பார்களே. (஁)

சீர் உடை பின்னை பூதிமானை கருஷண்	ஆண் ஒப்பார் இவன்	"ஆண்தன்மையொத்திருப் பவர்களில் இவனேடு ஒத் திருப்பார்(யாரும்) இல்லை; (இவன்)
பேணி பிறந்தினில் { (கம்ஸாதிகள் கண்டாத படி தன்னைக்) காத்துவந்து பிறந்தவனில்	திரு ஒணத்தான் உலகு ஆளும்	{ சீரவண நகூத்திரத்தில் அவதரித்த ஸர்வேசுவர னுடைய விபூதிகளையெல் லாம் ஆனக்கடவன்"
தாம் ஆய்ப்பாடி ஆயர்கள்	என்பார்களுள்	{ என்று சொல்லுவாரும்
காண புருவார் { (கண்ணனைக்) காண்கைக் காக உள்ளேறுழுவாரும்		
புக்கு போதுவார் { உள்ளேபோய் (கண்)டு வெளிப்புறப்படுவாரும்,		

***—கண்ணபிரான் அவதரித்தகாலத்தில் கோருவத்தவர்கள் அந்தக் குழந்தையைப் பார்க்க நத்தகோபர் திருநாளிகைபிற்புருத்தகொண்டும், புருத்த பார்த்தவர்கள் வெளியில் புறப்பட்டு வந்துகொண்டும், அவர்களில் ஸாமுத்திர சாஸ்தாம் தெரிந்தவர்கள் 'இவன் எல்லாக்காட்டிலும் கிண்கூண்ட புருஷன் என்னும்படியாக கண்கூண்டவன் அமைந்திருப்பதால் இவன் உபய விபூதி கிரீவாஹகையிருப்பன்' என்று சொல்லிக்கொண்டும் இருந்தார்கள். கண்ணபிரான் பிறக்கும்போது சங்கு சக்கரங்களோடே தோன்றக்கண்ட தேவகீ வணுதேவர்கள் 'இந்த ரூபத்தைக் கம்ஸன் தெரிந்துகொள்ளாதபடி மறைத்துக்கொள்' என்று பிரார்த்திக்க, அப்படியே தாய்கந்தையருடைய சொல்லைப் பரிபாசித்து, அக்காலத்தில் கம்ஸனால் வேக்கூடிய ஆபத்தில் கின்றும் தப்பினபடியால், 'பேணி' என்றும், 'சீருடைப்பின்னை' என்றும் அருளிச்செய்தார். சொன்னபடி கேட்கிற பின்னையன்றே சீருடைப்பின்னை. பேணி என்பதற்கு—ஆசைப்பட்டிக்கொண்டு என்றும், தன்னை மறைத்துக்கொண்டு என்றும் பொருள் சொல்லலாம்.

ஆண் ஒப்பார் இவன்னேரில்லை=லோகத்திலுள்ளவர்கள் ஆண் என்கிற தன்மையில் மாத்திரம் இவனை யொத்திருக்கிறார்களே யொழிய, மற்றபடி திருமேனி ஸந்திவேசம் முதலானவற்றில் இவனுக்கு ஒப்பானவர்கள் இல்லைமென்கை. "ஆனோப்பான்" என்று பாட

† ஸாமுத்திர சாஸ்தாமாவது—கடமுதலிய அவயவங்களிலுள்ள ரோககளைப் பார்த்து அந்ருஷ்டம் சொல்லும் தூன்.

மாகில், ஆண்களுக்கு உரிய சைஷணத்தால் என்று பொருளாம்; ஆன்விருதி—மூன்றாம் வேற் றுமையுருபு.

“திருவோணத்தானுலகு” என்று ஆறும்வேற்றுமைத் தொகையாகக் கொள்ளாமல் ‘திருவோணத்தான்’ என்றும் ‘உலகாளும்’ என்றும் இரண்டு வாக்யமாகப் பிரித்துக்கொண்டு, இப்படியிருப்பதால் இவன் திருவோணத்தானாகிய திருமாலேயாவான், உலகங்களையும் ஆள் வன் என்பதாகவு முறைக்கலாம். ஆளும்=செய்யமென்னும் வாய்பாட்டு வினைமுற்று ஆண் பாலுக்கு வந்தது. ... .. (ஈ)

16. உறியைமுற்றத்து உருட்டிசிறுடுவார் * நறுசெய்பாட்தயிர் க்நருகத்துவவார் *
சேறிமென்கூந்தல் அவிழ்த்தினாத்து * எங்கும்அறிவறிந்தனர் ஆய்ப்பாடியாயரே. (சு)

ஆய்ப்பாடி ஆயர்	} திருவெய்ப்பாடியிலுள்ள இடையர்கள்	} க்நருக துவவார்	} கிச்சேஷமாக தாமம்பண்ணு வார் சிலரும். (கருக்கி மெத்தென்றிருக் கிற மயிர் முடி யானது அவிழ்ந்து கலையும்படி நர்த்தம மண்ணு வார் சிலருமாக, சேரிமுடக்கலும் தக்ஞனடைய விவேகம் ஒழிப்பெற்றனர்.
உறிணை			
முற்றத்து உருட்டி சின்று ஆடுவார்	{ முறந்திலே உருட்டிவிட்டு கூத்தாடுவார் சிலரும்,	} செறி மென் கூந்தல் அவிழ் தினாத்து	
நறு செய் பாட்தயிர்			
		எங்கும்	
		அறிவு அழிந்தனர்	

* * *—கண்ணன் பிறந்த ஸந்தோஷம் உள்ளடங்காமல், செய்யும் பாலும் தயிரு மிருக்கிற உறிகளை அறுத்துக்கொண்டுவந்த முறந்திலே உருட்டிவிட்டு ஆடானார்கள் சிலர்; செய் பாட்தயிர் முதலியவற்றை அபாரமாக தானஞ்செய்தார்கள் சிலர்; தலைமுடி அவிழ்ந் ததும் தெரியாமல் கூத்தாடினார்கள் சிலர்; ஆகவிப்படி கோகுலத்து இடையர்களெல்லாரும் ஸந்தோஷப் பெருமையினால் இன்னததான் செய்வதென்று தெரியாமல் உன்மத்தானார்கள். க்நருகத்துவவார் என்றவிடத்த கன்று ஆக—(இன்னக்கு) கண்மையுண்டாகும்படி என்று முறைக்கலாம். ... .. (சு)

17. கொண்டதாருறி கோலக்கொடுமழு * தண்டினப்பறியோலைச்சயனத்தர் *
விண்டமுல்லை அரும்பன்னபல்லினர் * அண்டர்மிண்டிப் புருந்துசெய்யாடினார். (ரு)

தான் கொண்டஉறி	{ காற்கெருக்கத்தை யுடைய உறிகளையும்	{ விண்ட முல்லை அரும்புஅன்னபல் லினர் அண்டர்	{ விகலித்த முல்லையருமபு போன்ற பற்களையுடைய ரான இடையரானவர்கள் (ஒருவருக் கொருவர் கெருக்கி (கருஷண மந்திரத்திலே) புருந்த புருந்த செய்யாடானார்கள்.
கோலம் கொடு மழு தண்டினர்			
பறி ஒலைசயனத்தர்	{ (காணமுடலி னின்று ம்) பறிக்கப்பட்டஒலைகளினூற் செய்த படுக்கையையுடை யராய்	{ மிண்டி புருந்த செய் ஆடனார்	

* * *—ஐதாக்குத் தருந்தபடி உறியையும் மழுவென்னும் ஆபுத்தையும் பசுமேய்க் கிற கோலையும் ஒலைப்பரையையும் உடையாரான இடையர்கள் ஆந்தத்தினால் தங்களுடைய பற்கள் வெளியே தோன்றுமபடி சிரித்துக்கொண்டு கெருக்கிவந்து நின்று செய்யாடலாடி னார்கள். செய்யாடலாவது—ஸந்தோஷ ஸஞ்சகமாக எண்ணெய் தேய்த்துக்கொண்டு ஒரு வரோடொருவர் தழுவி சின்று ஆறும் ஆட்டம்; எண்ணெய் தேய்த்துக்கொண்டு ஸ்நானஞ் செய்தலுமாம்.

“விண்டமுல்லை” என்றும் பாடமுண்டாம்; வீண்டு—மலை; மலை முல்லை யரும்பு கெருக்கப் பூத்தார்போலேயிருக்கிற (வெண்ணிறமான) பற்களையுடையர் என்றபடி—அண்டா —இடையர்களும் தேவர்களும்; இங்கு இடையர்களைச் சொல்லுகிறது. ... .. (ரு)

18. கையுங்காலும் கிமிர்த்துக்கடாரீர் * பையவாட்டிப் பசுஞ்சிறுமஞ்சளால் *
ஐயநாவழித்தாருக்கு அங்காந்திட * வையமேழுங்கண்டாள் பிள்ளைவாயுளே. (சு)

கையும காலும்	{ திருக்கையையும் திருவடிகளையும் (கீட்டி) கிமிர்த்து	ஐயநா வழித்தா	{ மெல்லிதானாகக்கை வழித்தவளான மசோதைக்காக
கடாரம் கீர்	{ கடாரத்தில்(காய்ச்சின) திருமஞ்சனத் தீர்த்தத்திலே	ருக்கு அங்காந்திட	{ (கண்ணன்) வாயைத்திறக்க, (அவன்)
பசு சிறு மஞ்சளால்	{ குறுங்கண்ணை பசு மஞ்சளால்	பிள்ளை வாயுள்	{ கண்ணபிரானுடைய வாயினுள்ளே
பைய ஆட்டி	{ திருமேனிக்குப் பாங்காக ஸ்நானம்செய்வித்து	வையம் ஏழும்	{ உலகக்கலை பெல்லாம் கண்டாள்

***—யசோதைப்பிராட்டி ஒருநாள் பூரீக்குஷணசிகைவைக் குளிப்பாட்டும்போது வழக்கப்படியே குழந்தையின் கையையும் காலையும் கீட்டி கிமிர்த்துப் பசுமஞ்சளால் பூசி, நல்ல வாணாநாவயங்களைச் சேர்த்துக்காய்ச்சின தீர்த்தத்தைக் கொண்டு குளிப்பாட்டி, முடிவில் மஞ்சள் தேய்வைக்கொண்டு காக்கு வழிக்குமளவில் அந்தக்குழந்தை வாயைத் திறக்க, அந்தவாயிலே ஸகலலோகங்களையும் கண்டாள். அர்ஜுனனுக்கு திவ்யசக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்ததன் தன்னுடைய விச்வரூபத்தைக் காட்டினாற்போலே யசோதைக்கும் தன்னுடைய எவத்தரமான இச்சையினாலே இப்படி காட்டியருளினனென்க. ... (சு)

19. வாயுள்வையகங் கண்டமடநல்லார் * ஆயர்புத்திரனல்லன் அருந்தெய்வம் *
பாயசீருடைப் பண்புடைப்பாலகன் * மாயனென்று மகிழ்ந்தனர்மாதரே. (ஏ)

வாயுள் வையகம்	{ (பிள்ளையின்) வாயினுள்ளே உலகக்கலை ஸாக்ஷாத்	அரு தெய்வம்	{ பெறுதற்கரிய தெய்வம்,
கண்ட மடநல்லார்	{ கரித்த வைஷ்ணவத்தை யும் மடப்பத்தையுமுடைய ஸாதீகளானவர்கள், ("இவன்")	பாய சீர் உடை	{ பரம்பின்புகழையுடைய மறும்
மாதர்		பண்பு உடை	{ குணக்களையுடையனுமான
		பாலகன்	{ (இந்த)சிறுபிள்ளையானவன்
		மாயன்	{ ஆச்சரியசக்தியுட்கன்
ஆயர் புத்திரன்	{ இடைப்பிள்ளை யல்லன்,	அன்று மகிழ்ந்தனர்	{ என்று (ஒருவருக்கொருவர்) சொல்லிக்கொண்டு ஆனந்தித்தார்கள்.

***—கண்ணனுடைய வாயில் ஸகல லோகங்களையும்கண்ட யசோதையானவன் ஆவத்தாலே மறமுள்ள பெண்டுகளையும் அழைத்துக்காட்ட, கண்ணபிரான் அவர்களுக்கும் அருள்கூர்ந்து அப்படியே காட்டிக்கொடுக்க, அப்பெண்களெல்லாரும் யசோதையைப் போலவே கண்ணன் வாயில் ஸகல லோகங்களையும் கண்டு ஆச்சரிப்பப்பட்டு 'இவன் ஸாமான்யான இடைப்பிள்ளை யல்லன்'; ஸாக்ஷாத் பரமபுருஷனே இப்படிவந்து அவதரித்தாகவேணும்' என்று கொண்டாடிக் கூறினார்கள். ... (ஏ)

20. பத்துநாளுங்கடந்த இரண்டாநாள் * எத்திசையும் சயமரங்கோடித்து *
மத்தமாயலை தாங்கியமைந்தனை * உத்தானஞ்செய்து உகந்தனராயரே. (அ)

பத்துநாளும் கடந்த இரண்டாநாள்	{ பத்துநாளும் கழிந்த பன்னிரண்டாநாளான காமகரண திவத்திலே	தங்கியிருக்கிற கோவர்த்தக பர்வத்தை	
எத்திசையும் சயம்	{ எல்லாத்திக்குகளிலும் ஐயமோரண மத்தமங்களை	(குடையாக) ஏந்திகின்ற குழந்தையாகிய கண்ணனை	
மரம் கோடித்து	{ காட்டி அலங்கரித்து, மத்தமங்களுக்குத் தன்மையுள்ள	ஆயர்	{ இடையாரானவர்கள்
மத்தம் மர மலை	{ மத்தமங்களுக்குத் தன்மையுள்ள	உத்தானம் செய்து	{ உகந்தத்திலே வைத்துக் கொண்டு
தங்கிய மைந்தனை	{ மிகுமகாகிய பாணிகள்	உகந்தனர்	{ ஸத்தோஷித்தார்கள்.

***—பூரீக்குஷண சிகைக்கு நாமகரணம் செய்யவேண்டிய தினம் வந்த வளவில், கோருவத்த இடையர்களைல்லாரும் எங்கும் வெற்றித்தோரணங்களை காட்டி அலங்கரித்து.

பூநீக்குண்ணென்ற திருநாமமிட்டு அக்குழங்கையைத் தங்கள் தங்கள் கையிலே பெடுத்ததக் கொண்டு ஆரத்தம் பொங்கி கின்றார்கள். பிறந்த பத்தாம் நாளிலாவது பன்னிரண்டாம் நாளிலாவது வேறு கல்ல நாளிலாவது நாமகரணம் செய்யும்படி மறுஸ்மிருதி கூறுகின்றது. கண்ணிரான் மலையைக் குடையாகப்பிடித்தது நாமகரணஞ்செய்த பின்பு கிழந்ததாயினும், இவ்வாழ்வார் பிற்காலத்தவராகையாலே இப்போது அதனை அநுஸந்திக்கக் குறையில்லை.

மைந்தன்—‘மைந்த’ என்று இளமைக்கும் வலிமைக்கும் அழகுக்கும் பெயர்; அதனை புடையவன் மைந்தன். உத்தானம்—வடசொல். ... (அ)

21. கிடக்கில்தொட்டில் கிழியவுதைத்திரும் * எடுத்துக்கொள்ளில் மருங்கைபிறுத்திரும் *
ஒடுக்கிப்புல்கில் உதரத்தேபாய்த்திரும் * மிடுக்கிலாமையால்நான்மெலித்தேன்ங்காய். (க)

நக்காய்	பூர்ணைகளான ஸ்தீரகளே!	
	[இப்பிள்ளைமான்வன்]	ஒடுக்கி புல்கில் { (இவனுடைய கைகால்களை) ஒடுக்கிமார்பில் அணைத்தக கொண்டால்
கிடக்கில்	(தொட்டிலில்) கிடந்தானுகில்	உதரத்தாய்த்திரும் வயிற்றிலே பாயாகின்றான்
தொட்டில் கிழிய உதைத்திரும்	{ தொட்டிலானது சிதிலமாம் படி (கால்களினால்) உதையாகின்றான்;	{ இச்சேஷ்டைகளைப் பொறுக்கவல்ல சக்தி (இப்பிள்ளைக்கு) இவ்வாமையால்
எடுத்து கொள்ளில்	{ (இவனை இடுப்பில்) எடுத்துக் கொண்டால்	{ நான் மெலித்தேன் { தாயாகிய நான் மிகவும் இளைத்தேன்.
மருங்கைபிறுத்திரும்	இடுப்பை முறியாகின்றான்;	

* * * —யசோதையானவன் தன் ஸமீபத்திலுள்ள பெண்களை நோக்கிக் கண்ணனுடைய பருவத்துக்குத் தருதியல்லாத செயல்களைச் சொல்லுவதாக இப்பாசரம் அமைந்தது. னங்காய்! என்று ஏகவச்சமான ஸம்போதநம் சாதிபொருமையாய், ‘நங்கைமீர்களே!’ என்ற படி. பருவத்திற்குத்தகுந்த செயல்களைச் செய்யும் புத்திரர்களைப் பெற்றிருப்பதனால் நீங்கள் ஒன்றாக் குறையில்லாமலிருக்கிறீர்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டவாறு. என்னுடைய பிள்ளையைத் தொட்டிலில் கிடக்கவிட்டாலோ, இவன் தொட்டில் கிழித்துபோம்படி காலாறுதைக்கிறான்; ‘கால்கள் மெத்தென்றிருப்பதால் கோயுண்டாகுமே’ என்று தொட்டிலினின்றும் எடுத்து இடுப்பில் வைத்துக்கொண்டால், இடத்தைவிட்டு நழுவி இடுப்பை முறித்துவிடுகிறான்; ‘எனக்கே இக்குழங்கை செய்யும் சேஷ்டையினால் இப்படி முறியும்போது இக்குழங்கைக்கு அவ்வளவு கோயுண்டாகுமோ! இஃத இவனுடைய திருமேனியின் னொளகுமார்பத்துக்குத் தகாதே’ என்று கினைத்து ஒரு தொழிலுஞ் செய்யமுடியாதபடி மார்பிலே வலிய அனைத்துத் தழுவிக்கொண்டால் கால்களினால் வயிற்றை உதைக்கிறான்: இப்படி இவன் தன் னுடைய பருவத்திற்குத் தகாத காரியங்களைச் செய்வதை கினைத்து கினைத்து நான் மிகவும் இளைத்துவிட்டேன் என்கிறான்.

மிடுக்கு இலாமையால்—இதற்கு இருவகையாகப் பொருள்கொள்ளலாம்;—இப்படி மிகச்சிறிய குழங்கையாகிய இவனுடைய செய்கையைப் பொறுக்கும் வல்லமை எனக்கு இவ்வாமையால் என்றும், இந்த செய்கையையெல்லாம் தாங்குவதற்கு வேண்டிய சக்தி இந்தக் குழங்கைக்கு இவ்வாமலிருப்பதனால் என்றும். ... (க)

22. செக்கொளர்வயல்துழ் திருக்கோட்டியூர் * மன்னுகாரணன் நம்பிபிறந்தமை *
மின்னுநூல் விட்டுசித்தன்விரித்த * இப்பன்னுபாடல்வல்லார்க்கு இலிபாவமே. (ங)

செம் நெல் ஆர் வயல் குழ் திருக் கோட்டியூர்	{ செந்நெல் தாண்டிங்களால் கிறையப்பெற்ற கழனி களாலே குழப்பட்டிருக் கோட்டியூரிலே	மின்னு நூல் விட்டு சித்தன் விரித்த	{ விளக்காகின்ற மஜ்ஜிமாவீர்த்தையுடைய பொரியாழ்வார் விஸ்தரித்து அருளிச்செய்த
மன்னு காரணன்	{ பொருத்திவர்த்திக்குமவனாய் காராயணசத்தவாச்யனாய்	மன்னு இ பாடல் வல்லார்க்கு	{ ஜ்ஞானிகள் எப்போதும் அநுஸந்திக்கக்கடவதான இப்பாசரங்களை ஒதவகை வர்க்கு
நம்பி	{ ஸர்வகுண பூர்ணனை ஸர்வோபவான்	பாவம் இல்லை	{ பாபமில்லை.
பிறந்தமை	திருவவதரித்தபடியை		

* * *—செந்நெல் கிறைந்த வயல்களால் சூழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரிலே நித்த வரணம் பண்ணுகிற ஸ்ரீமந்நாராயணன் திருவாய்ப்பாடியில் வந்து திருவவதரித்தபடியைப் பட்டர்பிரான் பேசினதும் பக்தர்களுக்கு போக்யமுமான இத்திருமொழியை ஓதவல்லவர்கள் எம்பெருமானை அனுபவிப்பதற்கு இடையூறான பாவங்களில் கின்று நீங்கி வாழ்வார் என்று இத்திருமொழி சுற்றாக்குப் பவன் சொல்லித் தலைக்கட்டியுரையிற்று.

ஊழிப் பிறந்தமை என்றது—திருவாய்ப்பாடியில் நடந்த கொண்டாட்டங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். (10)

முதற்பத்து—முதல் திருமொழியுரை முற்றிற்று.

முதற்பத்து—இரண்டாந் திருமொழி: சீதக்கடல்

(யசோதைப்பிராட்டி ஆய்ச்சிக் கணையழைத்துக் கண்ணனுடைய அவயவசோஷகனைக் காட்டுகிறான்.)

அவதாரிகை:—திருவாய்ப்பாடியில் திருவவதரித்த கண்ணபிரானுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தின் வைவக்ஷண்யத்தை அக்காலத்தில் யசோதைப்பிராட்டி அனுபவித்தாப்போலே [அதாவது, ஊரிலுள்ள பெண்டுகளை பெய்லா மழைத்துக் காட்டினாப்போலே] ஆழ்வார் தாரும் தம்மை அனுகவே பாவித்த அப்படியே பேசியருபவிக்க விரும்பித் திருவடி தொடங்கித் திருமுடியளவாக அனுபவித்துப் பேசுகிறார்.

23. சீதக்கடலுள் எழுதன்னதேவகி * கோதைக்குமுலான் அசோதைக்குப்போத்தந்த *

பேதைக்குமுலி பிடித்துச்சுவைத்துன்னும் * பாதக்கமலங்கள்காணிரே பவளவாயிரீ

வந்துகாணிரே. (க)

சீதம் கடல் உள்	{ குளிர்ந்திராகின்றன்னதிருப் பாற்கடலிலே உள் எழுதாகட்பிறச்ச பிராட்டி யோடொத்த தேவகிப் பிராட்டியால்	பேதை குமுலி	{ இளம் சிசுவான் கண்ண பிரான் (தன் கைகளால்) பிடித்து சுவைத்து உண்ணும்
அழுது அன்ன தேவகி		பாதம் கமலங்கள்	
கோதை குமுலான்	{ பூமணியால் அலங்கரிக்கப் பட்டசேசபாசத்தையுடைய உசோதைமுகம் எனக்கு போத்தந்த	பவளம் வாயிர்	{ பவளம் ச்பால் சிவந்தஅதரத் தையுடைய பெண்கால், வந்த காணீர் !!
அசோதைக்கு		வந்த காணீர்	

* * *—வேதத்தின் “விஷ்ணோ: பதே பரமே மத்வ உதஸு:” [எம்பெருமானுடைய சிறந்த திருவடியின் தேன் வெள்ளமுண்டு] என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது; இதை யடியொற்றி ஆழ்வார்களும் “தேனே மலரும் திருப்பாதம்” என்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட தனது திருவடியிலுள்ள தேனைப் பருகுவதற்காகவும், தனது திருவயிற்றில் கிடக்கும் உலகங்கட்கெல்லாம் உஷ்ணமானதாகும்படியாகவும் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தனது திருவடிகளிலொன்றையெடுத்து வாயிலேவைத்துச் சுவை பார்த்துக்கொண்டிருக்க, அதைக்கண்ட யசோதைப்பிராட்டி தான் மிக மகிழ்ந்து, இதைப் பிறரும் கண்டு மகிழவேனுமென்றெண்ணித் தன்னருகிலுள்ளாரைக் கொண்டாடியபழைத்து ‘நீங்கள் இக்குழாதை சுவைத்துண்ணும் இப்பாதக் கமலங்களைப் பாருங்கள்’ என்று அவர்கட்குக் காட்டுகின்றான்.

கடலில் இரண்டு அமுதம் பிறந்தன; ஒன்று தேவர்களுக்கு போக்யமான உப்புச் சாருகிய அமுதம்; அது புறவமுதமாம். மற்றொரு அமுதம் ¹. “அமுதில்வரும் பெண்ணருது” எனப்பட்ட பிராட்டி: இவளே உள்ளமுதம். ஆகவே இங்கு ‘உள்ளமுதனை’ என்றது பிராட்டியைப்போன்ற என்றபடியாயிற்று. “திருவினவடி வொர்க்குத் தேவகி” என்று மேலும் கூறுவர். பிராட்டியைப்போலே பரோபகாரமே சிவமாகவுள்ள தேவகி என்க.

யசோதை தானே சொல்லுகிற பாசுரமாக அமைந்ததின்னில் “கோதைக் குழலாள் யசோதைக்குப் போத் தந்த” என்னலாமோ வென்னில்; யசோதையின் சொல்லாக அருளிச் செய்தாலும் இடையில் தமது தன்மையுந்தோன்ற அருளிச்செய்வவரன்க. ... (க)

24. முத்தும்மணியும் வயிரமும்பென்பென்னும் * தத்திப்பதித்துத் தலைப்பெய்தாற்போல் *
எங்கும் * பத்துவிரலும் மணிவண்ணன்பாதங்கள் * ஒத்திட்டிருந்தவாகானிரே
ஒன்னுதலீர்வந்துகானிரே. (உ)

முத்தும் மணியும்	முத்துக்களையும் ரத்தக்களை	பத்து விரலும்	விரல்கள் பத்தும்
வயிரமும் நல்	யும் வஜ்ரங்களையும் மாற		
பொன்னும் தத்	துயர்ந்த பொன்னையும்		
திப் பதித்துத் தலைப்	மாறிமாறிப் பதித்துச்சேர்த்	ஒத்திட்டிருந்த ஆ	{ ஒன்றோடொன்றெத்து அமைந்திருக்கும்படியை
பெய்தாற் போல்	தாற்போலே		காணீர்!—;
எங்கும் மணி வண்	திருமேனி பெய்க்கும் மணி		
ணன் பாதங்கள்	போன்ற வானத்தையுடை		{ ஒளிபொருந்திய நெற்றியை யுடையிர்கள்!
	யானை கண்ணனுடைய	ஒன் துதலீர்	
	திருவடிகளிலுள்ள		வந்து காணீர்!—.

* * * —முதலடியில் சில ரத்தங்களைச்சொன்னது நவரத்தங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். கோமேதகம், நீலம், பவழம், புட்பராகம், மரகதம், மாணிக்கம், முத்து, வைபுரியம், வைரம் என்பன நவரத்தினங்களாம். கால்களுக்கு இடுகின்ற செம்பஞ்சு மருதானி என்பன போல பூநிருஷ்டணனுடைய பாதங்களில் ஒன்பது விரல்களுக்கு நவரத்த வர்ணத்தையும் மற்றொரு விரலுக்குப் பொன்னிறத்தையும் யசோதை இட்டு ‘என் மணிவண்ணனுடைய பாதங்களில் பத்துவிரலும்—நவரத்தன்களையும் நல்ல பொன்னையும் ஒளிரிவளங்க மாறிமாறிப் பதித்துவைத்தாற்போலச் சேர்த்தனவாய் லக்ஷணங்களில் குறையொன்றியில்வாமநிருப்பதை வந்து பாருங்கள்’ என்கிறார். ... .. (உ)

25. பணைத்தோளினவாய்ச்சி பால்பாய்ந்தகொங்கை * அணைத்தாரவுண்டு கிடந்தவிப்பிள்ளை *
இணைக்காலிலெவ்ளளித் தகைநின்றிலங்கும் * கணைக்காலிருந்தவாகானிரே காரிகையிர்
வந்துகானிரே. (ங)

பணை தோள் இன	மூங்கில்போன்ற தோள்களை		
ஆய்ச்சி	யுடையளாய் இளமைப்	இயிள்ளை	இந்தக் கண்ணிரானுடைய
	பருவத்தை யுடையளான	இணை காலில	{ சேர்த்தியமுது அமைந்த திரு- வடிகளில்
பால் பாய்ச்சி	யசோதை யாகிய என்		
கொங்கை	‘னுடைய	வெள்ளிதனை நின்ற	வெள்ளித்தண்டை நின்ற
	பாலசொரிகிற முலை	இலங்கும் கணை	விளங்குகிறகிற கணைக்
	(திருக்கையால்) அணைத்துக்	கால் இருந்த ஆ	காலிருந்தபடியை
அணைத்து ஆர	கொண்டு வயிறு கிரம்ப		காணீர்!—;
உண்டி கிடந்த	(பாலை) அமுது செய்து காரிகையிர்		அமுதுடையபெண்கள்!
	(களித்துக்) கிடக்கின்ற		வந்து காணீர்!—.

* * * —“பணைத்தோளின வாய்ச்சி” என்றது—தன்மையில் வந்த படர்க்கை: ஆய்ச்சி யாகிய என்னுடைய என்றபடி. அன்பினால் நெறித்துப் பால் சொரிகிற என் முலையைத் திருக்கைகளாலே அணைத்து வயிறுரவுண்டு மகிழ்ந்தகிடக்கிற இப்பிள்ளையினுடைய கால் களில் வெள்ளித்தண்டை விளங்குகிறகிற கணைக்காலின் அழகை வந்து காணுங்கள்.... (ங)

26. உழுந்தாளநறுநெய் ஒரோதரவுண்ண * இழுந்தாளரிவினில் ஈர்த்தெழில்மத்தின் *
பழுந்தாம்பலோச்சப் பயத்தால்தவழந்தான் * முழுந்தாளிருந்தவாகானிரே முகிழ்
முலையிர்வந்துகானிரே. (ச)

உழந்தான்	{ (கெழுவதெனவற்றை) சீர மாஸ்பட்டித் தடவிலே சேர்த்த யசோதையாகிய என்னுடைய	பழ தாம்பால்	{ (சுற்றிக்கடைத்தமையா வண்ணான் பழமைய பொருந்திய தாமரை ஒச்ச	{ (அடிப்பதாக்க) கையி வெடுக்க
நெய் நெய்	மணம் மிக்க நெய்யை	பயத்தால் தவழ்ந் தான்	அச்சத்தாலே (அதைத்தபி போவதாகத்) தவழ்ந்த கண்ணனுடைய	
ஓரோதா உண்ண	{ ஒவ்வொரு தடவாக (கண் ணன்) அமுது செய்த வளவிலே	முழந்தான் இருந்தது	முழங்கால்களிருந்தபடியை காணீர்!—;	
இழந்தான்	{ (பின்னைய) இழந்தவளாக நினைத்த நான்	முகிழ் முலையிர்	{ முகிழ்த்த முலையையுடைய பெண்கள்!	
எரிவினில் சர்த்து	வயிற்றெரிச்சலாலே கையைப்பிடித்திழுத்து	வந்து காணீர்!—.		
எழில் மத்தின்	அழகிய மத்தினுடைய			

* * *—கீழ்ப்பாட்டிற்போல இப்பாட்டிலும் உழந்தான் என்றதும் இழந்தான் என்றதும்—தன்மையில் வந்த படர்க்கை, சரம்பட்டுக் கறந்து காய்த்துத் தோய்த்துக் கடைந்து வெண்ணெயாக்கியருக்கித் தடாக்களிலே நான் சேர்த்து வைத்திருந்தேன்; அந்த நெய்யை ஒவ்வொரு தடவாக ஒன்றும் மிச்சமாகாதபடி இவன் வாரியுண்டான்; ‘இவ்வளவு நெய்யை வாரியுண்டால் ஐக்கமாட்டாதே!’ என்கிற வயிற்றெரிச்சலாலே கையைப்பிடித்திழுத்து, மத்திலே சுற்றிக் கடைந்து பழகின தாம்பாலே ‘அடிப்பதாக நான் ஒங்க, பயத்தாலே அதைத் தப்புவதாகத் தவழ்ந்தான்; இப்படிப்பட்ட இவனுடைய முழந்தான்களிருக்கும்படியைப் பாருங்கள் என்கிறான்.

இனி, தன்மையில் வந்த படர்க்கையாகக்கொள்ளாமல் படர்க்கையாகவே கொண்டு, பெரியாழ்வார் தாமான தன்மையில் அருளிச்செய்கிற ரென்னவுமாம்.

இழந்தான்—பின்னைய இழந்ததாக நினைத்தவளென்கை: இவ்வளவு நெய்யை வாரியுண்ட பின்னை பிழைக்கப்போகிறானே என்று அஞ்சினன் போலும். பயம்—வடசொல், (ச)

27. பிறங்கியபேய்ச்சி முலைகவைத்துண்டிடு * உறங்குவான்போலே கிடந்தனிப்பிள்ளை *
மறங்கொளிரணியன் மார்வைமுன்கீண்டான் * குறங்குகளைவந்துகாணீரே குவிமுலையிர்
வந்துகாணீரே. (ரு)

முன் மறம் கொள் இரணியன் மார்வை கீண்டான்	{ முற்காலத்திலே தவேஷக் கெண்ட ஹிரண்ய னுடைய மார்வைப் பிளந்த வடிவம்,	உறங்குவான் போலே கிடந்த இ பிள்ளை	{ (ஒன்றுமறியாரலே) உறங்கு மவளைப்போலே படுத்தி திருப்பவனை இந்தக் கண்ணனுடைய திருத்தடைகளை வந்து காணீர்!—;
பிறங்கிய பேய்ச்சி முலை கவைத்து	{ கொடுமையால்வந்த) ப்ரகா சத்தைபுடைய பூதனைபி னுடையமுலையை (ரஞ்ச யமுறமாக) ஆள்வாதித்த அமுதுசெய்து	குறங்குகளை குவி முலையிர்	{ குவித்த முலைகளைபுடைய பெண்கள்! வந்து காணீர்!—;
உண்டிட்டு			

* * *—நாஸிம்ஹாவதாரம் செய்தவனும் கிருஷ்ணாவதாரம் செய்தவனும் ஒருவனே என்ற வுண்மையை இவ்வாழ்வார் உணர்ந்தவாதலால் “மறங்கொளிரணியன் மார்வை முன்கீண்டானாகிய இப்பிள்ளை” என்றார். ... .. (ரு)

28. மத்தக்களிற்று வசுதேவர்தம்முடை * சித்தம்பிரியாத தேவகிதன்வயிற்றில் *
அத்தத்தின்பத்தான தோன்றியவச்சுதன் * முத்தமிருந்தவாகாணீரே முகிழ்க்கையிர்
வந்துகாணீரே. (சு)

மத்தம் தனியு கொ	{ மத்தையுடைய யானைகளை தோன்றிய கிர்வெறிக்கு மவரான அச்சுதன் }	{ திருவவதரித்த கண்ணபிரா னுடைய
தேவா தமமுடை		
சித்தம் பிரியாத	{ மூரீ வஸுதேவருடைய மனத்தைவிட்டுப்பிரியாத தேவகிபிணுடைய	{ முத்தம் இருந்த ஆ சண்ணமிருந்தபடியை காணீ!—;
தேவகிதன்		
வசிறநில	{ முகிழ் நகையிர் }	{ புன்சிரிப்பையுடைய பெண் காணீ!
வசிறநிலே		
அத்தத்தின் பத்தாம்	{ ஹந்த நகைத்தாத்துக்குப் பத் தாந் }	{ வந்து காணீ!—.

* * *—இப்பாட்டில் முத்தம் என்றது ஆண்குறியை. 'முத்தம்' என்னுஞ் சொல் முத்தியும் பேய்வசற்கு உறுப்பான அவயவத்தைச் சொல்லிற்றாய், அச்சொல் முத்தமெனக் கிரித்திருப்பதாகச் சிலர் கூறுவர். சிறுகுழந்தைகளின் குறியைப் போனபுடையார் முத்தமிடு வர்களென்னுங்காரணம்பற்றி அக்குழிக்கு முத்தமெனப்பெயராய்ற்றென்று சிலர் சொல்வர்.

அத்தத்தின் பத்தாந்—ஹந்த நகைத்தாத்திற்குப் பத்தாவது நாள் (கீழ்முறையில் எண்ணப்பார்த்தால்) சேஷுனிர் நகைத்தாரும், (மேல்முறையில் எண்ணப்பார்த்தால்) திரு வோண நகைத்தாரும். இவற்றுள் சேஷுனிர் நகைத்தார் மூர்க்குணுவதார நகைத்தார்: திருவோண நகைத்தார்—தானை தன்மையுள்ள திருமலுக்கு உரிய நகைத்தார். இன்ன நகைத்தாத்திக் தோன்றினவென்றது வாய்விட்டுச் சொல்லாமல் "அத்தத்தின் பத்தாந் தோன்றிய" என்று சொல்லுவானேன்? என்னில்; இவ்வாழ்வார் மங்களாசாஸகபாராகையினால் 'கண்ணபிரானது திருவவதார நகைத்ததை கேரே சொன்னால் சததருக்கள் அபிசாரம் செய்வார்களோ!' என்ற அதிசங்கையினால் மறைத்துச் சொல்லுகிறதென்று ரஸமாக கிர்வெறிப்பார்கள். (அபிசாரமாவது—அதிகக்கு மாணமுண்டாகுமாறு செய்யும் யாகவிசேஷம். அதில் அதிர்வின் பெயரை ண்ப்பல்பத்திற் சொல்லும்போது "இன்ன நகைத்தாத்தில் பிறந்த இன்னுண்கு மாணமுண்டாக்" என்று குறிப்பிடவேண்டிய அவசியமிருப்பதால், அதற்கு நகைத்தா விசயமுண்டாகாதபடி மறைத்துச் சொல்லுகிறதென்றவாறு.)

தேவகிக்கு இட்ட விசேஷணத்தினால்--வஸுதேவருடைய மனம் கோணாதபடி ஒழுங்காக நடப்பவன் தேவகி என்பது வெளியாம். வஸுதேவர் யானைகள் கட்டி வாழ்ந்தவராதலால் மத்தக்களிறுவகதேவர் என்றார். ...

29. இந்நக்கம்பதகளிறு ஈர்க்கின்றவனை * பருங்கிப்பறித்துக் கொண்டோடுபரமன்றன் *
நெய்துபவனாரும் கெர்நாணும்முத்தம் * மருங்குமருந்தவாகாநீரே வானுதவீர்
வந்துகாணீரே. (௭)

இருகை மத களிறு	{ பெரிதுதிக்கவகையையுடைய மத நகையுமான குவலையா பிடத்தை }	{ பரமன் தன் நெருங்கு பவனாரும் கேர் நாணும் முத்தம் }	{ பரமபுருஷனை னுடைய செறியக்கோத்த பவள வடமும் அழகிய அரைநாணும் முத்துவடமும் (இவற்றோடே சேர்க்க)
ஈர்க்கின்றவனை			
பருங்கி	{ தன்வசமாக நடத்தாநின் றுள்ள பாகனை கொன்று }	{ மருங்கும் இருந்த ஆ திருவவரையும் இருந்தபடியை காணீ!—;	{ ஒளிகொருந்திய கெற்றியை புடைய பெண்களர்! வந்து காணீ!—.
பறித்துக்கொண்ட			
ஒடு	{ (கம்ஸனிருக்கு மிடத்தைத் தேடிக்கொண்டு) ஒடின }		

* * *—இடையினழகையும் அதிலுள்ள ஆபணங்களினழகையும் காட்டும் பாசாரம் இது. மூரீகுருஷணனைக் கொல்லக்கருதிய கம்ஸன் சிலவிழாவென்கிற விபாஜம்வைத்துக் கண்ணனை அழைக்க, அப்போதும் பலராமனுடனே புறப்பட்டு வந்த கமஸனரண்மனையி னுட்பெரும்போது, இவர்களைக் கொல்லுமபடி கம்ஸனால் வலி நிறுத்தப்பட்டிருந்த குவலையா பிடமென்னும் மதயானை கிற்றா, மூர்க்குஷண பலராமர்கள் அவயானையை எதிர்த்து அதன் தத் தங்களிரண்டையும் சேற்றிலிருந்து கொடியைப்பறித்தெடுப்பதுபோல எளிதில் பிடுங்கி

யெடுத்த அவற்றையே ஆபுதமாகக்கொண்டு அவற்றால் பாகனையும் அவ்யானையையும் கொண்
றனென்ற வாலாறு முன்னடிகளில் அடங்கியுள்ளது.

அன்றியே, ஊரில் இடைப்பிள்ளைகள் தெருவினிலே விளையாடும்போது ஒருவனை யானே
பாகவைத்த அவனை பொருவன் இழுத்துக்கொண்டு திரிய, அவனைக் கண்ணபிரான் மோதி
படித்தத் தானிழுத்துக்கொண்டு ஓடுகின்ற லீலாவிசேஷத்தை முன்னடிகளில் கூறினதாகவும்
உணர்ப்பர். இங்ஙனமுறைத்தல் மேற்பாட்டோடு மிக இனங்கும். ... (ஏ)

30. வந்தமதலைக் குழாத்தைவலிசெய்து * தந்தக்களிறுபோல் தானேவிளையாடும் *
நீதன்மதலைக்கு நன்றமுழகிய * உத்தியிருந்தவாகாணீரே ஒளியிழையீர்

வந்துகாணீரே. (அ)

வந்த மதலை { (தன்னோடுவிளையாட) வந்த
குழாத்தை வலி { சிறுபிள்ளைகளின் கூட்டத்
செய்து { தில் தன்வல்லமையைக்
காட்டிக்கொண்டு
தந்தம் களிறுபோல் { கொம்புமுனைத்த யானைக்
குட்டிபோல்
தானே விளையாடும் { தானே முக்கியமாய் கின்று
விளையாடுமவனாய்

தந்தன் மதலைக்கு { கந்தகோபர்க்கு (விதேய
னா) பிள்ளையாகிய
கண்ணனுடைய
மிகவுமழுகிறான
நாபி இருக்கிறபடியை
காணீர்!—;
ஒளி இழையீர் { ஒளியால் விஞ்சின ஆபா
னங்களணிந்த பெண்காள்!
வந்து காணீர்!—.

* * *—கண்ணபிரான் தான் சிறு குழந்தையாயிருந்தாலும் தன்னோடு விளையாடுவதற்
குக் கூட்டமாய்வுறும் பாகைர்க்கையெல்லாம் தனது வல்லமையால் அடக்கி, அவர்களெல்லாம்
ஒருபக்கமும் தான்மாதிரும் ஒருபக்கமுமாக கின்று இப்படி தானே பிராதானனாய் கின்று
விளையாடுவன்; அப்போதுதான் கொம்பு முனைக்கப்பெற்ற யானைக்குட்டியை தருஷ்டாந்த
மககச் சொல்லத்தகுந்திருப்பன்; இப்படிப்பட்டவனுடைய உத்தியைப் பாருங்களென்கிறார்.

31. அதிருங்கடல்விறவண்ணனை * ஆய்ச்சி மதுரமுலையூட்டி வஞ்சித்துவைத்து *
பதறப்படாமே பழந்தாம்பாலர்த்த * உதரமிருந்தவாகாணீரே ஒளிவளையீர்

வந்துகாணீரே. (ஈ)

அதிரும் கடல் கிறம் { கோஷிக்கின்ற கடலினது
வண்ணனை { கிறம்போன்ற கிறத்தை
யுடைய கண்ணனுக்கு
ஆய்ச்சி { மசோதையானவன்
மதுரம் முலை ஊட்டி { இனிய முலைப்பாலை ஊட்டி,
வஞ்சித்து வைத்து { மேல், தான் இவனைக்கட்டப்
போகிறதை இவனறிம
(வொண்ணுதபடி) ஏமாற்றி

பதறப் படாமே { தன் எண்ணம் தப்பாதபடி
பழந்தாம்பால் ஆர்த்த { பழகின கபிற்றூலை கட்டி
உதரம் இருந்த ஆ { வைத்த வயிறு இருந்த
படியை
காணீர்!—;
ஒளி வளையீர் { ஒளிமிக்க வளையையுடைய
பெண்காள்!
வந்து காணீர்!—.

* * *—கண்ணபிரான் இளம்பிராயத்தில் கோகுலத்திலுள்ள இடையர் மனைகளிளெல்
லாஞ் சென்று அவர்களது பால் தயிர் வெண்ணெய் முதலியவற்றைத்திருடியுண்டதை அவ்
விடைச்சிகள் வந்த முறைபிடி, அறிந்த யசோதை அக்குற்றத்திற்கு ஒரு தண்டனையாகக்
கண்ணனை வயிற்றில் கபிற்றிலைக்கட்டி, உரலோடு பிணித்துவைத்தாளென்பது இதில் அறியத்
தக்கது. “கடல்விறவண்ணன்” என்றால் “அதிருங்கடல்விற வண்ணன்” என்றது கண்ண
னுடைய அடங்காத தன்மையைக்காட்டும். ... (ஈ)

32. பெருமாவரலில் பிணிப்புண்டிருந்து * அங்கு, இருமாமருதம் இறுத்தவிப்பிள்ளை *
குருமாவணிப்புன் குலவித்திகழும் * திருமார்விருந்தவாகாணீரே சேயிழையீர்

வந்துகாணீரே. (க)

பெரு மா உரவில் } மிகப்பெரிய உரலோடு குரு மாமணி பூண் { மிகவும் சிறந்த கௌஸ்த
யிணிப்புண்டிருந்து } கட்டுண்டிருந்து குலாவி திகழும் { பாராணமானது அகைந்து
அங்கு அந்த நிலைமையிலே திருமார்வு இருந்த ஆ காணீர்!—
இரு மா மருதம் { இரண்டு பெரிய மருதமரங் { செவ்விய ஆரணங்களை
இறுத்த இயினை } களை முறித்தருளின இக் { யுடைய பெண்கள்!
கண்ணிரா னுடைய, வந்து காணீர்!—.

* * *—“குருமாமணிப்பூண்” என்ற சிறந்த ரத்தாபரணமாகிய கௌஸ்தபமணியைச் சொல்லுகிறது. குரு வடசொல் விகாரம். ச்லாகக்கயமான என்றபடி. அப்படிப்பட்ட தவ்யாபரணம் விளக்கப்பெற்ற திருமார்வின்முகைக் காணுங்களென்கிறான். ...

33. நாங்கனோர்நாலைத்து திங்களளவிலே * தானிமிர்ந்துச் சகடத்தைச்சாடிப்போய் *
வாங்கொள்வளையேயிற் ருருயிர்வவ்வினின் * தோள்கறிந்தவாகாணீரே சுரிமுழிர்
வந்துகாணீரே. (கக)

நான்கள் { (கண்ணன் பிறந்தபின்பு
சென்ற) நாட்கள்
ஓர் நாளு ஐந்து திங் { ஒரு நாலைத்து மாதத்தள
கள் அளவிலே } விலே
தானி நிமிர்ந்து காலித்துக்கி
சகடத்தை சாடிப் { சகடாஸாரண உடைத்த
போய் { விட்டு,
வான் கொள் { ஒளிக்கொண்டதாய் வளைக்
வளை எயிறு { திராசின்முன்ன கோர்ப்பற்
ஆர் உயிர் { களையுடைய பூதனையினது
வவ்வினின் { அரிய உயிரை
தோள்கள் இருந்த ஆ காணீர்!—;
சுரி முழிர் { சுருண்ட கேசத்தையுடைய
வந்து காணீர்!—.

“நாலுத்துதிங்களளவிலே” என்பதற்கு—நாலு அல்லது ஐந்து மாதங்களுக்குள்ளே என்றும், (நாலு மைத்துக்கூடின் ஒன்பது மாதங்களுக்குள்ளே என்றும் (சாலால் பெருக்கப் பட்ட ஐந்தாகிய) இருபது மாதங்களுக்குள்ளே என்றும் பொருளாகும். இவ்வாழ்வார் மங்களாசாஸனபராதலால், ஸ்வல்ப வயஸ்விலே அரிய பெரிய காரியஞ்செய்தானென்று சொன்னால் கண்ணெச்சிப்படுமோ! என்றஞ்சி அங்ஙனம் த்ருஷ்டிதோஷம் வாரணைக்காக, மாதம் நாலென்றும் ஐந்தென்றும் ஒன்பதென்றும் இருபதென்றும் தெரியாதபடி மயங்க வருளிச்செய்தனரென்று ரணோக்தியாகவருளிச்செய்வார் பூருவர்.

“சகடத்தைச் சாடிப்போய்....ஆருயிர் வவ்வினின்” என்கிறோரே; பூதனையை முடித்த முன்பும் சகடத்தைச் முறித்தது பின்பும் நடந்திருக்க முன்பின்கு மாறுடிச் சொல்லு வாணென் ? என்னில்; முறைபடச் சொல்லவேணுமென்கிற எண்ணமில்லைபென்க. அத்தந்த காரியங்களைச் செய்தவன் என்பது மாததிரமே விவக்ஷிதம். எயிறு+ஆருயிர், எயிற ருருயிர். எயிறு—எயிற்றையுடையவளுக்கு ஆகுபெயர். “எயிற்றியாருயிர்” என்பது எயிற்றாருயிரென விகாரப்பட்ட தென்பாருமுளர்.

சந்திரனுக்குப் பெயரான திங்களென்னுஞ் சொல் மாதத்தை எவ்வனே குறிக்கு மென்னில்; சந்திரனுடைய கண்கள் ஒருமுறை தேய்ந்த வளர்தல் ஒருமாதம்—எனச் சந்திர னாலறியப்படும் மாதத்திற்கு வக்ஷண: இச்சொல் சாந்த்ரமாதத்து மாதத்தையே குறிக்க வேண்டியதாயினும் ஸௌமாதத்து மாதத்தையும் வழக்கில் குறித்தவருகின்றது. ... (கக)

34. மைத்தடங்கண்ணி அசோதைவளர்க்கின்ற * செய்த்தலைநிறிந்துச் சிறுப்பிள்ளை *
நெய்த்தலைநெய்யுஞ் சங்கும்நிலாவிய * கைத்தலங்கள்வந்துகாணீரே கனங்குழையிர்
வந்துகாணீரே. (கஉ)

மை தட கண்ணி அசோதை வளர்க்கின்ற	யையணிந்த பெரிய கண் களைபுடைய யசோதைப் பிராட்டியாலே வளர்க்கப் படுகின்றவனாய்,	கெய்தலை நேமியும் சங்கும் நிலையிய கைத்தலங்கள்	கூர்மை பொருந்தியதுதியை புடைய திருவாழியும் திருச்சங்கும் அமைந்திரா கின்றன்ன உன்னக் கைகளை
தலைசெய்தலம்மிறம்	உயர்ந்த கேசுத்தரத்திலே (அலர்ந்த) கருகெய்தல் பூவினது போன்ற நிறத் தையுடையன (இந்த)	கணம் குழையிர்	வந்த காணீர்!—; பொன்னுலச்செய்த காதணி களைபுடைய பெண்காள்!
சிறு பிள்ளை	பாலக் குஞ் ணனுடைய		வந்து காணீர்!—.

* * *—கண்ணழகுபடைத்த யசோதைப்பிராட்டி. பிறர்கையில் காட்டிக்கொடாமல் தானே உலத்தகண் வாங்காமல் ஆதரித்து வளர்ப்பதனால்தான் அவளது கண்ணின் சிறமெல்லாம் கண்ணனது திருமேனியில் ஏறி, திருமேனி கிறம கறுத்திருக்கின்றதோ! என்று தோன்றும்படியிருக்கிற பிள்ளையென்பது முன்னுடிகளின் உட்கருத்து. யசோதைப்பிராட்டிக்குச் சிறிலை மையங்களில் சங்கு சங்கரங்களைக் காட்டுதலாக “நேமியும் சங்கும் நிலையிய கைத்தலங்கள் என்றும் கொள்ளலாம்: இப்பொருளில் நெய்த்தலை என்ற விசேஷணம் சக்கரத்திற்கு இயற்கை யடைமொழியாகவேணும். கைத்தலத்தில் சங்க சக்ர ரேகைகள் அமைவது மஹாபுருஷலக்ஷணம். ... (கஉ)

35. வண்டமர்நுங்குழல் ஆய்ச்சிமகனாக * கொண்டுவளர்க்கின்ற கோவல்குட்டிந்து *

அண்டமும்நாடும் அடங்கியுங்கிய * கண்டிருந்தவாகாரீரே காரிகையிர்

வந்துகாணீரே. (கங)

வண்டு அமர் குழல் ஆய்ச்சி மகனாக கொண்டி வளர்க்கின்ற	வண்டிகள் படுத்திருக்கிற பூ அணிந்த குழல்புடைய ளானயசோதையானநான் புத்தராகைவிகரித்து வளர்க்க பெற்றவனாய்	அண்டமும் நாடும் அடக்க விழுங்கிய	அண்டங்களை (அகற்றி னுள்ளே கிடக்கிற) சேத நாசேதநங்களைபும் முழு தும் (ப்ரளயகாலத்தில்) கவளிகரித்த
கோ வளர்குட்டிந்து	பூநகரத்தோடுபுடைய பிள்ளையான கண்ணபிரா னுடைய,	கண்டம் இருந்த ஆ காரிகையிர்! வந்து காணீர்!—.	கழுத்திருந்தபடியை காணீர்!—;

* * *—பிள்ளைகளுக்கு அனுக்கமுண்டாகாமல்காகத் தாய்மார் தங்களை அலங்கரித்துக்கொண்டிருப்பார்களாகையாலே “வண்டமர் பூங்குழலாய்ச்சி” எனப்பட்டது. யசோதையானவள் கண்ணபிரானைத் தன் மகனென்றே கிதைத்திருந்தாலும் ஆழ்வார் உண்மையை யறிந்தவராதலால் மகனாகக்கொண்டு வளர்க்கின்ற என்றார். அண்டமும் நாடு மடங்க விழுங்கியது—ப்ரளயகாலத்தில்: “அண்டரண்ட பகிரண்டதொருமாதிரி மெழும்பால்வரை முற்ற முண்ட கண்டம்” என்றார் திருப்பாணுவாரும். கண்டம்—வடசொல். ... (கங)

36. எந்தோண்டைவாய்ச்சிங்கம் வாவென்றெடுத்துக்கொண்டு * அந்தோண்டைவாய் அரு

தாரித்து * ஆய்ச்சியர், தந்தோண்டைவாயால் தருக்கப்படுகும் * இச்செந்தோண்டை

வாய்வந்துகாணீரே சேயிழையிர்வந்துகாணீரே. (கசு)

ஆய்ச்சியர் தொண்டை வாய் எம் சிங்கம் வா என்று எடுத்து கொண்ட	இடைப்பெண்கள் “கொவ்வைக் கணிபொன்ற அதரத்தையுடைய எமது சிங்கக்குருகே” (எம்மக்கல்) வா” என்று (இப்பிச்சு) எடுத்துக்கொண்டு	தம் தொண்டை வாயால் தருக்கி படுகும்	தங்களுடைய கோவை வாயை (கண்ணன் வா யோடே) நெருக்கிப் பானம் பண்ணப்பெற்ற
அஃ தொண்டை வாய் அருது ஆதரித்து	அழகிய கொவ்வைபொன்ற (கண்ணனுடைய) அதரத் தில் (ஊறுகிற அம்ருதத் தை விரும்பி,	இச்செந்தொண்டை வாய்	இந்தச்சிவந்த கோவை வாயை வந்து காணீர்!—.

சேயிழையிர்! வந்து காணீர்!—.

***—வாயினழகைக் காட்டுகின்றான். இடைச்சிகள் ஒவ்வொருத்தியும் ‘என் சின் கக்குட்டியே! என் யானைக்குட்டியே!’ என்று பலபடியாகச் சீராட்டி பூதிரஞ்ஞன்குமாரனை பெடுத்துக்கொண்டு அவனது வாயில் ஊதுகின்ற அமுதம்போல் போக்பமான நீரைப் பானம்பண்ணுவர்களாம். அப்படி அவர்களால் பானம்பண்ணப்பெற்ற அதாத்நிழகை வந்துபாருங்களுக்கை. ... (கசு)

37. போக்கியசோதை நுணுக்கியமஞ்சனாள் * நாக்துவழித்து கீராட்டிம்மீங்கு *
வாக்கும்நயனமும் வாயும்முறுவலும் * மூக்குமிருந்தவாகானீரே மொய்தமுழீர்
வந்துகானீரே. (கரு)

அசோதை	மசோதைமர்கிய நான்	காணீர்!—;
போக்கி நுணுக்கிய மஞ்சனாள்	(கண்ணபிரானதுதிருமேனி	வாக்கும் நயனமும் வாயும் முறுவலும் மூக்கும் இருந்த ஆ
	யின் மென்மைக்குத் தக்க	
	படி) பார்த்த ஆராய்ந்த	
	அரைத்த மஞ்சட்காப் பாலே,	மொய்த முழீர்
	நாக்கு வழித்து—;	{ செறிந்த குழலையையுடைய பெண்டாள்!—.
கீராட்டிம்மீங்கு	ஈநாகம் செயலிக்கப்பெறு கின்ற இக்கண்ணபிரா னுடைய	
		வந்த காணீர்!—

***—கண்ணபிரானுடைய திருமேனியின் ஸௌகுமார்யத்தை யறியும் யசோதை யானவள் தான் அத்திருமேனிக்குத் தகுதியாக அரைத்த மஞ்சட்காப்பாலே நாக்கை வழித்துத் திருமஞ்சனஞ் செய்யும்படி அடங்கியிருப்பன் கண்ணன்; அவனுடைய வாக்கும் நயனமும் வாயும் முறுவலும் மூக்கும் இருக்கிறபடியைப் பாருங்களுக்கிறது. வாக்கும் என்றது—தாய் தந்தை முதலானருடைய நாமங்களைச்சொல்லுகிற வாக்கித்திரியத்தைச் சொன்னபடி. வாயும் என்றது அதாதத்தைச்சொன்னபடி. இனி, வாயும் என்பதை முறு வலுக்கு விசேஷணமாக்கி, வாய்த்திருக்கின்ற புன்சிரிப்பு என்றும் உரைக்கலாம். ... (கரு)

38. வின்கொளமரர்கள் வேதனைதீர் * முன், மன்கொள்வசுதேவர்தம் மகனுய்வந்து *
தன்கொளசுரரைத் தேயவளர்கின்றான் * கண்களிருந்தவாகானீரே கனவனையிர்
வந்துகானீரே. (கசு)

விண் கொள் அம்	ஸ்வர்க்காதி லோகங்களை	திண் கொள் அசுரர்	வலிமைகொண்ட அஸுரர்
ரர்கள் வேதனைதீர்	இருப்பிடமாகக் கொண்ட	தேய வளர்கின்றான்	கன கூடிக் கும்படிவளரார
	தேவதைகளுடைய தன்		நின்ற கண்ணனுடைய
	மக்கள் திருந்தடி		கண்கள் இருந்த ஆ காணீர்!—,
முன்	முன்னே		
மண் கொள் வசு	பூமியை இருப்பிடமாகக்	கணம் கனையிர்	{ கனக கங்கணத்தையுடைய பெண்டாள்!
தேவர்தம் மகனுய்	கொண்ட வஸுதேவர்க்கு		
வந்து	யினையாய்வந்து பிறந்து		வந்து காணீர்!—

***—கீழ்ப்பாட்டில் நயனமும் என்று கண்ணழகைக் காட்டியிருந்தாலும் அவ்ரு முகஸுமதாய சோபையைக் காட்டின மாத்நிரமேயுள்ளது; இப்பாட்டில் விசேஷித்துத் திருக கண்களினழகைக் காட்டுகின்றான். கண்ணபிரான் சிதகுழந்தையான பருவததிலேயே பல பல அசுரர்களை அழித்ததலை “தின்கொளசுரரைத் தேயவளர்கின்றான்” என்கிறார். “பரித் தரணைய ஸாதுநாம் விநாசாயக துஷ்க்ருதாம்” என்ற அர்த்தம் முதலடியிலும் மூன்றாமடியிலும் விளங்க நின்றமைகாண்க. அசுரரை என்றவிடத்து, ஐ—சாரியை. வேதநா என்னும் வடசொல் ‘வேதனை’ என்று ஐயிருக்கத்தரிந்தது. ... (கசு)

39. பருவநீர்ப்பாமே பாரெல்லாமுய்ய * திருவிண்வடிவொக்கும் தேவகிபெற்ற *
உருவுகரிய ஒளிமணிவண்ணன் * புருவமிருந்தவாகானீரே பூந்ருகையிர்
வந்துகானீரே.

பருவம் நிரம்பாமே	{ வயது முதிருவதற்கு முன்	{ உருவா ல் கறுத்தாய்
பார் எல்லாம் உய்ய	{ னமே,	
திருவின் வடிவு ஒக்	{ பூமியிலுள்ளா ரெல்லாரும்	{ உருவு கரிய ஒளி
	{ உஜ்ஜிஷிக்கும்படியாக	
	{ பிராட்டியின் வடிவுபோன்ற	
ரும் தேவகி பெற்ற	{ வடிவையுடையான	{ மணி வண்ணன்
	{ தேவகிப் பிராட்டியானே	
	{ பெறப்பட்டவளும்	{ புருவம் இருந்த ஆ காரணர்!—,
		{ பூண் முனையீர்
		{ ஆராணம்பூண்ட முலை
		{ யுடைய பெண்கள்!
		{ வந்து காரணர்!—,

***—முதலடியால், சகாவர்த்தித்திருமகனிற்காட்டில் கண்ணபிரானுக்கு வாசி சொல்லுகிறது; அவன் பருவம் நிரம்பின பின்பிறே விரோதிகளைமுடித்த அநுகூலரை வாழ்வித்தது. பருவம் - 'பரவ' என்னும் வடசொல், ... (கௌ)

40. மன்னும்மனையும் கடலுமுடிகேடும் * உன்னுத்திறத்து மகிழ்துன்னும்பிள்ளைக்கு *
வன்னமெழில்கொள் மகர்க்குமுயிவை * தின்னமிருந்தவாகாரணரே சேயிழையீர்
வந்துகாரணரே. (கஅ)

மன்னும் மனையும்	{ பூமியையும்	மன்களையும்	எழில்	வண்ணம்	{ அழகிய நிற்கொண்ட
கடலும் உருகு	{ கடல்களையும்	ஸத்தலோ		கொள்	
எழும் உன்னும்	{ கந்தளையும்	திருவயிற்	மகரம் குழை	இவை இம்மகரகுண்டைகளின்	{ தின்னம இருந்த ஆ தின்மை இருந்தபடியை
திறத்து	{ நிலை வைக்கிறவனின்	தின்னம			
மகிழ்த்த உன்னும்	{ உகத்த திருவயிற்றிலே			காரணர்!—;	{ சேயிழையீர்! வந்து காரணர்!—,
பிள்ளைக்கு	{ வைத்த (இக்) கண்ணபிரா				
	{ னுடையதான				

***—மனையேழும், கடலேழும், உலகேழும் என்றமையைக்கலாம். மகிழ்ந்து— 'இவற்றைப் பரளயங்கொள்ளாதபடி காக்கப்பெற்றோமே' யென்று மகிழ்ச்சி. மகரம்—வட சொல். சுருமின்வடிவமாகச் செய்யப்படும் காதணிக்கு மகரகுண்டலமென்றுபெயர். தின்னம் - 'அம்' கிசுதிபெற்ற பண்புப்பெயர். கண்டார் கண்ணையும் நெஞ்சையும் கவரும்படியான தின்மை. ... (கஅ)

41. முற்றிவந்துதையும் முன்கைமேல்பூவையும் * சிற்றிவழைத்துத் திரிதருவோர்களை *
பற்றிப்பறித்துக் கொண்டோடும்பரமன்றன் * நேற்றியிருந்தவாகாரணரே கேர்வழையீர்
வந்துகாரணரே. (கக)

சிற்றில்இழைத்துத்	{ சிறுவிகளை (மணலினால்)	முன்கைமேல்பூவை	{ முன்கைமேல் (வைத்துக்
திரிதருவோர்களை	{ செய்துகொண்டு விரை	யும்	{ கொண்டுபேசுகிற) நாகன
	{ யாடித்திரியும். சிறு பெண்		{ வாய்ப்புள்ளையும்
	{ களை		{ அடஹரித்துக்கொண்டு ஓடி
			{ ஓடும்.
பற்றி	{ (வலியக்) கையைப்பிடித்துக்	பரமன் தன்	{ (நிமலில்) சிறந்தவனான
	{ கொண்டு (அவர்களுடைய)		{ கண்ணபிரானுடைய
			{ கெற்றி இருந்த ஆ காரணர்!—;
சூற்றிலும்	{ (மணல்கொழிக்கிற) சிறு	கேர் இழையீர்	{ நேர்த்தியையுடைய ஆபா
ஊழையும்	{ சுளகுகளையும்		{ ணக்களணிந்த பெண்
	{ (மணற்சோளுக்குகிற) சிறு		{ காள்;
	{ பாணிகளையும்		{ வந்து காரணர்!—,

***—கண்ணபிரான் அவதரித்த பதினமூன்று பதினான்கு நாள்வாழ்க்கை ஊர்ப் பெண்களையழைத்து அவயவ ஸௌந்தரியத்தை யசோதைப்பிராட்டி. காட்டின பாசுரமாக இத்திருமொழி அமைந்ததாயினும், பிறகு நடந்த பால சேஷ்டிகங்களையும் இவ்வாழ்வார் அறிந்தவாகையாலே அவற்றையும் கண்ணபிரானுக்கு விசேஷணமாக்கி யருளிச்செய்கிறார். சிறுபெண்கள் விளையாட்டாகச் சிற்றிலிழைப்பது வழக்கம்; அதாவது தெருக்களில் கொட்டி

யிருக்கும் மண்ணையும் கல்லையுங்கொண்டு விடுகட்டுவதுபோற் செய்த வினையாடுகை, அதற்கு மணங்கொழிக்கச் சிறுமுறும் வைத்துக்கொண்டிருப்பார்கள்; மணற்சோறு சமைக்கச் சிறு பானையையும் வைத்துக்கொண்டிருப்பார்கள்; தவிரவும், அப்பெண்கள் கொஞ்சி வினையாடும் பொருட்டுத் தங்களது முன்னங்கைமேல் காணவாய்ப்பகியையும் வைத்துக்கொண்டிருப்பார்கள். இவற்றையெல்லாம் பலாதகாரமாகப் பறித்துக்கொண்டு பிடிவோடாமல் ஒடுகின்ற தீம்பனம் கண்ணிரோன்; அப்படிப்பட்ட இவனுடைய நெற்றியானது அங்கனம் ஒடுகின்ற ஆயாஸத்தினால் குறுவியர்ப்புதோன்றி அழகாயிருப்பதைக் காணுங்கோளென்ற கார்டுகிற படி. முற்றில்—சிறு முறும். 'முச்சல்' என்று சிறுவர்களின் வழக்கச்சொல். ... (கக)

42. அழகியபைம்பொன்னின் கோலங்கைக்கொண்டு கழல்கள்சதங்கை கலத்தெங்குமார்ப்பு*

மழகன்றினங்கள் மறித்துத் திரிவான் கழல்களிருந்தவாகானீரே குவிமுலைபீர்

வந்துகாணீரே. (உய)

அழகியபைம்பொன்னின் கோல	{ அழகியதம் பசும்பொன் னை செய்யப்பட்டதுமான மாடுமேய்க்கும்தோலை	மழ கன்று இனங் கள்	{ இளமை பொருந்திய கன்று களின் திரங்களை
அம் கை கொண்டு	{ அழகிய கையிலே பிடித்தக் கொண்டு	மறித்து திரிவான் குழல்கள்	{ மடக்கித் திரியுமவனை கண்ணிரானுடைய திருகுதழல்களானவை
கழல்கள் சதங்கை கலந்து எ ள் கு ம் ஆர்ப்ப	{ (கால்களிலுள்ள) வீரக்கழல் க ளு ம சதங்கைகளும் தன்னிலே சேர்ந்து போ மிடமெல்லா மொலிக்க	இருங்க ஆகாணீர்!— குவி முலைபீர்! வந்து காணீர்!—	

* * * —கண்டவர்கள் கண்ணுக்கு அழகியதாய்ப் பசும்பொன்னாலே செய்யப்பட்ட தான கோலை, கன்றுகளைமடக்கிமேய்ப்பதற்குக் கருவியாகக் கையிலே கொண்டும், கன்றுகளை மடக்குவதற்காக ஒடுகையாலே திருவடிகளிலே சாத்தியிருக்கிற வீரத்தண்டைகளும் சதங்கைகளும் ஒன்றோடொன்று கலந்து எங்கும் ஒலிக்கவும், இளங்கன்றுகளின் கூட்டம் களைச் சிதறிப்போகவொட்டாமல் மடக்கி மேய்க்கின்ற கண்ணிரானுடைய அசைத்தலைந்து விளங்குகின்ற திருக்கேச பாசங்களின் அழகைக் காணுங்கள் என்று—பாதாதிகேசாந்த மாகக் காட்டித் தலைக்கட்டிற்றாயிற்று. ... (உ௦)

43. சுருப்பார்குழலி அசோதைமுன்சோன்ன திருப்பாதகேசத்தைத் தென்புதுவைப்பட்டுன்* விருப்பாலுரைத்த இருபதோடொன்றுமுரைப்பார்போய்* வைகுத்ததொன்றுவார்தாமே. (உக)

சுருப்பு ஆர் குழலி அசோதை முன் சொன்ன	{ வண்டுகளபுகுந்து கிறைந்த கூந்தலை யுடையான யசோதைப் பிராட்டியாவல் கருஷ்ணவதார மையத்தில் சொல்லப்பட்ட	விருப்பால்உரைத்த	{ மிக்க ஆதரத்தோடு அருளிச் செய்த
திருபாத கேசத்தை	{ பாதாதிகேசாந்த வர்ணம் பாசங்களினை	உரைப்பாரா தாம்	{ இவ்விருபத்தொரு பாட்டுக் களையும் ஒதுமவர்கள்
தென்புதுவைப் பட்டுன்	{ அழகிய ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு (சர்வாஹாரான) ஆழ்வா	போய் வைகுரத்தது ஒன்றுவர்	{ இம்மண்டலத்தைக்கடந்து போய் ஸ்ரீ வைகுண்டத் திலே பொருந்தப் பெறு வர்கள்.

* * * —கருஷ்ணவதார மையத்தில் யசோதைப்பிராட்டியானவள் ஊர்ப்பெண்களை யெல்லாம் அழகுத்தகை கண்ணிரானுடைய பாதாதிகேசாந்த அவயவங்களின் அழகைக் காட்டின பாசங்களினை நான் பேசியிருக்கிறேன்; இப்பாசங்களினை ஒதுவல்லவர்கள் மெபெருமாளை கித்தயாநுபலம் பண்ணுவதற்குப் பங்கான திருவாட்டில் சென்று இன்புறுவர்—என்று இத்திருமொழி சுற்றார்க்குப் பலனசொல்லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

சுருப்பு+ஆர், சுருப்பார். பாதகேசம்—வடசொல்தொடர். பாதகேசமென்றது—பாதாதிகேசாந்த வர்ணனை என்றபடி. ... (உக)

இரண்டாந் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

முதற்பத்து—மூன்றாத்திருமொழி: மாணிக்கங்கட்டி.

அவதாரிகை:—யசோதைப்பிராட்டியானவன் வளர்பின்னையான கண்ணபிரானத் தொட்டிலிலே கண்வளர்த்தித் தாலாட்டினபடியை அவனைப்போலவே தாமும் அநுபவித்துப் பேசும் திருமொழி இது. எம்பெருமான் எந்த இடத்தில் எந்தத் திருமேனியோடு அவதரித் தாலும் அவனுடைய கிற்றல் இருத்தல் கிடத்தல் நடத்தல் முதலிய செய்கைகளைக்கண்டால் பிரமன் கிவனித்திரன் முதலான தேவர்கட்கும் தங்களாலியன்றவளவு கைக்கரியம் செய் யாமல் கிற்க முடியாதாகையாலே, அத்தேவர்கள் அவ்வாறே சில கிஞ்சித்காரங்கள் செய்த தாக யசோதைப்பிராட்டி எண்ணியிட்டு, ஒவ்வொருபாட்டிலும் ஒவ்வொரு தேவதையின் கிஞ்சித்காரத்தைச் சொல்லிச் சீராட்டித் தாலாட்டின படி இது.

44. மாணிக்கங்கட்டி வயிரமிடைகட்டி * ஆணிப்பொன்னுற்செய்த வண்ணச்சிறுத்தொட்டில் *
பேனியுன்குப் பிரமன்விடுத்தான் * மாணிக்குறானேதாலேலோ
வையமளந்தானேதாலேலோ. (க)

மாணிக்கம் கட்டி	{ மாணிக்கத்தை (இரண்டரு	பேணி உனக்கு விடு	{ விரும்பி உனக்கு அனுப்
	கும்) கட்டியும்	தந்தான் }	பேண;
இடை வயிரம் கட்டி	{ கடுகில் வயிரத்தைக்கட்டியும்	மாணி குறானே	{ ப்ரஹ்மசாரி வாமநாவதாரம்
ஆணி பொன்னுல்	{ மாற்றுயர்ந்த பொன்னுல்		{ பண்ணின கண்ணனே!
செய்த	{ செய்யப்பட்ட		தாலேலோ!—;
வண்ணம் சிறு	{ அழகிய சிறியதொட்டில்	வையம் அளந்	{ உலகங்களை (தீர்விக்காமலும்)
தொட்டில்		தானே	{ அளந்தவனே!
பிரமன்	சுதர்முகனுவன்		தாலேலோ—.

***—திவ்யமான தொட்டிலைப் பிரமன் கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்தானென்கிறான். மாணிக்கம்—கவர்த்தகங்களுள் ஒன்று; இது செங்கிறமுடையது; [தூக்களில் கருமாணிக்க மெனவருதல் இப்பொருளுவமையாம்.] ஆணிப்பொன்—மாற்றறிதற்குகுகொள்ளும் உயர்தரப் பொன்; இதுக்குமேலே மாற்றில்லையென்னும்படியான சிறந்த பொன் என்றுமுரைப்பர். தால் ஏல் ஒ—தால்—"தாது" என்றவடசொல் விகாரம், தாடையென்றுபொருள்; ஏல் ஒ—அசைச்சொற்கள்; குழங்கைகளைத் தொட்டிலிவிட்டுப் பெண்கள் 'உரு உரு உரு ஆயி' இ' என்று உள் தாடையை காவாலே ஒலித்துச் சீராட்டுதலைத் 'தாலேலோ' என்று வழங்குதல் மரபு. மாணிக்கம், வயிரம், வண்ணம், பிரமன்—வடசொல் விகாரங்கள் ... (க)

45. உடையார்கனமனியோடு ஒன்மாதளம்பூ * இடைவிரவிக்கோத்த எழில்நெழ்கினோடு *
விடையேறுகாபாலி யீசன்விடுத்தான் * உடையாயழேழேல்தாலேலோ
உலகமளந்தானேதாலேலோ. (உ)

உடை ஆர்கனம்	{ திருவரைக்குச் செரும்படி	மனியோடு	{ யான பொன் மனியையும் விடை ஏறு காபாலி	{ ரிஷபவாஹனம் கராவ
இடை விடையோடு	{ கடுகிலே கலந்து கோக்கப் பசன் விடுத்தான்;	எழில்நெழ்கினோடு	{ ரட்ட அழகிய இடைச் சரி	{ தாரியாய் ஸ்வய்யூ ஹத்
ஒன் மாதளம் பூ	{ கையையும், உடையாய்		{ அழகிய மாதளம் பூக் அழேல் அழேல்	{ துக்கு கியாமகனான குதான்
	{ கோவையான அரை வடத்		{ தையும்	{ அனுப்பியுள்ளான்;
				ஸ்வாமியான கண்ணனே
				அழாதே அழாதே
				தாலேலோ—;
				உலகம் அளந்தானே! தாலேலோ—.

***—சிவபிரான் மாதளம்பூக் கோவையென்கிற அரைவடம் முதலியவற்றை அனுப்பியிருக்கிறான் (அவற்றைச் சாதிக்கொள்) என்று சொல்லித் தாலாட்டுகிறான். உடை என்பது வஸ்திரத்துக்கு வாசகமாயினும் இங்குத் தானியாகுபெயராய் இடையைக் காட்

டிற்ற. தெழிது—அரையில் சொருகும் கத்தி. சிவன் ரிஷபவாஹனனதலால் விடையேறு என்றும், பிரமனுடைய ஐந்து தலைகளிலொன்றைப் பறித்துவிட்டதனால் அக்கபாலம் அப்படியே கையிலொட்டிக் கொண்டதுபற்றிக் காபாலி என்றும், அணிமா மஹிமா கரிமா வகிமா ப்ராப்தி ப்ராகாம்யம் ஈசத்வம் வசித்வம் என்று சொல்லப்படுகிற அஷ்டைச் சுவரியங்களை யுடையனாகையாலே ஈசன் என்றும் சொல்லப்பட்டான். கனகம் என்றவடசொல் கனம் எனக் குறைத்தது. உடையாய்—'உடையான்' என்பதன் ஈழசிறந்த வினி. ... (2)

46. எத்தம்பிரானுர் எழில்திருமார்வர்க்கு * சத்தமழகிய தாமரைத்தாளர்க்கு *

இத்திரன்றனும் எழிலுடைக்கிண்கிணி * தத்துவனுய்கின்றன்தாலேனோ தாமரைக்

கண்ணனேதாலேனோ. (ந)

எம் தம்பிரானுர்	எமக்கு ஸ்வாமியாய்	எழில் உடை கிண்	அழகையுடைய கிண் கிண்
எழில் திரு மார்	அழகிய திருமார்பை யுடை வர்க்கு யாராய்		
சந்தம் அழகிய தாமரை தாளர்க்கு	சிறந்தாழகிய தாமரை போன்ற திருவடிகளை யுடையாரான தேவர்க்கு	தந்து உவனாய் நின்	கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்த நான்
இத்திரன் தானும்	தேவேந்திரானுவன்		தாலேனோ!—;
			தாமரைக் கண்ணனே! தாலேனோ—.

* * *—இத்திரன் அரைச்சதங்கையைக்கொண்டுவந்து ஸமர்ப்பித்து அதோ நிற்கிறான் காண் என்று சொல்லித் தாலாட்டுகின்றான். முன்னிரண்டடிகளுள் படர்க்கையாயிருந்தாலும் முன்னிலைப் படர்க்கையெனக் கொள்க. எழில் திருமார்வனும் தாமரைத்தாளனுமான உனக்கு என்றபடி. 'கிண் கிண்' என்று ஒலிப்பதுபற்றிச் சதங்கைக்குக் கிண்கிணி பென்று காணப்பெயராயிற்று. உவன்—நடுவிளிருப்பதைக் காட்டுஞ் சுட்டெழுத்தான 'உ' என்பத னடியாய் பிறந்த ஆண்பாற்பெயர்; அதிக தூரத்திலும் அதிக ஸமீபத்திலுமில்லாமல் நடுத் தாமாயிருப்பவனென்று பொருள். ... (ந)

சங்கின்வலம்புரியுஞ் சேவடிக்கிண்கிணியும் * அங்கைச்சரிவளையும் நானுமரைத்தொடரும் *

அங்கண்விசம்பில் அமரர்கள்போத்தந்தார் * சேங்கட்கருமுகுவேதாலேனோ

தேவகிசங்கமேதாலேனோ. (சு)

சங்கின் வலம்புரியும்	சங்குகளில் (சிறந்த) வலம் புரிச்சகையும	அம் கண் விசம்பில் அமரர்கள் போத்தந்தார்	அழகிதாய் விசாலமான ஸ்வர்க்கத்திலுள்ள தேவர் கள் அனுப்பினார்கள்;
சே அடி கிண்கிணி யும	செவ்விய திருவடிகளில் (சாத்தத்தருந்த) சதங்கை யையும்		
அங்கை சரிவளையும்	அழகிய கைகளுக்கு உரிய முனைகை வளைகளை யும	செம் கண் கரு முகிலே	சிவந்த கண்களை யுடைய மாய் காளமேகமேபோன்ற வடிவையு முடையான கண்ணனே! தாலேனோ—;
நானும்	பொன்னரை நாணையும்	தேவகி சங்கமே	தேவகியின் வயிற்றிற்கிறந்த சிங்கக் குருகே! தாலேனோ—.
அரை தொடரும்	அரைவடத்தையும்		

* * *—தேவதைகள் பலர் கூடப் பல திருவாபரணங்களை அனுப்பியிருக்கிறார்களென்று சொல்லித் தாலாட்டுகிறான்.

சங்கின் வலம்புரி, சங்கின் வலம்புரி; "குறில்செய்யாவன அங்கழிவந்த..." என்று மன்னாருத்திரத்தனிடையிலே 'பிற' என்றமிகையென நோக்குக. காண்—திருமார்வர்க்கு அலங்காரமாகச் சாத்தத்தக்க நாணகவுமாய். செங்கண் + கருமுகில், செங்கட்கருமுகில், கருமுகிலே!—முற்றுவனம். ... (சு)

48. எழிலாந்திரமார்பிற்கு ஏற்குமியவென்று * அழகியவைம்படையும் ஆரமுங்கொண்டு *
வழுவின்கொடையான் வயிச்சிரவணன் * தோழுதுவனுய்நின்றன்தாலேலோ தூமணி
வண்ணனேதாலேலோ. (நு)

எழில் ஆர் திருமார்	{	“அழகு மிக் கிருத்தன்ன பிறகு இவை ஏற் கும் என்று பொருத்தம்” என்று	தொழுது	{	(இவற்றைத் திருவுள்ளம் பற்ற வேணுமென்று) அஞ்ஜலி பண்ணிக் கொண்டு
அழகிய ஐம்படை யும் ஆரமும்					
கொண்டி	{	அழகியவையான பஞ்சாயு தங்களையும் முத்துவடத்தை யும் எடுத்துக்கொண்டு,	உவனாய் கின்றான், தாலேலோ—;	{	பழிப்பற்ற நீமணிரோன்ற வடிவையுடையகண் ணனே! தாலேலோ—.
வழு இல் கொடை யான் வயிச்சிர வணன்					
		தூமணிவண்ணனே			

* * *—சிறுதுழந்தைகளுக்கு அனுகூலம் வராமலிருப்பதற்காக எம்பெருமானுடைய பஞ்சாயுதங்களை யமைத்துக் கழுத்திலணியும்படி ஓர் ஆபரணஞ்செய்த அணியச்செய்வது வழக்கம்; அவ்வாபரணமே இங்கு ஐம்படை என்கிறது; அதனைக் குபேரன் கொணர்ந்து மையர்ப்பித்து அதோ கிறகிருக்காண் என்று சொல்லித் தாலாட்டுகிறான். “திருமார்பிற்கு;” “திருமார்வுக்கு” என்பன பாடபேதங்கள் ஹாரமென்ற வடசொல் ஆரமெனத்திரிந்தது. வழுவில் கொடையான்—அரைகுறையாகக் கொடுப்பது, அஹங்காரத்தோடு கொடுப்பது, கைம்மாறு கருதிக்கொடுப்பது, கேட்டபின்பு கொடுப்பது, புகழை விரும்பிக்கொடுப்பது ஆகிய இவைபெயர்வாய் தானத்திற்குக் குற்றங்கள்; அவ்வகைக் குற்றமொன்றமில்லாதபடி கொடுப்பவனும் குபேரன். ‘வைச்சிரவணன்’ என்ற வடசொல் வயிச்சிரவண்ணென விகாரப் பட்டது. பரஹ்மபுத்தான புலஸ்த்யப்ராஜாபதியினுடைய புத்திரானகிய விசுவ முனிவனுக்கு பரத்வாஜ புத்திரியினிடம் பிறந்தவனான குபேரனைச் சொல்லுகிறது. ... (நு)

49. ஒக்கடலில் ஒளிமுத்திராரும் * சாதிப்பவளமுஞ் சந்தச்சரிவனையும் *
மாதக்கவென்று வருணன்விடுத்தான் * சோதிச்சுடர்முடியாய்தாலேலோ சுந்தரத்
தோளனேதாலேலோ. (ஈ)

ஒத்தம் கடலில் ஒளி முத்தின் ஆரமும்	{	அணியெறிப்பையுடைய ஹமுத்திரத்தில் (உண்டாய்) ஒளியையுடைத்தாய் முத் தங்களால் கோக்கப்பட்ட ஹாரத்தையும்	மாதக்க என்று வருணன் விடுத்தான்; சோதி சுடர் முடியாய்	{	‘விலையில் சிறந்து தகுதியார் பிருத்தன்னவை’ என்று வருணதேவனுன்வன் அனுப் பியுள்ளான் மிக்கஜ்யோதிஸ்ஸை யுடைய கிரீடத்தையணிந்த கண் ணனே! தாலேலோ—;
சாதி பவளமும்					
சந்தம் சரி வனையும்		நல்ல ஜாதியிலுண்டான பவழவடத்தையும்			அழகுபொருந்திய முன்கை வளைகளையும் தோள்வளை களையும்
		சுந்தரம் தோளனே			அழகிய திருத்தோள்களை யுடையகண்ணனே! தாலேலோ—.

* * *—வருணதேவன் கருக்கடற் கடவுளாதலால் அக்கடலில் நின்றந்தோன்றின முத்துக்களினும் பவழங்களினும் ஆகிய ஹாரங்களையும் முன்கைச்சரிகளையும் சங்குவளை யங்களையும் அனுப்பினான்; அதைச்சொல்லித் தாலாட்டுகிறான். அரக்கு முதலியவற்றால் செய்யப்பட்ட க்ருத்திரிம்பவழங்களும் உண்டாதலால் அப்படியல்லாமல் உண்மையான சிறந்த பவளமென்கைக்காகச் சாதிப்பவள மெனப்பட்டது. சோதிச்சுடர்—ஒருபொருட்பன் மொழி. தக்க—கிணற்றது. ... (ஈ)

காதுர்ஹுத்துராய் கைசெய்தகண்ணிபுர் * வானுர்செழுஞ்சோலைக் கற்பகத்தின் வாசிகையும் *
தேனூர்மளியேல் திருமங்கைபோத்ததான் * கோளையழேழேல்தாலேலோ
குடத்தைக்கிடந்தானேதாலேலோ. (எ)

தேன் ஆர் மலர் மேல் திருமங்கை	{ தேன் சிறைத்துள்ள (செந் தாமரை) மலரினுறைகின்ற பெரிய பிராட்டியார், காண் ஆர்வறுதுழாய் கைசெய்த கண்ணி யும்	{ கற்பகத்தின் வாசிகையும் போத்தந்தான் நோனே	{ கல்பவ்ருகூத்தின் பூக்களால் தொடுத்த திருநெற்றிமாலையையும் அனுப்பினான்; ஸர்வன்வாமியான கண் ணனே!
வான் ஆர் செழு சோலை	{ சுவர்க்கலோகத்தில் சிறைய வளர்த்துள்ள செழுமைதங்கிய சோலை யாய்த்தழைத்த	அழேல் அழேல் தாலேலோ!—; குடந்தை கிடந் தானே	{ கண்ணனே!—; வளர்த்தருளுகிற ஸர்வேச் வானே!

* * *—நல்ல திருத்தழாய்மாலே முதலியவற்றைப் பெரிய பிராட்டியார் கொடுத்தனுப்
பினனென்று சொல்லித் தாலாட்டுகிறான். காணும் என்ற வடசொல் காண் எனச்சொல்லத்தது.
தன்னிலத்தில் வளர்த்ததனால் மணங்குன்றது திருத்தழாய் என்றபடி. கைசெய்த என்ற
விடத்து, கை—தமிழ்பசர்க்கம். (எ)

51. கச்சோடுபோற்சுரிகை காமபுகளவளை * உச்சிமணிச்சுட்டி ஒண்டாள்நிறப்பொற்றூ *
அச்சுதனுக்கென்று அவனியாள்போத்தந்தான் * நச்சுருளையுண்டாய்தாலேலோ
நாராயணுவழேல்தாலேலோ. (அ)

கச்சோடு பொன் சுரிகை காம்பு கணம் வளை மணி உச்சி சுட்டி ஒன் தான் நிரை பொற்றூ	{ கச்சுப்பட்டையையும் பொன்னாற்செய்த உடை வாளையும் கரைகட்டிய சேலையையும் ககமயமான தோள்வளை களையும் ரத்தமிழைத்துச் செய்யப் பட்டதாய் உச்சியிலேசாத் தத்தக்கதான சுட்டியையும் அழகிய காமபுகளை யுடைத் தாய் ஒழுக்கான பொற் பூவையும்	அச்சுதனுக்கு என்று அவனியாள் போத்தந்தான் நஞ்சு முலை உண் டாய்	{ 'கண்ணபிரானுக்கு (க்கொடுக்கோன்)' என்று பூரிப்பிராட்டியானவன் அனுப்பினான்; விஷமேற்றின (பூதனையின்) முலையின் பாலில் உண்ட கண்ணனே! தாலேலோ—; நாராயண! அழேல்! தாலேலோ—
---	---	---	---

* * *—ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியார் சில ஆபரணங்களையும் ஆடையையும் கொடுத்தனுப்பி
னதைச்சொல்லித் தாலாட்டுகிறான். அச்சுதனுக்கு என்றது முன்னிலைப்படர்க்கை; அச்சுத
னானவனுக்கு என்றவாறு. அவகி—வடசொல்; பூமி. 'ச்சுரிகை' என்ற வடசொல் சுரிகை
யெனத்திரிந்தது; கத்தி. ... .. (அ)

மெய்திமிருகானப் பொடியோடுமஞ்சளும் * செய்யதடங்கண்ணுக்கு அஞ்சனமும் சிந்திரமும் *
வெய்யகலைப்பாகி கொண்டுவளாய்கின்றான் * ஐயாவழேலேல்தாலேலோ
அரங்கத்தையானேதாலேலோ. (க)

மெய்திமிருகானம் பொடியோடு மஞ்சளும் செய்ய தட கண் னுக்கு அஞ்சனமும் சிந்திரமும்	{ திருமேனியிலே பூசுகைக் குரிய கன்னூரி, கருப்பூரம், சந்தகம் முதலிய ஸுகந்தப் பொடிகளையும் மஞ்சளபொடியையும், சிவந்ததாய் விசாலமாயுள்ள கண்களில் (சாத்த) மையையும், (திருநெற்றியில் சாத்துகைக்கு) விந்திரத்தையும,	வெய்ய கலை பாகி கொண்டு உவளாய் கின்றான் ஐயா அழேல் அழேல் தாலேலோ—; அரங்கத்து அணை யானே	{ கொடிய ஆண்மான்வாஹக மாகவுடைய தர்க்கை யானவன் எடுத்துக்கொண்டு வந்து அதோ இராகின்றான்; ஸ்வாமியான கண்ணனே அழேல் அழேல் தாலேலோ—; ஸ்ரீரங்கத்தில் (திருவனந்தாழ் வாண்ப) படுக்கையாடி வுடையவனே! தாலேலோ—.
---	---	---	---

* * *—தர்க்காதேவியானவன் வாசனைப்பொடி முதலியவற்றைக்கொண்டு ஸமர்ப்பிக்க வந்திருக்கிறார்களென்ற சொல்லித் தாலாட்டுகின்றான். தர்க்கைக்கு மான் வாஹனமாகையால் உட்பாதி எனப்பட்டது. 'பாகன்' என்பதன் பெண்பால் பாதி என்பது; மானின்மேல் ஏறிக்கொண்டு அதனைச்செலுத்தபவன். கலா என்ற வடசொல் 'கலை' என ஸ்ரீராகத் திரிந்ததென்ற கொண்டு ஸர்க்கைகளை உடத்துகிற ஸர்வவிதி என்று பொருள்கொள்வதும் ஏற்கும்; இப்பொருளில் வெய்ய என்பதற்கு—விரும்பப்படுகின்ற என்று பொருள். இத்திருமொழியில் முதற்பாட்டில் பிரதானாகப் பிரமதேவன் சொல்லப்பட்டபடியால் அவனுக்குப் பத்தினியான ஸர்வவிதியை இப்பாட்டிற் சொல்லிமுடிக்கிறதென்ற கொள்வது மிகவுயிணங்கும்... (சு)

53. வஞ்சனையால்வந்த பேய்ச்சிநூலியுண்ட * அஞ்சனவண்ணனை ஆய்ச்சிதாலாட்டிய *

செஞ்சொல்லையவர் சேர்புதுவைப்பட்டன்சொல் * எஞ்சாமைவல்லவர்க்கு

இல்லையிடர்தானே. (ய)

வஞ்சனையால் வந்த பேய்ச்சி நூல் உண்ட	வஞ்சகவேஷத்தோடே வந்த பூதனைபிணுடைய முலையை அமுதுசெய்தவனாய்	செம் சொல் மறை மவர் சேர் புதுவை	செவ்விய சொற்கள்நிறைந்த வேதங்களில் வல்லவரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் கீத்ப வாசம் பண்ணப்பெற்ற முநீ விஸ்வபுத்தூரிலவதரித்த பெரியாழ்வார் அருளிச் செய்த இப்பாசுரங்களை குறைவுபடாமல் ஓதவல்லவர்களுக்கு துன்பமொன்று மில்லையாம்;
அஞ்சனம் வண்ணனை	ஹைமோன்ற கிற்றத்தை யுடையதுணை கண்ண பிராணை	பட்டன் சொல்	
ஆய்ச்சி தாலாட்டிய	யசோதைப்பிராட்டி தாலாட்டினபடிக்கினை,	எஞ்சாமை வல்லவர்க்கு இடர் இல்லை	

* * *—கண்ணபிராணைத் தொட்டிலிற் கண்வளர்த்தித் தாலாட்டாக யசோதைப்பிராட்டி அன்று சொன்ன பாசங்களை உட்கொண்டு நான் இத்திருமொழி பாடினேன்; இதை நன்றாகக் கற்பவர்கள் ஒருவரைத் தன்பழமுடையாமல் கீத்யாநந்தம் பெறுவவரென்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப்பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டினாயிற்று. தாலாட்டிய என்றது விசேஷணமன்று; இறந்தகாலப் பவின்பால் விளையாடையுமே பெயர். இரண்டாம் வேற்றுமையுறும் பயனு முடன்தொக்க தொகை.

முன்றும் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

முதற்பத்து—நான்காந் திருமொழி. தன்முதத்துச்சுட்டி.

அவதாரிகை:—கண்ணபிரானுக்குத் தொட்டில பருவம்போய்த் தவழ்ந்து விளையாத தக்க பருவமானபின்பு, அவன் றீணிவரமுற்றததே போந்ததவழ்ந்து புழுதி யனைவது, சந்திரனை பழைப்பதானபடிபய யசோதைப்பிராட்டி அறுபலித்த, அவனுக்கு உகப்பாகச் சந்திரனை வாச்சொல்லித் தான் பலகாலுமழைத்த பாகார்த்தை ஆழ்வார்தாமும் அறுபவபூர்வமாகப்பேணி இனியாகிறார்.

54. தன்முதத்துச்சுட்டி துங்கத்துங்கத்தவழ்ந்துபோய் *

பொன்முக்கின்ன்கிணியார்ப்பப் புழுதியுளகின்றான் *

என்மகன்கோனித்தன் கூத்தினையினமாமநீ *

நின்ருங்கண்ணுளவாகில் நீயின்கேநோக்கிப்போ.

(க)

இளமாயி	{ இளமைதக்கிய அழகிய சந்திரனே! }	புழுதி அளகின்றான்	தெருப்புழுதிமண்ணை அலை யாகிற்றவனும்
தன்முதத்து சுட்டி துங்க துங்க	{ தன்முதத்தில (விளங்குமி) என்மகன் சுட்டியானது பலகாலும் கோலிந்தன் தாழ்ந்த அசையவும் கூத்தினை }		எனக்குப் பிள்ளையுமான கண்ணபிரானுடைய சேஷடைகளை
பொன்முக்கின்ன்கிணியார்ப்ப	{ அழகிய முகத்தையுடைய நின் முகம் கண் சதக்கைகளானவை கின் உள ஆகில் }		உன்முகத்தில் கண் உன் டேயானால்
தவழ்ந்து போய்	{ கண் என்றெலிக்கவும் நீ இங்கே நோக்கி (முற்றத்தில்) தவழ்ந்து போய் }		நீ இங்கே டார்த்தப்போ.

***—சந்திரா! எனது குழந்தையாகிய இக்கோபாலகிருஷ்ணன் தனது செற்றியிலே சுட்டி அசையவும், அரையிலே சதங்கை கிண்கிண என்று சப்திக்கவும் தவழ்த்துவது புழுகி யளிகின்றான்; இந்த விளையாட்டைக் கண்டாஸ்தான் நீ கண்படைத்த பயன் பெறவாய்; ஆகையாலே இவ்விளையாட்டைக் கண்கிற வியாஜமாக நீ இங்கே வந்து இக்குழந்தையின் கண்ணிலே தென்படுவாயாக என்று யசோதைப்பிராட்டி சந்திரனை யழைக்கிறாள். (க)

55. என்சிறுக்குட்டன் எனக்கோரின்னமுதேம்பிரான் *
தன்சிறுக்கைகளால் காட்டிக்காட்டியழைக்கின்றான் *
அஞ்சனவண்ணனோடு ஆடலாடவறுத்தியேல் *
மஞ்சில்மறையாதே மாமதீமகிழ்ந்தோடிவா. (உ)

மாமதீ:-	காட்டி காட்டி	{ ரலகாலும் (உன்னைமே)
எனக்கு ஓர் இன்	(தாமாசிய) எனக்கு அழைக்கின்றான்	{ காட்டி அழைப்பாரின்றான்;
அமுது	விஷக்ஷணமாய் மதுரமா அஞ்சனம் வண்ண	{ மைபோன்ற வடிவுடையதிக்
	யிருப்பதொரு அருத்தம்	{ கண்ணிரோனோடு
	போன்றவனாய்	{ ஆடல் ஆட உறுதி
எம் பிரான்	எனக்கு உபகாரகன	{ விளையாடக் கருதியாகில்
என் சிறுக் குட்டன்	என் மகனான கண்ணன்	{ மேகத்தில் சொருகிமறை
தன் சிறுக்கைகளால்	{ தன்னுடைய சிறிய கை	{ மஞ்சில் மறையாது
	களால்	{ மூரம்
		{ மகிழ்ந்து ஓடிவா உகந்து ஓடிவா.

***—சிறு குழந்தைகளை மாதா முதலாயினோர் மாலைப்பொழுதில் இடுப்பினெறித்துக் கொண்டு 'சந்த மாமா! வா வா வா' என்று சொல்லக் கற்பித்துக் கையால் அழைக்கும்படி செய்வதும் உலக வழக்கமாதலால் அப்படியே கண்ணிரானும் அழைக்கிறாள் என்க. சந்திரன் மேகத்தில் மறைந்து போவது இயல்பாதலால், அப்படி மறைந்து போகவேண்டா வென் கிறாள். மறையாதே என்பதை எதிர்மறை வினைமுற்றாகவுங் கொள்ளலாம். ... (உ)

56. சுற்றுமொளிவட்டம் துழ்ந்துசோதிபரந்தெங்கும் *
எத்தனைசெய்யிலும் என்மகன்முகம்நீரோவ்வாய் *
வித்தகன்வேங்கடவாணன் உன்னைவிளிக்கின்ற *
கைத்தளம்போவாமே அம்புலிகடிதோடிவா. (ங)

அம்புலி	சந்திரனே! (உன்னுடைய)	முகம் நேர் ஒவ்வாய்	{ திருமுகமண்டலத்துக்குப் பூர்
ஒளி வட்டம்	{ ஒளிபொருந்திய மண்டல		{ ணமாக ஒப்பாகமாட்டாய்;
	{ மானது (எப்போதும்)	வித்தகன்	{ ஆச்சர்யப்படுத்தக்கவனாய்
சுற்றும் குழந்த	நாற்புறமும் சுழன்று		{ திருவேங்கடமணியிலே கன்
எங்கும்	எல்லாத்திசைகளிலும்	வேங்கடம் வாணன்	{ ருக் வாழாமவனான இக்
சோதி பரந்து	ஒளிநிரம்பி யிருக்குமாறு		{ கண்ணிரான்
எத்தனைசெய்யிலும்	{ இப்படி உன்னை எவ்வளவு	உன்னை விளிக்	{ உன்னை அழைக்கிற திருக்
	{ அழகுசெய்து கொண்டாலும்	கின்ற கை தலம்	{ னைத்தலத்திலே நோவு
என் மகன்	{ என் மகனான கண்ணிரா	போவாமே	{ மிகாதபடி
	{ னுடைய	கடிது ஓடிவா	{ சீக்கிரமாய் ஓடிவா.

***—“மாமதீ! மகிழ்ந்தோடிவா” என்று அழைக்கச்செய்தேயும் சந்திரன் ஓடி வரக் காரணமையாலே ‘அழகில் தன்னோடொப்பா சொருவருமிவ்லை’ என்கிற கர்வத்தினால் இவன் வாராமலிருக்கிறாண்டென்றகொண்டு அந்தச் செருக்கு அடங்கப் பேசுகிறான். சந்திரா! நீ இப்போது நான்தோறும் தேய்வதும் வளர்வதமா யிருக்கின்றாய்; களங்கமுடையனாய் யிருக்கின்றாய்; இப்படி யில்லாமல் நீ எப்போதும் கூடியமென்பதே யில்லாமல் பூர்ண மண் டலமாகவே யிருந்து களங்கமும் நீக்கிச் செயற்கையழகு செய்துகொண்டு விளங்கினாலும் என் குழந்தையினுடைய முகத்திற்குச் சிறிதும் ஒப்பாக மாட்டாய். ஆகையாலே நாமே அழகிற சிறந்துள்ளோமென்கிற செருக்கையொழித்து, உன்னைக் காட்டிலும் மிக அழகிய முகமண்டலத்தை யுடையவனான இவன் உன்னைக் கைகளாலழைப்பதைப் பரமபாக்யமாக

அறுந்தித்து விரைந்தொடிவா; வராகிட்டால் வெகுதாலமாக உன்னை யழைக்கிற இக் குழந்தைக்குக் கைகோவு ஒன்றே மிகும்; இவ்வபசாத்தை நீ அடைந்திடாதே என்றவாறு. “வாழ்கன்” என்பது வாணனென மருகிறது. ... . (ங)

57. சக்கரக்கையன் தடங்கன்னுல்மலரவிழித்து *
ஒக்கலைமேலிருந்து உன்னையேசுட்டிக்காட்டுங்கான் *
தக்கதந்தியேல் சந்திராசலஞ்செய்யாதே *
மக்கட்பெருத மலடனல்லையேல்வாகண்டாய். (சு)

சந்திரா	சந்திரனே!	உன்னையே சுட்டி உன்னையேகுறித்துக் காட்டு
சக்கரம் கையன்	{ திருவாழியாழ்வானைத் திருக் கையிலணிந்த கண்ணிரான்	{ காட்டும் { கின்றன்;
ஒக்கலை மேல்	{ (என்) இடுப்பின்மேல் இருந்து	{ (உனக்குத்) தகுதியானதை
இருந்து	{ கொண்டு	{ அறிவாயாகில் (அன்றியும்).
தட கண்ணுல் மலர	{ விசாலமான கண்களாலே	{ மக்கன் பெருத மல
விழித்து	{ மலர்ப்பார்த்து	{ பின்னிரெருத மலடன்
		{ அல்லையேல் அல்லையாகில்
		{ சலம் செய்யாதே
		{ கபடம் பண்ணாமல் வந்து
		{ வாகண்டாய் { நிக்கிடாய்.

***—சந்திரா! இவனை வெறுக்குமுந்நைபாக கினைத்து அலட்சியஞ் செய்திடாதே; இவன் சக்கரக்கையன்கான்; நீ வராமலிருப்பாயானால் உன்மேல் சக்கரத்தைப் பிரயோகித்துத் தண்டித்துவிடுவன் என்னுள் கருத்தை யடக்கி சக்கரக்கையன் என்கிறான். “ஆழி கொண்டுள்ள பெறியும் ஐயுறவில்லை காண்” என்று மேலே ஸ்பஷ்டமாகவும் கூறுவன்.

மக்கள்பெருத மலடனல்லையேல் வா—குழந்தையை நீ இப்படி தடிக்க விடுவது தகுதியன்று; மக்கள் பெருதவர்களன்றோ மக்களின் வருத்தமறிபார்கள்; அப்படி நீ மலடனல்லையே; பின்னாகி வருத்தப்படுத்தக்கூடாதென்பது உனக்குத் தெரியுமே என்றவாறு. ... (ச)

58. அழகியவாயில் அமுதவூல்தெளிவுரு *
மழலைமுற்றது இளஞ்சொல்லாலுண்டாக்கவுகின்றன் *
குழகன்சீர்தன் கூவக்கவடீபோதியேல் *
புலையினவாகாதே நின்செய்புகர்மாமதி! (ரு)

புகர் மா மதி	{ தேஜஸ்வியாய் பெருமை	குழகன்	{ எல்லாரோடும் கலந்திருப்ப
	{ பொருந்தி மிரா கின்ற		{ வனம்
அழகிய வாயில்	சந்திரனே!	சிரீதரன்	{ சீர்ய: ரதியான இக்கண்ண
ஊறல்	அழகிய திருப்பவனத்திலே		{ பிரான்
அமுதம்	ஊறுகின்ற ஜலமாதிரி	கூவக்கவடீ	{ (இப்படி) பலகாலுமழையா
தெளிவுரு	அமுதத்தோடேகூடி	போதியேல்	{ நிற்கச்செய்தேயும் நீ போ
	உருத்தெரியாததாய்		{ வாயேயானால்
மழலை முற்றது	{ மழலைத்தனத்துக்குள்ள	முற்றின் செவி	{ உன் காதுகளானவை
	{ முதுவிலிளந்திருக்கிற		{ துளைமிளந்தவையாக
இள சொல்லால்	இளமரேச்சாலே	புறம இல ஆகாதே	{ ஆகாதோ? [ஆக வே
உன்னை கூவுகின்றன்—;			{ ஆகும்.]

***—சந்திரா! உன்னைக் கூவியழைக்கிற இக்குழந்தையின் இனிய மழலைச்சொல் உன் காதில் விழவில்லையா? செவிடனா நீ? உன் காதில் துளையில்லையோ? இக்குழந்தை இனிய முற்றாமழலைச் சொல்லினால் உன்னை யழைக்கவும் நீ காது கேளாதாணைப்போலே போய் விட்டாயானால் நீ காது படைத்தது பயன்றதாசுமன்றோ என்கிறான். இப்படிப்பட்ட இளஞ்சொல்லைக் கேட்டு உடனே ஒடி வருதலே செயிபடைத்ததற்குப் பலன் என்று காட்டினவாறு. மழலை—எழுத்துக்கள் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரியாதே மதாமாயிருக்குமது. மழலை முற்றது இளஞ்சொல் என்றது—மழலைத்தனத்துக்குள்ள முற்றுதலுமில்லாத மிக இளஞ்சொல் என்றபடி. குழகன்—“கொடுத்தார் கொடுத்தார் முலைகளெல்லா முண்டு எத்தாடுததாரோ டெல்லாம் பொருந்தியிருக்கும் கலப்புடையவன்” என்பது வியாக்கியான வாக்கியம் ... (ரு)

59 தண்டொடுசக்கரம் சார்ங்கமேந்தூந்தடக்கையன் *
சண்ருயில்கொள்ளக்கருதிக் கொட்டாவிக்கொள்கின்றன் *
உண்டமுலைப்பாலருசண்டாய் உறங்காவிடில் *
விண்டனிம்மன்னிய மாமதீவிரைந்தோடிவா.

(6)

விண் தனிம்மன் விண் மா மதி!	} ஆகாசத்திலே பொருந்திய பெருமை தங்கிய சந்திரனே!	கொட்டாவி கொள்	} கொட்டாவி விடாவின்றன் கின்றன்
தண்டொடு சக்கரம் சார்ங்கம் ஏந்தும்		உறங்காவிடில்	
தட கையன்	} 'கொள்கை' யென்றும் கதைபய யும் திருவாழியாழ்வாரையும் புரி சார்ங்கமென்றும் விடையும்து யிராங்குன்ன விசாரமான ஐக கையுடைய இக்கண்ணிரான்	உண்ட முலைப்பால்	} அமுது செய்யப்பட்டிருக்கிற நீத அரு நயமானது ஜரிக்கமாட்டாது; (ஆகையால்)
கொதுய்க்கொள்ள கருதி		தருக்கன் வளர்த்தருள் கினைத்து வினைத்து ஒடிவா—	

***—உலகத்தில் மனிதர்களுக்கு அதிகமாகக் கொட்டாவி வந்தால் உடனே உறக்
கும் வருமென்பது அநுபவஸித்தமாதலால் 'சண்ருயில் கொள்ளக்கருதிக் கொட்டாவி கொள்
கின்றன்' என்கிறான். இவன் இப்போது கொட்டாவி விடுகிறபடியாலே இனித் தூங்கி
விடுவன்; தூங்காவிட்டாலோ உண்ட முலைப்பால் ஜரியாத்; ஆதலால் இவன் உறங்கிப்போவ
தற்கு முன்னமே வினைத்து ஒடிவா என்றழைக்கிறான். முதலடியில் மூன்று ஆபதங்களைச்
சொன்னது பஞ்சாபுதங்கட்கும் உபலக்ஷணம். இவ்வாபுதங்களின் அழகை ஸேவித்துப்
போக வேண்டுவது உனக்கு உரியதேயன்றி இவற்றின் பராக்கிரமத்திற்கு இலக்காகி முடிந்து
போகப் பாராதே என்றுணர்த்தியவாறு. அரு—அருது; ஜரியாத். .... (6)

60 பாலகனென்று பரிபவஞ்செய்யேல் * பண்டொருநாள்
ஆலினிலைவளர்ந்த சிறுக்கனவனிவன் *
மேலெழப்பாய்ந்து பிடித்துக்கொள்ளும்வெகுளுமேல் *
மாலைமதியாதே மாமதீமகிழ்ந்தோடிவா.

(7)

பாலகன் என்று பரிபவம் செய்யேல்	மா மதி—; 'இவனெரு சிறுபயலன்றோ' என்று திரங்கரியாதே;	வெகுளும் ஏல்	(இவன்) சிறிதுளவில்
பட்டு ஒருநாள் ஆலின் இலை வளர்ந்த	} முன்பொருகாலத்திலே ஆலந்தனி ரிலே கண்வளர்ந்தவனாகப் புரா ணங்களிலே சொல்லப்படுகிற	மேல் எழ பாய்ந்து பிடித்துக்கொள் ளும்	} (உன்மேல்) ஒரு பாயலாகப் பாய் ந்து (உன்னைப்) பிடித்துக் கொள்வான், (ஆகையால்)
சிறுக்கன் அவன் இவன்		அந்தசிறுபிள்ளையானவன் இவனாகிறான் காண்;	

***—சந்திரா! ஓயாமல் உன்னை யழைக்கச்செய்தோய். நீ வராமையினால் 'இவனெரு
சிறுபிள்ளைதானே, இவனுக்காக ஒடிவாவேனுமோ' என்று அலட்சியமாக நினைக்கிறாயென்
பது தெரிகின்றது; இவனைச் சிறியவனென்று நீ குறைவாக நினைக்கலாகாத்; இவன் முன்
னெருகாலத்தில் உலகங்களைப்பெல்லாம் பிரளயங்கொள்ளாதபடி வயிற்றிலே வைத்துக்
கொண்டு சிறு பசுங்குழந்தையாயிருந்தவன்காண்; இப்படிப்பட்ட இவனை நீ அலட்சியஞ்

செய்தால் இவன் உன்மேற் கோபங்கொண்டு பாய்ந்தெழுந்து உன்னைப் பிடித்துக்கொள்ள வுங்கடும்; ஆகையால் இவனை அவமதிபாமல் உடனே விரைந்தோடி வா என்கிறான். (7)

61 சிறியனென்றென்னிஞ்சிங்கத்தை யிகழேல்கண்டாய் *
சிறுமையின்வார்த்தையை மாவலியிடைச்சென்றுகேள் *
சிறுமைப்பிழைகோள்ளில் நீயுமுன்தேவைக்குரியைகாண் *
நிறைமதி! நெடுமால் விரைந்துன்னைக்கடவுகின்றான். (8)

சிறை மதி	பூர்ணசந்திரனே!	சிறுமை பிழை	} சிறுமை நினைத்தவித மஹாபாரதம் கொள்ளில் என்று நினைத்தாயாகில் (அப்போது) நீயும்—;
என் இன சிங்கத்தை	எனக்குச் சிங்கக்குருகுபோன்ற கண்ணிரானே	உன் தேவைக்கு	
சிறியன் என்று	} (உபேகிதத்தைக்கு உறுப்பான) சிறு இசழேல் } மையை யுடையவனாக நினைத்து அவமதியாதே;	உரியை	தருந்தவனாவாய்;
சிறுமையில் வார்த்தையை		(இவனுடைய) பாலயத்தில் நடந்த செய்க்கையை	நெடு மால்
மாவலி இடை	} மஹாபலியிடம் போய்ச் கேட்டுக் சென்றுகேள் } கொள்;	விரைந்து உன்னை	கடவுகின்றான்—.
சென்றுகேள்		(இப்படியுள்ளவன் விஷயத்தில்)	[‘மகிழ்ந்து ஓடிவா’ என்று வருவிக்க.]

***—சந்திரா! என் குழந்தையை ‘மற்றுள்ள ஊர்ப்பிள்ளைகளைப்போலே இவனும்கூட ஒரு சிறியவன்தானே’ என்று இகழ்ச்சியாக நினைக்கிறாய்போலும்; அப்படி நினைப்பதே; இவன் மூன்பொருளால் மாணிக்ஞாநருவாய் மாவலியிடஞ் சென்று செய்த காரியங்களை அந்த மாறாபலியையே கேட்டுத்தெரிந்துகொள்; மிகப்பெரியவனான இவனைச் சிறியவனென்று நினைத்து அலட்சியஞ் செய்தவித மஹத்தான அபசாரம் என்று தாடைமேல் அலட்சியஞ் செய்தவனாயாகில் பிறகுதான் நீ இவனருகில் வந்து ஏதேனும் அடிமை செய்வதற்கு போய்வதைபெறுவாய் என்கிறான். “மாவலியிடைச் சென்றுகேள்” என்றதன் கருத்தாவது—மாவலியின் கொழுப்பை யடக்கின கதையைக்கொண்டே நீ அவனது பெருமையை அறந்த பீடலாமென்கை. .... (8)

62 தாழியில்வெண்ணெய் தடங்கையாரவி முங்கிய *
பேழைவயிற்றெம்பிரான் சண்டாயுன்னைக்கடவுகின்றான் *
ஆழிகொண்டுநீனையேறியும் ஐயறவில்லைகாண் *
வாழுவறுதியேல் மாமதீமகிழ்ந்தோடிவா.

தாழியில் வெண்ணெய்	மாமதீ!—;	(இப்படி அழைக்கச் செய்தேயும் நீ
தடங்கையாரவி	தாழியிலே (சேமித்திருக்கிற)	வராதிருந்தால்;
பேழைவயிற்றெம்பிரான்	வெண்ணெயை	நிருவாழியாலே
ஆழிகொண்டு	பெரிதான கைகைய (அள்ளி)	உன்னை எதிரும்
ஐயறவில்லை	அமுதுசெய்த	மைசேமயமில்லை;
வாழுவறுதியேல்	பெருவயிற்றையுடையனான்	(இதில் நின்றுதப்பி)
மாமதீமகிழ்ந்தோடிவா	கண்ணிரான்	வாழக்கருதியாகில்
	உன்னை கடவுகின்றான்—;	மகிழ்ந்து ஓடிவா -.

***—சந்திரா! இவன் உன்னை விரும்பி அழைக்கின்றவித வெண்ணெயை வாரிவிழுகின்ற செய்திபோலே ஆசையின் கனத்தினை எனது என்னுங்கருத்துப்பட முன்னடிகளாருரிச் செய்தபடி. அவ்வெண்ணெய்த்தாழியை இவனுக்கு எட்டாகபட வைக்கால் கல்லைவிட

டெற்றித்து அந்தத்தாழியை உடைப்பதுபோல, நீயும் வராதிருந்தால் இவன் சக்கராயுதத்தை உன்மீது பிரயோகித்து உன் தலையையறுத்திருவன்; இப்படி இவனுடைய நிக்ரஹத்துக்கு இலக்காக முடிந்தபொகாமல் பிழைத்திருக்க விரும்புவாயாகில் பெருந்தன்மையாய் வந்துவிடுவன்கிறான். ... .. (9)

63 மைத்தடங்கண்ணி அசோதைதன்மகனுக்கு * இவை ஒத்தனசொல்லி உரைத்தமாற்றம் * ஒளிபத்தூர் வித்தசன்விட்டுச்சித்தன் விரித்ததமிழிவை * எத்தனையுஞ்சொல்லவல்லவர்க்கு இடரில்லையே. (10)

மைத்தட கண்ணி	மைமணித்த விசாலமாயிராநின்ற	புத்தூர்	பூநிலில்லிபுத்தூரில் உதித்தவராய்
அசோதை	கண்களையுடையனான யசோதை	வித்தகன்	(மக்களாசாலை) ஸமர்த்தரான
	பாண்டவன்	விட்டுச்சித்தன்	பெரியாழ்வாராலே
தன் மகனுக்கு	தன்மகனான கண்ணனுக்கு	விரித்த	விரித்து அருளிச்செய்யப்பட்ட
ஒத்தன சொல்லி	{ நனைவக்கும் சொலவக்கும் சேர்ந்திருப்பவற்றைச்சொல்லி	தமிழ்	த்ராவிட பாஷாருடமான
உரைத்த	(சந்திரனைநோக்கிச்) சொன்ன	இவை	இப்பாசுரங்கள் பத்தையும்
இவை மாற்றம்	இப்பாசுரத்தை	எத்தனையும்	எத்தனாமொருபடியாக
ஆள்	ஒளிபெருந்திய		[சத்தியுள்ளவனவு]
		சொல்ல வல்லவர்க்கு	ஒதவல்லவர்களுக்கு
		இடா இல்லை	துன்பமொன்றுமிராது.

அடிவாவு:—சன் என் சுற்றும் சக்கரம் அழகிய தண்டு பாலகன் சிறியன் தாழிமை உய்ய.

முதற்பத்து—ஐந்தாந்திருமொழி, உய்யவுலகுபடைத்து.

இளமைப்பருவத்து விளையாடல்களில் செங்கீரையாடுவது என்பது ஒன்று; அதாவது —தாய்மார் முதலானார் குழந்தைகளைத் தாமே ஆட்டுவிப்பதொரு கூத்து; பிள்ளை தனது இரண்டு கைகளையும் முழந்தாளையுமன்றித் தலையை நிரிர்ந்துக்கொண்டு ஆடுதல் என்பாருமுண்டு இவ்விளையாட்டைக் காணவேணுமென்று விரும்பிய யசோதைப்பிராட்டி “எனக்கொரு காலாடுக செங்கீரை ஆடுக ஆடுக” என்று பிரார்த்தித்து அதனை அதுபவித்தாப் போலவே அழ்வார் தாடும் அதுபவித்துப்பெரி மகிழ்கின்றார். (*)

64 உய்யவுலகுபடைத்துண்டமணியுறு ஊழிதோறுழிபலவால்னிலையுதன்மேல் * பையவயோகுதுயில்கோண்டபரம்பரனே பஞ்சயநீணுனத்தஞ்சனமேனியனே * செய்யவள்ளின்னகலஞ்சேமமெனக்கருதிச் செல்வபொலமசுரக்காதுதிகழ்ந்தலக * ஐயவனக்கொருகாலாடுகசெங்கீரை ஆயர்கள்போரேறேயாகுவோடுகவே. (1)

உய்ய	(ஆத்மாக்கள்) உஜ்ஜீவிக்கைக்காக	பைய	மென் ன
உலகு படைத்து	லோகங்களை எருஷ்டித்து,	உயோகுதுயில்	{ யோகநித்திரை செய்தருளின
(பின்பு ப்ரளயம்வந்தபோது, அவற்றை)		கொண்ட	}
உண்ட	உள்ளேவைத்து ரகித்த	பரம்பரனே	பரஸ்தாத்தபரானுவனே!
மணி வயிறு	அழகிய வயிற்றையுடையவனே!	பங்கபம் கீள் நயனம்	தாமரைமலர்போன்று நீண்டிருக்க
புண்ணிழைந்தொறு	—பலகல்பங்கள் தோறும்		கின்ற திருக்கண்களையும்
ஆவின் இலை அதன்	{ ஆலையின்மேல்	அஞ்சனம் மேனி	{ மைபோன்ற திருமேனியையு
மேல்		யனே ஐய	{ முடைய ஸர்வேச்வரனே!

செய்வவள் நின் } செந்தாமரைமலரிற் பிறந்த பிராட்டிக்
அகலம் } கிருப்பிடமான உன் திருமார்வானது
(இந்த நர்த்தநத்தால் அசையாமல்)
சேமம் என கருதி—ரணகையை உடைத்தாக வேணுமென்று
நினைத்துக்கொண்டு,
செய்வு பொலி } ஐசுவர்யமெருத்திக்கு லைசகக்களான
மகரம் காது } திருமகரக் குழைகளோடு கூடின திருக்
திகழ்த்த இலக } காதுகளானவை மிகவும் விளங்கும்படி

எனக்கு ஒருகால்
செங்கோர ஆடுக }

எனக்காக ஒருவிசை செங்கோர
யாடியுருளவேணும்;

ஆயர்கள்
போர் ஏறே

{ இடையர்களுக்கு விதேயனும் போர்
செய்ய நின்ற நிஷ்பம்போலே
செருக்கியிராநின்ற கண்ணை!

ஆடுக! ஆடுக!!

செங்கோரயாடும்போது திருமார்விலுறையும் பிராட்டிக்கு அசைதல் உண்டாகாதபடி
ஸாவதானகைய ஆடவேணுமென்பார் செய்யவள்ளின்னகலஞ் சேமமெனச்சருதி என்றான்
ஸாக்ஷாத் திருமகள் கொழுநனே கண்ணிரானாக வந்து பிறந்திருக்கின்றமை நன்கு வெள
யிடப்பட்டதென்க. சேமம்—சேஷமென்னும் வடசொல் விகாரம். மகரக்காது என்,
விடத்து மகரமென்னுஞ் சொல் அதன் வடிவத்தையுடைய குண்டலத்திற்கு ஆகுபெயர். (1)

65 கோளரியின்னுருவங்கொண்டவுணனுடலம் குருதிதழும்பியெழச்சுருகிறாற்புடைவாய் *
மீளவவன்மகனைமெய்ம்மைகொளக்கருதி மேலையமரப்பதிமீச்சுவெடல் ரவர *
காளநன்மேசமவைகல்லோடுகார்பொழியக் கருதிவரைச்சுடையாக்கால் சள்சாப்பவனே *
ஆளவேனக்கொருகாலாகுகசெங்கோர ஆயர்கள்போரேறேயாகுகவாகுகவே. (2)

கோள் அரியின் } வலிமையையுடைய நரசிங்கத்தின்
உருவம் கொண்டு } வேஷங்கொண்டு

அவுணன் உடலம் } விரிப்பாகுநுடைய சரீரத்தில் ரத்
குருதி குழம்பி எழ } தமானது குழம்பிக் கிளரும்படி
யாகவும்

அவன் மீள மகனை } அவ்வனாரானவன் மறுபடியும்
மெய்ம்மை கொள் } தன் மகனான ப்ரஹ்மரத்தின வதய
கருதி } வாழியென்று நினைக்கும்படியாக
வும் திருவுள்ளம்பற்றி

கூர் உகிரால் குடை } கூடாமையாக நகல்களாலே (அவ்வச
வாய் } ரனுடலைக் கிழித்தருளினவனே!,

மேலை அமர் பதி } மேன்மை பொருந்திய தேவேந்திரன்

மிகு வெகுண்டுவர மிகவும் கோபித்துவர (அதனால்)

காளம் நல் மேகம் } கறுத்த சிறந்த மேகங்களானவை
அவை

கல்லோடு கார் } கல்லோடுகூடின வர்ஷத்தைச்
பொழிய } சொரிய

கருதி } { 'இம்மேலே உங்களுக்கு ரக்ஷகம்
இச்சோழரை இதுக்கிடுங்கோள்'
என்று முன்பு இடையர்க்குத்
தான் உபதேசித்ததை) நினைத்து

வரை குடையா காலி } (அந்த) கோவர்த்தனகிரியை குடை
கள் காப்பவனே } யாகக்கொண்டு பசுக்களை ரக்ஷித்
தருளினவனே!

ஆன } { (இப்படி ரக்ஷிக்கக் குறுப்பான)
ஆண்பின்னத்தன்முடையவனே!

எனக்கு.....ஆடுக—.

* * *—“எங்குமுான்” என்றுசொன்ன ப்ரஹ்மரத்தினுடைய சொல்லை யதார்த்த
மாக்கும்பொருட்டுத் தூணில் நரசிங்கமூர்த்தியாய்த் தோன்றி இரணியனுடலைப் பிளத்
தொழித்தவனே! பசுக்கோபத்தினால் ஏழுநான் விடாமழைப்பெய்வித்த இந்திரன் பங்க
மடையுப்படி கோவர்த்தன மலையைக் குடையாகவெடுத்து ஆய்ப்பாடியையக் காத்தவனே!
எனக்கொருகால் செங்கோரயாடியுருள். ....

66 நம்முடையகனைநான்மறையின்பொருளே நாபியுள்நற்சமலநான்முசனுக்கொருகால் *
தம்மனையானவனேதரணிதலமுழுதும் தாரையின்னுலகுந்தடவிஅதன்புறமும் *
விம்மவளாந்தவனேவேழமுழைவீடையும விரவியவேலைதனுள்வென்றுவருமவனே *
அம்மவனக்கொருகாலாகுகசெங்கோர ஆயர்கள்போரேறேஆடுகவாகுகவே. (3)

நம்முடைய நாயகனை	எங்களுக்கு நாதனாவனே!	தாரகையின் உருமும்—நகரதாலோக மடங்கலும்	தடவி	திருவடிகளால் ஸ்பரிசித்து
நம்மறையின் பொருளை	நாலுவேதங்களுடைய பொருளாய் வருப்பவனே!	அதன் புறமும்	அதற்குப் புறம்பாயுள்ள தேசமும்	பூர்ணமாய்படி தரிசித்தவனே!
நாயகன் நம் கமலம்	திருநாயியில் முனைத்திராக்கற்ற கல்லு	விம்ம வளர்ந்தவனே	வெழும்பும்	குலவாயிடமென்ற யானையும்
நாமுக்கு	தாமரை மலரிற் பிறந்த பிரமணுக்கு	ஏழ் விடையும்	வீரவிய வேலைதனார்	(உன்னை ஓழிப்பதாக) உன்னோடு
ஒருகால் தம்மனை	அவன் வேதத்தைப் பறிகொடுத்த	வென்று வருமனே	அம்ம	வந்து கலந்த மையத்திலே
ஆனவனே	தூத் தினைத்த காந்திலி தாய்			(அவற்றை) ஜயித்து வந்தவனே!
நானிடம் முழுதும்	போலே பரிந்து அருளினவனே!			ஸ்வாமியானவனே!
	பூமிபடங்கலும்			எனக்கு.....ஆடுக—.

* * *—மதுகைடபர்கள் நான்முகனிடத்திலிருந்து வேதங்களைப் பறித்துக்கொண்டு போனபோது, அப்பிரமன் வேதங்களை யிழ்த்ததற்காக ‘சுண்ணிழந்தேன், பொருளிலுந்தேன்’ என்று கதறிக்கதறியழு, அவ்வேதங்களை எம்பெருமான் மீட்டுக் கொணர்ந்து கொடுத்துத் தயர் திர்த்ததனால் “நான்முகனுக்கொருகால் தம்மனையானவனே!” என்றார். .... (3)

67 வானவர்தாம்மகிழ்வன்சகடமுருள வஞ்சமுலைப்பேயின்ஞ்சமுதண்டவனே *
கானகவல்லிளவிற்காய்திரக்கருதிக் கன்றதுகொண்டெறியுங்கருநிறவேன்கன்றே *
தேனுகனும்முானுந்தின்மிறல்வேந்நரசன் என்பவர்தாம்மடியச்செருவதிரச்சேல்லும் *
ஆனையெனக்கொருசாலாசேசெங்கீரை ஆயர்கள்போரேறேயாடுகவாடுகவே. (4)

வானவர்தாம் மகிழ்	தேவர்கள் மகிழும்படியாகவும்	எறியும்	(விளவின்மேல்) எறிந்தவனும்
வெச்சகடம் உருள	வலியுள்ள சகடாணரன் உருண்டு	கருநிறம்	கருத்த நிறத்தையுடையவனும்
	உருமாய்ந்து போம்படியாகவும்	என் கன்றே	என்னுடைய கன்றானவனே!
	(செய்து)	தேனுகனும் முர	தேனகாணாரனும் முரானாரனும்
வஞ்சம் பேயின்	வஞ்சனையை யுடையவான பூதனை	னும் தின் திறல்	தின்னிய வலிவை யுடையவனும்
முனை நஞ்சு அமுது	யினுடைய முனைமேல் தடவிக்	வெம் நரகன்	கொடுமையுமுடையவனான நரகா
உண்டவனே	கிடந்த விஷத்தை அம்ருத்ததை		னாரனும்
	அமுது செய்யுமாபோலே அமுது	என்பவர்தாம் மடிய	என்றிப்படி சொல்லப்படுகிற திய
கனகம் வல் விள	காட்டிலுள்ளதான வலிமை பொரு		பூண்டுக்கடககலும் மாறும்படி
விள காய் உதிர	ந்திய விளாமரத்தினுடைய காய்		யுத்தத்திலே மிடுக்கையுடையவ
கருதி	கனானவை உதிரும்படி திருவுள்	செரு அநிரசெல்லும்	னாய்க்கொண்டு எழுந்தருளுமவ
	ளத்திற்கொண்டு		னான
கனது அது	கன்றான அந்த வதனாணாரனைக்	ஆனை	ஆனைபோன்ற கண்ணனே!
கொண்டு	கையில்கொண்டு		எனக்கு.....ஆடுக—.

* * *—“நஞ்சுமதுண்டவனே” என்றும் பாடமுண்டு; முனையில் தடவிக்கிடந்த அந்தக் கொடியவிஷத்தை உண்டவனே! என்று பொருளாம். ஆனை—அண்மைவளி. (4)

68 மத்தளவுந்தியரும்வார்முதன்னமடவார் வைத்தனநெய்களவால்வாரிலிழங்கி * ஒருங்
கொத்தலினைமருதமுன்னியவந்தவரை ஊருகரத்தினோடுமுந்தியவெந்திறலோய் *
முத்தினிளமுறுவல்முற்றவருவதன்முன் முன்னமுகத்தணியார்மொய்தமுல்களிலைய *
அத்தவெனக்கொருகாலாகுகசெங்கீரை ஆயர்கள்போரேறேயாடுகவாடுகவே. (5)

வாய் குஞ்சு நல் மட	நீண்ட மயிர்முடியையுடையாய்	மத்து அளவும் தயி	மத்தாலே அளவிக் கடைகைக்கு
வார்வைத்தன	நன்மையையும் மடப்பதையு	ரும் நெய்	உரிய தயிரையும் நெய்யையும்
	முடையரான ல் தீர் கனாலே	களவால் வாரி	திருட்டு வழியாலே கைகளால்
	சேமித்துவைக்கப்பட்ட	விரூங்கி	அள்ளி வயிறு உண்டு,

உன்னிய	உன்னை நலியவேனுமென்னும் நினை	அத்த	அப்பனே!
ஒருபுரு	ஒருபடிப்பட்ட	முத்து இன் இள	திருமுத்துக்கள்
ஒத்த	மனம் ஒத்தவர்களாய்	முதுவல் முற்ற வரு	இனிதான் மந்தவொலமானது
இன்ன மருதம்	இரட்டை மருதமாய்க்கொண்டு	வதன் முன்	பூணமாக வெளி வருவதற்கு
வந்தவரை	வந்துநின்ற அனூரகனை		முன்னே
ஊரு கரத்தினோடும்	துடைகளாலும் கைகளாலும்	முன்னம் முகத்து	முன் முகத்திலே
உத்திய	இரண்டு பக்கத்திலும் சரிந்துவிடும்	அணி ஆர் மொய்	அமரு மிகப்பெற்று நெருங்கியிர
	படி தன்னின	குழல்கள் அனைய	நின்ற திருக்குழல்க ளானவை
மெம் நிறலோய்	வெவ்விவவிலை யுடையவனே!		தாழ்ந்து அசையும்படி
			எனக்கு.....ஆடுகே—.

* * * —ராதசபாபத்தினால் மரங்களானவற்றில் கம்ஸனால் வவப்பட்டு இரண்டு அசுரர்களும் ஆவேசித்திருந்தனரென்பதும் சில புராணங்களிலுள்ளது, “ஒருங்கொத்த ளிணைமருத முன்னியவந்தவரை” என்று இவ்விடத்திலும் “பொய்மமாயமருதான வசுரரை” என்று மேல் மூன்றும்பத்திலும் இவ்வாழ்வாரருளிச் செய்வனவுங்காண்க. ஊரு, கரம் — வட சொற்கள்.

பருவம் ஏறினால் புன்கிரிப்பு முற்றிப் பெருஞ்சரிப்பாக மாறிவிடுமாதலால் “முத்தி ளிளமுறுவல் முற்ற வருவதன்முன்” என்றார். ‘பற்கள்’ என்றாவது ‘முத்துப்போன்ற பற்கள்’ என்றாவது சொல்வவேண்டுமிடத்து முத்து என்றே இங்குச் சொல்லியிருப்பது— உவமைபாரு பெயர். .... (5)

69 காயமலர்நிறவாகருழுகில்போலுருவா கானகமாமலேிற்காளியனுச்சியிலே *
தூயநடம்பயிலுஞ்சந்தரவேனசிறுவா துங்கமதக்கரியின்கொம்புறித்தவனே *
ஆயமறிந்துபோருவானெதிர்வந்தமலலை அந்தரமின்றியழித்தாடியதாள் னையாய் *
ஆயவேனக்கொருகாலாகுகேசெங்கிரை ஆயர்கள்போரேறையாகுகேவாவே. (6)

காயமலர் நிறவா	காயம்பூப்போன்ற நிறத்தையுடையவனே!	ஆயம் அறிந்தபொ	(மல்லபுத்தம்) செய்யும் கையறிந்
கரு முகில் போல்	காளமேகம்போன்ற ரூபத்தை	ருவான் எதிர வந்த	துயுத்தம் செய்வதற்கு எதிர்த்து
உருவா	யுடையவனே!	மலலை	வந்த மல்லாகளை
கானகம் மா மடுவில்	காட்டிலே பெரிய மடுவினுள்ளே		
காளியன் உச்சியிலே	கிடந்த காளிய நாகத்தினுடைய தலையினிது	அந்தரம் இன்றி	(உனக்கு ஒரு அபாயமில்லாதபடி
தூய நடம் பயிலும்	மனோஹரமான நர்த்தனத்தைச்	அழித்து ஆடிய	தலம்மை செய்து (இன்னம் வரு
கந்தர	செய்தருளின அழகையுடையவனே	தாள இணையாய்	வாருண்டோ என்று) கம்பீரமாய
என் நெறவா	எனக்குப் பிள்ளையானவனே!		வஞ்சரித்த திருவடிகளையுடைய
துங்கம் மதம் கரி	உன்னதமாய் மத்தையுடைத்தான	ஆய	வனே!
யின் கொம்பு பறித்	குலையாட்டமென்னும் யானையி		
தவனே	னது தந்தக்கனை முறித்தருளின	ஆயனே!	
	வனே!		எனக்கு.....ஆடுகே—.

***—மூன்றாமடியில், ஆயம்—வேலைத்திறம். அந்தரமின்றி என்பதற்கு — மல்லபுத்தம் செய்யும்போது ஒருடலுக்கும் மற்றோருடலுக்கும் இடைவெளியில்லாமல் நெருங்கிப் பொருத்த என்றும், உனக்கொரு அபாயமின்றிப் பொருது என்றும் உரைக்கலாம். “காயாமலர்” என்பது காயமலவென்று குறுக்கல் விகாரம் பெற்றது. .... (6)

70 துப்படையாயர்கள்தம்சொல்வழுவாதோருகால் தூயகருங்குழன்றோசையிலனைய *
நப்பினைதன்றிறமாநல்லிளையேழுவிய நல்லதிறனுடையநாதனுமானவனே *

தப்பினபிள்ளைகளைத்தனமிகுசோதிபுகத் தனியொருதேர்கடவித்தாயொகூட்டிய*என்
அப்பவெனக்கொருகாலாகுகசெங்கீரை ஆயர்கள்போரேறையாகுவாகேவ. (7)

தப்பு உடை ஆயர்	கெஞ்சில் கடினத்தன்மையுடைய	நல்ல திறம் உடைய	நன்றான மிகுக்கையுடையவராய்
கந்தம் சொல் வழு	ரான இடையர்களுடைய வார்த	நாதன் ஆனவனை	அவ்விடையர்களுக்கு ஸ்வாமியான
வாது	தையைத்தப்பாமல்		வனே!
ஒருகால்	ஒரு காலத்திலே		
தூய கரு குழல் நல்	அழகியதாய் கறுத்திராநின்றன	தன மிகு சோதி புக	{ தன்னுடைய நிரவதிக தேஜோருப
தோகை மயில்	கூந்தலையுடையவனாய், நல்ல		{ மான பரமபதத்திலே செல்லும்
அணைய சப்பினதன்	தோகையை யுடைய மயில்	தன் ஒரு தேர்	{ தனியே ஒப்பற்ற தேரை நடத்தி
திறமா	போன்ற சாயலையுடையவனான	கடவி	
	நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக	தப்பின பிள்ளைகளை	{ கைதப்பிப்போன வைதிகள் பிள்ளை
நெவிடை ஏழ்	(கொடுமையில்) நன்றான நிஷ்பங்க	தாமொடு கூட்டிய	{ களைத் தாமொடு கூட்டின
அவிய	னையும் முடியும்படியாக	என் அப்ப	{ என் அப்பனே!
			எனக்கு.....ஆடுக—.

71 உன்னையுமொக்கிலையிற்கொண்டேமில்மருவி உன்னோடுதங்கள் கருத்தாயினசெய்துவரும்
கன்னியரும்மகிழ்ச்சண்டவாசன்குளரக் கற்றவர்தெற்றிவரப்பெற்றவெனக்கருள்*
மன்னுகுறுங்குடியாய்வெள்ளறையாய்மதிஞ்சூழ் சோலைமலைக்கரசேகண்ணபுரத்தடிதே*
என்னவலங்களைவாயாசேசெங்கீரை ஏழலகுமுடையாயாகுவாகேவ. (8)

மன்னு குறுங்குடி	{ (புரளபத்துகு மழியாமல், பொருக்	உன்னோடு தங்கள்	உன்னோடு தங்களுடைய நினை
யாய்	திமிருக்குமதான திருக்குறுக்குடி	கருத்து ஆயின	வுக்குத் தக்கபடி பரிமாறி மறு
வெள்ளறையாய்	யிலே எழுந்தருளியிருக்குமவனே	செய்தவரும் கன்	படியுங் கொண்டுவாரா நிற்கிற
	திருவெள்ளறையிலே வார்த்திக்கு	னியரும் மகிழ்	இளம்பெண்களும் (இச் செங்
	மவனே!		கரையைக்கண்டு ஸந்தோ
மதன சூழ் சோலை	{ மதினாலே சூழப்பட்ட திருமாலிரு	கண்டவர் கண்ணிர	{ (மற்றும்) பார்த்தவர்களுடைய
மலைக்கு அரசே	சூசோலை மலைக்கு அபிப்பிரான		கண்களானவை குளிரும்படி
	வனே!		யாகவும்
கண்ண புரத்து	{ திருக்கண்ணபுரத்திலே நிற்கிற அம்	கற்றவர் தெற்றி வர	{ (கவிசொல்லக்) கற்றவர்கள் பிள்ளைக்
அமுதே	ருதம் போன்றவனே!		கவிகள் தொடுத்து வரும்படி
			யாகவும்,
என் அலரும்	{ என் துன்பக்களை	பெற்ற எனக்கு	{ உன்னை மகனாகப்பெற்ற என்
கணவாய்	நிக்குமவனே!	அருளி	{ விஷயத்திலே கருபை செய்து
			செங்கீரை ஆடுக—;
உன்னை ஒக்கலையில்	{ (மனோவரான உன்னை, இடுப்பிலே	ஏழ் உலகும் உடை	{ வப்தலோகங்களுக்கும் ஸ்வாமியான
கொண்டு தம்	எடுத்துக் கொண்டு தங்கள்	யாய்	{ வனே!
இல் மருவி	தங்களை அகக்கவிலே சோந்து		ஆடுக ஆடுக—.

***—பிரானே! நீ எப்படி செங்கீரையாடவேணுமென்றால், உன்னை இடுப்பிலெடுத்துக் கொண்டு தங்கள் தங்கள் வீட்டுக்குச்சென்று தங்கனரிஷ்டப்படி உன்னை யநுபவித்து வருகின்ற இளம் பெண்களும் மனமகிழும்படி ஆடவேணும்; ஸாமன்யமாகப் பார்க்கிறவர்க ளெல்லாருடையவும் கண்கள் குளிறும்படி ஆடவேணும்; கவிதொடுக்கக்கற்றவர்கள் பிள்ளைக் கவிகள் பாடிக்கொண்டு வருமபடி ஆடவேணும். ... .. (8)

72 பாலொடுநெய்தயிரோண்சாந்தோசெண்பகமும் பங்கயநல்லகருப்பூரமுநாறிவர*
கோலநறும்பவளச்செந்துவரவாயினிடைக் கோமளவேள்ளிமுழைப்போல்சிலப்பல்லலக
நீலநிறத்தழகாரம்படையின்ருவே நின்கனிவாயமுதமிறுமுறிந்துவிழ*
ஏலுமறைப்பொருளையாகுகசெங்கீரை ஏழலகுமுடையாயாகுவாகேவ. (9)

மறை ஏறும்	பேதத்திடுகடைய தகுதியான அர்த்த	கோமனம் வெள்ளி	இலையதான வெள்ளி முளைபோலே
பொருளே	மானகனே!	முளைபோல்	
பாலோடு நெய்	பாலோடேகூட நெய்யும்		
தயிர்	தயிரும்		
ஒன் சாத்தொறி	அழகிய சந்தனமும்	சில பல் இலக	சில திருமுத்துக்கள்வினங்க,
செண்பகமும்	செண்பகம் முதலிய மலர்களும்	நீலம் நிறத்து அழகு	நீலநிறத்தைதயுடைத்தாய் அழகு
பங்கயம்	தாமரைப்பூவும்	ஆர் ஐம்படையின்	நிறைநதிராநின்ற பஞ்சாயுதத்
நல்ல	உத்தமமான	நடுவே	தின் நடுவே
கருப்பூரமும்	பச்சைக் காப்பூரமுமாயிடு இவை		
நாநி வா	கலந்து பரிமளிக்க,	நின் கணி வாய் அழு	உன்னுடைய கொல்வவைக் கல
கோலம் நறு பவளம்	அழகிய நற்பவளம்போல் அழகிய	தம் இறு முறித்து	போன்ற அதரத்தில் ஊறுகின்,
செய் துவர் வாயின்	தாய் செவ்நிறுக்கிற திருவதரத்தி	விழு	அம்ருத ஜலமானது இற்றிற்,
இடை	ஹள்ளே		வி

ஆடுக—.

***—கண்ணபிரான் நெய் பால் தயிர் முதலியவற்றைப் பலகாலும் அமுதுசெய்ததாலும், சந்தனம் செண்பகம் முதலியவற்றைப் பலகாலும் திருமேனியிலே சாத்திக்கொள்வதினாலும் செங்கீரையாடும்போது அவைகள் நல்ல பரிமளம் கமழுகிறதும். அப்படிச் செங்கீரையாடுகையில் வாயைத் திறந்து சிறிது சிரிக்கும்போது “கருப்பூரம் நாறுமே கமலப்பூ நாறுமோ? திருப்பவளச் செவ்வாய்” என்றபடி இயற்கையாகவே தாமரைப்பூ பச்சைகற்பூங்களின் நறுமணமுடைய திருப்பவளத்தின் பரிமளமும் வீசும். வாயினுள்ளே வெள்ளியரும்புகள் போன்ற சில பற்கள் பிரகாசிக்கும்; திருமார்விலணிந்த ஆபரணங்களின் மேல் வாயினுறுகிற அம்ருதஜலம் இற்றிற்றுக்கிடும். இப்படிப்பட்ட நிலைமைகளுடனே செங்கீரையாடவேணுமென்றதாயிற்று. ... .. (9)

73 செங்கமலக்கழலிற்சிறித்தழ்போல்விரலில் சேர்திசுழாழிகளுங்கிண்கிணியும் * அரையில் தங்கியபொன்வடமுந்தாளன்மாதுளியின் பூவோடுபொன்மணியும்மோதிரமுங்கிரியும் * மங்கலவைம்படையுந்தோள்வளையும்குழையும் மகரமும்வாளிகளுஞ்சட்டியுமோத்திலக * எங்கள் குடிக்கரசேயாடுகசெங்கீரை ஏழலகுமுடையாயாடுகவாடுகவே. (10)

எங்கள் குடிக்கு	எங்கள் வம்சத்துக்கு ராஜாவான	பொன் மணியும்	{ (நடுநடுவே கலந்து சேர்த்து) பொன் மணிக் கோலையும
அரசே	வனே!	மோதிரமும்	திரக்கை மோதிரங்களும்
செய் கமலம் கழலில்	செந்தாமரைப் பூப்போன்ற திருவடி களில்	கிரியும்	(மணிக்கட்டில் சாத்தின) சிறுப்பவ ளவடமும்
சிறு இதழ் போல்	{ (அந்தப் பூவினுடைய) உள்ளிதழ் விரலில்	மகமலம் ஐம்படையின்	{ மங்களாவஹமான பஞ்சாயுதமும்
சேர் திசுழ்	சேர்ந்து விளங்குகின்ற	தோள் வளையும்	திருத்தோள் வளைகளும்
ஆழிகளும் கிண்	திருவாழி மோதிரங்களும் சத்தகை	குழையும்	காதணிகளும்
கிணியும்	களும்	மகரமும்	மகர குண்டலங்களும்
அரையில் தங்கிய	அரையில் சாத்தியிருக்கிற பொன்	வாளிகளும்	(திருச்செவி மடல்மேல் சாத்தின) வாளிகளும்
பொன்வடமும்	அரைகாணும்	சட்டியும்	திருநெற்றிச் சட்டியும்
(பொன்) தான கல்	பொன்னால் செய்த காம்பையுடைய	ஒத்து இலக	அமைந்து விளங்கும்படி
மாதுளியின்	நல்லதான மாதுளப்பூக் கோவை		ஆடுக.....ஆடுக.
பூவோடு	யும்		

***—கண்ணபிரான் திருமேனியிலணிந்துள்ள தீவ்யாபரணங்களை வாயாரப்பேசியுபயிக்கிறார். செங்கீரையாடும்போது ஆபரணங்களெல்லாம் அசையுமாதலால் இவ்வாறு அருளிச்செய்தனர். செந்தாமரைப்பூவில் சிறிய இதழ்கள் தோன்றுவதுபோல் திருவடிகளில் சிறுவிசைகள் தோன்றுகின்றனவென்பது செங்கமலக்கழலில் சிறித்தழ்போல்விரலில் என்றதன் கருத்து. கிண்கிணி—அரைச்சதங்கையுமாகலாம், பாதச்சதங்கையுமாகலாம். (10)

- 74 அன்னமுன்னுருவமானியுங்குறளும் ஆமையுமானவனேயாய்கள்காயகனே *
என்னவலங்கோவாயாடுகசெங்கீரை யேழலகுமுடையாயாடுகவென்று *
அன்னடைமடவாளசோதையுசந்தபரிசு ஆனபுகழ்ப்புதுவைப்பட்டனுரைத்தமிழ் *
இன்னிசைமலைகளிப்பத்தும்வல்லார் உலகிலெண்டிசையுபுகழ்மிக்கின்டமதேய்துவரே. (11)

அன்னமும் மின்	“ஹம்ச ரூபியாயும் மதம்யரூபியா	உட்பட்ட பாகாரத்தை
உருவும் ஆர் அரி	யும் நரணம்ஹரூபியாயும் வாண	ஆன டகழ் புதுவை
யும் குறளும் ஆமை	ரூபியாயும் கர்மரூபியாயும் அவ	பட்டன்
யும் ஆனவனே	தரித்தவனே!	பொருத்திய புகழையுடையாரை
ஆய்கள் நாயகனே!	இடையாகளுக்கு தலைவனானவனே!	பெரியாழ்வார்
என அவலம்	எனது தூயங்கீரை	உரைத்த இன்
கனைவர்ப்	தீர்த்தநம்பவனே!	இசை தமிழ்மாலை
செங்கீரை ஆர்க	செங்கீரை ஆடவேணும்;	சர் இ பத்தும்
என் உரு	உட்கே கங்களுக்கே மனம்	மட்டார்
உடையாய்	யானவனே!	அருள்செய்த இன்ப இசையை
ஆர்க ஆர்க என்று	பலகாலம் ஆடவேணும்” என்று	யுடைய தமிழ்த்தொடைகளான
அன்னம் நடை மட	ஹம்சகதிர்ப யுடையாய் நட்ட	இப் ப த்துப் பாகரங்களையும்
வார அசே-சை	ஹம்சமடையான பசோதைப்	குதவல்லவர்கள்
உகந்த பரிசு	மீட்டியவரே உகந்து செ	உலகில் என் இசை
		இந்த லோகத்திலே எட்டுத்திசை
		யும் புகழ்
		எல்லாம் (பராத) கீர்த்தியையும்
		மிகு இன்பம்த
		மக்க இன்பத்தையும்
		எய்துவர்
		பெறுவர்கள்.

மிக்கின்பம் = தொகுத்தல் விகாரமெனக்கொண்டு, மிக்க + இன்பம், என்றும் பிரிக்கலாம். (11)

அடிவரவு—உய்யக் கோளரி நம்முடைய வான் மத்தக் காய் துப்புண்ணிப் பால் செந்
கமலமன்ன மரணிச்சா.

முதற்பத்து—ஐந்தாந்திரமொழி, மாணிக்கக்கிண்கிணி.

(இவ் லக்ஷியோத்தரே நுகையபுஞ் சேத்துக் கொட்டுதல்கிய விஷயாட்டைச் செய்யும்படி
மசோசை கர்ணனிட வேண்டித் தல்.)

- 75 மாணிக்கக்கிண்கிணியார்ப்ப மருங்கின்மேல் *
ஆணிப்பொன்னுறசெய்த ஆப்பொன்னுடைமணி *
பேணிப்பவளவாய் முத்திலங்க * பண்டு
காணிகொண்டகைகளாற்சப்பாணி கருங்குழற்குட்டனேசப்பாணி. (1)

ஆணி பொன்னு	மாற்றுபந்த பொன்னுல் செய்த	இலங்க	விவக்கலம்,
செய்த		பண்டு காணி	முற்காலத்திலே பூமியை (பலிச்சக்ர
ஆய் பொன் மணி	(கேலைப்பாட்டிற் குறையிலாத	கொண்ட கை	வந்திவிடத்தில் தின்றும்) வாக்
உடை மருங்கின்	படி) ஆராய்ந்து செய்த பொன்	ளால்	கிக்கொண்ட திருக்கைகளாலே
மேல்	மணிக் கோவையை உடைய	பேணி	விரும்பி
	இருப்பின்மேலே	சப்பாணி	சப்பாணிகொட்டி யருளவேணும்;
மாணிக்கம் கிண்	(உள்ளே) மாணிக்கத்தைவிட்ட	கரு குழல் குட்	கருநிறமான கூந்தலையுடைய பின்
கிணி ஆர்ப்ப	அரைச்சதங்கை ஒலிசெய்யவும்	டனே	ளாய்
பவனம் வாய் முத்து	பவனம்போன்ற வாயிலே முத்துப்	சப்பாணி	சப்பாணிகொட்டியருள்.
	போன்ற பற்கள்		

***—அரைச்சதங்கைகள் தொனிக்கவும் வாயிலே முத்துப்போன்ற பற்கள் விளங்கவும் நிரூக்கைகளாலே சப்பாணி கொட்டவேனுமென்கிறது. பிறருடைய காரியம் செய்வதே யன்றே உன் கைகளுக்குத் தொழில் என்கைக்காக 'பண்டு காணிகொண்ட கைகளால்' என்றார். சப்பாணிகொட்டுதல்—ஸஹ பாணிகொட்டுதல். ஒரு கையோடுகூட மற்றொரு கையைச்சேர்த்துத் திட்டுதல். .... (1)

76 பொன்னரைநாணோடு மாணிக்கக்கிண்கிணி *

தன்னரையாடத் தனிச்சுட்டிதாழ்த்தாட *

என்னரைமேல்நின்றிழிந்து உங்களாயாதம் *

மன்னரைமேற்கொட்டாய்சப்பாணி மாயவனேகொட்டாய்சப்பாணி. (2)

மேல் அரை	} உன் அரையான அரை நாணோடு கூட	என் அரை மேல்	} என்னுடைய மடியிலிருந்து நின்னு இழிந்து
நாணோடு		உங்கள் ஆராதம்	
மாணிக்கம் கிண்கிணி	} உன்னே மாணிக்கமிட்ட அரைச் சதங்கையும்	மன் அரை மேல்	} யார்கட்கெல்லாம் தலைவரான நந்த கோபருடைய மடியிலிருந்து
தன் அரை ஆட		தனக்கு உரிய இடமாகிய அரை மிலே அரைச்ச ஒலிக்கவும்	
தனிச்சுட்டி	} ஒப்பற்ற சுட்டாயான (நிருநெற்றி தாழ்த்த ஆட) மிக அசைபவும்	மாயவனே	} அழகுதமான செயல்களை யுடைய வனே!
தாழ்த்த ஆட		சப்பாணி கொட்டாய்—;	

***—கண்ணப்பிரான், தன்மடியிலிருந்து சப்பாணி கொட்டுவதைப் பார்ப்பதைக் காட்டிலும் தகப்பனார் மடியிலிருந்து சப்பாணி கொட்டுவதைப்பார்த்தால் அவனுடைய ஸர்வாங்க ஸௌந்தர்யங்களைமுடி கண்ணாரக் கண்டு உகக்கலாமென்பது பற்றி இங்ஙனம் வேண்டினான். .... (2)

77 பன்மணிமுத்தின் பவளம்பதித்தன்ன *

என்மணிவண்ணன் இலங்குபொற்றோட்டின்மேல் *

நின்மணிவாய்புத்திலங்க நின்னம்மைதன் *

அம்மணிமேற்கொட்டாய்சப்பாணி ஆழியங்கையனேசப்பாணி. (3)

என் மணிவண்ணன்	} என்னுடைய நீலமணிபோன்ற நிறமுடையவனே!	நின் மணி வாய்	} உன்னுடைய அழகியவாயிலே பூசுபுர்த்து இலங்க
பன்மணி முத்து		பலவகைப்பட்ட ரதங்ககளையும் முத்துக்களையும் இனிய பவழந்தை யும் அழுத்திச்செய்யப்பட்டதும்	
இன்பவாய் பதித்த	} அப்படிப்பட்டதுமான [அழகிய துமான]	அம்மணி மேல்	} யிலிருந்து
அபரண		சப்பாணி கொட்டாய்—;	
இலங்கு பொன்	} விளங்குகின்ற பொன்னுத்செய்த தோட்டின் மேல்	ஆழி அம் கையனே	} நிருவாழ்மோதிரத்தை அழகிய கையனுடையவனே!
தோட்டின் மேல்		சப்பாணி—.	

***—கிழிற்பாட்டில் பிரார்த்தித்தபடி நந்தகோபர் மடியிலிருந்துகொண்டு சப்பாணி கொட்டின கண்ணனோடு தன் மடியிலே வாய்முடி யகோதைப்பிராட்டி அழகுக்கிறார். அம்மைதன்-சன்மையின்படர்க்கை. பதித்தது அன்ன=பதித்தன்ன; பெயரெச்சதின் அகம் விறு தொகுத்தல்; பதித்தது அன்ன என்றும் பிரிக்கலாம். ஆழி—ஸ்ரீஸுதாச்சநாழ்வானுமாம். (3)

78 தூநிலாமுற்றத்தே போந்துவினாயட *

வானிலாவம்புலீ சந்திராவாவேன்று *

நீநிலாநின்புகழாநின்ற ஆயர்தம் *

கோநிலாவக்கோட்டாய்சப்பாணி குடந்தைக்கிடந்தானே சப்பாணி. (4)

வான் நிலா அம்புலீ	‘ஆகாசத்திலே விளங்குகின்ற அம்புலியே!	நிலா	நின்றகொண்டு
சந்திரா	சந்திரனே!	நன் புகழாநின்ற	உன்மேல் புகழ்கின்ற
தூ நிலா முற்றத்தே	வெண்மையான நிலாவையுடைய	ஆயர்தம் கோ	நிலாவ இடையர்களுடைய தலைவராகிய
போந்து வினாயட	முற்றத்திலேவந்து (நான்) வினா		நந்தகோபர் மனமகிழும்படி
	யாடும்படி.		
நீ நா என்று	நீ வருவாயாக என்று (சந்திரனே		சப்பாணி கொட்டாய்—;
	அழைத்து)		குடந்தை கிடந்தானே! சப்பாணி—.

***—சந்திரனே! நான் வினையாடுமபடி நீ சற்று இப்படி வருவாயாக, என்று அழைத்துக்கொண்டே முற்றத்தில் நிற்குகொண்டு நந்தகோபரது மனம் மகிழ்மாறு சப்பாணிகொட்டு என்றவாறு.

நின்புகழாநின்ற—உன் சேஷடைகளைக்கண்டு மனமகிழ்ந்து உன்னைக் கொண்டாடுகின்ற இடையர். ‘நிலா’ என்ற சொல்மூன்றனுள், முதலது—பெயர்ச்சொல்; இரண்டாவது—வினைத்தொகை; மூன்றாவது—‘செய்யா’ என்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டிறந்த உலவியையெச்சம்; ‘நிலா’ என்பதன் தொகுத்தல். நிலாவுதல்—விளங்குதல். .... (4)

79 புட்டியிற்சேறும் புழுதியுங்கொண்டுவந்து *

சட்டியமுக்கி அகம்புக்கறியாமே *

சட்டித்தயிரும் தடாவினில்வெண்ணெயுண் *

பட்டிக்கன்றேகோட்டாய்சப்பாணி பற்பநாபா கோட்டாய் சப்பாணி. (5)

புட்டியில் சேறும்	} திருவரையிற் படிந்த சேற்றையும் புழுதியும் கொண்டு வந்து	தடாவினில் வெண்	} மடாக்களிலிருக்கிற வெண்ணெயையும் உண்
புழுதியும் கொண்டு வந்து		பட்டி கன்றே	
அட்டி அழுக்கி	(என்மேல்) இட்டு உடைக்கப்படுகி		சப்பாணி கொட்டாய்—;
அகம் புக்கு	வீட்டினில் புகுந்து		பாஜாபதி பிறப்பதற்குக் காரண
அரியாமே	(எனக்குத்) தெரியாதபடி	பற்பம் நாபா	மாண தாமரைப்பூவைக்கொண்ட
சட்டி சயிரும்	சட்டியில் வைத்திருக்கும் தயிரை		நாயியையுடையவனே!
	யுப!		சப்பாணி கொட்டாய்—.

***—கண்ணன் புழுதியில் வினையாடுமபோது, உடம்பில் வியர்வை நீருண்டாக, அவ்வோர்வை நீரால் நனைந்து புழுதிபடிந்த இடம் சேறாகவும் நனையாதவிடம் புழுதிமண்ணாகவுமிருக்கும். அப்படியே வந்து தன்மேலணைந்தால் அர்த்தச்சேறும் புழுதிம தன்மேலும் படிந்துவிடுமாதலால் ‘அட்டி அழுக்கி’ எனப்பட்டது. பட்டிக்கன்றே—பட்டி தின்றுதிரியுங்கன்றுபோலே நெய் பால் தயிர்களைக் களவினால் தின்று திரிவதையே பொழுதுபோக்காகவுடையவனே! என்றவாரும். .... (5)

80 தாநித்துநூற்றுவர் தந்தைசொற்கொள்ளாது *

போருய்த்துவந்து புருந்தவார்மண்ணை *

பாரித்தமன்னர்படப் பஞ்சவர்க்கு * அன்று
தேருய்த்தகைகளாற்சப்பாணி தேவகிசிங்கமேசப்பாணி.

(6)

தந்தைசொல் தாரித் } (எல்லார்க்கும்) பிதாவாகிய உனது துக்கொள்ளாது } பேச்சை (மனதில்) கொண்டு அங்கேரிக்காமல்	மாண்டுபோகும்படி
போர் உய்த்து } யுத்தத்தை நடத்துவதாக (க்கரு வந்து புருந்தவர் } வத்துடன்) வந்து (போர்க்களத் தில்) ப்ரவேசித்தவரும்	அன்று பஞ்சவர்க்கு { பாரத யுத்தம் நடந்த } அக்காலத் தேர் உய்த்த கை } நிலை பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு களால் } (வெற்றி உண்டாகப் பார்த்தசா. ரதியாய் நின்று) தேரையோட் முன திருக்கைகளாலே சப்பாணி—;
மண் ஆள் பாரித்த } ராஜ்யத்தை (தாமே) அரசாசனாவ மன்னர் } தற்கு முயற்சி செய்த அரசர்களு மாயிய	தேவகி சிங்கமே தேவகியின் வயிற்றிற் பிறந்த சிங்கக்குட்டி போன்றவனே! சப்பாணி—.
அந்நூலார் } அந்நூல்களக்காயிருந்த நூல்கள நாதிக்கள	

***—“தந்தைசொல் கொள்ளாது” என்றது—தந்தையாகிய உன்னுடைய சொல்லைக் கேளாமல் என்று பொருள்படுதலால் முன்னிலைப்படர்க்கை. எல்லாவுலகத்துக்கும் தந்தையாகையாலே தங்களுக்கும் தந்தையாகிய நீ பாண்டவர் துரியோதநாதியார் என்ற இருவகுப் பினரையும் ஸந்தி செய்விக்கைக்காகத் துரியோதநாதியரிடம் தூதுசென்று ‘பாண்டவர்களும் நீங்களும் பகைமை கொள்ளவேண்டாம்; ராஜ்யத்தில் இருவர்க்கும் பகுதியுண்டாகையால் ராஜ்யத்தை ஸம்பாகமாகப் பிரித்து ஸமாதாநமாக அரசாட்சிசெய்து வாழுங்கள்; அதற்கு ஸம்மதமில்லையாயின், தலைக்கு இரண்டிரண்டு ஊராகப் பாண்டவர் ஐவர்க்கும் பத்து ஊரைக் கொடுங்கள்; அதற்குமிஷ்டமில்லாதிருந்தால் பாண்டவர்கள் குடியிருக்கும்படி ஒருரையாவது கொடுங்கள்’ என்று பலபடியாக அருளிச்செய்ய, அந்தச் சொல்லுக்குச் சிறிதும் இசையாமல் ‘பராக்ரமமிருந்தால் போர்செய்து ஜயித்துக்கொள்ளட்டும, இந்தப் பூமி விரர்க்கே உரியது’ என்று இப்படி அஹங்காரம் கொண்டு மறுத்துச்சொல்லி, போர்செய்து பாண்டவர்களையறித்துத் தாங்களே பூமண்டலத்தையெல்லாம் ஆளுவதாக நினைத்துத் துரியோதநாதியர் போர்க்களத்தில் ஸேனையைத் திரட்டிக்கொண்டுவர, அர்ஜுநஸாரதியாய் நின்று எதிரிகளடங்கலும் தேர்க்காலிலே நெரிந்துபோம்படி தேரை நடத்தினாய்; அப்படி தேரை நடத்தின கைகளாலே சப்பாணிகொட்டவேணும் என்றாளாயிற்று.

நிதித்து என்பது ‘தாரித்து’ என நீட்டல் விகாரம் பெற்றுக்கிடக்கிறது. நூற்றுவர், பஞ்சவர்—தொகைக்குறிப்பு. உய்த்து—உயக்க; எச்சத்திடு. ... (6)

81 பரந்திட்டுநின்ற படுகடல்தன்னை *

இரந்திட்டகைம்மேல் எறிதிரைமோத *

கரந்திட்டுநின்ற சடலைச்சுலங்க *

சரந்தோட்டகைகளாற்சப்பாணி சார்ங்கவற்சையனேசப்பாணி.

(7)

பாந்திட்ட நின்ற } (எல்லாவிடம்) வெள்ளம் உடைய பர கடல் படுகடல் } விடியா ஆழமான எழுந்தரம்	அக்கடலுக்கு உரிய தேவதையான வருணன்
தன்னை இரந்திட்ட } (வற்றிவிடவதற்காகத்) தன்னையா சுடமேல் எறிதினா } சிந்த கையின்மேலே வீசுகின்ற மோத } அலைகளால் ரோதியடிக்க,	கலங்கிவிடும்படி அம்புகளைத் தொடுத்தவிட்ட கைகளால் சப்பாணி—, சார்ங்கம் விட } ஸ்ரீசாகாகமென்னும் தமஸ்ஸை கையனே } (அப்போது) கையில் தரித்த வனே!
சரந்திட்ட நின்ற } (புகைகாட்ட மல்) மறைந்து கிடந்த,	சப்பாணி—.

***—“பாந்திட்டு” “இரந்திட்டு” “கரந்திட்டு” என்ற மூன்றிடங்கள் லும்; இடே-தனை
வின். படு-(ரத்தன்ம முதலியவை) உண்டாகின்ற என்னுமாம். கடலை=ஜகரம்-அசை;
இனி உருபுமயக்கமாகக் கொண்டு, கடல்மேல் என்றுரைத்து, “கடலைச் சார்ந்தோட” என்று
இயைப்பிணுமாம். .... (7)

82 குரக்கினத்தாலே குரைகடல் தன்னை *

நெருக்கியனைகட்டி நீணீர்லங்கை *

அரக்கரவிய அருகணையாலே *

நெருக்கியகைகளாற்சப்பாணி நேமியங்கையனைசப்பாணி.

(8)

குரை கடல் தன்னை	கோவியாகின்ற மழுதரத்தை	அரக்கர் அவிய	ராகுளர்களைல்லாம் அழித்துபோம்
நெருக்கி	(இரண்டு பக்கத்திலும்) தேக்கும்		பட.
	படி செய்து	அடு கணையாலே	கொல்லுதன்மையையுடைய
குரக்கு இனத்தாலே	குரத்தகள்ளுடைய கட்டங்களைக்		அம்புகளைக்கொண்டு
அனை கட்டி	கொண்டு நேருகைக் கட்டி	நெருக்கிய	நெருகப்போசெய்த
	முடித்து	கைகளால் சப்பாணி—;	
நீர் நீர் இலங்கை	பரத்தார் மழுந்தினைக் குழப்	நேம் அம் கையனே	திருவாழ் யாழ்வானே அழகிய
	பட்ட வங்கையிலுள்ள		கையிலேந்தினவனே!
			சப்பாணி—.

***—குரங்கு + இனம் = குரக்கினம்; வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் மென்றோடர்
வன்றோடாயிற்று; “மென்றோடர் மொழியுட் சிலவேற்றுமையில், தம்மினவன்றோடர்” என்
னுஞ் சூத்திர விதி அறிக. நீர்-கடலுக்கு ஆகுபெயர். .... (8)

83 அளந்திட்ட தூணை அவன்தட்ட * ஆங்கே

வளர்ந்திட்டு வாளுகிர்ச்சிங்கவருவாய் *

உளந்தொட்டிரணியன் ஒண்மார்புகலம் *

பிளந்திட்டகைகளாற்சப்பாணி பேய்முலையுண்டானேசப்பாணி.

(9)

அளந்திட்ட தூணை	தானே அளந்துகட்டின கம்பத்தை	உளம் தொட்டி	(அவ்விரணியானது) மணல்லைப்
அவன்தட்ட	அந்த விரணியாகரன் (தானே)		பரிசோதித்துப்பார்த்து (பின்பு)
ஆங்கே	புடைக்க	இரணியன் ஒள்	அவ்விரணியனுடைய ஒளிபொருக
	(அவன்புடைச்சு) அந்த இடத்தி	மார்பு அகலம்	திய மார்பின் பரப்படங்கலம்
	லேயே	பிளந்திட்ட	(சுத்தாற்) பிளந்த
உள் உகிர் சிங்கம்	கூர்மைபான நகங்கையுடைய நர		கைகளால் சப்பாணி—;
உரு ஆய் வளர்ந்	மீடற்ற மூர்த்தியாய் வளர்ந்	பேய் முலை உள	பேய்மகளான பூதனின் முலையை
திட்டு	வெடுத்துதான் தோன்றி,	டனே	உண்டவனோ!
(சுருகா இவ்விரணியனும் அகலவருகக்	கூடுமோ! என்று)		சப்பாணி—.

***—அளந்திட்ட தூணாவது—முன்பே நரசிங்கமூர்த்தியை உள்ளே வைத்துக்கட்டி
டிய தூண் என்று சொல்லமுடியாதபடி தானே தனக்குப் பெருந்தப்பார்த்துக் கட்டினது.
அவன்தட்ட—“கையிலே நரசிங்கத்தை அடக்கிக்கொண்டுவந்து பாய்ச்சிகுளர்கள்” என்ன
வொண்ணாதபடி, தானே அழித்து புடைக்கவைக்கை. உளம்—“உள்ளம்” என்பதன்
தொகுத்தல். ஒண்மார்பென்றது—நரலிம்ஹத்தினுடைய கோபாக்கியாலும் தன் வயிற்று
லுள்ள பயாக்கியாலும் பிறந்த பரிதாபத்தாலே பொன்மயமான மார்பு உருகி ஒளிவிட்டு
உகிரால் எளிதாகக் கிழிக்கும்படியாயிற்றென்ற கருத்தைக் காட்டும். மார்பு அகலம்—
அகலமானமார்பு என்றுமாம். .... (9)

84 அடைந்திட்டமரர்கள் ஆழ்கடல்தன்னை *

மிடைந்திட்டுமந்தம் மத்தாகநாட்டி *

வடஞ்சற்றி வாசகிவன்கயிருக *

கடைந்திட்டகைகளாற்சப்பாணி கார்,

(10)

(அர்வாசமுதி சாபத்தினால் தாம் இழந்த வாசகி வல் வடம் வாசகியென்னும் பாம்பாகிய வயிற்
ஐச்வரியத்தைப் பெறுதற்காக) கயிற்றை
அமரர்கள் அடைந்தேவர்கள் (உன்னேச்) சரணமடைய (அந்த மந்தரமையாகிற மததிலே)
திட்டு (3) கயிறு ஆக சுற்றி கடைகயிருகச் சுற்றிக் கடைந்த
ஆழ்கடல் தன்னை ஆழமான கரீரப்பதியை உன்னு கடைந்திட்ட
மிடைத்திட்டு டைய படுக்குமிடமென்று பாரா கைகளால் சப்பாணி—;
மந்தரம் மத்து ஆக மந்தர பரவதத்தை (கடைவதம் கார் முகில் வண் காணமேகம்போன்ற முடைய
நாட்டி (சூரிய) மந்தராகும்படி நேராக ணனை வனே!
நிறுத்தி

***—அடைந்திட்டு—அடைந்திட; எச்சத்திரிபு. மிடைந்திட்டு—மிடைத்திட்டு
[நெருக்கி] எனப் பிறவினைப் பொருள்கொள்க; ஏதகை நோக்கிவந்த வழுவமைதி. (10)

85 ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய ஆயர்தங்கோவனை *

நாட்கமழ்பூம்போழில் வில்லிபுத்தூர்ப்பட்டன் *

வேட்கையினற்சொன்ன சப்பாணியீரைந்தும் *

வேட்கையினற்சொல்லுவார் வினைபோமே.

(11)

ஆர்கொன்ன (அனைவரையும்) அடிமை கொள்வ வேட்கையினால் ஆசையோடு அருளிச்செய்த
தோன்றிய ஆயர் தற்காகத் திருவவதரித்த இடை சொன்ன
தா கோவனை யர்களுக்கும் தலைவனான கண்ண சப்பாணிநார் சப்பாணி கொட்டுதலைக் கூறிய பத
நாள் கமழ்பூ பொ எங்காளினும் மணம் வீசுகின்ற புஷ் ஐந்தம் துப் பாசரங்களையும்
முல் வில்லிபுத்தூர் பங்குள் நிறைந்த சோலைகளை வேட்கையினால் இஷ்டத்தோடு ஒதுகிறவர்க
பட்டன் யுடைய புழை வில்லிபுத்தூரில் சொல்லுவார் னுடைய
அடிசரித்த டெரிவாழ்வார் வீடு போம் பாயங்கள் அழிந்துபோம்.

***—முன்னுமடியில் “வேட்கையால்” என்றும் ஐதுவர்கள். .... (11)

அடிவரவு:—பாணி பொன் பன் தூர்வா புட்டி தாரித்து பரந்து குங்குமை அளரது
அடைந்து ஆட்கொள்ளத் தொடர்.

முதற்பத்து—ஏழாந்திருமொழி, தொடர்ச்சங்கிலிகை.

(சுட்டி, தந்திரம், தட்டி, துறவியை மகிழ்ந்த மனோகாந்தம்)

86 தொடர்ச்சங்கிலிகைசுலாப்பிலாரென்னத் தூங்குபொன்மணியொலிப்ப *

படுமும்மதப்பனல்கோ வாரணம்பையநின்றூர்வதுபோல் *

உடன் கூடிக்கண்கினியாவாரிப்ப உடைமணிபறைகறங்க *

தந்தரவினைகொண்டுசாங்க்பாணி தளர்நடைநடவானே.

(1)

செக்கிரைக தொடர்	இரும்புச்சக்கிலியின் தொடர்	கிண்கிணி உடர்	காந்தசக்கிலைகள் தம்மே தம்
சொர் பிலர் என்ன	‘சொர் பிலர்’ என்று சப்திக்க	சுடி ஆவாரிப்ப	சுடி சப்திக்கவும்
ஆங்கு பொன் மணி	தொங்குகின்றனவும் பொன் கயிற்	உடை மணி பறை	திருவடையில் கட்டிய துற மணிகள்
ஒலிப்ப	நிற் கட்டியிருப்பனவுமான மணி	சுறங்க	பறைபோல் சப்திக்கவும்
பந் மும்மதம் புனர்	உண்டான மூன்று வகையான	சாங்கப்பாண்	சாங்கமேனும் விநிலக் கையி
மோர்	மதநீர் பெருகவும்	தட தான் இணை	சேந்திய பிள்ளையாகிய இவன்
நன்று	திருந்துகொண்டு	கொன்ற	(சந்திரபை) பெரிய பாசங்க
யானை மைய ஊர்	யானை மேல் நடந்து போவது	தார நடை நட	இமரையை நடக்கமாட்
மது போர்	போல	வானே	டானே?
			[நடக்கவேண்டும்]

***—கண்ணபிரான் தளர்நடை நடக்கும்போது, காலிலினிந்துள்ள பாதச் சதங்கை கிண்கிணென்று சப்திக்கவும், இடையிற் கட்டிய சிறு மணிகள் பறைபோலொலிக்கவும், நடக்கின்ற ஆயாஸத்தினால் உடலில் வேர்வைநீர் பெருகவும் நேருபாதலால் இதற்கு ஓர் ஏற்ற உபமானம் கூறுகின்றார் முன்னடிசரில்; யானையானது மதத்தின் மிகுதியால் கட்டுத் தீயை முறித்துவிட்டுக் காலிலிட்ட இருப்புச்சங்கிலியை விழுந்துக்கொண்டு நடச்சையாலே அந்தச்சங்கிலித்தொடர் சொர்பிலாபென்று சப்திக்கவும், பொன் கயிற்றினால் கட்டித் தந்து இருப்புறத்திலும் தொங்கவிட்டமணிகள் ஒலிக்கவும், மதநீர் பெருகவும் மெல்ல நடக்கும் யானை ஏற்ற உவமையாய். தளர்நடை—(திருவடிகளை நன்றாகப்பதியவைத்து நடக்கும் பருவமன்றாகையாலே) தட்டித்தடுமாறி நடக்கும் நடை. .... (1)

87 செக்கிரைநுனிக்கொம்பில்தோன்றுஞ் சிறுபிறைமுனைப்போல *
நக்கசெந்துவரவாய்த்திண்ணைமீதே நளிர்வெண்பல்முனையிலக *
அக்குவடமுடுத்தாமைத்தால்பூண்ட அனந்தசுனன் *
தக்கமாமணிவண்ணன்வாசுதேவன் தளர்நடைநடவானே. (2)

செக்கிரை	செவ்வானத்திலே	ஆமைத் தாவி	ஆமை யின் வடிவமாகச் செய்யப்
நனி கொம்பின்	கொம்பின் நனியிலே		பட்ட தாலியை
தோன்றும் சிறு	காணப்படுகிற சிறியபைச் சந்திர	பூண்ட	கழுத்திலணிந்து கொண்டவனும்
பிறை முனை போல	ருகிய முனையப்போல,	அனந்த சுனன்	திருவடர், பூவார் மேலே
நக்க செந்துவரவாய்	சிறிதே மிகவுஞ் சிவந்த வாயாகிய		படுப்பவனும்
திண்ணைமீது	மேட்டிடத்தில்	தக்க மா மணி	தகுதியான நீலமணிபோன்ற
நளிர் வெள் பல்	குளிர்ந்த வெண்மையாகிய பல்லின	வண்ணன்	நறத்தை யுடையவனும்
முனை இலக	முனைகள் விளக்க	வாகுதேவன்	வஸுதேவ புத்திரனுமான இவன்
அக்கு வடம்	சங்குமணி வடத்தை		தளர்நடை நடவானே—
உடுத்து	(திருவரையில்) தரித்து		

***—புன்முறுவல் செய்துகொண்டே தளர்நடை நடக்கவேண்டுமென்று இதனால் பிரார்த்திக்கிறபடி. கண்ணபிரானது மிகவுஞ் சிவந்த வாயாகிய மேட்டிடத்தில் வெளுத்த பல்லின் முனைகள் பிரகாசிப்பதானது—செவ்வானத்தில் தோன்றுகின்ற குளிர்ந்த வெள்ளிய சிறு பிறைபோல இருக்குமென்க. ‘நக்க’ என்றது வாய்க்கு விசேஷணம். “வெண்பல் முனையிலகத் தளர்நடை நடவானே” என்று அந்வயம். சிறுபிறை முனையென்றது—மூன்றாம பிறையை யென்பர். மாமணி—நீலரத்தம்; மா—கறுப்பு. .... (2)

88 மின்னுக்கொடியமோர்வெண்டிங்களுஞ் சூழ்பர்வேடமுமாய் *
பின்னல்துலங்குமாசிலையும் பீதகச்சிற்றுடையோடும் *
மின்னிப்போலிந்ததோர்கார்முகில்போலக் கழுத்தினிற்காறையோடும் *
தன்னிப்போலிந்தவிருடகேசன் தளர்நடைநடவானே. (3)

மின் கொடியும்	கொடியின்னனும்	மின்னில்	மின்னலிலுல்
நர் வெண் திங்கனும்	அதனோடு சேர்ந்திருப்பதும் களங்க	பொலிந்தது	விளங்குவதாகிய
	மில்லாததுமான (முழுவதும்)	நர்	ஒப்பற்ற
	வெண்மையாயுள்ள ஒரு சந்தர	கார் முகில் போல	காளமேகம்போல
சூழ்	(அவ்விரண்டையுள்) சுற்றிக்	கழுத்தினில் காலை	கழுத்தினிலணிந்த காலையென்னும்
	கொண்டிருக்கும்	யொடும்	ஆபரணத்தோடும் (சூடிய)
பரிவேடமும் ஆய்	பரிவேஷத்தையும்போல		
பின்னல்	(திருவரையில் சாத்தின) பொற்	தன்னில் பொலிந்த	(இவ்வாபரணங்கள் திருமேனிச்
	பின்னலும்		சுமை என்னும்படி இயக்கை
தலங்கும் அரசு	விளங்குகின்ற அரசிலைபோல வேலை		யான) தனது அழகினால் விளங்
இலையும்	செய்த திருவாபரணமும்		குகின்ற
பிசகம் சிறி ஆடை	(இவ்விரண்டையுஞ் சூழ்ந்த) பொன்	இருமுகேசன்	‘ஹருஷீகேசன்’ என்ற திருநாம
பொடும்	கூலாகிய சிறிய வஸ்திரமும்		முடைய இவன்
	ஆகிய இவற்றோடும்,		

தளர்நடை நடவாரே—.

***—மின்+கொடி: “மின் பின் பன் கன் தொழிற்பெயரணைய” எனச் சிறப்புவிதி காண்க. பரிவேடம்—‘பரிவேஷம்’ என்ற வடசொற்றிரிபு; சந்தானைச் சுற்றிச் சில காலங்க ளில் காணப்படும் ரேகை; இது ஊர்கோள் எனவும்படும். பொற்பின்னனும் அதைச் சேர்ந்து விளங்குகின்ற அரசிலைப்பணியும் இவ்விரண்டையுஞ் சூழ்ந்துகொண்டு விளங்கு கின்ற பீதகச்சிற்றாடையும் - முறையே, மின்னற்கொடியையும் அதைச்சார்ந்து விளங்கும் களங்கமற்ற சந்திரனையும் இவ்விரண்டையுஞ் சூழ்ந்துகொண்டிருக்கும் ஊர்கோளையும் போலுமென்க; இல்பொருளுவமை. அரசிலைப்பணிக்கு வெண்திங்களை உவமையாகச் சொன்னதனால், அவ்வாபரணம் வெள்ளியினால் செய்யப்பட்டதென விளங்குமா. சருநிறக் கழுத்திற் பொற்காலை விளங்குவது - காளமேகத்திற் செந்திரமொன்றைக்கொடி விளங்குவது போலும். .... (3)

89 கண்ணருடந்திறந்தாலொத்துறிக் கணகணசரித்து வந்து *
முன்வந்துநின்றமுத்தத்தரும் என்முகில் வண்ணந்திருமார்வன் *
தன்னைப்பெற்றேற்குத்தன்வாயுதந்தத்து என்னைத்தளர்ப்பிக்கின்றன் *
தன்னெற்றுமாற்றலர்தலைகளமீதே தளர்நடைநடவாரே— (4)

கண்ணருடம்	கருப்பஞ்சாறு நிறத்தருடம்	திருமார்வன்	பெரியபிராட்டியாரை மாற்றி
திறத்தால் ஒத்து	பொன்னல் விட்டால் அப்பொன்னல்		கொண்டுநாவுமான இவன்
	வழியாகச் சாறு பொசிவதைப்	தன்னை பெற்றேற்கு	தன்னையெற்பு எனக்கு
ஊறி	போன்ற		
கணகண சிரித்து	வாயில் நின்றும் நீர் சுரந்து வடிய	தன் வாய் அழுதம்	சுரந்துடைய அநாமரூபத்தைக்
	கணகணவென்று சுத்தமுண்டாகும்	சுத்து	கொடுத்தது
உவந்து	படி சிரித்து	என்னை பிழிபிடி	(சாலைப் பிழையாகப் பெற்றபாக்
முன்வந்து நின்ற	ஊர்தோஷத்து	கிட்டுருள்	யத்தைமுடைய) என்னைத் தலைமக்
முத்தம் தரும்	என்முன்னே வந்து நன்று		கச்செய்கருள்;
	(எனக்கு) முத்தக்கொடுக்கும்		(இவன்)
என் முகில் வகன்	கண்மையுள்ளவனுடன்	தன் எதனு: மாற்ற	தனனோடு எதிர்க்கிற சத்தருக்களை
என்	எனது முகி:போன்ற திருந்தத	லா தலைகள் மீதே	உடைய தலைகளின்மேலே (அடிபிட்டு)
	செய்யுண்டயவதும்		

தளர்நடை நடவாரே—.

***—தன்வாயில் நின்றும் கருப்பு ரணம்போல் இனிமையான நீர் வெளிப்பட்டு வடி யும்படி சிரித்துக்கொண்டுவந்து எனக்கு முத்தங்கொடுக்குத் தன்மையுள்ளவன் கண்ண னென்பது—முன்னிரண்—முகவின் சுருத்த கணகண—வாய்க்கிட்டுச் சிரிக்கும்போது உண்

டாகின்ற ஒலிக்குறிப்பு. இவன் நடக்கிற நடையழுகுண்டே சத்துருக்கள் சாகவேனு
மென்பது சுற்றடியின் கருத்து. .... (4)

90 முன்னலோர்வெள்ளிப்பெருமலைக்குட்டன் மோடுமோலீரைந்தோட *
பின்னைத்தோடாந்ததோர்கருமலைக்குட்டன் பெயர்ந்தடியிவெதுபோல் *
பன்னியுலகம்பரவியோவாப் புகழ்ப்பலதேவனென்னும் *
தன்னமபியோடப்பின்குடச்செல்வான் தளர்நடைநடவாரே. (5)

முன் நல் ஓர் வெள்ளி பெருமலை குட்டன்	} முன்னே அழகிய ஓப்பற்ற பெரிய வெள்ளிமலைபெற்ற குட்டி	உலகம் பன்னி பாயி ஓவாபுகழ்	} போகமெல்லாங்குடி. (தங்களாலான வரையிலும்) ஆராய்தது க்தோத் ரஞ்செய்து முடிவுகான முடி பாத கீர்த்தியையுடைய
மோடுமோடு பின்னை		பலதேவர் என்னும் - பலராமன் என்கிற தன் நம்பி ஓட	
யிரைந்து ஓட பின்னை	} தன்செருக்காலே அப்பின்னையைப் பிடிப்பதற்காக தொடர்ந்தது தொடர்ந்ததாகிய	} (அவனைப் பிடிக்கவேனுமென்ற எண்ணத்தினால் அவன்) பின்னை வான் உடன் செல்பவனான இக்கண்ண பிரான்	} தளர்நடை நடவாரே—
தொடர்ந்தது ஓர் கருமலை குட்டன்			
யெய்ந்து அடி இவெது போல்	} தானிருக்கு மிடச்செய்திட்டுப் புறப் பட்டு அடியிட்டுப்போவதுபோல்,—		

* * *—பலராமன் வெண்மை நிறமுள்ளவனாதலால் அவன் ஓடுதற்கு வெள்ளிமலை
யின்ற குட்டியோடுவதையும், கண்ணன் கருநிறமுள்ளவனாதலால் அவன் பின்னை தொடர்
தோடுதற்குக் கருமலையின்ற குட்டி தொடர்ந்தோடுவதையும் உவமை குறித்தார். காரியம்
காரணத்தை ஒத்திருக்கும் என்ற கொள்கையை அநுஸர்த்து இங்ஙனருளிச்செய்தனரென்க.
நம்பி—ஆண்பாற்சிறப்புப்பெயர்; இங்கு, தமையனென்ற பொருளைக்காட்டிற்று. அன்றி,
பலராமனுக்கு 'நம்பி மூத்தபிரான்' என்று ஒரு பெயர் ஸம்பந்தாயத்தில் வழங்குதலால்,
அதன் ஏகதேசமாகிய 'நம்பி' என்கிற வித்தால் அப்பெயர் முழுவதையுங் குறித்தாருமாம்.
மோடுமோடு—நடக்குமபோது தோன்றும் ஒலிக்குறிப்பு; விரைவுக்குறிப்புமாம். .... (5)

91 ஒருகாலிற்சங்கோருகாலிற்சக்கர முள்ளடிபொறித்தமைந்த *
இருகாலுங்கோண்டங்குங்கெழுதிற்றோ லிலச்சீனைபடநடந்து *
பெருகாநின்றவன்பவெள்ளத்தின்மேற் பின்னையும் பெய்துபெய்து *
கருகார்க்கடல்வண்ணன் காமர்தாதை தளர்நடைநடவாரே. (6)

கரு கார் கடல் வண்ணன்	} மிகவும் கருநிறமுள்ள ஸமுதரம் போன்ற திருநிறமுடையவனும்	அங்கு அங்கு எழுதி	} அடிவைத்த அல்லவீடிகளிலே இலச்சீனை பட நடந்து	} அடியையான முண்டாம்படி அடி வைத்து
காமா தாதை		பெருகாநின்ற இன்		
ஒரு காலில் சங்கு ஒரு காலில் சக்கரம்	} ஒருபாதத்திலே சக்கரமும் மற்றொருபாதத்தில் சக்கரமும்	பம் வெள்ளத்தின்	} பொங்குகிற ஆனந்தமாகிற மேல்	} ஸமுத்தரத்துக்கு மேலே
உள் அடி பொறித் து அமைந்த		பின்னையும் பெய்து		
இருகாலும் கொண்டு—இரண்டு திருவடிகளினாலும்		தளர்நடை நடவாரே!		

92 பட்டரங்கயமலர்வாய்க்கேழப் பணிபடுசிறுதுளிபோல் *
இடங்கொண்டசெவ்வாயூழ்பிறி யிற்திறுவூழின்று *
ஈடுசேக்கமுத்தின் மணிக்குரல்போ லுடைமணி கண்கணை *
தடந்தாளினைகொண்டசூரங்கபாணி தளர்நடைநடவாளே.

* * * —மலர்ந்த தாமரைப்பூவில் கின்றும் கேள்விது திது துளியாய்ப்பெ ருதி வடிவது போலத் தனது வாயில் கின்றும் இனா விடாமல் ஸுஸம்பெருகவும், எழுது நடத்த போம்போது ஆதன் கழுத்திற்கு மீடிய மானி கண்களை வென்று சப்திப்பது போலத் திருவணியில் சாத்திய மானி சப்திக்கவும் தனாண்ட நடத்தா வாவேணு மென்கை. .... (7)

93 பக்கங் கருஞ்சிறுப்பாறையிசே பருவிசுள்பக்ரந்தையபு *
 அக்தவாபுழிநீசேறித்தாழ வ்வளியல் துள் படைபெயா *
 மெச்சுளநகிணிற்பெய்தறிபா மன்னசு தழுவெயருவின் *
 தக்கமாமணிவண்ணன்வாகுசேவன் தளர்நடைபடவளவேறு . (8)

[illegible]

* * * —காத்திரைக்கைட்டைய திருவையிற் சாத்திய வேண்ணுமான் சங்குமுணி
வாய்விட்டு, கவர்த்துப் பக்கம்போது முயர்ந்துகா மாறிமாறிப் பரசாடிப்பதானது—கூரிய
பெயர்வாய் பங்குநிலை வேண்டிய பெரும்பள்ளமுமான இடங்களில் பரசாடிப்பதை

ஒத்திருக்கிறபடி. அவ்வுதல்—தொடையிடுக்குக்கும் அரைக்கும் இடையிலுள்ள இடம். பாறை—இலக்கணையால் மலையை உணர்த்திற்று. பகர்த்தனைய—‘பகர்த்தனைய’ என்பதன் விகாரம். அன்றி வினையெச்சத்திர்பாகக்கொண்டு — பகர்த்தால் (அதை) அணைய என்று கொள்ளினுமாம். பக்கம்—‘பக்கம்’ என்ற வடசொல் திரிபு. குழ—இளமை: உரிச்சொல்; அத்தனை உடையது குழுவியைநக் காரணக்குறி; இ—பெயர் விசுதி. .... (8)

94 வெண்புழுதிமேற்பெய்து கொண்டனைத்தோர் வேழத்தின் கருங்கன்றுபோல் *
தெண்புழுதியாடித் திரிவிக்கிரமன் சிறுபுகர் படவியர்த்து *
ஒண்போதலர் கமலச்சிறுக்கா லுறைத்தோன்றும் லோவாமே *
தண்போதுகொண்ட தவிசின்மீதே தளர்நடை நடவானே. (9)

திரிவிக்கிரமன்	(தனது) மூலமாய் (உச்சகதவகை) உரத்தவகையி இவன்	வேந்த அம்மன்	உரிய கருத்தினே மரத்த அழகிய கருத்தினே
லோவாமே	வெண்புழுதி புழுதியை	உறைந்த	(உறைந்த) உறைந்த
தெண்போது	தெண்போது	தளர்நடை	தளர்நடை
தண்போது	தண்போது	தளர்நடை	தளர்நடை
தளர்நடை	தளர்நடை	தளர்நடை	தளர்நடை

***—பகர்த்த நிருவடிக்களைக் கொண்டு உலக மூன்றையுள்ளதே இவன் தனது சிறிய அடிகளைக்கொண்டு புஷ்ப மெத்தைகளின்மேல் காணுதல்தாமல் மெல்ல நடக்கவேண்டுமென்கிறார். கருநிறமான கண்ணன் திரிமேனியிற்படிந்த புழுதியில் விவரணை சீர் அழகியதாய்க் காண்பதற்கு, ‘புழுதியாடிச் சிறு புகர்பட வியர்த்து’ என்ப பாராட்டிக்கூற்றார். உறைத்து—உறைக்க; எச்சத்திரிபு. வெண்புழுதி, தெண்புழுதி, ஒண்போது தண்போது, பண்புத்தொலைக்கள். .... (9)

95 திரைநீர்ச்சத்திர மண்டலம்போற் செங்கண்மாற் கேசவன்நன் *
திரைநீர்முகத்துத் துலங்குகட்டி திசழ்ங்கெங்கும் புடைபெயர் *
பெருநீர்த்திரையெழு கங்கையிலும் பெரியதோர் தீர்த்தபலன்
தருநீர் * சிறுச்சண்ணன் துள்ளஞ்சோரத் தளர்நடை நடவானே. (10)

செங்கண்மாள்	செங்கண்மாள்	செங்கண்மாள்	செங்கண்மாள்
கேசவன்	கேசவன்	கேசவன்	கேசவன்
திரைநீர்	திரைநீர்	திரைநீர்	திரைநீர்
தருநீர்	தருநீர்	தருநீர்	தருநீர்
தருநீர்	தருநீர்	தருநீர்	தருநீர்

***—தெற்றியில் தொங்குகின்ற சுட்டி அசையவும், குற்றியில் நீன்றும் மூத்திரி துள்ளிதுளியாகச் சிந்தவும் தளர்நடை நடந்து வரவேண்டுமென்கை. கருநிறத்தான கண்ணன்

எது திருநெற்றியி லசைந்துகொண்டு விளங்குஞ்சுட்டிக்கு, கருநிறமானகடலின் நடுவில் அசைந்துகொண்டு தோன்றும் சந்திரப் பாதிரிம்பம் ஏற்ற உவமையாம். சண்ணம்—ஆண்குறி.

96 ஆயர்குலத்தினில் வந்துதோன்றிய வஞ்சன வண்ணன்றன்னை *

தாயர்மகிழ் வொன்னுந்தளரத் தளர்நடை நடந்ததனை *

வேயர்புகழ்விட்டுசித்தன் சீரால் விரித்தன வுரைக்கவல்லார் *

மாயன்மணி வண்ணன்னுள்பணியும் மக்களைப் பெறுவர்களே. (11)

ஆயர் குலத்தினில் வந்து தோன்றிய அஞ்சனம் வண் தான்	இடையர் குலத்திலே வந்து அவ தரித்த மைபோன்ற கருநிற முடையனான கண்ணன்	விட்டுசித்தன் பெரியாழ்வார்	
தன்னை தாயர் மகிழ் ஒன்றை தளர் நடை நடந்ததனை	தன்னை (க் கண்மு) தாய்மார்கள் மனமுகக்கவும் சத்ருக் கன் வருத்தமடையவும் தளர்நடை நடந்ததை	சீரால் விரித்தன உரைக்க வல்லார்	சிறப்பாக விவரித்துச் சொன்ன பாசரங்களை சொல்ல வல்லவர்கள்
வேயர் புகழ்	வேயர்குடி விலிருப்பவரெல்லாராலும் புகழப்பெற்ற	மாயன் மணி வண்ணன் தான் பணியும் மக்களை பெறுவர்கள்	ஆச்சர்யமான குணங்களை யுடைய வனும் நீலமணிபோன்ற நிறமு டையனான எம்பெருமானு டைய திருவடிகளை வணங்குவல்ல பிள்ளைகளை அடைவார்கள்.

***—‘தாயர்’ எனப் பன்மையாகக் கூறியது—பாராட்டுந்தாய், ஊட்டுந்தாய், முனித்தாய், கைத்தாய், செளிவித்தாய் எனத் தாய்மார் ஐவராதலாலும், சிறுதாய் முதலியோரும் தாய்மாரே யாவராதலாலுமாம். தொடர்ந் பருவத்திலேயே பூதனை சுகடா னாவான் முதலியோர்களை முடித்ததனால், கண்ணபிரான் மெல்ல அடியிட்டு நடக்கத்தொடங்கியபோதே ‘இனி இவனால் நமக்கு என்ன தீங்கு நேரிடுமோ’ என்று கம்மநாதிகள் சந்தி வந்திருக்கின்ற ராதலால் ‘ஒன்னுந்தளர்’ என்றொருவன். ஒன்னு—ஒன்றர்; (தமமோடு மனம்) பொருந்தாதவர்; எனவே, பகைவராவர். பெரியாழ்வார் நிறந்தகுடி—வேயர்குடி எனப்படும். (11)

அடிவரவு:—தொடர் செக்கர் மின்னாக் கன்னல் முன்னல் அழகால் படர் பக்கம் வெண் தினை ஆயர் பொன்.

எழாந்திருமொழி உரை முற்றுப்பெற்றது,

முதற்பத்து—எட்டாததிருமொழி - பொன்னியற் கிண்கணி.

அவதாரிகை:—கண்ணபிரான் குழந்தைப் பாலவத்துக்குத் தகுதியாக ஓடி வந்து தன்னை அணைத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று யசோதைப்பிராட்டி வேண்டி அதுபவித்தாப்போலே ஆழ்வார் தாமும் தம்மை அந்த யசோதைப் பிராட்டியாகப் பாவித்து, அந்த கண்ணபிரான் தம்மை அணைத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று விரும்பி அதுபவித்து இனிப்பாகிறார்—இத் திருமொழியில்.

97 பொன்னியற் கிண்கணி சுட்டி புறங்கட்டி *

தன்னிய லோசை சலன்சல னென்றிட *

மன்னியல் மேசம் விரைந்தெதிர் வந்தாற்போல் *

என்னிடைக்கோட்டார வச்சோவச்சோ வெம்பெருமான்வாரா வச்சோவச்சோ. (1)

பொன் இயல் சென் இனி சுட்டி	பொன்னுற்செய்த அனாச் சதங்கை பாதிச் சதங்கைகளையுங் சுட்டி யைப் (அ, ரஞ்ஞ உரிய) இடங்க்கிளே அணிந்து சதங்கைக்குப் பொருங்கிய சதங் சலன்சலன் என்றிட மின் இயல் மேகம் மின்னளேந் பொருங்கிய மேக	விளந்து எளி வந்தாற்போல் என் இடைக்க ஒட்டா	மேகமாக ஒழுவது எளிதே வந்தாற்போலே என் இடைக்க (பிரம்மி) ஒழுவது (எனநீ) அனைத்துக்கொள் மேகம், அனைத்துக்கொள்ளேனுன்; எங்களுடைய தலைமே! எந்த அச்சோ அச்சே அனைத்துக்கொள்ளேனுன்.
பறம் சுட்டி		தன் இயல் ஒசை சலன்சலன் என்றிட மின் இயல் மேகம்	

* * *—மிதவழி ஒளிவீசுகின்ற ஆபாணங்களை அணிந்து கொண்டுள்ள கண்ணன்
படிவ வது — மின்னலைக்கொண்டுள்ள மேகம் விழைந்து நடிவழுவதை ஓக்கும். உபமேயத்
தில், 'சலன் சலன்னென்றிட' என்றதனால், உபமாவாத்தில் சிறிய இட அளவு த்தலைக்கொள்க.
சுழந்தைகள் நாய்மாரிடுப்பில் ஏறுவதுபோல அழகாய்மாரிடுக்கைத் தழுவி அனைத்துக்
கொள்ளும் இயல்பைப் பிராந்திக்கிறபடி. 'அச்சோ' என்பது — பற்காலத்திலே குழந்தையை
'அனைத்துக்கொள்' என்று வேண்டுகிறகு ஏற்ற குறிப்புச் சொல்லாக துறிப்பதோடிகை
சொல்லெனக்கொண்டு, கண்ணன் தன்னை அனைத்துக்கொள்ளுதலை நினைக்குமபடி தோன்
றுப பராமந்தச்சத்திவழி நெஞ்சுறுகிச் சொல்லிந்து வாய்மாரிடுச் சொல்லுமாட்டாமல்
அவ்வாச்சியந்தை ஒழுகாத்துக்கிழந்தான் 'அச்சோ அச்சோ' என்கிறான் என்னவாய்;
எனவே, இது — இங்கு, 'அனைத்துக்கொள்' என்ற பொருளை லந்தர்ப்பத்தால் குறிப்பி
கின்றதென்க. ஒட்டம + தர = ஒட்டா, விகாரப்பணர்ச்சி. ஒட்டா, வாரா—'செய்யா'
என்னும் வாய்ப்பாடு உடன்பாட்டி றந்தகால் விளையெச்சம். .... (1)

98 செங்கமலப் பூவில் தேனுண்ணும் வண்டேபோல் *

பங்கிகள் வந்துன் பவளவாய் மொப்பப் *

சங்குவில் வாள் தண்கு சக்கர மேந்திய *

அங்கைகளாலே வந்தச்சோவச்சோ ஆரத்தழவா வந்தச்சோவச்சோ. (2)

செங்கமலப் பூவில் தேன் உண்ணும் வண்டே போல்	செந்தாமரைப்பூவில் தேனாக் குடம் பதங்காக மொய்க்கின்ற வண்டு களைப்போல் (உரது) கூந்தல் மயங்கல் வந்து பவளம்போற் செந்தாமரை உன து வட்டி மொய்த்துக்கொ ஒட்டம	சங்கு வில் வாள் தண்டு சக்கரம் ஏன் விட அங்கைகளாலே	பஞ்சாபுதங்களை (பூவேற்றிடுப்போ லே) துரித்துக்கொண்டுள்ள அழகிய கைகளாலே வந்து அச்சோ அச்சோ—; வந்து ஆர தழவா ஒழுவது நெருங்கிடுவாருப்படி என்றாகச்சுழல்
பங்கிகள் வந்து உன் பவளம் வாய் மொப்ப			

எனது ..... ஒழுவது ..... அச்சோ அச்சே —.

* * *—ஒடிவினையாடுமபொது வாரின சுந்தலா கலைந்துநிடுமாதலால் அங்கினன்
கலைந்து தொங்கும் கறுத்தமயிர்கள் செத்திமமான வாயிற்படிதல்—செந்தாமரைப்பூவில்
கருவன்குகள் மொய்த்துக்கிடத்தலை ஒத்திடுக்கு மென்க. பங்கி—ஆணமயிர், "பங்கியே
பிரமயிர்க்கும் பகருமான் மயிர்க்கும் பேராய்" என்ற நிகண்டுகாண்க. தழவா=கீழ்ப்பா
டியில் 'வாரா' என்றது போலக் கொள்க. இப்பாட்டில் இரண்டாமடியில் தலைசுட்டா
கின்றது; இவ்வாறே பாடங்காண்கிறது. .... (2)

99 பஞ்சவர் துதனாய்ப் பாரதங் கைசெய்து *

நஞ்சுமிழ் நாகங் கிடந்தநற் பொய்ப்பைபுக்கு *

அஞ்சப் பணத்தின்மேற் பாய்ந்திட டருள்செய்த *

அஞ்சனவண்ணனே யச்சோவச்சோ ஆயர்பெருமானே யச்சோவச்சோ.

(3)

பஞ்சவர்ணநன் ஆய் { பாண்டலர்களுக்காக (தூயோத
நாதிகளிடம்) தூதராய்ப்
போய்,
(அந்த தூயோதநாதிகள் தன் சொற்படி
இசைத்து வராமையால்)
மரணம் கைசெய்து பாரதயுத்தத்தை அணிவகுத்துச்
செய்து
அஞ்ச உயிழ் நாகம் } விஷத்தைக்கொண்டுள்ள (காளிய)
கிடந்த நல் } வாய்ப்பம் இருந்த கொடிய
பெய்கை புக்கு } மறிவினே புழுந்து

அஞ்ச { ஆய்ச்சிகளும் ஆயரும் பயப்படுங்
படி.
பணத்தின் மேல் } (அப்பாம்பின்) படத்திலே
பாய்ந்திட்டு } குதித்து
நடமாடி அக்காளியனை இளைப்பித்தப்
பின்பு அவன் பிரார்த்திக்க]
அருள் செய்த (அப்பாம்பின்) பிராணனைக் கருணை
யால் விட்டிட்ட
அஞ்சனம் வண்ணனே! அச்சோ அச்சோ—;
ஆயர் பெருமானே இடையாகளுக்குத் தலைவனுனானே
அச்சோ அச்சோ—.

***—காளியனை அடக்கியது முன்னும், பாரதம் கை செய்தது அதற்குப்பின்னும்தான். அந்தநாயினும் அம்முறையைக் கருதாமல் இவ்வனமருகிச் செய்தாரென்க. 'கைசெய்த என்மறவிடத்து, கை=தமிழ் உபஸர்க்கமென்பர். நல் பெய்கை—எதிர்மறையிலக்கினை [விபரிதலாற்றினை]. அஞ்ச -காளியன் அஞ்சம்படி என்னுமொக்கும். ....

100 நாதிய சாந்தம் நமக்கிறை நல்கென்ன *

தேறி யவளுந் திருவுடம்பிற் பூச *

ஊறிய கடனினே யுள்ளே யொடுங்க *

தேறவருவினா யச்சோவச்சோ வேபெம்ருமான்வாரா வச்சோவச்சோ.

நாதியசாந்தம் { 'நல் உரகம் விசிறார் சந்தாது' திரு உடம்பில் பூச உனது திருமேனியிலே
நாகம் இறை நல்கு } னை எங்களுக்குக் கொஞ்சம் ஊறிய கடனினே { வெகுநாளாயிருக்கிற (அவளுடைய
என்ன கொடு' என்று (நீ) கூனியாக உடனோடுங்க { கூனை (அவன்) சீர்த்திருந்ளே
கேட்க { அடங்கும்படி
அவளும் { அந்தக் கடனியு (இவர்களுக்குக் கொடுத்து எழுந்த கம்மனை தன்மயப் படுகு' என்று அஞ்சாமல்) அன்று ஏறு உரு { அக்காலத்திலே நிமிர்ந்து உருவி
தேடி { மரம் தெளிந்து வினாடி அச்சோ அச்சோ—;
எம்பெருமான்! வந்து அச்சோ அச்சோ.

***—அஞ்சான் சாந்தனது கட்டினையினுலே கண்ணொரளை மறையெனழங்கு, சாந்தான் கம்மமொன்றால் நினைத்தப் பலபாறுடன் புறப்பட்டு மாதவாரிற் புருத்த நெய்யியில் ஒரு துண்ட வண்ணனைக் கொண்டு அவனிடமிருந்த சிறந்த ஆடைகளை யெடுத்துச் சாத்திக்கொண்டு பிழுவியெழுந்தாநடந்து வளரிலே, சந்தரத்தைக் கையிலெடுத்திவருகிற கடனியொருத்தியைக் காண்டு 'அம்மே! நாகத்துப் பா அண்ணார்க்கும பூசவாய்ம சந்தனம் கொடுக்க வந்தே போ' என்று கொட்டி, அவளுடைய கண்ணொரளை திருக்கண்களால் மனமிழுப்பூண்டு மறுச்சமாய் மால் 'வேண்டொவரிலே பழகின இவர்கள் சந்தரத்தின் வாசி அறிவார்களோ? என்று மட்டமான சந்தரங்களைக் காட்டி, அவற்றுக்கெல்லாம் ஒவ்வொருகுறை சொல்லிக்கொடுத்தி 'அண்ணாடாபுக்கும நம்முடம்புக்கும வற்ற வெகுதேர்த்தியான வாணை மறைய சந்தரத்தில் சிறந்துது' என்று விழிப்பிச்சொல்ல அவளும் இவன் சந்தரத்தின் வாசியாற்றத்தபலபாறு விற்றன சிம்மையாய் வடிவழகையுங்கண்டு மகிழ்ந்து 'கம்மனுக்குக் கொன்றோடுகிற இவது இவர்களுக்குத் தந்தால் தண்டனை தோருமே' என்றும் அஞ்சாமல்

5.

* * * —கண்ணபிரான் பாண்டவனுதறும் துர்யோதகனிடமெழுந்தருள், அக்கண்ணன்
பை ஆழ்ந்த துர்யோதகன் கண்ணன் வறுமையோடு வருவருமெழுந்து மரியாதை
வரசாகு' என்று உறுதியாய் கியமித்தத்தானும் ஸபையில் உறுதியுடனிருக்க,
பிரான் ஆங்கேற எழுந்தருளினவளிடிலே ஸபையிற் பந்த ஆசர்வனாவாரும்
வண்ண பரமாத்மான் சோதியைக்கண்டு பரவசாயெழுந்திருந்தளி, துர்யோதகன்
மடைபெய்க் எழுந்திருந்துவிட்டு, உன்னே கறுக்கொண்டு தானெழுந்தது தெரியாத
தர், கண்ணன் தனக்காக இம்மாத்மான் நுதிர்மாணத்திலே உபகாரமெய்தது அவ்
மெருகுநெறையுரிய அப்போது பேருறு எடுத்த க்கொண்டு துர்யோதகனை உறுத்தப்
பன் னென்க. இந்த ஸந்திவேசத்தொற்ற எழுந்தருளியிருக்குமிடம் பெருமான்சோயி
தெழுப்பாடமா' என்னும் திவ்யகோப. பாடு அகம் = பாடு — பெருமை; “பாடிடம்
மெயோசை” என்பது கிகண்டு. அது தோற்ற எழுந்தருள் யிருக்குமிடம் — பாடசம்;
மீன் கொடியொலையுளாசனத்தை அஞ்சிடாதே யிடவதற்கும், பெரியமெனி
முருகுபுப் பெருந்தையடக்கிட நிமிர்க்கோள்” என்றதை; தாண்ட. சுழல்—விரிக்
கக் காலில்பூணுவதோ ராபரணம். சுழலை = “சுழலை” என்பதன் குறுக்கல் (இரண்டாம்
வகை); சுழல்—ஆலோசித்தல். சுழல்—பகுதி; அவ்—தொழிற்பெயர் விருதி. ‘சுழல்.
மொரு தனிச்சொல் உண்டென்க; “சுழலையில் நின்றுபுகுக்கொலோ” என்ற
பார் தாமொழிகாண்க. ....

102 போரொக்கப் பண்ணியிப் பூமிப் பொறைதீர்ப்பான் *

தேரோக்க வுரந்தாய் செழுந்தார் விசயற்காய் *

காரொக்கு மேனிக் கரும்பெருங் கண்ணனே *

ஆரத்தழுவாவங் தச்சோவச்சோ வாயர்கள்போரேறே யச்சோவச்சோ.

(6)

இ பூமி பொறை தீர்ப்பான்	இந்தப்பூமியினுடைய பாரத்தைத் தீர்ப்பதற்காக	கார் ஓக்கும் மேனி	மேகத்தோடு ஒத்த திருமேனியை
போர் ஒக்க பண்ணி	யுத்தத்தை (தூயோதநாதிகளோடு) சமமாகச்செய்து,	கரும்பெருங் கண் ணனே	கரியவாகிப் புடைபரந்த கண்களையு முடையவனே!
செழு தார் விசயற்கு	அழகிய மாலையையுடைய	வந்து ஆர தழுவா	ஒடிவந்து நன்றாகத் தழுவிக் கொண்டு
ஆய்	அர்ஜுனனுக்காக	அச்சோ அச்சோ—;	
தேர் ஒக்க ஊர்	(அவனுடைய) தேரை (எதிரிகளின் தேர் பலவற்றிற்கும் இது ஒன்று மே) மைமாமப்படி பாகராய்ச் செய்துத்தினவனே!	ஆயர்கள் போர் ஏதே	இடையர்களுக்கு (அடங்கி நிற் கின்ற) போர்செய்யுந் தன்மை யுள்ள ரிஷபம் போன்றவனே! அச்சோ அச்சோ—.

* * *—தூயோதனாதிகளுக்குப் பதிலொரு அக்ஷேபவாணியினாலும் பாண்டவர்களுக்கு ஏழு அக்ஷேபவாணியினாலும் சேனையுமாயிருக்கவும். இவ்விருதிருந்தாரும் போர்செய்யப் போது இருவரும் சரிசமமாகவே யுத்தஞ் செய்பவர்களாகவே நிற்குமாறு செய்தனன் கண்ணபிரானென்க. பகைவர்களோடு போர்புரியும்போது தும்பைப்பூமாவையும், வெற்றி கொண்டபோது வாகைப்பூமாவையும் வீரர் குறிவெனக் கூறுதல் தமிழர் வழக்கமாதலால் இவ்விரு பூமாவையும் அவ்வப்போது அர்ஜுனன் அணிவனென்பதைத் தெரிவிக்க, பொதுவாகச் 'செழுந்தார்விசயன்' என்றார். விசயன் - அர்ஜுனனுக்கு, 'விசயன்' என்று வடமொழி நாமம். ....

(6)

103 மிக்க பெரும்புகழ் மாவலிவேள்வியில் *

தக்கதிதன்றென்று தானம் விலக்கிய *

சக்கிரன் கண்ணைத் துரும்பாற் கிளறிய *

சக்கரக்கையனே யச்சோவச்சோ சங்கமித்தானே யச்சோவச்சோ.

(7)

மிக்க பெரும்புகழ் மாவலி வேள்வியில்	(ஒளநாயத்தால்) மிகுந்த போத்தி யையுடைய மஹாபலி செய்த யாகத்திலே	துரும்பால் கிளறிய	(உன் கையிலணிந்திருந்த) தர்ப்ப பலித்ததின் மணிபால் கலக்கின
(வாமனாய்ச்சென்ற உளக்கு அந்த மஹாபலி நீ கேட்டதைக்கொடுக்க முயன்றவனாவிலே.)		சக்கரம் கையனே	சக்ராபுத்தமேந்திய கையையுடைய வனே!
இது தக்கது	'நீ கொடுக்கிற வித தகுதியான அன்று என்று	அச்சோ அச்சோ—;	
தானம் விலக்கிய சக்கிரன் கண்ணை	புயிதானத்தை (அவன் தந்தம் பண் ணும்போது நீர் விழுவொட்டா மல்) தடுத்த சக்கிராசாரியனு டைய ஒரு கண்ணை	சங்கம் இடத்தானே	பாஞ்சஜநயத்தை இடக்கையிலே கொண்டனவனே!
		அச்சோ அச்சோ—.	

* * *—சக்கிரன் - மஹாபலியின் ஆசாரியன். வாமனமூர்த்தியின் வடிவழகாலும் மழுவைச்சொல்லாது மனமகிழ்ந்த மஹாபலி மூவுருமண்ணைக் கொடுக்க யத்தித்தவனாவிலே, சக்ராசாரியன் என்பெருமானது வடிவையும் வந்தவகையையும் பேச்சையும் ஊன்றிப்பார்த்து 'இவன் ஸர்வேசுவரன், தேவகாரியம் செய்யும்பொருட்டு உன் செல்வத்தை யெல்லாம் பறித்துப்போகுவதான்; ஆகையால் நீ இவனுக்கொன்றும் தரத்தகாது' என்று தானத்தைத்

தடுக்க, அவன் அதை ஆதரியாமல் தாவார்த்து தத்தம் செய்யப்புக, ஜலபாதத்தின் [திருக்காவிரி] த்வாரத்திலே அந்த சுக்ரன் புகுந்துகொண்டு நீர் விழுவொட்டாமல் தடுக்க, ஸ்ரீ விஷ்ணு, த்வாரம் சோதிப்பவன்போலத் தன்னுடைய திருக்கையிலணிந்த தர்ப்ப பவித்ரத் தின் துறியால் அவன் கண்ணைக் குத்திக்கலக்க, அவனும கண்கெட்டு அங்குவின்றும் வெளிப் பாட, பின்பு மாவலியினிடத்தில் நீரேற்றுப் பெறுபெற்றனனென்க. 'துருமபாற் கிளறிய சக்கரம்' என்றதனால், "கருதுமிடம் பொருது-கைநின்ற சக்கரத்தன்" என்றபடியே திருமால் விரும்பிய இடங்களில் விரும்பின வடிவங்கொண்டு செல்லுந் தன்மையையுடைய திருச் சக்கரமே பவித்ரத்தின் வடிவத்தாடன் நின்று சுக்ரன் கண்ணைக் கலக்கிறதென்பது பெறப் படும. ஸுதர்சனசதகத்திலும் "சுர சநய நயலஜ ஹக்ஷம்-மடிவலஜ" என்றதுகாண்க. (7)

104 என்னிதுமாய மென்னப்பதன்றிதலன் *

முன்னையவண்ணமே கொண்டளவாயென்ன *

மன்னுமுசீயை வானிற்கழற்றிய *

மின்னுமுடியனையச்சோவச்சோ வேங்சடவானையச்சோவச்சோ. (8)

(மாமலயச்சேன திருமால் மாவலியிடத்தில் நீரேற்றுத் திரிவிடமாய் வளர்ந்து அளக்கப்புகுமபோது, அதுகண்ட மஹாபலிபுதரான நமசி ஒழுவாது.)	அளவாய் என்ன மன்னு நமசினய	அளப்பாயாக் என்று சொல்ல. (இப்படி) பிழலாதமாய்கின்ற (அந்த) நமசியென்பவனை வானில் கழற்றிய மின்னு முடியனே
இது என மாயம்	{ "யாகிக்கும்போதிரந்த வடிவம் மாயிசெய்க்கிற) இது என்ன மாயச் செய்கை;	
என் அப்பன்	{ என் தகப்பன் (நீ செய்யும் இந்த அறிந்திலன்	
முன்னையவன்	{ மாயத்தை) அறியவில்லை. நீயாகிக்கவந்தபோதிரந்த வடிவத் தையே கொண்டு	அச்சோ அச்சோ—; வேங்கடம் வானனே—திருமலையிலே வாழுமவனே! அச்சோ அச்சோ—.

* * *—நமசி, திரிவிடமெனடு வெரு நாழிகை வழக்காடி, எம்பெருமான் சொன்ன ஸமாதாநங்களைக் கேளாமல் தான் பிடித்த திருவடியின் பிடியை விடாமல் உறுதியாயிருக்க, எம்பெருமான் வளர்ந்த திருவடியினால் அவனை ஆகாசத்திலே கொண்டுபோய்ச் சுழன்று விழுமபடிசெய்த வாலாறு காண்க. 'சுழற்றிய' என்ற பெயரெச்சம் முடியுணைக்கொண்டு முடியும். .... (8)

105 கண்டகடலும் மலையுமுலகேழும் *

முண்டத்துக்காற்று முகில்வண்ணாலுலென்று *

இண்டைச்சடைமுடி யீசனிரக்கொள்ள *

மண்டைநிறைத்தானையச்சோவச்சோ மார்லிட்டறுவனையச்சோவச்சோ. (9)

கண்ட கடலும் மலையும்	"கண்ணைக்கண்ட ஸமுதாங்கனும் மலைகளும்	முகில் வண்ண மேகவண்ணனை!
உலகு ஏழும்	{ கீழ் ஏழ் மேல் ஏழ் என்ற பதினாறு லோகங்களும் (ஆகிய எல்லாவற்றையும்) பாடிட்டு நிறைக்கப் பார்த்தா லும்)	ஒஹ! [ஹாஹா!]" என்று இண்டை சடை
முண்டத்துக்கு ஆற்று	{ (என கையிலிருக்கிற பரஹ்ம) கபாலத்துக்குப் போதாவாம்;	முடி ரசன் இரக்கொள்ள

மண்டை நிறைத் தானே	{ (அவன் கையிலிருந்த ப்ரஹ்ம) கபாலத்தை (மாப்பிலிருந்து உண்டான ரகத்தால்) நிறையச் செய்தவனே !	மார்வில் மறு வனே	{ அச்சோ அச்சோ—; திருமார்பிலே பூர்வதன்மென்னும் மச்சத்தையுடையவனே ! அச்சோ அச்சோ—.
-------------------	--	------------------	--

* * *—மஹாப்ரபாலஸ்கள்பட்டும் நிறைக்கமுடியாத ப்ரஹ்மசபாலத்தின் தன்மையைக் காட்டிற்று—முதலிரண்டடி. ஒஹ்-ஓ' என்னும் இரக்கக் குறிப்பிடைச்சொல் அளபெடுத்துவந்தது. இனி, கண்ட கடலிலும் மலைகளிலும் உலகேழிலும் (திரிந்தும்) முண்டத்துக்கு ஆற்றா என்றமாம். 'உண்டத்துக்கு ஆற்றா' என்றெடுத்து, எங்கே திரிந்தும் மிக வருந்தியும்) கபாலத்திற்குவேண்டிய உணவையிடுதற்கு முடியாமல் ஈசன் 'முகில்வண்ண ஒஹ்' என்று இரக்கொள்ள என்று முரைக்கலாம். 'முண்டத்துக்கு' என்ற பாடத்தில் முன்றஞ் சீரோடும், உண்டத்துக்கு என்றபாடத்தில் இறுதிச்சீரோடும் மோனைத்தொடர் காண்க. இரக்கொள்ள = இர-முதனிலைத் தொழிற்பெயர். .... (9)

106 துன்னியபேரிருள் சூழ்ந்துலசைபூட *

மன்னியநான்மறை முற்றுமறைந்திட *

பின்னிவ்வுலகினிற் பேரிருள்நீங்க *

முன்னமதானுனையச்சோவச்சோ அருமறைத்தானையச்சோவச்சோ. (10)

மன்னிய நால் மறை முற்றும் மறைந்திட	{ நித்யவித்தமான சதூர்வேதங்களும் முழுமதம் மறைந்துவிட (அதனால்)	பேர் இருள் நீங்க (அந்த) மிகுந்த அஞ்ஞானாத்கார மானது நீங்கும்படி
துன்னிய பேர் இருள் சூழ்ந்து உலகை மூட	{ நெருக்கிய பெரிய அஞ்ஞானாத்காரம் பரவி லோகங்களை மறைத்துக்கொள்ள	அன்று அன்னம் அது ஓனானே } அக்காலத்தில் ஹம்ஸம் அவதரித்தவனே ! அச்சோ அச்சோ—; அருமறை, தன் தானே } (அஞ்ச ரூட்சதோடு) அருமையான வேதங்களை உபகரித்தவனே ! அச்சோ அச்சோ—.
பின் பின்பு இ உலகினில் இந்த லோகங்களில்		

* * *—முன் ஒரு கல்பத்தின் அந்தத்தில் சதூர்முகன் துயிலுகையில் அவன் முகங்களினின்று வெளிப்பட்டுப் புருஷரூபத்துடன் உலாவிக்கொண்டிருந்த நான்கு வேதங்களையும் மஹாபலிஷ்டனும் அருந்தவங்கள் செய்து பெருவாங்கள் பெற்ற சோமுகனென்னும் அசுரன் கவர்ந்துகொண்டு ப்ரளயவெள்ளத்தினுள் மறைந்துசெல்ல, அதனைப் பணர்ந்து திருமால் ஒரு பெருமீனாகத் திருவவதரித்து அப்பெருங் கடலினுட்புக்கு அவ்வசுனைத்தேடிப் பிடித்துக் கொண்டு, அவன் கவர்ந்து சென்ற வேதங்களை மீட்டுக்கொண்டு, ஸாரததையும் அவாரத் தையும் பிரிக்குத் தன்மையுள்ள ஹம்ஸமாய்த் தோன்றப் பிரமனுக்கு உபதேசித்த வாலாறு காண்க. நான்மறைகளாவன—ரூக், யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வணம். என்பன; இவை வேத வ்யாஸரால் பிரிக்கப்பட்ட பிரிவின் பெயர்களாதலால் அதற்கு முன்னிருந்த தைத்திரியம், தலவகாரம், பெளடியம், சாமம் என்ற நான்கும் என்று கொள்ளுதல் தகும. அன்னம்—'ஹம்ஸம்' என்பதன் விகாரம். "அருமறைத்தானே" என்ற பாடத்தில் தளைத்துடலால் "ஆர்மறை தந்தானே" என்று பாடமோதுவது ஓக்குமென்று சிலர் நிரூபித்துவர்; அது வெண்டா. .... (10)

107 நச்சுவார்முன்னிற்கும் நாராயணன்றன்னை *

அச்சோவருகவேன் ருய்ச்சியுரைத்தன *

மச்சணிமாடப் புதுவைக்கோன்பட்டன்சொல் *

நச்சலும்பாவோர் நீள்விகம்பாள்வரே.

(11)

கச்சவார் முன் நிற் கும் நாராயணன் தன்னை	{ (தன்னை) விரும்பிப் பத்தி பண்ணு மலர்களுடைய முன்னே வந்து நிற்கும் தன்மையுள்ள நாராயண ருகிய மூரீ கிருஷ்ணனை	அச்சோ உருக என்று உரைத்தன மச்ச அணிமாடம் புதுவை கோள் பட்டன்	{ 'அச்சோ உருவாயாக' என்று சொன்னவற்றை, பல நிகைகளால் அழகிய மாளிகை களையுடைய மூரீ வில்லிபுத்தூர்க்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார் சொல் பாடுவார் சொன்ன இப்பத்துப்பாசாங்களை யும் பாடுமவர்கள் நிச்சலும் நீள் விகம்பு ஆவார்	{ எப்போதும் பாமாகாசமாகிற பாம பதத்திற்கு நர்வாஹகாரர்.
--	---	---	--	---

அச்சி இடைக்குலத்தவளான யசோதை
(அனைத்துக் கொள்ளுகையிலுண்டான
விரும்பத்தோன்றும்படி)

* * *—முன்பு யசோதைப் பிராட்டிக்குக் கண்ணெதிரே நின்று கண்ணபிரான்
எப்படி ஸேவைத்தந்ருளினனோ அப்படியே இப்போது தமக்கும். ப்ரத்யக்ஷமாக ஸேவைத்
தந்ருளினதுபற்றி “நச்சுவார் முன்னிற்கும் நாராயணன்” என்றார். ... . (11)

அடிவரவு:—பொன் செங்கமலம் பஞ்சவர் நாரிய சயில போர் மிக்க என்னிது கண்ட
துன்னிய நச்சு வட்டு.

எட்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

முதற்பத்து—ஒன்பதாத்திருமொழி, வட்டுநடுவே.

அவதாரிகை:—கண்ணபிரான் ஓடிவந்து தன்னை முதுகிற் கட்டிக்கொள்வதை யசோ
தைப்பிராட்டி அக்காலத்திலே விரும்பிக் கூறினாற்போலே ஆழ்வார் தாமும் தமமை அவளா
கப் பாவித்துத் தம்முதுகில் கண்ணன் வந்து கட்டிக்கொள்வதாகப் பாவராப்கர்ஷத்தா
லநுபவித்து இனியாகிறார்—இத்திருமொழியில். ... (*)

108 வட்டுநடுவே வளர்கின்ற * மாணிக்க
மொட்டுநுனையில் முளைக்கின்றமுத்தேபோல் *
சோட்டுச்சோட்டென்னத் துளிக்கத்தூளிக்க * என்
குட்டன்வந்தென்னைப்பறம்புல்குவான் சோலிந்தனென்னைப்பறம்புல்குவான். (1)

என் குட்டன் வட்டு நடுவே வளர் கின்ற	{ என் பிள்ளை (இரண்டு நிலரத்த) வட்டுகளின் நடுவே வளர்த்துகொண்டிருப்ப தான்	சொட்டு சொட்டு என்ன	{ சொட்டுச் சொட்டென்று ஓசை யுண்டாகும்படி (அம்மாணிக்க மொட்டு) துளிக்க துளிக்க பலதரம் துளியாநிற்க வந்து என்னை புதம் } ஓடிவந்து என்னுடைய முதுகைக் புல்குவான் } கட்டிக்கொள்வான்;
--	--	-----------------------	--

மாணிக்கம் மொட்டு இந்நில நிலமான அரும்பினுடைய
அனையில் முளைக்கின்ற முத்தே
கின்ற முத்தே போல்

கோவில்தான் எனனை புறம்புல்குவான்—

* * *—‘வட்டு நடுவே வளர்கின்ற மாணிக்க மொட்டு’ என்றது—கண்ணபிரானது
குறியை யென்க; [குறி—மாஹாதீவயவம்.] நிறத்தாலும் ஆகாரத்தாலும் உவமை. ‘முனைக்
கின்ற முத்து’ என்றது—அதில் நின்று வெளிவருகிற சிறுநீரை. உபமேயத்தைச் சொல்
லாது உபமானத்தை மாத்திரம் சொல்லி அதனால் உபமேயத்தைப் பெறவந்தது—இடக்கரை
அடக்கவேண்டுமென்ற கருத்தினைப் போலுமென்ப. சிறுநீர்த்துளிகள் இற்று இற்று மீண்டும்

வருதலால் 'சொட்டுச் சொட்டென்னத் துளிக்கத் துளிக்க' என்றார். என்னை—உருபு மயக் கம். புல்துவான்—அனைத்துக்கொண்டபடியைச் சொல்லுகிறது; இனி, 'அனைத்துக்கொள்வானாக' என்று விரும்பினதாகவுங் கொள்ளலாம். ... .. (1)

109 கிண்கிணிகட்டிக் கிறிகட்டி * கையினிற்
கங்கணமிட்டுக் கழுத்தில்தொடர்கட்டி *
தங்கணத்தாலே சதிராநடந்துவந்து *
என்கண்ணனென்னைப்புறம்புல்குவா னெம்பிரானென்னைப்புறம்புல்குவான். (2)

என் கண்ணன் கிண்கிணி கட்டி	என் கண்ணபிரான் அரைச்சதங்கையைக் கட்டிக் கொண்டும்	கழுத்தில் தொடர் கட்டி	திருக்கழுத்திலே சங்கிலியை அணித் துகொண்டும்
கிறிகையினில் கட்டி	சிறப்பவளத்தைக் கையிலே கட்டிக் கொண்டும்	தம் கணத்தாலே	(இன்னுமணிந்துகொண்டுள்ள) திருவாபரணங்களின் திரளோடு கூட
கங்கணம் இட்டு	தோள்வளையை (தோள்களில்) சாத் திக்கொண்டும்	சதிரா நடந்து வந்து	அழகாக நடந்து வந்து என்னை புறம்புல்குவான்—; எம்பிரான் என்னை புறம்புல்குவான்.

* * *—கங்கணம்—வடசொல். திருவாபரணங்களைச் சொல்லும் ப்ரகரணமாதலால், சொல்லப்படாதொழிந்த திருவாபரணங்களைப் கூட்டிக் 'தங்கணம்' என்றது. கணம்—'மணி' என்ற வடசொல் திரிபு. தன் கணத்தாலே என்று பாடங்கொண்டு, தன்னுடைய கண்ணால் (என்னைக் கடாக்ஷித்துக்கொண்டு) எனினுமமையும்; இப்பொருளில் 'கண்' என்பது—மூன்றும் வேற்றுமையுருபை ஏற்கும்போது அத்துச்சாரியை பெற்றுவந்ததெனவேண்டும். 1

110 கத்தக்கதித்துக் கிடந்தபெருஞ்செல்வம் *
ஒத்துப்பொருந்திக்கொண் ணென்துமண்ணள்வான் *
கொத்துத்தலைவன் குடிகெடத்தோன்றிய *
அத்தன்வந்தென்னைப்புறம்புல்குவா னாயர்களேநென்புறம்புல்குவான். (3)

கத்தக் கதித்து கிடந்த	மிகவும் கொழுத்து (உனக்கு எனக் கென்று பிணங்கும்படி) இருந்த	கொத்து தலைவன்	(தம்பியர்களும் பந்துக்களும் ளே னைகளுமாகிய) திரளுக்குத் தலை வனாகிய துரியோதனன்
பெரு செல்வம்	மிகுந்த ஐயவ்யத்தை	குடி கெட தோன்றிய	(தன்) குடும்பத்தோடு பாழாம்படி திருவவதிரத வ்வாமி
ஒத்து	(தன் பந்துக்களான பாண்டவர்க ளோடு) ஒத்து	அத்தன்	வந்து என்னை புறம்புல்குவான்— ஆயர்கள் ஏறு இடைவர்களுக்குள் கிறந்த கண்ண பிரா
பொருந்திக்கொண்டு	மனம் பொருந்தியிருந்து		என் புறம்புல்குவான்—.
உண்ணுது	அதுபயியாமல்		
மன் ஆள்வான்	பூமியை (தான் அத்தியுதியும்) ஆள வேனுமென்று நினைத்தவனான		

* * *—கத்தக்கதித்து—“பக்கப்பருத்து,” “தக்கத்தடித்து” என்பனபோன்ற ஒ(வகைக் குறிப்பிடைச்சொல் ஏறு—ஆகுபெயரால், செருக்கு, நடை, காம்பிரியம் முதலி(ருணங்களால் காண்போன்ற இளவிரனைக்குறிக்கும். .... (4)

111 நாந்தகமேந்திய நம்பிசரணென்று *
தாழ்ந்ததனஞ்சயற்காகித் தரணியில் *

வேந்தர்களுட்க விசயன்மணித்திண்டேர் *

ஊர்ந்தவனென்னைப் புறம்புல்குவா னும்பர்கோனென்னைப் புறம்புல்குவான். (4)

நாத்தகம் எந்திய நம்பி சாண் என்று தாழ்த்த தனஞ்சயற்கு ஆகி தாணியில் வேந் தர்கள் உட்க	{ “நத்தகம்” என்றும் வானைக் கையி லணிந்துள்ள பெரியோனே! (நி ளங்கு) ரகசகன்” என்று சொல்லி (தன்னை) வானாகிய அர்ஜுநனுக்குப் பகடபாதிபாயி ருந்து இப்படியிலே (எதிரிகளான) ராஜாக் கள் அஞ்சிக் கலங்கும்படி	விசயன் மணி திண் தேர் ஊர்ந்தவன் அந்த அர்ஜுநனது அழியெ வலிய தேரை (சாரதியாய்ருந்து) செலுத்தினவன் என்னை புறம் புல்குவான்—; உம்பர் கோன்* நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகளு இவன் என்னை புறம் புல்குவான்—.
--	---	--

* * *—நாத்தகம்—‘நத்தகம்’ என்ற வடசொல் நீண்டுநடக்கிறது. நம்பி—உயர்திணை ஆண்பாற் சிறப்புப்பெயர்; நம்பி ஆழை, விடலை கோவேள் குரிகில் தோன்றல், இன்னன ஆண்பெயராகுமென்ப” என்பது நன்னூல். சாண் ‘சரணம்’ என்ற வடசொற் சிதைவு. தனஞ் சயன்—அர்ஜுநனுக்கு மறுபெயர். இது தம்புத்தர் ராஜாபுய்யாகம செய்யக் கோலினை போது பலராஜாக்களையும் வென்று மிக்க பொருளைக் கொணர்ந்ததனாலும், வெற்றியையே செல்வமாக வுடையவனென்ற காரணத்தாலும் வந்த பெயராம். துணி—புரணி: உட்க— (நெஞ்சு) உருக்கும்படியாக; மணித்தேர்—மணிகளமைத்தச் சமைத்ததென்றமாம். உம்பர்—மேலுலகு; அங்குள்ளார்க்கு ஆகுபெயர். .... (1)

112 வெண்கலப்பத்திரங் கட்டிவினையாடி *

கண்பலசெய்த கருந்தழைக்காவின் கீழ் *

பண்பலபாடிப் பல்லாண்டிசைப்ப * பண்டு

மண்பலகோண்டான் புறம்புல்குவான் வாழனென்னைப் புறம்புல்குவான் (5)

பண்டு வெண்கலம் பத்திரம் கட்டி வினையாடி	{ முன்னொரு காலத்திலே வெண்கலத்தாற்செய்த பத்திரத்தை (அரைபிற) கட்டிக்கொண்டு வினையாடி	பல பண் பாடி (அருகலமானவர்கள்) பலவித ராகங் களைப் பாடிக்கொண்டு பலவான் இசைப்ப—மங்களாசாஸனம் செய்ய பல மண் கொள் பல [கலமான] லோகங்களையும் டான் } அளந்து தன்னதாக்கிக்கொண்ட இவன் புறம் புல்குவான்—; வாமன் என்னை புறம்புல்குவான்—.
--	--	---

* * *—பத்திரம்—வடசொல்; இலை என்பது பொருள்; வெண்கலத்தாலே இலைவடிவ மாசச் செய்து குழந்தையினரையிற் கட்டுதல் முற்காலத்தில் அந்தணர்களின் வழக்கம் போலும்; அங்ஙனமே வாமநாவதாரஞ்செய்த பூவிலிஷ்ணு தன் திருவரையிலணிந்து கொண்டன னென்க; இனி, முதலடியால் கண்ணபிரானது பாலயதசையில் லீலைவகை யைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். “கண்பலபெய்து” என்று பாடமாகில், கருந்தழை—பிசிப்பிச் சத்தினுடைய, பல கண்—பலகண்களையும், பெய்து—தலையில் அணிந்துகொண்டு, காவின் கீழ் வினையாடி—சோலைநிழலிலே வினையாடியென்று உரைக்கவேண்டும். பிசித்தழையத் தலை யிலேகட்டுகை ஜாதிக் கு உரிய செய்கையாம். ‘மண்’ என்ற சொல் ஆகுபெயரால் பூமியைக் காட்டும்; அச்சொல் இங்கு, உலகம் என்ற பொதுப் பொருளைத் தந்தது. .... (5)

113 சத்திர மேந்தித் தனியொரு மாணியாய் *

உத்தர வேதியில் நின்ற வொருவனை *

சத்திரியர் காணக் காணி முற்றுங்கொண்ட *

பத்திராகாரன் புறம்புகுவான் பாரளந்தானென் புறம்புல்குவான். (6)

உத்தர வேதியில் சத்திர ஒருவனை	உத்தரவேதியிலிருந்த (ஆதாரியத் தில்) அத்திரியனான மஹாபலிவி * னிடத்திலே	காணி முற்றும் கொண்ட	பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் உலகமுழுவதையும் (நேற்றநன்து) தன்னதாகிக்கொண்ட
சத்திரம் எந்தி	குடைமைய (கையில்) பிடித்துக் கொண்டு	பத்திரம் ஆகாரன்	விவக்ஷணமான வடிவையுடையான இவன்
தனி ஒரு மாணியும்	ஒப்பற்ற ஒரு பற்றம்சாரி வாமம் ஆய்(ப்போய்)	புறம் புல்குவான்—;	புரியை (நிரிவிக்கிரமமாய்) அளந்த இவன்
சத்திரியர்	(அவனுக்குத் தீழ்ப்பட்ட) கூத்தரி யர்கள்	என் புறம் புல்குவான்—.	

***—சத்திரம்—‘அக்ர’ என்ற வடசொல் திரிபு. உத்தரவேதி—ஆஹவரீயாக்கிக்கு வடதிசையிலே யாகபசுவைக் கட்டுகின்ற யூபஸ்தம்பத்தை நாட்டிய வேதிகை; இச்சொல் இங்கு, யாகபூமியைக் காட்டுமென்க. சத்திரியர்—‘க்ஷத்ரிய’ என்ற வடசொல் திரிபு. [‘சத்திரியர்’ என்பது சிலர் பாடம்.] பத்திராகாரன்—உட்காரா: .... (6)

114 பொத்தவரிலைக்கலிழ்த்து அதன்மேலேறி *

தீத்தித்தபாலும் தடாவினில்வெண்ணெயும் *

மெத்தத்திருவயிரூர விழங்கிய *

அத்தன்வந்தென்னெப்பறம்புல்குவா னுழியானென்னெப்பறம்புல்குவான். (7)

பொத்த உரலை சுவித்து	(அடியில்) ஒட்டையாய்விட்டதொரு உரலைக்கொண்டுமூத்த) தலைக விழ்த்துப்போட்டு	திருவயிறு ஆர மெத்த விழுங்கிய அத்தன்	வயிறு நிரம்ப மிகுதியாக விழுங்கின தலைவன்
அதன்மேல் ஏறி தடாவினில் திருந்த பாலும் மெண்ணெயும்	அப்புவரின்மேலேறி மீடாக்களிலேயுள்ள மதுரமான பாலையும் மெண்ணெயையும்	வந்து என்னை புறம் புல்குவான்—; ஆழியான் (இப்படியக் களவென்ற உண்ண யில் அடித்த தோயமென் என்றே புறம்புல்குவான்—.	

***—திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார் தந்தம் தயர் செய் பால்களைக் கண்ணனுக் கெட்டாதபடி உயர் உற்காவினிலே சேமித்தவைக்க, ஆகசுண்டு சண்ணாபிரான் ஒரு பொத்த வரலித்தேடிக்கொண்டிருந்தான். பிடிக்கொண்டுவந்து தமக்கிழாகம் சளிச் சகப்பிப்பாட்டு அதன் மேலேறி உரையையோடி அதிலுள்ளவற்றை எழுங்குகொண்டான். [பொத்தவரிலை] நல்லவராலானல் ஆதை நடுவே யாரேனும் சிலர் கார்யார்த்தமாகத் தேடிவந்து தன்னைய் பிடித்துக்கொள்ளக் கூடுமென்று பொத்தவரையத்திரியர் பிடித்தானென்பது விசேஷார்த்தம். பொத்தவரல்—‘பொத்தவரல்’ என்பதன்மூலம் மெண்ணெய்: ‘பொத்தல்’ என்பதில் கூற்றுமெய் கெட்ட தென்றவ்விடமொன்று. ... (7)

115 புத்தவகாண முதுமணற்குன்றேறி *

கூத்தவந்தாடி க் குழலால்சைபாடி *

வாய்த்தமறையோர் வணங்க * இமையவர்

ஏத்தவந்தென்னெப்பறம்புல்குவா னெம்பிரானென்னெப்பறம்புல்குவான். (8)

மூத்தவன்	வயதுசென்ற இடைச்சாங்கள்	இமையவர்	தேவர்கள்
கடையர்	காணும்படியாக	ஏத்த	ஸ்தோத்திரஞ்செய்யவும்
முதுமணல் குத்து	கெடுகாளாய்க்குவிந்த மேடாபிருத்	குழலால் இசைபாடி	மேயங்குமுலினால் தாகம் பாடிச்
வாய்ப்பு	தன் னுடைய சேஷ்டிதத்தைக்	உவந்து	கொண்டும்
மறையோ	காணும்படி விட்டின	கூத்து ஆடி	ஸ்தோத்திரத்து
வெள்க	பாழ்மர்விகள்	வந்து என்னை புறம்புக்குவான்—;	கூத்தாடியும் நின்று
	தன்னைக்கண் ட வணங்கவும்	எம்பிரான் என்னை புறம்புக்குவான்—.	

* * * —கண்ணபிரான் எல்லாருங் காணும்படியாக மிகவுமுயர்ந்ததொரு மணற் குன்றன்மே லேற்றின்று தான் விரும்பின பெண்களின் பேரைச்சொல்லுதலும் தன்மேல் கொய்கொண்டிருக்கும் பெண்களின் காலக்கையைப் பிடித்துக்கொண்டு பொறுப்பித்தலும் முதலான ஸ்வரீயின் குறிப்புகள் தன்னேடுபழகும் பெண்களுளும்படி புல்லாங்குழலுந் திரும், நிலவறைகளிற் கிடக்கும் பெண்களும் அவ்விடத்தை விட்டோடிவந்து காண்கையாலே மிகவுமாய்முக்கு கூத்தாடியுமிதற்கு, அவனுடைய சேஷ்டிதத்தை அனுபவித்தாறிவிட்களும் இதவர்களும வணங்கித் துதிக்க இப்படிக்கூத்தாடின மூரோடு அப்பிரான்வந்து என்னைப் புறம்புக் வேனுமென்பதுகருத்து. மூத்தவை — பலவின்பால் வினையாலணையும் பெயர்: மூத்த அவை என்றுபிரித்து, பெய்செச்சத்து சுற்று அநாய தொக்கதென்றால், வயசுமுதிர்ந்துள்ள கூட்டமென்று பொருளாம். அவை = 'வஹ' என்ற வடசொல் 'சவை' எனத் திரிந்த, அது 'சவை' என்றாய், சவை அவை ஆயிற்றென்ப. 'வாய்ந்த மறையோர்' என்றதொடர் — (எதுகைக்கேற்ப) வாய்த்த மறையோர் என விகாரப்பட்ட தென்றால், கண்ணன் யாவருங்காண முதுமணற்குன்றோடு குழலாலிசைபாடிக் கூத்து உவந்தாட, மூத்த அவை — மூத்த ஸபையாய்த்திரண்ட இடையர்கள், இமையவர்—சண் இமையாத வர்களாயிருந்து, ஏத்த—துதிக்கவும், வாய்த்த மறையோர்—(நிலவறைகளிலே) பொருந்திய மறைதலைபுடைய பெண்கள் (குழலோசைவழியேகூட்டிச், சண்ணன் கூத்தாடுவதைக்கண்டு அவனது திருவடியின் ஸௌகுமார்யத்தை நினைத்து அக்கூத்தை நிறுத்துவதற்காக) வணங்க அடி இப்படிக்கூத்தாடின செவ்வியோடே வந்து என்னைப் புறம்புக்குவானென்று பொருள் பணிக்க: அப்போது, ஆடி—ஆட; எச்சத்திரிபு. .... (8)

116 கற்பகக்காவு கருதியகாதலிக்கு *

இப்பொழுதீவனென்று இந்திரன்காலினில் *

நிற்பனசெய்து நிலாத்திகழ்முற்றத்துள் *

உய்த்தவனெனென்புறம்புக்குவா னும்பர்கோனெனென்புறம்புக்குவான். (9)

இந்திரன் காலினில்	இந்தரனுடைய உத்யானவனத்தி	நிலா திகழ் முற்றத்	நிலா விளங்குகின்ற அவன் வீட்டு
கற்பகம் காவு	விரும்ப கற்பகச்சோலை	துள்	முற்றத்தில்
கருதிய காதலிக்கு	(தன் வீட்டிற்கொண்டுவைக்க வே	நிற்பன செய்து	இருப்பனவாகச் செய்து தழைக்
	னுமென்று) விரும்பிய தனக்கு	உய்த்தவன்	கும்படி செய்வன
	ப்ரியையான ஸத்பபாமைப்பிராட்		என்னை புறம்புக்குவான்—;
	டிக்கு	உம்பர் சோன்	(அன்று தன் பராக்ரமத்தைக் காட்
இப்பொழுதுதான்	இப்பொழுதே கொண்டது தரு		டிய) தேவாதிதேவன
என்று	வேன' என்று சொல்லி		என்னை புறம்புக்குவான்.

* * * —கண்ணபிரான் ஸத்யபாமையின் உகப்புக்காக, தேவலோகத்திலிருந்து பாரிபாத வருகைத்தைக் கொணர்ந்து தவாரகையில் நாட்டினமை ப்ரஸித்தம். இந்திரன் காவு—

நந்தநவநம். மந்தாரம், பாரிஜாதம், ஸந்தானம், கல்பவ்ருக்ஷம், ஹரிசந்தனம் எனத் தேவ
லோகத்து மரங்கள் ஐந்து; அவ்வைந்தையும் கல்ப வ்ருக்ஷமென்று ஸாதாரணமாக வழங்கு
தலுமுண்டு; இங்கு, பாரிஜாதத்தைக் கற்பகமென்றார். இம்மரங்களில் ஒவ்வொன்றுமே
பெருஞ்சோலையாகத் தழைத்திருக்குமாதலால், “கற்பகக்காவு” எனப்பட்டது. ஒரு
மரத்தையே காவு என்று கூறியதற்கு ஏற்ப ‘நிற்பன செய்து’ என்று பன்மையாகக் கூறின
போலும். ஐந்து மரங்களையும் கொணர்ந்தா னெனபாடுமுளர். ஈவன்=ஈ—பருதி; அன்—
தன்மையொருமையிருதி; வ்—எதிர்கால இடைநிலை. .... (9)

117 ஆய்ச்சியன்றழிப்பிரான் புறம்புல்கிய *

வேய்த்தடந்தோள்கோல் விட்டுசித்தன்மகிழ்ந்து *

ஈத்தமிழிவை யீரைந்தும்வல்லவர் *

வாய்த்தகன்மக்களைப்பெற்று மகிழ்வரே.

(10)

வேய் தட தோளி ஆய்ச்சி	மூங்கில்போன்ற பெரிய தோள்களை புடையனான யசோதையானவர்,	மகிழ்ந்து ஈத்த தமிழ் இலை ஈர் ஐந்தும் வல்லவர்	{ (தாம் அடிபவித்து) வந்தோலிந்த (உலகத்தாராக்கு) உபகரித்த தமிழ்ப்பாகராமிய இப்பத்தி பாகரங்களுக்கும் ஓதவல்லவாக (மங்களாசாஸனத்தில் விருப்பம்) பொருத்திய நல்ல புத்திரர்களை அடைந்து ஆனந்திப்பார்கள்.
ஆழி பிரான் அன்று புறம் புல்கிய சொல்	சக்கராயுததாருகிய பரபுவான கண் ணன் அக்காலத்திலே புறம்புல்கு வதைக்கூறிய சொல்லே	வாய்த்த நல் மக்களை பெற்று மகிழ்வரே	
விட்டுசித்தன்	பெரியாழ்வார்		

* * *—‘ஈத்த’ என்னவேண்டியது—செய்யாபுரிப்பம் நோக்கி, ஈத்த என்று கிடக்
கிறது. நன்மக்கள்—சிலியர்களென்றுமாம். இப்பத்தி, ஸனபது திருமொழிகளிலேயே நூறு
பாசுரங்களாய் விட்டபடியால், இவ்வொன்பதாம் திருமொழியிலேயே முடிந்ததென்க. (10)

அடி வரவு:—வட்டு கிண்கிணி கத்த நார்த்தகம் வெண்கலம் சத்திரம் பொத்த மூத்தவை
கற்பகம் ஆய்ச்சி மெச்சுது.

முதற்பத்து உரை முற்றிற்று.

இரண்டாம்பத்து—முதல் திருமொழி, மெச்சுது.

அவதாரிகை:—சிறுபிள்ளைகள் பூச்சிகாட்டி விளைபாடுவதுபோலக் கண்ணபிரான்
தானும் மாநுஷபாவனைக்கேற்பப் பூச்சிகாட்டி விளைபாடியதை அக்காலத்திலுள்ள இடைப்
பெண்கள் கண்டு அநுபவித்து உகந்தாப்பொலே, ஆழ்வார் தாமர பாவநாபகர்ஷத்தாலே
அச்சேஷ்டித்ததைப் பரத்யாஷிஸமாய்க்கண்டு அபவித்து இவியாடிகுறர்—இத்திருமொழி
யில். இது கோபிமார் பாசுமென்பதை, மேல் “பூட்டி அந்நாளெங்கள் பூமபட்டுக்
கொண்ட அரட்டன்” என்பதனுலுந். ... (*)

118 மெச்சுதுசங்கமித்தான் நல்வேயுதி *

பொய்ச்சுத்தீல்தோற்ற பொறையுடைமன்னர்க்காய் *

பத்தூர்பெ ரதன்று பாரதங்கைசெய்த *

அத்துதனப்புச்சி காட்டுகின்ற னம்மனையப்புச்சி காட்டுகின்றான்.

(1)

மெச்சுது சங்கம்	{	(அனாவரும்)	கொண்டாடும்படி	{	பத்த ஊர் பெருத	{	பத்த ஊரையும் அடைய முடியாத அன்று	{	அக்காரத்தினே	
இயந்தான்		ஊதுகின்ற பாஞ்சஜாயத்தை	இடக்கையில் ஏதெயர்வதனும்							
மேய் ஊர்	{	தல் வேய்குழலை ஊதுபவனும்,	பாரதம் கைசெய்த	{	பாரத யுத்தத்தை அணிவகுத்துச் செய்த அந்த பாண்டவதூத னு கண்ணன்					
பெய் குநிர்		கருத்தரிமமான குதிலே (தர்முடைய	அ தூதன்							
தேய் மொழி		சொத்துக்கீழமெல்லாம்) இழந்த								
உடைய மன்னர்		வாகாரப் பொறுமைசாலிகளான								
		பாண்டவர்கட்கு	அப்பூச்சி காட்டு		அப்படிப்பட்ட மிகவும் பயங்கர கிளரூர்		மாண்புபூச்சிகாட்டுகின்றன;		அம்மனே	அம்மா!
		கான் எல்லாவகைத் துணையுமா								
		யிருந்து (தர்யோதனாதிக்கிடத்								
		துத தூதுபோய்க் கேட்டும்								
		பாத்தும் அவர்களிடத்தினின்றும்)								

* * * -சுண்ணாரான், பாண்டவர் துர்யோதனாதிகள் என்ற இருவரையும் ஸந்தி செபிக்கக்காகத் துர்யோதனாதியிடம் தாதாகச்சென்று 'பாண்டவர்களும நிக்களும பலகளைகொள்ள வேண்டாம்; பாண்டவத்தில் இருவருக்குப் பாகமுண்டு; ஆதலால் ஸம்பாகமாகப் பிரித்துக்கொண்டு ஸமாதாநமாக அரசாட்சிசெய்த வாழ்க்கை; அதற்கு ஸம்மதி இல்லாவிடில், தலைக்கு இரண்டிண்டு ஸராகப் பாண்டவர் ஸுவர்க்கும பத்து ஊரைக் கொடுங்கள்; அதுவும் அரிஷ்டமாகில் பாண்டவர்கள் குடியிருக்கும்படி ஸூரையாவது கொடுங்கள்' என்று பலபடி அருளிச்செய்ய, அந்தச்சொல்லுக்குச் சிற்தம ஸம்மதியாமல் 'பராக்ரமமிருந்தால் போர்செய்து ஜயித்துக்கொள்ளட்டும; இந்தப்பூயி யிர்க்கே உரியது' என்றப்படி திக்காயமாக மறுத்துச் சொல்லவே, தான் பாண்டவ பஷ்பாநியாயிருந்து எதிரிகளைத் தோற்றத்தனென்க. மெச்சு-ஊது=மெச்சுது; தொகுத்தல் விகாரம். கண்ணன் பசுநிரை போய்கும்போது திருச்சங்கையும் வேய்க்குழலையும் கொண்டிருப்பவனதலால் அவனை, 'மெச்சுது சங்கமிடத்தான் வல்வேயுதி' என்றார். "ஆகியைனம் மீளக் குறித்த சங்கம்," "தெயத்தேங்குமுலுதிற்றும் நிராமேய்த்தது" என்பனகாண்க. ஊதி-ஊதுமவன்; பெயர்ச் சொல்; வினையெச்சமன்று; ஊது-பகுதி, இ-கருத்தாப்பொருள்விருதி. ஆகவே 'ஊதிப் பெய்ச்சுதில்' என இரட்டியாது, ஊதிப்பாய்ச்சுதில்' என இயல்பாம். "கழல் குடி வையின்ற வேற்கைக்கலியன்" என்ற விடத்திற்போல. துர்யோதன தான் புதிய மண்டபங்கட்டி அதைக் காண்பதற்கென்றொரு வ்யாஜமிட்டுப் பாண்டவர்களைத் தனது ஸந்திப்பார்க்கு வாவழைத்தத் தந்தரமாகச் சகுதியைக்கொண்டு சூதாடுவிக்க, அச்சுதில் தம்புதான் பாண்டவத்தையும் தமபியவையும் மனைவியையும் தன்னையு் தோற்றஞதலால், பாண்டவர் பெய்ச்சுதில்தோற்ற மன்னராயினர். இவர்கள் தமக்குள் பொறுமையை மாத்திரம சூதில் தோற்றலாதலால், பொறைபுடை மன்னருமாயினர். பூச்சிகாட்டுதலையே அப்பூச்சி காட்டுதலென்று வழங்குதலுமுண்டெனக் கொள்ளினுமாம். அப்பூச்சி காட்டுகையாவது—சுண்ணா இறுத்துவது, மயிரால் முகத்தை மறைத்துக்காட்டுவது முதலாகச்செய்யும் பயங்கரமான பாலசெஷ்டைகள். அம்மனே—அச்சத்தினுற் சொல்லும் சொல்லு. இந்தப்பாசுரத்தி னீற்றடியைக் குறித்து ஸ்ரீ ஐதீயம்:—இப்பாசுரத்தை நம்பெருமான் ஸன்னிதியில் உடையவர் கோஷ்டியிலே 'உயந்தபின்னே' என்பாரொரு அரையர் அபிநயிக்குமளவில் 'அத்தூதன்' என்னும்போது ஸ்ரீ கிருஷ்ணனையும், 'அப்பூச்சி' என்னும்போது கண் இமையை மடக்கிக் கொண்டு வருவதைபுங்காட்டி அபிநயிக்க, உடையவர்பின்னே எழுந்தருளியிருந்த எம்பார், தம் திருக்கைகளைத் திருத்தோள்களோடு சேர்த்துக்காட்ட, அரையரும் தாம் முன் அபிநயித் ததைவிட்டு எம்பார் காட்டியதுபோலவே எம்பெருமான் திருத்தோள்களில் சங்குசக்கரங்

கள் தரித்துக்கொண்டிருப்பதை அபிநயிக்க, உடையவர் மிகவுழுகந்து, கோவிர்த்தப்பெருமாள், [எம்பார்]! இருந்திரோ? என்றாராம்: இதனால் ஏற்படுவதாவது—தூதனாய்த் தன் ஸௌஸப் பத்தை வெளியிட்டு 'நம்மிலே ஒருவன்' என்று இவ்வலகத்தவர்கொள்ளும்படி யிருப்பவன் அவர்கள் அஞ்சும்படி சில காலங்களில் ஈச்வரத்வ சின்னங்களைக் காட்டுகிறென்பது; இது ஈற்றடிக்கு உள்ளுறைபொருள் [ஸ்வாபதேசம்]. ... . (1)

119 மலைபுரையோள்மன்னவரும் மாரதரும்மற்றும் *
பலர்தலைய நூற்றுவரும்பட்டழிய * பார்த்தன்
சீலைவனையத் திண்டேர்மேல்முன்னின்ற * செங்கண்
அலவலைவந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றனம்மனே யப்பூச்சிகாட்டுகின்றான்: (2)

மலை புரையோள் மன்னவர் மா ரதரும்	} மலையை ஒத்த தோள்களையுடைய அரசர்களான மஹாரதரும்	பார்த்தன் சிலை	} அர்ஜுனனுடைய (காண்டவமேன னம்) விலையையவும
மற்றும பலர் உம்		திண்டேர் மேல்	
குலைய	மற்றும்பலவகை அரசர்களும்	செங்கண்	(வாஞ்சலய ஸூசகமாகச்) செந்த கண்களையுடையதாய்
தாழ்வுறும் பட்டு அழிய	{ (தாயோதனுகளை) தாழ்ப்பேரும் மாணமடைந்து உருவழிந்து போகவும்	அலவலை	(அர்ஜுனனுடைய லெர்நியம்) புகழ்பவனான கண்ணை வந்து * * * அப்பூச்சிகாட்டுகின்றான்—

* * *—பருத்தவடிவத்திலும், ஒருவராலும் சலிப்பிக்க முடியாதபடி உறுதியாயிருத் தலிலும் தோளுக்கு மலை உவமை யென்க. தேர்வீரர்—அதிரதர், மஹாரதர், ஸமரதர், ஆர்த்த ரதர் என நால்வகைப்படுவராதலால், 'மாரதரும் மற்றும்' என்றார். (உதாரையாய்த் தாய ஒரு தேரின்மேலிருந்து தமது ரதகலுராகபநாதிகளுக்குச் சழிவுவாமல் காத்துக்கொண்டு பல்வா யிரம் தேர்வீரர்களோடு பொருது வெல்லும் வல்லமையாளார்—அதிரதர் என்றும், கீழ்ச் சொன்னபடியே தாமிருந்து பதினொராயிரம் தேர்வீரோடு பொருபவர்—மஹாரதர் என்றும், ஒரு தேர்வீரரோடு தாழ் மொருவராய் நின்று எதிர்க்கவல்லவர்—ஸமரதர் என்றும், ஆய் வுளமே பொருது, தம் தேர் முதலியவற்றை இழந்துவிடுபவர்—ஆர்த்தாதர் என்றுஞ் சொல் லப்படுவர்.) 'மன்னவரும்' என்றவிடத்திலுள்ள மாரதர், 'பலர்' என்பதெதற்குட்பட்டப் பட்டது. மாரதர்-மஹாரதர் என்றவா சொல் நிர்ப்ப. பார்த்தன்—உட சொல்; 'உடைய' [குந்தி] என்பவனுடைய மகன். அலவலை—ஆர்த்தத்தின் மயத்தலையார் செட்பவனுடைய தாழ் வையும் பாராமல் ரஹஸ்யார்த்தம்-ஈச் சொல்லுவான்; வராயு கடத்து பேசுவான். இப் படியெல்லாம் ஸூகிருஷ்ணன் செய்த, த்வேனபத்யின் விசிதாசுத்தலை முடிக்கும பொருட் டாம். .... (2)

120 காயிப்பித்தக் கடம்பேறி * காளியன்
தீயபொத்திற் சலம்பாச்சப்பாய்நதாடி *
வேயின் குழுவாதி வித்தகன பின்னர் *
ஆயன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றனம்மனே யப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். (3)

காயிப்பித்தக்	} (சலம்பேறைய விவரம்) கேட்கிக் கடம்பேறி	கடம்பேறி	} [அமமதியை களையிலிருந்த] கடம்பமாதலினமேதே
வேயின் குழுவாதி		காளியன் தீய	
வித்தகன பின்னர்	புத்தகன பின்னர்	புத்தகன பின்னர்	

* * * ஆங்க	(உள் திருவாயி லணிதகொண் டிருத்த) சிலம்பு சப்திக்கும்படி	வேயின் குதல் னாதி முககவிஞாபு குழை னாதி (இப்படி)
* * * ஆக	குவித்துக் கூத்தாடி, இச்செய்கையைக் கண்டு என்ன சிவகு வருமோ!	வித்தகர் அப் பின்பு விஸ்வமயேனுயருந்த கண்ணிரான
	என்று கருங்கொள் மருகு	வந்து * * * அப்பிச்சி காட்டுகின்றான்—.

* * *—தீயபணம் = படம் விஷமிருத்தற்கு உரிய இடமாதலாலும், கோபத்தைத் தெரிவித்தலாலும் தீயதாயிற்று. ... . (3)

121 இருட்டிற்றிற்றுபோ யேழைவல்லாயர் *
மருட்டைத்தவிர்ப்பித்து வன்கஞ்சன்மாள் *
புரட்டியநாளெங்கள் பூம்பட்டிச்சேகோண்ட *
அரட்டன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றா னம்மனேயப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். (4)

தீயபணம்	{ இருந்ததை நஞ்செய்த (மதுபாய்வே) தேவகுபுத்தராகுததோன்றி (அவ்ஞ்சனமும் அப்போதே அப்பாழாழக்குட்போய், உயிமேல்கொள் (தண்ணீர்ப்பற்றியிருக்கும்) மருவிமையையுடைய இடைபடிகள் (காணாண்டத்திலுள்ள ப்ரேமததாலும் கம் எனிடத்திலுள்ள கோபத்தாலும் தாமே கம்மனைக்கொல்ல வல்லவாகள போலே செருக்கிச் சொல்லுகிற) மருள் வார்த்தைகளை மருட்டித்து பேசுகின்றனராயும்	வெ கஞ்சன் மாள்	{ கொடிய கமலன் மாசுடுபோம்பம [அவனை மயிரைப்பிடித்து அடித்தது] பாயிலிட்டுப் பரட் மனவொழும்
மருட்டை		அ நாள் எங்கள் ப பட்டு கொண்ட அரட்டன்	

வந்து * * * அப்பிச்சி காட்டுகின்றான்—.

* * * —“பின்னையிறப்பது எப்போத!” என்று உருவின தத்தி உருவியபடி கம்மன் தற்கையாலே அவனுடைய கண்ணிற்படாதபடி யிருக்கவேண்டுமென்று நள்ளிருளிலே தேவகி பசுபுறய்த்தோன்றி, அப்போதே ஸ்ரீ வஸுதேவரை எடுத்துப்போய்ப்படி சட்டையிட்டுத் தேவகி தன்னைப் பிரியும் பிரிவால் கதறத் தான் திருவாய்ப்பாடியிற் புருந்து வளர்ந்தருளின வாலாறு அறிக. [ஆயர் மருட்டைத் தவிர்ப்பித்து] சமஸ்த பூதநாதிகள் மூலமாகக் கண்ணை உயிய னொத்திராகின்றனென்றறிந்த இடையர்கள் தாங்களை கம்மனைக் கொல்வார்போலச் சில மருட்டிவார்த்தைகளைச் சொல்ல, நீங்களுல்லாரும வேணுமோ? நானே செய்வேன்” என்று சொல்லித் தன் பேச்சாலே அவர்கள் அந்த மருட்டு வார்த்தைகளைச் சொல்லாதபடி தவிர்ப்பித்து என்பது பொருள். மருட்டு—மருளையுடையது; அவ்வினை ஒன்றன்பாற் படர்க்கைக் குறிப்புகின்றயாலணையும் பெயர்: “இருள்” “மருள்” என்ற பெயர்ச்சொற்களினமேல் “டு” என்ற விசுதி ஏறப் பெற்றது; “துறுநிக்குற்றியலுகாவிற்ற, ஒன்றன் படர்க்கை டுக்குறிப்பி யுஞ்” என்பது—நன்னூல். பூ + பட்டு = பூபட்டு, “பூப்பெயர் முன்னின மென்னையுந் தோன்றும்.” என்ற சிறப்புவிதி அறிக. .... (4)

122 சேப்பூண்டசாடு சிதறி * திருடிநெய்க்
காப்பூண்டு நந்தன்மனைவிசடைதாம்பால் *
சோப்பூண்டுதுள்ளித் துடிக்கத்துடிக்க * அன்று
ஆப்பூண்டானப்பூச்சிகாட்டுகின்றான்மனே யப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். (5)

சே பட்ட சாடு	எருதுகள் கட்டுதற்கு உரியசகடம்	காக அமுதிற பாவனையாலே தன் திருவடியைத்
(அவ்வாறேசத்தாலே தானைக் கொல்லரை, முலைக்		தூக்கி அச்சகடத்தை)

செய்க்கு திருமு	உருக்குழையும்படி உதைத்து செய்க்கு ஆசைப்பட்டுக் களவு	துள்ளி துடிக்க துடிக்க சோப் பூண்டு	துள்ளி மிகவுந் துடிக்கும்படி அடிபூண்டு
ஆப்பூண்டு	(உடைமடைக்கு உரியவர் கையில்) அகப்பட்டுக்கொண்டு		(அதனோடு நில்லாமல்)
(அவர்கள் யசோதை கையிற் காட்டிக்கொடுக்க,) நந்தன மனைவி	நந்தகோபன் தேவியான	அன்று ஆப்பூண் டான்	அக்காலத்தில் (எங்கும் சலிக்கமுடி யாதபடி உரலில்) கட்டுண்ட ஊமுகிய கண்ணன்
கடை தாம்பால்	(தயிலைக்) கடையும் தாம்பாலே (அடிக்க)	அப்பூச்சி காட்டுகின்றான்	* * *—.

* * *—சாடு—‘சுகடம்’ என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. ஆப்பூண்டு நந்தன் மனைவி கடைதாம்பால் சோப்பூண்டு—‘என்மகனமேல் வீண்பழிவிளைத்திட்டேல்மின்; சளவுசண்டதண்டாகில் கையும்பிடியுமாய்ப் பிடித்துக் கொணருங்கள்’ என்று சொல்லிய தாயான தன் முன்பே ஆய்ச்சிமார் கண்ணனைக் கொண்டி யோடே கண்டுபிடித்தச் சொனர, அதுசண்ட யசோதை, ‘நான் பிள்ளைபெற்று வளர்க்கிறது மிகவு மழுகிதாயிருந்தது!’ என்று சொல்லித் தன்னினத்தானே மோதிக்கொண்டு அவர்கள் முன்னே தன் வயிற்றொரிச்சலெல்லார் தோன் றும்படி அடிக்க அடியூண்டு என்றபடி. ஆப்பூண்டு, சோப்பூண்டு, ஆப்பூண்டான்—‘ஆப் பூண்டு’ ‘சோப்பூண்டு’ ‘ஆப்பூண்டான்’ என்பவற்றின் நீட்டல் விகாரம். .... (5)

123 செப்பிளமென்முலைத் தேவகிங்கைக்கு *

சோப்படத்தோன்றித் தொறுப்பாடியோம் வைத்த *

துப்பமும்பாலுந் தயிரும்விழுங்கிய *

அப்பன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றான்மனே யப்பூச்சிகாட்டுகின்றன்.

(6)

செப்பு இள மெல் முலை தேவகி கங் கைக்கு	{	சுவர்ணகலசங்கள்போல் இறுமை மையும் மென்மையையுமுமைய முலைகூடியுடைய தேவகிப் பிராட்டிக்கு (மகனாக)	{	தொறுப் பாயோம் சுருத்த சூட்டமும் பாறு தயிரும் விடுக்கிய அப்பன்	{	இவ்வகையாகிய நாக்கா சேர்த்துரைத்த மெய் மையப் பாலையும் தயிரையும் உட்கொண்ட ஸ்வாமி உபகாரன்
சொப்பட தோன்றி		கன்றாகப்பிடுத்து		வந்து * * * அப்பூச்சி காட்டுகின்றான்—		

* * *—செப்பு-முலைகளுக்கு நிறத்திலும் வடிவிற் றும் உவமை. சோப்படத்தோன்றி- ணர்வைச்வரத்வசின்னங்களோடு தோன்றி. தொறு-பசு, பாடி-இடம்; எனவே, பசுக்கூட்டங் கள் கிரம்பிய ‘கோகுலம்’ என்று பாலித்திபெற்ற நெருவாய்ப்பாடியாய்நிறு. சில ஆய்ச்சி மார் எங்களுடைய இறுகினை மெய்மையாக காய்த்த பாலையே தோய்த்த தயிரையும் கண்ணன் உண்ணப்பெற்றோமே! என்றிடுபட்ட மைவிதாற்ற ‘அப்பன்’ என்றொன்றாக. .... (6)

124 தத்துக்கொண்டாள்கொலோ தானெபெற்றஞ்சொலோ *

சித்தமனைவா ளசோதை ளஞ்சங்கம் *

சொத்தார்கருங்குழல் கோபாலசோளி *

அத்தன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றான்மனையப்பூச்சிகாட்டுகின்றன்.

(7)

(இச்சித் தமனைவா ளசோதை ளஞ்சங்கம்) தத்துக்கொண்டாள்கொலோ	சித்தமனைவா ளசோதை ளஞ்சங்கம்	(கொத்தானைய) மனக்கருத்தை ஒசை சொல்லு	தத்துக்கொண்டாள்கொலோ	தத்துக்கொண்டாள்கொலோ	தத்துக்கொண்டாள்கொலோ
சொல்லு	தத்துக்கொண்டாள்கொலோ	தத்துக்கொண்டாள்கொலோ	தத்துக்கொண்டாள்கொலோ	தத்துக்கொண்டாள்கொலோ	தத்துக்கொண்டாள்கொலோ
தத்துக்கொண்டாள்கொலோ	தத்துக்கொண்டாள்கொலோ	தத்துக்கொண்டாள்கொலோ	தத்துக்கொண்டாள்கொலோ	தத்துக்கொண்டாள்கொலோ	தத்துக்கொண்டாள்கொலோ
தத்துக்கொண்டாள்கொலோ	தத்துக்கொண்டாள்கொலோ	தத்துக்கொண்டாள்கொலோ	தத்துக்கொண்டாள்கொலோ	தத்துக்கொண்டாள்கொலோ	தத்துக்கொண்டாள்கொலோ

சேடைய கொண்டு இடைய்க்கு அடங்காத மிகோகக் | அந்தன் வளம்பா இவன்
அசி கொண்டு சிங்கம்போன்றவனுமாயி | வந்து *** அப்பூச்சி, காட்டுகின்றான்—.

***—யசோதைப்பிராட்டி பாஸ்கிக்குங் காலத்திலே அருகிலிருந்தவர்கள் ‘இவள் தததபுதர்விகாரம் செய்யவில்லை; ஆனால் இவள் பிள்ளை பெறுகிறபோது இவளைப்பேண்ப் பார்த்துத்த நாங்கள் அப்போது அயர்ந்து தூங்கிவிட்டபடியால், பிள்ளை பெற்றதையுங் கண்டிலோம்; (“உலயா உலயு—உலயா யலயா உலா உலா உலா”) என்று-யசோதையும் அப் பிராந்த மொழித்துக்கிடந்து உணர்ந்த பின்பிறே இவளைக்கண்டது உணர்ந்தபின்பு இவள் ‘பான்பெற்றேன்’ என்று சொல்லக்கேட்டோம்’ என்று சொல்லும்படியாக ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் சொன்னதனால் ‘தத்துச்சோண்டாள் கோலோ தானே பெற்றுள் கோலோ’ என்றனர்; ஆன்றார், இச்சொல்லாறாறுடைய லோசனிலகவுணமாய் அதிமாநுஷமான குணசெஷ்டிதங் களைக் கண்டவர் இப்பிராந்த இவள்பிள்ளையென்று சொல்லமுடியாதபடியும், யசோதை தாயும் “பிராயர்வல்லபிள்ளை நாயி! உன்னை என்றானே யென்பர் சிற்றா” என்று சொல் லும்படியாக ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிருப்பதற் இவ்வாறு கூறுதற்குச் சாரணமாகும். பிறர்க்கு அடங் காமையம் செருக்குப்பற்றி, சண்ணைசுச் சிங்கச்சுட்டி உவமை; தாய்க்கு அடங்காதவன் னர்க்கு அடங்காததனால், ‘அசோதையிளஞ்சிங்கம் கோபாலகோளி’ என்றார். தத்து-‘ஹி’ என்ற வடசொற்சொது. கொல்-இடைச்சொல்; ஐயப்பொருளது. சித்தம்-‘ஹி’ கோபா லர்க்குகோளி—“இடையரி வடசொல்லினியமபிய கொளாதவம்...யாவர்க்கு நெறயே” என்ற புறநடைச்சூத்திரமறிச. (“சிலவிசாராமாயுயர்ந்தனை” என்பதும் விதியாம்.) கோள்-மிடுக்கு; முகனிலிந்திந்த சொழிற் பெயர். ....

125 கொங்கைவன் கூனிசொற்சொண்டு * குவலயத்

துங்ஞ்சர்சியம் பரியம்ராச்சியமும் *

எங்கும்பாதற்குருள் வன்கானடை *

அங்கண்ணன்பூச்சிசாட்டுகின்ற னம்மனையப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். (8)

கொங்கைவன் கூனி சொற்சொண்டு	{ முதுகிசை) முடியெழும்பிநற் போன்ற பல்ஷடமான கூடியு டையளான மந்தகாபிண்டைய சொல்லி அங்கிசுத்த	பரியம்	(அங்குலொது) குதிரைகளையும்
		இராச்சியமும்	ராஜ்யத்தையும்
		பரதற்கு அருள்	பரதாழ்வானுக்குக் கொடுத்துவிடு
		வல்கான் அடை	கொடியகாட்டை அடைந்த
எங்கும் குவலயம் துங்குக் கரியம்	{ எல்லாவிடங்களிலுமுள்ள இப்பூம் யில் (இருப்பதெனில்) சிறந்தது வாயுநாளைகளையும்	அங்கண்ணன்	அழகிய கண்ணையுடையவன இவன்

அப்பூச்சி காட்டுகின்றான் ***—.

***—முற்றுமையத்தால் ராமக்ருஷ்ணரிருவரையும் ஒருவராவே கொண்டு ஆழ்வார் இங்ஙனாள்ச்செய்கின்றனவென்க. கொங்கை—கூனுக்கு அடைமொழி; வல்—கூனிக்கு அடைமொழி. பெருமாளுடைய வநயத்தரைக்கு மூலகாரணம் கூனிபானமைபற்றிக் ‘கூனி சொற்கொண்டு’ என்றார். குவலயத்துங்கக்கரி—வடசொற்றொடர். இராச்சியம்—ராஜ்யம்; வடசொல்திரிபு. [அங்கண்ணன்.] கண்—தையயாகவுமாம்; பட்டாபிஷேகத்துக் காகக் கட்டின காப்போடே காட்டுக்குப்போகச் சொன்னபோதும் முகங்கருகாமல் மலர்ந்து முடிதவிர்ந்து சடை புனைந்து நாட்டைவிட்டுக் காட்டுக்குப்போன பெருமாளுடைய மறாகுணத்தை வியந்து, அவனது தையையை அழகிதாகக் கொண்டாடுகிறபடி. (8)

126 பதகமுலைவாய்ப் பட்டகளிறு *

கதறிக்கைகூப்பி யென்கண்ணகண்ணவேன்ன *

உதவப்புள்ளுந்து அங்குறுதுயர்தீர்த்த *

அதகன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்ற னம்மனேயப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். (9)

பதகம் முதலை வாய் பட்ட களிறு	பாதிக்குந்தன்மையையுடைய முதலை யின் வாயிலே அகப்பட்ட பூரிகஜேந்தராமுவான்	புள் ஊர்ந்து உறு துயர் தீர்த்த அதகன்	பெரியதிருவடியை வாஹநமாகக் கொண்டு சென்று [அந்தயானையின்] மிக்கவருத்தத்தைப் போக்கி [ஆசிரித ரக்ஷணத்தில்] மிக்கையுடையவன்
கதறி கை கூப்பி என் கண்ண கண்ண என்ன அங்கு உதவி	(தன் வருத்தத்தோன்றக்) கூப்பிட்டு கையைக் குவித்துக்கொண்டு 'என்னுடைய கண்ணனே!' என்னு பலகாலழைக்க அப்போதே [அந்தயானைக்கு] உதவும்படி		வந்து *** அப்பூச்சி காட்டுகின்றான்—.

* * *—பதகம்—“ஸாஸகம்” என்ற வடசொல் விகாரம்: ‘வாதகம்’ என்பதன் (குறுக்கல்) விகாரமெனக்கொண்டால் (சாபமாகிற) பாபத்தைபுடையவனென்று பொருளாம். உறுதுயர்—ப்யாஸப்பட்டுப் பறித்த பூபயனற்றுப் போகின்றதே என்னுந் துயர்; “உயிர்போகிறதே” என்ற துயான்று. உறு—மிகுதியைக் குறிப்பதோர் உரிச்சொல். களிறு—யானையின் ஆண்மைப்பெயர்: (பெண்மைப்பெயர்—பிடி.) களி—மதக்களிப்பு; அகஜையுடையது—களிறு எனக் காரணக்குறி: று—பெயர்விசுதி; ஒன்றன்பால் விசுகியெனக் கொள்ளலாகாத; பால்பகா அலிர்ணைப்பெயராதலால். அதகன் — ஹதகன்; ஆசிரித விரோதபை ஹசம்பண்ணுமவன். ....

127 வல்லாளிலங்கை மலங்கச்சரந்தூரந்த *

வல்லாளனை விட்டுசித்தன்விரித்த *

சொல்லாரந்தவப்பூச்சிப் பாடல்வைபத்தும்

வல்லார்போய் * வைகுந்தம் மன்னியிருப்பரே.

(10)

வ. ஆர் இலங்கை	பாசாணிகளான விரிகளையுடைய மலங்க	சொல் ஆர்ந்த அப்பூச்சி பாடல் இவை	சொல்லார்ப்பூச்சிப் பாடல்
சொல் ஆர்ந்த	அவ்வாச்செவ்விய	பத்தும் மட்டும்	வகிச்செவ்வகவெல்லா
வில் ஆயிர	விட்டுப்பிழிந்தாமைக்கு முன்பு	போய்	அச்சு இவர்க்கமாகப்போய்
விட்டுசித்தன்	விட்டுப்பிழிந்தாமைக்கு முன்பு	போய்	அச்சு இவர்க்கமாகப்போய்

* * *—சொல்லாரந்த பாடல்வைபத்தும் = இத்திருமொழியில் அர்த்தத்தைக்கவனிக்க வேண்டுமென்கிற சுவா முட. வெண்பா; சொல்லை பாடிப்பாடியா என்று சுருத்தது. இச்செய்யுள், மலங்கையால் வந்தது விசொச்சகங்கப்பெயர்வாலால் “விட்டுசித்தன் விரித்தன்” என்று பாடி மானால் தனைக்குப் பொருந்துமென்பர் சிலர். ஸரம்—வடசொல். ... (10)

அடிவரவு:—மெச்சு மல சரம் இட்டு செப்பூண்ட செப்பு தத்துக் கொங்கை பதகம் வல்லார் ஆவன.

முதல்திருமொழி உரை முற்றுப்பெற்றது.

இரண்டாம்பத்து—இரண்டாந் திருமொழி, அரவணையாய்.

அவதாரிகை:—கண்ணபிரான் பகல்முழுதும் வினையாடி யினைத்துப், பொழுது
பொனனதாம் முலைபுண்பதையும் மறந்து உறங்கிப்போய் பொழுதுவிடிந்து நெடும்போதாயும்
சன்விழியாதி ருக்கவே, யசோதைப் பிராட்டி அப்பிரானைத் துயிலெழுப்பி முலைபுண்ணுமையை
அவ்வகூடிலிவீத்துத் தன்முலையை புண்ணுவெனுமென்று கிரீப்பத்தித்து விரும்பி ணட்டின
பலையை ஆழ்வார் தாமுறுப்பவிக்க விழும்பித் தானம அவ்யசோதைப் பிராட்டியாகவே
பாவித்தய்கொண்டு அவனை அம்மமுண்ண வெழுப்புதல் முதலியவற்றைப் பேசி இனிய
பாட்டு—இத்திருமொழியில். .... *
.....

128 அவணையாயயரேறே அம்மபுண்ணத்துயிலெழாயே *

இரவபுண்ணுதறங்கிப்போய் நறுமுச்சிசொண்டதாலோ *

வரவங்காணென்வயிறசந்தாய் வனமுலைசன்சொர்த்துபாய் *

திருவடைவாய்மடுத்தத் தீனைச்சுதைத்தப்படுகிடாயே.

(1)

செஷசாயானரே!	(உறங்குப் பசியிலை யென்போமென்றே)
இரவபுண்ணுதறங்கிப்போய்	உறவு அசை சாய் வயிறுதளர்த்து கின்றாய்;
வரவங்காணென்வயிறசந்தாய்	வரவங்காணென்வயிறசந்தாய்
வனமுலைசன்சொர்த்துபாய்	வனமுலைசன்சொர்த்துபாய்
திருவடைவாய்மடுத்தத்	திருவடைவாய்மடுத்தத்
தீனைச்சுதைத்தப்படுகிடாயே.	தீனைச்சுதைத்தப்படுகிடாயே.

***—[அரவணையாய்] எம்பெருமான் திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையைவிட்டு
கூர்ந்துவந்த தோன்றலான, “சென்றற்குடையாய்” என்கிறபடியே அவ்வக்காலத்
தற்கு எற்ற கோலங்கொண்டு அடிமை செய்பவனான அத்திருவனந்தாழ்வான் கண்ணபிரா
வங்குத திருப்பள்ளி மெத்தையாய் இனித துவங்குவதற்கு உதவுகின்றன என்க. ‘அம்ம
புண்ண’ என்றது—கண்ணனுடைய குழந்தைப் பருவத்திற்குத் தக்கபடியாக யசோதை
சொல்லியதாகும். சிங்கம் முதலியவற்றின் ஆணை புணர்த்துகின்ற ‘ஏறு’ என்ற பெயர்
இலக்கணியால் ‘பிரதானன்’ என்ற பொருளைத் தரும். இரண்டாமடியின் ஈற்றிலுள்ள
கூல்—‘ஆதலால்’ என்பதன் சிதைவு; இனி, ஆல், ஓ—இரண்டும் இரக்கப் பொருளைக்
குறிப்பன வென்றமாம். வயிறசந்தாய்=நன்னூலார், “சினினை சினையொடும்
முதலொடுஞ் செய்தியு” என்றாராதலின், சினினை முதலொடு செறிந்ததென்க. “வனப்பு
முலை” என்கிறதின—‘வனமுலை’ என்று விகாரப்பட்டதென்பர்; “வனமே நீரும் வனப்பு
மீமூர், தழாயும் மிகுதியுங் காடுஞ் சோலையும், புற்றுமெனவே புசலுமெண் பேரே” என்ற
செண்டின்படி ‘வனம்’ என்ற சொல்லே அழகைக் குறிக்குமென்பதும் பொருந்தும். (1)

129 வைத்தனெய்யுங்காய்ந்தபாலும் வடிதயிருந்நறுவேண்ணெயும் *

இத்தனையும்பெற்றறியே னெம்பிரான்நீய்நந்தபின்னை *

எத்தனையுஞ்செய்யப்பெற்றும் ஏதுஞ்செய்யென்கதம்படாதே *
முத்தனையமுறுவல்செய்து மூக்குறிஞ்சிமுலையுணையே. (2)

எம் பிரான்	எமது உபகாரகனே!	எத்தனையும் செய்யப் பெற்றும்	(1) வேண்டினபடி பெல்வாம் நீ செய்யலாம்;
வைத்த செய்யும் காய்ந்தபாலும் வாழ தயிரும் நறு வெண்ணெயும்	உருக்கிவைத்த செய்யும் ஏடு மிகுதி யாகப் படியும்படி காய்ந்த பா ளும் (உள்ள நீரை) வாழ்த்துக்கட் டியாயிருக்கிற தயிரும் மணமிக்க வெண்ணெயும்	ஏதும்செய்யேன்	(அப்படி நீ செய்வதற்காக நான் உனனை ஒன்றும் செய்யமாட் டேன்;
இத்தனையும்	ஆகிய இவைவெல்லாவற்றையும்	கதம் படாதே	நீ கோபியாதே கொள்;
நீ பிறந்த பிள்ளை பெற்று அறியேன்	நீ பிறந்த பிறகு கண்டதின்கை;	முத்து அனைய முறுவல் செய்து	முத்ததப்போல் வெண்ணிறமாக மந்தல்மிதம்பண்ணி
		மூக்குஉறிஞ்சி முலை உணையு	மூக்கை உறிஞ்சிக்கொண்டு முலையுண்டாயாக.

* * * —இத்தனையும் பெற்றறியேன்—(நெய் பால் முதலியவற்றில்) சிறிதும் சேஷித் திருக்கக் கண்டிலேன் என்றுமாம். கதம்—கோபம். குழந்தைகள் மூக்குறிஞ்சி முலையுண்ணு தல்—இயல்பு, ... (2)

130 தந்தம்மக்களமுதுசென்றால் தாய்மாராவார்தரிக்ககில்லா *
வந்துநின்மேற்பூசல்செய்ய வாழுவல்லவாகதேவா *
உந்தையாருந்திறத்தரல்ல நுன்னகாளுன்றூர்ப்பமாட்டேன் *
நந்தரோபண்ணிசிறுவா நான்குரந்தமுலையுணையே. (3)

தந்தம் மக்கள் அழுது சென்றால்	தங்களுடைய பிள்ளைகள் அழுது கொண்டு (தம் தம் வீட்டுக்குப்) போனால்	உாதையர் உள்	உன் தகப்பனா உன் விஷயத்தைச் சிறந்தர் அல்லர்	உன் தகப்பனா உன் விஷயத்தைச் சுவனிப்பவரல்லர்;
தாய்மார் அறார் தரிசா சில்லார்	(அக்குழந்தைகளின்) தாய்மாரர்கள் பொறுக்கமாட்டாதவர்களாய்	நான் உனனை ஒன்று உரப்பமாட்டேன்	(அபலியான) நானும் திம்பில சை வனாந்த உன்னை சிறிதும் அடத் ட வல்லமையற்றிராநின்றேன்;	இவையெல்லாம் கிடக்க;
நெது பின்மேல் பூசல் செய்ய வாழ வல்ல வாகதேவா	(கம் குழந்தைகளை அழைத்துக் கொண்டு) வந்து உளமேல் பிசுநாக (அதைக்கூட்டு) மகிழ்வல்ல கண்ண பிள்ளே!	நந்தகோபன் அணி	நந்தகோபமுடைய அழகிய சிறுவா	நந்தகோபமுடைய அழகிய சிறுவா!
		உன் பால் உறிஞ்சி முலையு உணையு	உன் பால் உறிஞ்சி முலையு உணையு	உன் பால் உறிஞ்சி முலையு உணையு

* * * —கண்ணிரான் தன்னோராயிரா பிள்ளைகளோடு விளையாடப்போனால் எல்லாப் பிள்ளைகளும்போல விரால் அபிவினையனை அழித்துக்குத்தி விளையாடுவதற்கால் அழுது கொண்டே விட்டுநின்றுசெல்லுமா அபிவினையனைக்கொண்ட தாய்மார்சன் மனமபொருமல் நெர்த்த அபிவினையனைக் கண்ணாய் கண்ணாமாய் அழைத்துக்கொண்டுவிட்டு காட்டி இவன் மேலே பழிசொல்லிப் போங்கதில் இவன் அதனைச் சற்று இழைப்புக்கொள்ளாமல் அதையே துன்ப்தியாகக்கொண்டு விட்டுவிடப்பென்பதென்கதம் காட்டுகிறார் — முதலியண்டியால். [வாகதேவா] பசுவின் வயிற்றிலே புரி பிறந்தது! பெண்கிறார். உன் + தந்தையார் = தந்தையார்; மனமபொரு. ... (3)

131 கஞ்சன்றன் னற்பணர்க்கப்பட்ட கள்ளச்சகலகல்கழிய *
பஞ்சியன்னமெல்லடியால் பாய்ந்தபோதுநொந்திடுமென்று *
அஞ்சினேன்காணமரர்கோவே ஆயர்கூட்டத்தளவன்றாலோ *
கஞ்சினேன்வஞ்சனையால் வலைப்படுத்தாய்முலையுணையே. (4)

- 133 மின்னணையறுண்ணிடையார் விரிசூழல்மேல்நுழைந்தவண்டு *
இன்னிசைக்கும்வல்லிபுத்தூர் இனிதமர்ந்தாயுண்ணைக்கண்டார் *
என்னநோன்புநோற்றுகொலோ இவனைப்பெற்றவயிறுடையாள் *
என்னும்வார்த்தையெய்துவதித்த இருமகேசாமூலியுனையே. (6)

மின் அணைய	மின்னலையொத்த	அமர்ந்தாய்	எழுந்தருளியிருப்பவனே!
தன்	ஸூகீழ்மமான	உன்னை கண்டார்	உன்னைப்பார்த்தவா
இடையார்	இடையையுடைய பெண்களின்	இவனை பெற்றவயிறு	இவனைப் (பிள்ளையாகப்) பெற்ற
விரி சூழல் மேல்	விரிந்த [பரந்த] கூந்தலின்மேல்	உடையாள்	வயிற்றையுடையவள்
அழைந்த	(தேனை உண்ணப்) புதுந்த	என்ன நோன்பு	என்ன தபஸ்ஸு பண்ணினானே!
வண்டு	வண்டுகள்	நோற்றுகொலோ	என்று கொண்டாடிச்சொல்லுகிற
	(தேனையுண்டு களித்து)	என்னும்	வார்த்தையை
இன் இசைக்கும்	இனிதாக ஆளத்தினைவதெதுப்	வார்த்தை	(எனக்கு) உண்டாக்கின
	பாடுமிடமான	எய்துவித்த	ஹருஷிகேசனே!
வல்லிபுத்தூர்	பூநிலில்புத்தூரிலே	இருமகேசா	முனை உனயும்—.
இனிது	போக்யமாக		

* * *—[என்ன நோன்பித்தயாதி] ரூபகுணசேஷ்டிதாதிகளாலே இப்படி லோசனில்கூற
ணையுள்ள இப்பிள்ளையைப் பெற்றாரும் ஒருத்தியே!, அவள் தான் பூர்வஜம்மத்தில் நோற்ற
நோன்பு என்னோ! என்று என்னைப் பலரும் கொண்டாடும்படி பிறந்தவனே! என்று—
யசோதை, கண்ணன் தன் வசப்படுகைக்காகப் புழங்குது கூறுகிறபடி. ஹருஷிகேசன்—
(ரூபகுணதிகளாலே) ஸர்வேந்த்ரியங்களையும் கவருமவன். இப்பாட்டின் முன்னடிகளில்
ஆண்டாளுடைய கூந்தலிலே எம்பெருமானாகிற தெய்வ வண்டு ஆசைகொண்ட மைசாட்டிற
றாகும். ....

- 134 பெண்டிர்வாழ்வாரின்னொப்பாரைப் பெறுதுமென்னுமாயாலே *
கண்டவர்கள்போக்கொழிந்தார் கண்ணினையார்சலக்கோக்கி *
வண்டலாம்பூங்குழலினார் உன்வாயமுதமுண்ணவேண்டி *
கொண்டுபோவான்வந்தூரின்னர் சோவந்தாரீழலையுனையே. (7)

கண்டவர்கள்	(உன்னைப்) பார்த்தவர்களான	கண் இனையல்	(சமது) திரண்டு கண்கள் இனும்
பெண்டிர் வாழ்வார்	(தமது கணவாக்கு) மனையினர்	சலக்கோக்கி	(உனது) திருமேனி முழுமதும்
	பாடுகின்ற பிழைகள்		பிரிந்து
நொண்டிப் பாரை	உன்னைப்போன்ற (சுந்தரையான) உடம்பு	உன்னைப்	உன்னைப்போன்ற உடம்பு
பெறுதும் என்னார்	பெறுமோம் (செய்யுமோம்) என்	உன்னைப்	உன்னைப்போன்ற ஆசை கொண்ட
ஆசையாலே	உரி ஆசையுண்டு	உன்னைப்	உன்னைப்போன்ற உன்னை
போக்கு ஒழிந்தார்	(கொண்டவர்கள்) தேர்ந்தெடுத்த	கொண்டு போக	(உன்னை) எடுத்துக்கொண்டு போ
வண்டு உடைய பு	வந்தூரின் எஞ்சுகின்ற புஷ்பவ	கேவியா	கேவியாதனே!
குழலினார்	கீச மணிக் கூடையுடையவர்		

சீ முன உனயும்—.

* * *—முதலியாண்டியால்—பதிவிற்தைகளான பெண்களின் மனோதழும, பின்
புன்றலையடியால்—வாழ்வாராய் போசமநுபவிச்ச விந்மயின பெண்களுடைய மனோதழுமம்
சொல்லுகிறதென்க. அவற்றில் வேண்டினபடி ஆகிறது; இப்போது நீ முடிவாண்ண வர
வேண்டுகென்க. பெண்டிர்=இர் — பலர்பால் விகுதி. பெறுதும்—தன்மைப்பன்மை
வினைபுற்று. ஆராய்—வாட்சொல். சலக்க கோக்குதல்—சுவ்வொரு அங்கத்தினுடையவும்
வெளத்தியத்தையென்க. ....

135 இரு முலையோலே தீர்ந்தமல்லல் இருவரங்கமெர்செய்தாய் * உன்
தீருமல்குத்துதீசமுமார்வு தேக்கவந்தென்னெ குலேறி *
ஒருமுலையைவாய்மடுத்தே ஒருமுலையைநெருமச்சொண்டு *
இருமுலையம்முறைமுறையாய் எங்கியேங்கியிருந்துணையே.

(8)

இரு முலையோலே தீர்ந்தமல்லல் இருவரங்கமெர்செய்தாய் * உன்	இரு முலையோலே தீர்ந்தமல்லல் இருவரங்கமெர்செய்தாய் * உன்
தீருமல்குத்துதீசமுமார்வு தேக்கவந்தென்னெ குலேறி *	தீருமல்குத்துதீசமுமார்வு தேக்கவந்தென்னெ குலேறி *
ஒருமுலையைவாய்மடுத்தே ஒருமுலையைநெருமச்சொண்டு *	ஒருமுலையைவாய்மடுத்தே ஒருமுலையைநெருமச்சொண்டு *
இருமுலையம்முறைமுறையாய் எங்கியேங்கியிருந்துணையே.	இருமுலையம்முறைமுறையாய் எங்கியேங்கியிருந்துணையே.

* * *—தீருமல்குத்துதீசமுமார்வு=தீரு - தீராமல் என்றமாம. தேக்க—தேக்கி
என்பதன் விசாரம். ஒரு முலையை வாயில் வைத்துக்கொண்டு மற்றொரு முலையின் காமலபக்
செய்தால் நெருமச்சொண்டு பால் மிகுதியினால் மூச்சுத்தணக்க மாறிமார் முலையின்னுதல்—
குறையாகவாயில்பு; “ஒருசையாலொரு முலையும நெருடா—வாயிலே முலையிருக்க”
என்ற பெருமான் திருமொழியிங் காண்க இது—தன்மை வகிற்சி [ஸ்வபாவோக்தி]. (8)

136 அங்கமலப்போசகத்தில் அனிகொள்முத்தஞ்சந்திண்போல் *
செங்கமலமுசம்வியாப்பத் தீமைசெய்திம்முற்றத்தாடே *
அங்கமெல்லாம்பமுதியாக அனையலேண்டாவம்மலம் *
அங்கமரர்க்கமுதள்தத அமரர்கோவேமுலையுணையே.

(9)

அனிகொள்முத்தஞ்சந்திண்போல் *	அனிகொள்முத்தஞ்சந்திண்போல் *
செங்கமலமுசம்வியாப்பத் தீமைசெய்திம்முற்றத்தாடே *	செங்கமலமுசம்வியாப்பத் தீமைசெய்திம்முற்றத்தாடே *
அங்கமெல்லாம்பமுதியாக அனையலேண்டாவம்மலம் *	அங்கமெல்லாம்பமுதியாக அனையலேண்டாவம்மலம் *
அங்கமரர்க்கமுதள்தத அமரர்கோவேமுலையுணையே.	அங்கமரர்க்கமுதள்தத அமரர்கோவேமுலையுணையே.

* * *—புழுதியையாமல் முலையின்ன வராய் என்கிறார். செந்தாமரைபோன்ற
திருமல்குத்தலில் வியாவைததுவிகள் அருமபுதற்கு ஒரு அபூதோபமை கூறுகின்றார் முதலடி
யில்—தாமரைமலர் முத்துக்கள் சிந்தியிருந்தாலொக்குமென்கிறார். ... (9)

137 ஓடவோடக்கண்கணிகள் ஒலிக்குமோசைப்பாணியாலே *
பாடிப்பாடிவருகின்றையப் பற்பநாபன்னிறிந்தேன் *
ஆடியாடியசைந்தசைந்திட்டு அதனுக்கேற்றகூத்தையாடி *
ஓடியோடிப்போய்விடாதே உத்தமாரீமுலையுணையே.

(10)

ஒட ஒட ஒலிக்கும் கிண்கிணிகா ஒசைப்பாணியாலே	{ குழந்தைப் பருவத்துக்குத் தக்க படி பதநி ஒழிவதால் சப்திக் கின்ற பாதச் சதவகைகளினு டைய ஒசையாகிற சப்தத்தால்	ஆடி ஆடி வருகின்றாயை	{ ஆடிக்கொண்டு வருகின்ற உன்னை
பாடி பாடி அசைக்கு ஏற்ற கூத்தை	{ இடையிடையி அப்பாட்டிற்குத் தகுந்த ஆட் டத்தை	பற்பாபன் என்று இருந்தேன்	{ (வேரோரபரணம் வேண்டாதபடி) பதமத்தை நாயியிலுடைய னெனது எண்ணியிருந்தேன்;
அசைத்து கொடுத்தி	{ வலப்புறமாகவும் இடப்புறமாகவும் அசைத்து	நீ ஆடி ஒடிஒடி போய் விடாதே	{ நீ ஆடிக்கொண்டேன் (எனக்கெ எட்டாதபடி) ஒடிப்போய் விடாதே.

முலை உணாய்—.

***—கண்ணபிரான் நடந்துவருமபோது திருவடிச்சதங்கைகளின் ஒசைதானே பாட்டாயிருக்குமென்க. [பற்பாபனென்றிருந்தேன்] “கொப்பூழிலெழு கமலப்பூவழகா” என்றபடி வேறொரு ஆபரணமும் வேண்டாமல் திருநாயிகமலமே ஆபரணமாம்படி யிருப்பா நெருவனன்றோ இவன்! இவனுக்கு வேறொருபாட்டும் கூத்தும் வேணுமோ? சதங்கை யோசையும் நடையழகுமே பாட்டும் ஆட்டமுமாய் அமைந்த ஆச்சரியம் என்னே! என்று வியப்புக்கொண்டிருந்தேன் என்க. இனி,—இவன் அழிந்துகிடந்த வலகத்தை நாயிகமலத்தி லுண்டாக்கினவனன்றோ, ஆகையால் நம்முடைய ஸத்தையையுந் தருகைக்காக வருகிறருனென் றிருந்தேன் என்றும் விசேஷார்த்தம் கூறுவர். .... (10)

138 வாரணிந்தகோங்கையாச்சி மாதவாவுண்ணென்றமற்றும் *

நீரணிந்தகுவினவாசம் நிகழநாறும்வில்லிபுத்தூர் *

பாரணிந்ததொல்புகழான் பட்டர்பிரான்பாடல்வல்லார் *

சீரணிந்தசெங்கண்மால்மேல் சென்றசீந்தைபெறுவார்தாமே.

(11)

வார்—அணிந்த கொங்கை ஆய்ச்சி மாதவா உண் என்ற மாற்றம்	{ கச்சை அணிந்துகொண்டிருக்கிற ஸ்தனங்களையுடைய யசோதை 'மாதவனே! உன்பாயாக' (முலை யை) என்று(வேண்டி)சொன்ன வார்த்தையைக் குறித்தனவான,— நீர்நிலையை அழகுடையதாகச்செய் கிற செங்கழுநீரின் சல்ல வாகனனை ஒரேமாதிரியாக எப்போதும் வீசுகின்ற வீசுவது	பார் அணிந்த தொல் புகழான்	{ பூமிமுருவதும் அழகாகப் பரவிய பழமையான சீர்த்தியையுடைய வருமான	
நீர் அணிந்த குவின வாசம் நிகழ னாறும் வில்லிபுத்தூர்		பட்டர்பிரான் பாடல் வல்லார்	{ பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த பாசரங்களை ஒதவல்லவர், சீர் அணிந்த செம் கண் மால்மேல்	{ குணங்களாலும்கூடிய இவ்வுத திருக் கண்களையுடைய திருமாலிடத்தில்
		சென்ற சீரனை பெறுவர்	{ டிரைட் மரத்தை அடைவார்கள்.	

***—வாரணிந்த கோங்கையாச்சி—ராஜாக்களுக்கு போக்யமான பொருளை வேலைக் காரர் மூடிக்கொண்டுபோவதுபோல, எண்ணனுக்கு விருப்பமான ஸ்தனங்களை யசோதை பிறர்க்கன்படாதபடி கச்சினால்மறைத்து வைப்பாளென்க. மாற்றம் (ஆகிய) பாடல் எனத் தொடரும். குவளை—“குவலய” என்ற வடசொல் வாராய்: “குவலயம்” என்பது மதுவே; “குவலயம் குவலயம் குவலய குவலய குவல” என்பது—வடமொழி நிகண்டு. வாசம்—“வாஸகா” என்ற வடசொற்சிறை. “சிகழ்நாறும்” என்றபாடம் பொருந்தாது. (11)

அடிவரவு—அரவணை வைத்த தந்தம் கஞ்சன் நியமின் பெண்டிர் இருமலை அங்கமலம் ஓட வாரணி போய்.

இரண்டாந்திருமொழி உரை முற்றுப்பெற்றது.

ரண்டாம்பத்து—மூன்றாந்திருமொழி, போய்ப்பாடு.

—அந்தாதித்தோடையாலமைந்தது)

(கண்ணனைக் காதுசுத்த அனந்தரன்)

அவதாரிகை:—யசோதைப்பிராட்டி கண்ணபிரானுக்குக் காதுசுத்திக் காது பெருங்கிக் காதனிகளும்பிட்டு அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டும் காதுக்குகையாகிற அவ்வுதவத்துக்கு னரில் பெண்களையெல்லாமழைத்துவிட்டு, வந்தவர்களை ஸம்பாவிக்கைக்கிடான ஆடைக்காய் முதலியவைகளையும் ஸம்பாதித்து வைத்து அவனைக் 'காதுசுத்தவா' என்றழைச்சு, அவன், காது நோகுமென்றஞ்சி 'வரமாட்டேன்' என்னச்செய்தேயும். அவனஞ்சாமைக்குறுப்பான வார்த்தைகளைச் சொல்லியும் அவனுக்கு அபிமதமான வஸ்துக்களைக் காட்டியும் உடன்படுத்திக்கொண்டு காது பெருக்கினபடியை, ஆழ்வார் தாமும் அவனைப்போல அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டித் தமமை அவளாகப் பாவித்துத் தக்காலமபோலே அவனைக்குறித்து அப்பாசுங்களைப் பேசி அநுபவித்து இனியராகிகுரார்—இத்திருமொழியில்.

இத்திருமொழியில் முதற்பாசுரம்முதல் பன்னிரண்டாம் பாசுரமவரை முறையே எம்பெருமானுடைய த்வாதசநாமங்களைக் கூறிவருவது—ரத்நாவலியலங்காரத்தின் பாற்படும்.

139 போய்ப்பாடுடையநின்றநதையுந்தாழ்த்தான் பொருதிறஞ்சஞ்சகடிமன் *
காப்பாருமில்லை கடல்வண்ணாவுன்னேத் தனியேபோயெங்குந் திரிதி *
பேய்ப்பால்முலையுண்ட பித்தனே கேசவ நம்பியுன்னைக் காதுசுத்த *
ஆய்ப்பாலர்பெண்குகளெல்லாரும்வந்தா ரடைக்காய்திருத்திநான் வைத்தேன். (1)

<p>பாடு உடையன் } பெருமையை உடைய உன்தகப் ததையும் போய் } பனும் (வெளியே) போய் (திரும் தாழ்த்தான் } விருவதற்குத்</p> <p>பொருதிறல் கஞ்சன் } போர் செய்யுந்திறமையுள்ள கம்மை கடியன் } ளே (உன் விஷயத்தில்) மிகவும் கடல் வண்ணா } கஞ்சராயிராநின்றான்; உன்னை காப்பாரும் } கடல்போன்ற [சீரமஹரமான] வடி இல்லை } வைபுடையவனே! உன்னைப் பாது காப்பவரான வேறெருவரும் (இங்கு இப்போது) இல்லை;</p> <p>தனியே போய் } (நீபோவெனறல்) எங்கும் திரிதி } அனஹராயுழம்ப்போய் கண்டவிடங் கனிலும் திரியாநின்றாய்;</p>	<p>பேய் முலை பால் } பூதனையின் முலைப்பாலை உண்ட பித்தனே } உட்கொண்ட மதியக்கழுள்ள கேசவ நம்பி } கேசவனே! பூர்ணானவனே! உன்னை காதுசுத்த } உன் காதுகளைக்குத்துவதற்காக ஆய்ப்பாலா டெண்டு } இடைச்சியர்களாகிய எல்லாப் பெ கன எல்லாரும் } ண்டுகளும் உத்திராநின்றார்கள்; வந்தார் }</p> <p>நான் அடைக்காய் } நானும் (அவர்களுக்கு ஸம்பாவிக்க திருத்தி வைத்தேன் } வேண்டிய) வெற்றிலை பாக்குகளை ஆய்ந்துவைத்திருக்கிறேன்.</p>
---	---

* * *—கண்ணபிரானே!, உன்னை ரக்ஷிப்பதில் ஸமர்த்தரான உன் தகப்பனாரும் 'பசுக்களின் பின்னே போய்வருகிறேன்; வருகிறவரையில் நீ பின்னையைக் காப்பாற்றிக் கொண்டிரு' என்று சொல்லிச்சென்று இன்னும் வரவில்லை. கம்மனே உன்மேல் கறுந் கொண்டிருப்பதனால் எந்த ஸமயத்தில் யாரை அனுப்புவனே, என்ன செய்வனே, ஒன்றுக் தெரியவில்லை: உபாயமறித்து காப்பாற்றவல்ல வேறெருவரும் இங்கில்லை; நீயோ பயமறி யாமல் எங்குந் திரிகின்றாய்; பல பிள்ளைகளுடன் நான் திரிந்துகொண்டிருந்தால் என்னை யாற்றவாரென்று நீ நினைக்கவேண்டா; [கடல் வண்ணா] உன் வடிவழகை உன்னைக் கோட் சொல்லிக்கொடுக்குமே. மேலும் பிள்ளைகளோடே வினையாடுகிறாயென்று சொல்லவும் முடியாதபடி நீ அவர்களை விட்டுத் தனியே பல விடங்களில் திரிகின்றாய்: இப்படியெல்லாம் ஓடிப்போகாமல் கிட்டவா; உன்னைக் காதுசுத்த ஆய்ப்பாடிப் பெண்குகளெல்லாரும் வந்தி

140 வண்ணப்பவளமருங்கினிற்சாத்தி மலர்ப்பாதக்கிண்கணியார்ப்ப *

நண்ணித்தொழுமவாசிந்தைப்ரியாத நாராயணவிங்கேவாராய் *

எண்ணற்கரியப் பரானே திரியையெரியாமே காதுக்கிடுவன் *

கண்ணுக்கு நன்றுமழகுமுடைய கனகக்கடிப்புமிவையா.

கண்ணி தொழுமவா } கிட்டி வணங்குகிறவர்களுடைய
 சிந்தை பிரியாத } மகன்னில் நின்று விட்டு நீங்காத
 நாராயண } நாராயணனே!
 (ந)

உண்ணும் பவனம் } (மீக்க செந்நிறத்தையுடைய பவழ
 மருகுகினில் சாத்தி } வடந்தைத் திருவரையிலே சாத்
 திக்கொண்டு

மலர் பாதம் கிணர் } தாமரைமலர் போன்ற பரதகவளி
கிணர் ஆர்ப்ப } லணிந்த சதவகை ஒலிக்குட்பட
இக்கே வாராய்—;
(உன்மேல் அன்பிலா தவர்களுக்கு)

எண்ணற்கு அரிய } நினைப்பதற்கு அருமைபான
பிரானே } ஸ்வாமியே!

திரியை எரியாமே } தூலதிரியை எரிச்சலுண்டாகாதபடி
காதுக்கு இடவன் } (உவ) காதுகளுக்கு இடுவேன்;
(அப்படியே திரியைவிட்டுக் காதுபெருக்க ஓடு,

பபடித திரியைபிட்டுக் காதுபெருக்க ஓவ,
பின்பு நீ அணியவேண்டியபவையான)

கண்ணுக்கு நன்றும் } கண்களுக்கு மிகவும் அழகை
அழகுதடையகன } யுடைய (தாசநீயமான) பொரு
கமகமப்பும் இவை } மட்பும் இவையாகும்;
அ. ஸீசாயம்.

* * *—கீழ்ப்பாசரத்தில் காதுகுத்த அழைத்தாள்; காதில் நூல்திரியை இட அழைக்கிறான்—இப்பாட்டில். காதுகுத்தி நூல்திரியை இட்டுக் காது பெருக்கியபின்பு காதுகளினைவிடுதல், இயல்பு. அழகும்—உம்—இசைநிறை. “கனகக்கீழ்ப்புழைவையாம்” என்றும் பாடம் கொள்ளலா மென்பர் சிலர், அது வேண்டா. கடிப்பு—கர்ணபூஷண (2)

141 வையமேல்லாம்பெறும்வாரசடல்வாழும் மகரத்தனடிசோண்டுநவத்தேன்*

வேய்யவேகா தில் தி ன. டய் டுவன் நீ வேண்டி டதேல்லாந்தா வன் *

உய்யவீவ்வாயர்குலத்தீனிலதோன்றிய ஒண்கடராயர்கொழுநதே *

மையன்மைசெய்திளவாய்ச்சீயுள்ளது; மாதவனேபங்கேவாராய்.

மேலே உள்ளவற்றைப் பற்றித் தகவல் கொடுக்கப்படுகிறது. மேலே உள்ளவற்றைப் பற்றித் தகவல் கொடுக்கப்படுகிறது.

111 | 11, 17, 23
 பெயர் # - 111 | 11 க்கு ஒளி 111 மைய 11 - 1
 கொடுத்தேன் } கன்ன கொ - 11, 17, 23, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 149, 150, 151, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 170, 171, 172, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 779, 780, 781, 782, 783, 784, 785, 786, 787, 788, 789, 790, 791, 792, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 809, 810, 811, 812, 813, 814, 815, 816, 817, 818, 819, 820, 821, 822, 823, 824, 825, 826, 827, 828, 829, 830, 831, 832, 833, 834, 835, 836, 837, 838, 839, 840, 841, 842, 843, 844, 845, 84

கவயம் எப்போது } 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 83

வினா 10. (அ) கீழ்க்கண்ட வினாக்களுக்குரிய பதில்களைக் கொடுக்கவும்.

கேள் நல்லவதென்ற (புதிதாய்) பிள்ளைகளைப் பற்றி

கொண்டிருக்கிறேன்.

(உணர்வுக்குத் தீர்வு உண்டாகாமல்
விடுதலை போராட்டம்)

மேலும்   மேலமுதலிடுகருமாடி
காதிர் திரியை } (உன்) காதிசெல்

இதோள்	}	திரிபை துழிவோன;
சீமேன்மயது		சீவருமயிய பொருளாகன

ம. சுவாமிநாதன் — சரி: பதிலே!

உலகத்து } மடமைப் பருவமுடைய
பெண்கள மறஸ்ஸிலே

சமயம் எம் செய்து—உயர்மொழிதைசு செய்து
கெ

இங்கே வாராய்—.

* * *—நீ இப்போது திரியையிட்டுக்கொண்டால் பின்பு பொற்கடிப்புமாத் தாமல், நிகச்சிறந்த மகரகுண்டலங்கனையும் அணியலாம்; காது தினைவு தின்னாமல் நுக்க வெப்பமாகவே திரியையிடுவேன்; உனக்கு வேண்டிய பணியாரங்கனையும் பழங்கனையும் தருவேன்; நீ வர வேணும் என்று சொல்லி யழைக்கிறான். வெப்பு தினைவுக்குப் பரிஹாரமாதலால் ‘வெய்யவே காத்தல் திரியையிடுவேன்’ என்றான். ... .. (3)

142 வணநன்றுடையவயிரக்கடிப்பிட்டு வர்காதுதாழப்பெருக்கி *
குணநன்றுடையர்கோபாலபிள்ளைகள் கோலந்தாநீசொல்லுக்கொள்ளாய் *
இணைநன்றுகியவிக்கடிப்பட்டால் இனியபலாப்பழந்தந்து *
சுணநன்றணிமுலையுண்ணத்தருவன்னான் சோத்தம்பிரானிங்கேவாராய். (4)

இ கோபாலா பிள்ளைகள்	இந்த இடைய பிள்ளைகள்	(இப்படியாமல் எழுது சொல்லிக் கேட்டு)	இணைநன்று	ஒன்றோடொன்றேதது மிகவெடி
வர்காது தாழ்பெருக்கி	(தமது நீண்ட காதை (தோளளவற) தொங்கும்படி பெருக்கி	அழகிய இ கடிப்ப இட்டால்	கியனவா வருச்சிற இக்கடிப்பை அண்டது கொண்டால்,	நான் இனிய பலாப் பதம் தந்து
வணம் நன்று உடைய வயிரம் கடிப்பு இட்டு	நல்லநிறத்தை மிகுதியாக வுடைய வயிரக்கற்கள் அழுத்திச் செய்த கடிப்பை அணிந்துகொண்டு	சுணம் நன்று அணி முலை உண்ண தருவன்	சுணங்கையுடைய மிகவெழுகிய முலையையும் (சீ) பருகும்படி கொடுத்தேன்;	பிரான் சோத்தம்
நன்று குணம் உடையா	ஸ்தகுணசாலிகளா யிரா நின்றார்கள்;	இங்கே வாராய்—		
கோவிந்தா நீ சொல்லு கொள்ளாய்	கோவிந்தனே! நீயோவென்றால் தாய்க்கிய என்னுடைய சொல்லிக் கேட்கிறாயிலை;			

* * *—கண்ணனைப்புகழ்ந்து அழைத்தும் அவன் வாராமையாலே, மற்றையிடைப் பிள்ளைகள் காதுபெருக்கிக் காதணிகளை யணிந்திருப்பதைக் காட்டி அப்பிள்ளைகளைக் கொண்டாடிச் சொல்லி ‘இவர்களைப்போல நீயும் தாய் சொல் கேட்டுக் காது பெருக்கிக்கொள்ள வேண்டாமோ? அப்படிச் காது பெருக்கிக் கடிப்பை யணிந்தால் நானுனக்கு நல்ல பலாப் பழம் தருவதோடு முலையையும் உண்ணத் தருவேன்; அப்பா! உன்னைக் கும்பிடுகிறேன், நீ இங்கே வரவேணும்’ என்று கொஞ்சியழைக்கிறான். வணம்—‘வண்ணம்’ என்பதன் தொகுத்தல். வயிரக்கடிப்பு—வஜ்ர குண்டலம். கோபாலர் + பிள்ளைகள் = கோபாலபிள்ளைகள்; “சில விகாரமா முயர்ந்தினை.” சுணம்—“சுணங்கு” என்பதன் விகாரமென்பர்: முலைமேல் தோன்றும் நிறவேறுபாடு; பசுலைநிறம். சோத்தம்—‘ஸ்தோத்ரம்’ என்ற வடசொற் சிதைவு என்னலாம்; இதற்கு—“அஞ்ஜலி பண்ணுமவர்கள் அதுக்கு அதுகூலமாகத் தாழ்ச்சிதோற்றச் சொல்லுவ தொரு சப்தவிசேஷம்” என்பது, பெரியஜீயருரை. ... .. (4)

143 சோத்தம்பிரானேன்றிறந்தாலுங்கொள்ளாய் சுரிசுழலாரோடுநீபோய் *
கோத்துக்குரவைபிணைந்திங்குவந்தாற் குணங்கொண்டிடுவேளுநம்பி *
பேர்த்தும்பெரியனவப்பந்தருவன் பிரானேதிரியிடவோட்டில் *
வேய்த்தடந்தோளார்விரும்புகருங்குழல் விட்டுவேநீயிங்கேவாராய். (5)

[illegible]

“சிலப்பதிகாரம்” என்னும் தமிழ்க்காப்பியத்தில் “ஆய்ச்சியர் குாவையம்” என்ற
பி. த. து. அடியார்க்கு நல்லாரருடையால், “குாவை யென்பது கூறுங்காலைச், செய்தோர் செய்த
காரமூர் விற்பு, மெய்தவரைக்கு மியல்பிற்றென்ப” எனவும், “குாவை யென்ப தெழுவர்
மன்கையர், செந்நிலை மண்டலம் கடகக் கைகோத்தநிலை கோட்பதின் றுடலாகும்” எனவுஞ்
சொன்னாராவின், இதுவும் ஆய்ச்சியரிடத்து நிகழ்தலான் ஆய்ச்சியர்குாவை யெனக் கூத்
தாற் பெற்ற பெயர்” என்று உரைத்தவாறு காண்க. “குாவை யென்பது கைகோத்தாடல்”
என்று ஸாமான்யமாகச் சொன்னான் ஒரு தமிழன். .... (5)

கண்ணாவென்கார்முதிலேசடல்வண்ணு சாவலனை புலிபுணரே.

(6)

[illegible]

* * *-காதில் கடிப்பிடவேனுமென்று யசோதை அழைத்துக்கொண்டிருக்கவும் கண்ணன் வாராதிருந்ததுமல்லாமல் மண்ணையும் தின்றானாக, அதற்காக அவன்கோபங்கொண்டு அவனையடிக்க, அப்போது அவன் தனதுவாயைத் திறந்துகொண்டு ஆகாயமுழுதும் தொனி பரவும்படி அழு, அதுகண்டு யசோதை ‘இவன் எவ்வளவு மண் தின்றிருப்பன்’ என்பதை வாயிலுள்ள மண்சுவட்டைக்கொண்டு தெரிந்துகொள்வோமென்று அவன்வாயை விரும்பிப் பார்க்கையில்; அவன் வாயிலுள்ளே உலகங்களையெல்லாம் முன்போலக்கண்டு ‘இவனை நமது மகனென்றெண்ணி அடித்தோமே!’, இவன் ஸர்வேச்வரனன்றோ’ என்று அஞ்சியிருக்க, கண்ணன் தன்னை யசோதை இப்படி வேறாக எண்ணினதைப் பொருமல் அதனை அவன் மறந்து தன் பிள்ளையென்றே கொண்டு தழுவுப்படி ஸமிபித்துநிற்க, அப்போது அவன் காதில் கடிப்பையிடுமபடிமுயல், கண்ணன் அது கண்டு ‘அம்மா! என் காது குத்திப்பதால் புண்ணு யிருக்கிறது. நோருப; ஆகலால் அது எனக்கு வேண்டா’ என்று மறுக்க, யசோதை ‘உன் காதில் புண் ஒன்றுமில்லை, அறிவிட்டது; இந்தக் குண்டலத்தை இந்நிப்போது உன் காது சற்றுமறியுப; அதை மாத்நிரம பொறுத்துக்கொள்ளவேணும்’ என்று சொல்ல, கண்ணன் அதற்கு இசைந்துநிற்ச, யசோதை அவனைப் பலபடியாகக் கொண்டாடிக் கடிப் பிடுமபோது உண்டாகும் நோலைப் பொறுப்பதற்காக முலைபுண்ணவேனுமென்று விரும்பு கின்றான். நோக்கி—நோக்க: எச்சத்திரிபு. அஞ்சி—‘இவனை நமமகனென்றெண்ணி யடித் தோமே, இவன்ருனிப்போது நாராடணனு யிராநின்றானே’ என்று அஞ்சினனென்க. உல-உலகம் உன்-உன்’ என்ற அனுபவக் கொன்றவன். ‘என்றிருந்தேன்’ என்பது மொரு பாடல். ஆகாசம் சப்தகுணகமாதலால் “விண்ணெல்லாம் கேட்க” என்றது. .... (6)

145 முலையேதும்வேண்டேனென்றேடி நின்காதிற்கடிப்பைப்பறித்தேறிந்திட்டு *

மலையையெடுத்துமகிழ்ந்துகன்மாரிகாத்துப் பசுநிரைமேய்த்தாய் *

சிலையொன்றிறுத்தாய்திரிவிக்கிரமா திருவாய்ப்பாடிப்பிரானே *

தலைநிலாப்போதேயுன்காதைப்பெருக்காதே விட்டிட்டேன் குற்றமேயன்றே. (7)

முலை ஏதும் வேண் டேன் என்று ஓடி	{ முலையையும் (மற்றமுள்ள பசு ணைகள்) எதையும் (நான்) விரும்பமாட்டேன்’ என்று சொல்லி ஓடிப்போய்	ஒன்று சிலை இறுத்தாய்	{ —ஒப்பற்றதொரு ருத் ததன்னை { பிராட்டியை மணம் புரிய) முறித்தவனே! —திரிவிக்கிரமனே!
நன் காதில் கடிப்பை பறித்து எறிந்திட்டு	{ (நான்) உன் காதிலிட்ட காதுநி னை பிடுங்கி யெறிந்துவிட்டு	திரு ஆயர் பாடி	{ திருவாய்ப்பாடிக்கு உபகா ர பிரானே } கனே!
மலையை எடுத்து மகிழ்ந்து கல் மாரி காத்து பசு நிரை மேய்த்தாய்	{ கோலத்தாமலையை (குடையாக) எடுத்துத் தூக்கி திருவள்ள முகந்து கல் வாஷத்தில் நின் றும் (இடையா முதலானவை) ரகித்து டக்களின் திரை மேய்த்தவனே!	தலைநிலா போதே	{ தலை நித்தாமலிருக்கிற இளங் குழந்தைப் பருவத்திலேயே உன் காதை பெருக் காது விட்டிட்டேன் { உன் காதைத் (திரியிட்டு)ப் பெருக்காமல் விட்டுவைத் தேன்; (அப்படி விட்டுவைத்தது) குற்றமே அன்றே —என்னுடைய அபராதமன்றோ?

* * *-கண்ணனைப் பலவிதமாகப் புழங்குது யசோதை முலையுண்ணச் சொன்னதம் அவனும அப்படியே முலையுண்ணத் தொடங்க, அப்போது யசோதை அவன் காதில் கடிப்பை இட்டாளாக, கண்ணன் மிகவும் கோபித்து ‘நீ கொடுக்கும் முலையும் வேண்டா, ஒன்றும் வேண்டா’ என்று சொல்லி அவளுக்குப் பிடிபடாமல் அப்பால் ஓடிச்சென்று காதிலிட்ட காதுநியையும் பிடுங்கி எறிந்துவிட்டனனாக, யசோதை மறுபடியும் பலவிதமாகப் புழங்குது

கொண்டு காதிற் கடிப்பை இடப்போகையில் அவன் இசையாமலிருக்க, யசோதையானவன், 'அப்பா! உன்மேல் ஒரு குற்றமுமில்லை; தலை செவ்வனே நில்லாத இளங்குழந்தைப் பருவத் திலேயே உன் காதைப் பெருக்காமல் விட்டிட்டது என்னுடைய குற்றமேகாண்' என்று வெறுத்துக் கூறுகின்றான். .... (7)

அவதாரிகை:—எட்டாம்பாட்டில், முதலிரண்டடி கண்ணன் பாசுரமாகவும் பின் னிரண்டடி யசோதை பாசுரமாகவும் செல்லுகிறது.

146 என்குற்றமேயென்றுசொல்லவும்வேண்டாகாண் என்னைநான்மண்ணுண்டேனாக *
அன்புற்றுநோக்கியடித்தும்பிடித்தும் அனைவர்க்குங்காட்டிற்றிலேயே *
வன்புற்றவரின் பகைக்கொடி வாமனநம்பியன்காதுகள் தூரும் *
துன்புற்றனவெல்லாந்தீர்ப்பாய்பிரானே திரியிட்டுச்சொல்லுசேன்மெய்யே. (8)

நான் இப்போது உன் சொல்லைக் கேளாமலிருப்பது)
என் குற்றமே { 'என்னுடைய குற்றமே யாகும்'
என்று சொல்லவும் { என்று நீ சொல்லுதலும்
வேண்டாகாண் { வேண்டியதில்லைகாண்:
(ஏனெனில்);
நான் மண் உண்டேன் { நான் மண்ணுண்டதாகச்
ஆக { சொல்லி
என்னை —(மண் தின்றது) என்னை
பிடித்தும் —பிடித்துக்கொண்டும்
அன்பு உற்று நோக்கி { அன்பை எறிட்டுக்கொண்டு
[அன்புடையவன்போல்] (என
அடித்தும் { வாயைப்) பார்த்து (என்னை
அடித்தும்
அனைவர்க்கும் { எல்லார்க்கும் நீ காட்டின
காட்டிற்றிலேயே { தில்லையோ?
(என்று கண்ணன் சொல்ல அதற்கு யசோதை)

வல் புற்று அரவின் { வலியுபுற்றில் வளிக்கின்ற
பகை கொடி { பாம்புக்கு
வாமநம்பி { விரோதியான கருடனைக் கொடி
(இப்படி நீ ஒன்றுசொல்ல நானொன்று சொல்வதாகப்
போதுபோக்கிக்கொண்டிருந்தால்)
உன் காதுகள் { உன்னுடைய (குத்தின) காதுகள்
தூரும் { தூர்த்தவிடும்;
(உன்னை யடுத்தவர்கள்)
உற்றன துன்பு { அடைந்தனவன் துன்பங்களை
எல்லாநீட்டும் { எல்லாம் போகருமவனே!
பிரானே { உபகாரகனே!
(உன்காதி) திரியையிட்டிடு
திரி இட்டு மெய்யே { (உன்னை யடிக்கமாட்டே
சொல்லுகேன் { னென்று நீ நம்பும்படியான)
சபதத்தைச் சொல்லுவேன
(என்கிறான்.)

* * *—கண்ணன், யசோதையைநோக்கி, “தலைநிலாப்போதே உன் காதைப் பெருக்காதே விட்டிட்டேன் குற்றமேயன்றே” என்று நீ உன்னை வெறுத்துச் சொல்லுவது-நீ சொன்னதை நான் கேட்கவில்லையென்று என்மேலுள்ள குற்றத்தை நினைத்ததன்றோ? என்ன, அதற்கு யசோதை ‘பின்னை யார் குற்றம்?’ என்ன, கண்ணன் ‘உன்மீதுங் குற்ற மில்லையோ?’ என்ன, யசோதை ‘நானுன்னை என்ன செய்தேன்?’ என்ன; கண்ணன் ‘நான் மண் தின்றதுதிருக்கையில் மண் தின்றதாகப் பட்டியயேற்றிட்டு என்மேல் அன்புடை யாள்போல என்னைப் பிடித்துக்கொண்டு என் வாயில் மண் தின்றசுவடு இருக்கிறதாவென்று பார்த்து, அது இல்லாதிருக்கையிலேயே அதைச் சண்டதாகச் சொல்லியடித்தது அவ்வள வோடு நில்லாமல் ‘பாடுங்கோள் பெண்காள்! இவன் மண் தின்னுமபடியை’ என்று எல்லார்க்கும் நீ காட்டவில்லையோ’ என்ன, யசோதை ‘இப்படி நாம் வழக்காடிக்கொண்டிருந்தால் பொதுபோகின்றது, ஆசிர்தருடைய ஆசிர்தியைத் தீர்ப்புமவனே! உன் காதுகள் துன்புறுவிடும்’ என்ன, கண்ணன் ‘நீ என்னை ஸ்தோத்திரம்பண்ணவேண்டா, என்னைப் பிடித்தல் அடித்தல் செய்வதில்லையென்று உறுதியாக ஒரு வார்த்தை சொல்’ என்ன, யசோதை ‘நான் திரியிடும்படி நீ இசைத்து வா, பின்பு அங்குநமே எதயம் பண்ணித்தரு கிறேன்’ என்கிறான். சொல்லவும் வேண்டா—நெஞ்சினால் நினைத்ததே சாலவழகிது, இதனை வாப்கொண்டு வெளிப்படச் சொல்லவும் வேண்டுமா? என்றவாறு. .... (8)

147 மெல்யென்றுசொல்லுவார்சொல்லைச்சுருதித் தொடுப்புண்டாய்வேண்ணெயென்று *
கையைப்பிடித்துக்கரையரலோடென்னைக் காணவேசட்டிற்றிலையே *
செய்தனசொல்லிச்சிரித்தங்கிருக்கில் சிரீதராவன்காதுதாரும் *
கையில்திரியையடுகிடாய் இந்நின்றகாரிகையார்சிரியாமே. (9)

சொல்லுவார்	{ சொன்னார் சொன்ன பேச்சுக்	(அதற்கு யசோதை சொல்லுகிறார்):-
சொல்லி மெய்	{ கையெல்லாம் (நீ) மெய்யென்	
என்று கருதி	{ மெண்ணி	சிரீதரா —புரீதரனே !
வேண்ணெயை	{ 'வெண்ணெயைக் களவு	செய்தன சொல்லி
தொடுப்பு உண்டாய்	{ கண்டு உண்டாய்' என்று	{ (கான் முன்பு) செய்தவற்றை
என்று	{ பழிசுமத்தி !,	{ சொல்லிக்கொண்டு பண
கையை பிடித்து	{ (என்) கையைப்பிடித்து	{ சிரித்து அங்கு
காண	{ (பலரும்) கண்டு பரிஹஸி க்	{ இருக்கில்
காண உரலோடு	{ கும்படி	{ [தூர்தில்] (பொழுது போக்
என்னை கட்டிற்	{ விளிம்பிலே வேலைசெய்திருக்கிற	{ கிக்கொண்டு) இருந்தால்
றிலையே	{ உரலில் (ஒன்றும் திருடாத)	உன் காது தாரும் —உன் காதுகள் து...துவீதும்;
(என்று கண்ணன் யசோதைமேல்	{ என்னை நீ கட்டவில்லையா?	{ இந்நின்ற காரிகை
குறமுஞ்சாட்டிச் சிரித்துநிற்க)		{ (உன் முன்னே) நீ...இ...ச...
		{ யார் சிரியாமே
		{ பெண்கள் சிரிய...ச...
		கையில்திரியை
		{ (என்) கைப் பிடி...எ...திரியை
		{ இடுகிடாய்
		{ இட்டுக்கொள்வாய்க்.

* * * —கண்ணன் யசோதையை நோக்கி 'உன் பேச்சை நம்பக்கூடாது; நீ சொல்லுவார் சொல்வதைக்கேட்டு என்னைத் தண்டிப்பவளள்ளோ?' என்னை; யசோதை 'உன்னை நான் அப்படிச் செய்ததுண்டோ?' என்ன, கண்ணன் 'இவன் வெண்ணெய் திருடினென்று யாரோசொல்ல அதை உண்மை யென்று நம்பி என்கையைப்பிடித்து இழுத்துக் கொண்டுபோய் என்னை எல்லாரும்பார்த்துப் பரிஹஸிக்கும்படி உரலோடு கட்டவில்லையோ?' என்று சிரித்து நிற்க, யசோதை 'நீ இப்படியெல்லாம் நான் செய்தவற்றைச் சொல்லிச் சிரித்துக்கொண்டிருந்தால் உன் காதுகள் தூர்ந்துவிடுமே; தவிரவும், உன்பக்கல் அன்பினால் உன்னைவிட்டுப் போகமாட்டாமல் நிற்கிற இந்தப்பெண்கள் 'சொ..., கழுக்காது என்று சொல்லி உன்னை ஏசாதபடி உன்காதைப் பெருக்க, யை யணிந்துகொள்ள வேணும்' என்று மறுபடியும் திரியிடப் பார்க்கிறாள். சொல்லுவார் என்றது—கொள்ளத் தகாத பேச்சையுடையவர் என்ற கருத்தைக்காட்டும். தொடுப்பு — (ஒருவரையும் கேளாமல்) தொடுதல்; எனவே, களவாம்: 'பு' விசுவாசப்பெற்ற தொழிற்பெயர். கிடாய் — முன்னிலை யசைச்சொல். ... .. (9)

148 காரிகையார்க்குமுனக்குமிழுக்குற்றென்? காதுகள்வீங்கியோயில் *
தாரியாதாகில்தலைநொந்திமேன்று விட்டிட்டேன்துற்றமேயன்றே *
சேரியிற்பிள்ளைகளெல்லாரங்காதுபெருக்கித் திரியவுங்காண்டி *
ஏர்விடைசெற்றிளங்கன்றெறிந்திட்ட இருமகேசாவென்றன்கண்ணே. (10)

காதுகள் வீங்கி	{ (என்னுடைய) காதுகள் வீங்கிப்	(என்று கண்ணன் சொல்ல,
எரியில்	{ போய் எரிச்சலெடுத்தால்,	யசோதை சொல்லுகிறார்),—
காரிகை யார்க்கும்	{ (பரிஹஸிக்கிற) பெண்களுக்கும்	(நீ இன்னும் இளம்பருவத்திலிருந்தபேரது)
உனக்கும்	{ (என்காதில்) திரியிடந்திற)	தாரியாது ஆகில்
	{ உனக்கும்	{ ('திரியை இடுவது) பொருமந்
உற்ற (து) இழுக்கு	{ நேரிட்டதான சேதம் ஏதேனு	{ போனால்
என்	{ முண்டோ?	{ (குழந்தைக்குத்) தலைநொய்
		{ உண்டாய்விடுமே) யென்று
		{ நீனைத்து

விட்டிட்டேன்	{ முன்னமே காதுகுத்தாமல் }	என்றன் கண்ணே	—எனக்குக் கண்போன்றவனே!
(அன்பினால் அப்படி விட்டிருந்தது)	{ இருந்துவிட்டேன்; }		
குற்றமே அன்றே	{ (என்னுடைய) குற்றமேயா மல்லவா? }	சேரியில்	—இவ்விடைச்சேரியில்
ஏர் விடை சென்று	{ அழகிய ரிஷபத்தின் வடிவு கொண்டு வந்த அரிஷ்டாஸுரனை அழித்து சிறிய கன்றின் வடிவாய் வந்த வத்னாஸுர (குணிகாகக் கொண்டு விளா மரத்தின்மேல்) விசிய ஹருஷி கோசனே! }	பிள்ளைகள் எல்லாரும்	—எல்லாப்பிள்ளைகளும்
இள கன்று எந்ந் திட்ட இருமகோசா		காதுபெருக்கி	—காதைப் பெரு
		திரியவும்	—திரியாநிற்பதையும்
		காண்டி	—ஈ கா

* * *—ஈயும் இடைச்சேரியிலுள்ள பிள்ளைகளைப்போலக் காதுபெருக்கிக் கொண்டு முருக்க வேண்டுமென்பது, குறிப்பெச்சம். தாரியாதாகில்—ஈட்டல் விகாரம்; தரியாதாகில்: ஈ குழந்தையாயிருக்கும்போதே உன்காலைக்குத்தித் திரியிட்டிருக்கவேணும்; அப்போது, ஐயோ! சிறியகுழந்தையாற்றே! காது குத்தினால் ஒருகால் குழந்தைக்குத் தலைவலியுண்டாகுமோ. என்றஞ்சிக் குத்தாமல் விட்டது என்னுடைய குற்றமன்றோவென்று வெறுத்துச் சொல்லுகிறாளுன்க. காண்டி—முன்னிலையொருமை வினைமுற்று. .... (10)

149 கண்ணைக்குளிரக்கலந்தெங்கும்நோக்கிக் கடிமழ்பூங்குழலார்கள் *

எண்ணத்துள்ளேறுமிருந்துதித்திக்கும் பெருமானேயெங்களமுதே *

உண்ணக்கனிகள்தருவன் கடிப்போன்றும்நோவாமே காதுக்கீடுவன் *

பண்ணைக்கிழியச்சகடமுதைத்திட்ட பற்பநாபாவிங்கேவாராய்.

(11)

குளிர கண்ணை	—மனங்குளிரும்படி	எங்கள் அமுதே	{ எங்களுக்கு அம்ருதம் போன்ற வனே!
(இடைப்பெண்களுடைய கண்களோடு)	—(உன்) கண்ணை	உண்ண கனிகள்	{ (ஈ) தின்பதற்கு (காவல் முதலிய) பழங்களைக் கொடுப்பேன்;
கலந்து எங்கும் நோக்கி	—சேர்த்து,	தருவன்	{ காதணியை சிறிதும் நோவாமே காதுக்கு படி (உன்னுடைய) காதிலே இடுவன்
கடிமழப் பூ குழலார்கள்	{ (அவர்களுடைய) வடிவம் முழுவதும் பார்த்து,	கடிப்பு ஒன்றும்	{ (அ) ஸு ரா விஷ்டமான சகடம்
கள் எண்ணத்தின்	{ வாணனை வீசுகின்ற புஷ்பங்களை எணிக் கந்தையுடைய அப்பெண்களினுடைய மகன் வி னுள்ளே	சகடம்	{ டத்தை
என்றும் இருந்து	{ எப்போது மிருந்துகொண்டு	பண்ணை கிழிய	{ கட்டுக்குலையும்படி உதைத்த
தித்திக்கும் பெருமானே	{ எலிக்கின்ற பெருமையை யுடையவனே!	உதைத்திட்ட	{ தருவன்
		பற்பநாபா	—பதமகாபனே!
			இங்கே வாராய்—.

* * *—‘கண்ணைக்குளிரக்கலந்து’ என்கிறவித்தால்—சகடம்: பரிதி [தாராமைதீர்] எனப்படுங் கண்கலவியைச் சொல்லுகிறதென்க. சண்ணை என்பதில், ஐகாரத்தை அசையாகக்கொண்டு, கடிமழப் பூங்குழலார்கள் கண்குளிரச்சியடைய உன்னுடையமுழுமுகம் பொருந்தப்பார்த்து (உன்றோடு கலக்கும் படிக்களை யெண்ண, அவர்களுடைய அந்த) எண்ணத் தின்படியே எப்போதும் அவர்களுக்கு போக்யனாயிருக்கும் பெருமானே! என்று உரைத்த லும் ஏற்கும். பண்ணைக்கிழிய=பண்ணை—செவ்வை; அது குழையுமபடி: ஸந்திபந்தங்கள் சிதறும் படி. .... (11)

150 வாவென்றுசொல்லியென்கையைப்பிடித்து வலியவேகாதிற்கடிப்பை நோவத்தரிக்கிலுனக்கிங்கிழுக்குற்றென் காதுகள்கொந்திடுங்கில்லேன் *

நாவற்பழங்கொண்டுவைத்தேன் இவைகாணும்படி * முன்வஞ்சமகளைச்
சாவப்பாலுண்ணசுகழிறப்பாய்ந்திட்ட தாமோதராவிற்கேவாராய்.

(12)

(கண்ணன் யசோதையைப்பார்த்து)

வா என்று சொல்லி { (நான் காநில திரியிட இக்கே)
என் லகையபிடித்து { வருவாயாக' என்று சொல்லி
காநில நோவ { என் கையைப் பிடித்துக்
கடிப்பை இங்கு { கொண்டு
வல்லியை நரிக்கில் { காநிலே நோம்படி காநிலையை
உனக்கு இடுககு { இப்போது பலாக்காரமாக
உறந்த(து) என் { இட்டால்
காதுகள் நொநிதும் { உனக்கு சே த் மு ண் டா ன
கிலேன { தென்ன ?
(அதைப் பொறுக்கல்ல;) லெ ல
மையுடையனவளேன;

(என்று மறுத்துச்சொல்;-
யசோதை சொல்லுகளுள்:-)

நம்ப { மூர்ணனே !
நாவல்பழம் கொண்டு { உனக்கு இட்டமான) நா வ த்
வைத்தேன் { பழங்களை கொ ண் டு வைத்
திருக்கிறேன்;
இவை காணய் { இவற்றைப் டா ர்ப்பாய்க்;
முன் { முன்பு
வஞ்சம் மகன சாவ { வஞ்சனையுள்ள பூதனையானவன்
பால் உண்டு { மாணும்ம (அவனது) முலைப்
பாலை பாசம்பண்ணி,
சுகடு இர பாய்ந்திட்ட { சுகடாசரன் நூறியும்படி (கால்
களைத் தூக்கி புதைத்த
தாமோதரா! இக்கே வா ர்ப்பாய்—

* * *—முன்னடிகள் கண்ணபிரானுடைய வார்த்தை; பின்னடிகள் யசோதையின்
வார்த்தை. பூதநாசசடநிரஸந வ்ருத்தாந்தத்தைக் குறித்தற்குக்கருத்து — காதுநோவைப்
பொறுத்தல் உனக்குப்பெரிதன்றென்கை. [தாமோதரா] வயிற்றில் கயிற்றுத்தழும்பை மறந்
தாயோ என்றபடி. தரிக்கில்—தரிப்பிக்கில்; பிறவினையில் வந்த தன்னினை. “இவை ஆனாய்”
என்பது—சிலர் பாடம். மகளை=ஐ — அசை. ... .. (12)

151 வார்காதுதாழப்பெருக்கியமைத்து மகர்க்குழையிடவேண்டி *
சீராலசோதைதிருமாலைச்சொன்னசொல் சிந்தையுள்ளின்றுதிகழ *
பாரார்தோல்புகழான்புதுவைவன்னன் பன்னிருநாமத்தாற்சொன்ன *
ஆராதவந்தாதிபன்னிரண்டும்வல்லார் அச்சதனுக்கடியாரே.

(13)

அசோதை —யசோதையானவன்
வா காது தாழ { (ஸ்வபாவமாகவே) கீணடிருக்
பெருக்கி அமைத்து { கிற காதுகளை தொக்கும்படி
மகரம் குழை இட { வளர்த்து ஓரளவிலே நிற்கும்
வேண்டி { படி செய்து
நிருமாலை சீரால் { ம க ர கு ண ட ல வ க ளை இட
சொன்ன சொல் { விரும்பி
நெதையுள் நின்று திகழ { சீரிய:பதியான கண்ணனை சிறப்
யாகப் பொருந்தி விளங்க,
(அச்சொற்களை,)

பார் ஆர் தொல் புக { பூமியில் நிரம்பிய பழமையான
மான் புதுவை { யசுலையையுடையவரும் பூரீ
மன்னன் { வில்லிபுதூருக்கு நிர்வாஹகரு
மான பெரியாழ்வார்
பன்னிரு நாமத்தால் { ப்வாதசநாமங்களுண்டு சேர்த்
சொன்ன { துச்சொல்லி யழைத்த
ஆராத அந்தாதி பன் { (ஒத ஒத) த்ருப்பிபுவாத அந்
பன்னிரண்டும் வல்லார் { தாதித் தொடையினாலாகிய
பன்னிரண்டும் வல்லார் { பன்னிரண்டு பாட்டுக்களையும்
ஒதவல்லவர்கள்
அச்சதனுக்கு அடியார் { எம்பெருமானுக்கு அடிமை
செய்யப்படுபவன்.

* * *—வார—உரிச்சொல். அந்தாதி—அந்தத்தை ஆதியாகவுடையது; அன்மொழித்
தொகை; வடமொழித்தொடர், தீர்க்கனந்தி; அந்தாதியாவது—முன்னின்றசெய்யுளின் ஈற்றி
லுள்ள எழுத்தாயினும் அசையாயினும் சீராயினும் அடியாயினும் அடுத்துவருந் செய்யுளின்
முதலாக அமையும்படி பாடுவது. சொற்றொடர் நிலைச்செய்யுள் பொருட்டொடர் நிலைச்
செய்யுள் என்ற வகையில், இது சொற்றொடர்நிலை: “செய்யுளந்தாதி சொற்றொடர்நிலையே”
என்றார் தண்டியலங்காரத்தும். அச்சுதன்—(ஆச்சிரிதரை) நமுவவிடாதவன்; (தன்னுடைய

நிலையில் நின்றுத் தான் ஒருபோதும்) கழுவாதவனென்றுமாம்: [நவஜீவயதி, நவஜீவதெ
வெதஜீவ-த:]. திருநாமங்கள் பன்னிரண்டாதலால், பாசுரங்களும் பன்னிரண்டாயின:
பயனுரைத்த பாட்டு ஒன்று. .... (13)

அடிவரவு:—போய் வண்ணம் வையம் வணம் சோத்தம் விண் முலை என் மெய்காரிகை
கண்ணை வா வார் வெண்ணையனைந்த.

முன்றூந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

இரண்டாம்பத்து—நான்காந்திருமொழி, வெண்ணையனைந்த.

அவதாரிகை:—யசோதைப்பிராட்டி கண்ணபிரானுக்குக் காதுகுத்தித் திரியிட்டுக்
காதைப்பெருக்கிக் கடிப்பிட்டபின்பு, அனுகம் நீங்க அவனை நீராட்ட வேணுமென்றசுப்
பட்டு அதற்குவேண்டிய உபகரணங்களை யெல்லாம் வித்தப்படுத்தி அப்பிரானைப் படைப்பாக
நவ்வார்த்தை சொல்லிப் புகழ்ந்தழைத்து மஞ்சனமாட்டியதை ஆழ்வார் தாழும் அதுபவிக்க
விரும்பித் தம்மை அவளாகப் பாவித்து அவள் அக்காவத்திற் பேசியதையெல்லாபேசிக்
இனியராகிரார்—இத்திருமொழியில்.

152 வெண்ணையனைத்தனுங்கும் வினையாடுபுழுதியுங்கொண்டு *
தின்னெனவிவ்விராவுனைத் தேய்த்துக்கிடக்கநாளுட்டேன் *
எண்ணெய்புளிப்பழங்கொண்டு இங்கெத்தனைபோதுமிருந்தேன் *
கண்ணவிரியிரானே நாரணநீராவாராய். (1)

வெண்ணெய் அனைத்த	{ வெண்ணையனைத்தனுலான	எண்ணெய் புளி பழம் கொண்டு	{ (தேய்த்துக் கொள்வதற்கு வேண்டிய) எண்ணெயையும் புளிப்பழத்தையும் விதமாக வைத்துக்கொண்டு
குணங்கும்	{ மொச்சை நாற்றத்தையும்		
வினையாடு பழுதியும்	{ வினையாடுவதினும் படிந்த பழுதி	இங்கு எத்தனை போதும்	—இங்கே எவ்வளவு காலமாக [வெகுநாள் மாக] (உன் வரவை யெதிர்பார்க்கு) இராகின்றேன்;
கொண்டு	{ வையம் (உடம்பிற்) கொண் டிருந்து; (அதனாலும்)		
இ இரா தேய்த்து	{ இன்றை இரவில் (உடம்பைப் படுக்கையிலே) தேய்த்துக்	கண்ணல் அரிய பிரானே நாரண ரே'டவாராய்	{ (ஒருவராலும் எவ்வதந்தால்) கிட்டக்கூடாத எல்லாமியே! நாராயணனே! ரே'டுவதற்கு வரவேணும்.
கிடக்க	{ கொள்ளு படுத்திருக்குமபடி (விட)		
உன்னை தின்னென	{ உன்னை சிச்சயமாக நான் நம்ம		
நான் ஒட்டேன்	{ திக்கமட்டேன்;		

***—கண்ணபிரான் * தாரார்த்தத்தோள்களுள்ளவரங் கைநீட்டி வெண்ணெய்
யனைத்தனும் உடம்பெல்லாம் அவ்வெண்ணெய்ப்பட்டு மொச்சைநாற்றம் வீசப்; அதனோடு
வினையாடப்போனால் அதன்மேல் பழுதியுமபடியும்; இவ் விண்ணும் உடம்பிலிருந்தால் தினவு
தின்னும்; அதற்காகக் கண்ணன் உடம்பைப் படுக்கையிலே தேய்ப்பானும்; இப்படியெல்லாம்
வருத்துவர்தப் பொறுக்கமாட்டாமல் நீராவையுக்கின்றனளென்க. வினையாடுபுழுதி=வினைத்
சொலக; வினையாடும் பழுதியெனவிசிக் 'உண்ட இளைப்பு' என்றவிடத்துப்போல, வினை

யாடி யதனால் தோன்றிய புழுதியென்க. புளிப்பழம் — எண்ணெயைப் போக்குவதாய்ப் புளிப்புச்சுவையுடையதா யிருக்கின்ற ஒருவகைப்பழத்தைக் குறிக்கு மென்பர்; சிக்காயைக் காட்டு மென்பாருமுனர். எள் + நெய் = எண்ணெய். ... (1)

153 கன்றுகளோடச்சேவியில் கட்டெறும்புடித்திட்டால் *

தென்றிக்கெடுமாகில் வெண்ணெய்தீரட்டிவிழங்குமாகாண்பன் *

நின்றமராமரஞ்சாய்த்தாய்! நீபிறந்ததிருவோணம் *

இன்றுநீரோடவேண்டும் எம்பிரானோடாதேவாராய். (2)

<p>நின்றமராமரம் சாய்த்தாய் { நிலையாய் நின்ற லப் தநால வ்ருகாங்களை (ஊடுருவ அம் பெய்து) சாய்த்தவனே!</p> <p>கன்றுகள் ஓட செவி { பசுவின் கன்றுகள் வெருண்டோ யில் கட்டெறும்பு டுமபடி. (அக் கன்றுகளின்) பிடித்து இட்டால் கா தில் கட்டெறுமபைப் பிடித்துப் போகட்டால்</p> <p>(அதனால் அக்கன்றுகள் வெருண்டு)</p> <p>சென்றி கெடும ஆகில் { சிதறிப்போய் (கண்டு பிடிக்க முடியாதபடி) ஒடிப்போய் விட்டால்,</p>	<p>(பின்பு ரீ.)</p> <p>வெண்ணெய்தீரட்டி { வெண்ணெயை திரட்டி விழங் குவரும ஆகான் } குமபடியை பார்ப்பேன், பன் }</p> <p>[வெண்ணெயே உனக்கு உண்ணக் கிடைக்காதேன்றபடி.]</p> <p>இன்று நீ பிறந்த திரு { இந்த நான் நீ அவதரித்த ஒணம் } ச்ரவண நகர திரமரஞ்சாய்; (ஆகையால்)</p> <p>நீ நீர் ஆடவேண்டும்—; எம்பிரான! ஓடாதேவாராய்—.</p>
---	---

* * *—கன்று உண்டானால் பசுகறக்கலாம், பசுவைக்கறந்தால் பாலுண்டாகும், பாலுண்டானால் வெண்ணொயுண்டாகும்: ஆகவே, வெண்ணெய் வேணுமென்றால், கன்றுகள் அவச்யம் வேணும்; அக்கன்றுகள் வெருண்டோடுவதைக் காண்கைக்காக நீ அவற்றின் காதுகளில் கட்டெறுமபைப் பிடித்துப் புகவிட்டால் அவை காணமுடியாதபடி ஒடிப்போய் விடுமே! பின்பு உனக்கு இஷ்டமான வெண்ணெய் கிடைக்குமபடி யெங்ஙனே? என்பது முதலிரண்டடிகளின் கருத்து. ‘வெண்ணெய்தீரட்டி விழங்குமாகாண்பன்’ என்றதோடர் வெண்ணெய் விழங்கக் கிடைக்காது என்ற கருத்தைக்காட்டும; இது ஒருவகை யெதிர்ப்பறை யிலக்கணை: பிறகுறிப்பு. ஆ — ‘ஆறு’ என்பதன் விசாரம். [மராமரம்சாய்த்தாய்]. ராமாவ தாரத்தில் ரிச்யமுகபர்வதத்தில் ஸுக்ரீவனுக்குத் தன்வலியின் மிகுதியைக்காட்ட ஏழுமர மங்களே ஒருங்கே எய்தவனென்ற வரலாறு காண்க. ... (2)

154 பேய்ச்சிமுலையுண்ணக்கண்டு பின்னையும்நில்லாதென்னெஞ்சம் *

ஆய்ச்சியரெல்லாருங்குடி அழைக்கவுமநான்புலேதந்தேன் *

காய்ச்சினரோடுநெல்லி கடாரத்திற்பூரித்து வைத்தேன் *

வாய்த்தபுகழ்மணிவண்ண மஞ்சனமாடநீவாராய். (3)

<p>பேய்ச்சி முலை { பூதனையினுடைய முலையை (அவரு உண்ண கண்டு) டைய உயிரோடும) (நீ) உண்டு விட (அதைப்) பார்த்தும்</p> <p>(நான் அஞ்சி ஓடவெண்டியிருக்க அவநனம் செய்யாமல்,</p> <p>பின்னையும் என { பின்பும் என மனங்கேளாமல் நெஞ்சம் நில்லாது }</p> <p>ஆய்ச்சிபர் எல்லா { இடைச்சிகளெல்லாரும் ஒன்றுகூடி ரும கூடி அழைக் { கூப்பாடு போட்டுக் கதறவும் கவும் }</p>	<p>நான் முலை தந்தேன் { (உன்மேல் அன்புகொண்ட) நான் முலை (உண்ணக்) கொடுத்தேன்; நெல்லியோடு காய்ச் { நெல்லியைப்பிட்டு காய்ச்சின நெல் சின நீ } நீரை</p> <p>கடாரத்தில் பூரித்து { சருவத்தில் நிறைத்து வைத்திருக் வைத்தேன் } கிடுமேன</p> <p>வாய்த்த புகழ் மணி { பொருநதிய யசஸ்சையும் நீமனின் வண்ண } பேய் நிறத்தையுருட்டிட கண்ணனே!</p> <p>மஞ்சனம் ஆட — நீராட நீ வாராய்—.</p>
--	---

* * *—‘உனக்கு முலைகொடுத்த பேய்ச்சி பட்டபாட்டை நானறிந்து வைத்தும், நாமும் அப்பாடுபடவேண்டி வரப்போகிறதே யென்று அஞ்சி ஓடவேண்டியிருக்க அதுசெய்யாமல், மற்றும் அச்சமுறுத்துகிற இடைச்சிகளின் பேச்சையும் கேளாமல் உனக்கு நான் முலைத்தது அன்பினவன்றோ? அதற்கணங்க நீ நான் சொல்லிற்றைக் கேட்கவேண்டாவோ’ என்கிறான். நெல்லி-நெல்லியிலே. காய்ச்சின நீரோடு நெல்லி-நெல்லியோடு காய்ச்சினநீர் என உருபிழித்துக் கூட்டப்பட்டது. சடாரம் - சுடாஹம். பூரித்து - வடமொழித்தாது வடியாப்பிறந்த வினையெச்சம். .... (3)

155 கஞ்சன்புணர்ப்பினில்வந்த கடியசாடமுதைத்து *
வஞ்சகப்பேய்மகள்துஞ்ச வாய்முலைவைத்தபிரானே *
மஞ்சளஞ்செங்கமுரீரின் வாசிகையுந்நாறுசாந்தும் *
அஞ்சனமுங்கொண்டுவைத்தேன் அழகனேநீராவாராய். (4)

கஞ்சன் புணர்ப்பினில் வந்த	{ கமலனுடைய கபடமான ஆலோசனை, வந்த	(உன்மேனி நிறம்பெறும்படி சாத்துவதற்கு உரிய)
கமல சகடம் உடைத்து	{ (அஸுராவேசத்தாலே) க்ருரமான சகடத்தை (திருவழிகளால்) உடைத்து முறித்துவிட்டு,	மஞ்சளம் — மஞ்சளமும் செங்கழுநீரின் { (நீராடியபிறகு சாத்திக் கொள்ள வாசிகையும்) (வேண்டிய) செங்கழுநீர் மாலை பையும்
வஞ்சகப் பேய் மகள் துஞ்ச	{ வஞ்சனையுள்ள பூதனையானவன் முடியும்படி	நாறு சாந்தும் — பரிமளித்தமான சத்தனத்தையும் அஞ்சனமும் — (கண்களிலிடும்) மமையையும்
முலை வாய் வைத்த பிரானே	{ (அவனுடைய) முலைவிலே வாயை வைத்த உபகரணே!	கொண்டு வைத்தேன்—; அழகனே! நீராவாராய்—.

* * *—உன்திருமேனிக்கு வேண்டுமவற்றையெல்லாம் சேர்த்து வைத்திருக்கிறேன், நீராவா என்றழைக்கிறான். உனது அழகு கெடாதபடி நீ நீராவேணுமென்பதற்காக அழகனே! என்கிறான். .... (4)

156 அப்பங்கலந்தசிற்றுண்டி அக்காரம்பாலிற்கலந்து *
சோப்படநான்சட்டுவைத்தேன் தின்னலுறுதியேல்நம்பி *
சேப்பினமென்முலையார்கள் சிறுபுறம்பேச்சிச்சிர்ப்பார் *
சோப்படநீராவேண்டும் சோத்தம்பிரானிங்கேவாராய். (5)

நம்பி சேப்ப இளமெல் முலையார்கள்	{ —(பால் சாப்படுத்தால்) பூர்ணனே! பொற்கலசம்போன்ற இளமையான மெல்லிய முலையையுடைய மாதர்கள்	அப்பம் கலந்த சிற்றுண்டி	{ அப்பத்தையும் (அப்படியே) சேர்த்த சிற்றுண்டியும்
சிறு புறம்பேசி சிரிப்பார்	{ (உன்மேலே) அற்பமான குற்றங்களை மறைவீர் சொல்லி பரிஹாஸிப்பார்கள் (அன்றியும்)	சோப்பட	{ —நன்றாக நான் சுட்டு வைத்தேன்—; (நீ அவதூறை)
பால் அக்காரம் கலந்து	{ பாலிலே வெல்லக்கட்டியை சேர்த்துப் (பிசைந்து)	தின்னல் உறுதி ஏல்	{ —தினன விரும்பியோகில் —நன்றாக நீர் ஆட வேண்டும்—; பிரான் சோத்தம் —ஸ்வாமியே! உனக்கு ஓரஞ்சலி; இங்கே வாராய்—

* * *—‘இப்பையல் அழுக்குடம்பனயிரா நின்றான்’ என்று இடைச்சிகள் ஏசுவதற்கு இடமறும்படி நீராவருவாயாகில் வேண்டிய பசுணைங்கள் தருவேனென்கிறான். அப்பம்—‘அழபம்’ என்ற வடசொற்கிதைவு. சிறுமை+உண்டி=சிறுதுண்டி; ‘சுறு

போதல்....தன்னொற்றிரட்டல்.” “கிற்றுண்டை” என்றும் பாடலாம். (“சிறுபுறம்” என்றவிடத்தில்) சிறு—‘சிறுமை’ என்ற பண்பினடி. புறம் பேசுதல்—மறைவில் குற்றத்தைச் சொல்லுதல்: .... (5)

157 எண்ணைய்க்குடத்தையுருட்டி யிளம்பிள்ளைகளிளையெழுப்பி *
கண்ணைப்புரட்டிவிழித்துக் கழைகண்டுசெய்யும்பிரானே *
உண்ணக்களிகள்தருவன் ஓல்கடலோதநீர்போலே *
வண்ணமழகியநம்பி மஞ்சனமாடிகீவாராய். (6)

எண்ணைய்	{ எண்ணைய் நன்றித் குடத்தைய்	களிகள	—(சொல்) களிகள
சுடச்சுட உருட்டி	{ உருட்டிவிழித்து	உண்ண	—(சொல்) உண்ண
திரிபிள்ளை	{ (உறங்குகிற) சிறு குழந்தைகளை	சுருவ	—(உறங்குதல்) சுருவ
கிள்ளி	{ கையால் வெடுக்கெனக்கிள்ளி	ஓல	—கேள்வியுடைய
எழுப்பி	{ (துக்கம் விட்டு) எழுந்திருக்கச் செய்து	கட	—சுடல் துட்டம்
கண்ணை	{ கண் இமையை தடுக்கி மூடி	சுரு	—அழகியோடும்
புரட்டி	{ கண் இமையை தடுக்கி மூடி	நீர்போலே	—கூர்மையோலே
விழித்து	{ (அப்படிச்சுக்காட்டி) விழித்து	கண்ணை	{ கண்ணை மூடி
கண்ணை	{ கண்ணை மூடி	செய்யும்	{ செய்யும்
பிரானே	{ துவருகிற ஸ்தலத்தானே!	மஞ்சனமா	{ மஞ்சனமா

***—அகத்திலுள்ளா ரெல்லாரும் அந்யபாராபடியாக முதலிலே எண்ணைய்க் குடத்தை புரட்டி, அவர்கள் சிந்திப்போன எண்ணையை வழிப்பதற் துடைப்பதாய் நிகழ்கையில் அக்காரியத்தைவிட்டு ஓடிவருமபடி—தொட்டிற் படுத்தத்தூங்கும் குழந்தையைச் தேன் கொட்டி, ஒற்றோல விரிட்டுக் கதரியமும்படி வெடுக்கெனக்கிள்ளி, ஸம்பதநிலைவந்த சிறுவர்களுக்கு அப்பூச்சி காட்டிப் பயப்படுத்தி இப்படியெல்லாம் நிரபிசைய் வனே! என்றபடி. கண்—இமைக்கு ஆகுபெயர். கண்ணைப்புரட்டி விழித்து—வெளியற்காணப்படுங்கருவிழி உட்புறமாகும்படி கண்ணை மாறிவிழித்து என்று உரைப்பாராசுனர். ‘அழகண்டு’ என்றும் பிரதிபேதம். .... (6)

158 கறந்தநற்பாலுந்தயிரும் கடைந்துமேல்வைத்தவெண்ணைய் *
பிறந்ததுவேமுதலாகப் பெற்றறிமேனெம்பிரானே *
சிறந்தநற்றயலுர்தூற்றும் என்பதனால்துறமுன்னே *
மறந்தும்உரையாடமாட்டேன் மஞ்சனமாடிகீவாராய். (7)

எம்பிரானே—!	சிறந்த நலதாய்	“எல்லாவினும் சிறந்ததைக்குச் சிறந்த
கறந்த நல்பாலும்	அல் தூறுதல்	கிற்றபெற்ற தாயும் படிசொல்
தயிரும்	என்பதன	துகின்றது” என்று சொல்லி
கடைந்து உறிமேல்	சிறந்த நலதாய்	வாங்களை என்ன அச்சுக்கொண்ட
வைத்தவெண்ணைய்	மறந்தும்	—அயனா தெரிநிலை
பிறந்ததுவே முதல் ஆக	உரை ஆட	—மாமாநிகமாய்கவும்
பெற்று அறிவேன்	மாட்டேன்	{ உறங்குதல் குறந்தையச் சுருவ
		{ சொல்லி சொல்லாமாட்டேன்;
		மஞ்சனமா ஆடல்

***—[சிறந்தவித்யாதி.] ‘மகன் குற்றம் செய்தாலும் மறைக்குமபடி நிச்சிந்த அன்புடையளான தாயும் இப்படி இவன்மேல் பழிதூற்றினால், இவன் எவ்வளவு துட்ட மு. பெ. 13

(7)

(8)

—

(S)

(9)

எஞ்சலார் ஐ— சீ வாழும்—

* * *—தினாதிருததக்கபடி மான் செதிநெய்விந்புகுந்த புழுதியனைந்து அழுக்கும
புனைவந்திநாநாது உலகு மெனி மொன்றுபுகுப் புழுதியெறிநுந்மோலக் குழத்தைப்
படவத்கினுவினெந்தலால் அனாத்காண்பது எனக்கு மிகவும் விரும்பமே; என்றாலும்
‘இவன் நெடுவளம்படி உதையிருக்கிறான்!’ என்று கண்டவர்களைல்லாநும என்னைச்

சரிப்பர்களே; தவிரவும், நப்பின்னையும் உன்னைப் பரிஹாஸம் பண்ணுவனே; ஆசையால் இப் போது இருப்பதுபோல நீ வெட்கமற்று சில்லாமல் உடனே நீராட வரவேணுகொள்குள். (9)

161 கார்மலிமேனிநிறத்துக் கண்ணபிரானையுக்கது *

வார்மலிகொங்கையசோதை மஞ்சனமாட்டியவாற்றை *

பார்மலிதொல்புதுவைக்கோன் பட்டர்பிரான்சொன்னபாடல் *

சீர்மலிசெந்தமிழ்வல்லார் தீவனையாதும்லரே.

(10)

கார்மலிமேனி நிறத்து கண்ண பிரானை உகந்து	{ காரமேகந்திற கார்ட்டிலும் நிறந்த திருமேனி நிறத்தையுடைய கண்ணபிரானை கிரும்பி	பார்மலிதொல் புதுவைக்கோன் பட்டர்பிரான் சொன்ன	{ பிடியிலே சிறந்த பண்டையான நாரி விஷயத்துக்கு காவலாகாள் பெரிபாடுவர் அழைச்செய்த
வார்மலி கொங்கை அசோதை	{ கச்சுக்கு அடங்காமல் விம்முதிற ஸ்தனங்கையுடைய யசோதைப் பிராட்டி	சீர்மலிசொந்தமிழ் பட்டர்பிரான்	{ அது நன்றாகச் செந்தமிழ் (இ) சொல்லுகை ஒசையாக கா
மஞ்சனம் ஆட்டிய ஆற்றை	{ நீராட்டின ப்ரகாரத்தை, --	புதுமலி விரை	{ நினைந்து பார்மலி சொன்ன

* * *—‘ உகந்து ஆட்டிய ஆற்றைச் சொன்ன பாடல் வல்லார் தீவனையார் ’ என்று முடிபுகாண்க. .... (10)

அடிவரவு:—வெண்ணைய் கன்று பேய்ச்சி கஞ்சன் அப்பய எண்ணைய் கந்த கன்றனை பூணி கார் பின்னை.

நான்காந்திருமொழி உரை முற்றற்று.

இரண்டாம்பத்து—ஐந்தாந்திருமொழி, பின்னையனான.

அவதாரிகை:—யசோதைப் பிராட்டி கண்ணபிரானை மஞ்சனமாட்டிய பின்பு குழல் வாரக்கருதி, அவன் அழுது ஓடுதல் ஆடுதல் செய்யாமல் செவ்வனையிருந்து குழல்வாரக் காட்டுதற்காக, லோகத்தார் குழந்தைகளைக் குழல்வாரும்போது வசப்படுத்தவதற்குச் சொல்லுவதுபோலே ‘ அக்காக்காய் குழல்வாரவா ’ என்று சொல்லிக் கண்ணைச் சீராட்டிக் கொண்டு ஸ்வாசைப்படுத்தினபடியை ஆழ்வார் தாமு மதுபவிக்க விருப்பித் தபமை அவளாகப் பாவித்து அக்காலத்தில் அவள் அக்காக்காய் அழைத்தாப்போலே தாமு மழைத்துச் சீராட்டிக் குழல் வாராகையாகிற ரஸத்தை அநுபவித்து பகிழ்கிறார்—இத் திருமொழியில்.

162 பின்னைமணைபைப் பேறிக்கிடந்தானை *

முன்னையமரர் முதல்தனிவித்தினை *

என்னையுமெங்கள் குடிமுழுதாட்கோண்ட *

மன்னனைவந்துகுழல்வாராயக்காக்காய் மாதவன்றன்குழல் வாராயச்சாச்சாய்.

(1)

அக்காக்காய்—காக்கையே!
 பின்னை மண்ணை { கப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு நாயக
 யேரில் இடந்தானை { னும்
 { திருப்பேர் நகரிலே பள்ளிகொண்
 { நடுப்பவனும்
 முன்னை அமரர் { (பகவதபவத்தில்) முதல்வரான
 முதல் { நம்பையுடையவர்களுக்கு தலைவனும்
 (அந்த நம்பையுடையவர்கள் தைத்ததற்கும்
 தராகுதிகளுக்கும்)

தனிவித்தினை—ஒப்பற்ற காரணமாயிருப்பவனும்
 என்னையும் எங்கள் { என்னையும் எங்களுடைய குழவி
 குடிமுழுது ஆட் { னுள்ளாரெல்லாரையும் அடிமை
 கொண்டமன்னனை { கொண்ட தலைவனுமாகிய கண்ண
 னுக்கு
 வந்து குழல் வாராய்—(நீ) வந்து கூந்தல் வாருவாயாக;
 அக்காக்காய்—காக்கையே!
 மாதவன் தன்—சீரிய:பதியான இவனுக்கு
 குழல் வாராய்—

* * *—காக்கை வந்து கத்தும்போது குழந்தைகள் பராக்காயிருக்குமாதலால் அப்போது தலைவாருதல் ஸுகமாய் முடியுமென்பதுபற்றி, அக்காரியத்தைக் காக்கையின் மேலேற்றிக் ‘குழல்வாராய் அக்காக்காய்’ என்றனன்க: ‘அக்காக்காய்?’ என்று காக்கையை விளிந்துக் குழந்தைகளுக்குக் குழல்வாரி முடித்தல், உலகவழக்கத்திலிருப்பது காண்க. ‘முதல்’ என்றதனோடும் இரண்டனுருபு கூட்டுக. வித்து—ஸீஜம்: எனவே, ஆதிக்காரணம். பேர்—திருப்பேர் நகர்; சோழநாட்டுத் திருப்பதிகள் நாற்பதில் ஒன்று. (1)

163 பேயின்முலையுண்ட பின்னாயிவன்முன்னம் *

மாயச்சகடும் மருதுயிறுத்தவன் *

காயாமலர்வண்ணன் கண்ணன்கருங்குழல் *

தூய்தாகவந்துகுழல்வாராயக்காக்காய் தூமணிவண்ணன்குழல்வாராயக்காக்காய். (2)

அக்காக்காய்!—
 இவன் முன்னம் { இப்பின்னை முன்பு பூதனை யின்
 பேயின் முலை { முலையை (அவனையிரோடுக்)
 உண்ட பின்னை { குடித்த பின்னகான்;
 { (அன்றியும்);
 மாயம்சகடும்மரு { வஞ்சனையுள்ள சகடத்தையும் யம
 தும் இறுத்தவன் { ளார்ஜுநங்களையும் முறித்தவன்;
 காயாமலர்வண்ணன் { காயம்பூப்போன்ற திருத்தத்தை
 யுடையவன்

கண்ணன் { ‘கருங்குழல்’ என்னும் பேரை
 { யுடையவன்;
 { (இவனுடைய)
 கரு குழல்—கருநிறமான கூந்தலை
 வந்து தூய்தாக ஆக { (நீ) வந்து நன்றாக வருவாயாக;
 குழல் வாராய்
 தூமணி வண்ணன் { பழிப்பற்ற நீலமணிபோன்ற நிறத்
 { தையுடைய இவனுக்கு
 குழல்வாராய்—

* * *—தூய்தாக—தலையிற் சிக்குப்படாமல் மழமழவென்றிருக்கும்படி. “குழல் வாராய்” என்ற தொடர்—ஒருசொல்லீர்மைத்தாய் வாருதல் என்ற தொழிலை மாத்திரம் உணர்த்தும்; ஆதலால், ‘கருங்குழல் குழல்வாராய்’ என்றது. [புருகுத்தி தோஷமில்லை யென்க.] .... (2)

164 திண்ணக்கலத்துத் திரையுறிமேல்வைத்த *

வேண்ணெய்விழங்கி விரை வறங்கடும் *

அண்ணலமரர் பெருமானையாய்தம் *

[காக்காய். (3)]

கண்ணனைவந்துகுழல்வாராயக்காக்காய் காாமுகில்வண்ணன்குழல்வாராயக்

அக்காக்காய்!—
 கண்ணனை { பிராக்ஷணமே (பெரிய) உரு
 வை { கோபாலாக
 திரையின் கலத்துத் { நீட்டமான பட்டங்கொண்ட
 வெட்டுநயங்குடக { வெட்டுநயம் உட்கொண்ட

விரை உறங்கடும் { விரைவாக (ஒடி வந்து) பெய்
 அண்ணன் { பாகக் குறங்குகின்ற ஸ்வாமியும்
 அமரர் பெருமான—நதயைநீர்களுக்கு நாவாறுகனும்
 ஆய சம் கண்ணனை { இரண்டாகளுக்குக் கண்ணோற்றை
 { அனுமான இவனை

வந்து குழல் வாராய்—;
அக்காக்காய்!—;

காப்புகில் { சாம்பேகம்பேற்ற நிதிரை
யன்னை { யுடையது இவனுடைய
குழல் வாராய்

* * *—திண்ணம்—‘அம்’ விசுவதிபெற்ற பண்புப்பெயர். —கலம்—‘கலசம்’ என்ற வடசொற்சிதைவு என்னலாம். “விரையலுறங்குறம்” என்பதும் பாடல். (3)

165 பள்ளத்தில்மேயும் பறவையுருக்கொண்டு *

கள்ளவசுரன் வருவானைத்தான்சண்டு *

புள்ளிதுவென்று பொதுக்கோவாய்க்கீண்டிட்ட *

பின்னையவந்துகுழல்வாராயக்காக்காய் பேய்முலையுண்டான்குழல்வாராயக்காக்காய். (4)

அக்காக்காய்!—;	(அவனை)
பள்ளத்தில் மேயும் { நீததாழுவகனிலே இரை பெடுத்த பறவை உரு { துத் திரிகின்ற (கொக்கு என கொண்டு { னும்) பகலியின் குபத்தை ஏறிட் டுக்கொண்டு {	இத புர என்று { இது பகலியென்று (சாம்பே) மாந் நினைத்து) பொதுக்கோ வாய் { விரைவாக (அவ்வொருது)வரைய கீண்டிட்ட { கித்திப்போகட்ட பின்னைய வந்து குழல்வாராய்—, அக்காக்காய்! பேய்முலை உண்டான் குழல் வாராய்—,
‘வருவார்’ கள்ளம் { வருபவனாகிய வஞ்சனை பொருந்திய அசுரனை தான் { அசுரனை [பகாஸுரனை] தான் கண்டு { பாருத்து	

* * *—யமுனைக்கரையிலே கண்ணபிரானைப் பகாஸுரன் விழுங்கிவிட, அவனது நெஞ்சில் கண்ணன் நெருப்புப்போலே எரிக்கவே அவன் பொறுக்கமாட்டாமல் கண்ணனை வெளியே உமிழ்ந்து மூக்கால் குத்த நினைக்கையில், கண்ணன் அவன் வாயலகுக்களைத் தனது இருகைகளினாலும்பற்றி விரிவாகக் கிழித்திட்டனென்பது — பகாஸுரவதவருத்தார்தம். பொதுக்கோ = பொதுக்கென. (“பிதுக்கென்று புறப்பட்டான்” என்று திரிந்து வழங்கி வருதல் காண்க.) ... (4)

166 கற்றினம்மேய்த்துக் கனிக்கொருகன்றனை *

பற்றியெறிந்த பரமந்திருமுடி *

உற்றனபேசி நீயோடித்திரியாதே *

அற்றைக்கும்வந்துகுழல்வாராயக்காக்காய் ஆழியான்நன் குழல்வாராயக்காக்காய். (5)

அக்காக்காய்!—;	நினை பற்றி கனிக்கு { உசித்தந்தாக (குணிகாக) வீசின எரிந்த பரமன் திரு { எரிந்த பரமன் திரு முடி { முடி
நீ உற்றன பேசி { நீ (உன்னாதிக்குத்) தருத்தவற்றை ஒடி திரியாதே { சொல்லிக்கொண்டு அவருமவ கும பறந்து திரியாமல்,— கனதுகனின் கூட்டத்தை மேய்த்து வந்து (அஸுராவிஷ்டமான) கன் றென்றை பிடித்து (அஸு ராவிஷ்டமான) விளம்பமுந்தை	அற்றைக்கும் வந்து—அவ்வொருமல் வந்து குழல் வாராய் —வருவாயாக; ஆழியான் தன் —சகராயபுதாணியான இவனுடைய குழல் வாராய்—.

* * *—முள்ளை முள்ளாற்களைவதுபோல அஸுரனை அஸுரனைக் கொண்டே களைந்தனென்க. கன்று + இனம் = கற்றினம். அற்றைச்சுப = ‘அன்று’ என்னும் மென்றொடர்க்குற்றியலுசுரம் வன்றொடராய் ஐகாரச்சாரியை பெற்று ‘அற்றை’ என்றாகும். அதன்மேல், கு-சாரியை. ஆழியான்—“ஆழிகொண்டுந்நையெறிம” என்றவிடத்துக் கருத்தை நினைக்க. .... (5)

167 கிழக்கிற்குடிமன்னர் கேடிலாதாரை *
அழிப்பான்நினைந்திட்டு அவ்வாழியதனால் *
விழிக்குமளவிலே வேறுத்தானை *

குழற்கணியாகக்குழல்வாராயக்காக்காய் கோவிந்தன்றன் குழல்வாராயக்காக்காய். (6)

அக்காக்காய்!—	அ ஆழி அதனால் — அந்தச் சக்ராயுதத்தால்
கேடு இலாதார் {	விழிக்கும் அளவிலே { கண்முடித திறக்கின்ற காலத்திற்
குழக்கில் குடி {	குள
மன்னாரை {	வேர் அறுத்தானை — ஸமுலமாக அழித்தவனுடைய
அழிப்பான் நனை {	குழற்கு அணி ஆக — கூந்தலுக்கு அழகு உண்டாம்படி.
நிட்டு {	குழல் வாராய்—;
	கோவிந்தன் தனை { (இந்த) கோவிந்தனுடைய குளிர்ந்த
	குழல் வாராய் { (இந்த) குழலை வாராவாயாக.

* * *—கிழக்கிற்குடிமன்னர்—ப்ராக்கியோதிஷ்புரவாஸிகளான நரகாஸூரன் முதலானார். அவ்வாழி—அ—உலகநிர்சுட்டுப் ப்ரவித்தியைக் காட்டும். இனி, கேடு இலாதாரை—(விஷ்ணுபக்தராதலால்) அழிவில்லாதவரான இந்த்ராநிகளை, அழிப்பான் நினைந்திட்ட கிழக்கிற்குடிமன்னர் விழிக்குமளவிலே (அவரை) வேறுத்தான் என்றும் உரைப்பர். அழிப்பான்—எதிர்காலனைப்பேச்சம். .... (6)

168 பிண்டத்திரனாயும் பேய்க்கிட்டநீர்ச்சோறும் *

உண்டற்குவேண்டி நீயோடித்திரியாதே *

அண்டத்தமரர் பெருமானழகமா *

வண்டொத்திருண்டகுழல்வாராயக்காக்காய் மாயவன்றன் குழல்வாராயக்காக்காய். (7)

அக்காக்காய்!—	அண்டத்து அமரர் { மேலுலகத்திலுள்ள தேவர்களுக்கு
பிண்டம் இரையும் {	பெருமான் { தலைவாகிய இக் கண்ணிரான
{ (பிற்றுகளை உததேசித்த இடம்)	அழகு அமர் — அழகு பொருந்திய
பிண்டத்தின் உருண்டையையும்	வண்டு ஒத்து { வண்டைப்பேரே கருத்தான
பேய்க்கு இட்ட நீர் { பிசாசுக்களுக்குப் போகட்ட நீரை	இருண்ட
சோறும் { யுடைய சோற்றையும்	குழல் வாராய்—
உண்டற்கு வேண்டி—உண்ணுதற்கு விரும்பி	மாயவந்தா { ஆச்சுயச் செயல்களையுடைய இவ
நீ ஓடி நிரியாதே — நீ பறந்தோடித் திரியவே வேண்டா;	குழல் வாராய்—;

* * *—தந்தைதாய் முதலானார் இந்த திதியில் செய்யும் ச்ரத்தத்தில் பித்தாதி தேவதைகளை உத்தேசித்துப் பிண்டவருண்டையைக் காகத்தை யழைத்து இருவதும், பிசாசும் முதலியவற்றைக் குறித்து ஐவத்தோடு கூடிய சோற்றைப் பலிகொடுத்தலும் வழக்கமென்க. இப்படி கண்ட சோற்றுக்கும் அலைந்து திரியாமல் இவனுடைய குழலை வாரவரவேணுமென்றதாயிற்று. .... (7)

169 உந்தியெழுந்த உருவமலர்தன்னில் *

சந்தச்சதுமுசன்றன்னிப் படைத்தவன் *

கொந்தக்குழலைக் குறந்துபுளியட்டி *

தந்தத்தின்சீப்பால் குழல்வாராயக்காக்காய் தாமோதரன்றன் குழல்வாராயக்காக்காய். (8)

அக்காக்காய்!—;

உந்தி எழுந்த உரு { (தனது) திருநாயியிலே உண்டான
மம் மலர் தண்ணிலே { ஸாரூபத்தையுடைய தாமரைப்
பூவிலே
சுரும சதுமுகன் { சந்தல்லை நிரூபமாகவுடைய
நனைய படைத்த நான்முகனை வருஷ்டித்த இவ
வன் { னுடைய

புனி அட்டி கொந் { புனிப்பழத்தா யிட்டுத் தேய்த்தத
தம் குழலை { னுல் கொற்ப்பையுடைய கூந்தலை
தாத்தின் சிப்பால் { தாத்தத்தினுல் செய்த சிப்பால்
குழல்தா குழல் { சிக்கு விடுத்து வாராயாக
வாராய் { அக்காக்காய்! தாமோதரன் நன
குழல் வாராய்!—.

* * *—கீழ் “வெண்ணையனைந்த குணங்கும்” என்ற திருமொழியில் கூறியபடி யசோதைப்பிராட்டி பூரீக்ருஷ்ணனை எண்ணெய்தேய்த்துப் புனிப்பழமிட்டு நீராட்டியதனால், அப்படி நீராடின பூரீக்ருஷ்ணனுடைய கூந்தல் நெறித்திருக்கும்; ஆதலால், யசோதையான வள் ‘காக்கையே! நெறிப்புப் போம்படி எண்ணெய்தடவித் தந்தச்சிப்பினால் தலைவாரவாவே னும’ என்கிறாள். ‘புழுகட்டி’ என்னும் பாடம்; புழுகு—புகு எண்ணெய்; அதைத் தடவித் குழல்வாராய் என முடிபுகாண்க. அடிவாரம், அது—உடையா என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. ... .. (8)

170 மன்னன்றன்தேவிமார் சண்டுமகிழ்வெய்த *
முன்னிவ்வுலகினை முற்றமுளந்தவன் *
போன்னின்முடியனைப் பூவனைமேல்வைத்து *
பின்னையிருந்துகுழல்வாராயக்காக்காய் பேராயிரத்தான்குழல்வாராயக்காக்காய். (9)

அக்காக்காய்!—;

முன் மன்னன் தன் { வாமநாவதாரகாலத்தில் அஸுர ராஜ
தேவிமார் கண்டு { னான மஹாபலியனுடைய மனைவி
மகிழ்வு எய்த { யாகள் (தன் னுடைய) வடிவைக்
கண்டு மகிழ்ச்சியுடையுப்படி
(மஹாபலியினிடத்திற்போய் ‘கொள்வன்
நான்மாலல்!’ என்று மூவுடிமனை இரந்து
பெற்றுப் பின்பு திரிவீரமனாய்)

இவ்வுலகினை முற்றமு { இந்த உலகங்கள் முழுவுலகும்
அளந்தவன் { அளந்துகொண்ட இவ்வுலகம்
பொன் முடியனை — அழகிய தலையை
பூ அணைமேல் { புஷ்பத்திலுலாகிய படுக்கையின்
வைத்து { வைத்து
பின்னே இருந்து { (இவனது) பின்புறத்திலே இருந்து
கொண்டு
குழல் வாராய்!—; அக்காக்காய்!—,
பேர் ஆயிரத்தான் { எவ்வளவு நான்மங்கையையுடைய
இவனுக்கு
குழல் வாராய்!—.

* * *—எல்லா இந்திரியங்களையும் ஆகர்ஷிக்கவல்ல வாமநவடிவையும், பிரமசாரி ஆச்ரமத்துக்கு ஏற்றவாறு கொண்ட கோலத்தையும் மழலைச்சொல் சொல்லு மழகையாங் கண்டு மஹாபலியின் மனைவியரும் மகிழ்ந்தாராம். போன்னின் = இன் — சாரியை. பூ அணை—புஷ்பம்போல் மருதுவான படுக்கை யென்றுமாம். .... (9)

171 கண்டாரப்பழியாமே அக்காக்காய் * கார்வண்ணன்
வண்டார் குழல்வார வாவென்றவாய்ச்சிசோல் *
விண்டோய்மதிள் வில்லிபுத்தூர்க்கோன்பட்டன்சோல் *
கோண்டாடிப்பாடக் குறுகாவினதாமே. (10)

அக்காக்காய் — ‘காக்கையே!
கண்டார பழியாமே—பாாததவாகள் பழியாதபடி

கார்வண்ணன் { காரமேகம்போன்ற நெருங்கைய
வண்டு ஆர் குழல் { கண்ணனுடைய வண்டை உச்ச
வரவா { கரிய கூந்தலை வெருட்டி வ
வாயாக’

என்ற ஆய்ச்சிசொல் { என்று சொன்ன யசோதைப்பிராட்
 டியின் சொல்லை (சுருதித்த),— கொண்டாடி பாட { ச்லாகித்து பாடப்பெற்றால் ஸாக்
 விண் தோய் மதின் { ஆகாசத்தை அளவுகின்ற மி { ராம் குறுகா { ருத துஷ்க்ருதங்க விரண்டும்
 வில்லிபுத்தூர் { யுடைய மூரீவில்லிபுத்தூர்க்கு { சேராவாம்.
 கோன்பட்டன் { நிர்வாஹகரண பெரியாழ்வாரு
 சொல் { டைய அருளிச்செயல்களை

* * *—[கண்டாரப்பழியாமே.] நீராடியபின்பு தலையை விரித்துக்கொண்டிருந்தால், கண்டவர்களுள்லாம் பழிப்பார்களிறே. நல்வினையும் தீவினைபோலவே ஸம்ஸாரத்தில் பந்தத்தைத்தந்து பொன்விவங்குபோலுதலால், முமுக்ஷுக்கள் இரும்புவிவங்கையொத்த பாபத்தை நீக்குவது போலவே புன்யத்தையும் நீக்கவேண்டுமென்பது சுருதி 'குறுகாவினை நாமே' எனப் பன்மையாக அருளிச் செய்தன ரென்க. .... (10)

அடி வரவு:—பின்னை பேய் திண்ணம் பள்ளத்தில் சுற்று கிழக்கில் பிண்டம உந்தி மன்னன் கண்டார் வேலி.

ஐந்தாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ரண்டாம்பத்து—ஆறாந்திருமொழி, வேலிக்கோல் வெட்டி.

அவதாரிசை:—யசோதைப்பிராட்டி கண்ணனைக் குழல்வாரின பின்பு பூச்சூட உத்யோகித்திருக்கையில், கண்ணபிரான் ஸ்வஜாத்யாசாரத்துக் கேற்பக் கன்றுமேய்க்கிற பிள்ளைகளோடே தானும் போககினைத்துக் 'கன்றுமேய்க்கிற கோலைக்கொடு' என்று தாயை நிர்ப்பந்தித்துக்கேட்டசு, அவளும் இவனைப் பூச்சூடிக்காணவேணுமென்ற அவாவிலேவே அதற்கிசைந்து கோல் கொடாமல் அவனை வஞ்சித்துச் சொல்லியதை ஆழ்வார் தமமை அவளாகப் பாவித்துச் சொல்லி இனியராகிரார்—இத்திருமொழியில். ... (*)

இத்திருமொழியும் சாக்கையைக் குறித்துச் சொல்வதாவதைப் 'பொற்றிசுழ்' என்ற மேல் ஏழாம்பாட்டாலும், திருநாமப்பாட்டாலும் நன்கு உரைலாம்.

172 வேலிக்கோல்வெட்டி வினையாடுவில்லேற்றி *

தாலிக்கொழுந்தைத் தடங்கழுத்திற்பூண்டு *

பீலித்தழையைப் பிணைத்துப்பிறகிட்டு *

[கொண்டுவா. (1)]

காலப்பின்போவாற்கோர்கோல்கொண்டுவா கடல்நிறவண்ணற்கோசோல்

(அக்காக்காய்)	—காக்கையே !	பீலி தழையை	{ மயில் தோகைகளை ஒன்று சேர்த்து
வேலிக்கோல் வெட்டி	{ வேலிக் கால்களினுள்ள கோலை	பிணைத்து பிறகு	{ பின்புறத்திலே கட்டிக்கொண்
வினையாடுவில் ஏற்றி	{ (வானவா! வெட்டி (அதை)	இட்டு	{ டும்
	{ விவோபகரணமான விலகரசு	காலப்பின்போவாறகு	{ பசுக்கூட்டங்களின பின்னே போ
	{ செய்து (அகிலே) நாணைற்றியும்,	ஒர் கோல்	{ கிணறு இவனுக்கு ஒரு கோலை
கொழுந்து தாலியை	{ சிறந்த ஆமைதாலியை (கனது)		{ கொண்டு வா—;
தட கழுத்தில்	{ பெரிய கழுத்திலே அணிந்து		{ கடல் நிறம் வண்ணமறகு ஓர்
பூண்டு	{ கொண்டும்		{ கோல் கொண்டு வா—.

* * *—இடைச்சாதிக்குத் தக்கபடி ஆமைத்தாலி யென்னும் ஒரு வகை ஆபரணத் தைக் கழுத்திலணிந்தும், மயில் தோகைகளைச் சேர்த்துக் கட்டிப் பின்புறத்திலணிந்தும் வேலிக் கால்களிலே வெட்டின சிறு கோல்களை வில்லாகச் செய்து நானேறிட்டு வளைத்து விளையாடிக் கொண்டே கன்றுகளை மேய்த்துக்கொண்டே செல்லுகின்ற என் மகனுக்குக் கோல் கொண்டு வா என்னை வேலிக்கோல்—வேலிக் கால்களிலே வளர்ந்த சிறுகோல்களென்னு தல்; வளைவையுடைய கோலென்னுதல். தாலிக்கோழுந்தை—உருபு பிரித்துக் கூட்டுக: தாலி கொழுந்து—பனையின் (வெண்ணிறமான) குருத்தென்று முறைக்கலாம்; இதை ஓர் அணியாகச் சமைத்துக் கழுத்திலணிதல் முற்காலத்தியல்பென்க: இப்பொருளில், தாளி—தாலியென ளகரத்திற்கு லகரம் போலியாகவந்ததாம். “விளையாடு வில்வேந்தி” என்ற பாடத்தில், ‘வேலிக்கால்களிலே கோலைவெட்டி. (அதை) விளையாடுவில்லாக (க்கையில்) ஏந்திக்கொண்டு’ என்று பொருள் கொள்ளலாம். .... (1)

173 கொங்குங்குடந்தையும் கோட்டியூரும்பேரும் *

எங்குந்திரிந்து விளையாடுமென்மகன் *

சங்கம்பிடிக்கும் தடக்கைக்குத்தக்க * நல்

அங்கமுடையதோர்சோல்கொண்டுவா அரக்குவழித்ததோர்கோல்கொண்டுவா. (2)

கொங்கு குடந்தை யும் கோட்டி ஊரும் பேரும்	{	வாளை பொருந்திய திருக்குடந்தை யிலும் திருக்கோட்டி யூரி லும் திருப்பேர் நகரிலும்	சங்கம் பிடிக்கும் தடக்கைக்கு தக்க நலஅங்கம் உடையது—நல்ல வழவை யுடையதாகிய ஓர் கோல் கொண்டு வா—;	{	பாஞ்சஜந்யம் தரிக்கிற பெரிய திருக்கைக்கு தகுந்ததான
எங்கும் திரிந்து விளையாடும் என் மகன்	{	மந்துமுள்ள திருப்பதிகளினுமெல் லாம் ஸஞ்சரித்த விளையாடுகின்ற என் பின்னையுடைய	அரக்கு வழித்தது	{	(நல்ல நிறமுண்டாம்படி) அரக்குப் பூசியதாகிய ஓர் கோல் கொண்டு வா—

* * *—கொங்கு + குடந்தை = கொங்குக் குடந்தை என வாவேண்டுவது செய்யு ளின்பம் நோக்கிக் “கொங்குங் குடந்தையும்” எனவந்ததென்க. அரக்கு—செந்நிற மெனினுமாம். .... (2)

174 கறுத்திட்டேதிரிநின்ற கஞ்சனைக்கொன்றன் *

பொறுத்திட்டேதிர்வந்த புள்ளின்வாய்கீண்டான் *

நெறித்தகுழல்களை நீங்கமுன்னோடி *

கொண்டுவா. (3)

சிறுக்கன்றுமேய்ப்பாற்கோர்கோல்கொண்டுவா தேவபிரானுக்கோசோல்

கறுத்திட்டு எதிர் நின்ற கஞ்சனை கொன்றான்	{	கோபித்து தன்னை எதிரிட்டு நின்ற கம்ஸனை கொன்றவனும்,	நீங்க முன் ஓடி சிறு கன்று மேய்ப்	{	ஓடுகிறவேகத்தாலே இரண்டு பக்க மும் அணையும்படியாக —கன்றுகளுக்கு முன்னே போய் இளங்கன்றுகளை மேய்ப்பவனுமாகிய பார்து இவனுக்கு ஓர் கோல கொண்டு வா—; தேவபிரானுக்கு ஓர் கோல் கொண்டு வா—.
எனா வந்த புள்ளின் வாய் பொறுத்திட்டு கீண்டான்	{	(தன்னைக் கொல்வதாக) எதிர்த்து வந்த பகாஸூரனுடைய வாயை (முதலில்) பொறுத்துக்கொண் டிருந்து (பின்பு) கிழித்தவனும்,			
நெறித்த குழல்கள்		—நெறித்திராநினை உள்ள கூந்தல்கள்			

* * *—பொறுத்திட்டேக்கீண்டான் = பகாஸூரன், தன்னை விழுங்கி உமிழுமளவும் கண்ணன் அவனை ஒன்றுஞ்செய்யா திருந்து பின்பே அவன் வாயைக் கிழித்ததனால் பொறுமை விளங்குமென்க. குழல்களை = ஐ—சாரியை; இது இல்லாதபோது தனைட்டுமென்க. (3)

175 ஒன்றே யுரைப்பா னொருசொல்லே சொல்லுவான் *

துன்று முடியான் துரியோதனன் பக்கல் *

சென்றற்குப் பாரதங் கையெறிந் தானுக்கு *

[கோல்கொண்டுவா. (4)]

கன்றுகள்மேய்ப்பதோர் கோல்கொண்டுவா கடல்நிறவண்ணற்கோர்

ஒன்றே உரைப்பான் { ('பாண்டவர்களுடன் சேர்ந்து
வாமோம் என்ற ஒரேவிஷயத்தை
சொல்லுவவனும்

(மத்யஸ்தர் எவ்வளவு சொன்னாலும்
'ஊசிருத்து நிலமும் பாண்டவர்களுக்குக்
கொடேன்' என்ற)

ஒரு சொல்லே { ஒரு சொல்லையே சொல்லுவவனும்
சொல்லுவான் }

துன்று முடியான் { (நவரத்தினங்களுக்கும்) நெருங்கப்படுத்த
துரியோதனன் { கிரீடத்தை அணிந்தவனுமான
பக்கல் சென்று துரியோதனனிடத்தில் தூதுபோய்
அங்கு பாரதம் கை { அவ்விடத்தில் பாரத யுத்தத்தை
யெறிந்தானுக்கு உறுதிப்படுத்திக்கொண்டு வந்த
இவனுக்கு

கன்றுகள் மேய்ப்பது ஓர்

கோல் கொண்டு வா—.

கடலநிற வண்ணற்கு ஓர்

கோல் கொண்டு வா—.

***—முதலடியிற் குறித்த அடைமொழிகளிரண்டையும் எம்பெருமானுக்காக்கி
“விஞ்ஞாவெநவம்வாழ்ந்த நந்தஜெயம் கமலம்மிதிரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் நத்யஜேபம
கதஞ்சக” என்ற ஒரு அர்த்தத்தையே சொல்லுவவனும், “ஊயம்வரவ ஊயம்வரவ ஊயம்
= அபயம் ஸர்வபூதேப்யோததாம்யேதத் வரதம் மம” என்ற ஒருசொல்லே சொல்லுவவனு
மாகிய என்று உரைத்து, ‘கையெறிந்தானுக்கு’ என்பதனோடு கூட்டி உரைத்தது மொக்
கும். கையெறிதல்—சையடித்தல். இது, பிரமாணம் செய்யும் வகையிலொன்று; இங்கு
உறுதிப்படுத்துதல் என்ற பொருளைத் தந்தது. இனி, துரியோதனன் பக்கல் சென்று—தூர்யோ
தனனிடம் தூதுபோய், (அவன் ஒன்றுங்கொடுக்க இசையாததனால்), அங்கு—பாரதயுத்தத்தில்,
கையெறிந்தானுக்கு—ஸேனையை வகுத்துக்கொண்டு யுத்தம் செய்தவனுக்கு என்றும் பொருள்
கொள்ளலாம். .... (4)

176 சீரோன்று தூதாய்த் துரியோதனன் பக்கல் *

ஊரோன்று வேண்டிப் பெருத வுரோடத்தால் *

பாரோன்றிப் பாரதங் கையெடுத்து பார்த்தற்கு *

[கோல்கொண்டுவா. (5)]

தேரோன்றையூர்ந்தாற்கோர் கோல்கொண்டுவா தேவபிரானுக்கோர்

துரியோதனன் பக்கல் — துரியோதனனிடத்தில்
(பாண்டவர்களுக்காக)

சீர் ஒன்று துது { சிறப்புப் பொருத்திய தூதனாகப்
போய்
ஆய் { (பாண்டவர்களுக்கு) ஒரு ஊராவது
ஊர் ஒன்று வேண்டி { கொடு என்று யாசித்துக்
கேட்டும்

பெருத உரோடத் { அந்த ஒரு ஊரையும் பெருமையி
தால் { குண்டான சிற்றத்தாலே

பார் ஒன்றி பாரதம் { பூமியில் பொருந்தியிருந்து பாரத
கையெடுத்து யுத்தத்தில் அணிவகுத்து

பார்த்தற்கு தேர் { அர்ஜுனனுக்கு ஒப்பற்ற தேரை
ஒன்றை ஊர்ந்தாற்கு { (ப்பாகனயிருந்து) நடத்தினவ
னுக்கு

ஓர் கோல் கொண்டுவா—;

தேவபிரானுக்கு ஓர் கோல்

கொண்டுவா—.

***—கண்ணபிரான் பாண்டவதூதனாகத் துரியோதனனிடஞ்சென்று ‘அதர்ம
மாகப் பந்துக்களை வருத்திப் பலத்தாலே வாழவேணுமென்று நீ எண்ணியிருப்பது தகாது;
இருவர்க்குமுள்ள பாகங்களைப் பிரித்துக்கொண்டு இருவரும் ஒத்து வாழுவர்கள்’ என்று
முதலிற்சொல்ல, அதைத் துரியோதனன் ஸம்மதியாமையால் ‘பத்தூர்களாவது கொடு,
என்ன, அவன் அதற்கும் ஸம்மதியாமல் ‘ஒரு ஊராவது கொடு’ என்று கண்ணன் கேட்க,

அவன் அதற்கும் இசையாமல் ‘நான் ஊசுக்குத்து சிலமும் கொடேன்; பாண்டவர்களுக்குத் தருமமுண்டு; அவற்றின் பலனாகிய ஸ்வர்க்காதிலோகங்களுமுண்டு; அவர்கள் அவற்றை அநுபவிக்கலாம்; ராஜ்யம் எங்களுடையதே’ என்று மறுத்துச்சொல்லவே, ஒரு ஊரையும் பெறாத கோபத்தினாலே யுத்தத்தைத் தொடங்குவித்து அர்ஜுனனுக்குக் தேர்ப்பாகனியிருந்த வனுக்குக் கோல்கொண்டுவா. ஒன்றுதல்—பொருந்ததல். உரோடம்—ரோஷம். தேவர் + பிரான் = தேவபிரான்; “சிலவிகாரமா முயர்தினை.” .... (5)

177 ஆலத்திலையான் அரவினணைமேலான் *
நீலக்கடலுள் நெடுங்காலங்கண்வளர்ந்தான் *
பாலப்பிராயத்தே பார்த்தற்குள் செய்த * [கொண்டுவா. (6)
கோலப்பிரானுக்கோர்கோல்கொண்டுவா குடந்தைக்கிடந்தாற்கோர்கோல்

(ப்ரளய காலத்தில் உலகமெல்லா முண்டு)	பாலம் பிராயத்தே — குழந்தைப் பருவமே தொடங்கி
ஆலத்து இலையான் { ஆலிலையில் பள்ளிகொண்டிருப்பவ னும்	பார்த்தற்கு அருள் { அரஜுனனுக்கு கருபை செய்த செய்த
அரவின் அணை { எப்போதும் திருவனந்தாழ்வான மேலான் { மீது பள்ளிகொள்பவனும்	கோலம் பிரானுக்கு { அழகிய வடிவத்தையுடைய தலை னுமான இவனுக்கு
நீலம் கடலுள் — கருநிறமான ஸமுத்திரத்தில்	ஒர் கோல் கொண்டுவா;—
நெடுங்காலம் கண் { வெகுநேரமாக யோக நிறை செய்த வளர்ந்தான் { பவனும்	குடந்தை கிடந்தாற்கு ஓர் * * வா—.

* * *—ஆல் + இலையான் = (அத்துச்சாரியை பெற்று) ஆலத்திலையான். சுநீராப்தி எம்பெருமான் திருமேனியின் நிழலீட்டாலே கறுத்துத் தோன்று மாதலால் ‘நீலக்கடல்’ எனப்பட்டது: “நீதிமஹேயெஹைரஹைகொ ஷெஹ ஹைரஹைரஹை—கூர்மொநீரு கூவயுயடி ஹைஹைகூர்மொநீரு” என்று போஜராஜன் சொல்லியுள்ளது காண்க. அன்றி, “உவர்க்குங்கருங்கடல் நீருள்ளான்” என்றபடி வலணஸமுத்தரத்தில் பள்ளிகொண்டிருப்ப தாகக் கூறுவதுமுண்டாதலால் அதுவுங் கொள்ளத்தக்கதே. .... (6)

178 பொற்றிகழ் சித்திரகூடப்பொருப்பினில் *
உற்றவடிவில் ஒருகண்ணும்கொண்ட * அக் *
கற்றைக்குழலன் கடியன்விரைந்துள்ளை * [கோல்கொண்டுவா. (7)
மற்றைக்கன்கொள்ளாமேகோல்கொண்டுவா மணிவண்ணம்பிக்கோர்

(அககாக்காய்!—)	அ கற்றை குழலன் { அந்தத் தொகுதியான கூ ள்க ளை யுடையவன்
பொன் திகழ் சித்திர { அழகியதாய் விளங்குகின்ற சித்ர கூடம் பொருப { கூட மலைச்சாரலில்	கடியன் — கருடன்; (ஆதலால், அவன் தனக்கு இஷ்டமானதை உடனே செய்யாமலிருத்தத்தாக)
பினில் { (பிராட்டிமடியிலே தலைவதைதுக்கொண்டு பூநீராமனாகிய தான் கணவனாநதருளுமபோது)	உனனை மற்றை { உனனை (ச்சிறி) (உனது) மற்றொரு கண் கொள்ளாமே { கண்ணையும் பரிததுக் கொள்ளா தபடி
வடிவில் உறற ஒரு { (பிராட்டியின்) திருமேனியில் பறிந்த (உனது இரண்டு கண்களில்) ஒரு கண்ணை மாத்திரம் பரிததுக் கொண்ட	விரைந்து — ஒடிப்போய் கோல் கொண்டுவா—; மணிவண்ணன் நமபிகு ஓர் * * வா—

* * *—பொன் + திகழ் = பொன்றிகழ், இங்கு மென்றொடர் வன்றொடராயிற்று—செய்யுளின் பம் நோக்கி. காகாஸூரன் பிராட்டியின் வடிவை நோக்கியதனால் இராமபிரான்

நோக்கியகண்ணையே கொண்டனனென்பது ‘உற்றவடிவில் கண்கொண்ட’ என்பதில் விளங்கும். காக்கையே! இவன் முன்னமே ஸ்ரீராமனாயிருந்த காலத்தில் (உன்சாதியி லொருவன்) செய்யத்தகாததைச் செய்ததற்காகக் கண்ணொன்றைப் பறித்திருக்கிறான்; நீ இப்போது சொல்லியது செய்யாமலிருந்தாலோ உனது மற்றொரு கண்ணையும் பறித்து விடுவான்; ஆகவே நீ விரைந்து இவனுக்குக் கோல் கொண்டு வரவேணு மென்றவாறு. காகாஸுரனது ஒற்றைக்கண்ணைப் பறித்தபோது காக்கைகளெல்லாவற்றிற்கும் ஒற்றைக் கண்ணம்படி அப்பெருமான் ஸங்கல்பித்ததனால் காகாஸுரனுக்கும் ஸாதாரணகாக்கைக்கும் அபேதமாக இப்படிச் சொல்லுகிறான். கோடியன்—பிழைக்கேற்ற தண்டனை செய்பவன். (7)

179 மின்னிடைச்சீதைபோருட்டா இலங்கையர் *

மன்னன்மணிமுடி பத்துமுடன்வீழ *

தன்னிகரோன்றில்லாச் சிலைகால்வளைத்திட்ட *

[கொண்டுவோ. (8)]

மின்னுமுடியற்கோர்கோல்கொண்டுவோ வேலையடைத்தாற்கோர்கோல்

மின் இடை சிதை { மின்னல்போன்ற [ஸூக்ஷ்மமான] இடையையுடைய வீதையை மீட்டுக்கொணாவதற்காக

தன் நிகர் ஒன்று { தன் குரு மொருமானதொன்றுமில் இல்லா சிலை கால் { லாத [உயர்த்த] வில்லை கால்வளை வளைத்து இட்ட { யும்படி பண்ணிப் பாயோகித்த மின்னும் முடியற்கு { விளங்கா நின்ற கிரீடத்தை அணிந்த வனுக்கு

இலங்கையர் மன் { லங்கையிலுள்ளார்க்குத் தலைவனுள் னன் மணி முடி { ராவணனுடைய ரத்த கிரீட பத்தும் உடன் வீழ { மணிந்த தலைகள் பத்தும் ஒரு சேர அறறு விழும்படி

ஓர் கோல் கொண்டுவோ—; வேலை அடைத் { ஸமுத்திரத்தில் வேலு கட்டினவ தாற்கு { னுக்கு ஓர் கோல் கொண்டுவோ—.

* * *—பிராட்டியை மீட்டுக்கொணர்வதற்காகக் கடலிலே அணைகட்டி இலங்கை சென்று இராவணனை யழித்தவனான இவனுக்குக் கோல்கொண்டுவோ என்பதாம். (8)

180 தேன்னிலங்கைமன்னன் சிரந்தோள்துணிசெய்து *

மின்னிலங்குபூண் விபீடணநம்பிக்கு *

என்னிலங்குநாமத்தளவும் அரசேன்ற *

[கொண்டுவோ. (9)]

மின்னிலங்காற்கோர்கோல்கொண்டுவோ வேங்கடவாணற்கோர்கோல்

தேன் இலங்கை { அழகிய லங்கைக்கு அரசனாகிய மன்னன் சிரம் { ராவணனுடைய தலைகளை யும் தோள்களையும் { (அம் பிசுல்) துணித்துப் பொகட்டு.

என் இலங்கு { ‘என்பெயாப் ப்ரகாசிக்கும்ளவும் ராஜ் நாமத்து அளவும் { யம் [நடக்கக் கடவது] என்று அரசு என்ற { அருள செய்த மின் இலங்கு { மினனல்போல் விளங்குகின்ற ஆரங்கு { ஹாரதையுடையவனுக்கு

மின் இலங்கு பூண் { ஒளிவீசுகின்ற ஆபரணங்களை அணிந்த

ஓர் கோல் கொண்டுவோ—; வேங்கடம் { திருமலையில் வாழ்ந்தருளுவ வாணற்கு { னுக்கு ஓர் கோல் கொண்டுவோ—.

விபீடணன் நம்பிக்கு—விபீஷணனுக்கு

* * *—துஷ்டர்களைத் தொலைத்தொழித்து சிஷ்டர்களை வழங்கும்வனான இவனுக்குக் கோல் கொண்டு வா என்பதாம். கொண்டுவாராவிட்டாலோ உன்னையும் தண்டித்துப் பின்பு பசுக்களையும் காக்கப்போவான் என்பதும் இதில் தொனிக்கும். தேன்—அழகுக்கும்பேர் வணி—முதலிலைத் தொழிற்பெயர். “முன்னலங்காரற்கு” என்பது மொருபாடம்; மின்—

விளங்காநின்ற, அலங்காரத்தை யுடையவனுக்கென்று பொருள்: 'மின்னிலங்காரற்கு' என்ற பாடமே செய்யுளின் பத்திற்குச் சிறக்குமென்க. வாணன்—வாழ்நன்; மரூஉ. .... (9)

181 அக்காக்காய் நம்பிக்குக் கோல்கொண்டுவாவென்று *
மிக்காளுரைத்தசோல் வில்லிபுத்தூர்ப்பட்டன் *
ஒக்கவுரைத்த தமிழ்பத்தும்வல்லவர் *
மக்களைப்பெற்று மகிழ்வரீவ்வையத்தே.

(10)

அக்காக்காய்	—காக்கையே!	ஒக்க உரைத்த	{	அவ் யசோதையைப் போலவே
நம்பிக்கு கோல்	{ உத்தமனான இவனுக்கு கோலைக்	தமிழ் பத்தும்		சொன்ன தமிழினாலாகிய இப்
கொண்டுவா என்று	{ கொண்டுவந்தது தா' என்று	வல்லவர்		பத்துப் பாசுரங்களையும் ஒதவல்
மிக்காள உரைத்த	{ சிறந்தவளான யசோதை சொன்ன			வவர்கள்
சொல்	{ சொற்களை	மக்களை பெற்று இ	{	ஐஞாநபுதரர்களை [சிஷ்யர்களை]
வில்லிபுத்தூர்	{ ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலாவதரித்த பெரி	வையத்தே மகிழ்வர்		அடைந்த இப்பூமியிலே மகிழ்ந
பட்டன்	{ யாழ்வார			திருக்கப்பெறுவா,

* * *—இப்பத்துப் பாசுரங்களையும் வல்லவர் பகவத் பாகவத பக்தரான நல்ல சிஷ்யர்களைப் பெற்று இந்த லோகத்திலேயே பரமநந்தத்தைப் பெறுவார்களென்றவாறு. மிக்காள = தேவகியும் யசோதையுமாகிய இருவரும் பூர்வ ஜன்மத்தில் தவஞ்செய்தவர்களா யிருந்தாலும், தேவகி கண்ணனைப் பெற்றுவிட்ட மாத்ரீமேயாய், பூர்ணாபுவம் யசோதையதாகையாலே இவள் மிக்காளானாள். வையம் — (பொருள்கள்] வைக்கப்படு மிடமென்று காரணக்குறி. .... (10)

அடிவரவு—வேலி கொங்கு கறுத்து ஒன்றே சீர் ஆல் பொற்றிகழ் மின் தென்னி லங்கை அக்காக்காய் ஆநிரை.

ஆருந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

இரண்டாம்பத்து—ஏழாந்திருமொழி, ஆநிரைமேய்க்க.

அவதாரிகை:—கன்று மேய்க்கப் போகவேணுமென்று அழக கண்ணனை யசோதை, 'அக்காக்காய்! நம்பிக்குக் கோல்கொண்டுவா' என்று சொல்லி ஏமாற்றி அவனழகையை நிறுத்தியபின்பு, தான் நினைத்தபடி 'நான் பல புஷ்பங்களையும் வைத்திருக்கிறேன்; அவை செவ்வியழிவதற்கு முன்னே நீ அவற்றைச் சூடவரவேணும்' என்று அக்கண்ணபிரானை அழைத்தபடியை, ஆழ்வார் தாமும் அதுபவிக்க ஆசைப்பட்டுத் தம்மை அவளாகப் பாடி அவன் சொல்லியபடியே சொல்லியழைத்து இனியாராகிரார் இத்திருமொழியில்.

182 ஆநிரைமேய்க்கநீபோதி அருமருந்தாவதறியாய் *
கானகமெல்லாந்திரிந்து உன்கரியதிருமேனிவாட *
பாணையிற்பாலைப்பருகிப் பற்றுதாரெல்லாஞ்சிரிப்ப *
தேனிலினியிரானே செண்பகப்பூச்சுட்டவாராய்.

(1)

தேனில இனிய	{	தேனைக்காட்டினும் போக்யனாயிருக்	{	பற்றுதார் எல்லாம்	{	பகைவரெல்லாரும்	{	பரிஹஸிக்கும்
பிரானே		கிற ப்ரபுவே!		சிரிப்ப		படி		

பாணியில் பாலை	{ (கறந்த) பாணியிலேயுள்ள பச்சைப்	ஆ நிரை மேய்க்க	{ பசுக்களின் திரை மேய்ப்பதற்கு
பருகி	{ பாணிக் குடித்து	நீ போகி	{ நீ போகிறது;
(பின்பு)		அரு மருந்து ஆவது	{ (நீ உன்னை) பெறுதற்கரிய தேவா,
உன் கரிய திருமேனி	{ உன்னுடைய ச்யாமமான அழகிய	அறியாய்	{ ருதம்போன்றவனாகுதலை அறிஞ்
வாட	{ திருமேனி வாடும்படி		{ வில்லை;
கானகம் எல்லாம்	{ காட்டிடம் முழுதும் திரிந்து	(இனி நீ கன்றுமேயப்பதை விட்டிட்டு)	
திரிந்து	{ கொண்டு	செண்பகம் பூ	{ செண்பகப்பூவை (நான்) குட்டு
		குட்ட வாறாய்	{ படி வருவாயாக

***—“இந்த கிருஷ்ணன் எங்கள் வீட்டில் கைப்பாணியிலிருந்த பாலைக் குடித்துப் போனான்” என்று உகவாதார் சொல்லும்படி கறந்தபாணியிலிருந்த பச்சைப்பாலைப் பருகி மவனுை பித்தனாயிருந்தாலும் தேனைவிட இனியவனாயிருப்பவனே! உன்னுடைய திருமேனியின் அருமையைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் காட்டிலே போய்த் திரிவதுதவிர்த்து செண்பகப் பூவை நான் குட்டும்படி வரவேணு மென்றவாறு. அருமருந்தாவதறியாய்—இவ்வுலகத்தினுள் ளார்க்குப் பிறவி நோயறுக்கும் மருந்துமாய், பரமபத்தினுள்ளார்க்குப் போக மகிழ்ச்சிக்கு மருந்துமாய் நீயிருப்பதை அறிகிறீர்களாண். பற்றுதார் சரிப்ப—பற்று மவர்கள் [அன்பர்கள்] இவன் செயலுக்கு உகப்பர்போலும். தேனில்—ஐந்தாம வேற்றுமை செண்பகம்—வடமொழியில் அஃகம் எனவழங்கும்

183 கருவுடைமேகங்கள்கண்டால் உன்னைக்கண்டாலோக்குங்கண்கள் * (1)

உருவுடையாயுலகேழும் உண்டாசவந்தபிறந்தாய் *

திருவுடையாள்மணவாளா திருவரங்கத்தேகிடந்தாய் *

மருவிமணங்கமழ்கின்ற மல்லிகைப்பூக்குட்டவாராய்.

(2)

கண்கள் உன்னை	{ கண்களானவை உன்னைப்	திரு உடையாள்	{ (உன்னை) ஸம்பததாகவுடைய
கண்டால்	{ பார்த்தால்	மணவாளா	{ பிராட்டிக்கு நாயகனே!
கரு உடைமேகங்	{ கர்ப்பத்தையுடைய [நீர் கொண்ட]	திரு அரங்கத்தே	{ கோயிலிலே பள்ளிகொண்டிருப்ப
கன கண்டால் ஒக்	{ மேகங்களை பார்த்தால் (அதை)	கிடந்தாய்	{ வனே!
கும் உரு உடையாய்	{ ஒத்துக் குளிகின்ற வடிவை		
	{ யுடையவனே!	மணம் மருவி கமழ்	{ வாசனை நீங்காமலிருந்து பரிமளிச்
உலகு ஏழும் உண்	{ ஏழுலகங்களும் ஸத்தை பெறும்படி	கின்ற மல்லிகைப்பூ	{ கிற மல்லிகைப்பூவை
டாக வந்து	{ திருவவதரித்தவனே!		
பிறந்தாய்			

குட்டவாராய்—.

***—நீர் கொண்டெழுந்த காளமேகம் போன்ற வடிவையுடையவனே!, உலகங்களுக்கு ஸத்தையுண்டாகும்படி இந்நிலத்தில் வந்து பிறந்தவனே!; திருவாகிய ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கும் திருவாயிருப்பவனே! இந்த மல்லிகைப்பூவின் பரிமளம் குன்றுவதற்கு முன்னே இதைச் சூடவா என்பதாம். ‘ஒக்கும்’ என்பதை முற்றாகக்கொண்டு ‘கருவுடை மேகங்களைக் கண்டால் உன்னைக்காண்பதை ஒத்திருக்கும்: (அதுக்குமேலே) கண்கள் உருவுடையாய்—கண்ணழகையுமுடையவனே!, என்றும் உரைக்கலாம்.

184 மச்சோடோளிகையேறி மாதர்கள்தம்மிடம்புக்கு * (2)

கச்சோடுபட்டைக்கிழித்துக் காம்புதுகிலவைகீறி *

ரிச்சலுந்தீமைகள் செய்வாய் நீள்திருவேங்கடத்தேந்தாய் *

பச்சைத்தமனகத்தோடு பாதிப்பூக்குட்டவாராய்.

(3)

மச்சோடு மாளிகை	{ நடுநிலையிலும் மேலநிலையிலும் ஏறிப்	கச்சோடு பட்டை	{ (அவர்களுடைய முகங்களினமேலே
ஏறி மாதர்கள்தம்	{ டோய பெண்களிருக்கிற இடத்	கிழித்து	{ ருந்த) கச்சுக்களையும் பட்டா
இடம்புக்கு	{ திலே புருந்து		{ டைகளையும் கிழித்திட்டு

காம்பு துகில் அவைகீறி	{ (மற்றும் அப் பெண்கள் உதித் துள்ள) கரைகட்டின சேலையையும் கிழித்துப்போட்டு (இப்படியே) நிச்சலும் தீமைகள் } பாதித்தியம் துஷ்ட சேஷ்டைகளை செய்வாய் } செய்பவனே!	நீள் திருவேங்க கடத்து எந்தாய்	{ உயர்ந்த திருமலைவீழ்வுந்தருளி யிருக்கிற வைபவியே!
		பச்சை தமனகத தோடு பாதிப்பூ	{ பசுநிறமுள்ள மருக்கொழுந்தையும் பாதிப்பூவையும் குட்டவாராய்—

***—மேல் மாடங்களில் ஏகாந்தமாக வாழ்கின்ற பெண்களிடத்திலும் சென்று அவர்களுடைய கச்சுகளையும் பட்டாடைகளையும் கரைகட்டின சேலைகளையும் கிழித்துத் தீம்பு செய்வதை விட்டிட்டுப் பூச்சூட வாவேணு மென்பதாம். கச்சு—‘கஞ்சகம்’ என்ற வடசொற்சிறை. துசிலவை—அவை—மூதல் வேற்றுமைச் சொல்லுருபு. நிச்சல்—‘நித்யம்’ என்ற வடசொல் விகாரம். தமநகம்—வடசொல். .... (3)

185 தெருவின்கணினிள்வாய்ச்சிமார் களைத் தீமைசெய்யாதே *

மருவந்தமனகமுஞ் சீர்மாலைமணங்கமழ்கின்ற *

புருவங்கருங்குழல்நெற்றி பொலிந்தழுகிற்கன்றுபோலே *

உருவமழகியநம்பி உகந்திவைகுட்டிவாராய்.

(4)

புருவம் கரு குழல் நெற்றி பொலிந்த	{ புருவங்களையும் கருநிறமான கூந்த லையும் (இவ்விரண்டிற்கும் இடை யிலுள்ள) நெற்றியையும் கொண்டு விளங்குகின்ற	இள ஆய்ச்சிமார் களை	{ இடைச்சிறுமிகளை தீமை செய்யாதே —தீம்புசெய்யாமலிரு; மருவம் தமனகமும் { மருவையும் தமனகத்தையும் (சேர்த் சீர் மாலைமணம் { துக்கட்டின) அழகிய மாலைகள் கமழ்கின்ற { வாணை வீசுகின்றன; இவை உகந்து —இவற்றை விரும்பி குட்டி வாராய்—
முகில் கன்றுபோலே உருவம் அழகிய நம்பி	{ மேகக் கன்றுபோலே வடிவ மழகிய சிறந்தோனே! (நீ)		

தெருவின்கணினிள்—தெருவிலே நின்றனவென்று

***—நீ தெருவிலே நின்று அவ்விடத்தில் விளையாடுகின்ற சிறிய இடைப்பெண்களைத் தீம்பு செய்து திரியாமல், மருவையும் தமனகத்தையுஞ் சேர்த்துக் கட்டின மணம் வீசுகின்ற மாலையை அந்த மணம் பழுதுபடாதபடி, சூடிக்கொள்ள வா என்கிறான். எம்பெருமானுக்கு ஏற்ற உவமைப்பொருள் கிடையாமையால் ‘புருவங் கருங்குழல் நெற்றி பொலிந்தழுகில்கன்று’ என இவ் பொருளுவமை கூறப்பட்டது. கமழ்கின்ற—‘அன்’ சாரியை பெறுதமுற்று. (4)

186 புள்ளினைவாய்பிளந்திட்டாய் பொருளியின்கோம்போசித்தாய் *

களளவரக்கியைழக்கொடு காவலனைத்தலைகொண்டாய் *

அள்ளிவெண்ணெய்விழங்க அஞ்சாதடியேனடித்தேன் *

தெள்ளியநீரிலேழுந்த செங்கழுநீர்குட்டவாராய்.

(5)

புள்ளினை வாய் பிளந்திட்டாய்	{ பகாஸுரனை வாய்கிழித்துப் பொகட்டவனே!, பொருளியின் கொம்பு ஒலித்தாய்	வெண்ணெய் அள்ளி விழங்க	{ வெண்ணெயை வாரி விழங்க சிறிதும் பயப்படாமல் (எப்போது குழந்தை பிறந்து வெண்ணெய் விழங்கப்போகிறது?) என்ற ருந்த) நான் அடித்தேன்; (அப்பிழையைப்போலுத்து) தெள்ளிய நீரில் எழுந்த செங்கழுநீர்
களளம் அரக்கியை மூக்கொடு காவலனை தலை கொண்டாய்	{ வஞ்சனையையுடைய ராக்ஷஸியாகிய சூரபவனையின் மூக்கையும் (அவளுக்குப்) பாதுகாவலர யிருந்த ராவணனுடைய தலையையும் அறுத்தவனே!		{ கழுநீரை குட்டவாராய்—

நீ —(இப்படிப்பட்ட) நீ

* * *—கொக்கின் வாயைக் கீண்டொழித்தவனே! நீ எது செய்தாலும் உன்னுடைய வல்லமையைக் கண்டு நான் வெறுமனையிருக்க வேண்டியதாயிருந்தும், நீ வெண்ணெயை வாரி உட்கொண்டதைக்கண்டு ' இவன் இப்படியே வேறு வீடுகளிற் போய்ச் செய்தான் பழிவருமே ' என்று நினைத்து அஞ்சாமல் அடித்துவிட்டேன்; அவரைப்பட்டு நான் செய்த விதைப் பொறுத்துச் செங்கழுநீர்ப்பூச் சூடவா என்கிறார். புஷ்பம் மேலே பட்டாலும் வாடும்படியான உன்னுடைய ஸௌகுமார்யத்தைக் கண்டு அஞ்ச வேண்டியதாயிருக்க, அப்படி அஞ்சாமல் அடித்ததைப் பொறுத்துப் பூச்சூட வரவேணு மென்பதாகவுங் கொள்ளலாம். அடியேன்=ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய வீரத்தி லீடுபட்டுச் சொல்லுகிறசொல்: மாபுவழு வமைதி; அடித்தபின்பு அதுதாபங்கொண்டு ' அடியேன் ' என்றொளினிணுமாம். (5)

187 எருதுகளோடுபொருதி ஏதுமுலோபாய்சாண்நம்பி *
கருதியதீமைகள்செய்து கஞ்சனைக்கால்கோடுபாய்ந்தாய் *
தேருவீன்கண்தீமைகள்செய்து சிக்கெனமல்லர்களோடு *
பொருதுவருகின்றபொன்னே புன்னைப்பூச்சூட்டவாராய். (6)

நம்பி —சிறந்தோனே!

(நப்பின்னையை மணம் புணாவதற்காக)

எருதுகளோடு } எழுரிஷபங்களுடன் போர் செய்யா
பொருதி } நின்றாய்;
ஏதும் உலோபாய் } எதினும் [ஒன்றிலும்] விருப்பமில்லா
காண் } தவறாவிருந்தாய்;
கருதிய தீமைகள் } (கம்ஸன் உன்மேல் செய்ய நினைத்த
செய்து } தீம்புகை (நீ அவன்மேல்) செய்து
கஞ்சனை கால்கொடு } (அந்தக் கம்ஸனை காலிலால் [காலைக்
பாய்ந்தாய் } கொண்டு] பாய்ந்தவனே!

(அக்ரூரர் மூலமாயழைக்கப்பட்டுக் கம்ஸ
னரண்மனைக்குப் போமபோது)

தேருவீன்கண் } தேருவிலே தீமைகளைச் செய்து
தீமைகள் செய்து } கொண்டுபோய்
சிக்கென மல்லர்க } வல்லமையாக [சாணாரமுஷ்டிக
ளோடு பொருது } றென்னும்] மல்லர்களுடனே போர்
வருகின்றபொன்னே } செய்துவந்த பொன்னோலமும
யானவனே!

புன்னைப்பூ சூட்டவாராய்—.

* * *—பொருதி=முன்னிலையொருமை நிகழ்கால வினைமுற்று: “(எருதுகளோடே பொருதது) காலாந்தரமா யிருக்கச் செய்தேயும் தற்காலம்போலே ப்ரகாசிக்கையாலே 'பொருதி' என்று வர்த்தமானமாகச் சொல்லுகிறது” என்ற பெரியஜீயர் உரை நோக்கத் தக்கது. உலோபாய்=‘ஹோஸ’ என்ற வடமொழியின் திரிபாகிய ‘உலோபம்’ என்பத னடியாகவந்த எதிர்மறைமுற்று; உடம்பைப்பேணுதல் ஒன்றும் செய்யாதிராநின்றாய் என்று கருத்து. போய்வழியில் வண்ணனைக்கொன்று வஸ்த்ரங்களைப் பறித்துக்கொண்டமை, கம்ஸ னுடையவல்லி முறித்தமை, சுவலயாபீடத்தைக்கொன்றமை முதலியன—இங்கு, தேருவீன்கண் செய்த தீமைகளாகும். கண் - ஏழினுருபு. .... (6)

188 குடங்களேடுத்தேறவிட்டுக் கூத்தாடவல்லவெங்கோவே *
மடங்கொள்மதிமுகத்தாரை மால்செய்யவல்லவென்மைந்தா *
இடந்திட்டிரணியனெஞ்சை யிருபிளவாகமுன்கீண்டாய் *
குடந்தைக்கிடந்தவென்கோவே குருக்கத்திப்பூச்சூட்டவாராய். (7)

டடங்கள் எடுத்து } பல குடங்களை தூக்கி உயரவெறிந்து
ஏறவிட்டு கூத்து } (இப்படி) குடக்கூத்தை யாடுவ
சூட வல்ல எம் } தறி கு ளாமாதியமுடைய எம்
கோவே } முடைய தலைவே

மடம் கொள் மதி } மடப்பென்ற குணத்தை யுடைய
முகத்தாரை மால் } சந்தரன்போன்ற முகத்தை
செய்ய வல்ல என } யுடைய பெண்களை மயக்கவல்ல
மைந்தா } எனது புத்திரனே!

முன் இரணியன் நெஞ்சை இடந்திட்டு இரு பிளவு ஆக கூண்டாய்	{ நரலிம்ஹாவதாரத்திலே 'ஹிரண்யா ஸூரனுடைய மாப்பை (திருவு கிர்களை) ஊன்ற வைத்து இரண்டு பிளவாகப் போம்படி பிளந்தவனே!	குடந்தை கிடந்த எம் கோவே { திருக்குடந்தையில் பள்ளிகொள்ளு கிட். எமது தலைவனே!
--	---	--

குருக்கத்திப்பூ குட்டவாராய்—,

* * *—நரலிம்ஹாவதாரம் முதலிய மற்றுமுள்ள விபவாவதாரங்கள் செய்தவனும், திருக்குடந்தை முதலிய திவ்ய தேசங்களில் வாழ்பவனும் இக்கண்ணபிரானே யென்பது இதில் விளங்கும். குடக்கூத்து—பிராஹ்மணர்க்குச் செல்வம் விஞ்சினால் யாகஞ் செய்வது போல, இடையர்க்குச் செல்வம் விஞ்சினால் அதனுண்டாகும் செருக்குக்குப் போக்கு வீடாக அவர்களாடுவதொரு கூத்து; இதனைத் தலையிலே அடுக்குக் குடமிருக்க இருதோள் களிலும் இருகுடங்களிருக்க இருகையிலும் குடங்களையேந்தி ஆகாசத்திலே யெறிந்து ஆடுவதொரு கூத்து, என்பர்; இதனைப்பதினோரடலிலொன்றென்றும், அறுவகைக் கூத்திலொன்றென்றுவ் கூறி, “குடத்தாடல் குன்றெடுத்தோனாடல்தனாக், கடைக்குப் வைந்துறுப்பாய்ந்து” என்று மேற்கோளுங் காட்டினர் சிலப்பதிகாரவுரையில் அடியார்க்கு நல்லார் .... (7)

189 சீமாலிகளவனோடு தோழமைக்கொள்ளவும்வல்லாய் *

சாமாறவனைநீயெண்ணிச் சக்கரத்தால்தலைகொண்டாய் *

ஆமாறறியும்பிரானே அணியரங்கத்தேகிடந்தாய் *

ஏமாற்றமென்னேத்தவிர்ந்தாய் இருவாட்சிப்பூசுக்குட்டவாராய்.

(8)

சீமாலிகன் அவ னோடு தோழமை கொள்ளவும் வல்லாய்	{ மாலிகன் என்ற பெயரை யுடையவ னோடு ஸ்நேஹம் செய்து கொள் வதற்கும் வல்லவனாய்,	ஆம் ஆறு அறியும் { நடத்த வேண்டியவைகளை அறிய பிரானே { வல்லப் படிவே!
அவனை நீ சாம் ஆறு எண்ணி சக்கரத்தால் தலை கொண்டாய்	{ அந்த மாலிகனை நீ செத்ததுபோம் வழியையும் ஆலோசித்து சக்ராயுத்ததினால் தலையைப் பிடித் தாய்;	அணி அரங்கத்தே { அழகிய கோயிலிலே பள்ளிகொண் கிடந்தாய் { டிருப்பவனே! எனனை ஏமாற்றம் { எனக்கு துன்பத்தைப் போக்கின தவிர்ந்தாய் { வனே!

இருவாட்சிப்பூ குட்டவாராய்—;

* * *—மாலிகன் என்பானொருவன் கண்ணபிரானுக்கு உயிர்த்தோழனாய் அப்பிரானிடத்தில் பலவகையாயுத்தங்களையும் பயின்று ஒருவர்க்குமுஞ்சாமல் அஹங்காரியாய் ஸாது ஜநங்களை ஹிமஸித்துக்கொண்டிருக்க, கண்ணபிரான் ‘நண்பனாகிய இவனை நாம் கொல்வது தகாதே! என்ன செய்யலாம்?’ என்று வ்யாகுலப்பட்டு, ஒருநாள் அவனை நோக்கி ‘நீ இப்படி செய்வது தகாது’ என்ன; ஆஸூரப்ரகந்தியான அந்த மாலிகன் தன்வாயில்வந்தபடி பிதற்றி ‘நீ எல்லா ஆயுதங்களையும் எனக்குக் கற்பித்தும் சக்ராயுதப்பயிற்சி மாத்திரம் செய்விக்க வில்லையே’ என்று கண்ணன்மேற் குறைகூற, ‘இதில் பழகுவது உனக்கு முடியாது எனக்கே அஸுதாரணமானது’ என்ன; ‘என்னால் முடியாததுமொன்றுண்டோ? நீ அவச்யம் அதைக் கற்பிக்கவேணும்’ என்று அவன் நிர்ப்பந்திக்க, கண்ணன் ‘இதுதான் தக்கஸமயம்’ என்று திரு உள்ளத்திற்கொண்டு சக்ராயுதத்தை யெடுத்துத் தன் ஒற்றைவிரலால் சுழற்றி மேலெறிந்து கையிலேற்க, ‘இது எனக்கு அரிதோ’ என்று மாலிகன் சொல்ல, ‘இது உனக்கு அரிதே’ என்று கண்ணன் சொல்லவும் அதை அவன் கேளாமல் அச்சக்ராயுதத்தை வாங்கிச் சுழற்றி யெறிந்து பிடிப்பதாக நினைத்துத் தன் கைவிரலைக் கழுத்துக்கு அடுத்துவைத்து நிற்க, அச்

சக்கரம் சுழன்றுவருவதற்கு இடம் போதாமையாலே அதன் விச்ச இவன் கையில் பிடி படாமல் இவன் தலையை அரிந்துவிட்டதென்பது, இப்பாட்டில் குறித்த கதை. இவ்வரலாறு எந்தப் புராணத்திலுள்ளதென்று ஆராய்ந்துபார்த்தும் பலபெரியோர்களைக் கேட்டும் ஆகரம் அறியப் பெற்றிலேன்; வந்தவிடத்திற்கண்டு கொள்க. “தக்ஷண யஜுர்யேண யஜுவாக்ஷு வஸுதீதி = தத்ஸர்வம் தர்மவீர்யேண யதாவத் ஸம்பரபச்யதி” என்று-சதுர்முகன்வரத்தினால் வால்மீகி முனிவர் பகவதவதார வ்ருத்தாந்தங்களைத் தாமாக ஸாக்ஷாத்கரித்ததுபோலே ஆழ்வாரும் மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்றது தாமாக ஸாக்ஷாத்கரித்தவற்றில் இவ்வரலாறு ஒன்று என்பர் பெரியோர்; இப்பிரபந்தத்தின் சுற்றுத் திருமொழியின் ஆறும்பாகரத்தின் வியாக்கியானத்திலே பெரியவாச்சான் பிள்ளைதாமும இதை ஸபஷ்டமாக அருளிச்செய்துள்ளார்.

‘மாலிகன்’ என்பதே அவன் பெயர்: மேன்மைப் பொருளைத்தரும் ‘ழி’ என்றசொல் ‘சி’ எனத்திரிந்துவந்து சீமாலிகன் எனக் கிடக்கிறது. க்ருஷ்ண ஸ்நேஹத்தால்வந்த மேன்மையுண்டே அவனுக்கு. அவனைக்கொல்வது ஆவச்யகமானபோது ‘தோழனைக் கொன்றான்’ என்னும் பழி தனக்கு வாராமல் ‘தன்னுலே தான் முடிந்தான்’ என்று உலகத்தார் சொல்லும்படி கண்ணபிரான் மாலிகனை உபாயமாகக் கொன்றனென்பார் ‘சாமாழ்வனை நீ யெண்ணிச் சக்கரத்தால் தலைகொண்டாய்’ என்றார். “தோழமைக்கொள்ளவும்” என்ற உம்மை எதிரது தழுவியதாய், தலைகொள்ளவும் என்பதைக் காட்டும். ... . (8)

190 அண்டத்தமரர்களுகு அத்தாணியுள்ளங்கிருந்தாய் *
தொண்டர்கள் நெஞ்சிலுறையாய் துமலராள்மணவாளா *
உண்டிடலேகினையேழும் ஓராலிலையிறுதியில்கொண்டாய் *
கண்ணானுன்னையுக்கக் கருமுகைப்பூச்சுட்டவாராய். (9)

அத்தாணியுள்	{ அருகான இடத்திலே (ஹேவிக்கும் படி) தேவர்கள் சூழ்ந்திருக்க ஏழும்	{ (பிரளயகாலத்தில்) ஏழு உலகங்களையும் உண்டுவிட்டு உண்டிட்டு நூர் ஆள் ஓராலிலையில் யோகத்தின் ஈயாக இலையிலுதுயில் கொண்டவனே !
அங்கு அண்டத்து இருந்தாய்		
தொண்டர்கள் நெஞ்சில் உறைவாய்	{ அடியார்களுடைய ஹ்ருதயத்தில் வளிப்பவனே !	{ நான் உன கண்டு நான் (நீ பூச்சுடிபதைத்) பார்த்துக் க்ருமுகைப்பூ
துமலரான் மணவாளா	{ பரிசுத்தமான தாமரை மலரைப் பிறப்பிடமாக வுடைய பிராட்டிக்கு கொடுக்கனே !	{ மகிழும்படி —இருவாட்சிபூஷை சூட்ட வாராய்—

* * * —பரமபத்திலே ஏழுவரும் தனிக்கோல் செல்ல வீற்றிருப்பவனே ! அவ் விருப்பைக் காட்டிலும் மிகவிரும்பி அன்பர்களின் நெஞ்சிலே யெழுந்தருளி யிருப்பவனே ! லக்ஷ்மீநாதனே ! உலகங்களைப் பிரளயங் கொள்ளாதபடி வயிற்றிலே கொண்டு காப்பவனே ! மாலைபும் மயிர்முடியுமாக உன்னை நான் கண்டுகனிக்குமாறு கருமுகைப்பூச் சூடவாவேணுமென்கருள். ... . (9)

191 செண்பகமல்லிகையோடு செங்கழுநீருவாட்சி *
எண்பகர்ப்பூவுங்கொணர்ந்தேன் இன்றிவைசூட்டவாவேன்று *
மண்பகர்கொண்டானே ஆய்ச்சிமகிழ்ந்துரைசெய்தவிய்மலை *
பண்பகர்வல்லிபுத்தூர்க்கோன் பட்டர்பிரான்சொன்னபத்தே. (10)

செண்பகம்	—‘செண்பகப்பூவும்	பகர் மண் கொண்	} பகர்ந்த மண்ணைக்கொண்டவனை
மல்லிகையோடு	—மல்லிகைப்பூவும்	டாளை	
செங்கழுநீர்	—செங்கழுநீர்ப்பூவும்	ஆய்ச்சி	—யசோதை
இருவாட்சி	—இருவாட்சிப்பூவும்	மகிழ்ந்து	—மகிழ்ச்சிக்கொண்டு
	(ஆகிய)	உரை செய்த	—சொல்லியவற்றை
என் பகர்	} னன்னின்னதென்று எண்ணிச்	பண் பகா விலி	} ராகமாகவே சொல்லுகின்ற
		புத்தூர்	
பூவும்	—மலாகையெல்லாம்	கோன்	—நிர்வாஹகரான
கொணர்ந்தேன்	—கொண்டுவந்தேன்;	பட்டர் பிரான்	—பெரியாழ்வார்
இன்று	—இப்போது	சொன்ன	—அருளிச்செய்த
இவை குட்ட	—இப்பூ மபடி	இ மாலை	—இந்தச்சொல்லாலையும்
வா	—வருவாயாக	பந்தே	
என்று	—என		

* * *—இந்தத் திருமொழிக்குப் பலஞ்சொல்லாதொழிந்தது, இப்பத்துப் பாசரங்
களும் ஸ்வயமே ரஸ்பமாய் போக்யமாயிருக்கு மென்பதற்கு, பத்தே—ஏகாரம்—இப்படியும்
பாடலிருக்கப் பெறுவதே! என்று இததிருமொழியின் போக்யதையைக் கொண்டாடியதைக்
காட்டும். என்பகர்—குட்டிக்கொள்ளலாமென்று சாஸ்தரங்களிலெண்ணப்பட்ட என்று
மாம. கொணர்ந்தேன் = ‘கொண்’ என்ற பகுதி குறுக்கலும் விரித்தலுமாகிற விகாரங்களைப்
பெற்று ‘கொணர்’ என நின்றது. பகர்மண்—வாமநாய்ச்சென்ற திருமால் ‘எனக்கு மூவடி.
மண்டா’ என்று சொல்லப்பெற்ற பூமியை என்றாவது, ‘மூவடிமண் அளந்துகொள்’ என்று
மஹாபலி உடன்பட்டுச் சொன்ன பூமியை என்றாவதுகொள்க. ஆரேனும் ஒன்றைச்
சொல்லினும் ராகத்திலே சேருமபடி சொல்லுகின்ற ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரென்பது ‘பண்பகர்
வில்லிபுத்தூர்’ என்பசன் கருத்தது. உரைசெய்த—பலவின்பால் இறந்தகால வினையாலணையும்
பெயர்; இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை. உரை செய்தவற்றைப் பட்டர் பிரான் சொன்ன
இம்மாலையென்க. ... . (10)

அடிவரவு:—ஆநிரை கரு மச்ச தெரு புள் எருது குடம் சீமாலிகன் அண்டம்
செண்பகம் இந்திரன்.

ஏழாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ரண்டாம்பத்து—எட்டாந்திருமொழி,

பிரமன்.

அவதாரிகை:—யசோதைப்பிராட்டி கண்ணபிரானை நீராட்டிக் குழல்வாரிப் பூச்
சூட்டினபின்பு, அவனுக்கு த்ருஷ்டிதோஷம் வாராதபடி காப்பிடவேனுமென்று கருதி,
‘கீ போதுபோன வேளையில் நாத்சந்தி முதலிய விடங்களில் நிலலாதே’ என்று அப்பிரானை
அழைத்துக் காப்பிட்டபடியை ஆழ்வார்தாமு மதுபவிக்க விரும்பித் தம்மை அவளாகப்
பாவித்து, திருவெள்ளறையில் கண்ணன் அர்ச்சையாய் நிற்கிற நிலையிலே அவ்யசோதைப்
பிராட்டியின் பேச்சுலே அவனைக் காப்பிடவழைத்து இனியரக்கிரர் இத்திருமொழியில்.

192 இந்திரனோபிரமன் ஈசனிமைபவரெல்லாம் *

மந்திரமாமலர்கொண்டு மறைந்துவராய்வந்துநின்றார் *
சந்திரன்மாளிகைசேரும் சதுரர்கள்வெள்ளறையின்றாய் *
அந்தியம்போதிதுவாகும் அழகனைகாப்பிடவாராய்.

(1)

சந்திரன் மாளிகை	{ சந்திரனாவன் விடுகளின் மேல்நிலை யிலே சேரப்பெற்ற ஸமர்த்தர்கள் வழிக்கின்ற திருவெள்ளறையிலே நின்றவனே !	{ உவர் சூய் வந்து மறைந்து நின்றார் }	{ (மிகக் ஸம்பமாகவும் மிக்க தூய்மை கவுமல்வாமல்) நடுவிடத்திலிருப்ப வராகவந்து மறைந்து நின்றிருந் கள் ;
சேரும் சதுராகள் வெள்ளறை நின்றாய்			
அழகனே	—அழகு உடையவனே !	{ இது அம் அநதி போது ஆகும் }	{ க்காலம் அழகிய ஸாயம் நந்தியா காலமாகும் ; (ஆகையால்)
இந்திரனோடு பிரமன் சசன் இமையவா எல்லாம்	இந்திரனும் ப்ரஹ்மாவும் ருத்ராணர் மற்றாழ்வான் தேவர்களுள் (ஆகிய) - யாவரும்		
மா மந்திரம் மலர் கொண்டு	{ சிறந்த மந்திர புஷ்பங்களைக் கொண்டு	{ ப்ப இட வாராய் }	{ (நான் உனக்கு ரகசியாக) திருநங் திக்கரப்பிடும்படி உருவாயாக.

* * *—சந்திர மண்டளத்தளவும் ஓங்கியிருக்கின்ற மாளிகைகள் நிறையப்பெற்றதும் மங்களாசாஸனம் செய்ய வல்லவர் மலீர்திருக்கப் பெற்றதமான திருவெள்ளறையில் எழுந்தருளியிருப்பவனே!, எல்லாத் தேவரும் உன்னை ஸேவிக்கும்படி மந்தரபுஷ்பங் கொண்டு வந்து மறைந்துநிற்கிறார்கள்; பொழுதும் ஸந்தியாகாவமாயிற்று. உனது அழகுக்கு ஒரு குறை வாராதபடி நான் திருவந்திக்காப்பிட வரவேணுமென்பதாம். பகவத் ஸ்தோத்ரமாகிய வேதமந்திரங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு பகவானுக்கு ஸமர்ப்பிப்பதற்காகக் கையிலேந்தியுள்ள மலர் மந்திரமலர் எனப்பட்டது. காப்பு-ரகசிய. ... (1)

193 கன்றுகளில்லம்புருந்து கதறுகின்றபசுவெல்லாம் *
நின்றொழிந்தேனுனைக்கவி நேசமேலொன்றுமீலாதாய் *
மன்றில்நிலேலெந்திப்போது மதிட்டருவேள்ளறையின்றாய் *
நன்றுகண்டாயென்றன்சொல்லு நானுனைக்காப்பிடவாராய். (2)

மதிள் திருவென் றை நின்றாய்	{ மதிரையுடைய திருவெள்ளறை யிலே நின்றருளினவனே !	{ பசு எல்லாம் கன்று கன்றுல்லம் புருந்து கதறுகின்ற }	{ பசுக்களெல்லாம் கன்றுகள்ருக்கு மிடத்திலே சோராத கதறுகின் றன ; (3)
ஒன்றும் நேசம் இலாதாய்			
உன்னைக் கவி ள்	{ உன்னைக் கவிக்கொண்டு நின்ற விட்டேன் ;	{ அநதி போதுமன் றில் நிலேல் என் தன் சொல்லு நன்று கண்டாய் }	{ அநதிலேயில் நாட்சநதியில் கல் வாதே ; என்னுடைய வார்த்தை (உனக்கு) நல்லதா குங்கிடம் நான் உன்னை காப்பி இட வாராய்—.

* * *—பசுக்களைக் கறக்கவேண்டியநான் உன்னைக் காப்பிட அழைத்துக்கொண்டிருப்பதனால், மேய வெளியே போயிருந்த பசுக்களெல்லாம் கன்றுகளுள்ளவிடத்திலே வந்து சேரந்தபின்பும் கறப்பாரில்லாமல் முலைக்கடுப்பெடுத்துக் கத்துகின்றன என்பது முதலடியின் கருத்து. 'கதறுகின்ற' என்பதை இடைநிலைத்திபகமாக்கி, கன்றுகள் முலையுண்ணப் பெறுமையால் கத்துகின்றன; பசுக்கள் புறம்பே நின்றுகொண்டு கன்றுகள் முலையுட்டுதல் கறத்தல் செய்யாமையாலே முலைக்கடுப்பாற் கதறுகின்றன என்றுமாம். 'நேசமேல்' என்ற விடத்தில், நேசம் ஏல என்று பிரித்து ஏல என்பதை அசைச்சொல்லாகவங் கொள்வர். நேசம்—'ஸ்நேஹம்' என்ற வடசொல் விகாரம். ... (2)

194 செப்போதுமென்முலையார்கள் சிறுசோறுமில்லுஞ்சிதைத்திட்டு *
அப்போதுநானுரப்பப்போய் அடிசிலுமுண்டிலையாள்வாய் *
முப்போதும்வானவரேத்தும் முனிவர்கள்வேள்ளறையின்றாய் *
இப்போதுநானுன்றுஞ்செய்யேன் எம்பிரான் காப்பிடவாராய் (3)

ஆள்வாய்	—என்னை ஆளப்பிற்சுவனே !	சிறைத்ததிட்டு	—அழித்துவிட்டு (நிற்க)
முப்போதும்	வான { மூன்றுகாலத்திலும் தேவர்கள்	அப்போது	—அக்காலத்தில்
எத்தும் முனி	{ ஸ்தோத்திரஞ் செய்கின்ற (உன்	நான் உரப்ப	—நான் கோபித்துச் சொல்ல
வெள்ளறை	{ மங்களத்தையே எண்ணுகிறவர்		(பிடித்தடிப்பதோ? என்றஞ்சி)
நின்றாய்	{ கருடைய இருவெள்ளறையிலே		என் முன் நில்லாமல்)
	{ நிற்பவனே! (நீ),	போய்	—அப்பாற்போய்
செய்து ஒது மெல்	{ பொற்கலசங்களை (உவமையாகச்)	அடிசிலும்	{ சோற்றையும் உண்ணாமலிருந்திட
முடையாகள்	{ சொல்லத்தகுந்த மெல்லிய முலை	உண்டிலை	டாய்;
	{ யையுடைய ஸ்திரீகளை	இப்போது	—இந்த மையத்திலே
	{ யாட்டாகச்செய்த)	நான் ஒன்றும்	{ நான் உன்னை (மருட்டுதல் முதலி
சிறசோறும்	—மணற்சோறறையும்	செய்யேன	{ யான) ஒன்றும் செய்யமாட்டேன்;
(சிற) இல்லும்	—மணல வீட்டையும		எம்பிரான் காப்பிட வாராய்—.

* * *—சிறுபெண்கள் விளையாட்டாக மணற்சோறு சமைப்பதும் மணல்வீடு அமைப்பதாயிருக்க; அசைநீ அழித்து அப்பெண்களோடே வலிவிற சண்டையிட்டுக்கொண்டிருந்ததனால் ‘நீ இப்படித் திரியக்கூடாது’ என்று நான் உனக்கு ஹிதமாக அகத்தினேன்; ஒருகால நான் அடிப்படுவென்று அஞ்சி நீ ஓடிப்போய்ச் சோறுண்பதற்கும் வாராது தின்றிட்டாய்; இப்போது அப்படியொன்றுஞ் செய்யமாட்டேன்; காப்பிட நீ வரவேணுமென்கிறார்.

ஆள்வாய்!—என் சொற்படி கேட்டு நான் கொடுத்தவற்றை வாங்கிக்கொண்டு என் ட்டனைக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பவனே! என்றவாறு.

முப்போது—இரண்டுநூற்றையையும் ஒரு உச்சிப்போதும். “வானவரேத்த” என்பதும் பாடம். .... (3)

195 கண்ணில்மணற்கோடுதூவிக் காலிறைப்பாய்ந்தனையென்றென்று *
எண்ணரும்பிள்ளைகள்வந்திட்டு இவரால்முறைப்படுகின்றார் *
கண்ணனை வெள்ளறைநின்றாய் கண்டாரோடேதீமைசெய்வாய் *
வண்ணமேவேலையதோப்பாய் வள்ளலேகாப்பிடவாராய். (4)

கண்ணனை	—முநீ க்ருஷ்ணனை !	மணல் கொடு	வந்து கண்
	வெள்ளறை நின்றாய்—;		
கண்டாரோடே	{ கண்டாரோடெல்லாம் தீமடி செய்		(அதனோடு நில்லாமல்)
தீமை செய்வாய்	{ பவனே !	ஒல பாயந்தனை—	ஒன்றும் உதைத்தாய்;
வண்ணம் வேலை	{ இருமேனி நிறம் கடலின் நிறத்தை	என்று என்று	—என்று பலதரஞ்சொல்லி
அது ஒப்பாய்	{ ஒத்திருக்கப்பெற்றவனே !		(நீ செய்யுந் தீம்பைப் குறித்து)
உள்ளலே	—உதாரனே !		முறைப்படுகின்றார்—முறைவீடாரின்றாராக;
என் அரு	{ எண்ணுவதற்கு அருமையான		(ஆதலால் அங்கே போவதைவிட்டு)
பிள்ளைகள் இவர்	{ (மிகப்பல) இப் பிள்ளைகள்		காப்பு இட வாராய்—.
வந்திட்டு	—உந்;		

* * *—‘நாங்கள் கண்ணை விழித்து விளையாட வொண்ணாதபடி இந்த கிருஷ்ணன் எங்கள் கண்ணிலே மண்ணைத்தூவியும், நீ என் எங்கள் கண்ணிலே மண்ணைத் தூவினாயென்று நாங்கள் கேட்கக் காலிறுதைத்தும் போனால்’ என்றிப்படி இவ்வூரிலுள்ள பிள்ளைகள் ஒருவரிருவரல்லாமல் மிகப் பலர் வந்து என்னிடத்தில் முறையிட்டுக்கொள்ளுகிறார்கள்; ஆதலால் நீ அங்குப்போகாமல் நான் காப்பிடும்படி வரவேணுமென்கிறார். கண்டாரோடே தீமை செய்வாய்—உன்னிடம் அன்புள்ளவர்களாய் நீ செய்தவற்றைப் பொறுக்குமவர்களிடத்

தில்—மாத்திரமல்லாமல் யாவரிடத்தும் தீமை செய்கிறாயே! என்றவாறு. “தீமை செய்வாய்! வண்ணம் வேலையதோப்பாய்” என்றது—நீ தீம்பு செய்தாலும் உன்னை விட முடியாதபடி யிருக்கிறது உனது வடிவழகு என்றபடி. வேலையது = அது — முதல் வேற்றுமைச் சொல்லுருபு. ....

(4)

- 196 பல்லாயிரவரிவ்வூறியிள்ளைகள் தீமைகள்செய்வார் *
எல்லாமுன்மேலன்றிப்போகாது எம்பிரான்சீயிங்கேவாராய் *
நல்லார்கள்வேள்ளறைநின்றய் ஞானச்சுடரேயுன்மேனி *
சொல்லாரவாழ்த்தினிறேத்திச் சொப்படக்காப்பிடவாராய்.

(5)

தி ஊரில் தீமைகள் செய்வார் பிணைகள் பல் ஆயிரவர்	{ பஞ்சலக்ஷம் குடியுள்ள இவ்வூரிலே தீம்புகளைச் செய்பவர்களாகிய கிழவர்கள் அனேக ஆயிரக்கணக் கானவராவர்;	எம்பிரான்! நீ இங்கே வாராய்—; நல்லார்கள் —நல்லவர்கள் வாழ்கிற வேள்ளறை யில்) நின்றாய்!—; ஞானம் சுடரே —ஞானவொளியை யுடையவனே! உன் மேனி —உன் திருமேனியை சொல் ஞான நின்ற சொல் நிறையும்படி நின்ற ஸ்தோத் ரத்தி வாழ்த்தி ரஞ் செய்து மங்களாசாஸனஞ் செய்து சொப்பட —நன்றாக காப்பு இட வாராய்—.
எல்லாம் உன் மேல் அன்றி போகாது ஏனது;	{ —அவர்கள்செய்யும் தீம்புகளெல்லாம் —உன்மேல்வராமல் (வேறொருவர் மேலும்) ஏனது; (இப்படியிருப்பதால் அங்கே போகாமல்)	

* * * —பஞ்சலக்ஷம் குடியுள்ள இவ்வூரிலோ தீம்பு செய்யும் பிணைகள் பலருண்டு; அப்படியிருக்கவும், அவர்கள் தாம்தாம் செய்யுந்தீம்பை உன்மேலே யெற்றிவிடுகிறார்கள். ஆகலால் உன்மேலே குற்றத்தைச் சுமத்துகின்ற அவர்களை விட்டிட்டு, உன்னை அன்புடன் வாழ்த்திக் காப்பிடும்படி உன்மேல் பரிவுள்ளவர்களிருக்கின்ற இவ்விடத்திற்கு வரவேணுமென்பதாம்.

எம்பெருமானுடைய திவ்யாதம் ஸ்வரூபம் ஸ்வயம்பர்காசமாய் ஜ்ஞான மயமாயிருப்பதால் ‘ ஞானச்சுடரே ’ என்றார். எல்லாம் போகாது—ஒருமைப் பன்மை மயக்கம். (5)

- 197 கஞ்சன்கறுக்கொண்டுநின்மேல் கருநிச்செம்மயிர்ப்பேயை *
வஞ்சிப்பதற்குவிடுத்தான் என்பதோர்வார்த்தையுமுண்டு *
மஞ்சத்வழ்மணிமாட மதிள்திருவேள்ளறைநின்றய் *
அஞ்சவன்நீயங்குநிற்க அழகனேகாப்பிடவாராய்.

(6)

மஞ்சத்வழ்மணி மாடம் மதின	{ மேகங்கூ ஊர்ந்து செ ல் கி ன் ற ரத்தமயமான விடுகையும் மதினையு முடைய	வஞ்சிப்பதற்கு { (உன்னை) வஞ்சனையாகக் கொல்ல தற்கு விடுத்தான் —அனுப்பினான் என்பத லா வார்த்தை என்பதான ஒரு சொல்லும் கேட் தையும் உண்டு } டிருப்பதுண்டு, (ஆதலால்) நீ அங்கு நிற்க { நீ அவ்விடத்திலே நிற்பதற்கு நான் அஞ்சுவன அஞ்சா ன்மேன்; அழகனே! காப்பு இட வாராய்—.
கஞ்சன நின்மேல் கறுக்கொண்டு கரு நிறம் செம் மயிர்பேயை	{ ‘கமலஞ்ஞவன் உன்மேலே, கோபவ கொண்டு கரு நிறத்தையும் செம்பட்ட மயி ரையுமுடைய பூசையை	

* * * —கமலன் ஆகாசவாணி சொன்னதைக் கேட்டதுமுதல் தேவகியின் கருப்பம் பிறந்ததும் அப்போதைக்கப்போது அழித்தவருகளையில் உனது யோசகித்தியையாற் பிறந்த கன்னிகையைக் கொல்லமுயன்றபோது அக்கன்னிகை ‘ உன்னைக் கொல்லப்போகிறவன்

ஒளித்து வளர்கின்றான்' என்று சொல்லியதைக் கேட்டதுமுதல் உன்மேல் கோபங் கொண்டவனாய் உன்னை வஞ்சனையாலழிப்பதற்குத் தாய் வடிவத்தோடு போகும்படி பேய் மகளாகிய பூதனையை ஏவினாள் என்று லோகப்புவாதமிருக்கிறது; ஆகையால், அவன் உன்னைக் கொல்ல இன்னும் யாரையேனும் ஏவக்கூடும்; எனக்கு அச்சமாயிருக்கிறது; ஆகவே நீ அவ்விடத்தினின்றும் நான் அந்திக்காப்பிட இங்கு வரவேணுமென்பதாம். .... (6)

198 கள்ளச்சகடுருதுங் கலக்கழியவுதைசெய்த *

பிள்ளையரசேநீபேயைப்பிடித்து முலையுண்டபிள்ளை *

உள்ளவாரென்றும்றியேன் ஒளியுடைவெள்ளறைநின்றாய் *

பள்ளிகோள்போதிதுவாகும் பரமனேகாப்பிடவாராய்.

(7)

கள்ளம் சகடும் மரு	} வஞ்சனையையுடைய சகடாகரணையும் யமளாஜாநங்கனையும் (வடிவம்) கட்டுக்குலைத் தமிழுமபடி	} உள்ள ஆறு ஒன்றும் } உள்ளபடி ஒன்றுமறிகிறேனில்லை அறியேன்
உதை செய்த பிள்ளை அரசே		
நீ பேயை முலை பிடித்து உண்ட பிள்ளை	} (திருவடிமகளால்) உதைத்துத் தள்ளிய பிள்ளை தன் மையைக் கொண்ட பெருமையனே!	} ஒளியுடை வெள்ளறை நின்றாய்—;
	} நீ பூதனையினுடைய முலையைப் பிடித்து (வாய வைத்து) உண்ட பின்பு	} இது பள்ளிகொள் } இப்போது பிடித்து உறங்குகிற போது ஆகும் } வேளையாகும்;
		பரமனே! காப்பு இட வாராய்—.

* * *—“பேய்ச்சிமுலையுண்ட பிள்ளை இப்பிள்ளையைப் பேசுவதஞ்சுவனே” என்ற பெரிய திருமொழிப் பாசுரத்தோடு இப்பாட்டின் இரண்டு மூன்றாமடிகளை ஒருபுடை ஒப்பிடுக. பார்த்தால் சிறுவன்போலிருக்கின்றாய், நீ செய்யும் செய்கையோ அதிமாநுஷம், ஆகையால் உனது உண்மையான ஸ்வரூபம் என்னுலறியப்போகிறதில்லை யென்கிறான். (7)

199 இன்பமதனையுயர்த்தாய் இமையவர்க்கென்றுமரியாய் *

கும்பக்களிறட்டகோவே கொடுங்கஞ்சன்நெஞ்சினிற்குற்றே *

செம்பொன்மதிள் வெள்ளறையாய் செல்வத்தினால்வளர்பிள்ளாய் *

கம்பக்கபாலிகாணங்குக் கடிதோடிக்காப்பிடவாராய்.

(8)

(உன் குணசெஷ்டிதங்களால்)		செம்பொன் மதிள் வெள்ளறையாய்—;
இன்பம் அதனை உயர்த்தாய்	} பரமாநந்தத்தை (எனக்கு) மேளமே லுண்டாக்கினவனே!	} செல்வச் செருக்கோடு வளர்கின்ற பிள்ளாய் } குழந்தாய்!
இமையவர்க்கு என் னும் அரியாய்		
சும்பர் களிறு அட்டகோவே	} மல்தகத்தையுடைய குவலையிட்டத் தைக்கொன்ற ஸ்வாமியே!	} அங்கு —நீ இருக்கிறவிடத்தில் கம்பம் கபாலிகாண { (கண்டாக்கு) நடுக்கத்தை விளைக்க வல்ல தூக்கையாகும்;
கொடு கஞ்சன் நெஞ்சினில் கூற்றே		
	} கொடுமை தங்கிய கம்ஸனுடைய மடஸ்ஸிலே யமன்போல பயங்கர னுப்த் தோன்றுமவனே!	} (ஆகையால் அங்கு நிலைமல்) கடித்து ஓடி —மிகவும் விரைந்தோடி காப்பு இட வாராய்—;

* * *—அங்கு தூர்க்கை யென்னும் சஷ்டா த்ர தேவதையிருப்பதனால் அவ்விடத்தை விட்டு நான் காப்பிடும்படி விரைந்து வரவேணு மென்பதாம். கபாலி—ருத்ரனென்றுமாம். இனி, உடம்பு நிறையச் சாம்பல் பூசி எலும்புகளை மாலையாகக்கட்டியவனிருந்து கையிறு கபாலங் கொண்டு பிச்சையெடுப்பவர் இரவிறு பிச்சை யெடுத்துத்திரிவது முற்காலத் தியற்கையாத லால் அப்படிவந்தவர்களை ‘கபாலி’ என்றதாகவுமாம்; அப்படியிருப்பவர்களைக்கண்டு குழந்தைகள் அஞ்சமென்று அழைத்தல் இயல்பு, ... (8)

- 200 இருக்கொடுநீர்சங்கிற்கோண்டிட்டு எழில்மறையோர்வந்துநின்றார் *
தருக்கேல்நம்பிச் சிநின்று தாய்சொல்லுக்கொள்ளாய்சிலநாள் *
திருக்காப்புநானுண்ணைச்சாத்தத் தேசடைவேள்ளறையின்றாய் *
உருக்காட்டுமந்திவிளக்கு இன்றொளிகொள்ளவேற்றுகேன்வாராய்.

இருக்கொடுநீர் சங்கில் கொண் டிட்டு	{ (புருஷனைக் கந்தம் முதலியன) ருக் குக்களைச் சொல்லிக் கொண்டு தீர்த்தத்தைச் சங்கத்திலே கொணர்ந்து	தாய் மறையோர் கொள்ளாய் தேசு உடை	{ தாய் மறையோர் கொள்ளாய் தேசு உடை —தேஜஸ்ஸை உடைய வெள்ளறை நின்றாய்—; இன்று நான் திரு காப்பு உண்ணை சாத்த உரு காட்டும் அந்தி விளக்கு ஒளி கொள்ள ஏற்று கேன்	{ இப்போது நான் அழகிய ரகசியை உனக்கு இடுதற்காக உன் திருமேனியடிவழத்தைக் காட்டு கின்ற அந்நிவிளக்கை ஒளியையுடையதாக ஏற்றுவேன்; (இதைக்காண) வாராய் —கடுக வருவாயாக.
எழில் மறையோர்	—விஸக்ஷணரான ப்ராஹ்மணர் (உனக்கு ரகசியிடுவதற்கு)			
வந்து நின்றார்	—வந்து நிற்குபவர்கள்;			
நம்பி	—சீம்பு நிறைந்தவனே!			
சந்தி நின்று	{ நாற்சந்தியிலே நின்று செருக்கித் தருக்கேல் திரியாதே;			
சில நாள்	—சிலகாலம்			

***—‘உனக்கு ரகசியிடும்படி விஸக்ஷணரான பிராமணர் சங்குகளில் நீரெடுத்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்’ என்று யசோதை சொல்லவும், கண்ணன் வினியாட்ட போகவே, மீண்டும் ‘நீ பிராமணர்கள் ரகசியிடும்படி வரவிட்டாலும் நாற்சந்தியிலே செருக்குடன் வினியாடித்திரிதல் கூடாது. அது கூடாதேவதைகள் வலிக்கிற இடமாகும் தாய் சொல்வதை இன்னுஞ் சிலகாலமாவது கேள்; உனக்கு ரகசியிட விளக்கேற்றுகிறேன்; நீ அவ்விடத்தைவிட்டு வரவேணும்’ என்கிறார். இக்காலத்திலும், விளக்கேற்றி குழந்தைகளுக்குச் சுழற்றும் வழக்கமுளது. .... (9)

- 201 போதமர்செல்வக்கொழுந்து புணர்திருவெள்ளறையானை *
மாதர்குயர்ந்தவசோதை மகன்றனைக்காப்பிட்டமாற்றம் *
வேதப்பயன்கொள்ளவல்ல விட்டுசித்தன்சொன்னமாலை *
பாதப்பயன்கொள்ளவல்ல பத்தருள்ளார்வினைபோமே. (16)

மாதர்கு உயர்ந்த அசோதை	{ ஸ்திரீகளுள் சிறந்த யசோதைப் பிராட்டி	(எம்பெருமானுக்கு மகனாகாசாஸகம் செய்களைப்பே)
மகன் தன்னை காப்பு இட்ட மாற்றம்	{ தன்புத்தரான கண்ணனை ரகசியிட அழைத்த வார்த்தையை	{ வேதம் பயன் கொள்ள வல்ல விட்டுசித்தன் பாமாணியினுடைய
போது அமர் செல் லாம கொழுந்து புணர் திருவெள்ள றையானை	{ தாமரைப்பூவைப் (பிறப்பிடமாகப்) பொருந்திய செவ்வசுதிறகு உரிய வாராய் மறையாதேவியரிற் சிறந்த தவளரான பிராட்டி எம்சலேஷிக் கப்பெற்ற திருவெள்ளறையிலே நாற்றுவியவளைப்பதறி—.	{ வல்ல விட்டுசித்தன் சொன்ன மாலை பாதப்பயன் கொள்ள வல்ல பத்தா உணர்வர் வினை போம் —வினைகளெல்லாம் கழித்துவிடும்.

***—ஒருபாசரத்தின் ஓரடிக்கு இத்துணை மஹிமை கூறியமுக்கத்தால் இத்திருமொழியின் பயன் அளவிட்டுச் சொல்லமுடியாதென்பதைக் கைமுதிக ந்யாயத்தால் பெறவைத்தார் [பாதப்பயனித்யாதி.] ஒவ்வொருபாட்டின் கடைசிப்பாதத்தில் கூறியுள்ள காப்பிடலாகிய புருஷார்த்தத்தைக் கைக்கொள்ளக்கடவ பக்தர்களுடைய பாபங்கள் திருமென்று முரைசலாம். .... (16)

அடிவரவு:—இந்திரன் கன்று செப்பு கண்ணில் பல்லாயிரவர் கஞ்சன் கள்ளம் இன்பம் இருக்கு போதமர் வெண்ணெய்.

எட்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

இரண்டாம்பத்து—ஒன்பதாந்திருமொழி, வெண்ணெய்விழுங்கி.

(கண்ணனது தீம்புகளை ஆய்ச்சிகள் முறையிடுதலும் கண்ணனை யசோதை சிகழ்த்தலும்.)

—யசோதைப்பிராட்டி கண்ணபிரானை நீராட்டிக் குழல்வாரிப் பூச் சூட்டிக் காப்பிட்டுத் தன்பக்கத்தில் படுக்கவைத்துத் தானுமுறங்கிப் பின்பு விடிய எழுந்திருந்து வீட்டுவேலைகளைப் பார்க்கப்போக, கண்ணபிரான் தானுமெழுந்திருந்து ஊரார் வீட்டிலேபுகுந்து வெண்ணெயை விழுங்குவதும் பாத்ரத்தையுடைப்பதும் பச்சையங்களைப் பகிப்பதும் காய்ச்சின பாலைச் சாய்த்துப் பருகுவதும் சிறுபெண்களின் கைவளைகளைக் கழற்றி நாவற்பழம் வாங்குவதுமாகத் தீம்புகளைச்செய்ய, அவ்வந்தவீட்டிலுள்ளார் வந்து யசோதை யிடத்தில் கண்ணனுடைய அச்செய்கைகளைப்பற்றி முறையிடுவதையும் அவ்வப் போது யசோதைப்பிராட்டி கண்ணனைப் பலவாறுகச் சொல்லியழைப்பதையும் ஆழ்வார் அவ்வவர்களின் தன்மையைத் தமமேலேறிட்டுக்கொண்டு பேசி இனியராகிரூர் இத் திருமொழியில்.

202 வெண்ணெய்விழுங்கிவெறுங்கலத்தை வெற்பிடையிட்டுஅதனோசைகேட்கும் *

கண்ணபிரான்கற்றகல்விதன்னைக் காக்கசில்லோமுன்மகனைக்காவாய் *

புண்ணிற்புளிப்பெய்தாலொக்குந்தீமை புரைபுரையாலினீவசெய்யவல்ல *

அண்ணற்கண்ணனோர்மகனைப்பெற்ற அசோதைநங்காயுன்மகனைக்காவாய்.

(1)

வெண்ணெய்	வெண்ணெயை (நிச்சேஷமாக)	காவாய்	—(தீம்புசெய்யாமல்) தடுப்பாயாக;
விழுங்கி	விழுங்கிவிட்டு	புண்ணில புளி	{ புண்ணின்மேலே புளியைச் சொரிந்
வெறுங் கலத்தை	{ (பின்பு) ஒன்றுமில்லாத பாத்ரத்தை	பெய்தால் ஒக்கும்	{ ததைப்போன்ற [திவ்ரமான்] இப்
வெற்பிடை இட்டு	{ கலவிலே போகட்டு	தீமை இவை	{ படிப்பட்ட தீம்புகளை
அதன் ஓசை	{ அப்படி எறிந்ததனுண்டான	புரை புரை செய்ய	{ வீடுதோறும் செய்வதில் மைர்த்துகு
கேட்கும்	{ ஓசையை கேட்டுக் கவிக்கின்ற	வல்ல	{
கண்ணபிரான் கற்ற	{ பூரிக்குஷணப்படி தீதுள்ள	அண்ணல் கண்ணன்	{ ஸ்வாமித்வ லைசகமான கண்களை
கல்வி தன்னை	{ (தன்கர) வித்தையை	ஓர் மகனை பெற்ற	{ யுடையனான ஒரு புத்திரனைப்
காக்க சில்லோம்	{ (எவ்வளவு) காக்கமுடியாது;	அசோதை நங்காய்	{ பெற்ற யசோதைப்பிராட்டி!
	{ (ஆகையால்)	உன் மகனை கூவாய்	{ உன் பிள்ளையை அழைத்துக்கொள்
உன் மகனை	{ —உன் பிள்ளையை		{ வாயாக.

* * *—இவ்வாறு ஒரு இடைச்சி யசோதையிடம்வந்து முறையிடுகின்றான். உன் மகன் எங்களுடைய வீட்டில் வந்து, நாங்கள் சேர்த்துவைத்த வெண்ணெயையெல்லாம் விழுங்குகின்றான்; அவ்வளவோடும் நிலலாமல் அவ்வெண்ணெய் இருந்த கலத்தைக் கற்பாறைகளிலே இட்டு உடைத்து ‘ஓசை நன்றாயிருக்கிறது’ என்று சொல்லுகிறான். இவன் செய்யும் தீம்புகளோ எவ்வளவு பொறுக்கப்போகிறதில்லை; புண்ணிலே புளிசுவைத்தபிழிந்தால் எப்படி பொறுக்கமுடியாதோ அப்படி பொறுக்கமுடியாத தீமைகளை ஒவ்வொரு வீட்டிலும்

- 200 இருக்கோடுநீர்சங்கிற்கொண்டிட்டு எழில்மறையோர்வந்துநின்றார் *
தருக்கேல்நம்பிசந்திநின்று தாய்சொல்லுக்கொள்ளாய்சிலநாள் *
திருக்காப்புநானுனைச்சாத்தத் தேசடைவெள்ளறைநின்றாய் *
உருக்காட்டுமீத்திவிளக்கு இன்றோளிகொள்ளவெற்றுகேன்வாராய். (9)

இருக்கொடு நீர்	(புருஷனை உத்தம முதலியனை) ருக்	தாய் சொல்லு	{ தாய் வார்த்தையைக் கேட்பாயாக;
சங்கில் கொண்	குக்களைச் சொல்லிக் கொண்டு	கொள்ளாய்	{
டிட்டு	தீர்த்தத்தை சங்கத்திலே	தேச உடை	—தேஜஸ்ஸை உடைய
	கொணர்ந்து		வெள்ளை நின்றாய்—;
எழில் மறையோர்	—விஷ்ணுரான ப்ராஹ்மணர்	இன்று நான் திரு	{ இப்போது நான் அழகிய ரகைனை
	(உனக்கு ரகையிடுவதற்கு)	காப்பு உன்னை	{ உனக்கு இடுதற்காக
வந்து நின்றார்	—வந்து நிற்கிறார்கள்;	சாத்த	{
நம்பி	—நிம்பு நிறைந்தவனே!	உரு காட்டும் அந்நி	{ உன் திருமேனிவடிவத்தைக் காட்டு
சாதி நின்று	{ நாற்சந்தியிலே நின்று செருக்கித்	விளக்கு	{ கிணற அந்நிவிளக்கை
தருக்கேல்	{ திரியாதே;	ஒளி கொள்ள ஏற்று	{ ஒளியையுடையதாக ஏற்றுவேன்;
சில நாள்	—சிலகாலம்	கேன	{ (இதைக்காண)
		வாராய்	—கடுக வருவாயாக.

* * *—‘உனக்கு ரகையிடும்படி விஷ்ணுரான பிராமணர் சங்குசுளில் நீரெடுத்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்’ என்று யசோதை சொல்லவும், கண்ணன் வினையாடப் போகவே, மீண்டும் ‘நீ பிராமணர்கள் ரகையிடும்படி வராவிட்டாலும் நாற்சந்தியிலே செருக்குடன் வினையாடித்திரிதல் கூடாது. அது கூடாதே தேவதைகள் வலிக்கிற இடமாகும். தாய் சொல்வதை இன்னுஞ் சிலகாலமாவது கேள்; உனக்கு ரகையிட விளக்கேற்றுகிறேன்; நீ அவ்விடத்தைவிட்டு வரவேணும்’ என்கிறார். இக்காலத்திலும், விளக்கேற்றிக் குழந்தைகளுக்குச் சமுற்றும் வழக்கமுளது .... (9)

- 201 போதமர்செல்வக்கொழுந்து புணர்திருவேள்ளறையானை *
மாதர்க்குயர்ந்தவசோதை மகன்றன்னைக்காப்பிட்டமாற்றம் *
வேதப்பயன்கொள்ளவல்ல விட்டுசித்தன்சொன்னமரீலை *
பாதப்பயன்கொள்ளவல்ல பத்தருள்ளார்வினைபோமே. (10)

மாதர்க்கு உயர்ந்த	{ ஸ்திரீகளுள் சிறந்த யசோதை:	(எம்பெருமானுக்கு மங்கனாசாஸனம்	
அசோதை			செய்கையையே)
மகர் தன்னை காப்பு	{ தன்புத்தரான கண்ணனை ரகையிட	வேதம் பயர்	
இட்ட மாற்றம்			அழைத்த வார்த்தையை
போது அமர் செல் வா கொழுந்து புணர் திருவேளை றையானை	தாமரைபூவைப் (பிறப்பிடமாகப்)	கொண்	{ பெரியாழ்வாரர் அருளிச் செய்த பாமாலைநூடைய
	பொருந்திய செவ்வதிறகு உரிய	வல்ல விட்டுசித்தன்	
	வராய் மந்தைத்தேவியிறிற் சிறந்	சொன்ன மரீலை	
	தவளான பிரட்டி ஸம்சலேஷிக்	பாதப் பயர்	
	கப்பெற்ற திருவெண்ணறையில்	கொண் வல்ல	
	பததா உன்னார்	ஓரடிக்கற்றதனாகிய பயனை அடை	
	ஈடாமருளியனைப்பற்றி—	யவல்ல பகதராக உள்ளவரது	
	வினை போம்	—வினைகளைவிடாம கழித்துவிடும்.	

* * *—‘ஒருபாசரத்தின் ஓரடிக்கு இத்துனை மஹிமை கூறியமுகத்தால் இத்திருமொழியின் பயன் அளவிட்டுச் சொல்லமுடியாதென்பதைக் கைமுதிக் நயாயத்தால் பெறவைத்தார். [பாதப்பயனித்யாதி.] ஒவ்வொருபாட்டின் கடைபிப்பாதத்தில் கூறியுள்ள காப்பிடலாகிய புருஷார்த்தத்தைக் கைக்கொள்ளக்கடவ பகதர்களுடைய பாபங்கள் திருமென்று முரைக்கலாம். .... (10)

அடிவரவு:—இந்திரன் கன்று செப்பு கண்ணில் பல்லாயிரவர் கஞ்சன் கள்ளம் இன்பம்
நக்கு போதமர் வெண்ணெய்.

எட்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

இரண்டாம்பத்து—ஒன்பதாந்திருமொழி, வெண்ணெய்விழுங்கி.
(கண்ணனது தீம்புகளை ஆய்ச்சிகள் முறையிதேலும் கண்ணனை யசோதை சிகித்தலும்.)

அவதாரிகை:—யசோதைப்பிராட்டி கண்ணபிராணை நீராட்டிக் குழல்வாரிப் பூச்
சூட்டிக் காப்பிட்டுத் தன்பக்கத்தில் படுக்கவைத்துத் தானுமுறங்கிப் பின்பு விடிய எழுந்
திருந்து விட்டுவேலைகளைப் பார்க்கப்போக, கண்ணபிரான் தானுமெழுந்திருந்து ஊரார்
விட்டிலேபுகுந்து வெண்ணெயை விழுங்குவதும் பாத்தரத்தையுடைப்பதும் பச்சையங்களைப்
பகிப்பதும் காய்ச்சின பாலைச் சாய்த்துப் பருகுவதும் சிறுபெண்களின் கைவளைகளைக்
கழற்றி நாவறப்பதும் வாங்குவதுமாகத் தீம்புகளைச்செய்ய, அவ்வந்தவிட்டிலுள்ளார் வந்து
யசோதை யிடத்தில் கண்ணனுடைய அச்செய்கைகளைப்பற்றி முறையிடுவதையும் அவ்வப்
போது யசோதைப்பிராட்டி கண்ணனைப் பலவாறுகச் சொல்லியழைப்பதையும் ஆழ்வார்
அவ்வவர்களின் தன்மையைத் தமமேலேறிட்டுக்கொண்டு பேசி இனியராகிரார் இத்
திருமொழியில். ....

202 வெண்ணெய்விழுங்கிவெறுங்கலத்தை வெற்பிடையிட்டுஅதனோசைக்கேட்கும் *

கண்ணபிரான்கற்றகல்விதனைக் காக்ககில்லோமுன்மகனைக்காவாய் *

புண்ணிப்புளிப்பெய்தாலோக்குந்தீமை புரைபுரையாலிவையெய்வல்ல *

அண்ணற்கண்ணோரோமகனைப்பெற்ற அசோதைநங்காயுன்மகனைக்கவாய்.

(1)

வெண்ணெய்	{	வெண்ணெயை (நிச்சேஷமாக)	காவாய்	{	—(தீம்புசெய்யாமல்) தடுப்பாயாக;
விழுங்கி		விழுங்கிவிட்டு	புண்ணில் புளி		புண்ணின்மேலே புளியைச் சொரிந்
வெறுங் கலத்தை	{	(பின்பு) ஒன்றுமில்லாத பாத்தரத்தை	பெய்தால் ஒக்கும்	{	ததைப்போன்ற [திவ்ரமான்] இப்
வெற்பிடை இட்டு		கல்லிலே போகட்டு	தீமை இவை		படிப்பட்ட தீம்புகளை
	{		புரை புரை செய்ய	{	வீடுதோறும் செய்வதில் ஸமர்த்தனாகி
தேட்கும்		ஒசையை கேட்டுக் கள்	வல்ல		
கண்ணபிரான் கற்ற	{	புரிக்குருஷணபரபு படித்துள்	அண்ணல் கண்ணன்	{	வ்வாயிதவ ஸூசகமான கண்களை
கல்வி தன்னை		(தல்கர) வித்தையை	ஒர் மகனை பெற்ற		யுடையதுன ஒரு புத்திரனைப்
காக்க கில்லோம	{	—(எங்கனால) காக்கமுடியாது;	அசோதை நங்காய்	{	பெற்ற யசோதைப்பிராட்டி!
உன் மகனை		(ஆகையால்)	உன் மகனை கூவாய்		உன் பிள்ளையை அழைத்துக்கொண்
		—உன் பிள்ளையை			வாயாக.

***—இவ்வாறு ஒரு இடைச்சி யசோதையிடம்வந்து முறையிடுகின்றான். உன்
மகன் எங்குநுடைய விட்டில் வந்து, நாங்கள் சேர்த்துவைத்த வெண்ணெயையெல்லாம்
விழுங்குகின்றான்; அவ்வளவோடும் கில்லாமல் அவ்வெண்ணெய் இருந்த கலத்தைக் கற்பாறை
களிலே இட்டு உடைத்து 'ஒசை நன்றாயிருக்கிறது' என்று சொல்லுகிறான். இவன்
செய்யும் தீம்புகளோ எங்கனாற் பொறுக்கப்போகிறதில்லை; புண்ணிலே புளிர்ஸத்தைப்பிழிந்
தால் எப்படி பொறுக்கமுடியாதோ அப்படி பொறுக்கமுடியாத தீமைகளை ஒவ்வொரு விட்டி-

லும் செய்கிறான். இவனது திருட்டுத்தொழிலைத் தடுக்கலா மென்றாலும் எங்களாலாகவில்லை. ஆகையால், யசோதையே! நீ உன் பிள்ளையைக் கூவியழைத்துத் தீமடி செய்யவொட்டாதபடி விட்டிலே உன் பக்கத்திலேயே வைத்துக்கொள் என்கிறான். புரை—வீடு; ஆல்—அசை. “அண்ணற்கு அண்ணன்” என்று டிரித்து, அண்ணனாகிய பலராமனுக்கு, அண்ணியனாகாத வன்—குணத்தினு லொவ்வாதவனென்று முரைக்கலாம்; “தன்னம்பிரமபியு மிங்கு வளர்ந்தது அவனிலை செய்தறியான்” என்ற பெரியதிருமொழிப் பாசரம் காண்க; அண்ணன்—எதிர் மறைவினையாலணையும்பெயர். அண்ணல்—ஆண்பாற் சிறப்புப் பெயர். .... (1)

203 வருகவருகவருகவிங்கே வாமனநம்பீவருகவிங்கே *
கரியகுழற்செய்யவாய்முகத்துக் கா குத்தநம்பீவருகவிங்கே *
அரியனிலைவெனக்கின்ற நுங்காய் அஞ்சனவண்ணுவசலகத்தார் *
பரிபவம்பேசத்தரிக்ககிலேன் பாலியேனுக்கிங்கேபோதராயே. (2)

இங்கே வருக வருக } இவ்விடத்திலே ஈடக்கென வருவா (என்றுசொல்லி மீண்டும் கண்ணனை நோக்கி)
வருக } யாக; அஞ்சனம் வண்ணு —மைபோன்ற வடிவபடைத்தவனே!
வாமன நம்பி! இங்கே வருக—; அசல் அகத்தார் } அசல் வீட்டுக்காரர்கள் (உன்மேல்)
ரிய குழற் செய் { கருகிறமான கூந்தலையும் செந்நிற பரிபவம்பேசத்தரிக்க } அவமானகரமான சொற் களைச்
வாய் முகத்து { மான வாயையும் (ஒப்பற்ற)முகத் கிலேன் } சொன்னால் பொறுக்கவல்லேனல்
கா குத்த நம்பி { தைபுமுடைய ஓராமடிகள் } லேன்;
இங்கே வருக—; { இப்படி பரிபவங்களைக் கேட்கும்
(என்று கண்ணையழைத்து, தன் பிள்ளைமேல் குற்றம் படியான) பாபத்தைப் பண்ணின
சொன்னவனை நோக்கி யசோதை) } எனக்கு
நங்காய் { (இவ்வருத்தந்திர)
இவன் எனக்கு } இங்கே போதராய் —இங்கே வாராய்
இன்று அரியன் } அருமையானவனுயித்தே; [என்று யசோதை கண்ணையழைக்கிறான்.]

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் யசோதையிடம் ஒரு இடைச்சி வந்து “உன் பிள்ளையை உன் வசம் அழைத்துவைத்துக்கொள்” என்று சொல்லவே, யசோதைப்பிரட்டி அவனுடைய நற்குண நற்செய்திகளை பெடுத்துரைத்து ‘இங்கேவா’ என்றழைக்க; முறையிட்டுக்கொள்ள வந்து அருகே நிற்குமவன் ‘நீ இப்படிப் புகழ்ந்து அழைக்கலாமோ? அச்சமுறுத்தியன்றோ அழைக்கவேண்டும்’ என்று சொல்ல; யசோதை அதற்கு “இவன் எனக்குச் செல்வப் பிள்ளை யாயிற்றே” என்று விடைகூறிவிட்டுக் கண்ணனை நோக்கி ‘அஞ்சனவண்ணு; உன்னைப் பிறர் பழித்துச்சொன்னால் என்னால் காதுகொடுத்துக் கேட்டிருக்க முடியாது! ஆகையால் பிறர் ஒன்றுஞ் சொல்ல இடமில்லாதபடி நீ இங்கேவந்து சேரவேணும்’ என்றழைக்கிறான். வருக வருக வருக—விரைவுப்பொருளில் மும்முறைவந்த அடுக்கு. கரிய குழற் செய்ய வாய்—முரண்தொடை; “சொல்லினும் பொருளினும் முரணுதல் முரணே.” பாலியேனுக் கென்றது—வெறுப்பினால். அரியன்—நியமநத்துக்கு உட்படிந்து நடக்க மாட்டாதவன் என்றவாறு. பரிபவம்—வடசொல். .... (2)

204 திருவுடைப்பிள்ளைதான் தீயவாறு தேக்கமொன்றுமில்லாதேகடையன் *
உருகவைத்தகுடத்தோடுவேண்ணெய் உறிஞ்சியுடைத்திட்டுப்போந்துநின்றான் *
அருகிருந்தார்தம்மையநியாயஞ்செய்வதுதான் வழக்கோவசோதாய் *
வருகவேன்றுன்மகன்னனைக்கவாய் வாழ்வொட்டானமதுகுதனனே. (3)

திரு உடையின்னை	உன் செல்வப்பிள்ளையாகிய கண்ணன் தீய ஆறு ஓன்றும் தேக்கம் இவன்	போந்து நின்றான் —அவ்வருகேவந்து நில்லா நின்றான். அசோதாய் —யசோதையே! அருகு இருந்தார் —உன் வீட்டருகே இருந்தவர்களை தம்மை
தேச உடையன்	{ (அதைத்தனக்கு) புகழாகக்கொண்டிருக்கின்றான்; (இவன் செய்ததென்ன வென்றால்;—)	அநியாயம் செய்வது—இஷ்டப்படி அக்ரமஞ்செய்வது வழக்கோதான் —நாயாமாகுமோ? (சீ)
உருக வைத்த வெண்ணைய்	{ உருகுவதற்காக (அடுப்பில் நான்) வைத்திருந்த வெண்ணையை	உன் மகன தன்னை —உன் பிள்ளையை வருக என்று —‘வா’ என்று சொல்லி கூவாய் —அழைக்கவேணும்; (சீ அழைத்துக்கொள்ளாவிட்டாலோ)
குடத்தொடு உறிஞ்சி உடைத்திட்டு	—தாழியோடே [நிச்சேஷமாக] —உறிஞ்சிவிட்டு —தாழியையுமுடைத்துப் போகட்டு (பிறகு, தான் உடையதாவதன்போல்)	மதுகுதனன் —இருக்கண்ணபிரான் வாழ ஒட்டான் { (எங்களைக்) குடிவாழ்ந்திருக்க வொட்டான்.

* * *—அசோதாய்! உன்மகன் வீட்டில் வயிறு வளர்ப்பதற்கு ஒன்று மில்லாமல் இவ்வாறாகத் தீம்பு செய்பவனன்றே; செல்வச் செருக்கினாலன்றோ செய்கிறான். ‘நாம் இதைச் செய்தால் கம்முடைய ஐச்வரியத்திற்கும் பிறப்புக்கும் தகுமோ’ என்றும் இவன் சிறிதும் ஆலோசிப்பதில்லை; தவிரவும் இப்படித் தீம்பு செய்வதே தனக்குப் புகழெனவும் நினைக்கிறானே; இவன் இப்போது என் வீட்டில் வந்து, உருக்கவைத்திருந்த வெண்ணையைச் சிறிதும் மிஞ்சாதபடி புஜித்துக் கடைசியில் பரத்திரத்தையும் ஓசை கேட்பதற்காகப் பரையி லீட்டு உடைத்துப்போட்டான். இப்படி உன் வீட்டிற்கு அருகிலிருக்கின்ற எங்களுக்குத் தீம்பு செய்யும்படி உன் பிள்ளையை விடுவது உனக்கு நியாயமோ?, நியாயமல்லவே; ஆகையால் நீ உன்பிள்ளையை அழைத்து உன்பக்கல் வைத்துக்கொள்; இல்லாவிட்டாலோ நாங்கள் குடிவாழ்ந்திருக்கவே முடியாது என்று ஓரிடைச்சி வந்து முறையிடுவதாகப் பேசும் பாசரம்து.

தேச என்பது புகழ் என்னும் பொருளில் இங்கு வந்தது. ‘தேஜஸ்’ என்னும் வடசொற் சிதைவு. .... (3)

205 கொண்டல்வண்ணவிங்கேபோதராயே கோயிற்பள்ளையிங்கேபோதராயே *
தெண்டிரைகும்புதிருப்போக்கிடந்த திருநாரணவிங்கேபோதராயே *
உண்வேந்தேனம்மென்றுசொல்லி ஓடியகம்புகவாய்ச்சிதானும் *
கண்டெதிரேசென்றெடுத்துக்கொள்ளக் கண்ணபிரான்கற்றகல்விதானே. (4)

கொண்டல் வண்ண	{ காளமேகம்போன்ற வடிவையுடையவனே!	அம்மம் உண்டு வந்தேன என்று சொல்லி ஓடிவந்து அகத்	{ ‘உணவை (நான்) உண்டு வந்தேன’ என்று சொல்லி ஓடிவந்து அகத் திணுள்ளே புரு, அகம புக }
இங்கே போதராய்	—இங்கே வாராய்;	ஆய்ச்சி தானும்	—தாயான யசோதையும்
கோயில் பிள்ளைய்	{ திருவரக்கத்தில் வலிக்கு மவனான பிள்ளையே!	கண்கள்	{ (கண்ணன் வந்த வரவையும் இவன் முக மலர்த்தியையும்) கண்ணி (மகிழ்ந்து) }
இங்கே போதராய்—;		எதிரே சென்று எடுத்துக் கொள்ள	—எதிராகொண்டு போய் { (அவனைத் தன் இடுப்பில்) எடுத்தேன் கொள்ளும்படி }
தென் திரை கும்பு திருப்போ கிடந்த	{ தெனிலான அலையையுடைய ஜலத் தால் சூழப்பட்ட திருப்போ நகரிலே பள்ளிகொண்டிருக்கின்ற	கண்ணபிரான் கற்ற கல்வி தானே	—(அந்த) பூநீகிருஷ்ணன் —(தானாகவே) கற்றுக்கொண்ட { கல்வி யின் பெருமையிருந்தவாறு என்னே! }
திரு நாரண	—பூநீமநாராயணனே!		
இங்கே போதராய்	—இங்கே வாராய்;		

(இப்படி அம்ம முன்னெக்காகப் புகழ்ந்ததைத் தயசோதையினருகி கண்ணபிரான் வந்து)

[என்று ஆழ்வா இனியராகிற்று.]

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “வருகவென்றுன் மகன்றன்னைக் கூவாய்” என்று சில ஆய்ச்சிகள் முறையிட்டவாறே யசோதைப்பிராட்டி கண்ணபிரானைப் பல படியாகப் புகழ்ந்து “கண்ணா! முலையுண்ணவா” என்றழைக்க, அவன் தன் மகிழ்ச்சி தோற்ற “யான் அம்மமுண்டு வந்தேன்காண்!” என்று சொல்லி ஓடிவந்து அகத்தினுள்ளேபுகுர, அவ் யசோதை அவன்வந்த அழகையும் முகமலர்த்தியையுங் கண்டு மகிழ்ந்து அக்கண்ணபிரானை எதிர்கொண்டு சென்று அவனைத்தன் இடுப்பிலேற்றி அணைத்துக்கொண்டவாற்றை ஆழ்வார் அநுஸந்தித்து “இவ்வகையான பறிமாற்றத்தைப் பெறும்படி கண்ணன் கற்ற கல்வி யுமொன்றே!” என்று வியக்கின்றனர். அன்றிக்கே, முன்னிரண்டடியும் பின்னிரண்டடியும் நன்கு பொருந்துமாறு தாயான யசோதைதானே வியக்கின்றாளுென்று உரைத்தலும் உரித் தென்க; அப்போது “ஆய்ச்சிதானுங் கண்டெதிரே சென்றெடுத்துக்கொள்ள.” என்றது தன் செயலைப் பிறர் சொல்லுமாபோலே தானே சொன்னபடி யெனக்கொள்க. கண்ணன் முன்புசெய்த தீமைகளைத் தாயாகிய தான் மறந்துவிட்டு அவனை யெதிர்சென்றெடுத்துக் கொள்ளும்படி அவன் பண்ணின விசித்திரத்தில் ஈடுபட்டு ‘இப்பருவத்திலே இவன் இவ்வளவு விரகனாவதே!’ என்று தன்னில்தான் புகழ்ந்து மகிழ்ந்து பொலிகின்றாளுென்க. கோயில்—இத்திருநாமம் திருவரங்கத்தின்மேல் வழங்குவது ஸம்பரதாயம் திருப்பேர்—இது சோழநாட்டுத்திருப்பதிகள் நாற்பதில் ஒன்று. நன்னூலில் “ஒருபொருள்மேற்பல பெயர் வரினிறுதி, ஒருவினை கொடுப்ப தனியுமொரோ வழி” என்றபடி இப்பாட்டில் ‘கொண்டல் வண்ணன்’ ‘கோயிற்பிள்ளை’ ‘திருநாரணன்’ என்பன கண்ணனென்னும் ஒரு பொருளே யென்பது தெளிய நின்றதனால், பெயர்தோறும் ‘போதராய்’ என ஒருவினை கொடுக்கப் பட்டது. ....

206 பாலைக்கறந்தடுப்பேறவைத்துப் பல்வளையாளென்மகளிருப்ப *
மேலையகத்தேநெருப்புவேண்டிச்சென்று இறைப்பொழுங்கேபேசினிறேன் *

சாளக்கிராமமுடையநம்பி சாய்த்துப்பருகிட்டுப்போந்துகின்றான் *

ஆலைக்கரும்பின்மொழியினைய அசோதைநங்காயுன்மகனைக்கூவாய்.

(5)

ஆலை கரும்பு அனைய இன் மொழி அசோதை நங்காய்	ஆலையிலிட்டு ஆடும்படி முதிர்ந்த கரும்பைப் போன்று மதுரமான மொழியையுடைய யசோதைப் பிராட்டி!	அங்கே இறைப் பொழுது பேசி நின்றேன்	அவ்விடத்தில் கூணகாலம் (அவள் ளோடு) பேசிக்கொண்டிருந்த விட்டேன்; (அவ்வளவிலே)
பல் வளையான் என் மகள்	பலவகை வளைகளை அணிந்துள்ள என் மகளானவள்	சாளக்கிராமம் உடைய நம்பி	ஸ்ரீராமக்ராமத்தை இருப்பிடமாக உடையனாய் ஒன்றனுங் குடை வற்றவான (உன் மகன்)
பாலை சுறந்து	பாலை (ப்பாத்திரங்களில்) கறந்தெடுத்து (அப்பாத்திரங்களை)		(என்மகளிருந்த விடத்திற் சென்று) (அந்தக்ராமத்திரத்தைச்) சாய்த்து
அடுப்பு ஏற வைத்து	அடுப்பின் மேலேற்றிவைத்து	சாய்த்து பருகிட்டு போனது நின்றான்	(அதிலிருந்த பாலை முழுதும் குடித்துவிட்டு (இப்புறத்தே வந்து (ஒன்றுமறியாதவன்போல நில்லா நின்றான்;
இருப்ப	(அவற்றுக்குக் காவலாக) இருக்க (நான்)		(இனி இவன் எங்கனகங்களில் இவ்வாறான தீமைகளைச் செய்யாத துணியாதபடி ஈ சிகழ்ப்பதற்காக,
நெருப்பு வேண்டி	(அவற்றைக் காய்ச்சுவதற்காக) நெருப்பெடுத்துவா விரும்பி	உன் மகனை கூவாய்	உன் பின்னையான இவனை அழைத் துக்கொள்ள வேணும்,
மேலை அகத்தே சென்று	மேலணடை லீட்டிற்குப் போய்		

* * *—கண்ணபிரான் தன்தாய் வியக்கும்படி சில செய்கைகளைச் செய்து அவற்றால் அவனை மகிழ்வித்து, மீண்டும் பண்டுபோலப் பிறரகங்களிற் புகுந்து தீம்புகளைச்செய்ய

ஓராய்ச்சி யசோதை பக்கவிலேவந்து தன் அகத்தில் அவன் செய்த தீம்புகளைச்சொல்லி முறைப்படுகின்றனள். மேலையகம்—யசோதையின் அகத்துக்கு மேலண்டைவீடு என்க. மேற்கு + அகம், மேலையகம். .... (5)

207 போதர்கண்டாயின்கேபோதர்கண்டாய் போதரேனென்னுதேபோதர்கண்டாய் *
ஏதேனுஞ்சொல்லியசலகத்தார் ஏதேனும்பேசநான்கேட்கமாட்டேன் *
கோதுகலமுடைக்குட்டனையோ குன்றெடுத்தாய்குடமாடுகத்தார் *
வேதப்பொருளேஎன்வேங்கடவா வித்தகனையின்கேபோதராயே. (6)

கோதுகலம் உடை ஒ குட்டனே	{ (எல்லாருடைய) கொண்டாட்டத் தையும் (தன்மேல்) உடைய வாராய்பின்னாய்!	(என்று யசோதை வேண்டியழைக்க, கண்ணன் ‘நீ இங்ஙனே வருந்தி யழைப்பது ஏதுக்காக?’ என்ன;)
குன்று எடுத்தாய்	{ (கோவாததம்மென்னும்) மலையை (குடையாக) எடுத்தவனே!	அசல் வீட்டுக்காரர்கள் இன்னது என்று எடுத்துக்கூற ஒண்ணை படியுள்ள சில கடுஞ்சொற்களை (உன்னே நோக்கித் தம்மிலேதாம்) சொல்லிக்கொண்டு
குடம் ஆடு கூத்தா	—குடக் கூத்தாழைவனே!	அசல் அகத்தார் ஏதேனும் சொல்லி
வேதம் பொருளே	{ வேதங்களுக்கு பொருளா யிருப்பவனே!	(அவ்வளவோடும் நில்லாமல்)
என் வேங்கடவா	{ ‘என்னுடையவன்’ என்று அபிமா நிக்கும்படி திருமலையில் நிற்பவனே!	{ (என் காதால கேட்கவும் வாயாற் சொல்லவு மொண்ணாத) சில பழிப்புக்களை
வித்தகனே	—விபக்கத் தக்கவனே! (நீ) (அசலகங்களிற்போக நினையாமல்)	பேச — (என் பக்கவிலேவந்து) சொல்ல (அவறறை)
இங்கே போதர் கண்டாய் போதர் கண்டாய்	{ என்னருகில் விரைந்து ஓடிவா; (என்று யசோதை அழைக்க, அவன் (‘வரமாட்டேன்’ என்ன;)	நான் கேட்க மாட்டேன்
போதரேன் என் னுதே போதா கண்டாய்	{ ‘வரமாட்டேன்’ என்று சொல்லாமல் (இசைந்து) வருவாயாக;	{ (உன்மீது பரிவுள்ள) நான் கேட்டுப் பொறுக்கமாட்டேன்; (ஆதலால், (அவர்களின் வாய்க்கு இரையாகா மல்) இக்கே வருவாயாக (என் றழைக்கிறார்.)

* * * —“ அசோதை நங்காய் உன் மகனைக் கூவாய் ” என்று கீழ்ப்பாட்டில் வேண்டியபடிக்கிணங்க அவள் தன் மகனை யழைக்கின்றாள். ‘போதரு’ என்கிறவிது போதர் என்று குறைந்து கிடக்கிறது; ‘போ’ என்னும் வினைப்பகுதி ‘தா’ என்னுந் துணைவினையைக் கொள்ளுமபோது வருதல் என்ற பொருளைக் காட்டுமென்பார்: ‘போதந்து’ என்கிறவிது ‘போந்து’ என மருவி, ‘வந்து’ என்னும் பொருளைத்தருதல் அறிக. கோதுகலம்— ‘கௌதுஹலம்’ என்ற வடசொல் விகாரம். இங்கு, ‘கோதுகலமுடை; என்பதற்கு (‘எல்லாருடைய) கௌதுஹலத்தை(த் தன்மேல்) உடைய’ என்று பொருளாய், எல்லா ராலும் விரும்பத்தக்க [குணங்களை] உடையவனே! என்று கருத்தாம். இப்படி அனைவராலும் கொண்டாடத் தக்கவனாயிருந்துவைத்து இன்று எல்லாராலும் பழிக்கப்படுவதே! என்றிரங்கி ஓ! என்கிறாள். குடமாடு கூத்தா—குடமெடுத்தாடின கூத்தையுடையவனே! என்றபடி: குடக்கூத்தின் வகையைக் “ குடங்களெடுத்தேறவிட்டு!” என்ற பாட்டின் உரையில் காண்க. வேதப்பொருள்—வேதங்களாற் புகழ்ந்து கூறப்படுபவனென்று கருத்து. (6)

208 செந்நெரிசிசிறுபருப்புச் செய்தவக்காரம்நறுநெய்பாலால் *
பன்னிரண்டுதிருவோணமாட்டேன் பண்டுமிப்பிள்ளைபரிசறிவன் *
இன்னமுக்கப்படுனென்றுசொல்லி யெல்லாம்விழங்கிட்டுப்போந்துகின்றான் *
உன்மகன்நன்னையசோதைநங்காய் கூவிக்கொள்ளாயிவையுஞ்சிலவே. (7)

அசோதை நங்காய் !—;
 செந் நெல் அரிசி —செந்நெலரிசியும்
 சிறு பருப்பு —சிறு பயறம்பருப்பும்
 செய்த அக்காரம் { சமையற் குற்றமொன்றும் நேராத
 படி காப்பித்திரட்டி நன்றாகச் }
 செய்த கருப்புக்கட்டியும்
 நறு நெய் —மணம் மிக்க நெய்யும்
 பாலால் —பாலும் ஆகிற இவற்றாலே
 பன்னிரண்டு பன்னிரண்டு திரு வேரணத்
 திரு ஒணம் } திருநாளளவும்
 (நோன்புக்கு உறுப்பாகப் பாயல
 பக்ஷணிகளை)
 அட்டேன் —சமைத்தேன்;
 பண்டும் இ பின்னீ } முன்பும் இப்பின்னையினுடைய
 பரிசு அறிவன் } ஸ்வபாவத்தை (நான்) அறிவேன்;
 (இப்போதும் அப்படியே)
 எல்லாம் { (திரு வேரண விரத்தத்திற்காகச்
 சமைத்தவற்றை) செயல்லாம்

விழுங்கிட்டு { (ஒன்றும் மிகாதபடி) விழுங்கி
 விட்டு
 (அவ்வளவிலும் திருப்தி பெறாமல்)
 நான் இன்னம் } 'நான் இன்னமும் உண்ணவேண்டி
 உகப்பன் என்று யிராந்நேன்' என்று சொல்லிக்
 சொல்லி கொண்டு
 போந்து நின்றான் { (அவ்விடத்தைவிட்டுக்) கடக்க
 வந்தது (அந்நயபரரைப்போல)
 நிலலாகின்றான்;
 (இனி இவ்வாறு தீமை செய்யாதபடி)
 உன் மகன் தன்னை —உன் பின்னையான இக் கண்ணனை
 கூவிக் கொள்ளாய் { (உன்னருகில்) அழைத்துக்
 கொள்வாயாக;
 (பின்னேகளைத் தீம்புசெய்ய வொட்டாதபடி
 பேணி வளர்க்கவேண்டி யிருக்க,
 அப்படி வளர்க்காமல்)
 இவையும் —இப்படியுள்ளப்பதும்
 சிலவே —சில பின்னே வளர்க்கையோ?

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் கண்ணபிரான் தாயால் வருந்தி யழைக்கப்பட்டும் அவள்பாற்
 செல்லாமல் வேறொருத்தியின் வீட்டிலே புருந்து, அவள் நோன்புக்கு உடலாகச் சமைத்து
 வைத்துள்ளவற்றை யடங்கலும் வாரிவிழுங்கிவிட்டு வேற்றுப்பொருளில் தேடுதலுற்றவன்
 போல அபிநயித்து வெளியேவந்து சிறு இத்திம்பைக் கண்ட அவன் ஆற்றமாட்டாமல்
 யசோதை யருகில் வந்து முறைப்படுகின்றனன். அக்காரம் — திரட்டுப்பால் என்னலாம்.
 [பன்னிரண்டு இத்தியாதி.] ஒவ்வொரு திருவோணத்திருநாளிலும் வ்ரதாங்கமாகச் சமைக்க
 வேண்டியவற்றை அவ்வப்போதுகளில் சமைத்திடாமல் சத்திக்கேற்ப ஸாம்வத்தஸிக வ்ரதங்
 கொண்டு அவ்விரதநாளில் பன்னிரண்டு திருவோணங்களிலுஞ் சமைக்கவேண்டியவற்றைச்
 சேர்த்துச் சமைத்தேன் என்றுகருத்து. அட்டேன் = அடுதல்—சமைத்தல். [பண்டு மித்தியாதி]
 வ்ரதாங்கமாக நாம் சமைக்கும் பக்ஷணிகளைத் தேவபூஜைக்கு முன்னமே இவன் வாரி
 விழுங்கிவிடுவன் என்பதை நான் பண்டே அறிவேன் என்றவாறு. 'இதுவும் ஒன்றே'
 என்று ஒருமையாகக் கூறாமல் 'இவையுஞ்சிலவே' என்று பன்மையாகக் கூறினது—நீ
 பின்னாவளர்க்கும் பரிசும் அவன் தீமைசெய்யுந் திறமும் நான்வந்து முறைப்படும் முறைமையு
 மெல்லாம் சால அழகியவாயிருக்கின்றன வென்ற கருத்தைக் காட்டும். .... (7)

209 கேசவனையிங்கேபோதராயே கில்லேனென்னாதிங்கேபோதராயே *
 நேசமிலாதாரத்திருந்து நீவினையாடாதேபோதராயே *
 தூசனஞ்சொல்லுந்தொழுத்தைமாரும் தொண்டரும்நின்றவிடத்தினின்று *
 தாய்சொல்லுக்கொள்வதுதன்மங்கண்டாய் தாமோதரா விங்கேபோதராயே. (8)

கேசவனே —அழகியகுழையுடையவனே !
 இங்கே போதராய் —இங்கே வருவாயாக;
 கில்லேன் என்னாது { 'மாட்டேன்' என்று மறுத்துச்
 சொல்லாமல்
 இங்கே போதராய்—;
 (என்று யசோதை யழைக்க, இங்கே சிறிது
 விளையாடி வருகிறேன் என்று
 கண்ணன் சொல்ல.)
 ?

நேசம் } (உன்மீது) அன்பில்லாதவர்
 இலாதார } களுடைய
 அகத்து இருந்து —அகங்களிலே யிருந்து
 விளையாடாதே —விளையாட்டொழிவது மன்றி,
 தூசனம் } (உன்மேல்) பழிப்புக்களைச் சொல்லு
 சொல்லும் } கிற
 தொழுத்தை } (இடைச்சிக்கு) அடிச்சிகளான
 மாரும் } வர்களும்
 தொண்டரும் —(இடையர்க்கு) அடியரானவர்களும்

நின்ற —நிற்கின்ற
இடத்தில் நின்ற —இடங்களைப் மொழித் துவிட்டு
போதராய் —(இங்கே) வாராய்;
(என்று யசோதை சொல்லியும் அவன்
வரக்காணாமையாலே)
தாய் சொல்லு —தாய் வாய்ச்சொல்லை

கொளவது —மேற்கொண்டு நடப்பது
தன்மம் கண்டாய் —(பிள்ளைகளுக்கு) தர்மங்காண்;
(ஆதலால்)
தாமோதர! இங்கே போதராய்.
[என்றழைக்கின்றான்.]

* * *—கண்ணபிரானே! நீ வினையாடுதற்கு இங்கே விசாலமான இடமுண்டே; இழிசனங்களான வேலைக்காரிகளும் வேலைக்காரருங்கூட உன்மேல் குற்றங்குறைகள் கூறும் படி பொறுமைக்காரர்களுள்ள விடங்களில் இருந்து கொண்டு வினையாடாமல், அசைந்திடுங் குழலழகும் நீயுமாய் வரும் நிலையைக்கண்டு நான் மகிழும்படி இங்கு வாராய் என்றழைக்கிறான் யசோதைப்பிராட்டி. ஸ்நேஹம் என்ற வடசொல் 'நேசம்' என விகாரப்பட்டது. துசனம்—உ-ஷணம். தோமுத்தைமார்—அடிமைப்பெண்கள்; இடைச்சிகளாகிலும் இடையர்களாகிலும் தாங்கள் நேராகப்பழிக்கில் வருந்திப் பொறுக்கலாயிருக்கும்; ஒரு நாழி நெல்லுக்குத் தம் உடலையுமுயிரையு மெழுதிக்கொடுத்துவிட்டு உழைக்கின்ற குக்கர் பேசும் பழிகளைப் பொறுக்கவொண்ணாதென்ற கருத்தைக்காண்க. தன்மம்—புறம். [தாமோதர] என்கயிறுண்டு, உன்வயிறுண்டு; அங்குநின்று பெறுமபேறு என்? என்பது உள்ளுறை. (8)

210 கன்னலிலட்டுவத்தோடுசீடை காரேள்ளினுண்டைகலத்திலட்டு *
என்னகமென்றுநான்வைத்துப்போந்தேன் இவன்புக்கவற்றைப்பெறுத்திப்போந்தான் *
பின்னுமகம்புக்குறியைநோக்கிப் பிறங்கொளவேண்ணையுஞ்சோதிக்கின்றான் *
உன்மகன்றன்னையசோதைநங்காய் கூவிக்கொள்ளாயிவைபுஞ்சிலவே. (9)

அசோதை நங்காய்!—;
கன்னல் —கருப்புக்கட்டிப்பாருடன் சேர்ந்த
இலட்டுவத்தோடு —'லட்டு' என்னும் பக்கயத்தோடு
சீடையையும்
கார் எள்ளின் } காரேன் இட்டு வாரினாளருண்டை
உண்டை } யையும்
கலத்தில் } (அவ்வவறுத்துக் உரிய) பாதிரிங்
இட்டு } கனிலே நிறைத்து
என அகம் } 'என் அகம் (ஆகையால் இங்குப்
என்று } புருவாரிலை) என்று நினைத்து
(விசேஷமாகக் காவலிடாமல்),
வைத்து —உறிகனிலே வைத்து, வைத்துவிட்டு
நான் போந்தேன் —நான் (வெளியே) வந்தேன்;
(அவ்வளவில்)
இவன் புக்கு } இப்பினையானவன் (அவ்விடத்திலே
அவற்றை பெறுத்தி } வந்து புருந்து அப்பணியாரங்
போந்தான் } கண் (நான்) பெறும்படிபண்ணி
(ஒன்று மறியாதவன்போல் இவ்
வருகே) வந்துவிட்டான்;

(அவ்வளவில் பரப்பித் திறவாமையால்)
பின்னும் அகம் } மறுபடியும் (என்) வீட்டினுள்
புக்கு உறியை } புருந்து உறியைப் பார்த்து
நோக்கி }
(அதில்)
பிறகு ஒளி வெண் } மிகவும் செவ்வியை உடைத்தான
னையும் சோதிக்க } வெண்ணையினை உண்டோ என்று
கின்றான் } ஆராயா நின்றான்;
(இச்சேஷ்டைகள் எனக்குப் பொறுக்கப்
போகாமையால்),
உன் மகன் தன்னை } உன் பின்னையாகிய கண்ணை (உன்
கூவிக்கொள்ளாய் } னருகில் வரும்படி) அழைத்துக்
கொள்;
இவையும் } (இப்படி இவனைத் தீம் பிடு
சிலவே } கைவளர விட்டிருக்கிற) இவை
யும் ஒரு பிள்ளை வளர்க்கையோ?

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் கண்ணபிரான் யசோதையா லழைக்கப்பட்டும் வாராமல் மற்றொருத்தி வீட்டிற்சென்று அங்குள்ள பசுஷணங்களை யெல்லாம் நிச்சேஷமாகத்தானே புஜித்து இவ்வகையான தீம்புகளைச்செய்ய, அவ்விடைச்சி யசோதை பக்கலிலேவந்து முறைப் படுகின்றனன். 'கன்னல்' என்கிறவிது மேற்சொல்லுகிறவை யெல்லாவற்றொடும் அந்நயிக்கக் கடவது. இலட்டுவும்—'ஹிஸு' என்கிற பணியாரம்; 'இலட்டுகத்தோடு',

என்றும் பாடமுண்டாம். ‘பெறுத்திப்போந்தான்’ என்பது வ்யதிரேகோகத்தி; பிறகுறிப்பு: அவற்றில் நானுஞ்சிலபெறும்படி சேஷப்படுத்தாமல் முழுவதையும் தானே வாரியுண்டா னென்று கருத்து. பெறுத்திப்போந்தான்—பெற்றுப்போனான் என்றுமாம். இப்பாட்டில் ஈற்றடிக்கு வேறுவகையாகவுங் கருத்துரைக்கலாம்; ‘உன்மகன்றன்னைக் கூவிக்கொள்ளாய்’ என்று அவ்விடைச்சி சொன்னவாறே, ‘முச்சந்தியும் அவன்மேற் குற்றங்கூறிக் கதறுகை யேயோ உங்களுக்கு வேலை? சிறுபிள்ளைகள் இவ்வாறு செய்கை இயல்பன்றோ? உங்கள் பிள்ளைகள் உங்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கின்றனவோ’ என்று யசோதை அவனை வெறுத்துநிற்க, அதற்கு அவன் ‘அவன் செய்தவற்றுக்குமேலே இவையும் சிலவே’ என்று உள்வெதும்பி உரைக்கின்றனளென்க. .... (9)

211 சொல்லிரசிப்படுதிநங்காய் குழலுடையனுன்பிள்ளைதானே *
இல்லம்புருந்தென்மகனைக்கூவிக் கையில்வளையைக்கழற்றிக்கொண்டு *
கொல்லையினின்றங்கொணர்ந்துவிற்ற அங்கொருத்திக்கவ்வளையகொடுத்து *
நல்லனாவற்பழங்கன்கொண்டு நானல்லேனென்றுசிரிக்கின்றனே. (10)

நங்காய் —யசோதைப்பிரட்டி!
சொல்லில் { உன்மகன் செய்ததிமைகளை நான்
கன் சொன்னால்
அரசிப்படுதி { [அதற்காக நீ] சீற்றங்கொள்ளா
நின்றாய்;
உன் பிள்ளைதான் —உன் பிள்ளையோவென்றால்,
குழல் உடையனே { [பற்பல] வஞ்சனச்செய்கைகளை
உடையவனாயிருக்கின்றனே,
[என்று ஒரிடைச்சி சொல்ல,
‘அவன் என்னதிமை செய்தான்?’
என்று யசோதை கேட்க:]
இல்லம் புருந்து { [என்] வீட்டினுள் புருந்து என்
என் மகனை கூவி { பெண்ணை [பேர்சொல்லி] அழைத்து
கையில் வளையை { [அவருடைய] கையிலிருந்த
கழற்றிக்கொண்டு { வளையை [பலாதகாரமாக] நீக்கிக்
கொண்டு போய்,
கொல்லையில் நின்று { காடுகளில் நின்று [நாவற்பழங்களை
கொணர்ந்து { இடைச்சேரித் தெருக்களில்]
கொண்டுவந்து
அங்கு —அவ்விடத்தில்

விற்ற { [அவற்றை] விற்பனை செய்யலுற்ற
ஒருத்திக்கு { ஒரு பெண்பிள்ளைக்கு
அவ்வளை { அந்த [என்மகனுடைய] கைவளை
கொடுத்தது { யைக் கொடுத்தது
[அதற்குப்பதிலாக]
நல்லன நாவல் { [தனக்கு] நல்லவையாகத் தோற்றின
பழங்கன் கொண்டு { நாவற்பழங்களை [அவளிடத்தில்]
வாங்கிக்கொண்டு
(போரும் போராதென்று விவாதப்படுகிற
வளவிலே, என்னைத்தன் அருகில்
வரக்கண்டும், நான் ஒன்றும்
கேளாதிருக்கச் செய்தேயே)
[‘உன் மகளினது கைவளையைக்
களவுகண்டவன்’ நானல்லேன்
என்று தானாகவே சொல்லி, [அவ்
வளவில் தன் திருட்டுத்தனம்
வெளியானதைத் தானே அறிந்து
கொண்டு]
[ஓ! மோசம போகோமே! என்று]
சிரிக்கின்றான்
[இதிலும் மிக்க திமையுண்டோ என்கிறான்.]

* * *—‘உன் மகன்றன்னைக் கூவிக்கொள்ளாய்’ என்று ஒருத்தி சொல்லி வாய் மூடுவதற்குள் மற்றொருத்திவந்து கண்ணபிரான் தன்வீட்டிற் செய்த திமைகளைச் சொல்லி முறைப்படுகின்றனள். [நானல்லேன் இத்தயாதி.] நாவற்பழக்காரியின்கையில் வளையிருக்கக் கண்டு ‘இவ்வளை உனக்கு வந்தது எப்படி?’ என்று இவள்கேட்க, அவள் ‘இதை எனக்கு இவன் தந்தான்’ என்று கண்ணனைக்காட்ட, இவள் ‘நீயோ இவளுக்கு வளைகழற்றிக் கொண்டு கொடுத்தாய்?’ என்று கண்ணனைக்கேட்க, அதற்கு அவன் “நான் அல்லேன் காண், என்கையில் வளைகண்டாயோ? நான் உன் வீட்டிற் புருந்ததைக் கண்டாயோ? உன் மகனைப் பேர்சொல்லியழைக்கக் கண்டாயோ? வந்து கையில் வளைகழற்றினது கண்டாயோ? கண்டாயாகில் உன்மகன் வளையை அப்போதே பிடுங்கிக் கொள்ளாவிட்ட

தென்” என்றற்போலச் சிலவார்த்தைகளைச் சொல்லி அவனை மறுநாக்கெடுக்கமுடியாதபடி பண்ணிச் சிரியாநின்றான் என்பது ஆன்றோர் கருத்து.

அரசி — அரசன்மனைவி. அரசிப்படுதி — அரசியின் தன்மையை யடைகிறும்; இது, கோபிக்கிறுயென்ற பொருளைத் தந்தது. சூழல்—சூழ்ச்சி; தந்திரம்: ‘அல்’ விசுவாசம் பெற்ற தொழிற்பெயர். .... (10)

212 வண்ணோளித்திரைக்கும்பொழில்குழ் வருபுன்றகாவிரித்தேன்னரங்சன் *
பண்டவன்செய்தகிரிடையெல்லாம் பட்டர்பிரான்விட்டுசித்தன்பாடல் *
கோண்டிவைப்பாடிக்குணிக்கவல்லார் கோவிந்தன்நன்னடியார்களாகி *
என்டிசைக்கும்விளக்காகிநிற்பார் இணையடியென்றலைமேலனவே. (11)

வண்டு களித்து இரைக்கும் பொழில்	{ வண்டுகளானவை [தேனைப் பருகிக்] களித்து ஆரவாரங்கள் செய்யப் பெற்ற சோலைகளாலும்	இவை கொண்டு	{ இப்பாட்டுகளை [அதனைத்தேயமாகக்] கொண்டு
வருபுனல் காவிரி சூழ்தென் அரங்கன் அவன்	{ [அச்சோலைகளுக்காகப் பெருகி] வாராநின்றள்ள நீரையுடைத் தான காவேரிநதியாலும் சூழப் பெற்ற அழகிய திருவரங்கத்தில் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற வைப வத்தை யுடையானு அப் பெரு மான	பாடி	{ —[இப்பாசரங்களைப்] பாடி [அதனால் பகிர்ந்து தூர்ந்து உடம்பு இருந்தவிடத்தில் இராமல் விகாரமடைந்து]
பண்டு செய்த கிரிடை எல்லாம்	{ [விபவமாகிய]மு ந்காலத்தில்செய்த லீலாசேஷ்டதங்க னெல்லாவற் றையும் [விஷயமாகக்கொண்டு]	குணிக்க வல்லார் கோவிந்தன் தன் அடியார்கள் ஆகி	{ —சூத்தாடவல்லவர்களாய் கண்ணபிரானுக்கு அடியவர்களாய்
விட்டு சித்தன் பட்டர் பிரான் பாடல்	{ விஷ்ணுவை நெஞ்சிற் கொண்டவ ராய் பிரா ன்மே னோத்தமரான பெரியாழ்வார் பாடினபாடலாகிய	என் திசைக்கும் விளக்கு ஆகி நிற்பார் இணை அடி	{ எட்டுத் திக்குகளிலும் [உள்ள இருள் நீங்கும்படி [அத்திக்குக் களுக்கு] விளக்காக நிற்குமவர்க ளுடைய திருவடியிணைகளானவை
		என் தலை மேலன	{ என்னுடைய முடியின்மேல் வீற்றி ருக்கத்தக்கவை.

* * *—பகவத் விஷயத்திலே நான் பேசின இப்பாசரங்களைப் பாடியாடி உத்தம பாக வதர்களாய் எங்கும் புகழ்பெற்று விளங்குமவர்களின் திருவடிகளை யான் முடிமேலணிவேன் என்பதாம். “குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன தீதிலாத வெண்டமிழ்க ளிவையாயிரத்து ளிப்பத்தும், ஓதவல்ல பிராக்கள் நம்மை ஆளுடையார்கள் பண்டே” என்ற நம்மாழ்வார் பாசரத்தை அடியொற்றியதாயிற்று. இதனால், இத்திருமொழி கற்பாருடைய சிறப்பும் அவர் களித்ததில் தமக்குள்ள கௌரவபுத்தியும் தெரிவிக்கப்பட்டனவாம். ‘சீ’ பா’ என்னும் வட சொல் கிரிடையெனத் திரிந்தது. “என் தலை மேலன” என்று வருவதனால் ‘பட்டர்பிரான் விட்டு சித்தன்’ என்பது தன்மையிற் பட்டர்க்கை வந்த வழுவமைதியாம். மேலன=பலவின் பார் குறிப்பு முற்று. .... (11)

அடிவரவு:—வெண்ணைய் வருக திரு கொண்டல் பாலை போதர் செந்நெல் கேசவன் கன்னல் சொல்லில் வண்டு ஆற்றில்.

ஒன்பதாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

இரண்டாம் பத்து—பத்தாந்திருமொழி, ஆற்றிலிருந்து,

அவதாரிகை:—கண்ணபிரானுலே நலிவுபட்ட பல பெண்பிள்ளைகள் யசோதைப் பிராட்டிபக்கலிலே வந்து 'ஸர்வாஸ்குளம்' அவர்தலமஸ்தகாமனான இவன் எம்மை இன்று நலிந்தபடிகளை நினைத்தால் எங்களுக்குப் பிழைத்திருக்க விரகில்லை; இவனால் நாங்கள் முடியா நின்றோம்' என்று முறைப்பட்ட படியை ஆழ்வார் தாமும் தம்மை அவர்களாகப் பாவித்துத் தாமும் அப்படியே பேசி அக்கண்ணபிரானுடைய லீலாஸத்தை அநுபவிக்கிறாதித்

....

....

....

....

(*)

213 ஆற்றிலிருந்து வினையாடுவோங்களை *

சேற்றுலேறிந்து வளைதுகிற்கைக்கொண்டு *

காற்றிற்கடியனாய் ஓடியகம்புக்கு *

மாற்றமுந்தாரானுலின்றுமுற்றும் வளைத்திறம்பேசானுலின்றுமுற்றும்

(1)

ஆற்றில் இருந்து	{ யமுனையாற்றங்கரை மணலிலிருந்து கொண்டு	(வாசலில் நின்று அவன பேரைச்சொல்லிக் கூப்பிட்டுக் கதறுகின்ற எங்களைக் குறித்து)
வினையாடுவோங்களை	வினையாடாநின்ற எங்களைமேல்	மாற்றமும் தாரா
சேற்றால் எறிந்து	சேற்றை விட்டெறிந்து	{ ஒரு வாய்ச்சொல்லும் அருளாமல் உபேகியாநின்ற பெருமானால்
வளை துகில்	(எங்களுடைய) கைவளைகளையும்	முற்றும் { இப்போது முடியாநின்றோம்;
கைக்கொண்டு	புடவைகளையும் (தன்) கையால் வாரி எடுத்துக்கொண்டு	{ (தான் முன்பு வாரிக்கொண்டு போன வளையின் விஷயமாக (தரு கிறேன், தருகின்றிலேன என்பவரில் ஒன்றையம்) வாய்விட்டுச் சொல்லாத அப்பெருமானால்
காற்றில் கடியன்	{ காற்றினுக்காட்டில் மிக்க வேக முடையவனாக (அங்கு நின்றும்) ஓடிவந்து (தன்) வீட்டினுள்ளே புகுந்துகொண்டு	விளைத்திறம் பேசானால்
ஆய் ஓடி அகம் புக்கு		இன்று முற்றும்—

* * *—இவன் நினைத்தபடி தீம்புசெய்ய வொண்ணாமே பலருடைய போக்குவரத்துள்ள இடத்திலே நாங்களிருந்து வினையாடுனால் அங்குத் தான்வந்து தீமை செய்துவிட்டு ஓடிவந்து ஒளிந்துகொண்டதுமன்றியில் ஒரு வார்த்தையும் சொல்லாதொழிகின்ற உன்பிள்ளையின் தீமடி நிமித்தமாக நாங்கள் உயிரையிழக்கப் புகாநின்றோமென்று சில ஆய்ப்பெண்கள் யசோதை பக்கலிலே வந்து முறைப்படுகின்றனரென்க. கண்ணபிரான் பிறரறியாத படி கையால் தொட்டுச் சில விலாஸங்கள் பண்ணினானாகிலு ஒரு குறையுமில்லை; பிறரறிந்து 'இதுவென்?' என்று கேட்கும்படி சேற்றையிட்டெறிந்தானே யென்று வருந்துகின்றனர் போலும். வளையையும் துகிலையும் தாராதொழிந்தாலும வாயில் நின்று ஒரு முத்து உதிர்த்தானாகில் உயிர் தரித்திருப்பார்கள் போலும். முற்றும் = 'முற்றதும' என்பதன் குறை. முற்றும்—தன்மைப்பன்மை விளைமுற்றும். உயிரை இழந்துகொண்டேயிருக்கிறோம் என்கை.

(1)

214 குண்டலந்தாழக் குழல்தாழாண்தாழ *

எண்டிசையோரும் இறைஞ்சித்தொழுதேத்த *

வண்டமர்பூங்குழலார் துகில்கைக்கொண்டு *

விண்டோய்மரத்தானுலின்றுமுற்றும் வேண்டவுந்

குண்டலம் தாம	{ கண்ணபூஷணங்களுளவை (தோள ளவும்) தாழ்ந்து தொங்கவும்	(ஆற்றங்கரையில் களைந்து வைக்கப்பட்டிருந்த)
குழல் தாம	{ திருக்குழல்களுளவை (அத்தோ டொக்கத்) தாழ்ந்தசையவும்	துகில் புடவைகளை
நான்	{ திருக்கழுத்திற் சாததின) விடுநாண னது)	கைக் கொண்டு (தனது) கைகளால் வாரிக்கொண்டு விண் தோய் { ஆகாசத்தை அளவிய (குருந்த) மரத்தானால் { மரத்தின்மேல் ஏறியிரா நின்றுள்ள கண்ணபிரானால்
தாம	(திருவுருவியளவும்) தாழ்ந்தசையவும்	இன்று முற்றும்—;
எண் திசையோரும்	{ எட்டு திக்கிலுமுள்ள (தேவா முனி வர் முதலியோர்) எவ்வாரும்	வேண்டவும் { (எங்கள் துகிலைத் தந்தருள் என்று நாங்கள்) வேண்டிக் கொண்ட போதிலும்
இறைஞ்சி தொழுது ஏதத	நன்றாக [லாவுட்டாங்கமாக] வணங்கி ஸ்தோத்ரிரம் பண்ணவும்	தாரானால் { (அவரைத்) தந்தருளாத கண்ண பிரானால்
வண்டு அமா குழுலார்	{ இப்படிப்பட்ட நிலைமையையுடையதும்) { வண்டுகளை படிந்துகிடக்கப்பெற்ற புகுகளை அணிந்த கூந்தலையுடைய இடைச்சிக(ளான எங்க)ளுடைய	இன்று முற்றும்—.

* * *—கண்ணபிரான், இடைச்சிகள் கரையிற் களைந்துவைத்திருந்த புடவைகளைத் தான் கைக்கொள்ளும்போது குனிந்தெடுக்கவேண்டியிருந்தலால், குண்டலமும் குழலும் நானும் தாழப்பெற்றன. நான்—கழுத்துக்கு அவங்காரமாக அணிந்துகொண்டுள்ளதொரு கங்ககண்டிகை. “உய்யவுலகு படைத்துண்ட மணிவயிற்றையப் பரம்பாறையிருந்துள்ளவன் கர்மவச்யபாப்பால் இங்கனே வந்து பிறந்ததுமல்லாமல் இவ்வாறு இடைப்பெண்களோடு இட்டெடுகொண்டு விளையாடவும் பெறுவதே! இதென்ன ஸௌசீலயம்!” என்று பலரும் புகழாநிற்பர் என்ற கருத்தைக் காட்டும் இரண்டாமடி. ‘இறைஞ்சி’ என்றாலும் ‘தொழுது’ என்றாலும் ‘வணங்கி’ என்றே பொருளாம்: இங்கு ‘இறைஞ்சி’ என்பதனால் மாநவமான வணக்கத்தைபுட, ‘தொழுது’ என்பதனால் காரியமான வணக்கத்தைபும சொல்லுகிறதென்று கொள்ளலாம். வண்டு டோய மரம்—ஆகாசத்தளவும் சூங்கி யுயர்த்துள்ள மரமென்றபடி. எங்களுடைய குழலழகைக் கண்டு மகிழ்ந்து கூடவிருந்து அனுபவிக்கப் பெறாமல் குரங்குபோல் மரத்தின்மேலேறிக் கிடப்பதே! என்ற வயிறறெறிச்சல் தோற்ற ‘வண்டமர் பூங்குழலார்’ என்கிறார்கள். .... (2)

215 தடம்படுதாமரைப் பொய்கைகலக்கி *
விடம்படுநாகத்தை வாஸ்பற்றியீர்த்து *
படம்படுநைந்தலை மேலெழப்பாய்ந்திட்டு *
உடம்பையசைத்தானுலன்றுமுற்றும் உச்சியிலின்றினுலன்றுமுற்றும். (3)

தடம்படு	இடமுடைத்தான [விசாலமான]	பை தலை மேல் எழ { மெத்தென்றிருந்த (அந்த நாகத்தின்)
தாமரைப்பொய்கை	தாமரைப்பொய்கையை	பாயாநிட்டு { தலையின்மீது கிளரக் குதித்து
கலக்கி	{ (உள்ளே குதித்துக்) கலவக்கசெய் து, (அக்கலக்கத்தினால் சிற்ற முறது)	உடம்பை அசைத் { (தன) திருமேனியை அசைத்துக் தானால் { கடத்தாமன கண்ணபிரானால்
விடம்படு நாகத்தை	{ விஷத்தை உமிழ்ந்துகொண்டு அப் பொய்கையில்) மேற்கிளம்பின	இன்று முற்றும்—;
வால் பற்றி ரார்த்து	{ காளிய வர்ப்பத்தை வாலைப்பிடித் திழுத்து, (அதனால் பின்பு)	(அந்தக்காளியின் இலைத்து யிழுத்து தன்னைச் சரணம் புகுமளவும்)
படம்படு	படமெடுக்கப்பெற்றது	உச்சியில் நின்றானால் { (அவனுடைய) படத்தின் மீது நின் றருளின கண்ணபிரானால்
		இன்று முற்றும்—.

* * *—இடையர்களும் பசுக்களும் விடாய்தீர நிரைப்பருகவொண்ணாதபடி தாமரைப் பொய்கையிலே நெடுநாளாய்க்கிடந்த காளிய நாகத்தின் கொழுப்படக்கின்படியை

அதுஸந்தித்த ஆய்ச்சிகள மகிழுவேண்டியிருக்க, அது செய்யாமல் 'இன்று முற்றும்' என்பா னென் னென்னில்; இப்படியெல்லாம் ஆச்சிதவிரோதி நிரஸநசீலனென்று பேர்பெற்றுள்ள வன் இன்று எங்கள் பக்கல் மாத்திரம் தீம்புசெய்யத் தலைப்பட்டானே! இது எங்கள் பாவமோ? இக்கஷ்டங்களை யாம் பொறுத்து உயிர்தரித்திருப்பது மிகவும் அரிது என்று வயி றெரிந்து கூறுகின்றனரெனக் கொள்க. விடம்--விஷம். வால்--வாஹு? என்ற வடசொற் சிதைவு. 'பைம்பொன்' என்ற சொல், பசுமை+பொன் எனப் பிரிகுரூப்போல, பைந்தலை என்கிற இச்சொல்லும், பசுமை+தலை எனப் பிரிகின்றதென்று நினைக்கவேண்டா; பை- என்பது மெத்தெனவு, அழகு, பாம்பின்படம் முதலிய பல பொருள்களைக் குறிப்பதொரு தனிச்சொல் என்க. 'இவன் இப்பாம்பின் வாயில் அகப்பட்டுக்கொள்ளப் போகிறுனித்தனை' என்று நடுநடுங்கி அஞ்சிக்கிடந்த அநுகூலர் மனமகிழ உடம்பையசைத்துக் கூத்தாடினபடி.

(3)

216 தேனுகனுவசேகுத்துப் பனங்கனி *

தானேறிந்திட்ட தடம்பெருந்தோளினால் *

வானவர்கோன்விட வந்தமழைதடுத்தது *

ஆனிரைகாத்தானுலின்றுமுற்றும் அவைபுய்யக்கொண்டானுலின்றுமுற்றும்.

(4)

தேனுகன் ஆவி	{ தேதகாலுரனுடைய உயிரை செருத்தது முழுக்க நினைத்து (அத்தேனுகனை)	வானவர்கோன்	{ தேவநெதிரைது ஏவுதலாலே வந்த விட வந்த மழை வாஷத்தைத் தவிர்த்து தடுத்தது
பனங்கனி	{ (அஸுராவலிஷ்டமான) பனைமரத் தின பழங்கள் (உதிருமபடியாக)	ஆனிரைகாததா	{ பசுக்களின் திரை ரகிதநுளிர கணையிரானால்
எறிந்திட்ட	(அந்த மரத்தின்மேல்) விசியெறிந்த	இன்று முற்றும்--	
தடபெரு	{ மிகவும் பெரிய தோளாலே, (கோ தோளினால்) வந்ததந பாவதநதை யெடுத்தது	அவை	{ அப்பக்கட்டத்தை உய்யக் கொண்டா உஜ்ஜிவீபிதநுளிர கணையிரா னால்
		இன்று முற்றும்--	

* * *—தேனுகன்--கழுதை வடிவங்கொண்டு கண்ணனை நலியவந்த அசுரன்; இவ்வா லாற்றை "வானவர் தாமமகிழ" (1-5-4) என்றபாட்டின் உரையிற் காண்க. சேகுத்து-- செருக்க; எச்சத்திரிபு. பனை+கனி, பனங்கனி; "பனைமுன்...வலிவரின் ஐபோயமமும்" என்ற சிறப்பு விதி காண்க. தான்--அசை. 'ஆனிரை காத்தானால்' என்பதனால் அநிஷ்ட நிவர்த்தந மும், 'அவை உய்யக்கொண்டானால்' என்பதனால் இஷ்டப்ராபணமும் சொல்லப்படுகின்றது; அதாவது--வந்த ஆபத்தை அசுற்றி, வயிறு கிரமபப் புல்லுந் தண்ணீரூங் கொடுக்கை. (4)

217 ஆய்ச்சியர்சேரி அனாதயிப்பாலுண்டு *

பேர்த்தவர்கண்டுபிடிக்கப் பிடியுண்டு *

வேய்த்தடந்தோளினார் வெண்ணெய்கொள்மாட்டாது *

காப்புண்டிருந்தானுலின்றுமுற்றும் அடியுண்டமுதானுலின்றுமுற்றும்.

(5)

ஆய்ச்சியர்சேரி	இடைச்சேரியிலே (இடைச்சினை கடைவதற்காக)	பேர்த்து அவர்	{ திருடப்படுகிற வானிலே அவர் விடைச்சிகர் (ஒளித்திருந்து; இவன் திருடுகிறபோதில்) கண்டு (இவனைத் தடுக்கவகையில்) அகப படுதற்கொண்டா
அனாதயி பால்	{ மந்தை நாட்டி உடைத்த தயி உண்டு ரையும் (காய்ச்சுவதற்காக வைத் (2) பாலையும் அழுதுசெய்து	கண்டு பிடிக்க	
(அனாதவோடு திருத்தியடைவாமல்)		அதற்குத் தப்பமாட்டார்	
பிண்ணும் (ஒருகால் வெண்ணெய்)		பிடியுண்டு	{ (அவர்களை எதிர்த்து) பிடிப்பட்டு,

வேய் தட தோளிநூர்	{ மூங்கிலைப்போன்று பருந்தத் தோள் களைபுடைய அவிவடைச்சிக்	அங்கு ஆப்புண்டு இருந்தானால்	{ அவர்கள் வீட்டில் கட்டுண்டிருந்த கண்ணிரானால்
வெண்ணெய் கொள் மாட்டாது	{ வெண்ணெயை (தான் நினைத்தபடி) கைக்கொள்ள மாட்டாமல்	அடியுண்டு அழு தானால்	{ இன்று முற்றும்—; (அவர்கள் கையால்) அடிக்கப் பட்டு அழுத கண்ணிரானால் இன்று முற்றும்—.

* * *—‘பழநாளைத்திருடன் ஒருநாளைக் ககப்படுவான்’ என்னும் பழமொழியை இரண்டாமடியில் நினைக்க. அனாதயிர்—தன் ஆவலின் அளவுக்கேற்பத் தடாவினில் தன்கையுள்ளவரும் போகவிட்டு அனாதைக்கு உரிய தயிர் என்னவுமாம். வேய்த்தடந்தோளிநூர்—ஸர்வசக்தனுை ஸர்வேசுவரனுக்கு இடைச்சிகள் கையில் பிடியுண்டு ஆப்புண்கையைத் தப்பிப் போதல் அரிதன்றேயாயினும் அங்ஙனம் தப்பிப்போகாமல், அவர்கள் படுத்தின்பாட்டுக்கெல்லாம் இசைந்திருந்தது அவ்விடைச்சிகளின் வேய்த்தடந்தோளிநழுகைக் கண்டு கொண்டு கருக்கைக்காகுவென்க. கொள்மாட்டாது—கொள்ளமாட்டாது; கொள்—முதனிலை. .... (5)

218 தள்ளித்தள்ளாநடையிட்டு இளம்பிள்ளையாய் *
உள்ளத்தினுள்ளே அவனையுறநோக்கி *
கள்ளத்தினுல்வந்த பேய்ச்சிமுடியுயிர் *
துள்ளச்சுவைத்தானுலன்றுமுற்றும் துவக்கறவுண்டானுலன்றுமுற்றும். (6)

(காதலர்நிலக்கதா சரியில்லாமையாலே)	தள்ளி தள்ளாநடை	{ தட்டித்தட்டிமாநிசு தள்ளாநடை யிட்டு இட்டு	உள்ளத்தின் உள்ளே உற நோக்கி	{ (நம்மை நலியவருகிறவன் இவன் என்று) தன் மகஸ்ஸினுள்ளே (எண்ணி) உறைக்கப்பார்த்தது (பிறகு அந்த உணைக்கு முலை உணைக்கொடுத்தவாறே) அம்முலையை உயிர் துள்ள சுவைத்தானால்	{ (அவருடைய) உயிர் துடிக்கும்படி உறிஞ்சியுண்ட கண்ணிரானால் அது முற்றும்—; அம்முலையில் தடவிக்கிடந்த விஷத் தில் தானுக்கு ஸ்பாசமில்லாதபடி (அம்முலையிற் பாலு) உண்ட கண்ணிரானால் இன்று முற்றும்—.
இரண்டாம் ஆய்	இரங்குமுதையாய் (இருக்கச் செய்தே)	{ தன் வடிவை மறைத்துத் தாய் வடிவைக் கொண்டு கிருத்திரி மததானே	தவக்கு அற உண்டானால்		
கள்ளத்தினால்					
வந்த பேய்ச்சி அயினை	(நனைக்க கொண்டு) வந்த பேய்ச்சியாகிய அந்நிபுத்தனை				

* * *—கண்ணிரான், தரையிலேகாலான்றி நடக்கமாட்டாத இளங்குழந்தையாயிருக்கச்செய்தேயே அநாயாஸமாக விரோதிரிஸநம் பண்ணினவையுறிந்நுனைவத்து, பருவம் முற்றமுற்ற ஆசரிதைகளான எங்களுக்குத் திமைசெய்யத் தலைப்படுவதே! என்று வயிற்றெரிந்த முறைப்படுகின்றனர். உள்ளத்தினுள்ளே—இவன் நம்மை நலியவருகின்றான் என்று—தான் தெரிந்துகொண்டதை வெளிப்படுத்தினால், வந்தபூதனை அஞ்சி யோடிப்போய்க் கிடுவென்று உள்ளத்தினுள்ளே அவனை உறநோக்கினான். ‘சுவைத்தான்’ என்ற சொல் நயத்தினால்—விஷந்தடவின அம்முலையைத் தானுண்ணும்போது, மாம்பழக்கதுப்பு செப்புமாபோலே ரஸ்யமாக உறிஞ்சியுண்டான் என்பது போதரும்; “ஐந்தாம் திஷ்டிஷ்டிஷ்டி ரஸ்யஜாவீ ஜிமீஷ்டிரோஃ ஸந்தயம் தத் விஷ்டமமிசீரம் ரஸ்யமாஸிஜ்ஜகத்குரோ:” என்றான் முனிவனும். விஷமுண்டால் சிறிது வருத்தமாயினும் உண்டாகக்கூடுமன்றேவென்று சங்கித்து, அக் கண்ணிரானுக்கு அது லேசமுமில்லை பென்பதைக் காட்டும் “துவக்கறவுண்டானால்” என்பது. .... (6)

219 மாவலிவேள்வியில் மாணுருவாய்ச்சென்று *

மூவடிதாவென்று இரந்தலிம்மண்ணினை *

ஓரடியிட்டு இரண்டாமடிதன்னிலே *

தாவடியிட்டானாலின்றுமுற்றும் தாணியளந்தானாலின்றுமுற்றும். (7)

மாவலி வேள்வியில் } மஹாபலியினுடைய யாகபூமியிலே
மாண் உரு ஆய் } பிரமசாரி ரூபியாய் எழுந்தருளி
சென்று }
மூ அடி தா என்று } (என் அடியாலே) மூன்றடி (நிலம்)
இறந்த இ மண் } கொடு என்று யாகிதனுபபெற்ற
ணினை } இறந்தபூ மியை
(அளந்து தன் வசப்படுத்தத் தொடங்கின
வளவிலே)
ஓ அடி இட்டு } (பூமிப்பரப்படங்கலும் தனக்குற
ளையாம்படி) ஓரடியைப் பரப்ப
வைத்து (அளந்து)

இரண்டாம் அடி } இரண்டாவது அடியைக்கொண்டு
தன்னிலே } அளக்கத்தொடங்கின வளவிலே
தாவி அடி } (மேலுலகவகளடங்கலும் தனக்குற
இட்டானால் } ளையாம்படி) தாவி அடியிட்ட
கணையிரானால்

இன்று முற்றும்—;

(தேவேந்திரனாகிய ஒரு ஆசிரிதனுக்காக இடபர) }
தாணி ஆளந்தானால் } லோகத்தை அளக்கவருதல்
இன்று முற்றும்—.

* * *—கண்ணபிரான் தன்னை அழியமாறியும் அடியார்களின் வேண்டுகோளைத் தலைக்கட்டித் தருவனாயிருந்துவைத்து எங்கள் பக்கலிலே கீமைசெய்ய ஒருப்பட்டது என்னே! என்று முறைப்படுகின்றனர். தன் திருவடிகளின் மென்மை நோக்காமல் காடுமேடுகளை அளந்தருளினவன் அத்திருவடிகளின் ஆயாஸந்திர நாங்கள் அவற்றைப் பிடிக்கின்றோமென்றால் அதற்கிசைந்து திருவடிகளைத் தந்தருளாலாகாதோ! என்ற மனக்குறையை நுண்ணிதினுணர்க. தாவடி இட்டானால்—தாவி அடியிட்டானால்; தொகுத்தல் விகாரம். தாவு அடி—தாவுகின்ற அடி என்று உரைப்பாருமுளர். தாணி—பூமியைச்சொல்லக்கூடவ இச்சொல்—இங்குப்பொதுப்படையாக உலகங்களைக்குறிக்கும். இலக்கணையால். .... (7)

220 தாழைதண்ணீர்பல் தடம்பெரும்பொய்கைவாய் *

வாழமுதலை வலைப்பட்டுவாதிப்புண் *

வேழந்தூயர்கடே விண்ணோர்பெருமான் *

ஆழிபணிகொண்டானாலின்றுமுற்றும் அதற்கருள்செய்தானாலின்றுமுற்றும் (8)

தாழை } (கரையிலே) தாழைகளையுட
தண் ஆம்பல் } (உள்ளே) குளிர்ந்த ஆம்பல் மல
களைபுமுடைய
தடபெரு } மிகவடபெரிய
பொய்கைவாய் } தடாகத்தினுள்ளே
வாழும் } வாழ்ந்துகொண்டிருந்த
முதலை } முதலையின்
வலைப்பட்டு } வலைவிலே அகப்பட்டுக்கொண்டு
வாதிப்பு உண் } துன்பமடைந்த
வேழம் } ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வானுடைய
தூய } வருத்தம்
கடே } திரும்படியாக
விண்ணோர்பெரு } நீர்யலவிரிகளுக்கருகே தலைவன் என்
மாண் ஆய் } பதைத் தோற்றுவிக்கப் பெரிய
திருவடியை வாணமாக உடைய
ரூபம்

(அப்பொய்கை கரையிலே சென்று)

அதி } சக்ராயுதநாலே
(முதலையிடுத்துணித்து)
பணி கொண்டு } (கஜேந்திராழ்வானுடைய) கைங்கள்
டானால் } யுத்தை ஸ்ரீ க ரி த ந ரு னி ன
கண்ணபிரானால்

இன்று முற்றும்—;

அதற்கு } அந்த யானையின் திறததில்
அருள் செய்தானால் } (இப்படிப்பட்ட) கிருபையைச்
செய்தருளின கண்ணபிரானால்

இன்று முற்றும்—.

* * *—கண்ணபிரான் கஜேந்திராழ்வானாகிற ஒரு மிருகத்துக்காக அந்த:புரத்தையும் அகன்று அரைகுலையத் தலைகுலைய நெடுந்தூரமோடிச் காரியஞ்செய்தவனாயிருந்துவைத்து, அருகிலுள்ள எங்களை இவ்வாறு அகற்றுவதே! இதென்ன கொடுமை! என்று முறைப்படுகின்றனர். பொய்கைவாய்—பொய்கையிலே; வாய்—ஏழனுருபு 'நம் சாபமோகூத்துக்கு ஓராணவருவது எப்போதோ' என்று இதே நினைவாக அம்முதலை பொய்கையினுள்ளே உறைநதிருந்ததனால் 'வாழும்' என்று சுறப்பித்துச் சொல்லப்பட்டது; நற்கதியை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்குமிருப்பை வாழ்ச்சியாகச் சொல்லக்கடவதிறே. முதலை என்னுஞ்சொல்லில் க்கணையால் அதன்வாயை உணர்த்திற்று. வாழிப்பு-வாயிப்பு வாயா என்றபடி. (8)

221 வானத்தேழுந்த மழைமுகில்போல் * எங்கும்

கானத்துமேய்ந்து களித்துவளையாடி *

எனத்துருவாய் இடந்தவிம்மண்ணினை *

தானத்தேவைத்தானுலன்றுமுற்றும் தரணியிடந்தானுலன்றுமுற்றும். (9)

(கடலில் நீரை முகந்துகொண்டு)
வானத்து எழுந்த } ஆகாசத்திலே கிளம்பின வர்ஷிக்கப்
மழை முகில்போல் } புக்க மேகம்போல
(கறுத்த நிறத்தையுடைய)
எனத்து உரு ஆய் ஒரு வராகத்தின் ரூபமாய்
(அவதரித்து)
கானத்து எங்கும் } காடு நிலங்களில் எல்லா விடத்திலும்
மேய்ந்து } (திரிந்து) கோரைக்கிழங்கு முத
வியவற்றை அமுது செய்து
களித்து விளையாடி செருக்கடைந்து விளையாடி,
(பூமியைப்பாயாகச் சுருட்டிக்கொண்டேபோன
ஹிரண்யாக்ஷணைக் கொன்று)

இடந்த இமண் } (அண்ட பிச்சியில் நின்று) ஓட்டி
னை } விஷித்தெடுத்த இந்தப்பூமியை
தானத்தே } யதாஸ்தானத்தில் (கொணர்ந்து)
வைத்தானால் } வைத்து நனைத்துதின கணை
பிரானால்

தரணி } இன்று முற்றும்—;
{ (இப்படி கடலில் மூழ்கிப்போன)
பூமியை
இடந்தானால் } கோட்டாற்றுத்தி எடுத்துக் கொ
ள்ளத் தண்ணிரானால்

இன்று முற்றும்—.

* * *—'வானத்தேழுந்த மழைமுகில்போல் எனத்துருவாய் தானி இடந்தானால் இன்றுமுற்றும்; இடந்தவிம்மண்ணினைத் தானத்தே வைத்துக் கானத்து எங்கும்மேய்ந்து களித்து விளையாடினனால் இன்றுமுற்றும்' என்று இரண்டு வாக்கியார்த்தமாக்கிப் பொருள் கொள்ளுதல் நன்று; வைத்தானால் என்ற விடத்துள்ள மூன்றாம் வேற்றுமைபுருபைப்பிரித்து விளையாடி என்ற வினையெச்சத்தோடு கூட்டி உரைத்தவாறு. முன் ஒருகாலத்தில் பூமியைப் பாயாகச்சுருட்டி யெடுத்துக்கொண்டு கடலில் மூழ்கிப்போன ஹிரண்யாக்ஷணைத் திருமால் தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளால் மஹாவராஹமாகத் திருவவதரித்துக் கொன்று பூமியைக்கோட்டாற் குத்தியெடுத்துக்கொண்டு வந்து பழையபடி விரித்தருளினன் என்ற வரலாற்றை அநுஸந்தித்து இப்படி பிரளயாபந்நையான பூமியை எடுத்தவன் எங்களை விரஹப்ரளயத்தே தள்ளி வருத்தா நின்றானே! என்று வயிறெரிகின்றனர்.

[இப்பொழுது நடக்கிற சுவேதவாஹ கல்பத்துக்கு முந்தின பாதம் கல்பத்தைப்பற்றிய பிரளயத்தின் இறுதியில் திருமால் பிரளயப்பெருங்கடலில் மூழ்கியிருந்த பூமியை மேலே யெடுக்க நினைத்து பூர்வாஹரூபங்கொண்டருளிக் கோட்டுருனியாலே பூமியை எடுத்து வந்தனனென்றும் அதுபற்றி இக்கல்பத்துக்கு வராஹகல்பமென்று பெயராயிற்று என்றும் புராணவரலாறு உண்டு.] கானம்-காநம். தானம்-தானம். (9)

- 222 அங்கமலக்கண்ணன்றனை அசோதைக்கு *
மங்கைநல்லார்கள்தாம் வந்துமுறைப்பட்ட *
அங்கவர்சொல்லீப் புதுவைக்கோன்பட்டன்சொல் *
இங்கிவைவல்லவர்க்கு ஏதமொன்றில்லையே. (10)

நல் மங்கை மார்கள் } (பகவத் ப்ரேமமாசிற) நன்மை தாம் } பொருநதிய (இடைப்) பெண்கள்	அசோதைக்கு முறைப்பட்ட அவர் சொல்லீ	{ (அவன் தாயான) யசோதைப் பிராட்டி விடத்திலே (தங்கள் ஆர்த்திதோற்றக்) கதறிச் சொன் ன அவ்விடைச்சிகளின் சொல்லீ,
அம் கமலம் கண் ணன் தன்னை { அழகிய செந்தாமரைப் பூப்போன்ற கண்களையுடைய கண்ண பிரான் (செய்த தீம்பு) விஷயமாக	புதுவைகோன் பட்டன் சொல் இவை இங்கு	{ ஸ்ரீ விஷ்ணுதூருக்கு நாவாஹக ரான பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த இப்பாசுரங்களை இந்த ஸம்ஸாரத்தில் (இருந்து கொண்டே)
அங்கு வந்து { அந்தக் கண்ணபிரானுடைய வீட் டுக்கு வந்து	வல்லவர்க்கு ஒன்று ஏதம் இல்லை	ஓதவல்லவர்க்கு ஒருவகைக் குற்றமும் இல்லையாம்.

* * *—இப்பாட்டால்-இத்திருமொழி சுற்றாக்கும் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.
மங்கை நல்லார்கள்-நல்ல மங்கைமார்கள் என மாற்றியுரைக்கப்பட்டது .... (10)
அடிவரவு:—ஆற்றில் குண்டலம் தடம் தேனுகன் ஆய்ச்சி தள்ளி மாவலி தாழை
வானத்து அங்கமலம் தன்னேர்.

பத்தாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

முன்றும்பத்து—முதல்திருமொழி தன்னேராயிரம்

(யசோதை கண்ணன் மேன்மைகளை யநுஸந்தித்து அவனுக்கு முலைப்பால்தர
அஞ்சினபடியைக் கூறுதல்)

அவதாரிகை:—கண்ணபிரான் பக்கலுள்ள அன்பின் மிகுதியால் அவனை அம்ம
முண்ண அழைத்தும் அம்மமூட்டியும் வரும் யசோதைப்பிராட்டி அவனுடைய பருவத்தின்
இளமையையும் சேஷ்டைகளின் பெருமையையும் கண்டு 'இவன் நம் பிள்ளை' என்ற எண்
ணத்தைத் தவிர்ந்து 'ஒருவராலும் நியமிக்கவொண்ணாத ஸாக்ஷாத் ஸர்வேச்வரனிவன்' என்று
அநுஸந்தித்து அவனைக்குறித்து அவைதன்னைச்சொல்லி உனக்கு நான் அம்மம் [முலை]
கொடுக்க அஞ்சா நின்றேன்' என்று பலகாலும் பேசினபடியை ஆழ்வார்தாமும் தம்மை
அவளாகப் பாவித்துத் தாமுமப்படியே பேசி மகிழ்கிறார்—இத்திருமொழியில்.

- 223 தன்னேராயிரம்பிள்ளைகளோடு தளர்நடையிட்டுவருவான் *
பொன்னேய்நெய்யோடுபாலமுதுண்டு ஒருபுள்ளுவன்போய்யேதவழும் *
மின்னேர்நுண்ணிடைவஞ்சமகள்கொங்கைத்துஞ்ச வாய்வைத்தபிரானே *
அன்னேயுன்னையறிந்துகொண்டேன் உனக்கஞ்சுவனம்மந்தரவே. (1)

தன் நேர் ஆயிரம் { (வயஸ்ஸாலும் வளர்த்தியாலும்) தளர்நடை இட்டு தளர்நடை நடந்துவருகின்ற கண்
பிள்ளைகளோடு { தனனோடு ஒத்த ஆயிரம் பிள்ளை வருவான் } ணபிரானே!

பொன் எய் நெய் } (நிறத்தால்) பொன்னை ஒத்திரா யோடு பால் அமுது } நின்ற நெய்யோடுகூட போக்ய உண்டு } மான பாளையும் அமுதுசெய்து	கொங்கை வாய் } (அவளுடைய) முலையியே தன்னு வைத்தபிரானே } டைய வாயைவைத்(துச்சுவைத்) தநாயனே!
(ஒன்றுமறியாத பிள்ளைபோல)	
பொய்யே தவறும் } கபடமாகத் தவழ்ந்துவருகிற ஒரு புள்ளுவன் } ஒப்பற்ற கள்ளனே!	உன்னை அறிந்து } நம் பிள்ளையெனது இதுவரை என் கொண்டேன் } ளும் பாவிக்கப்பட்ட உன்னை அருந்தெய்வமெனது இவனு தெரிந்துகொண்டேன்.
மின நேர் தண் } மின்னலைப்போன்று அதிஸூகீகம் இட வஞ்சம் } மான இடையையும் வஞ்சகையை மகன் துஞ்ச } யுமுடையனான பூதனையென் னும பேய்மகன் மாண்டுபோம்	ஆதலால், உனக்கு அம்மம் தர } உனக்கு முலைகொடுக்கயப்படா அஞ்சுவன் } நின்றேன்;
படி அனனே	அஹஹ!

* * *—கண்ணன் திருவாய்ப்பாடியிலேவந்து பிறந்தபோது அவனோடுகூட ஆயிரம் பிள்ளைகள் பிறந்தார்களாகையால், இளமை தொடங்கித் தன்னைவிட்டுப் பிரியமாட்டாதவர் களாய்த் தன்னோடு கூடவே விளையாடித் திரிகின்ற அப்பிள்ளைகளோடேயே பூநீருஞ்ஞன் திரிதலால் “தன்னோராயிரம் பிள்ளைகளோடு தளர்நடையிட்டு வருவான்” என்றும், இப்படித் தளர்நடையிடுபவன் ஒவ்வொரு வீட்டிலும்புக்கு அங்குள்ள தயிர் நெய் பால் முதலியவற்றையெல்லாம் திருடி வயிறு விழுக்கிவிட்டு ‘இந்தப்பூனை இந்தப்பாலைக் குடிக்குமா’ என்னுமபடி தவழ்ந்து நடைகற்பனாதலால் “பொன்னேய் நெய்யோடு பாலமுதுண்டு பொய்யே தவறும் புள்ளுவன்!” என்றும் விளிக்கிறான். இரண்டும் அண்மைவிளி; இயல்பு [மின்னோர் இத்யாதி.] உனக்கு ஒருத்தி முலைகொடுக்கவந்து தான் பட்டபாட்டை நானறிந்துனானுதலால் ‘நமமை யும் அப்பாடு படுத்தவனோ’ என்றஞ்சுகின்றே நென்கிறான். அன்னே-அச்சக் குறிப்பிடைச் சொல். தூங்க என்னும் பொருளதான துஞ்ச என்ற சொல்லை, ‘சாவ’ என்ற பொருளில் பிரயோகிப்பது-மங்கலவழக்காம்; தீர்க்க நித்திரையடையுமபடி என்பது கருத்து; “முன்னத் தினுணரும் கிளவியுமுளவே” என்றார் நன்னுலாரும். .... (1)

224 பொன்போல்மஞ்சனமாட்டியமுதாட்டிப்போனேன் வருமளவீப்பால் *
வன்பாரச்சகடமீறச்சாடி வடக்கிலசம்புச்சிறந்து *
மின்போல்நுண்ணிடையாளோருகன்னயை வேற்றருவஞ்செய்துவைத்த *
அன்பாவன்னையறிந்துகொண்டேன் உனக்கஞ்சுவனம்மந்தரவே. (2)

பொன் போல் } பொன்னைப்போல. [உன வடிவழகு மஞ்சனம் ஆட்டி } விளங்கும்படி உன்னைத் திருமஞ் சனம் செய்கித்து (அனபிறகு) அமுது ஊட்டி } அமுது செய்வடிவ பண்ணி போனேன் } விட்டு (யமுனை நீராடப்) போன நான்	(அவ்வளவோடும் நீடொடல்) வடக்கில அகம் } (இவ்விட்டுக்கு) வடவருகிலுள்ள புக்கு இருந்து } வீட்டினோ போய் தலைந்து (அவ்விட்டிலுள்ள) மின போல் தண் } மின்னலைப்போன்று தட்பமான இடையான ஒரு } இடையை யுடையனான ஒரு கன்னியை } கன்னிகையை வேறு உருவம் } (கலவிக் குறிகளால்) வேறுபட்ட செய்து வைத்த } வடிவையுடையனாகச் செய்து அன்பா } வைத்த அன்பனே!
வரும் அளவு } (மீண்டு) வருவதற்குள்ளே இடபால் }	உன்னை அறிந்து கொண்டேன்—; உனக்கு அம்மம் தர அஞ்சுவன்—.
வல் பாரம் சகடம் } வலிவுளதும் கனத்ததாயிருந்த இற சாடி } சகடமானது [கட்டுக்குலைந்து] முறியுமபல (அஹத நிருவடி யால்) உதைத்துத்தன்னி	

* * * நான் ஒருநாள் உனக்குத் திருமஞ்சனஞ் செய்து அமுதுட்டி உன்னைத் தொட்டிலில் தூங்கவிட்டு யமுனையில் தீர்த்தமாடப்போக, அப்போது, முலைப்பாலுக்காகக் மு. பெ—18

குழந்தைகள் அழுவதைப்போலே காலைத்துக்கி யுதைத்து வலிய சகடத்தை முறித்துத் தள்ளினாய்; அன்றியும், மற்றொருகால் அவ்விளம்பிராயத்திலேயே ஒரு கன்னிகையை ஸம்போக சின்னங்களால் உருவம் மாறும்படியும் செய்திட்டாய்; இப்படி மணிரால் செய்வதாகாத செயல்களைச் செய்வதனால் ‘இவன் நம்மோடு சேர்ந்தவனல்லன்; நம்மினும் வேறுபட்ட கடவுள்’ என்று உன்னைத் தெரிந்து கொண்டேன்; ஆனபின்பு உனக்கு அமமந்தர அஞ்சவேன் என்கிறான். நன்றாக நீராட்டினேன் என்றபொருளில் பொன்போல் நீராட்டினேன் என்பது ஒருவகை மரபு. போனேன்—வினையாலணையும் பெயர்; வினையுற்றுஅன்று பாரம்—ஊரம். அன்பா—எதைக் கண்டாலும் அதன் மேல்விழும்படியான விருப்பமுடையவனே! என்கை. வேற்றுருவஞ் செய்துவைக்கையாவது “கண்மலர் சோர்ந்து முலைவந்துவிம்மிக் கமலச்செல்வாய் வெளுப்ப, என்மகள் வண்ணமிருக்கின்றவா நங்காய்! என்செய்கேன் என்செய்கேனே” என்ற பாசுரத்திற் பகர்ந்தபடி பண்ணுகை. .... (2)

225 தும்மாயத்தோடுவெண்ணெய்விழுங்கிக் குடத்தயிர்சாய்த்துப்பருகி *
 பொய்ம்மாயமருதானவசுரரைப் பொன்றுவித்தின்றுகிவந்தாய் *
 இம்மாயம்வல்லபிள்ளைமப்பீ உன்னையென்மகனையென்பர்நின்றார் *
 அம்மாவன்னையறிந்துகொண்டேன் உனக்கஞ்சுவனம்மந்தரவே. (3)

கண்ணபிரானே !		
தும்மாயத்தோடு வெண்ணெய் விழுங்கி	குழையச்சுமைத்த பருப்பையும் வெண்ணெயையும் விழுங்கிவிட்டு	இம்மாயம் வல்ல பிள்ளை மப்பி
குடம் தயிர் சாய்த்து பருகி	குடத்தில் நிறைந்த தயிரை அந்தக் குடத்தோடு சாய்த்துக் குடிதும்	உன்னை நின்றார்
பொய் மாயம் மருது ஆன அசுரரை	பொய்யையும் மாயச்செய்க்கையையு முடைய அசுரர்களால் ஆவே சிக்கப்பெற்ற இரட்டை மருது மரங்களை	உன்னை என்மகனே என்பர்
பொன்றுவித்து	விழுந்த முறியும்படி பண்ணியும் இவ்வளவு சேஷ்டைகளைச் செய்து	உன்னை அறிந்து கொண்டேன்
நீ இன்று வந்தாய்	நீ இப்போது ஒன்றுஞ் செய் யாதவன்போல வந்து நின்றாய்;	அம்மாவ உனக்கு அம்மம் தர அஞ்சுவனம்—

* * *—இச்சேரியில் ஒருத்திவிட்டில் ஒன்றுவைக்க வொண்ணாதபடி எல்லாப் பண்டங்களையும் களவுகண்டும், மருதமாங்களை அவற்றின் நினைவறிந்து முறித்துத் திரிகிற உன் விசேஷங்களை யறியாதே உதாலீநராயிருப்பவர்கள் உன்னை என் மகனாகச் சொல்லுவார்கள்; நான் உன் வாசியை யறிந்தவளாகையால் உன்னை ஸாக்ஷாத் ஸர்வேச்வரனாகவே அறுதியிட்டு உனக்கு முலை கொடுக்க அஞ்சாநின்றே நென்கிறான். பிள்ளை, மப்பி—அண்மைவிளி. என் மகனே என்பார்—‘இவன் என் பிள்ளையன்று’ என்று நான் ஆணையிட்டுச் சொன்னாலும் அவர்களோர் என்ற கருத்துத்தோன்றும்; ஏ—பிரிநிலை. .... (3)

226 மையார்கண்மடவாச்சியம்மக்களை மையன்மைசெய்தவர்பின்போய் *
 கோய்யாற்பூந்துகில்பற்றித்தனிக்ந்து குற்றம்பலபலசெய்தாய் *
 பொய்யாவன்னையறிந்துகொண்டேன் உனக்கஞ்சுவனம்மந்தரவே. (4)

மை ஆர் கண் மடம் { மையை அணிந்துள்ள கண்களை
ஆய்ச்சியர் மக்களை { யும் மடப்பம் என்ற குணத்தையு
முடையரான இடைப்பெண்களை
உன் விஷயத்திலே
மையன்மை செய்து மோஹிக்கப்பண்ணி
அப்பெண்களுடைய
கொய் ஆர் பூ துகில் { கொய்தல் நிறைந்த அழகிய புடவை
களை
பறதி பிடித்துக்கொண்டு
அவர் பின் போய் அப்பெண்களின் பின்னே போய்
தனி நின்று தனியிடத்திலேநின்று
பல பல சூற்றம் { எண்ணிறந்த திணைகளை
செய்தாய் பண்ணியும்,
என்று யசோதை சொல்ல, 'நீ கண்டாயோ?' எனது

கண்ணன் கேட்க
அதற்கு யசோதை சொல்லுகிறான்:—
பொய்யா { திணை செய்ததுமல்லாமல், செய்ய
விஷயென்று பொய் சொல்லு
மலனே!
உன்னை உன்னைக்குறித்து
புத்தகத்துக்கு { ஒரு புத்தக மெழுதுகைக்குத்தகுள்
உள துள்ளனவாம்படி
பேசுவ சொல்லப் படுகின்றனவான
பல புறம் பறபல புன்சொற்களை
கேட்டேன் என் காதல் கேட்டிருக்கிறேன்;
ஐயா அப்பனே!
உன்னை அறிந்துகொண்டேன்—;
உனக்கு அம்மம் தர அஞ்சுவன்—.

* * *—நீ இடைப் பெண்களுடைய கொய்சகத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு அவர்கள் பின்னேபோய் அவர்களோடு ஏகாந்தமான இடத்திலேயிருந்து சொல்லத்தகாத பல தீம்புகளைச் செய்தாய்; நீ செய்யுந் தீம்புகள் பிறரறிந்து சொல்லுமவற்றை எழுத்தத் தொடங்கினால் பெரியதொரு புஸ்தகமாக முடியும். அதனால், உலகத்தாரால் செய்யமுடியாதவற்றையும் செய்யவல்ல அதிமாறுஷத் தன்மையை யுடையவனென்று உன்னை யறிந்துகொண்டேன்; ஆதலால் உனக்கு அம்மந்தர அஞ்சவேனென்பதாம். முதலடியில் “மக்களை” என்பதை உருபு மயக்கமாகக்கொண்டு ‘மக்கள் பக்கலிலே’ என ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருளுரைத்து, மையன்மைசெய்து-மோஹத்தைப்பண்ணி என்றுரைத்து, கண்ணபிரான் தான் அம்மக்களிடத்தில் மயக்கமுற்று, அவர்கள் இவனை மறுத்தபோதிலும் இவன் விடாமல் அவர்களுடைய புடவைகளைப் பற்றிக்கொண்டு ஏகாந்த ஸ்தலத்திற்சென்று பற்பல சிருங்கார சேஷ்டைகளைச் செய்தபடியைக் கூறுவதாகக் கருத்துரைத்தலும் ஒக்குமென்க. மடமக்கள்—மடமாவது—அறிந்தும் அறிவாதுபோலிருத்தல்; மாதர்க்கு, நாண், மடம, அச்சம், பயிர்ப்பு என நூற்றுணங்கள் அமையவேண்டுமென்றற்க. மையல் எனினும் மையன்மை எனினும் மயக்கமே பொருளாம்; மை-பண்புப்பெயர் விருதி; விருதிமேல் விருதி. கொய்யார் பூந்துகில்—கொய்சகம்; ‘கொசாம்’ என்பது உலக வழக்கு. ‘பேசுவ’ என்கிறவிது-பலவிற்பார் படர்க்கை வினைமுற்று; அது இங்குப் பெயரெச்சப் பொருள் தந்து கிற்றல் காண்க: “கினைமுற்றே கிளையெச்சமாகலும், குறிப்பு முற்றீரெச்ச மாகலு முளவே” என்ற சூத்திரத்தில் ‘ஆகலும்’ என்ற (எண்ணி நின்ற எதிர் தழுவிய எச்ச) உமமையை நோக்குக. .... (4)

227 முப்போதுங்கடைந்தீண்டியவெண்ணையினோடு தயிருமலி முங்கி *

கப்பாலாய்கள்காவிற்கொணர்ந்த கலத்தோசோய்த்துப்பருகி *

மெய்ப்பாலுண்டமுயிள்ளைகள்போல நீலம்மலிமியமுகின்ற *

அப்பாவன்னையறிந்துகொண்டேன் உனக்கஞ்சுவனம்மந்தரவே. (5)

முப் போதும { மூன்று சந்திப்போதகளிலும்
கடைந்து ஈண்டிய { இடையறு மல கடையப்பட்டுந்
வெண்ணையினோடு { திரண்ட வெண்ணையையும் தயி
தயிரும் விழுங்கி { ளையும் களவுகண்டு விழுங்கி,

கலத்தொடு { அநதப் பாத்திரத்தோடே சாய்த
சாய்த்து பருகி { துக் குடிததும்
அதனால பசியடங்கியபடியை மறைக்க நினைத்து
மெய் பால் உண்டு { முலைப்பால் உண்டு அதுபெறாத
அரு பிள்ளைகள் { போது அருகிற பிள்ளைகளைப்
போல விமரிசி மீம்மி

அவ்வளவோடும் நிலவாமல்

ஆய்கள அவ்விலையாகள நாமமுடைய
கப்பால தோளாலே வருநதிச்சுமந்து
காவில் காவடியில்
கொண்டிருந்த கொண்டுள்ள பால் முதலியவற்றை

அருகின்ற, அப்பா பெரியோனே!
உன்னை அறிந்து கொண்டேன்—;
உனக்கு அம்மம் தர அஞ்சுவன்—.

* * *—இந்த இடைச்சேரியிலோ கால உச்சி அந்தியென்கிற மூன்று காலங்களிலும் பசுக்கள் கறக்கின்றன; இம்மூன்று காலங்களிலும் தயிர்க்கடைந்து வெண்ணெயெடுக்கிறார்கள். அப்படிக்கடைந்தெடுத்த வெண்ணெயையும் தயிரையும், இடையர்கள் காவடியிலே தம் தோளினால் சுமந்துகொண்டு வந்த பால்களையும் மிச்சமில்லாதபடி நீ குழந்தையாக விருக்கிற இப்பருவத்திலேயே உண்டுவிடுகிறாய்; அப்படியுண்டும், முலைப்பாலையே தங்களுக்குத் தாரகமாகக் கொண்டு உண்டு அம்முலைப்பால் பெறாதபோது அழுகின்ற பிள்ளைகளைப்போலே என்னுடைய முலைப்பாலை யுண்பதற்குப் பொருமிப்பொருமி அழுவும் அழுகிறாய்; இப்படி அதிமாநுஷ்ச் செயல்களையுடைய பெரியோனே! நீ மனிதனல்லையென்று நான் உணர்ந்து கொண்டேன்; ஆகவே உனக்கு அம்மந்தர அஞ்சுவேன் என்கிறேன். நீ என்பது—வார்த்தைப் பாடு; அதற்கு இங்குப்பொருளில்லை. முப்போது—கால உச்சி அந்தியாகிற மூன்று காலம், மேய் என்று உடம்பாய் இலக்கணியால் முலையைக் குறித்தது. உலகத்தில் முலைப்பாலையே உண்டு வளர்கின்ற பிள்ளைகள் முலைப்பால் பெறாதபோது பசியின் மிகுதியால் அழுமா போலே இக்கண்ணபிரானும் “நமக்குப் பசியுள்ளமையைக் காட்டாவிடில் நம்தாய் ‘இவன் எங்கேனுங் களவுகண்டு உண்டிருக்கக்கூடும்’ என்று ஐயப்பட்டு நம்மைத் தண்டிக்க ஒருப் படுவன்” என்று கினைத்து (ப் பசியுள்ளவன்போல) அழுகின்றமை மூன்றாமடியில் விளங்கும். கொணர்ந்த—பலவின்பால் வினையாலணையும் பெயர்; பெயரெச்சமன்று. .... (5)

228 கரும்பார்நீள்வயற்காய்கதிர்ச்செந்நெலைக் கற்றுகிரைமண்டித்தின்ன *
விரும்பாக்கன்றென்றுகொண்டு விளங்கனிவீழுவேறிந்தபிரானே *
சுரும்பார்மென்குழற்கன்னியொருத்திக்குச் சூழ்வலைவைத்துத்திரியும் *
அரம்பாவன்னையறிந்துகொண்டேன் உனக்கஞ்சுவனம்மந்தரவே. (6)

நீள் வயல் கரும்பு	{ பரந்த வ ய லி லே கரும்புபோலக் கிளர்ந்துள்ள ப ச னு க ய ய ன செந்நெலை கதிரையுடைய செந்நெல் தாள் யத்தை	விளங்கனி	விளாமரத்தின் பழங்கள்
ஆர் காய் கதிர்		வீழ்	உதிருமபடி
செந்நெலை		எறிந்த	{ அவ்விளாமரத்தின்மேல் அக்கன்றை விசியெறிந்த
கன்று ஆர் நிரை	{ கன்றுகளோடு கூடிய பசுக்களின் திரள் விரும்பித் தின்றுநுகச் செய்தே	பிரானே	பெரியோனே!
மண்டி தின்ன		சுரும்பு ஆர் மென்	{ வண்டுகள் நிறைந்த மெல்லிய குழ லையுடையனான ஒரு கண்ணிகை யை அகப்படுத்திக் கொள்வதற் காக
அத்திரளிலே சேர்ந்து	மேய்கிறுப்போல் பாவனைசெய்த அஸுராவிக்ஷ்டமான	குழல் கன்னி	{ எல்லாரையும் சூழ்ந்துகொள்ளக் கடவ திருக்கண்களாகிற வலை யை அவள திறத்திலே விரித்தது வைத்து அடியபரரைப்போலத் திரியாநின்ற தீம்பனே!
விரும்பா கன்று	{ நெலைத் திண்கையில் விருப்பமில் ஒன்று லாத ஒரு கன்றை	சூழ் வலை வைத்து	
அதன் செய்கைகளினாலே	‘இது ஆஸுரம்’ என்று அறிந்தது	திரியும் அரம்பா	
கொண்டு	{ அதனைக் குணிலாகக் கொண்டு, மற்றொரு அஸுரனால் ஆவேசிக் கப் பட்டிருந்த	உன்னை அறிந்தது கொண்டேன்—; உனக்கு அபிமம தர அஞ்சுவன்—.	

* * *—எவ்வகையினாலாவது கண்ணனைக் கொல்வவேனுமென்ற கருத்துக்கொண்டுள்ள கம்ஸன் பற்பல அஸுரர்களைப் பற்பல வகையாக உருவெடுத்துத் தீங்குசெய்யும்படி எவியிருத்தற்கேற்ப ஓரஸுரன் விளாமரமாய் வந்து தின்றான்; ஓரஸுரன் கன்றினுருவங் கொண்டு, வயல்களின் கரும்புபோலக் கிளர்ந்துள்ள செந்நெற்களை மேய்ந்துகொண்டிருந்த பசுத்திரளிலே கூடிக்கலந்து அவற்றைப்போல தானும் மேய்கிறுப்போல் பாவனைபண்ண அச்செந்நெற்களை மெய்யே மேயாதொழிந்தவாசியைக் கண்ணபிரானுணர்ந்து ‘அஸுரப்பயல்

இங்ஙனே வந்துள்ள' என்றறுதியிட்டு அக்கன்றை எறிகுணிலாகக் கொண்டு அவ்விளா மரத்தின்மே லெறிந்தவரலாறு முதலிரண்டடிகளிற் கூறப்பட்டது. கன்று+ஆகிரை, கற்றா கிரை. கூந்தலில் பூமாருதேயிருந்ததால் அதில் மதுவைப்பருகுதற்காக வண்டுகள் படிந் திருக்கப்பெற்ற முடியையுடையாளொரு மங்கையைத் தன்வசப்படுத்திக் கொள்வதற்காகத் “தாமரைத்தடங்கண் விழிகளினகவலை” என்றும், “கார்த்தண் கமலக்கண்ணென்னும் நெடுங் கயிறு” என்றும் வலையாகச் சொல்லப்பட்ட தன் கண்களை அவன்மேல் விரித்துவைத்து இவ்வாறு தீமபுசெய்பவனே! என்பது மூன்றாமடியின் கருத்து; இவன் அவனைக் கண்ணால் குளிர நோக்க, அவள் அதுக்கு அற்றுத்தீர்ந்து இவனுக்கு வசப்படுவவளென்க. குழுவலை— தப்பாமல் அகப்படுத்திக்கொள்ளும் வலை. இங்கு (‘கண்’ என்ற) உபமேயத்தை அதன் சொல்லாற் சொல்லாமல் (சூழ்வலை என்ற) உபமானச் சொல்லால் இலக்கணையாகச் சொல்லி யிருத்தலால்—உருவகவுயர்வு நவீற்சியணி; வடநூலார், ரூபகாத்சயோக்த்யலங்கார மென்பர். (6)

229 மருட்டார்மென்குழல்கொண்டுபொழில்புக்கு வாய்வைத்தவ்வாயர்தம்பாடி *
சுருட்டார்மென்குழற்கன்னியர்வந்துனைச் சுற்றந்தோழநின்றசோதி *
பொருட்டாயமிலேனெம்பெருமான் உன்னைப்பெற்றகுற்றமல்லால் *
மற்றிற்காட்டாவுன்னையறிந்துகொண்டேன் உனக்கஞ்சுவனம்மந்தரவே. (7)

மருட்டு ஆர் மெல் குழல் கொண்டு	சேட்டவர்களை மயங்கப் பண்ணுந் திறமையுள்ள மெல்லிய தவனி யையுடைய வேய் வகுழலைக் கையிற்கொண்டு	வந்து	அச்சோலையிடத்தே வந்து
பொழில் புக்கு	ஸம்போகத்துக்கு ஏகாந்தமான சோலைகளிலே போய்ச்சேராது	உன்னை சுற்றும் தொழ நின்ற சோதி	உன்னை நார்புறமும் குழநது கொண்டு லேவிக்க அதனால் நிலைத்து நின்ற தேஜஸ்வை யுடையவனே!
உரையேய்வுகுழலை	உன்னைப்பெற்ற குற்றம் அல்லால்	எம்பெருமான்	எமக்குப் பெரியோனே!
வாய் வைத்து	தன் வாயில்லைத்து ஊத அவ்வளவிலே	இங்கு	இப்படி தீம்பருன உன்னை பின்னை யாகப்பெற்ற குற்றமொன்றை நான் ஸம்பாதித்துக்கொண்டே னத்தனை யல்லது
ஆயா தம்பாடி	இடைச்சேரியிலுள்ள	மறறு பொருள்	இவ்வூரில் உளளாரோடொக்க மற்றொரு பொருட்பங்கையும்
சுருள தா மெல்	சுருண்டு பூவென்ற மெல்லிய	தாயம் இலேன்	பெற்றிலேன்;
குழல்	குழலையுடைய	அரட்டா	இப்படிப்பட்ட தீம்படு!
அ கன்னியர்	இடையர்காஸல் காக்கப்பட்டிருந்த அந்த இடைப்பெண்கள்	உன்னை அறிந்து கொண்டேன்— உனக்கு அம்மம் தர அஞ்சுவன்—	
சூழலோசை	கேட்கையிலுள்ள விருப்பத்தாலே		
காலுன்க்கடங்காமல்			

* * *—கண்ணபிரான் ஸர்வஜந மோஹநமான ஸ்வரத்தையுடைய வேய்ங்குழலை யெடுத்துக்கொண்டு ஸர்வவிஹாரத்துக்குப் பாங்கான சோலைப்புறங்களிலேபோய், தான் விருமபின பெண்களின் பேரைச்சொல்லுதலும், தன்மேல் கோபங்கொண்டிருக்கும் பெண் களின் காலைக் கையைப்பிடித்துக் கொண்டு பொறுப்பித்தலும் முதலான ஒவியின் குறிப்புகள் தன்னோடு பழகும் பெண்களுணராமபடி அக்குழலை ஊதினவளவிலே, இடைச்சேரியில் தந்தம் மாமிமார் முதலியோரால் காவலிலே நியமிக்கப்பட்டுள்ள பெண்கள் இக்குழலோசையைக் கேட்டுப் பரவசைகளாய் “முருவா: கிண்கரிஷ்டுதி” என்று—தந்தம் நியாமகர்களையும் லக்ஷியம் பண்ணாமல் கண்ணினிருப்பிடத்தேற ஓடிவந்து அவனைச் சுற்றிக்கொள்ள அதனால் அவன் விசக்ஷணமான ஒளியை முகத்திற் பெற்றானென்ற கருத்தைக் காட்டும் முதலிரண்டடி. மருட்டு—பிறவினைப் பகுதியே தொழிற்பொருள் தந்தது; மயங்கப்பண்ணுதல் என்று பொருள். வாய்வைத்து—வாய்வைக்க; எச்சத்தரிபு. “அவ்வாயர்தம்பாடி” என்ற விடத்

திலுள்ள அகாசச்சுட்டு கன்னியர் என்பதோடு கூட்டியுரைக்கப்பட்டது. சுருள் = சிறந்த கூந்தலுக்குச் சுருட்சி இலக்கணமென்க. தார்—பூமாலை. சுற்றுந் தொழும்படிநின்ற சோதி-பாஞ்சோதியாகிய கண்ணபிரானே! என்று முரைக்கலாம். [பொருள்தாயமித்தாயிதி.] ‘இப்படிப்பட்ட பெருந்தீம்பனை பின்னையைப் பெற்றாயே பாவி’ என்று என்னை அனைவரும் காறுகாறென்னும்படியான நிலைமையை நான் உன்னால் பெற்றேனே யொழிய வேறொரு ஸாம்ராஜ்யமும் பெற்றேனில்லையென்கிறாள். தாயம்—‘ஓயாய்’ என்ற வடசொல் விகாரம். (7)

230 வாளாவாகிலுங்காணகில்லார் பிறம்க்கனைமையன்மைசெய்து *

தோளாலிட்டவோதினேத்து நீசொல்லப்படாதனசெய்தாய் *

கௌராயர்குலத்தவரிப்பழி கேட்டேன்வாழ்வில்லை * நந்தர்

காளாவுன்னையறிந்துகொண்டேன் உனக்கஞ்சுவனம்மந்தரவே.

(8)

வார ஆகிலும் { நீ திம்புசெய்யாமல் வெறுமனே யிருந்தாலும் உன் மினுக்குப் பொருதவர்கள் காள கில்லார் உன்னைக் காணவேண்டார்கள்; இப்படியிருக்கச்செய்தேயும் நீ பிறா மக்களை நீயோவென்றால் அயறபெண்களை மையனமை செய்து { உன்னுடைய இங்கொதிகளாலே மயக்கி அவ்வனவோடு கில்லாமல்

தோளால் இட்டு { அவர்களைத் தோளாலும் அனைத்து அவரோடு திண்த்து { திட்டு அப்பெண்களோடு விளையாடி

சொல்லப்படாதன { வாயாற் சொல்லக்கூடாத காரியங்களை செய்தாய் அவர்கள் விஷயத்திலே செய்தாய்; ஆயா குலத்தவா { இடைக்குலத்துத் தலைவர்கள் இப்படி கேளார் { படிப்பட்ட பழிகளைக்கேட்கப் பொருள்கள்; இப்பழிகளைக் கேட்கப்பெற்ற நான் கேட்டேன் பெருமபாவியா யிராநின்றேன்; இன் எனக்கு இவ்வூரில் வாழ்வு இல்லை வாழ்ந்திருக்கமுடியாது, நந்தற்கு ஆளா { நந்தகோபருக்கு அழகிதாக ஆள் பட்ட பிள்ளாய்! உன்னை அறிந்து கொண்டேன்; உனக்கு அம்மம் தர அஞ்சலன்.

* * *—“நந்தன் காளாய்” என்பது வழங்கிவரும் பாடம்; ‘ஸ்ரீநந்தகோபர் பின்னையான நீ’ என்று விபாக்கியானம் காண்கிறபடியால் இப்பாடம் கொள்ளத்தக்கதே. மேல், “அன்றிக்கே” என்று தொடங்கிக் காண்கிற நிர்வாஹத்துக்கேற்ப “நந்தற்கு ஆளா” என்று பாடமோதுதல் சிறக்குமென்க; இங்கு ‘நந்தகோபருக்கு ஆள்பட்டவனே!’ என்றது விபரீதலக்ஷணையால், அவர்க்கு ஆள்படாதொழிந்தவனே! என்ற பொருளைத் தரும்; இத்திமைகளை நீ செய்யத் துணியாதபடி அவர் உன்னைத் தனக்கு ஆட்படுத்திக் கொள்ளா தொழியவேயன்றோ நானிப்படி பழிகேட்டுப் பரிபவப்பட வேண்டிற்றென்று விரிக்க: “அவர் உன்னை நியமித்து வளர்க்காமையிறே நீ இப்படி தீமபனய்த்தென்னுதல்” என்ற ஜீயருரைக்குக் கருத்து இதுவேயாகுமென்க. அன்றியும், ‘நந்தன் காளாய்’ என்ற பாடத்துக்கு ஓர் அநுபபததியுண்டு: இத்திருமொழியில் இறுதிப்பாடலொன்றொழிய மற்ற எல்லாப் பாட்டுகளிலும் நற்றடியின் முதற்சீர் முதலெழுத்து மோனையின்பத்தக் கிணங்க அகரமாகவே அமைந்திருத்தலால் இப்பாட்டொன்றில் மாத்திரம் அது மாறுபடுதல் குறை யாமாறு காண்க. ‘நந்தற்கு ஆளா’ என்றே ஆன்றோர் பாடம். இப்பாடத்தில் விபாக்கி யானப் பொருத்தமும் இங்குக் காட்டப்பட்டது.

‘இச்சேரியிலுள்ள கோபாலத்தலைவர்கள் உன் மினுக்கம் பொருதவர்களாயால், நீ திம்பு செய்யாமல் வெறுமனிருந்தாலும் உன்மேல் அழக்காறு கொண்டு உன்னைக் கண்ணி லுங்காண வேண்டுகிறார்; பின்னை நீ மெய்யே கடுமையான திமைகளை இங்ஙனே செய்யா நின்றால் அவர்கள் அவர் தூற்றக் கேட்கவேணுமோ’ என்பது முதலிரண்டடிகளின் கருத்து.

231 தாய்மார்மோர்விற்கப்போவர் தம்பன்பனார்கற்றுகிரைப்பின்புபோவர் *
நீயாய்ப்பாடியிளங்கன்னிமார்களை நேர்படவேகொண்டுபோதி *
காய்வார்க்கென்றுமுகப்பனவேசெய்து கண்டார்கழறத்திரியும் *
ஆயாவுன்னையறிந்துகொண்டேன் உனக்கஞ்சுவனம்மந்தரவே. (9)

பெண்களை அகம்பார்க்க வைத்துவிட்டு
தாய்மார்மோர் { தாய்மாரானவா மோர் விற்பதற்கு
விறக போவா { வெளியிருக்கும் போவர்கள்
தம்பன்பனார் { அப்பெண்களின் தகப்பன்மாரான
கன்று ஆ நிரை { வந இளம் பசுக் கூட்டங்களை
பின்பு போவா { மேய்க்கைக்காக அ வ ற் றி ன்
பிணனே போய்க்கொண்டேன்
அப்படிப்பட்ட மையத்திலே
நீ—;
ஆய்ப்பாடி இள { இடைச்சேரியில் தந்தம் வீடுகளில்
கன்னிமார்களை { தனியிருக்கின்ற யுவதிகளான
பெண்களை
போட { நினைத்தபடி.

கொண்டு போதி { இவ்வுடமான் இடங்களில் கொண்டு
போகா நன்றும்;
உன் மேல் தலைவனும் பாராட்டுகின்ற
காய்வார்க்கு { கம்மநாதிக்கு எந்நாளும்
என்றும் உகப் { வாய்ப்பாடித்து ஸந்தோஷப்
பனவே செய்து { படக்கூடிய கொள்கையே
செய்துகொண்டு
கண்டார் கழற { உனக்கு அநுகூலராயுள்ளவர்களும்
திரியும் ஆயா { உன்னை வெறுத்துச் சொல்லும்
படி திரிபாந்நா ஆயனே!
உன்னை அறிந்தா கொண்டேன் உனக்கு
அம்மம தர அஞ்சுவனம்—.

* * *—இடைச்சேரியிலுள்ள இளம்பெண்களைப் புணருகைக்கு நீ தருணம் பார்த்திருக்கிற வளவிலே அப்பெண்களின் தாய்தந்தையர் தங்கள் வீட்டிற்குக் காவலாக அப்பெண்களை நிறுத்திவிட்டுத் தாம் மோர் விற்கவும் மாடு மேய்க்கவும் வெளியிற்சென்றவாறே நீ அப்பெண்களை உனக்கு வேண்டின விடங்களிலே கொண்டுபோகின்றாய்; ஏற்கனவே உன்னைப் பழிக்கின்ற வாயனுக்கு ஒரு பிடி அவலும் அகப்பட்டாற் போலக் 'கண்ணனை நாம் எசுவதற்குப் பற்பல சங்கதிகள் கிடைத்தன' என்று மகிழும்படியாக இவ்வகைத் தீமைகள் செய்கின்ற உன்னை அநுகூலரும் வெறுக்கும்படியாய் இப்படியுள்ளாலே நீ பிராகிருதனாகத் தோற்றுவையாகிலும் உனது மெய்யான ஸ்வரூபத்தை நான் அறிந்துகொண்டு உனக்கு அம்மம்தர அஞ்சவேன் என்கிறான். பெண்கள் தங்கனாகவர்களிலே தனியிருத்தலால் இவன் அவ்விடத்தேயிருந்து அவர்களோடு ரமிக்கக் கூடுமாயினும், தாய்தந்தையரைத் தேடிக்கொண்டு ஆரேனும் அவ்ரு வந்தாற் செய்வதென்? என்ற சங்கையினால் வெளியிடத்தே அவர்களைக் கொண்டு போயினனென்க. கண்டார்—உன்னைப் பார்த்த பார்த்த மறுஷ்யர்களெல்லாரும் என்றும் பொருளாம். ... (9)

232 தோத்தார்பூங்குழற்கன்னியொருத்தியைச் சோலைத்தடங்கொண்டுபுக்கு *
முத்தாரகொங்கைபுணர்ந்திராநாழிகை மூவேழுசென்றபின்வந்தாய் *
ஒத்தார்க்கொத்தனபேசுவர் உன்னையுரப்பவேநானொன்றும்மாட்டேன் *
அத்தாவுன்னையறிந்துகொண்டேன் உனக்கஞ்சுவனம்மந்தரவே. (10)

தோத்து ஆர பூ { கொத்தாய்ச சோலிருந்துள்ள
குழல் கன்னி { புஷ்பங்கள் அணியப்பெற்ற கூட
ஒருத்தியை { தலையுடைய ஒரு கன்னிகையை
தடஞ்சோலை இரா { விசாலமானதொரு சோலை யிலே
கொண்டுபுக்கு { (நேற்று) இரவில் அழைத்துக்
கொண்டுபோய்
(அவளுடைய)
முத்து ஆர் { முததுவடமணிந்த ஸ்தனங்களோடு
கொங்கை { மமச்சிலேஷித்து விட்டு
புணர்ந்து {
மூ ஏழு நாழிகை { மூன்றுயாமங்கள் கடந்த பிறகு
சென்ற பின் {

வந்தாய் { (வீட்டுக்கு) வந்து சேர்ந்தாய்;
(நீ இவ்வாறு தீமை செய்கையாலே)
உன்னை { உன்னைக் குறித்து
ஒத்தார்க்கு ஒத்தன { வேண்டுமோவோ வேண்டியபடி சொல்
பேசுவர் { லுலர்கள்;
(இப்படி அவர்கள் சொல்லாநிற்கும்படி)
உரப்ப நான் ஒன் { (உன்னை) சித்திக்க (அபயமாகிய)
அம்மாட்டேன் { நான் கொஞ்சமும் சக்தை
யல்லென்;
அத்தா { நாயகனே!
உன்னை அறிந்தா கொண்டேன் உனக்கு
அம்மம தர அஞ்சுவனம்—.

***—[ஒத்தார்க்கு இக்யாதி] (ஒத்தார்க்கு என்றது ஒத்தார் என்றபடி; ஆறனுருபுக்குப் பொருளில்லை; வழக்குபற்றிவந்த வழுவமைதி.) உன்மேல் பழிசொல்ல நினைத்தவர்கள் நீ செய்யாதவற்றையுஞ் சில சேர்த்துக்கொண்டு தாங்கள் நினைத்தபடி சொல்லத் தடையில்லை என்றவாறு. உரப்புதல்—வாயால் அதட்டுதல்; “ஊனமுடையன செய்யப்பெறு யென்றிறப்ப னுரப்பகில்லை” என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும். .... (10)

233 காரார்மேனிநிறத்தெம்பிரானைக் கடிக்கமழ்பூங்குழலாய்ச்சி *
ஆராவின்னமுதுண்ணத்தருவன்னான் அம்மந்தாரேனென்றமாற்றம் *
பாரார்தோல்புகழானபுதுவைமன்னன் பட்டார்பிரான்சொன்னபாடல் *
ஏராரின்னிசைமாலையல்லார் இருமகேசனடியாரே. (11)

கார் ஆர் மேனி நிறத்து எம் பிரானை	{ மேகநோடு லுத்த திருமேனி நிறத்தைபுடைப கண்ணபிரானைக் குறித்து,	என்ற மாற்றம் சொன்ன	என்று சொன்ன பாசுரத்தை அருளிச்செய்த,
கடி கமழ் பூ குழல்	{ வாணைவிசாநின்ற பூக்களை அணிந்த ஆய்ச்சி	பா ஆர் தோல் புகழான	{ பூமியெங்கும் நிறைந்துள்ள பழமை யான கோத்தியை யுடையராய்
ஆர் இன் அமுது	{ கூந்தலையுடைய யசோதை “எவ்வளவு குடித்தாலும்” இருப்பி	புதுவை மன்னன் பட்டா பிரான்	{ பூவிலிபுத்தூருக்கு நாவாஹக ரான பெரியாழ்வாருடைய பாட
உடைய நருவன	{ பிறவாத இனிய உனக்கு உனனாத தந்த கொண்டுருந்த நான்	பாடல் ஏர் ஆர் இன் இசை மாலையல்லார்	{ லாகிய இயல்புகாலே நிறைந்து இனிய இசையோடேகூடியிருந்துள்ள
(இன்று உன் ல்லொபத்தை உளன்படி அந்நேதனாகையால்)	இருமகேசன்	அடியார்	{ ஹ்ருஷீகேசனான எம்பெருமானுக்கு அடிமை செய்யப் பெறுவான.
அர்மம் தாரேன்	அடிமந்தர அஞ்சுவேன்”		

* * *—ஆராவின்னமுது = யசோதைப் பிராட்டியின் முலை, பூதனையின் முலைபோல் விஷந்தடவப் பெற்றிராமையால், அமுதுமையிப்பால் அமுதாசச் சொல்லப்பட்டது. [தருவன் நான் அம்மம் தாரேன்.] ‘தருவன்’ என்ற எதிர்கால வினைமுற்று (வழுவமைதி யிலக்கணப்படி) தந்தேன் என்ற இறந்தகாலப் பொருளைத்தந்தது மன்றி, ‘தந்த நான் அம்மந்தாரேன்’ என்று பெயரெச்சப் பொருளைபுற தந்தவாறு காண்க: ஆகவே இவ்வினைமுற்று—முற்றெச்சம் என்றப் பாற்று. .... (11)

அடிவரவு—தன்னேர் பொன் கும்மாயம் மையார் முப்போது கருமபு மருட்டார் வானா தாய்மார் தொத்தார் காரார் அஞ்சனம்.

முதல்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

மூன்றும்பத்து—இரண்டாந்திருமொழி அஞ்சனவண்ணனை

அவதாரிகை:—கீழ்த்திருமொழியில் கண்ணபிரான் பக்கல் புத்தவபுத்தியைத் தான் தவிர்த்துக்கொண்டமையை வெளியிட்ட யசோதைப்பிராட்டி அதை மறந்துவிட்டுக் கண்ணனைத் தன் மகனாகவேகொண்டு சாதிக்குத்தக்கவாறாக அவனைக்காணியிலே சுன்றுமேய்ச்சுக் காதேற அனுப்பிவிட்டுப் பின்பு அவன் பிரிவைத் தான் பொருக்கமாட்டாபல் நொந்து, அவன் ஊரில் தீமைசெய்யுமபடிகளைச்சொல்லி ‘அவனை இங்ஙனே இங்குச் செய்துகொண்டிருக்கவொட்டாமல் கல்லும் முள்ளுமான கடுங்காட்டிற் போக்கினேனை பாவியேன்!’ என்று கழறினவாற்றை ஆழ்வார்தாமும் தம்மை அவளாகப்பாவித்துப் பேசுகிறார்—இத்திருமொழியில்.

234 அஞ்சனவண்ணனை ஆயர்கோலக்கொழுந்தினை *

மஞ்சனமாட்டி மனைகடோறுந்திரியாமே *

கஞ்சனைக்காய்ந்த கழலடிநோவக்கன்றின்பின் *

என்செயப்பிள்ளையைப்போக்கினைன் எல்லேபாவமே.

(1)

அஞ்சனம்	{ மைபோன்ற நிறத்தைபுடையதும்	மஞ்சனம் ஆட்டம்	{ (காலையில் குள்ளக்குளிர) நீராட்டி,
மஞ்சனம்	{ இடைக்கோடும் பூண்டுள்ளவதும்	கஞ்சனை காய்ச்சல்	{ கம்மைச் சீறியுதைத்த வீரக்
கெ. முடிநிலை	{ (அவ்விடையாக்குச்) தலைவனும்	கழல் அடி நோவ	{ கழலணிந்துள்ள திருவடிகளா
பிள்ளையை	{ (எனக்குப்) பிள்ளையுமான கண்ணனை	கன்றின் பின் என்	{ கன்றுகளின் பின்னே (மேய்க்கப்
மனைகள் நோவதும்	{ (நன் விட்டழி போலவே) அயல்	செய போக்கினைன்	{ போலென்று ஏதுக்காகப் போச
	{ வீடுகளை நோவதும்		{ விட்டேன்;
திரியாமே	{ (நீங்குதல்படி) திரியபெட்டாமல்	எல்லே பாவமே	{ மஹா பாவம்! மஹா பாவம்.

* * *—ஆயர்கோலக் கொழுந்தினை—இடையர்களுக்கு அழகியசொழுந்தை போன்றுள் வவ னென்னவாமாம்; வேரிலே வெக்கைதட்டினால் முற்படவாநும் சொழுந்துபோலே, ஊர் ஊள்ளாரில் ஆர்ச்சுக்குறும் ஒரு நோவவந்தால் முற்படக் கண்ணபிரான் தன்முசும் வாநும்படி. சிந்தனாவல் கொழுந்தெனப்பட்டான். “மஞ்சனமாட்டி” என்ற வினையெச்சம்—போக்கி னென் என்பதோடு இயையாம. கழல்—விரத்தண்டை. என் செய—என்செய்ய; தொகுத்தல். எல்லே—இரக்கத்தைக் குறிக்கும் இடைச்சொல். .... (1)

235 பற்றுமஞ்சள்பூசிப் பாவைமாரோடுபாடியில் *

சீற்றில்சிதைத்தெங்கும் தீண்டசெய்துதிரியாமே *

கற்றுத்தூளியுடை வேடர்கானிடைக்கன்றின்பின் *

எற்றுக்கென்பிள்ளையைப்போக்கினைன் எல்லேபாவமே.

(2)

பற்றுமஞ்சள் பூசி	{ திருவாய்ப்பாடியில்	பாவைமாரோடு	{ அவிடைப் பெண்களோடே
	{ மதுபாசிக்கும் மஞ்சள்த் (திரு	திரியாமே	{ திரியவெட்டாமல்,
	{ கோணியெங்கும் பெண்களா	கணறு	{ கணறுகள் இடைய
	{ எகமாந் தனித்தனியே) புசப்	தூளி உடை	{ தூள்களையுடைத்தாய்
	பெற்று,	வேடர் கான இடை	{ (அடித்துப் பிடுங்கும்) வேட, சூரக்
பெற்றிற் கொடுத்தல்	{ (அடபெண்கள் இழைக்கும்) கிற	கன்றின் பின்	{ கன்றுகளின் பின்னே (கிரியம்படி
	{ றிலகளை உடைத்துத்தூது		{ யாக)
	{ (இடம்படி)	என் பிண்ணைய எற	{ என் மகளை ஏதுக்காக அடைய
எறகு	{ எல்லையில்லாமலும்	றுக்கு போக்கினைன்	{ னென்!
தீண்ட செய்து	{ தீம்புகளைச் செய்துகொண்ட	எல்லே பாவமே	{ —

* * *—திருவாய்ப்பாடியில் இடைப்பெண்கள் மஞ்சனரைத்தால் ‘இது பற்றும், பற்றுது’ என்பதைப் பரிசுப்பதற்காகக் கண்ணபிரானுடைய கரிய திருமேனியிலே பூசிப் பாப்பர்களாப; ஆகலால் அமமஞ்சள் பற்றுமஞ்சள் எனப் பேர் பெற்றது. [கற்றுத்தூள் யித்யாதி.] கன்றுகளின் தூள் தூகைத்துக் கிளப்பின தூள்கள் காடெங்கும் பரக்குமாதலால் கண்ணபிரானுடைய பொன்போல் மஞ்சனமாட்டின மேனி நிறம் மழுங்குமேயென்று வயிறெறிகின்றனள் தூளி—யுடை. .... (2)

- 236 நன்மணிமேகலை நங்கைமாரோடுநாடோறும் *
 பொன்மணிமேனி புழுதியாடித்திரியாமே *
 கன்மணிநின்றதிர் கானதரிடைக்கன்றின்பின் *
 என்மணிவண்ணைப்போக்கினேன் எல்லேபாவமே. (3)

என் மணி } என் மகனான நீலமணி போன்ற } இவன் கன்முகளை அழைக்கிற த்வரியாலும்,
 வண்ணை } வடிவுடைய கண்ணை, } அவைகவுகிற த்வரியாலும்)
 நல் மணி மேகலை } லோகோத்தரமான நவமல } கலம } திரி } பிரதித்வனி யெழுப்பப்பெற்றுள்ள
 நங்கைமாரோடு } அதா இடை } (பயங்கரமான) வழியிலே
 நாள தோறும் — நினதோறும் } (வருந்தும்படியாக)
 பொன் மணிமேனி } அழகிய நீலமணிபோன்ற திருமேனி } கனறின் பின் கனறுகளின் பின்னே
 புழுதி ஆடி } யானது புழுதி படைக்கப்பெற்று } போகவிட்டேனே !
 திரியாமே } (விசையாடி)த திரியவொண்ணாதபடி } போக்கினேன். எல்லே பாவமே !—.

* * *—என் கண்ணபிரான் தானாகந்த பெண்களோடுகூடித் திருமேனி புழுதி படியும்படி யதேச்சமாக விளையாடிக்கொண்டு இச்சேரியிலேயே திரிந்து கொண்டிருந்ததைத் தவிர்த்துக் கொடிய காட்டு வழியிலே போகவிட்டேனே பாவியேனென்று பரிதபிக்கின்றான். மேகலை—வேலுரா; அரைவடம். நாடொறும் திரியாமே என்று இயையும். 'கல்' என்ற சொல் இலக்கணையால் மலையை உணர்த்திற்று. கண்ணபிரான் காட்டுவழியிற் போம்போது இவன் கன்முகளை அழைக்கிற த்வரியாலும் அதைக்கேட்டு அவை கூப்பாடு போடுகின்ற த்வரியாலும் அருகிலுள்ள மலைகளில் பயங்கரமான பரிதித்வனி கிளம்புமே! என்று வழியின் கொடுமையை நினைத்து நோகின்றாளென்க. .... (3)

- 237 வண்ணக்கருங்குழல் மாதர்வந்தலர்தூற்றிட *
 பண்ணிப்பலசெய்து இப்பாடியெங்குந்திரியாமே *
 கண்ணுக்கினியானைக் கானதரிடைக்கன்றின்பின் *
 எண்ணற்கரியானைப்போக்கினேன் எல்லேபாவமே. (4)

கண்ணுக்கு } கண்களுக்கு மிகவும் } வண்ணம் கரு குழல் } அழகிய கறுத்த கூந்தலை யுடைய
 இனியானை } தர்ச்சியாலும் } மாதர் வந்து அவர் } ரானபெண்பின்ன்களை (தாயாகிய
 எண்ணற்கு } (இத்தன்மையன் என்று) நினைக்க } தூற்றிடப் பண்ணி } என்னிடம் ஓடி வந்து பழிதூற
 அரியானை } முடியாதவையுள்ள கண்ணபிரானை, } திரியும் } மும்படியாகப் பண்ணிக்கொண்டு
 இ பாடி எவரும் } இத்திருவாய்ப்பாடி முழுவதும் பல } கான் அதர் இடை } காட்டு வழியிலே
 பல செய்து } (திமைகளைச்) செய்து } கன்றின் பின் } கன்றுகளின்பின்னே (திரியும்படி)
 } (அத்திமைகளினால்,) } போக்கினேன் } அனுப்பினேனே !
 எல்லே பாவமே !—.

* * *—கண்ணுக்கினியானை—எத்தனையேனும் தீமபு செய்யியும் அவன் வடிவழகை நினைத்தால் 'ஆகிலுங்கொடிய வென்னெஞ்சம் அவனென்றே கிடக்கும்' என்றறிப்போல இவனை விடப் போகாதே! என்று கருத்து. .... (4)

- 238 அவ்வவ்விடம்புக்கு அவ்வாயர்பெண்டிர்க்கணுக்களாய் *
 கோவ்வைக்கனியாய்கொடுத்துக் கூழைமைசெய்யாமே *
 எவ்வுஞ்சிலையுடை வேடர்கானிடைக்கன்றின்பின் *
 தேய்வத்தலைவனைப்போக்கினேன் எல்லேபாவமே. (5)

<p>தேய்வம் தலைவனை —தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகளுன கண்ணனை</p> <p>அ அ இடம் புக்கு { மச்சமாளிகை முதலான அவ்வவ்விடங்களில் (ஏதாந்தமாக) புக்குது</p> <p>அ ஆயா பெண் { அவ்வவ் விடங்களிலுள்ள அவ்விடைப் பெண்களுக்கு அனுகூலம் ஆய் { அந்தாங்கு (அவர்களுக்கு)</p>	<p>கொவ்வை கனி வாய் கொடுத்து கூழைமை செய்யாமே எவ்வும் சிலை உடை வேடர் கான் இடை</p> <p>கோவைப் பழம்போன்ற (தன்) அத் ரததை (போக்யமாகக்) கொடுத்துக்கொண்டு சுழமைத்தன மடித் துத்திரிய பொட்டாமல் துன்பத்தை விளைக்குமதான விடலை (க்கையிலே) உடைய வேடாக னுக்கு (இருபட்டமான) காட்டிலே ஈன்றின்பின் போக்கினேன்—; எல்லே பாவமே !—.</p>
---	---

* * *—கீழ்த்திருமொழியில், “கேளாராயர் குலத்தவரிப்பழி கெட்டேன் வாழ்வில்லை” என்று சொன்ன யசோதைதானே இப்போது இங்ஙன் சொல்லுகை சேருமாறு எங்ஙனே யெனில்? கண்ணபிரானது பிரிவைப் பொறுக்கமாட்டாமல் ‘அவன் என்னை இவ்வாறு வருத்ததலிற்காட்டில் இங்குத் தான் நினைத்தபடி திமைசெய்து திரிவாகுகில் இத்தனை வருத்த மெனக்கு விளையாதே! என்று கருதினன்போலும், அணுக்கன்—அனுகிரஹப்பவன்; அந்தாங்க மாயிருப்பவன் என்றவாறு. கூழைமை செய்கையாவது—‘உன்னையொழிய வேறெருத்தியையும் அறியமாட்டேன், உன்னைப்பிரிந்தால் கூழைமும் தரிச்சமாட்டேன்’ என்றாற்போலச் சொல்லி அவ்வப்பெண்களுக்கே உரியனாய்த் தோற்ற நிற்கை. [எவ்வுஞ்சிலை] எவ்வம் என்றால் துன்பம்; அதனைச்செய்யுஞ்சிலை—எவ்வுஞ்சிலையாம். அன்றிக்கே; ‘எவ்வுஞ்சிலை’ என்கிற விது—எதுகையின்பம் நோக்கி ‘எவ்வுஞ்சிலை’ என்று கிடக்கிறதாசக் கொண்டால். ஏ என்று அமபுக்குப்பேராய் அத்தையும் சிலையையுமுடைய என்று பொருளாம். மோனையின்பத்துக் கிணங்க ‘வெவ்வுஞ்சிலையுடை’ என்று பாடமோதி, வெவ்விது [திசுண்ணமான] சிலையையுடைய என்று உரைத்தல் ஒக்குமென்பாருமுள். அது பாடமன்று. .... (5)

239 மீடறுமெழுமுத்தோட வேண்ணெய்விழுங்கிப்போய் *
படிபுலசெய்து இப்பாடியெங்குந்திரியாமே *
கடிபுலதிரி கானதரிடைக்கன்றின்பின் *
இடறவேன்பிள்ளையைப்போக்கினேன் எல்லேபாவமே.

(6)

<p>எ ா பி ன் னெ ய் —என் மகனா கண்ணபிரான்,</p> <p>சோனெய் மீடறு { வெண்ணெயைக் கடுக்கிலே (உறுத் தாமல்) மெழுமெழுத்தொழிப்படி ஒட விடுவது { விழுங்கிவிட்டு</p> <p>போய் படிபுல { (பிறர்களுக்குப்) போய் படி செய்து { சாற வேலைகளைச் செய்துகொண்டு</p>	<p>இ பா ட எ ன் னு ம் { இவ்விடைச்சேரி முழுதும் திரியாமே திரிய பொட்டாமல் பல் கடிது திரி கான் பல் காட்டானைக் திரியப்பெற்ற அதர் இடை இடற காட்டுவழியிலே நடவ ததிரியும் பட்டாக</p> <p>கண்ணபிரான் போக்கினேன்—; எல்லே பாவமே !—.</p>
--	---

* * *—இலட்டுவம் சீடைமுதலான பணியாங்களைப் புஜிக்கவேண்டுமானால் கல் உண்டோவென்று சோதித்து மெதுவாகக் கடித்தண்ணவேனும; வெண்ணையாசையால் வருத்தமின்றி மெழுமெழுத்து உள்ளே இழியுமே; ஆகையால் அதனை விழுங்குவனென்க. பலபடிது செய்கையாவது * கச்சொடு பட்டைக்கிழித்துக் காமபுகிலவைகிறதை,* பந்து பறித்துத் துகில்பற்றிக் கிறதை. சளிநு என்றசொல் எதுகையின்பம் நோக்கிக் கடிநு என வந்தது; டகரளகாப்போலி; ஐயொராஹை; என்பர் வடநூலாரும். .... (6)

240 வள்ளிநுடங்கிடை மாதர்வந்தலர்தூற்றிட *
துள்ளிவிளையாடித் தோழரோதிரியாமே *

கள்ளியுணங்கு வெங்கானதரிடைக்கன்றின்பின் *
புள்ளின்தலைவனைப்போக்கினேன் எல்லேபாவமே.

(7)

புள்ளின் தலைவனை —பெரியதிருவடிக்குத் தலைவனான
கண்ணபிரானை,
என்னி அடங்கு { கொடிபோன்று துவளாநின்றன
இடையையுடைய (இடைப்)
இடைமாதர் வந்து பெண்கள் (தாயாகிய என்னிடத்
அலா தூற்றிட தில்) வந்து (இவன் செய்த தீமை
களைச் சொல்லிப்) பழி தூற்றிக்
கொண்டிருக்கச் செய்தே
(அதை ஒரு பொருளாக மதியாமல்)

துள்ளி தோழரோடு { (நிலத்தில் நிலாமல்) துள்ளி (தன்
விளையாடி தோழர்களோடே விளையாடிச்
இரியாமே கொண்டிருக்கின்றேன், அப்படி திரிய
வெட்டாமல்
கள்ளி உணங்கு { மழையில்லாக் காலத்திலும் பசுமை
வெம் காண அதர் மாருத) கள்ளிச்செடியுங்கூட (பால்
இடை வற்றி) உலரும்படியாய் மிக்க வெப்
பததையுடைய காட்டு வழியிலே
கன்றின்பின் போக்கினேன்—;
எல்லே பாவமே!—.

* * *—வள்ளி-வழி; கொடிபோன்று ஓடிந்து விழுகிறப்போலிருக்கின்ற [அதி
ஸூக்ச்மமான] இடையையுடையா ரென்றபடி. ‘அப்பெண்கள் என்னிடம் வந்து இவன்
செய்த தீம்புகளைச்சொல்லிப் பழிதூற்றி நின்றால், அதனையே இவன் ஏற்றமாகக்கொண்டு
மகிழ்ச்சியின் மிகுதியால் தோழருடன கூடித் துள்ளிவிளையாடுவனே; இவ்வாறான வினா
தச்செயல்களைச் செய்து திரியவொட்டாமல் முதுவேனிற்காலத்திலும் பசுபுபசுகென்று
விளங்கக்கடவ கள்ளிச்செடியுங்கூடப் பால்வற்றி உலரும்படி வெம்மையிடுகக் காட்டுவழியில்
வருந்தும்படி அனுப்புகிட்டேனே! என்று கதறுகின்றனள். .... (7)

241 பன்னிருதிங்கள் வயிற்றிற்கொண்டவப்பாங்கினால் *

என்னிளங்கொங்கை அமுதமுட்டியேடுத்தியான் *

பொன்னடிநோவப் புலரியேகாணிற்கன்றின்பின் *

என்னிளஞ்சிங்கத்தைப்போக்கினேன் எல்லேபாவமே.

(8)

என் இள { எனது சிங்கக்குட்டிபோன்ற கண
சிங்கத்தை { ணபிரானை,
பன்னிரு திங்கள் { பன்னிரண்டு மாலகாலம் (என்
கொண்ட அ பாங்கி { வயிற்றிலே வைத்து நோக்கின
ஆல் { அப்படிப்பட்ட அன்புக்கேப
யான் —(தாயாகிய) நான்
என் இள கொங்கை { குழைநிரா நினதுள்ள என்னுடைய
அமுதம் { முழையினுண்டான பாலை
ஊட்டி { (அவனுக்கு) உண்ணக் கொடுத்தது

எடுத்தது —வளர்த்தது
(இப்படியாக அருமைப்பட நோக்கின பிள்ளையை)
புலரியே { (இன்று) விடியற்காலத்திலேயே
(எழுப்பி)
பொன் அடி நோவ { அழகிய திருவடிகள் நோவெடுக்கும்
படியாக
கானில் —காட்டிலே
கன்றின்பின் போக்கினேன்—;
எல்லே பாவமே!—

* * *—சுக்கரவர்த்தித் திரும்களைப்போலவே கண்ணபிரானும் பன்னிரண்டு மாஸம்
கர்ப்பவாஸம்பண்ணிப் பிறந்தானென்க. இவ்வாறு லோகவிஸக்ஷணமாகப் பிறந்த
பிள்ளையிடத்தில் இதுவேகாரணமாக மிகுந்த அன்பை வைத்து அதற்குத்தக்கபடி என்முலைப்
பாலை யூட்டிவளர்த்துப் போந்த நான் இன்று காலையில் அவனைமெழுப்பிக் காலநோவக்
கன்றுமேய்க்கக் காட்டில் போகவிட்டேனே என்று பரிதபிக்கிறார். கண்ணபிரானை
யசோதைப்பிராட்டி மெய்நொந்துபெற்றவளேயாகிலும் “உன்னையென்மகனே யென்பார்
கின்றார்” என்றபடி ஊரார் இவனை இவன்பெற்ற பிள்ளையாகவே சொல்லிவருகையால்
இவளுமைக்கொண்டு தானே அவனைப் பன்னிருதிங்கள் வயிற்றிற் கொண்டாளாகக் கூறின
ளெனக்கொள்க. பாங்கு—உரிமை, முறைமை. பிள்ளை முலைநெருங்குகாலத்தில் வரக்கென்
நிருக்கையன்றிக்கே குழைந்திருக்குமபடியைப்பற்ற இளமுலை என்கிறது. எடுத்து+யான்
எடுத்தியான்; “உக்குறள்...யவ்வரின் இய்யாம்” என்பது நன்னூல். ... (8)

242 குடையுஞ்செருப்புங்கொடாதே தாமோதரனைநான் *

உடையுங்கடியன ஊன்றுவெம்பரற்களுடை *

கடியவெங்கானிடைக் காலடிநோவக்கன்றின்பின் *

கொடியேனென்பிள்ளையைப்போக்கினேன் எல்லேபாவமே.

(9)

என் பிள்ளையை —என் மகனான
தாமோதரனை —கண்ணபிரானே,
குடையும் செருப் { குடையையும் செருப்பையும்
பும் கொடாதே { (அவனுக்குக்) கொடாமல்
கொடியேன நான் —கொடியவளாகிய நான்
உடையும் { ஸ்ரீராமனுடைய வெப்பத்தாலே
உடைந்து கிடப்பவனாய்

கடியன ஊன்று { கடியனவாய்க் கொண்டு (காலிலே)
வெம்பரற்கள { உறுத்துவனவாய் (இப்படி) அதி
உடை { தீக்ஷணமான பருக்காங்கலிலே
யுடைய
கடிய வெம் கான் இடைஅதபுஷ்டமான காட்டிலே
கால அடி நோவ கன்றின்பின்
போக்கினேனா—;
எல்லே பாவமே!—.

* * *—காட்டிலுள்ள பருக்காங்கற்கள் கதிரவனுடைய எரிச்சலினால் ஒன்று பல
வாகப்பிளந்து கூர்மையிக்கு உள்ளங்காலில் உறுத்திவருத்தமே, வெயிலுக்குத்தடையாகக்
குடையையும், தரையின் வெம்மைக்குத் தடையாகச் செருப்பையும் அவனுக்குத்தாராமல்
இப்படிப்பட்ட காட்டிற்போக விட்டேன், என் கொடுமை யிருந்தவாறு என்னே! என்கி
றான். பேல் திருமொழியில் “குடையுஞ் செருப்புங்குழலுந் தருவிக்கக் கொள்ளாதே
போனாய்மாலே” எனக் காண்கையால் இங்குக் ‘கொடாதே’ என்பதற்கு-அவன் இவற்றை
‘வேண்டா’ வென்று மறுக்கச்செய்தேயும் நான் கட்டாயப்படுத்தி [பலாத்காரமாக] அவற்
றைக்கொடாமல் என்று பொருள் விரித்தல் வேண்டுமென்க. பரல்—பருக்கை. சால் அடி—
காலின் உள்ளடி. ....

243 என்றுமெனக்கினியானே யென்மணிவண்ணனை *

கன்றின்பின்போக்கினேனென்று அசோதைசழறிய *

பொன் திசும்மாடப் புதுவையர்கோன்பட்டன்சோல் *

இன்தம்மலைகள்வல்லவர்க்கு இடரில்லையே.

(10)

என்றும் எனக்கு { ‘எப்போதும் (தாபாகிய) எனக்கு சொல் —அருளிச்செய்த,
இனியானே { இனிமையைத் தருமவளாய்
என் மணி வண் { என்னுடைய நீமணி போனப
ணை { உழுவையுடையனான கணனா
பிரானே { மாடம் புதுவைய,
கன்றின் பின்போக் { கன்றுகளின் பிணை (காட்டிலு)
கிணை. என்று { போக விட்டேனே! என்று இன் தமிழ் மலை
அசோதை சழறிய { யசோதைப்பிராட்டி (மனம்) கா வல்லவர்க்கு { போகயமான தமிழ்ச்சோல் மலை
கொத்து) சொன்னவற்றை இடா இல்லை —(ஒருகாலும்) துன்பமில்லையாம்.

* * *—என்றும்—தீம்புசெய்த காலத்திலுமென்க: ‘சழறிய’ என்பதைப் பலவின்
பால் இறந்தகால வினையாலணையும் பெயராகக்கொண்டு அதில் இரண்டாம் வேற்றுமையுருட
தொக்கியிருக்கின்ற தென்க. ....

அடிவரவு—அஞ்சனம் பற்று நன்மணி வண்ணம் அவ்வவ்விடம் மிடறு வள்ள
பன்னிரு குடை என்றும் சிலை.

வாண்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

மூன்றாம் பத்து—மூன்றாந்திருமொழி, சீலைக்குதம்பை.

அவதாரிகை:—கண்ணபிராணைக் காட்டில்போகவிட்ட கொடுமையைக்கூறி வயிற்றெந்துகொண்டே பகற்பொதைபெல்லாம் ஒருவாறு போக்கின யசோதைப் பிராட்டி மாரிப் பொழுதிலே கன்றுகளை மேய்த்துவிட்டு மீண்டுவருகின்ற கண்ணபிராணை எதிர்கொண்டு சென்று அவனுடைய திருமேனியி னலங்காராதிகளைத் தான் கண்டுமகிழ்ந்து பிறரையும் காணச்செய்து தான் பெற்றுள்ள பெருமையையும் செய்தகாரியத்தின் புன்மையையுஞ் சொல்லி வருந்தி ‘இனி நீ கன்றுகளின் பின்னே காடுநோக்கிச் செல்வவேண்டா’ என்ற பாசரத்தை ஆழ்வாரும் தம்மை அவளாகப்பாவித்துப் பேசி மகிழ்கிறார்—இத்திருமொழியில்.

244 சீலைக்குதம்பையொருகாதோருகாது செங்கிறேற்றேற்றிப்பூ *

கோலப்பணைக்கச்சங்குறையுடையுங் குளிர்முத்தின்கோடாலமும் *

காலப்பின்னேவருகின்ற கடல்வண்ணன்வேடத்தைவந்துகாணீர் *

ஞாலத்துப்புத்திரனைப்பெற்றார் நங்கைமீர்நானேமற்றருமில்லை.

(1)

நங்கைமீர் —பெண்கள்!

ஒரு காது சீலைக் { ஒருகாதிலே சீலைத்தக்கையையும்

குதம்பை { மற்றொரு காதிலே செங்காந்தள
நீறம் மேல் { பூவையும் (அணிந்து கொண்டு)
தோன்றி பூ {

கூடை உடையும் —திருப்பரிபட்டத்தின் உடுப்பையும்
(அது நழுவாமைக்குச் சாத்தினா)

கோலம்பணை { அழகிய பெரிய கச்சப்பட்டை
கச்சம் { வையும்

குளிர் முத்தின் { குளிர்நகிராநின்றான முத்தாலே
கோடு ஆலமும் { தொடுகப்பெறு (பிறப்போல்)
வளைந்திருக்கின்ற ஹாரத்தையும்

(உடையலுங்க் கொண்டு)

காலி பின்னே { கனதுகளின் பின்னே (மீண்டு)
வருகின்ற கடல் { வாராநின்ற கடல் போன்ற நிறத்
வண்ணன் வேடத் { தவறான கண்ணனுடைய வேடித்
தை {

வந்து காணீர் —வந்து பாருங்கள்;

ஞாலத்து —பூமண்டலத்திலே

புத்திரனை பெற்றார்—பின்னையப் பெற்றவர்களுள்
(‘நல்ல பிள்ளை பெற்றவன்’ என்று

சொல்லத்தக்கவன்)

நானே —நான் ஒருத்தியேயாவேன்;

மற்று ஆறும் இலலை—வேறொருத்தியுமில்லை.

***—சீலைக்குதம்பை=‘போய்ப்பாடுடைய நின்’ என்ற திருமொழியில் யசோதைப் பிராட்டி கண்ணபிராணை வேண்டியழைத்துக் காதலிட்ட துணித்திரி. “திரியை பெரியாமே காதுக்கிடுவன்” என்று சொல்லி இட்டாளன்றோ; இரண்டு காதுகளிலும் அத்திரியை இவள் இட்டனுப்ப, அவன் காட்டிலே ஒருகாதில் திரியைக் களைந்திட்டுச் செங்காந்தள் பூவை அணிந்துகொண்டுவந்தமை அறிக. உடை என்று வஸ்திரத்திற்கும் அதனை உடுத்துதற்கும் பேர். இங்கு இரண்டாவதான தொழிற்பொருளைக் கொள்க. ஆலம்=‘ஹாரம்’ என்ற வட சொல் ஆரமெனத்திரிந்து ரகரத்திற்கு லகரம் போலியாக வந்தது. வேடம்—வேஷம். பெண்கள்! கச்சங்குறையுமாரமுமாக என் கண்ணபிரான் கன்றுமேய்த்து மீண்டுவருகின்ற கோலத்தை வந்து காண்மின்; பின்னே என்றால் இவனொருத்தனையொழிய மற்றைப்பின்னேகள் அணிந்தபின்னே கீரிப்பின்னே தென்னம்பின்னையேயாமத்தனை; அவற்றைப்பெற்ற தாய்களோடு மலடிகளோடு ஒருவாசியில்லை; ‘புத்ரவதி’ என்று எனக் கொருத்திக்கே யன்றோ பட்டங்கட்டத்தகும் என்று புழிந்து மகிழ்ந்து பொலிகின்றான். .... (1)

245 கன்னின்மாமதிகள் குழ்தரு பூம்பொழிற்காவிரித்தென்னரங்கம் *

மன்னியசீர்மதுகுதனாகேசவா பாலியேன்வாழ்வுகந்து *

உன்னையிளங்கன்றுமேய்க்கச் சிறுகாலேயூட்டியொருப்படுத்தேன் *

என்னிலமனம்வலியாளொருபெண்ணில்லை யென்குட்டனேழுத்தந்தா.

(2)

கன்னி நல் மா	{ அழிவற்ற விலகலுமான பெரிய	உன்னை கிழகாலே	{ (இவ்வலைச்சலுக்கு ஆளில்லாத)
மதிள் சூழ்தரு	{ மதில்களாலே சூழப்பட்டு	ஊட்டி	{ உன்னை விடியற்காலத்திலேயே
பூ பொயில் காவிரி	{ பூஞ்சோலைகளை யுடைய காவோரி		{ உன்னைச் செய்து
தென் அரங்கம்	{ நதியோடு கூடிய தென் திருவரங்	இள கன்று மேய்க்க	{ இளங்கன்றுகளை மேய்க்கைக்காக
	{ கத்தில்	ஒருப்படுத்தேன்	{ (அவற்றின் பின்னே போக) ஸம்
மன்னிய	—பொருத்தி யெழுந்தருளியிருக்கின்ற		{ மதித்தேன்;
சா மது சூதன	{ கல்யாண குணயுத்தன மது	(இப்படி உன்னை அனுப்பிவிட்டுப் பொறுத்திருந்த)	
	{ ஸூதனனே! [கண்ணபிரானே!]	என்னில்	—என்னிற்காட்டில்
சேசுவா	—சேசுவனே!	மனம் வலியார்	{ கல்செஞ்சை யுடையளான ஒரு
பாவியேன்	—பாவியாகிய நான்	ஒரு பெண் இல்லை	{ எத்தியும் (இவ்வுலகில்) இல்லை;
வாழ்வு உகந்து	{ (மது ஜாதிக்கேற்ற கன்று மேய்க்	எனது சட்டனே	{ என்து குழந்தாய்! (எனக்கு) ஒரு
	{ கையாகி) ஜீவந்ததை வீருமயி		{ முத்தம் தா

* * *—கன்னி—ஸ்திரமாயிருக்கை; நிகண்டு;—“கன்னி பெண் அழிவில்லாமையுடையவாக்கும் பேரே” என்றான் மண்டலபுருடன். * யாவரும் வந்தடிவணங்க அரங்கநகர் ஸூயின் ஸர்வேசுவரனான உன் அருமையை நோக்காது உன்னை இடைப்பிள்ளையாகவே நினைத்துச் சாத்திதொழிலென்று கன்றுமேய்க்கைக்காகக் காலையிலே ஊட்டிக் காடேறப்போக விட்ட எனது நெஞ்சின் காடிநயத்தை என்னென்று சொல்வேன்; இவ்வாறு கடினமான நெஞ்சையுடைய ஸ்திரீ மற்றுரேனுங் கிடைப்பாளோவென்று இவ்வுலகெங்குந் தேடினாலும் கிடையாள்; வேறு சிலராகில் நெஞ்சுழிந்து விழுந்து விடார்களோ? இனி இதைப்பற்றிச் சிந்தித்துப் பயனென்? எனக்குண்டான இவ்வருத்தமெல்லாந்தீர் ஒரு முத்தங்கொடுத்தருள் என்று அணைத்து உகந்து சொல்லுகின்றான். வாழ்வு உகந்து என்ற சொல்நயத்தால்—ஸ்வபரியோஜனத்தைக் கணிசித்தேனெயொழிய உன் ஸம்ருத்தியை நான் விரும்பிற்றிலேனே என்று உள்வெதும்புகின்றமை தோற்றும். ஒருப்படுத்தேன் = ஒருப்பாடு - ஒருமனப்படுதல், ஸம்மதித்தல் என்றபடி. ‘நீ கன்றுமேய்க்கும்படியை நான் ஸம்மதித்தேன்’ என்கை. “ஒருப்படுத்தேன்” என்கிறதே—உடன்பாட்டுக்கும் எதிர்மறைக்கும் பொதுவான வினை; இங்கு உடன்பாட்டில் வந்ததென்க. முத்தம்—அதாம். .... (2)

246 காசேனருபோய்க்கன்றுகள்மேய்த்து மறியோடி * கார்க்கோடற்பூச்

குடிவருகின்றதாமோதா கற்றுத்தாளிகாணுன்னுடம்பு *

பேடைமயிற்சாயற்பின்னெனனா ரீராட்டமைத்துவைத்தேன் *

ஆடியமுதுசெய்யப்பனுமுண்டில னுன்னோடுனேயுண்பான்.

(3)

காடுகள் ஊடுபோய்—(பறபல) காடுகளினுள்ளே புருந்து	மயில் போட சாயல்	{ பெண்மயில்போனதசாயலை யுடைய
(கனறுகள் கைகழியப் போகாதபடி)	பின்னை மனனா	{ நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வலைய
மறி ஒடி	{ (அவற்றை) மறிகைக்காக [திருப்	
	{ புகைக்காக] முன்னே ஓடி	
கனறுகள் மேய்த்து—(அக்) கன்றுகளை மேய்த்து	(இந்த உன் உடம்பை அலம்புவதற்காக)	
காட கோடல்	{ நிராட்டு அமைத்து	{ ரீராட்டத்துக்கு வேண்டியவற்றை
{ பறிய கோடல் பூக்களை முடிய		{ வைத்தேன்
{ பூ குடிவருகின்ற		{ எய்தப்படுதறி வைத்திருக்கிறேன்;
{ ணைந்து கொண்டு (மீண்டு) வரு		{ (ஆகையால் நீ)
தாமோதரா		
கிணற கண்ணபிரானே!	ஆடி அமுதுசெய்	—ரீராடி அமுதுசெய்வாயாக;
உன் உடம்பு	—உன் உடம்பானது	உன்சீனாடு உடனே
	{ கனறுகளால் துகைத்துக் கிளப்பப்	{ உனனோடு கூடவே உன்னவேனு
கன்று துள்ளி காண்	{ பட்ட துள்ளி கள் படியப்பெற்	{ மென்று (உன்) தகப்பனாரும்
	{ துள்ள துகாண்;	{ (இதுவரை) உன்னாவிலை.

* * *—கண்ணபிரானே! நீ கன்றுமேய்க்கக் காட்டிடைப்புருந்து மேய்க்கும்போது ஸ்வை வந்தடிவணங்குகிற வ - வய்ப்பாடு அவற்றை வ - லிராமல் அவற்றின் மன்னே மைக்

திருப்பி இவ்வாறு சஷ்டங்கன் பட்டுக் கன்றுகளை மேய்த்துவிட்டு வரும்போது உன் உடம் பெல்லாம் புழுதிபடிந்து கிடக்கின்றது; இந்த மாசுதீரும்படி உன்னை நீராட்டுவதற்காக எண்ணெய் புரிப்பதும் முதலிய ஸாமக்ரிகளைச் சேமித்துவைத்திருக்கின்றேன்; நீ வந்தபிறகு உன்னுடனே உண்ணவேணுமென்று உன் தகப்பனாரும் இதுவரை உண்ணாமல் காத்திருக்கின்றார்; ஆகையால் சடக்கென நீராடி அமுதுசெய்யவா என்றழைக்கின்றார். கோடல்பூ-காந்தள்பூ; கார்-பெருமைக்குப் பேர், சாயல்—அமாயா. ... . (3)

247 கடியார்பொழில்ணிவேங்கடவா கருமபோரேறே * நீயுக்குங் குடையுஞ்செருப்புங்குழலுந்தருவிக்கக் கொள்ளாதேபோனாய்மாலே * கடியவேங்காளினடைக்கன்றின்பின்போன சிறுக்குட்டச்செங்கடமல வறயும்வெதும்பி * உன்கண்கள்சிவந்தாயசைந்திட்டாய் நீயெம்பிரான். (4)

கடி ஆ. பொழில் அண் வேங்கடவா	{ (மலர்களின்) பரிமாண நினைந்த சோலைகளையுடைய அழகிய திரு வேங்கடமலையிட்டு நுந் தருளி யிருப்பவனே!	கொள்ளாதே போனாய்	{ (அவற்றை நீ) வாங்கிக்கொள்ளாமல் (கன்றுகளின் பின்னே)சென்றாய், (இப்படி)
போர் கரு ஏறே	{ யுத்தஞ்செய்ய முயன்ற காளநீர்த் பம்போல செருக்கியிருக்கும்வனே!	கடியமெகான் இடை—மிகவும் வெவ்விய காட்டினே	{ கன்றுகளின் பின்னே தொடர்ந்து சென்ற சிறுப் பிரியாகிப் உன்னுடைய
மாலே	{ (கன்றுகளிடத்தில்) மோஹமுள்ளவனே!	செம் கமலம்	{ செந்நாமரைப் பூப்போன்ற திரு அடியும் வெதும்பி
எம்பிரான்	—எமக்கு ஸ்வாமியானவனே!	உன் கண்கள்	{ உன் கண்களும் சிவக்கப் பெற்றாய்; சிவந்தாய்
நீ உகக்கும் குடை யும் செருப்பும் குழலும் தருவிக்க	{ நீ விரும்புமவையான குடையையும் செருப்பையும் வேயங்குழலையும் (நான் உடாகுது) கொடுக்கக் செய்தேயும்	அசைந்திட்டாய்	—(உடம்பு) இனக்கவப் பெற்றாய்

* * *—கண்ணப்பிரானே! நீ கன்றுமேய்க்குமிடமான காடுகளின் கொடுமையை நான் முன்னமே நினைத்துக் 'குடையையுஞ் செருப்பையுங்கொள்' என வணங்கியும் அவற்றை நீ கொள்ளவில்லை. அங்குமிங்குஞ் சிதறியோடுங் கன்றுகளை நீ இருந்தவிடத்தி லிருந்துகொண்டே வேயங்குழலையுந் தருவித்துக்கொள்வதற்காக அவ்வேயங் குழலையுங் கொடுக்கக் கொண்டினை; நீ சென்றவிடமோ, மிகவும் தீவ்யமான காட்டுநிலம்; காளீர் செருப்பில்லாமையாலே செங்கடமலவடிகள் வெதுப்பிப்போயின; மேல் குடையில்லா மையாலே கண்கள் சிவந்தன; இங்குமங்குந்திரியாமல் இருந்தவிடத்தேயிருந்து கன்றுகளை மேய்க்கக் குழலில்லாமல் தட்டித்திறிந்தபடியால் உடம்பு இளைத்தது; இப்படியு் மொரு கஷ்டம் நேரக்கடவதோவென்று வயிறுபிடிக்கிறார். தருவிக்க என்பதற்கு 'கொடுக்க' என்று தன் வினைப்பொருள்கொள்க. போனாய் என்பதை வினைமுற்றாகக் கொள்ளாமல், போனவனே! என விளையாக்கொள்ளாதுத் தருமனக்கொள்க. கண்கள் சிவந்தாய்—'சினைவினை சினையொ டும் முதலொடுஞ்செய்யும்' என்ற நன்னூற் சூத்திரமுணர்ச்சு. .... (4)

248 பற்றாநடுங்கமுன்பாஞ்சசன்னியத்தை வாய்வைத்தபோரேறே * என் சிறுறாய்சிங்கமேசீதைமணாளா சிறுக்குட்டச்செங்கண்மாலே * சிற்றுடையுஞ்சிறுப்பத்திரமு ம்வைக்கடிலின்மேல்வைத்துப்போய் * கற்றயரோடேகின்றுகள்மேய்த்துக் கலந்துடன்வந்தாய்போலும். (5)

மூன்	(பாரதப்போர்செய்த) மூற்காலத்தில்	நீ—;
பறநூர் நடுக்க	(உளது உயிர்போன்ற பாண்டவர்	சிறு ஆடையும் { உள் பருவத்துக்குத்தக்க) சிறிய
பாஞ்சசன்னியத	களுக்குப் பகைவரான துரியோ	{ திருப்பரிவட்டமும்
தை வாய்வைத்த	தனையார் நடுங்கும்படி சங்கத்	சிறு பத்திரமும் { குத்துடைவாளுமாகிற இவற்றை
போ ஏறே	தைத் திருப்பவள்துதில் வைத்து	இவை { (காட்டுக்குப் போகையிலுள்ள விரைவானே)
எர் சிறு ஆயா	ஊதின போர் செய்யலுற்ற காளை	கட்டிலின்மேல் { (கண்வளர்ந்தருளின) கட்டிலின்
செங்கமே	போன்ற கண்ணபிரானே!	வைத்து போய் { மேலேவைத்து மறந்துபோய்
சூத மன்னா	{ எனக்கு விதேயனாய் சிறிய இடைப்	கன்று ஆயிரோடு { கன்றுமேய்க்கிற இடைப்பிள்ளை
சிறு குட்டன்	பிள்ளைகளுள் சிவ் கக் குட்டி	ருடனே
	போன்றுள்ளவனே!	கன்றுகட மேய்த்து —கன்றுகட மேய்த்துவிட்டு
	(இப்படியிருக்கச் செய்தேயும்)	(மீண்டு மாலைப்பொழுதிடே)
செக் கன் மாலை	{ செந்நாமரை மலர்போன்ற கண்ணை	கலந்து உடன { (அந்த தீயனோய்நாம் பி = 30
	யுடைய ஈர்வெச்சுவராக வளங்கு	கனோடு) சுகந்தகாரது
	மரணே!	நீ வந்தாய் போலும் —(விட்டுக்கு) 20 சாய்ந்து)

* * *— திருவள்ளு ந லொகுவல்லு — உலாணாஹி வாணவா: ” [“தவிஷதந்நம் ந போக்தவ்யம்—பாண்டவாந் தவிஷஸே ராஜந்”] என்று கண்ணபிரான் தானே அருளிச் செய் தமையால், துர்யோதனாதிகள் பாண்டவர்களுக்குப் பகைவராயினும் இவன்றனக்கே பகைவராகச் சொல்லப்பட்டனர்; உயிர்வேறல்வாஸமயாலே, நடுங்கு—“ஸவ்யோஷோயாத-2 ராஷாணாம் ஹாப்யாமி ஷ்ஷாரயத” என்ற கீதையை நினைக்க. சிறுக்குட்டன் + செங் கண்மால் = சிறுக்குட்டச் செங்கண்மால்; “சிலவிகாரமாடியுயர்தினை” என்பது நன்னூல். சிறுக்குட்டன்—சிறுகுட்டனே! எனவிளித்தவாறு; “இம்முப் பெயர்க்கண் இயல்பம் எய்யு, இக, சீட்சியு முருபாம மன்னே” என்பதும் நன்னூல் சிறுப்பத்திரம்—சிறிய கத்தி; “பத்திர மிலை வனப்புப் படை நன்மை சிறகே பாணம்” என்பது நிகண்டு. பின்னிரண்டடிகளின் கருத்து:—நீ கன்றுமேய்க்கக் காடு செல்ல நினைத்தபோது நான் உனது உச்சீயத்தைப் படை வினையாட்டுக்கு உபகரணமான சொட்டைக்கத்தியையும் தாச்செய்தேயும் நீபோகையிலுள்ள வினையாலே அவற்றைக் கட்டிலிலேயேவைத்து மறந்துவிட்டுக் காட்டுக்குப்போய் இடைப் பிள்ளைகளோடொருக்கக் கன்றுகளை மேய்த்துவிட்டு மாலைப்பொழுதானவாறே அப்பிள்ளைகளோடு கூடவே ‘இவன் இவர்களிலே ஒருவன்’ என்றே நினைக்கும்படிவந்து சேர்ந்தாயன்றே என்று உகக்கிறான்; மேல் பீதாம்பரமும் உடைவாளும் கையிவிருந்தால் வைலகூண்யற் தோற்றமும் என்பது உட்கருத்து. .... (5)

249 அஞ்சுடராழியுன்கையகத்தேந்தும் அழகார்போய்கைபுத்து *
நஞ்சமிழ்நாகத்திலேடுபணங்கவம் நானுயிர்வாழ்ந்திருந்தேன் *
என்செய்யவேன்னவயிறுமறுக்கினாய் ஏதுமோரச்சமில்லை *
கஞ்சன்மனத்துக்குகப்படைவேசெய்தாய் காயாம்பூவண்ணஞ்சோண்டாய். (6)

அம் சடா ஆழிகை	அழகிய ஒளியையுடைய திருவாழ்	நான் உயிர் வாழ் { நான் தவிர்கிறதேன்;
அந்தது ஏந்தும்	யுழவாழைத் திருக்கையிலே நரி	து இருந்தேன் {
அழகா	யுழவாழைத் திருக்கையிலே நரி	எர் செய்ய என்னை { எதுக்காக என்னை இப்படி வாயி
	யுழவாழைத் திருக்கையிலே நரி	வாயி மறுக்கினாய் { குழிப்பச் செய்தோய்
நீ—!	யுழவாழைத் திருக்கையிலே நரி	எதும ஒர் அச்சம் { உனக்குக் கொஞ்சமும் பயமி
பெய்கை புக்கு	{ (காலியன் கிடைய) பொய்கையிலே	இல்லை { மீட்டையே;
	போய்ப்புழுது	காயம்பூவண்ணம் { காயம்பூப்போன்ற மெல்ல பண்டத
	(அரவிடத்தின்)	கொண்டாய் { தவனே!
நஞ்சு உமிழ் நாகத்	{ விஷத்தை உமிழ்நின்ற காலிய	கஞ்சன் மனத்துக்கு { கட்டிலுடைய மாண்டாக்கு
திலேடு பிணங்கவு	{ தோற் சண்டை செய்தபோது	உகப்பனவே { உகப்பா யுராவதைப்பே
		செய்தாய் { செய்யா கன்றாய்.

***—முதலடியில் ‘உன்’ என்றது—வார்த்தைப்பாடு; பொருளில்லை. கண்ண பிரானே! நீ அன்றொருகால் காளியன் பொய்கை கலங்கப் பாய்ந்திட, அவன் தன் உடலாலே உன்னை இறுக்கக்கட்ட அதை உதறிப்பொகட்டு அவனுச்சியின் மீதேறி அவன் வாலைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்று தினைத்து அவன் வாயாலே ரத்தம் கக்கும்படி ஆடி இப்படியாய்க் கொண்டு அந்நீயோர்யம் பிணங்கினபோது நான் உயிர்தரித்திருக்கப் பட்டபாடு பகவானறியும்; நீ யோவென்றால் இறையு மஞ்சுகிறிலை; உன்னைக்கொல்ல ஸமயம் பார்த்திருக்கின்ற கமலன் தன் மனோரதம் கிறைவேறப்பெற்று மகிழும்படியாகச் காட்டுச்சென்று கண்ட விடமெங்குந் திரியாநின்றாய்; இப்படியானே நினைத்தால் என் வயிறு குழம்புகின்றது; இப்படி என் குடலைக் குழம்புவதனால் நீ பெறுமபேறு என்னோ? அறிகிலேன் என்கிறார். [காயம்பூ இத்யாதி] இவ்வடிவின் பெருமையை நினைக்கிறாயிலையே! என்றவாறு. ‘வேண்டினபடியாகிறது, இவ்வடிவுக்கு ஒரு வைகல்யம் வாராமல் பிழைக்கப் பெற்றேனே யென்கை’ என்பது—ஜீயருரை. மறுக்கினாய் என்பதற்கு ‘மறுக்குகின்றாய்’ என்றும், செய்தாய் என்பதற்குச் ‘செய்கின்றாய்’ என்றும் நிகழ்காலப் பொருள்கொள்ளல் தரும்; இது வழவமைதியின் பாற்படும்: “விரைவினு மிகவினுந் செளிவினு மியல்பினும், பிறழவும பெறுஉமுக் காலமு மேற்புழி” என்றார் நன்னூலார். .... (6)

250 பன்றியுமாமையுமீனமுமாகிய பாற்கடல்வண்ணவுன்மேல் *
கன்றினுருவாகிமேய்புலத்தேவந்த கள்ளவசரர்தம்மை *
சென்றுபிடித்துச்சிறுக்கைகளாலே விளங்காயெறிந்தாயபோலும் *
என்றுமென்பிள்ளைக்குத்தீமைசெய்வார்கள் அங்ஙனமாவார்களே. (7)

பன்றியும் ஆமையும் மீனமும் ஆகிய	மஹாவராஹமாயும் மதல்யமாயும் திருவாவதித்தரு	(அவன் சேஷ்டையாலே அவனை அஸூரனென்றறிந்தது)
பால் கடல் வண்ணு	பாற்கடல்போல் வெளுத்திருந் துள்ள திருமேனியையுடைய வனே!	செனது சிறு கைக ளாலே பிடித்து
உன் மேல்	உன்னை நலியவேணுமென்ற என் னத்தினால்	விளங்காய் ஏறிந் தாய் போலும்
கன்றின் உரு ஆகி	கன்றின் உருவத்தை யெடுத்துக் கொண்டு	என் பிள்ளைக்கு திமைசெய்வார்கள்
மேய்புலத்தே வந்த	(கன்றுகள்) மேயும் நிலத்தில் வந்து கலரத்	எனனும் அங்ஙனம் ஆவாகள்
கள்ளம் அசரர்	கருந்திரிமனான அஸூரனை தமமை	என்றைக்கும் அவ்விளவும் கன்றும் போலே நடுத்தபுபோகக் கடவா கள்.

***—‘பாற்கடல்வண்ணு’ என்றது—கருஷ்ணவதாரத்தில் நிறத்தைச் சொன்னபடியன்று; ‘பாலின் நீர்மை செம்பொனீர்மை’ என்ற பாட்டிற் சொல்லியபடி—ளாற்விசர்சளான க்ருதபுக புருஷர்களுடைய ருசிக்குத் தக்கபடி திருமேனிநிறத்தையுடையனாய்க் கொண்டு அவர்களைக் காத்தருளினவாற்றைச் சொல்லுகின்றதென்க; இனி, ‘பார்க்கடல்வண்ணு’ என்று பாடமாகில், பார் [பூமி] சூழ்ந்த கடல்போன்ற [கறுத்த] நிறத்தையுடையவனே! என்று பொருளாய் இவ்வவதாரத்தின் நிறத்தையே சொல்லிற்றாகலாம். கன்றினுருவாகி வந்த அசுரன் [வத்ஸாஸூரன்] ஒருவனுதலால் ‘அசுரன்னை’ என்று ஒருமையாகச் சொல்லவேண்டியிருக்க, அங்ஙனஞ் சொல்லாது ‘அசுரர்தம்மை’ என்று பன்மையாகக் கூறினது—பால்வழுவமைதியின் பாற்படுமென்க; “உவப்பினு முயர்வினுஞ் சிறப்பினுஞ்

சேறலினும் இழிப்பினும் பால்திணை இழுக்கினுமியல்பே” என்றார் நன்னூலார்; கோபத்தினால் பன்மைப்பால் ஒருமைப்பாலாதலேயன்றி ஒருமைப்பால் பன்மைப்பாலாதலும் உண்டென்பது ஒருசாரார் கொள்கை; சிறியதிருமடலில், “அருகிருந்த மோரார் குடமுருட்டி முன் கிடந்த தானத்தே, ஓராதவன்போற் கிடந்தாணக் கண்டவனும், வாராத்தான் வைத்தது காணன் வயிறுதடித்திங், காரார் புகுதுவார் ஐயரிவால்லால், நீராயிதுசெய்திர் என்றோர் நெடுங் கயிற்றால், ஊரார்களெல்லாருங்காண உரலோடே, தீராவெருளியளாய்ச் சிக்கலா ஆர்த் தடிப்ப, ஆராவயிற்றினோடற்றுதான்” என்றவழித்து: ‘ஐயர்’ ‘நீராம்’ என்று ஒருமைப்பால் பன்மைப்பாலாக அருளிச்செய்துள்ளமையும், ‘தீராவெருளியளாய்’ என்றமையால் இதுக்கு அடி கோபமென்பதும் இங்கு உணரத்தக்கது. “உண்ணிலா வியவைவரால்” என்ற பதிகத் திலும் மற்றும் பல விடங்களிலும் ஐம்பொறிகளை ‘ஐவர்’ என உயர்திணையாற் கூறியது, இழிப்பு பற்றிய திணைவழுவமைதி என்றும்போலக்கொள்க.

கண்ணபிரானே! உன்னை நலியவந்த வத்ஸாஸுரணையும் சபித்தாஸுரணையும் அநாயாஸமாக முடித்தவனன்றோ நீ—என்று யசோதைசொல்ல. அவன் ‘ஆம்’ என்ன அதைக்கேட்ட யசோதை மனமகிழ்ச்சி ஒருபங்கத்திலும் வயிற்றொரிச்சல் ஒருபங்கத்திலுமாய் ‘என்னுடைய பிள்ளைக்குத் திணைசெய்யக் கருதுமவர்’ என்றும் அப்படியே மாளக்கடவர்கள்” என்று கைநெரித்துச் சாபமிடுகிறான் சுற்றடியால். .... (7)

251 கேட்டறியாதனகேட்கின்றேன் கேசவாகோவலரிந்திரற்கு *
காட்டியசோறுங்கறியுந்தயிரும் கலந்துடனுண்டாய்போலும் *
ஊட்டமுதலிலேனுன்றனைக்கொண்டு ஒருபோதுமெனக்கரிது *
வாட்டமிலாப்புகழ்வாகதேவா உன்னையஞ்சுவன்னுத்தொட்டும் (8)

கேசவா	—கண்ணபிரானே!	(இப்படி உண்ணவல்ல பெருவயிற்றொருண உன்னை)
கேட்டு அறியாதன	உன விஷயமாக இதுவரை நான்	உன்னை
கேட்கின்றேனே	கேட்டறியாதவற்றை தின்றுக்கிட	ஊட்டமுதல்
	கட்பெற்றேனே;	இலேன்
அவற்றிற் றொன்று சொல்லுகின்றேன் கேள்;	உன் தன்னை	கைமுதல் எனக்கிலை;
கோலாந் திரகி	கோலாந் திரகி இக்கிரைப் பூஜிப்ப	கொண்டு ஒருபோ
ரற்று காட்டிய	தற்காக அனுப்பிய	தும் எனக்கு அரிது
சோறும் கறியும்	சோறறையும் அதுக்குத்தக்க கறி	வாட்டம் இலா
தயிரும்	மையும் தயிரும்	புகழ் வாகதேவா
உடன கருது	ஒன்றுசேரக் கருது உடனடவ	இன்று தொட்டும்
உடையபோலும்	என்றோ நீ;	உன்னை அஞ்சவன்

* * *—திருவாய்ப்பாடியில் ஆயர்களுல்லாருங்கடி மழையின் பொருட்டாக இந்திரன் ஆராதித்தற்கென்று வழக்கப்படி சமைத்தசோற்றைக் கண்ணபிரான் ஒருகால் அவனுக்கு இடாதபடி விலக்கிக் கோவர்த்தனமலைக்கு இடச்சொல்லித் தானே ஒரு தேவதாரூபங்கொண்டு அமுதுசெய்கின்றென்ற வரலாற்றைப் பவச்சொல்லக் கேட்டுணர்ந்த யசோதைப் பிராட்டி அக்கண்ணனை நோக்கிப் ‘பிரானே! நீ இங்ஙனே செய்தாயோதான்’ என்ன; அவனும் மறுமாற்ற முறையாதொழிய “பாசன நல்லன பண்டிகளாற் புகப்பெய்த * அட்டுக்குவிசோற்றுப் பருப்பதமுற் தமிழ்வாலியும் நெய்யளறுமடங்கப் பொட்டத்துற்றின உனக்கு நான் நாடோறு மவ்வளவு சோற்றையூட்டி வளர்க்கைக் கீடான கைச்சரக்கற்றவளாகையால் இனி உன்னை எவ்வாறு வளர்க்கக்கடவதென்று மிசவுபஞ்சாசினிறே நென்கிறுளென்கை. முதல்—கைமுதல்; மூலத்ரவ்யம் என்றபடி. .... (8)

- 252 திண்ணர்வேண்சங்குடையாய் திருநாள் திருவோணமின்றேழுநாள் * முன்
பண்ணைர்மொழியாரைக்கூவிமுனையட்டிப் பல்லாண்கூறுவித்தேன் *
கண்ணலஞ்செய்யக் கறியுங்கலத்ததரிசியுமாக்கிவைத்தேன் *
கண்ணுநீர்நாளைத்தொட்டுக்கச்சன்றின்பின்போகேல் கோலஞ்செய்திங்கேயிரு. (9)

திண் ஆர் வெண் சங்கு உடையாய்	திண்மைபொருநதிய வெண் சங் கத்தைத் திருக்கையில் ஏறதியுள் வவனே!	கண்ணலம் செய்ய	திருவோணத்தினன்று திருக்கலய ணம் செய்வதற்கு
கண்ணு	—கண்ணுபிரானே!	கறியும் அரிசியும்	கறியமுதுகனையும் அமுதுபழைய
திருநாள் திரு	நீ பிறந்த திருநகைத்திரமாயி திரு	கலத்தது ஆக்கி	புழை பாத்திரங்களில் சேமித்து
ஒணம் இன்று	வோண நகைத்திரம் இறறைக்கு	வைத்தேனே	வைத்திருக்கின்றேன்;
ஏழுநாள்	ஏழாவது நாளாகும்;		நீ—;
	ஆதலால்,	நாளைத் தொட்டுக் கண	நாளைமுற்றுகொண்டு கன்றுகளின்
முன் பண ஏர்	முதல் முதலாகப் பண்ணோடே	நின்பின்போகேல்	பிணனை காட்டுகருப் போக
மொழியாரை கூவி	கூடின அழகிய பேச்சையுடைய		வேண்டா;
முனைஅட்டி பல	மாதர்களை யழைத்து அங்குரா	கோலம் செய்து	உன் வடிவுக்குத்தக்க அலங்காரங்
லாண்டு கூறுவித்	ரோபணம் பண்ணி மங்களாசா	இங்கே இரு	களைச் செய்துகொண்டு இந்ந
தேன்	ணைமும் பண்ணுவித்தேன்;		அகத்திலேயே இருக்கக் கடவா
			பாக.

* * * —திண்ணர்-சத்ருநிரஸநத்தில் நிலைபேராமல் நின்று முழங்கும் திண்மையைச் சொல்லுகிறது. யசோதைப்பிராட்டி கண்ணனைநோக்கி இப்பாசரஞ் சொல்லியது-விசாகா நகைத்திரத்தினன்று என்றுணர்க. பண்-இசைப்பாட்டு. இற்றைக்கு ஏழாவது நாளாகிய உன் ஜம்மநகைத்திரத்தில் உனக்கு விசேஷமான மங்களாகாரியங்களைச் செய்வதற்காக இன்று ஊரிற் பெண்களை யழைத்து உதஸுவத் தொடக்கஞ் செய்வித்து மங்கலப் பாட்டுக்களையும் பாடுவித்தேன்; அன்றைக்கு வேண்டிய வஸ்துக்களையும் இப்போதே லித்தப்படுத்தி வைத்திருக்கின்றேன்; ஆகையால் இனி நீ சாதித்தொழிலைத் தவிர்த்து உதஸவனிகாஹமேபோல் உன்னை அலங்கரித்துக்கொண்டு இவ்விடத்திலேயே வீற்றிரு என்று யசோதைப்பிராட்டி வேண்டுகின்றாள். முனையட்டுதல்-கல்யாணங்கமாக நவதானியங்களைக் கொண்டு பாலிசை வைக்கை, கண்ணலம்--மருஉமொழி. ... .. (9)

- 253 புற்றரவல்குலசோதைநல்லாய்ச்சி தன்புத்திரன்கோவிந்தனை *
கற்றினம்மேய்த்துவரக்கண் சேந்தவள் சற்பித்தமாற்றமேல்லாம் *
சேற்றமிலாதவர்வாழ்தரு தேன்புதுவைவிட்டுசித்தன சோல் *
கற்றிவைபாடவல்லார் கடல்வண்ணன்கழலிணைகாண்பார்களே. (10)

புற்று அரவு அருகல் அசோதை நல ஆய்ச்சி	புற்றிலே வளர்கின்ற பாம்பின படத்தை ஒத்த அல்குலையுடைய ளாய் யசோதையென ளும் பெய ரையுடையளாய் பிணைநிறத்தில நளமையையுடையளான ஆய்ச்சி யானவள்	கற்பித்த	நியமித்துக்கூறிய
சன் புத்திரன் கோவிந்தனை	தன் மகனான கண்ணுபிரானே	மாற்றம் எல்லாம்	வார்த்தையையெல்லாம்;— அரு
கன்றுஇனம் மேய்த்துவர கண்டு	கன்றுகளின் நிரனைக் காட்டிலே மேய்த்துவிட்டு மீண்டு வரக	சேற்றம் இலாதவா வாழ்தரு	யையற்ற ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் வாழ்மிடமான
உகரது	கண்டு மனமிகிழந்தது	தென் புதுவை	அழகிய ஸ்ரீ விஷிபுத்தூராகரு நிர
அவர்	அவையசோதை	விட்டுசித்தன சோல்	வாஹகரான பெரியாழ்வார் அரு
அம்மகனைக்குறித்து இன்னபடி செய் எனது		இவைகற்று பாட வல்லா	ளிச்செய்த இப்பாசரங்களை ஆசார்ய முகமாக ஒதி வாயாரப் பாடவல்லவர்கள்
		கடல் வண்ணன்	கடல்போன்ற நிறத்தான எம்பெரு
		கழல இணை	மானுடைய திருவடியிணைகளை
		காண்பார்கள்	கண்டு அநுபவிக்கப்பெறுவார்கள்.

* * *—கற்பித்த மாற்றம்—இத்திருமொழியில், மூன்றாம் பாட்டிலும் ஒன்பதாம்பாட்டிலும் நியமித்தவாறு காண்க. வாழ்தரு=தரு-தனை வினை. .... (10)

அடிவரவு—சீலை கன்னி காடு கழி பற்றார் அஞ்சுடர் பன்றி கேட்டு திண்ணார் புற்று தழை.

மூன்றாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

மூன்றம்பத்து—நான்காம் திருமொழி, தழைகளுந் தொங்கலும்.

அவதாரிகை:—கீழ்த்திருமொழியில் ஒன்பதாம்பாட்டில் யசோதை நியமித்தபடியே கண்ணபிரானிருந்து அவ்வேழுநாளும் கடந்தவாறே பண்டுபோலக் காட்டுக்குப்பேய் அங்கு ஆகிரை மேய்த்த மகிழ்ச்சியாலே தன்னை வகைவகையாக அலங்கரித்துக் குழுவாதுவது இசைபாடுவதாய்க்கொண்டு தன்தோழன்மாருடன் பெரிய ஓலக்கமாகத் திருவாய்ப்பாடியேற மீண்டுவருங் கோலத்தைக் கண்ட இடைப்பெண்கள் அக்கண்ணபிரான் திறத்தில் காமமுற்றவாற்றை ஆழ்வார் தம்மை அப்பெண்களாகப் பாவித்துப்பேசி இனியராகிறார்—இத்திருமொழியில். இதில் முதற்பாட்டு-ஆழ்வார் தாமான தன்மையில் அருளிச்செய்ததென்க.

254 தழைகளுந்தொங்கலுந்ததுப்பியெங்குந் தண்ணுமையெக்சம்மத்தளிதாழ்ப்பீல் *

குழல்களுங்கீதமுமாகியெங்குந் கோலிந்தன்வருகின்றகட்டங்சண்டு *

மழைகொலோவருகின்றதென்றுசொல்லி மங்சைமார்சாலகவாசல்பற்றி *

நுழைவனாநிற்பனாகியெங்கும் உள்ளம்விட்டுணைமறந்தொழிந்தனரே.

(1)

சொல்லுமொழி	பொருள்	மொழிகளில் ஒரு	‘மேக மழைமொழிதான் (தரை
சுவை எவகூர்	கன நாற்புறங்களிலும் நடைபுது	கொத்து என்று	மேலே நடந்த) வருகின்றது’
ததும		சொல்லி	என்று உரையேகிறது
தண்ணுமை எக்சம்	மருதங்ககனமும் ஒரு தந்திரியை	சாலகம் வாசல்பற்றி	ஜாக்கரந்தரங்களைச் சென்றுகிழி
மத்தளி	புண்டிய மாதனிடாதயங்களும	நுழைவனா நிற்ப	வியாமோவததாலே சிலா மேல
தாழ்ப்பீல் குழலக	பெரிய விசிற்களும் இலைக்குழல்,	னா ஆகி	வியுவதாகச் சாலக வாசல்வழியே
னம் கீதமும எங்	வேய்க்குழல் என்ற குழல்களும்		தழையப்புகுவாரும்,
கும ஆகி	இவற்றின் பட்டுக்களும் எவகூர்		சிலா குருஜரபயத்தாலே
	நிறைய		நிகைத்து நீதபாருமாகி
இந்த வந்தவேசத்துடனே		எங்கும்	{ கண்ணபிரான் நடந்த வழி முழுவ
கோலிதன் வரு	கண்ணபிரான் கனறுமேய்த்து		{ தும்
கின்ற கூட்டம்	மட்டு வருகின்ற பெரிய திரு	உள்ளம் விட்டு	தங்கள் நெஞ்சைப் பரக்கவிட்டு
கூட்டு	வோலக்கத்தப்பாத்து	உண் மறந்தொழிந்	ஆஹாரத்தையும் மறந்துவிட்டார
மங்கைமார்	யுறிகளான இடைப்பெண்கள	தனர்	கள்.

கண்ணபிரான் கன்று மேய்த்துவிட்டுத் தன்னோடொத்த நிறத்தனரான ஆயிரந்தோழன் மாருடன் கூடிப் பற்பல பீலிக்குடைகள் விசிறிகள் வாத்தியங்கள் முதலிய ஸம்பரமத்துடன் வருகின்றவாற்றைக் கண்ட யுவதிகள் ‘இவை மேகங்கள் திரண்டுருண்டு வருகின்றனவோ’ என்று தமயிலே தாம் சொல்லிக் கொண்டு இவனை இடைவிடாது காண்கைக்காரத் தந்தம் மாளிகைகளில் சுவாகூழ்வார்த்தாளிலே நின்று காணலுற்று, கண்ணனுடைய அழகின் மிகுதியைக் காணக்காணப் பவசைகளாய், நின்றவிடத்தில் நிற்கமாட்டாமல் சிலர் அபிகிவே சாதியத்தால் கண் கலங்கிச் சாலக வழியாக வெளிப்புறப்பட முயல்வாரும், சிலர் மாமி மார் முதலியோருக்கு அஞ்சி அவ்விடத்திலேயே நிகைத்து நிற்பாருமாய் இப்படி தந்தம் நெஞ்சுகளையிழந்து ஆஹாரவிருப்பத்தையும் மறக்கப் பெற்றார்கள் என்பதாம். .... (1)

- 255 வல்லிநுண்ணிதழன்னவாடைகொண்டு வசையறத்திருவரைவிரித்துடுத்து *
பல்லிநுண்பற்றுகவுடைவாள்சாத்திப் பணைக்கச்சுந்திப்பலதழைநடுவே *
முல்லைநன்னறமலர்வேங்கைமலரணிந்து பல்லாயர் குழாநடுவே *
எல்லியம்போதாகப்பிள்ளைவரும் எதிரின்றங்கினவனையிழவேல்மினே. (2)

பின்னே வல்லி நுண் இதழ் அன்ன ஆடை கொண்டு நீரு அரை வரை அற விரித்து உடுத்து	நந்தகோபர் மகனான கண்ணன், கற்பகக்கொழிபினது அட்பமான இதழ் போன்று ஸாகுமாரமான வல்தரத்தைக்கொண்டது தனது திருவரையிலே ஒழுகுக விரித்துச் சாத்திக்கொண்டு	நல் நறு முல்லை மலர் வேங்கை மலர் அணிந்து	அழகியதும் பரிமாள் முள்ளதமான முல்லைப்பூவையும் வேங்கைப் பூவையும் தொடுத்து மாலையாகச் சாத்திக்கொண்டு
பணை கச்சு உந்தி	அத்தனமேல் பெரிய கச்சுப்பட்டையைக் கட்டிக் கொண்டு அகன்மேல்	பல் ஆயர் குழாம் நடுவே பல் சமை நடுவே	பல இடைப்பிள்ளைகளுடைய கூட்டத்தின் நடுவில் பல மயில்தோகைக்குடைய சிழுவிலே
உடை வான் பல்வி அன் பறது ஆக சாத்தி	கத்தியை பல்லியானது சுவரிலே இடைவெளியறப்பறநிக் கிடக்கு மடபோலே நெருங்கச் சாத்திக் கொண்டு	எல்லி அமடோது ஆக வரும் அங்கு எதிர் நின்று வளை இரம் இழவேல்மின்	லாயம் ஈந்தயாகாந்திலே ஒருவன்; அவன் வரும் வழியில் எதிராச்சென்று கை வளைகிற இழவாதே கொள் ருங்கன்.

தோழிமார் ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லிக்கொள்ளும் பாசரம் இது. தோழிகாள் ! இவ்வூரில் ஒரு பின்னே உன்ன என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமே, அவன் நல்ல நல்ல ஆடையைச் சாத்திக்கொண்டு கச்சுங்கத்தியுமாகத் தனது தோழன்மாருடன் மஹாஸம்பம்மாக மாலைப்பொழுதாகிய இப்பொழுதிலே இச்சேரியேற வரப்புகாநின்றான்; அவன் வருமழகைக் காணவிரும்பி வழியில் அவனை யெதிர்கொண்டு நின்றவர்களில் ஒருத்தரும் வளையிழுவாதாரில்லை; நீங்களாகிலும் ஜாகரங்கதைபுடனிருந்து உங்கள் கைவளைகளை நோக்கிக் கொள்ளுங்கள் என்று ஒருத்தி தன் தோழிகளுக்கு எச்சரிக்கை கூறுகின்றனளென்க. வளையிழக்கைக்கு அடியென்? என்னில்; * ஸாசூநார் மந்தமந்தமதனான அவனைக் கண்ணுற்கண்ட மாத்திரத்திலேயே பெண்களுக்கு விசேஷமான வியாமோஹம் பிறக்கும்; அதற்கு ஏற்றபடி அவனோடு மிக்கை அவர்களுக்கு அரிது; அதனால் கூடுணைகூடுணை உடல் இளைக்கும்; உடனே கைவளைகள் கழன்று விழும் என்றனிக. பல்லிநுண்பற்றுக—இவ்வுடைவாள் கச்சுப்பட்டையுடன் கூடவே பிறந்த தத்தனை யொழிய வைத்துக்கட்டினதல்ல என்று தோற்றுமபடிக்கு உவமை யென்க. உடைவாளாவது—அதிகாரி புருஷர்கள் எப்போதும் இடுப்பிலேயே அணிந்துகொண்டிருக்குங்கத்தி.

- 256 சரிகையுந்தேறிவிலுலுச்செண்டுசோலும் மேலாடையுந் தோழன்மாரகோண்டோட *
ஒருகையாலொருவன்றன் தோளையுன்றி ஆகிரையினம்மிளக்குறி ததச்சங்கம் *
வருகையில்வாடியுள்ளிகண்ணன் மஞ்சளும்மேனியும்வடிவுங்கண்டாள் *
அருகேநின்றோளென்பெண்ணோக்கிக்கண்டாள் அதுசண்டிவ்வுரோன்று
புணாக்கின்றதே. (3)

தோழன்மார் சரிகையு புதர் விலுலும் செண்டு சோலும் தோ ஷ்டையம்	தன்னோராயிரம் பின்னேகள், உடைவாளையும் சுண்ணிலையும் பூச்செண்டு கோளையும் உத்தரீயத்தையும்	கொண்டு ஓட ஒருவன் தனதோளை ஒரு கையால் ஊன்றி ஒரு கையால்	கையிறகொண்டு பின்னே வேவித்து வர, ஒரு உயிர்த்தோழனுடைய தோளை ஒரு திருக்கையினால் அவலம்பித கூக்கொண்டு மற்றொரு திருக்கையினால்
---	--	--	---

ஆ நிரை இனம்	கைகழியப்போன பசுக்களின் திரள்	கண்டான்	முதலில் எல்லாரும் பார்க்கிறுப்
மீன குறித்த	திரும்பி வருவதற்காக ஊதவே		போல் பார்த்தான்;
சங்கம்	ண்டிய சங்கை	(பிறகு, அபூர்வ வஸ்து தாசநமாயிருந்தபடியால்)	
(ஊன்றி)	எதிக் கொண்டு	நோக்கி கண்டான்	கொஞ்சம் குறிப்பாகப்பார்த்தான்;
வருகையில்	மீண்டு வருமளவில்	அது கண்டு	அவ்வளவையே நிமித்தமாகக்
வாடிய	வாட்டத்தை அடைந்தன		கொண்டு
பிரை கண்ணன்	பூநீக்குந்தனை கிசோரனுடைய	இ ஊர்	இச்சேரியிலுள்ளவர்கள்
மஞ்சளும் மேனியும்	பறமஞ்சள் மயமான திருமேனி	ஒன்று புணர்கின்	அவனுக்கும் இவளுக்கும் அடியோ
வடிவும்	யையும் அவயவமுதாய சோ	றது	மடலாத ஒரு ஸம்பந்தத்தை
	பையையும்		யேறிட்டுச் சொல்லுகின்றனர்;
அருகே நின்றான்	அவனுக்குச் சம்பதிலி நின்ற		இதற்கு என்செய்வது!
என பெண்	கொண்டிருந்த என்மகள்		

* * *—சுரிகை—‘உமரிகா’ என்ற வடசொல் திரிபு. தேறிலில்—கல் முதலியவற்றைச் செலுத்தும் சிறுவில். செண்டுகோல்—துனியில் பூஞ்செண்டு கோத்துள்ள விவாஸதண்டம். நிரை என்றாலும் இனம் என்றாலும் கூட்டமே பொருள்; இதனால் எண்ணிறந்த பசுக்களை மேய்த்தவாறு தோற்றும். தூரத்திற்குச் சென்ற பசுக்கள் அணுகுவதற்கும் மேய்கைக்கும் பக்கங்களில் விவகாமைக்கும் மற்றுஞ் சில காரியங்களுக்கும் ஸூசகமாகக் கண்ணபிரான் வசைவகையாகச் சங்கு ஊதுவன் என்க. இப்பாட்டின் கருத்து;—ஒரு பெண்பிள்ளையின் தாய் சொல்லும் பாசரம் இது. கண்ணபிரான் காட்டில் கன்றுகளை மேய்த்துவிட்டு, லீலோ பகரணங்களுந் கையுமான தனது தோழன்மாருடன் மீண்டுவரும்போது வழியில் நின்று கொண்டிருந்த என்மகள் முதலில் அவளைப் பொதுவாகப் பார்த்தான்; பிறகு ‘இவர்களில் இவனொருத்தன் விவக்ஷணனு யிருக்கின்றானே!’ என்று சிறிது உற்றுநோக்கினான்; உலகத்தில் அபூர்வ வஸ்துவைப் பார்ப்பவர்களுக்கெல்லாம் இது இயல்வே; நெஞ்சில் ஒருவகை ஆசையைக்கொண்டு பார்த்தானல்லவே; ஆயிருக்கச்செய்தோரும் ‘இவள் அவளை உற்றுநோக்கின ளாகையால் இவளுக்கும் அவனுக்கும் ஏதோ இருக்கின்றது’ என்று ஊரார் வம்புகூறுகின்றனர், இது தகுமோ? என்று முறைப்படுகின்றான். [மஞ்சளும்] கீழ் “பற்றுமஞ்சள் பூசி” என்றபாட்டின் உரையைக்காண்க. நின்றான்—முற்றெச்சம். “அது சொண் டிவ்வூ” என்ற பாட்டும் சிறக்கும்; “கண்டதுவே கொண்டெல்லாருங்கூடி” என்ற திருவாய்மொழியையுங் காண்க. ஊர்—இடவாகுபெயர்.

257 குன்றெடுத்தாநிரைகாத்தபிரான் சோவலனாய்க்குழவாழியுதி *

கன்றுகள்மேய்த்துத்தன் தோழரோடு சலந்துடன்வருவானெத்தேருவீற்சண்டு *
என்றும்வனையொப்பாரைநங்நாய் சண்டறியேனடிவந்துசாணாய் *
ஒன்றுநிலவானாகழன்று துகிலேந்திஎழுதியுமென்வசமல்லவே. (4)

நகராய்	பூநீதியை யுடையவனே!	கோவலன் ஆய்	{ இடைப்பிள்ளையாகப் பிறந்து
எழு	தோழி		{ (இந்திர பூதஜன விலக்க)
இவனை ஒப்பாரை	இவனைப் போன்றுள்ள வயக்கிழை		
எனதும்கண்டு	எனக் காலிலும் (நான்) பார்த்த	(பசிக்கோபத்தினால் இந்திரன் விடாமலும்	
அநியை	கிழை;	பெய்தித்தபோது)	
	(இவனே) ஒழுவதொடர்; (என்று	குன்று எடுத்தது	{ கோவாததன்மையை (குடையாக)
	ஒருத்தி தன் தோழியை	ஆ நிரை காத்த	{ எடுத்துப் பசுக்களின் திரை
வந்த காணாய்	அருமக்க, அவன் சிறிது தாம	பிரான்	{ ரக்தித்தருளின உபகாரகமும்
	ஸீகக, மேல தனக்குப் பிறந்த		
	விகாரதனஞ்ச் சொல்லுகின்றான்;—	குழல் ஊதி ஊதி	குழலைப் பலகால ஊதிக்கொண்டு

கன்றுகள் மேய்த்து	கன்றுகளை (காட்டில்) மேய்த்து	துகில் கழன்று வளை	(எனது அரையிலுள்ள) புடவை
தன் தோழரோடு	விட்டு	ஒன்றும் நில்லா	(அரையில் தங்காதபடி அவிழ்ந்தொழிய வைவனாகளும் சற்றும் நிற்கின்றனவிலலை;
உடன்கலந்து	கொண்டு	எந்து இன முலை	(என்னால்) சுமக்கப்படுகின்ற மேல்விய முலைகளும் என் வசத்திலே நிறைந்தன வில்லை.
தெருவில் வருவானை	இவ்விதிவழியே வருபவனுமான	யும் என் வசம்	
கண்டு	கண்ணிராரை நான் கண்டவன	அல்ல	
	லீலே		

* * * —“பிரான்” என்றவிடத்தும் இரண்டனுருபுகூட்டுக கண்ணபிரானெழுந்தருளுந்தெருளில் நின்றுகொண்டிருந்த ஒரு பெண்பிள்ளை ஸம்பரம் விசேஷத்துடனே வருகின்ற கண்ணாக்கண்டு இவ்விவசூணை வ்யக்தியை நம தோழியுடன் கண்டுகளிக்கவேண்டுமெனக் கருதி, விட்டிடுவாள் கிடப்பாளொரு தோழியைநோக்கித் “தோழி! இதுவரை நம்மாற் காணப்பட்டுள்ளவர்களில் ஒருவரையும் ஒப்பாகச் சொல்லப்பெறாத ஒரு விவசூணை புருஷன் இங்ஙனே வருகின்றான், சடக்கெனவந்துகாணாய்” என்றழைக்க, அவள் ‘அவன் யார்? எக் குடியிற் பிறந்தவன்?’ என்றாற்போன்ற சில கேள்விகேட்டுக்கொண்டு வரத் தாமஸிக்க, அதற்கு அவள் ‘ஒருவன் இவ்விடைச்சேரியில் வந்து பிறந்து பற்பல அதிமானுஷ சேஷ்டிதங்களைச் செய்துள்ளனென்று கேட்டுள்ளோமே, அக்கண்ணபிரான்காண்’ என்ன; அதை அவன் கேட்டு ‘அவன் அத்தனை விவசூணானோ?’ என்ன, அதற்கு அவள் ‘பேதாய்! இவன் விவசூணைவலகுகில் யான் இவ்வாறு விகாரமடைவேனோ? பாராய் தோழி! அரையில் துகில் தங்களிலலை, கையில் வளைநிற்கவில்லை, முலைகள் என்னியமனத்திற்கு உட்பட்டு நடக்கவில்லை [“என்கொங்கைகளிந்து குமைத்துக் குதுகலித்து ஆவியை ஆகுலஞ்செய்யும்” என்றபடி;] இன்னும் என்னாகவேனுமென்கிறாள். (இரண்டாமடியிறுதியில்) கண்டு—எச்சத்திரிபு; காண என்றபடி. ஏழ்—தோழி. இவ்விவசூண்புருஷனைக் காணப்பெறாதகுறை ஒன்றுண்டுனக் கென்பாள் ‘நங்காய்’ என்று விளக்கின்றாளென்க. இவனைக்கண்டவுடனே தன் மனோதம் பவிக்கப்பெறுமையால் உடல் இளைக்கத்தொடங்கவே துகிலுமவளையுங் கழலப்புச்சன .... (4)

258 சுற்றினிருயர்தனழசுளிடச் சுருள்பங்கிநேத்திரத்தாலணிந்து *

பற்றினிருயர்கடைத்தலையே பாடவுமாடக்கண்டேன் * அன்றப்பின்

மற்றொருவற்கெண்ணைப்பேசலோட்டேன் மாலிருஞ்சோலையெம்மாயற்கல்லால் *

கொற்றவனுக்கிவளமென்றெண்ணிக் கொடுமின்களகோடராகிறகோழம்பமே. (5)

ஆய் சுற்றி நின்று	இடைப்பிள்ளைகள் (தன்னைச்)	(ஆர்க்கொழியவென்று கேட்கிறகோளாகில்?)	
தலைகாட்டி	சூழ்த்துகொண்டு மயில்தோகைக் குடைகளை (நான் திருமேனிக்குப் பாங்காகப்) பிடித்துக்கொண்டு வர	மாலிருஞ் சோலை	{ திருமாலிருஞ்சோலையில் நிதயவாசம் எம்மாயற்கு பன்னாசுகள் எனது தலைவனாக அல்லால் கொழிய
சுருள் பங்கி நேந்தி	(தனது) சுருளிட திருக் (சூழ்த்துகளை) எடுத்துக் கட்டி) பிலிக்கச்சுக ளாலே அலங்கரித்ததுகொண்டு	[மற்றொருவருகு எண்ணிப் பேச லோட்டேன்;]	
ரத்தின ஆணிகது		(ஆகையினால், தாய்மொகனே)	
ஆய் கடைத்தலை	இடைப்பிள்ளைகளின் கோபுரத்தில்	இவ்வ கொழுவை	{ (‘மம்மகாரா’ இவ்வ அததலை அனுகு ஆம எனது வனுக்கே உரியது, என்று நிச்சய எண்ணி) பித்துவிட்டு
பற்றி நின்று	முன்புததில் அங்கு கொண்டு	கொடுமின்கள்	{ (அவனுக்கே தாரைவார்த்து) தததம்பர்ணி லிருக்கன;
பாடவும் ஆடவும்	பாட்டுகூத்துமான வாக கண்ணோடே	கொடும் ஆகில்	{ (அப்படி) கொடாவிட்டிங்களே யானால் (உங்களுக்கு என்மைக் கும) மனக்குழப்பமேயாம். (நான் இவ்விதத்திலேனென்றபடி.)
கண்ணோடேன்	இனிமேல்	கோழம்பமே	
பின்	அடுத்துக்கொதிப்ப		
அன்றி	மேற்றொருவருக்கு		
மற்று ஒருவர்து	என்னை (உரியவர்கட தாய் தரதை		
என்னை பேசும்	மா) பேசுவதையும் நான்		
மட்டேன்	பொறுக்கப்படவேண்ட;		

* * *—மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படிவல் வாழ்கில்லேன்” என்ற உறுதியுடன் நின்ற ஆண்டானைப்போன்ற ஆய்ச்சி இவள். இடைப்பிள்ளைகளெல்லாம் தனக்குக் குடைபிடிக்கும்படி வீறுபாடுடைய இக்கண்ணபிரானைத் தவிர்த்து மற்றொரு சப்பாணிப்பயலுக்கு என்னை உரிமைப்படுத்த நினைத்தீர்களாகில் குடிக்கெட்டதாம். பிறனொருவனைக்கொண்டு என்கழுத்தில் தாலிகட்டுவித்தாலும் நான் “கொம்மைமுலைக ளிடர்தீர்க் கோவிந்தற்கோர் குற்றேவல், இம்மைப்பிறவி செய்யாதே இனிப்போய்ச்செய்யாந் தவந்தானென்?” என்றிருக் குமவளாகையால் அக்கண்ணனிடத்தே பேரவாக்கொண்டு அதற்கேற்றப் பரிமாறப் பெற்றி லேனாகில் சிந்தயந்தியைப்போலே தன்னடையே முடிந்து போவேன்; பிறகு உங்களுக்கு எந் காலும் மனக்கவலையேயாம் என்று வெட்டொன்று துண்டிரண்டாகச் சொல்லுகின்றா ளென்க. [சிந்தயந்தி—ஓர் ஆய்மகளின் பெயர்; இவள் குருஜந்தின் காவலுக்கு அகப்பட்டுக் கண்ணனைப் பெறமாட்டாமல் இருந்தவிடத்திலேயே உள்ளோருகி நைந்து முடிந்துபோயி னள்.] பங்கி—ஆண்மயிர்; “பங்கியே பிறையிர்க்கும் பகரு மாண்மயிர்க்கும் பேராம்” என்றான் மண்டலபுருடன். நேத்திரம்—நெய்திரம்; கண், இங்கு மயிற் கண். கடைத்தலை—தலைக்கடை; சொல்லிலைமாறுதல். மால்நுஞ்சோலையெம்மாயற்சல்லால் = “சண்ணனுக்கு” என்னுதே இப்படி சொல்லிற்று இவனுக்கு ஓரடிபுடைமை சொல்லுசைக்காக; அடிபுடைமை சொல்லுமேறாது ஒரு மொஞ் (கொஞ்) ஸம்பந்தஞ் சொல்லவேணுமிறே” என்ற ஜயநுரை அறியத்தக்கது. [மொஞ் ஸம்பந்தம்—பர்வத ஸம்பந்தம் என்று சிலேடை] கோற்றவனுக்கு = கொற்றம்—ஐயம்; அதைபுடையவனுக்கென்றபடி. தன் பொருளைத் தானே கைக்கொள்ள வல்லவனுக்கென்க. * அண்ணந்திருக்கவே ஆங்கவனைக் கைப்பிடித்தவனிறே. கோழம்பம்— குழப்பம்; கலக்கம் என்றவாறு. பெண் முடிந்தால் தாய்மாரர்க்குக் கலக்கமேயன்றே. (5)

259 சிந்தாமலங்கத்தன் திருநெற்றிமேல் திருத்தயசோறும்புநதிருக்குழலும் *
அந்தாமுழவத்தன்தழைக்காவின் கீழ் வருமாயரோடுனவனிகோல்வீசா *
அந்தமொன்றில்லாதவாயப்பிள்ளை அறிந்தறிந்திவ்விதிபோதுமாகில் *
பந்துகொண்டானென்றுவனைத்த வைத்துப் பவளவாய்முறுவலுங்காண்போந்தோழி. (6)

தோழி	நாாய தோழி	ஒனறும் அந்தம்	{ (அலங்கார விசேஷங்களில்) ஒன் னென்றே என்னை காண வொண் னை
தன் திரு நெற்றிமேல்	தன்னுடைய திருநெற்றியில்	இலவரத்	{
செந்தூர்	சிந்தூரமும்	ஆயா பிள்ளை	{ இடைப்பிள்ளையான கண்ணபிரான
திருத்திய	{ (அதன்மேல்) பரகாசமாகச் சூர்	அறிந்து அறிந்து	{ தன் தன்மையையும் என் தன்மை யையும் அறிந்து வைத்தும்
கோறமபுடம்	திலகப்பொட்டும்	இவ்விதி போதும்	{ இததெரு வழியே வருவானாகி
திரு குழலும்	{ (அதுக்குப் பரபாகமான) திருக்	ஆகில்	{ (அவனை)
இலங்க	சூழறகற்றையும்	பந்து கொண்டான்	{ “எவகன்” பந்தை வலியப் பிடுங்கிக்
அந்தரம்	விளங்கவும்,	என்று வனைத்து	{ கொண்டுபோனவனன்றே இவன்
முழவம்	ஆகாசமடங்கலும்	வைத்து	{ என்று (முறையிட்டு) வழிமடக்கி
தழை தன் காவின்	{ மத்தளங்களின் ஒசையினால் நிறைய		{ (அவனுடைய)
கீழ்	வும்		
வரும் ஆயரோடு	{ டிலக்குடைசாராகிற குளிர்ந்த		
உடன	சோலையின் கீழே	பவளம் வாய் முறு	{ பவளம்போன்ற அதததையும் புன்
வளை கோல் வீசா	{ (தன்னோடு) வருகின்ற இடைப்	வலும் காண்போம்	{ சிரிப்பையும் நாம் கண்டு அனுப விப்போம்
	பிள்ளைகளோடு கூட		
	விரைந்த தழுகளை வீசிக்கொண்டு		

* * *—கண்ணபிரான் பக்கல் தான் விசேஷ வ்யாமோஹங்கொண்டு அவனைப்பிரிந்து தரிக்கமாட்டாதிருக்க, அவனால் மிகவும் உபேகழிக்கப் பெற்ற ஒரு ஆய்ச்சியின் பாசரம் இது. மு. பெ 21

அவங்கா வகைகளை அழகுபெற அமைத்துக்கொண்டு பீலிக்குடைகளின் நிழலிலே தோழன் மாருடன் தடிவீசுகை என்ற விளையாட்டைச் செய்துகொண்டு வருகின்ற இக்கண்ணபிரான் தன்னையொழியச் செல்லாத என் தன்மையையும் என்னையொழியச் செல்லும்படியான தன் தன்மையையும் தானற்றதுளனாகில இத்தெருவழியே வருவதற்குத் தனக்கு யோக்கியதை யில்லை; ஆயிருக்கச்செய்தேயும் அவன் மானங்கெட்டு இவ்விதியில் வரப்போகிறான்; அப் போது எவ்வகையிலாவது நாம் அவனுடைய உபேகையை எவ்விதமாகக் கொள்வோம்; அதாவது—(நேற்று) நாங்கள் தோழிமாருடன் பந்தாடிக்கொண்டிருக்கையில் இவன் சடக் கெனப் புழுந்து அப்பந்தை அபஹரித்துக்கொண்டு கள்ளன்போல ஓடிப்போய்விட்டான், அதை இப்போது தந்தாலொழிய இவனைக் கால்போவொட்டோம்' என்றும்போலச் சில ஸாஹஸோக்திகளைச் சொல்வோமாகில், இவன் திருக்கிட்டு நிற்பன், 'இதென்ன ஸாஹஸ்!' என்றுவியந்து சிரிக்கவும் சிரிப்பன், இவ்வழியால் அவ்வழிகையெல்லாம் நாம் காணப் பெறலாம் என்று சொல்லி மகிழ்கின்றான். .... (6)

260 சாலப்பண்ணிரைப்பின்னேதழைக்காவின் கீழ்த் தந்திருமேனினின்றொளிதிசழ *
நீலநன்னறுங்குஞ்சிநேத்திரத்தாலணிந்து பல்லாயர் குழாநடுவே *
கோலச்செந்தாமரைக்கண்மீளிரக் குழவாழியிசைபாடிக்குனித்து * ஆயரோ
டாலத்துவருகின்றவாயப்பின்னை அழகுகண்டெனமகளர்க்கின்றதே. (7)

சாலப் பண்ணிரை	{ பற்பல பசுத்திரிளின் பின்னே	கோலம்	{ அழகிய செந்தாமரை மலர்போன்ற
பின்னே	{ பீலிக்குடைகளாகிற சோலைவின்	செந்தாமரை	{ (தனது) கிருக்கண்கள் ஸ்பரிசு
செந்தாமரை	{ கீழே	கண் மீளிர	{ கப்பெறுது
சுந்தாமரை	{ தன்னுடைய திருமேனியானது பள	குழல் ஊதி	{ வையங்குழலை ஊதிகொண்டு
வளிதிசுழல்	{ பளவென்று விளங்கும்படி நின்று	இசை பாடி	{ (அதுக்குத்தக்க) பாட்டுக்களைப்
சுந்தாமரை	{ நீல நிறத்தை யுடைத்தாய் சுருட்டி,	குனித்து	{ கூத்தாடிக்கொண்டும்
குஞ்சி	{ நீட்சி முதலிய அமைப்பைப்	ஆயரோ	{ ஆலித்து இடைபினைகளுடனே மகிழ்ந்து
நேசுதிசுதால்	{ யுடைத்தாய் பரிமளம் வீசாநின்	வருகின்ற ஆயா	{ வருகின்ற இடைப் பின்னையான
அணிந்து	{ துள்ள திருக்குழை மறைவைய	பினை	{ கண்ணபிரானுடைய
பல் ஆய குழாம்	{ பீலிக்கண்களினால் அலங்கரித்துக்	அழகு என மகள்	{ வடிவழகை என மகள் பார்த்து
நடுவே	{ கொண்டு	கண்டு அயாக்	{ அறிவு அழிபாடுகின்றன.
	{ பல் இடையார்களின் கூட்டநதின்	கொடுத்து	
	{ நடுவிலே		

* * *—கண்ணபிரானுடைய வடிவழகில் ஈடுபட்டுச் சைத்தந்தத்தை யிழந்து தமபகம் போலத் திகைத்துநிற்பாளொரு ஆய்ப்பெண்ணின் தாய்சொல்லும் பாசுரம் இது. 'சால உறு தவ நனி கூர் கழி மிகல்' என்ற நன்னூலின்படி மிகுதியைச் சொல்லக்கூடவதான 'சால' என்ற உரிச்சொல்லோடணைந்த 'பல்' என்ற சொல், பசுக்கூட்டங்களின் எண்ணிறவைக் காட்டுமென்க. 'என்மகள் அயர்க்கின்றாள்' என்னவேண்டியிருக்க, 'அயர்க்கின்றது' என்று அஃறிணையாகக் கூறியது வருவமையின் பாற்படுமென்க; அன்றி, அயர்க்கின்றதே திகைத்து நிற்கிறபடி என்னே! என்று முறைக்கலாம். .... (7)

261 சிந்தூரப்பாடிக்கொண்டேனெனியப்பித் திருநாமமிட்டங்சோர்லையந்தன்னால் *
அந்தரமின்றித்தன்னேறிபங்கயை அழகியநேத்திரத்தாலணிந்து *
இந்திரன் போல்வருமாயப்பின்னை யெதிர்நின்றங்கிளவையிழவேலென்ன *
சந்தியில்கின்றசுண்டிர் நங்கைதந்துசிலோசரிவளாகழல்கின்றதே. (8)

கெதுரம் பொடி கொண்டு தன் சென்னி அப்பி கொண்டு அக்கு ஓர் இலை கொண்டும், தன்னால் திருநெற்றியில் ஒரு இலையினாலே திருநாமம் இட்டு ஊர்த்துவபுண்டரம் சாத்திக் கொண்டும் நெறி பகடியை நெறித்திரா நின்றன்ன திருக்குழலை அழகிய நேத்திரை அழகிய பீலிக் கண்களினால் தால் அந்தரம் இடைவெளியில் லா தபடி இனாதி அணிந்து [நெருங்க] அலகுகரித்துக் கொண்டும்,	ஆயர் பின்னை இடைப்பின்னையான கண்ண பிரானுக்கு எதிர் அங்கு நின்று எதிர்முகமான இடத்தில் நின்று வளை இனம் இழை வேல் கைவளைகளை நீ இழைக்கவேண்டா” என்ன என்று (என் மகளை நோக்கி நான் உறுத்திச்) சொல்லச் செய்தேயும் நங்கை (எனது) மகளானவள் சந்தியில் நின்று அவன் வரும் வழியில் நின்று தன் துகிலொடு தனது துகிலும் சரிவளை கைவளைகளும் கழல்கின்றது கழன்றொழியப்பெற்றான். ஏ இதைன்ன அநியாயம்!!
இருதிரை போல் வரும் வாகுநா தேவோருநர் போல் (ஊராவலம்) வருகின்ற	

262 வலங்காதிஸ்மேல்தோன்றிப்பூவணிந்து மல்லிகைவனமாலையெளவல்மலை *
சிலங்காரத்தால்குழல்தாமலிட்டேத் தீங்குழல்வாய்மடுத்துதியுதி *
அலங்காரத்தால்வருமாயப்பின்னை அழகுகண்டேன்மகளாசைப்பட்டு *
விலங்கிலலாதேதிரிநின்றசுண்டர் வெள்வளைசமுன்றுமெய்மேலிகின்றதே. (9)

வலங்காதிஸ்மேல் தோன்றிப் பூ வனம் மல்லிகை மாலை மெளவல் மாலை அணிந்து சிலங்காரத்தால் சுண்டர் தாமலிட்டே சீம சமுட வாய் மடுத்த வலி ஊதி அலகுகாரத்தால் வரும்	வலது காதிஸ்மேல் தோன்றிப் பூவையும்திருமார்பில் காட்டுமல்லிகை மாலைமாலையையும்தாடி புஷ்பமாலையையும்கொண்டு அணிந்துகொண்டு அலகுகாரமாக திருக்குழலை (திருமுத்துகி) லாகவிலிக்கொண்டு இனிமையான கேயங்குழலை திருப்பரவளத்தில் வைத்து வலகைகையாகவிலிக்கொண்டு, (சுச்செவ்வன்) அலகுகாரவகவரவரவரவர [நோடே]	ஆயர் பின்னை இடைப்பின்னையான கண்ணிரா அழகு என் மகளை கண்டு ஆசைப்பட்டே (அவனிடத்தில்) காங்குகொண்டு; (இவ்வழிவழி-கண்டவர்களை வருத்தும் என்று கண்ணைமாற்றுவதற்கு கடக்க நிற்கவேண்டியிருக்க) விலங்கி நிலைத்து (அப்படி) வழிவிலங்கி நிலைமல் எதிர் நன்று (அவனுக்கு) எதிர்முகமாக நின்று வளை வளை (தனது) சங்குலங்களை கழலப் பெற்று மெய் மெல்கின்றது உடலும் இளைக்கப் பெற்றான்.
---	---	--

* * *—கண்ணன் பசுக்களை மேய்த்துவிட்டுப் பலவகையலங்காரங்களோடு திருப்பி வருமபோது என் பெண் அவனுடைய மனோஹரமான அழகைப்பார்த்து ஆசைகொண்டு ‘இது கண்டவர்களை வருத்தும்’ என்று கண்ணை மாற்றவைத்து விலங்கவேண்டியதாயிருக்க, அப்படி செய்யாமல் அவனழகைப்பார்த்துக்கொண்டு எதிரே நின்றதனால் வளைகழல் உடம்பு மெலியப்பெற்றாளென்று—சன் பெண்ணின் தன்மையை வினவவந்தவர்கட்குச்சொல்லி வருந்துகின்றாளொருத்தி.

இடக்காதிற் று ஒன்றும் சாத்திக்கொண்டதாகச் சொல்லாமையால், ஒரு காதுக்குச் சாத்திக்கொண்டிருக்கும்படி தானே ஓழசாகுக்கொண்டு வந்தானென்றவது, ஒரு காதுக்குச் சாத்தினவனிலே மல்லிகை மெளவல் மாலையினைக் கண்டு மற்றொரு காதிற் றுத் தோன்றிப் பூவைச் சாத்திக்கொள்ள மந்தானென்றவதுகொள்க. உடம்பு மெலிந்ததை முன்னே சொல்லாமல் வளைகழன்றதை முன்னே சொன்னதற்குக் காரணம்—வளைகழன்றபின்பே இவளுடம்பு மெலிந்ததைத்தானறிந்ததனாலென்க. வனம் என்று அழகுக்கும் பேர். மெளவல் என்று மல்லிகைக்கும் முல்லைக்கும் மாலதிக்கும் பேர்; “மல்லிகை மெளவல்,” “மெளவலும்

தளவும் கற்பு முல்லை,” “மாலதி மௌவலாகுமென்ப” என்பவை — சேந்தன் தீவாகரம். சிலங்காரம்—ஸ்ரீஜாரம்; அவங்காரமென்றபடி. தீம்—இனிமை; “தீமு மதுரமுந் தேமுந் தேக் கும, ஆபநான்குந் தித்திப்பாகும்” என்பது நிகண்டு. மெய்மேலிகின்றது—இதுவும் கீழிற் பாட்டுக்களிற்போல, வழுவுமைத். .... (9)

263 விண்ணின்மீதமரர்கள்விரும்பித்தொழ மிறைத்தாயர்பாடியில்வீதியூடே *
கண்ணன் காலிப்பின்னேயெழுந்தருளக்கண்டு இளவாய்க்கன்னிமார்காமுற்ற
வண்ணம் * வண்டமர்பொழிந்துவையர்கோன் விட்டுசித்தன்சொன்னமலைபத்தம் *
பண்ணின்பம்வரப்பாடுமபத்தருள்ளார் பரமானவைகுந்தமாண்ணுவரே. (10)

விண்ணி மீது அமரகா விரும்பி தொழி	{ பரமாகாசமாகிப் ஸ்ரீவைகுண்டத் திலே நியஸூரிகள ஆதரித்து வேவியா நிறகச் செய்தேயும்	புதுவையர் கோன { ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலுள்ளாரர்க்குத் தலைவரான
கண்ணன் மறைத்து ஆயா பாடியிக வீதி ஊடே காலி பின்னே எழுந்தருள இள ஆய் கன்னிமா கண்ட காமுற வண்ணம் வண்டு அமர்பொழி	{ ஸ்ரீக்ருஷ்ண பரமாத்மா (அவர்களை மதியாமல்) மேருணித்து திருவாய்ப்பாடியில் (வந்தவதரித்து) தெருவெறப் பசுக்களின் பின்னை எழுந்தருளா நற்க, யுவதிகளான இடைப் பெண்கள் பார்த்து காமவிகாரமடைந்த படியை, வண்டுகள படிந்த சோலைகளை யுடைய	விட்டுசித்தன் { பெரியாழ்வார் சொன்ன { அருளிச்செய்த மலை பத்தம் { சொல்மாலையாடிய இப்பத்தம் பாசரங்குளையும் இனபம் வர பண { இனிமையாகப் பணணிலே பாட பாடும் பத்தா { வல்ல பத்தாகளா யிருக்குமவர் உள்ளார் { கள் பரமான வைகுந்தம் { லோகோத்தரமான ஸ்ரீவைகுண்டத் நண்ணுவர் { தை அடையப்பெறுவாரகன,

* * *—ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் நியஸூரிகளனைவரும் தன்னைத்தொழா நிற்கவும் எம்பெருமான் அவ்விடத்தே வீற்றிருந்து தனது பரத்துவத்தைப் பாராட்டல மாயிருக்க, அங்ஙன் செய்யாது இடைச்சேரியில்வந்து பிறந்தது தனது ஸௌகல்யத்தை வெளிப்படுத்தைக்காகவென்க. காமுற்ற—காமம் உற்ற’ என்பதன் தொகுத்தல். .... (10)

அடிவரவு:—தழை வல்லி சுரிகை குன்று சுற்றி சிந்துரம் சால சிந்துரப்பொடி வலம் விண் அட்டு.

நான்காந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

மூன்றம்பத்து—ஐந்தாந்திருமொழி அட்டுக்குவி

அவதாரிகை:— திருவாய்ப்பாடியில் ஆயர்கள் வழக்கப்படி இந்திரபூஜைக்கென்று சமைத்த சோறு முதலியவற்றையடங்கலும் கண்ணபிரான் அவநிந்தி னுக்கு இடவோட்டாமல் கோவாத்தனமலைக்கு இருவித்து பின்பு தானே ஒரு தேவதாரூபங்கொண்டு அவற்றை முற்றும் அமுதுசெய்துவிட, பிறகு இந்திரன் பசுக்கோபத்தினால் மேலங்களை வளி எழுநான் விடாமழைபெய்விக்க, கண்ணபிரான் அக்கோவர்த்தனகிரியைக் குடையாக சததூங்கிக் கோக்களைபுத் கோவலையுங் காத்தருளின பேருதவியை ஆழ்வார் பெருக்கமதித்து அவவரலாற்றை விவராக அருளிச்செய்து இனியராகரூர் இத்திருமொழியில் .... (*)

264 அட்டுக்குவிசோற்றுப்பருப்பதமும் தயிர்வாவியும்நெய்யளறுமடங்கப்
பொட்டத்துற்றி * மாரிப்பகைபுணர்த்த பொருமாகடல்வண்ணன்பொறுத்தமலை *
வட்டத்தடங்கண்மடமான்கன்றினை வலைவாய்ப்பற்றிக்கொண்டு * குறமகளிர்
கொட்டைத்தலைப்பால்கொடுத்துவளர்க்குங் கோவர்த்தனமென்னுங்கொற்றக்குடையே. (1)

குற மகளிர்	குறப்பெண்கள்,	அட்டு குவிசோறு	சமைத்துக் குவிக்கப்பட்ட சோறு
வட்டம் தடகண்	வட்டவடிவான பெரிய கண்களை	பருப்பதமும்	சிறபாவதமும்
மடம் மான்	யுடையதும் (தனது தாய்க்கு)	தயிர்வாவியும்	தயிர்ந்திரளாகிற ஓடையும்
கன்றினை	வசப்பட்டிருப்பதுமான மான்	நெய் அளவும்	நெய்யாகிற சேறும்
	குட்டியை	அட்டைக்கொட்ட	ஆகிய இவற்றைமுழுதும் விரை
வலைவாய்ப் பற்றிக்	வலையிலே அகப்படுத்தி	துறறி	வாக [ஒரே கபளமாக] அமுது
கொண்டு			செய்து விட்டு,
(பின்பு அதனைத் தங்களுடையதாக		(இப்படி செய்கையினாலே நெடுநீரனுக்குக் கோபம்	
அபிமானித்து, அதற்கு)		பூட்டி அவள் மூலமாக)	
கொட்டைத் தலை	பஞ்சுச்சுருள் உனியாலே பாலை	மாரி பகைபுணர்த்த	மழையாகிற பகையை உண்டாக்
பால் கொடுத்த	எடுத்து ஊட்டி வளர்க்கைக்கு		கிண
வளாக்கும	இடமான	பொருமாகடல்	வலையெறிந்த பெரிய கடலினது
கோவர்த்தனம்	‘கோவர்த்தனம்’ என்ற பெயரை	வண்ணன்	நீரம்போன பிறந்தசூன கண்ண
என்னும்	யுடையதும்		பிரான்
கொற்றம் குடை	வெற்றையுடையதுமான குடை	பொறுத்த மலை	{ தனது திருக்கைவிரலால் தூக்கின மலையாக்.
	யானது (யாதெனில்?)		

* * *—“துன்னுசுகடத்தாற்புக்க பெருஞ்சோற்றை” என்றபடி வண்டி வண்டியாக வந்து திரண்டுகிடந்த சோற்றின் மிகுதியைக்கொண்டு ‘சோற்றுப் பருப்பதம்’ எனப்பட்டது. மலையில் ஓடைகளுஞ் சேறுகளும் இன்றியமையாதனவாதலால், இங்குத் தயிர்த்தினை ஓடையாகவும் நெய்ப்பெருக்கைச் சேறுகளும் உருவகப்படுத்தினரென்க. சோற்றுத்திரளில் தொடடியாக்கட்டி அதில் தயிரையும் நெய்யையும் நிறைசதமை தோற்றும். ‘நெடுநாளாக இந்தினுக்குச் செய்துவந்த இப்பூஜையை நீ உனக்காக்கிக் கொள்ளவொட்டோம்’ என்று சில இடையர் மறுப்பார்களோ என்று சங்கித்துப் பொட்டத்துற்றினாயிற்று; லார் இமையப் பொழுதளில் அவற்றையெல்லா மமுதுசெய்திட்டான். இவன் இவ்வாறு செய்யவே, பூஜையை இழந்த இந்தின் பசிக்கோபத்தினால் புஷ்கலாவர்த்தம் முதலிய மேகங்களை எவ்விடாமழை பெய்வித்ததனால் அம்மழையாகிற பகைக்குக் கண்ணபிரான் காரணமானமை பற்றி ‘மாரிப்பகைபுணர்த்த’ என்றார்.

பின்னிரண்டடிகளின் கருத்து :—குறப்பெண்கள் அழகிய மான்களை வளர்க்க விரும்பி அவற்றை வலைவைத்துப் பிடிப்பித்துத் தங்கள் குடங்காலில் அவற்றை இருத்திப் பஞ்சுச் சுருள்களின் நுனியால் அவற்றுக்குப் பாலூட்டி வளர்க்கப்பெற்ற மலை என்றவாறு. அவை அப்பஞ்சுச்சுருளின் நுனியைத் தன் தாய் முலையாகப் பானித்து உறிஞ்சுமென்க.

அட்டு என்ற வினையெச்சத்தில் அடு என்ற குறிலிணைப்பகுதி ஒற்றிரட்டி இறந்தகாலங்காட்டிற்று. ஊர்வசியை உருப்பசி என்னுமாபோலே, பர்வதத்தைப் பருப்பத மென்கிறது. வாயி-வாவீ. வட்டம்-வட்தம் என்றவடசொல் விகாரம்; டூதம் என்றவடசொல் ‘வட்டம்’ எனவருகல்போல. வலைவாய்=வாய்-ஏழனுருபு. குறமகளிர்—குறிஞ்சிநிலமக்கள். கொட்டைத்தலை—மூன்றாம் வேற்றுமைத்தொகை. பசுக்களுக்குப் புல்லுந்தண்ணீரும் நிரம்பக் கொடுத்து வளர்த்ததனால் மொவையூதம் என்பது காரணப்பெயர். பெருத்தமழையை வென்று ஒருவரமேல ஒருநீர்த்தளி விழாதபடி கவிந்து நின்றமைபற்றிக் ‘கொற்றக்குடை’

எனப்பட்டது. கொற்றம்—ஜயம். கடல்வண்ணன் பொறுத்தமலை—கோவர்த்தனமென்னும் கொற்றக்குடையாம் என்று முறையே இயைப்பினு மழிக்காகாது. துற்றி—‘துற்று’ என்னும் பகுதியினடியாப் பிறந்த வினையெச்சம். “துற்று” என்றே பலர் ஒதுவர். .... (1)

265 வழுவொன்றுமில்லாச்செய்கைவானவர்கோன் வலிபட்டமுனிந்துவிடுக்கப்பட்ட *
மழைவந்தேழுநாள்பெய்துமாத்தடுப்ப மதுகுதனேத்துமறித்தமலை *
இழவுதரியாததோற்றுப்பிடி யிளஞ்சீயந்தோடாந்துமுடுகுதலும் *
குழலியிடக்காலிட்டேதீர்ந்துபோருங் கோவர்த்தனமென்னுங்கொற்றக்குடையே. (2)

(இந்நிர்ப்பட்டம் பெறுவதற்காகச் செய்யத் ஸாதனம்சத்திலு)	மறித்த மலை { தலைமீழாகப் பிடித்ததான் மலை யானது (எது என்னி);
ஒன்றும்வழு இல்லா ஒரு குறையுமற்ற செய்கைகளை செய்கை யுடைய	இள சீரம் { சிங்கக்குட்டியானது (யானைக்குட்டி தொடர்ந்து) யை நலிவதாகப்) பின்தொடர்ந்து
வானவர் கோன் தேவேந்திரனுடைய வலி பட்டு பலாத்காரத்துக்கு உண்பட்டும் முனிந்து விடுக்கப் (அவ்வந்திரனால்) கோபத்துடன் பட்ட எவப்பட்டுமுள்ள	முடுகுதலும் { வந்து எதிர்த்தவனிலே, இழவு தரியாதது { (தன குட்டியின்) உருத்ததைச் சூர ாறறுப்பிடி { பொறுக்கமாட்டாத (அக்குட்டி யைப்) பெற்றபெண்ணையானது
மழை மேகங்களானவை வந்து எழுந் { (அக்காலத்திலே குமுறிக்கொண்டு) டெய்து மா தடுப்ப { வந்து ஏழுநாளாவும் (இடைவி டாமல்) வாழித்துப் பசுக்களை (வெளியே போகக்கூடாதுபடி) தகைய	குழவி கால இடை { (அந்தக்) குட்டியை (தனது) இட்டு நான்கு கால்களை நடுவில் அடக்க கொண்டு
மதுகுதன எடுத்து { கண்ணிரான் (ஸ்ரீவ ஜநகனையும் காப்பதற்காக அடிமண்ணேடு கொப்பி) எடுத்த	எதிர்த்து பொரும { (அந்தச்) சிங்கக்குட்டியோடு எதிர்த்து போராடப்பெற்ற கோவர்த்தனம் ... குடையே—

* * *—இங்கு இந்திரனை வழுவொன்று மில்லாச் செய்கையினாகக் கூறினது—தான் இந்திரபதனியைப் பெறும்போது அதற்குச் செய்யவேண்டிய ஸாதனங்களில் ஒன்றுங் குறைய வில்லாபல் செய்தவனென்பதற்காக. வெகு வருத்தப்பட்டு ஸம்பாதித்த இந்திரபதனின்குப் பிறர்க்கிடத்தில் பூசை பெறுவதை ஒரு பெரிய கௌரவமாக இவன் கொண்டிருப்பதனால் அம்மரியாதைக்குக் குறைவுவாவே கோபங்கொண்டனென்க; ஆகவே, “வழுவொன்று மில்லாச்செய்கை” என்பது கருத்துடை யடைமொழியாம். “மாத்தடுப்ப” என்பதில் ‘மா’ என்ற விலங்கின் பொதுப்பெயர் இங்கு, பசுக்களையுங் கன்றுகளையுங் குறிக்கும்; இடையர் கட்கும் உபலக்ஷணம். மதுகுதன்—மது என்ற அஸுரனைக் கொன்றவன்; மது—வேதத்தை அபஹரித்துக்கொண்டு சென்ற அஸுரர்களிருவரில் ஒருவன் பின்னிண்டடிகளின் கருத்து;—ஒரு பெண்யானையானது தன் குட்டியை ஒரு சிங்கக்குட்டி நலிவதாகவந்து சீறின வளவிலே அத்துன்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல் அந்தத் தன குட்டியைத் தனது நான்கு கால்களினுள்ளே அடக்கி மறைத்துக்கொண்டு அச்சிங்கக்குட்டியை எதிர்த்துப் போர்செய்தற்கிடமான கோவர்த்தனமலை என்க. இனி, இழவு என்பதற்கு, விட்டுப்பிரிதல் என்று பொருள்கொண்டு வேறுவகையாகவும் கருத்துக்கூறலாம்; குட்டியுந் தானுபாயிருந்த ஒரு பெண்யானை, தன்னை நலிவவந்த ஒரு சிங்கக்குட்டியோடு தான் பொருளினத்து அப்போது தன் குட்டியை இறைப்பொழுது தனித்துவிட்டிருக்கமாட்டாத தான அக்குழுவியைத் தன் காலிடையிலடக்கிக்கொண்டு போர்செய்ததாகக் கொள்க. .... (2)

266 அம்மைத்தடங்கண்மடவாய்ச்சியரு மானையருமாநிரையுமலறி *
எம்மைச்சரணேன்றுகொள்ளென்றிரப்ப விலங்காழிக்கையெந்தையேடுத்தமலை *

தம்மைச்சரணேன்றதம்பாவையரைப் புனமேய்கின்றமானிங்காண்மின்னென்று *
கோம்மைப்புயக்குன்றர்சிலைதுகிக்குங் கோவர்த்தனமென்னுங்கொற்றக்குடையே. (3)

அம்மை நடைகண்	{ அழகிய மை அணிந்த விசாலமான	எடுத்த மலை	{ (அவற்றை ரகிப்பதற்காக) எடுத்த
மடம் ஆய்ச்சியரும்	{ கண்களையுடைய இடைச்சிகளும்		{ மலையாவது (எது என்னிலை?);—
ஆன் ஆயரும்	கோபாலாகறும்	கொம்மை புயம்	{ பருத்த புஜங்களையுடைய குற வர்
ஆ நரையுப்	பசுக்கட்டமும்	குன்றர்	{ கன்
அஃதி	(மழையின கணத்தால்) கதறிக்	தம்மை சரண என்ற	{ தங்களை சரணமெனது பற்றியிருக்
	கூப்பிட்டு	தம் பாவையரை	{ இர தங்கள் பெண்களை
எம்மை சரண	{ ('எம்பிரானே! நீ) எமக்கு ரகங்களு	(கொல்லையிலே வியாபரிக்கிற அப்பெண்களின் கண்களைக்	
வன்று கொள்	{ யிருக்குந் தன்மையை ஏற்றுக்	கண்டு இவை மானபேடைகளை என்று பரமித்து)	
என்று இரப்ப	{ கொள்ளவேணும்' என்று பிரார்த்த	புனம் மேய்கின்ற	{ ('நம்முடைய) கொல்லையை
	திக,	மாந இனம் காண்	{ மேய்ந்து அழிக்கின்ற மான கூட்
	(அவ்வெண்ணுகொளினபடியே)	மின் என்று	{ டங்களைப் பாருங்கோள்' என்று
			{ (ஒருவர்க்கொருவர் காட்டி)
திருக்கு ஆழி கை	{ விளங்காநின்ற திருவாழி ஆழ்வானை	(அவற்றின்மேல் அம்புகளை விடுவதாக)	
என்றை	{ கையிலே உடையனாய் எமக்கு	சிலை குணிக்கும	{ (தமது) விசை வாய்பா கின்றன
	வீரவாயான கண்ணபிரான்	கோவ * * * குடையே.	

* * *—“எம்மைச் சரணேன்றுகொள் என்றிப்ப” —வங்களை ரகித்தருள் என்று வேண்டி என்பது கருத்து. “சரணேன்றுகொள்” என்ற பாடத்தை மறுக்க. கண்ணபிரான் மலையெடுத்தபோது, கையில் திருவாழி உள்ளதாகச்சொல்லுகிறவிதத்துக்குக் கருத்து என்னென்னில்; கண்ணபிரான் இந்திரனைத் தலையறுக்கவேண்டினால் அது அரிய வேலையன்று, கையில் திருவாழியை வளிக் காரியமசெய்து முடிக்கவல்ல வல்லமைபுண்டு. ஆகிலும் அங்ஙனம் செய்யாதோழிந்தது—‘இந்திரனுடைய உணவைத்தான் கொண்டோமே, உயிரையுங் கொள்ளவேணுமா’ என்ற கருணையைத் தெரிவித்தவாறா. பின்னிர்ண்டடிகளின் கருத்து;—மலைக்குறவா தமக்கு அன்பர்களான குறப்பெண்களின் சண்கள் கொல்லையிலே பரந்திருக்கக்கண்டு அவற்றை மாங்களாகக் கருதி, ‘இவை நமது கொல்லையை மேய்ந்து அழிக்க வந்தன, இவற்றை நாம் அம்பெய்து கொல்லுமபடியைப் பாருங்கள்’ என்று சொல்லி வில்லை வளைக்கப்பெற்ற மலை என்க; பெண்ணின் நோக்குக்கு மானின் நோக்கை உவமை கூறுதல் கனிமரபாயையால், இம்மலையிலுள்ள குறத்திசன் * மானேய் மடநோக்கிகள் என்பதைப் பெறுவிக்கும் இவ்வர்ணனை. கோம்மை—வளிவு. புயம்—ஹுஜம என்ற உடசொல் விகாரம். (3)

267 கடுவாய்ச்சினைவெங்கட்களிற்றினுக்குக் கவளமேடுத்துக்கொடுப்பானவன்போல் *
அடிவாயுறக்கையிட்டெழப்பறித்திட்டமார்பெருமான் கொண்டுநின்றமலை *
கடல்வாய்ச்சேன்றுமேகங்கவிழ்ந்திறங்கிக் கதுவாய்ப்படநீர்முகந்தேறி * எங்குங்
குடவாய்ப்படநின்றமுழைபோழியுங் கோவர்த்தனமென்னுங்கொற்றக்குடையே. (4)

கடுவாய் சினை	{ டயங்கரமான வாயையும் மிக்க சே	கை அடிவாய	{ (தனது) திருக்கைகளை மலையின்மேல்
வெம் கண	{ நததையும் திக்ஷமான கண	உற இடமி	{ வேர்ப்பற்றிலே உறுபடியாகச்
	கையுமுடைய		{ செலுத்தி (மற்றொரு திருக்கையி
களிற்றினுக்கு	ஒரு யானைக்கு		{ ருலே மேலே பிடித்து)
கவளம் எடுத்து	சேரறுக்கடா ததைத் திரட்டி	எழ பறித்திட்டு	{ கிளரப்பிடுங்கி
	யெடுத்தது	கொண்டு நின்ற	{ (நானே) தாங்கிக்கொண்டு நின்ற
கொடுப்பான	{ கொடுக்கின்ற யானைப்பாகனைப்	மலை	{ மலையாவது (எது) என்னில், —)
அவனபோல்	{ போல,	மேகம்	{ மேகங்கா
அமரர் பெருமான்	{ தேவர்களுக்குத்தலைவனான கண்ண	கடல்வாய் சென்று	{ கடலிடத்துச்சென்று
	பிரான்	இறங்கி கவிழ்ந்து	{ (அங்கு) இறங்கிக் கவிழ்ந்துகிடந்து

கதவாய்ப்பட (கடல்) வெறுந்தரையாம்படி எங்கும் குடம் } எல்லாவிடத்தும் குடங்களில் நிங்
 (அங்குள்ள) நீ முழுதையும் } றும் நீரைச் சொரியுமபோலே
 நீ முகந்து ஏறி மழை பொழியும் மழைப்பொழியா நிற்கப்பெற்ற
 ஆகாசத்தில் ஏறி கோவர் * * * குடையே—

* * *—கண்ணபிரான் மேகமழையைத் தடுப்பதற்காக மலையை உயரத் தூக்கிக் கொண்டு நின்றபடிக்கு ஓர் உவமை கூறுகின்றார்—முதலடியினால்; மேகத்தை யானையாகவும் மலையைக் கவளமாகவும், அம்மலையையெடுத்துப் பிடிக்கின்ற கண்ணனைக் கவளமெடுத்துக் கொடுக்கும் பாகனாகவும் உருவகப்படுத்தியவாறு: “மதயானைபோலெழுந்த பாபுகில்லாள்” எனப் பிறவிடத்தும் மேகத்துக்கு யானையை உவமையாகக் கூறியுள்ளமைகாண்க. சுவாய், சினம், வெங்கண் என்ற இம்மூன்றடைமொழிகளும் மேகத்துக்கும இயையும்; கேட்டார் அஞ்சுமபடியான முழக்கமும், அடர்த்துக்கொண்டு வர்ஷிக்கநிற்கி ஆகர்ஹரூப, கொள்ளி வட்டமபோன்ற மின்னற்சுழிப்பும் அமையப்பெற்றிருக்குமே மேகங்கள். கடு-சட- என்ற வடசொல்விகாரம். கவளம்—கவளம். யானையின் உணவு. [அடிவாய் இத்யாதி] ஒரு திருக்கையை மலையின்கீழ்ச்செலுத்தி மற்றொரு திருக்கையை மலையின்மேறெழுந்திப் பறித்தெடுத்தானென்க. அடிவாய்—அடியிலே; வாய்—எழுநூறுபடி. உற—ஊன்றுமபடி. மேகங்களானவை திருவாய்ப்பாடியெங்கும் மழையைப்பொழிந்து வருத்த, அதனைத் தொலைப்பதற்காகத் தூக்கின குடையாமென்பது—பின்னடிகளின் கருத்து. கதுவாய்ப்பதே லாவது—குறைவுபடுதல்; எனவே, கடல் வெறுந்தரையாம்படி என உரைக்கப்பட்டது: வேறுவகையாகவு முரைக்கலாம். ....

268 வானத்திலுள்ளீர்வலியீருள்ளீரே லறையோவந்துவாங்கும்னென்பவன்போல் *
 ஏனத்துருவாசியவீசனெந்தை யிடவனெழுவாங்கிபெடுத்தலை *
 கானக்களியானைதன்கொம்பிழந்து கதுவாய்மதஞ்சோரதன்கையெடுத்து *
 கூனற்பிறைவேண்டியண்ணுந்துநிற்குங் கோவர்த்தனமென்னுங்கொற்றக்குடையே. (5)

ஏனத்து உரு	{ முன்பு ஒரு காலத்திலே வராவ	(கரைபொருது திரியும்போது ஓரிடத்தில்
ஆகியாசன எந்தை	{ ரூபம் கொண்டிருக்கி வலையா	குதறுண்டு முறிந்து
	{ யும் எனக்குத் தன்செயாய்முனை	தன் கொம்பு
	{ கண்ணபிரான்,	இழந்து
வானத்தில் உள்சீர	{ “மேலுக்கெதிலிருப்பவர்களே! (நீங்	கதுவாய் மதம்
வலியா உள்சீர ஏல்	{ கள என்னோடொக்க) வல்லமை	சோர தன்கை
	{ யுள்ளவர்களா யிருப்பீர்களாகில்	எடுத்து
அறையோ வந்து	{ அறையோ அறை! (இங்கே) வந்து	
வந்துமுள்ளீர் எனப்	{ (இம்மலையைக் கையால்) தாங்கிக்	
வன்போல்	{ கொண்டு நில்லுங்கள்” என்று	
	{ சொல்லுகிறவன் போல	(ஆகாசத்தில் தோற்றுவித்து)
இடவன் எழுவாகி	{ ஒரு மண்கட்டிப்போலே (அராயாஸ	கூன் நல் பிறை
எடுத்த மலை	{ மாகக்) கிரம்பிடுங்கி எடுத்துக்	வேண்டி
	{ கொண்டு நிற்கப்பெற்ற மலையா	அண்ணாது நிற்கும்
	{ வது;—	
கானம் களியானை	{ காட்டு நிலங்களில் செருக்கித்திரியக்	
	{ கடவுதான் ஒரு யானையானது	

கோவர் * * * குடையே—;

* * *—கண்ணபிரான் மலையை விடாது வருந்தாது தாங்கிக்கொண்டு நின்றலை ஒரு வகையாக உத்தரோக்ஷிக்கின்றார்—முதலடியினால்: நாம் ஆகாசத்திலே முனைத்தோமென்று இறுமாந்திருப்பவர்களே! நீங்கள் மெய்யே வலிவுள்ளவர்களாகில் இம்மலையைச் சிறிது தாங்குங்கள் பார்ப்போம் என்று தேவர்களை அழைப்பவன் போன்றுள்ளனென்க. அறையோ

என்றது—பொருஷம்தோன்ற மீசைமுறுக்கிச்சொல்லும் வெற்றிப்பாகரம். பாதாளலோகஞ் சென்று சேர்ந்த பூமியை ஒட்டுவிடுவித்தெடுத்துத் திருவயிற்றிலே தாக்கினின்ற பெருமானுக்கு இமமலையெடுக்கை அரிதன்றென்பார் “ஏனத்துருவாகியவீசன்” என்றார். இடவண்—மண்கட்டிக்குப்பெயர். பின்னடிகளின் கருத்து; ஒரு யானையானது கரைபொருது திரியும் போது ஓரிடத்திற் கொம்பைக்குத்தினவளவிலே அக்கொம்பு முறியப்பெற்று அவ்விடத்தில் மதீரொழுக்கப்பெற்ற ஆற்றாமையாலே துதிக்கையைத் தூக்கிக்கொண்டு, வானத்தில் வளைந்து தோற்றும் இளந்திங்களைத் தானிழந்தகொம்பாகப் ப்ரமித்து அதனைப்பறித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்ற ஆவலுடன் உயர்முகமாகவே யிருக்கும்படியைச் சொல்லியவாறு. கதுவாய்—குறைவுற்ற இடம் அண்ணாத்தல்—மேல் நோக்குதல். .... (5)

269 செப்பாடுடைய திருமாலவன்றன் செந்தாமரைக்கைவிரலைநீனையும் *
கப்பாகமடுத்தும்ணிநெடுந்தோள் காம்பாகக்கொடுத்துக்கவித்தமலை *
எப்பாடும்பரந்திழிதெள்ளருவி யிலங்குமணிமுத்துவடம்பிறழ *
குப்பாயமெனின்றிகாட்சிதருங் கோவர்த்தனமென்னுங்கொற்றக்குடையே, (6)

செப்பாடு உடைய	செவ்வைக்குடைத்தையுடையாய்	கவித்த மலை	தலைமீழாக கவித்த மலையாவது,—
திருமால் அவன்	சீரியப்பதியான அக்கண்ணபிரான்	எப்பாடும் பரந்து	எல்லாப் பக்கங்களிலும் பரவிப்
தன் செம் தாமரை	தன்னுடைய செந்தாமரை மலர்	இழி தென அருவி	பெருகாண்ட தெளிந்த சுனை
கை விரல் ஐந்தினையும்	போன்ற திருக்கைவிலுள்ள ஐந்து விரல்களையும்	இவ்வரு மணி முத்து வடம்பிறழ	ரமுகளானவை விளங்கா நின்ற அழகிய முத்தா ளுமரம்போலத் தனிந் தனியே பரகாசிக்,
கப்பு ஆக மடுத்து	(மலையாகிற் குடைக்காமடியி லுண்டான) கிணக்கொம்புகளாக அமைத்தது	குப்பாயம் என நின்று	(கண்ணபிரானுக்கு இது ஒரு முத்துச்சட்டை யொழுது சொல்லுமடியாக,
மணி ரெடு தோள்	அழகிய நீண்ட திருந்தோள்களை	காட்சி தருங் கோவா	காணப்படப்பெற்ற * * * குடையே—.
காம்பு ஆக கொடுத்து	(அந்த மலைக்குடைக்குத் தா வகு) காம்பாகச் கொடுத்து		

* * *—செப்பாடாவது—இந்திரனுக்கிட்ட சோற்றையடங்கத் தானமுது செய்து மழையெய்வித்து ‘இவை பட்டதபடுக’ என்று ஈமற்ற நெஞ்சுறையிருக்கையன்றிக்கே தான் முன்னின்று வசதித்தருவின செவ்வைக்குணம். இக்குணம் பிராட்டியோடே சேர்த்தியால் வந்ததென்பார் திருமால் என்றார். அவன்—முதல்வேற்றுமைச் சொல்லுருபு. கப்பு—குடைக் காமபிண்டியிற் கிளைவிட்டாற்போன்றுள்ள வேத்ரதண்டங்கள். கோவர்த்தன மலையை ஒரு குடையாக உருவகப்படுத்தியதற்கேற்பத் தடங்கை விரலின்தாம் மலரவைத்த கண்ணபிரான்கை விரல்களைக் கப்பாகவும் பாஹுதண்டத்தைக் காம்பாகவும் உருவகப்படுத்தியவாறு காண்க. பின்னடிகளின் கருத்து;—(மலைகள் ல் சுனைநீர் நுளிகள் இன்றியபையாதன வாகையால்) இம் மலையில் கண்டவிடமெங்கும் பரவிப்பெருகின்ற தெள்ளருவிகளானவை அமைந்துள்ள படியைப்பார்த்தால் கண்ணபிரானுக்காக முத்துச்சட்டை வித்தப்படுகதப் பட்டுள்ளதபோலும் என உத்தேசித்தவாறென்க. குப்பாயம்—சட்டை; “மெய்ப்பை சஞ்சுகஞ் சுகம் வாரணம், குப்பாயமங்கி சட்டையாகும்” என்பது—திவாகரம். இங்குச் சந்தர்ப்பமநோக்கி முத்துச்சட்டை எனப்பட்டது. காட்சி—கி விசுதிபெற்ற தொழிற் பெயர். .... (6)

270 படங்குள்பலவுழுடைப்பாம்பரையன் படாபூமியைத்தாங்கிக்கிடப்பவன்போல் *
தடங்கைவிரலைந்தும்மலரவைத்துத் தாமோதரனதாங்குதடவனாதான் *

அடங்கச்சென்றிலங்கையையீட்டித் தனனுமன்புகழ்பாடித்தங்குட்டன்களை *

குடங்கைக்கொண்டு மந்திகள்கண்வளர்த்துங் கோவர்த்தனமென்னுங்கொற்றச் குடையே.

படங்கள் பலவும் உடை பாம்பு அரையன்	பல படங்கையுடைய ஆதிசேஷன்	மந்திகள் இலங்கையை சென்று அடங்க ஈடு அழித்த அனு மன் புகழ்பாடி	பெண்குரங்குகளானவை, லங்காநகரத்தேற்போய் அ வ் வு ள் முழுவதையும் சீ ர கெடும்படி பங்கப்படுத்தின சிறிய திருவடி னுடைய கோத்தியைப் பா டி க கொண்டு
படம் பூமியை தாக்கி கிடப்பவன் போல	பரமபின் பூமியை (தன் தலைகளி னால்) தாங்கிக்கொண்டிருப்பது போல	தம குட்டன்களை குட்டனாகக் கொண்டு	தமது (குரங்குக்) குட்டிகளை கை தலத்தில படுக்க வைத் து கொண்டு
தாமோதரன் தட கை விரல் ஐந் தம மலர வைத்து	கண்ணபிரான் (தன்) பெரியதிறுக்கைகளிலுள்ள ஐந்து விரல்களையும் மலர்த்தி [விரித்து] (அவற்றிலே)	கண் வளர்த்தும (சீராட்டி; உறக்கப்பெற்ற	
தாவது தட வரை	தாங்கப்பெற்ற பெரிய மலையாவது;	கோவர் * * * குடையே—,	

* * *—கண்ணபிரான் ஐந்துவிரல்களாலும் மலையைத் தாங்கிக்கொண்டு நின்றது—
ஆதிசேஷன் தனது ஆயிரந்தலைகளினால் பூமியைத் தாங்கிக்கொண்டு கிடப்பதை யொக்கு
மென்றார்—முன்னடிகளால். பலவும் என்றவிடத்து உம்மை—குறையில்லாமைப் பொருளை;
நருதலால், முற்றும்மை; இசை நிறை என்னவுமாம். அரையன்—அரசன்; ‘ராஜா’ என்று
வடசொல்விகாரம்.

பின்னடிகளின் கருத்து;—அமமலையிலுள்ள பெட்டைக் குரங்குகள் பண்டு தம குல,
திற்பிறந்து பற்பல வீரச்செயல்களைச்செய்த ஹநுமான் இராமபிரானிடத்துப் பெற்ற பரிசு
ளைப் பாடிக்கொண்டு தமகுட்டிகளை அகங்கையிற் கொண்டு சீராட்டி உறங்கச்செய்யுமபடி
யைக் கூறினபடி. உலகத்திலுங் குழந்தைகளை உறக்கவேண்டுவார் சில சதைகளைச் சொ
லிச் சீராட்டுதல் வழக்கமா யிருப்பதை அறிக. குட்டன்—உவப்பினல்வந்த திணைவழுவமைத்

271 சலமாழுகிற்பல்கணப்போர்க்களத்துச் சரமாரிடோழிந்தேங்கும்பூசலிட்டு *
நலிவானுறக்கேடசங்கோப்பவன்டோல் நாராயணன்முன்முசங்ஸாத்தமலை *
இலைவேய்திரும்பைத்தவமாமுன்வ ரிருந்தாநடுவேசென்றனாச்சொறிய *
கோலைவாப்ச் சினவேங்கைகணின் றுறங்குங் கோவர்த்தனமென்னுங்கொற்றச் குடையே.

சலமாழுகிற் பல்கணம் எங்கும் பூசல் இட்டு போகாந்து சரம மாரி பொறித்து நலிவான உற நாராயணன் கேடகம கோப்ப வன்போல்	சீர கொண்டெழுந்த காளமேகங் களினுடைய பல திரளானது, இடைச்சேரியடங்கலும் காஜனை பண்ணிக்கொண்டு புத்தகத்தில சரமழை பொழியு மாபோலே நாமழையைப் பொறித்து (நாரை ஐந்துகலையும்) வருத்தப் புகுந்தவனவிலே கண்ணபிரான் கடகு கோத்துப்பிடிசுருமவன் போல	முன் முகம் காத்த மலை கொலை வாய் சினம் வேங்கைகள் இலைவேய் குரமபை தவம் மா முனிவர் இருந்தாரா நடுவே சொறு (அங்குள்ள நிலிகள்) அனா சொறிய அந்த ஸுகபாரச்சயத்தில, அபபுல்களை நின்று உறங்கும் கோவர் * * * குடையே—,	முந்தான வரகிற மழையினால் தைத்தகைநச் மலையாவது, கொல்லுகின்ற வாயையும் கோப தைப்புமுடைய புலிகளானவை இலைகளாலே அமைக்கப்பட்ட குமுகுகள் இரக்கின்ற தபஸ்விகளான மஹ ஷிகளின் திரளிலே புகு கொவர் * * * குடையே—,
---	---	--	--

(குடையாக எடுத்துப் பிடித்து)

சலம்-ஐயம் கணம்-மணம் களம்-வயம் சரம்-ஸரம் தவம்-தவஃ. சரமாரி என்ற விடத்து உவமவுருபு தொக்கிக்கிடக்கிறது. பூசலீடுதல்—இடி யிடித்தல். நலிவான்—நலிவ தற்காக. வீரர்கள் போர்க்களத்தில் நெறுநெறு என அம்புகளைப்பொழிவதுபோல மேகங்கள் திரள்திரளாக நீர்கொண்டெழுந்து முழங்கிக்கொண்டு இடைச்சேரியடங்கலும் நீரைப் பொழிந்து வருததப்புக, கண்ணபிரான் மலையைக் குடையாக எடுத்துக் கையிற்கொண்டு நின்றது—கேடயம் என்னுமாயுதத்தைக் கையிற்கோத்துக்கொண்டு நின்றலை ஒக்கும். கேடயம் பகைவரை அணுகவொண்ணாதபடி தடுப்பதற் சிறந்த கருவியாவதுபோல இம் மலையும் * மாரிப்பகையைத் தடுத்தலில் வல்லதாதலால் இவ்வவமை ஏற்குமென்க. கேடகம் எனினும், கேடயம் எனினும் ஒக்கும். முன்முகம் காத்தமலை—முகமென்று வாயைச் சொல்லிற்றாய் அது இலக்கணியால் வாய்மொழியைச் சொல்லக்கடவதாய், முன்பு இடையர்கள் இந்திர பூஜை செய்யப் புகுந்தபோது அதனை விவக்குங்கால் ‘இம்மலையே உங்களுக்கு ரக்ஷகம்’ என்று தான்சொன்ன வாய்மொழியைத் தவறாமல் காப்பாற்றிக்கொள்வதற்குக் காரணமான மலை என்று முரைக்க இடமுண்டு. நாராயணன்—கருத்துடையடைகொளி; பரிகரங்குராவங்காரம். புலிகளானவை பர்ணசாலைகளில் தவமபுரியாநின்ற ரிஷிகள் கோஷ்டியிற்செல்ல, அவற்றின் கழுத்தை அந்த ரிஷிகள் சொந்தந்தாகக் கூறுவது அவர்களின் தவ உறுதிக்குக் குறைகூறிய வாறாகாதோ? எனின்; எல்லாப் பதார்த்தங்களும் எம்பெருமான் தன்மையனவேயாம் என்று கைகண்டிருக்கும் ரிஷிகளாதலால் ஒரு குறையு மில்லையென்க; ‘தத்தியெளவெரத்தூமஃ’ என்ற சாஸ்திரார்த்த அதுஷ்டாந்தத்தைக் கூறியவாறுமாம். புலிசளின் கழுத்தை ரிஷிகள் சொறியும்போது அவை பரமநந்தத்துக்குப் பரவசப்பட்டன என்பார், நின்றறங்கும் என்றார். இருந்தார் தவமாமுனிவர்—இருந்த தவமாமுனிவர் என்றபடி; தெரிநிலைமுற்றுப் பெயரெச்ச மாய் வருதலும் நன்னாலார்க்கு உடன்பாடாம். சென்றுசெல்ல என்றபடி; எச்சத்திடு. (8)

272 வன்பேய்பூலையுண்டதோர்வாயுடையன் வன்தூணெனநின்றதோர்வன்பாத்தை *
தன்பேரிட்டுக்கொண்டதரணிதன்னில் தாமோதரன்தாங்குதடவரைதான் *
முன்பேவழிசாட்டமுகக்கணங்கள் முதுகிற்பெய்துதம்புடைச்சுட்டன்சகை *
கோம்பேற்றியிருந்துதிபயிற்றுங் கோவர்த்தனமென்னுங்கொற்றக்குடையே. (9)

வாடேய் முலை	கல நெஞ்சளான பூசணியினுடைய	(தம் குட்டிகளுக்கு)
உண்டது ஓர் வாய்	(விஷந்தடவின) முலையை	
உடையன	உறிஞ்சி உண்ட வாயை யுடைய	
	ஒன	
தாமோதரன்	கண்ணபிரான்	முன்பே வழிகாட்ட
தன்போ இட்டுக் கொண்டு	கோவர்த்தன என தனது திரு நாமத்தை மலைக்கு இட்டு,	தம்முடைய குட்டைகளை
வல் பரத்தை நின்	பவிஷ்டமானதொரு பரத்தைத்	முதுகில் பெய்து
றுது ஓர் வன	சாங்கிக்கொண்டு நின்ற ஒரு	(தம் தம் முதுகிலே சுட்டிக் கொண்டுபோய்
தூள் என	வலிய தூண்டிப்போல நினது	கொம்பு ஏற்றி
தரணிதன்னில்	இந் நிலவுகத்தில	யிருந்து
	உள்வர்கள் காணுமபடி	
தான் தாங்கு	தான் தாங்கிக்கொண்டு நின்ற	குதி பவிறும்
தடவரை	பெரிய மலையாவது:—	
முகக் கணங்கள்	முக என சாதிக்குங்குகளின்	
	திரள்கள்	
		கோவா * * * குடையே—.

* * *—கண்ணபிரான் பசுக்களுக்குப் புல்லுத் தண்ணீருங் கொடுத்து வளர்ப்பதனால் தான் பெற்றுள்ள கோவர்த்தன என்னுந்திருநாமத்தை அந்த மலைதனக்கு இட்டு அதனைக்

குடையாக எடுத்துத் தாங்கிக்கொண்டு நின்றது—வலியதொரு ஸ்தம்பம் பெருஞ்சுமையைத் தாங்கி நிற்பதை ஒக்குமென்று முன்னடிசளால் உவமித்துக் கூறினரென்க. பரத்தை என்ற தன்பின் 'தாங்கி' என்றொரு வினையெச்சம் வருவித்துக்கொள்ளலாம் கண்ணனை தூணுகவும், மலையைத் தூண்தாங்கு சமையாகவும் உருவகப் படுத்தியவாறு காண்க. தூண்—ஹூணா, பரம்—ஹாம். கண்ணபிரான் இவ்வற்புதச் செய்கையைப் பிரமன் இந்திரன் முதலியோர்க்குக் காட்டாது பரமகிருபையினால் அற்பமனிசர்க்குக் காட்டியருளினென்பார் தூணிதன் னில் என்றார். இனி, “நின்றதோர்—தன்மேலுள்ளதொரு, வன்பரத்தை—, வன்தூணை—வலியதூணைப்போலே [தூண் தாங்குவதுபோல என்றபடி], தாமோதரன் தாங்குதடவரை தான்” என வினையெச்ச வருவித்தவின்றியே இயைத்துரைப்பாருமுளர்; இதனை, “உஹாஹா ராஹாஹவ உஹாமிரிஷயா” என்றற்போலக்கொள்க.

முடி என்பது குரங்குகளின் ஓர்வகைச்சாத்; சேந்தன் திவாகரத்தில் “காருகம் யூசம கருங்குரங்காகும்” என்றதற்குப்பின், “ஓரியுங் கலையுங் கடுவனும முசுவே” எனக் கூறியுள்ளதாகாண்க. குரங்குகளானவை தம குட்டிசுஞ்சுக்குக் கிளைதாவும் வழியைக் காட்டுவ தற்காக அவற்றைத் தம முதுகில் கட்டிக்கொண்டுபோய் ஒரு கொப்பிலிருந்து மற்றொரு கொப்பிலே குதிக்கும் விதத்தைத் தாம முந்தறக் குதித்தத்காட்டி பயிற்றுவிப்பாநிற்கு மென்பது—பின்னாடிகளின் கருத்து குதி—குதித்தல்; முதனிலைத் தொழிற்பெயர். முன்பே—பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்னமே என்றலுமொன்று. .... (9)

273 கோடியேறுசெந்தாமரைக்கைவிரல்கள் கோலமுமழிந்திலவாடிற்றில் *
வடியேறுதிருவுகிர்நொந்துமில மணிவண்ணன்மலையுமோர்சம்பிரதம் *
முடியேறியமாடிகிற்பல்கணங்கள் முன்னேற்றிநரைத்தனபோல * எங்குங்
குடியேறியிருந்தும்ழைபொழியுங் கோவர்த்தனமென்னுங்கொற்றக்குடையே (10)

கோடி ஏறு செந் { (கோளுபமான) தவஜத்தைபுடைய
தாமரைகை { செநதாமரை மலர்போன்ற கண
ணைது திருக்கையும
விரல்கள் { (அதிலுள்ள) திருவிரல்களும் (ஏழு
நாள் ஒருபடிப்பட்ட மலையைத்
தாங்கிக்கொண்டு நின்றதனால்)
கோலமும் அழிந்தில { இயற்கையான அழகும் அழியப்
பெடவில்லை;
வாடிற்றில் வாட்டமும் பெடவில்லை;
வடியு ஏறு அழகு அமைநக
திரு உகிரும் திருக்கங்குளம்
நொகில நொவெச்சகவினை;
ஆகையால்
மணி வண்ணன் { உலகணி போன்ற நிறத்தான
மலையும் { கண்ணபிரான் எடுத்தருளின
மலையும்

அமமலையை இவன் எடுத்தது நன்ற நிலைமையும்
ஓர் சம்பிரதம் { ஒரு இந்நிர ஜாலவீதையா யிருக்
கின்றது;
[அநாதமலை எது? என்னி?—]
முடி ஏறிப் பா { கொடுமுடியின்மேலேறிய காள்
முகில் பல கணங் { மேகங்களினுடைய பல ஸுபஹ
கள் { கவானவை
எங்கும் மறை { மலைச் சாரல்களிலெல்லாம் மறை
பொழிந்தது { பெய்து வெளுத்ததனால்
முன் நெற்றி நரைத் { அமமலையினுடைய முனையுறம்
தன போல { நரைத்தாற்போல் தோற்றவாடி
குடி ஏறி இருக்கும் { கொடுமுடியின்மேல் குடி புதந
திருக்கப் பெற்ற

கோவா * * * குடையே—.

* * *—கண்ணபிரான் ஏழு நாளாவும் ஏகாகாரமாக மலையைத் தாங்கிக் கொண்டு நிற்கச் செய்தோடும் லக, விரல், நகம் முதலியவையொன்றும் சிறிதும் விகாட்டையாமை யால் இவன் மலையேறித்து நின்றவிது தோமபரவர் கூத்துப்போலே ஒரு சண்டட்டுவிதையாகத் தோற்றுகின்றதேயன்றி ஒன்றும் மெய்க் கொள்ளப் போகவில்லை; மெய்யே மலையைச்

சுமந்தானுகில் மேனிவாட்டமுன்டாகாதொழியுமோ? என்று சுமத்தாரந்தோற்றக் கூறு கின்றார்—முன்னடிகளில். சுப்பிரதம்—ஒருவகை அஞ்சனத்தின் உதவியினால் ஒரு முஹூர்த்த காலத்தளவு நிற்கும்படி மாஞ்செடி முளைக்கச் செய்தல் முதலிய இந்திரஜாலவித்தை. இப்படி இந்திரஜாலமெனக் கூறியதனால் இச்செய்கை அபாரமார்த்திகம் என்று சிலர் மயங்கக்கூட ம எனச்சங்கித்து, அதனைத்தெளிவிக்குமாறு அருளிச்செய்கின்றார்—பின்னடிகளால் அமமலை யிலுள்ள கார்மேசுங்கள் அதன் சிகரத்திலே நிலச்செழிப்புண்டாமபடி எங்கும் வர்வித்து நீர் கழிந்தமையால் வெளுக்கப்பெற்று அச்சிகரத்தின்மேற் குடியிருக்கும்படியைப் பார்த் தால் அம்மலையின் முன்னெற்றி நரைத்துக்கிடக்கின்றதோ வென்று தோற்ற நின்றதென்று உத்ப்ரேகித்தவாறு. கண்ணபிரான் மழை தடுக்க மலையெடுத்தபோது அதன்மேல் இவ்வாறு மழையுண்டானதாகப் பொருளன்று; இதை உபலக்ஷண ரூப விசேஷணமாகக் கொள்க. குடியேறியிருந்து மழைபொழியும்—மழை பொழிந்து குடியேறியிருக்கும் என விஞ்சிபிரித்தக் கூட்டியுரைக்கப்பட்டது. வர்வியாமல் வெளுத்திருக்குங்காலத்திலும் மேகங்களிருக்குமிடம மலைத்தலை யோரமாதல் அறிக. ... .. (10)

274 அரவிப்பள்ளிசொண்டரவந்தூர்தீட் டரவட்டசையூர்தியவனுடைய *

குரவற்கொடிமுல்லைசுணின் றுறங்குங் கோவர்த்தனமென்னுங்சொற்றக்குடைமேல் *

தருவிற்பொலிமறைவாணர்புத்தூர்த் திகழ்பட்டர்பிரான்சொன்னமாலைபததும் *

பரவுமனன்குடைப்பத்தருள்ளார் பரமானவைகுந்தம்நண்ணுவரே.

(11)

தூவில பள்ளி	{ திருவனந்தாழ்வான் மீது பாற்	திருவில் பொலி	{ வைஷ்ணவ ஸ்ரீயாலே விளக்கா
கொண்டு	{ கடலில் பள்ளி கொள்பவனும்	மறை வானா புத்	{ நின்ற வைதிகர்கள் இருக்குமிட
அரவம் தரகிட்டு	{ ஆய்ப்பாடியில் வந்து பிறந்து	தூர் திகழ பட்டா	{ மன ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் விளங்க
	{ காளியநாகத்தை ஒதிதன்முன்னவ	பிரான	{ காலினுள்ள பெரியாழ்வார்
அரவம் பசை ஊர்சி	{ சாபபசுந்ருவான கருடனைவாழை	சொன்ன மாலை	{ அருளிச்செய்த இப்பத்துப் பாசுரங்
ய ஹுடைய	{ மாக வடையம் ஹுமான் கண்ண	பததும்	{ கலையம்
	{ ஹுடைய,		
குரவில கொடி	{ குரவமரத்திலே முலைக் கொடிகள்	பரவும் மனா நனகு	{ அப்யஸிக்கைக் கிடான மநல்லை
முலைகள்	{ பட்டாந் து அமைநகிருக்கப்	உடை பததர் உற	{ நன்றாக உடையாரான பத்தர்
உடங்கும்	{ பெற்ற	ளார்	{ களாயிருப்பார்
கோவர்த்தனம் என்	கோவர்த்தனமென்ற கொற்றத்		
ஹம் கொற்றம்	குறூட விஷயமாக	பரமான வைகுந்தம்	{ பரமபதத்தை அடையப் பெறுவார்.
குடை மேல்			

* * *—திருவாய்ப்பாடியிற் பிறந்து காளியன் கொழுப்பையடக்கின கண்ணபிரான் கண்பாப்திசாயியும் கருடவாஹநனுமான ஸாக்ஷாத் பரமாத்மா என்பதைத் தெளிவிக்கும்— முதலடி. அரவப் பசையூதியவனுடைய—அவன் எடுத்துத்தரித்த என்றவாறு. குரவமர மும அதன்மேற் பரந்த கொடிமுல்லைபுடின் றுறங்கு மென்றது—தன்மை நன்றிச். நன்கு பரவும் மனமுடை என்று மியைக்கலாம்: நன்று—கு என்ற விஞ்சிபெற்ற பண்புப்பெயர். “வைகுந்த நண்ணுவரே” எனச் சந்தியாக வேண்டுமிடத்து, “வைகுந்தந் நண்ணுவரே” என நகரவொற்று மிக்கது, செய்யுளோசை நோக்கி; னிரித்தல் விகாரம். ... (11)

ஐந்தாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

மூன்றும்பத்து—ஆரூந்திருமொழி, நாவலம் பெரிய.

அவதாரிகை:—ஸ்ரீநந்தகோபர்மகனாகப்பிறந்த கண்ணபிரான் தன்சாதிக்கு உரியவாறு ஒருநாள் விருந்தாவனத்திலே நின்று குழலூத், அக்குழலோசையைக்கேட்ட இடைப்பெண்கள் பட்டபாடுகளையும், மேலுலகத்திலுள்ள தேவமாதர் விகாரமடைந்த வாற்றையும், திரயக் ஜந்துக்களுங்கூடத் திகைத்து நின்றபடியையும், மரம முதலிய அசேதநங்களும் மகிழ்வுற்ற படியையும் ஆழ்வார் தனித்தனியே பேசி அத்திருக்குழலோசையின் வைசித்திரியத்தை அநுபவிக்கிறார்—இத்திருமொழியில்.

275 நாவலம்பெரியதீவனில்வாழும் நங்கைமீர்களீதோற்புதங்கேளீர் *
தூவலம்புரியுடையதிருமால் தூயவாயிற்குழலோசைவழியே *
கோவலர்சிறுமியர்ளங்கோங்கை குதுகலிப்பவுடலுளவிழ்ந்து * எங்குங்
காவலுங்கடந்துகயிறுமாலையாகி வந்துகவிழ்ந்துநின்றனரே. (1)

அம் பெரிய நாவல் தீவனில் வாழும் நங்கைமீர்கள்	அழகிய விசாலமான ஜம்பூத்வீபத் தில் வாழா நினதுள்ள பெண் காள்!	இள கொங்கை குதுகலிப்ப	இளமுலைகளானவை
ஓர் அற்புதம் இது கேளீர்	ஒரு ஆச்சரியமான இச்சங்கதியைச் செவி கொடுத்துக் கேளுங்கள்; யாது அறபுதமென்னில;	உடல் உள அவிழ்நது	நாங்கள் முன்னேபோகிறோமென்ற நெறித்து ஆசைப்பட
தூ வலம்புரி உடைய திரு மால்	சுதந்தமான ஸ்ரீபாஞ்சஜநயத்தை யுடைய ச்ரிய;பதியான கண்ண பிரானுடைய	எங்கும் காவலும் கடநது	சரீரமும் மநஸ்ஸும் கிதிலமாகப் பெறுது
தூய வாயில் குழல் ஓசை வழியே	அழகிய திருப்பவளத்தில் வைத்து ஊதப்பெற்ற புலவாங் குழலினுடைய இசையின வழியாக	கயிறு மாலு ஆகி வந்து	எங்குமுள்ள காவல்களையும் அழிக் கிரமித்தவிட்டு
கோவலர் சிறுமியர்	இடைப்பெண்களினுடைய	கவிழ்ந்து நின்றனா	கயிறறிந்தொடுத்த பூமாலைகள் போலாத திரள்திரளாக வந்து
			கண்ணனைக்கண்டு வெள்கிக் கவிழ் தலையிட்டு நின்றனாக;
			[இதிலும் மிக்க அறபுதமுண்டோ.]

* * *—உப்புக்கடல், கருப்புக்கடல், கள்ளுக்கடல், நெய்க்கடல், தயிர்க்கடல், பாற்கடல், நீர்க்கடல் என்ற ஏழு கடல்களாலுஞ் சூழப்பட்ட ஏழு தீவுகளுக்கு, முறையே ஜம்பூத்வீப மென்றும், ப்லக்ஷத்வீப மென்றும், சால்மலத்வீப மென்றும், குசத்வீப மென்றும் குரோளஞ்சத்வீப மென்றும், சாகத்வீப மென்றும், புஷ்கரத்வீப மென்றும் பெயர் இவற்றுள் ஜம்பூத்வீபம் மற்ற எல்லாத் தீவுகளுக்கும் நடுநிலுள்ளது; அதன் நடுவில், மேரு என்னும் பொன் மலைபுள்ளது; அதனைச் சுற்றியுள்ள இளாவ்ருத வருஷத்தில் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டுள்ள நான்கு மலைகளைச் சுற்றி நாற்றிசையிலும் நான்கு மாங்களுள்ளன; அவற்றிலென்றாகிய நாவல் மரம்—ஜம்பூத்வீப மென்று இத்தீவின் பெயர் வழங்குதற்குக் காரணமாயிற்றென்று புராணங்கூடும். [ஜபபூ—நாவல்.] மற்றைத் தீவுகள் பலாநுபவத் திற்கே உரியவையாகையாலும், இத்தீவு பலன்களுக்குச் சாதனமான கருபங்களை அனுட்டித் தற்கு உரிய இடமாகையாலும் இத்தீவு ஒன்றே சிறப்புறுய; இத்தீவில் நவமகண்டமான பாரதவருஷத்துக்கன்றோ இவ்வுரிமை உண்டென்னில்; ஆம், இத்தீவுக்கு இக்கண்டம் முக்கியமானமைபற்றி அச்சிறப்பை இத்தீவுக்கு உள்ளதாசச் சொல்லக் குறையில்லை; இத்தீவின் மானிடப்பிறவி படைப்பது அரிய பெரிய தவங்களின் பயனாகுமென்பர். அப்படிப்பட்ட தவங்களைச் செய்து இத்தீவில் பிறந்த பெண்காள்! நீங்கள் செய்த தவமெல்லாம் என்னபயன்

படைத்தன? உங்களைப்போல் பல பெண்கள் திருவாய்ப்பாடியிற் பிறந்து பகவத் விஷயத்தில் அவகாவித்தபடியைப் பார்த்தால் உங்களுக்கு என்ன பூர்த்தி உள்ளதாகச் சொல்லக்கூடும? என்ற கருத்துப்பட “நாவலம் பெரிய தீவினில் வாழும் நங்கைமீர்கள்!” என்று விளித்தது.

கண்ணபிரான் வேயங்குழலை வாயில் வைத்து ஊது அதனோசையைக்கேட்ட இடைப் பெண்கள் உடலினைத்து மனமுருகி, தங்களுக்குக் காவலாக வீட்டிலிருக்கின்ற மாமியார் மாமனார் முதலியோரையும் “மூராவ: கிண்கரிஷ்ஜித்=சூரவ: கிம் கரிஷ்யந்தி” என்று அலக்ஷியம் பண்ணிவிட்டுக் கண்ணன் குழலூதுமிடத்தேறப் புகுந்து ஒரு கயிற்றிலே அடரப் பூக்களை ஒழுங்குபடத் தொடுத்தாற்போல வரிசையாக நின்று கண்ணன் முகத்தைக்கண்ட வாறே ‘நாம நமது காமத்தை இங்கனே வெளிப்படையாக்கினோமே’ என்று வெள்கி, அவன் முகத்தை முகங்கொண்டு காணமாட்டாமல் தலைகழிந்து தரையைக்கீறி நின்றன ரென்க. வழியாவது—ஒரிடத்தினின்றும் மற்றோரிடத்தை அடைவிப்பது; இப்பெண்களை அவ்வாறு செய்தது குழலோசையாகையால், “குழலோசை வழியே” என்றாரென்க. குதுகலிப்ப=கூதவிஹிப்ப என்றபடி. முதலடியில், “நங்கைமீர்கள்” என்றவிடத்து, கள்—விசுதிமேல் விசுதி. அற்புதம்—ஊதுதம். .... (1)

276 இடவணரையிடத்தோளோசாயத் திருகைகூடப்புவும்நெர்ந்தேற *
குடவயிறுபடவாய்க்கடைகூடக் கோவீந்தன் குழல்கொடுதினபோது *
மடமயில்களோமோன்பிணைபோலே மஞ்சைமார்கள்மலர்க்குந்தலவிழ *
உடைநெகிழ்வோர்கையால்துகில்பற்றியொல்கி யோடரிக்கணோடநின்றனரே. (2)

கோவீந்தன	கண்ணபிரான்	குழல்கொடுத்தன	வேயங்குழலைக்கொண்டு ஊது
இடவணரை	{ தனது இடப்பக்கத்து மோவாய்க் கட்டையாய்	போது	{ காவலிலே, அழகிய மயில்களையும் மான்போலே
இடத்தோளோட சாய்ந்து	{ இடத்தோட பக்கமாகச் சாய்ந்து இரண்டு இடங்களையும் குழலோடு	மனப்பிணைபோலே	{ கண்களையும் போதுவளையல்களையும்
இருவர்கூட	{ இரண்டு இடங்களையும் குழலோடு கூடவும்	மலர்க்குந்தல் அவிழ	{ தங்களுடைய மலர்நிறத் கூந்தல் முடியானது அவிழ்ந்து அபையம்
புருவம் நெரிந்து	{ புருவங்களானவை நெரிந்து ஏற மேலேகிளர்வும	உடை நெகிழ	{ அரைப்புடவையானது நெகிழவும் துகில் ஓர் கையால் நெகிழ்ந்த அத்துகிலை ஒருகையாலே
வயிறு	{ வயிறானது	பற்றி	{ பிடித்துக்கொண்டு தவண்டு
குடம்பட	{ குடம்போலக் குமிழ்த்துத் தோற்ற வும்	ஒல்கி	{ செவ்வரி, கருவரிகள் ஓடாநின்ற கண்கள் கண்ணபிரான் பக்க லிலே ஓடப்பெற்றனா,
வாய்க்கடைகூட	{ வாயானது இரண்டருகும் குவிய வும்	அரி ஓடு கரை ஓட நின்றனா	

[இவ்வாறான கலைமையாக]

* * * —குழலூதுமபோது மோவாய்க்கட்டையின் இடப்பக்கம் இடத்தோள் பக்கமாகத் திருமபுதலும், இரண்டு கையும குழலோடு கூடுதலும், புருவம் நெரித்தலும், வயிற்றிலே காற்றை நிறைத்து நிறுத்தி, அதனைத் திருப்பவளத்தாலே கிரமமாக விட்டு ஊதவேண்டுகையாலே வயிறு குடம்போல எடுப்பாகத் தோற்றமுதலும், குழலின் துளைகளின் அளவுக்கு ஏற்ப வாய் குவிந்து குமிழ்த்துப் போதலும் இயல்பாமென்க. அணர்—தாடி; அதுக்கு உரிய இடத்திற்கு ஆகு பெயர். கடைகூட—(வாயின்) இரண்டு ஓங்கலும் ஒன்றாய்க் கூட; எனவே, குவிந்து என்றதாயிற்று: கடைவாய்கூட—இரண்டு கடைவாய்களோ மொன்றோடொன்றுகூட. கொடு—கொண்டு என்பதன் சிதைவு.

இவ்வாறு கண்ணபிரான் குழலுவதவைத் கேட்ட இடைப்பெண்கள் இருந்த விடத் தில் நின்றே உடல் விகாரமடைந்து மயிர் முடியவிழவும் அரையுடை நெகிழவும் பெற்று “இந்த ஸந்நிவேசத்துடனே நாம் எவ்வாறு வெளிப்புறப்படக்கூடவோம்” என்னும் ஸங்கோசமுமற்று நெகிழ்ந்ததுகிலை ஒருகையாலும், அளிழ்ந்த முடியை ஒருகையாலும் பற்றிக் கொண்டு மிருத்த சிரமத்துடனே ஓடிவந்து அக்கண்ணனைக் கண்ணாற் காணப்பெற்றனராய். மடமயில் போல மலர்க்குந்தல் அவிழவும், மான்பிணை போல ஓடரிக்கடுகையுமென்று இயைப்பர். ஒல்குதல்—ஒடுங்குதல். கண்ணுட நிறற்றல்—அவனைக்காட்டு, காட்டு என்று கண்கள் விரைந்தோடி நிறற்றல். “ஸந்நீதவம் பின்னாட்டமுதலும் ஒடுகிற கண்ணை நிஷேதிக்கப் போமோ” என்ற ஜீயருரை அறியத்தக்கது. ....

277 வானிளவரசுவைகுந்தக்குட்டன் வாசுதேவன்மதுரைமன்னன் * நந்தர்
கோனிளவரசுகோவலர்குட்டன் கோவிந்தன் குழல்கோடுதினபோது *
வானிளம்படியர்வந்துவந்தீண்டி மனமுருகிமலர்க்கண்கள்பனிப்ப *
தேனளவுசேரிகுந்தலவிழச் சென்னிவோர்ப்பச்சேல் சோததுநின்றனரே. (3)

வான் இள அரசு	பரமபதத்துக்கு யுவராஜனாயும்	வான்	வ்வாக்கலோகத்தினுள்ள
வைகுந்தர் குட்டன்	அப்பரமபதத்தினுள்ள நியமனாலி	இள பமயா	போகத்துக்கு உரிய சரீரத்தை
	சுருக்குப் பரிந்து நோக்க வேளை		புடையரான மாதா
	மேம்படியான பருவத்தைபுடைய		(முந் பருவதாவனத்திலே)
	ரூபமும்	வந்து வந்து ஈழம்	திரள்திரளாக வந்து குவிந்து
வாசுதேவன்	உலுத்தோர்க்கு மகனாகப் பிறந்த	மனம் உருகி	(தங்குள்) நெஞ்சு உருகப்பெற்று
	ரூபமும்	மலர் கண்கள்	(குவளைமலர்போலழகிய கண்கள்)
மதுரை மன்னன்	உடமதுரைக்கு அரசரூபமும்	பனிப்ப	பனிப்பது ஆநந்தரோ துளித்ததுவிழ
நந்தர்கோன் இள அரசு	நந்தகோபாக்குப் பின்னையாய்	தேன் அளவு செறி	தேனோடுகூடிய செறிந்த மயிரமுடி
	உவந்தது இளவரசரூபமும்	கூந்தல் அவிழ	யானது அவிழ,
கோவலர்குட்டன்	இடையர்களுக்குப் பரிந்து நோக்க	சென்னிவோடப்	நெற்றியானது வோவையடைய
	வோட்டுமேம்படியாய் பின்னையாய்		(இவ்வகை விகாரங்களையடைந்து)
		முள்ள	செயிசோத்து
கோவிந்தன்	கண்ணபிரான்	சிவனா	(தமது) காதுகளை (அக்குழலோசை
	குழல் கொடு ஊதினபோது—		யிலே) மடுத்துத் திகைத்து நின்ற
			ரூபங்கள்.

* * *—கண்ணபிரானது குழலினிசையைக்கேட்ட மேலுலகத்து மாதர் தங்குனிநுப் பிடத்தில் நிற்கமாட்டாமல் கண்ணினிருக்கு மிடத்தில் கூட்டங்கூட்டமாக ஓடிவந்து அக்குழலேரசையை நன்றாகக்கேட்டபிறகு அவர்களது மனம் நீர்ப்பண்டமாய் உருகிற்று; கண்களினின்றும் ஆந்த பாஷ்பங்கள் துளித்தன; கூந்தல் அளிழ்ந்தன; நெற்றி வேர்த்தது; இப்படிப்பட்ட விகாரங்களை அடைந்துகொண்டே அவ்விசையைக் கேட்டுக்கொண்டு மயங்கிக் கிடந்தனரென்க. பரமபதத்தில் எம்பெருமான் நியமனாலிகளைத் தலைவாய்க்கி அவர்களின் கீழே தன்னையமைத்துக்கொண்டு அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனாக யிருக்குந் தன்மைபற்றி வானிளவரசு என்றார்; “திருவனந்தாழ்வான் மடியிலும் ஸேநாபதியாழ்வான் பிடிமயின் கீழிலும் பெரிய கிருவடி சிறகின் கீழிலுமாயிற்று இதத்தத்துவம் வளர்வது” என்பது பட்டரருளிச் செயலாய் அந்த ஸாலிகள் இவன் மேலுள்ள பரிவினால் குழந்தைகளுக்குக் குசலம் போருவதுபோல அருவாதம் இவனுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுதன்மைபற்றி வைகுந்தக்குட்டன் என்றார்; வைகுந்தர் குட்டன்;—“சில விகாரமாயுயர்தினை” என்பது விதி. பரமபதத்தில் ஸ்வதந்திரர் ஒருவரு மில்லாமையால் அங்கு இளவரசாயிரப்பது, தன்னுடைய ஆசிரித பாயத்திரியத்திற்கு ஒக்கும்; இவ்விழுவியிலுள்ளாரடங்கலும் ஸ்வதந்திரராயையாலே நரசர

அறுத்துக் கொண்டு மன்னையிருக்கவேண்டுதலால் மதுரை மன்னன் என்றார். இடைச் சேரியிலுள்ள பஞ்சல்கூடம் குடிக்கும் அரசர் நந்தகோபராகையாலே இவனை நந்தர்கோ ளிளவரசு என்றார் என்க.

சென்னி என்ற சொல் தலையைக் குறிப்பதாயினும், இங்கு நெற்றியைக் குறித்தது; “மத்தக மிலாடம் முண்டகம் துதல் குளம், நெற்றி பாலம் என நிகழ்த்தினரே” என்ற திவாகர நிகண்டில், தலையைக்குறிப்பதான மத்தக மென்ற சொல்லை நெற்றிக்கும் பரியாய நாமமாகக் கூறியுள்ளது காண்க. .... (3)

278 தேனுகன்பிலம்பன்சாளியனென்னுந் தீப்பப்பூசுளடங்ஷவுழ்க்கி *
கானசம்படியிலாவ்யுலாவிக் கருஞ்சிறுக்கன் குழவாதினபோது *
மேனகையொடுதிலோத்தமையரம்பை உருப்பசியரவரவென்கிமயங்கி *
வானசம்படியில்வாய்திறப்பின்றி ஆடல்பாடல்வெவமாறினர்தாமே. (4)

தேனுகன் பிலம்பன் சாளியன் என்னும் தீப்பப்பூசுகள் அடங்க உழக்கி	தேனுகாஸுரன், பரலம்பாஸுரன் காளியநாகம் எனது சொல்ப படுகிற கொடிய பூண்டுக்கையெல் லாட சலையித்ததுப் போகட்டு	மேனகையொடு திலோத்தமைய அரம்பை உருப்பசி அரவா	மேனகையும் திலோத்தமையும், ரம் பையும் ஊர்வசியும் (ஆகிற) அப் பைஸ் ஸ்திரீகள்
கான அகம் படி உலாவி உலாவி	காட்டுக்குளே இயற்கையாக எப் போதும் உலாவிக்கொண்டு	[அககுழலோசையைக்கேட்டு] மயங்கி வெள்கி வான் அகம் படியில் வாய் திறப்பு இன்னி	மோஹமடைந்து வெட்கப்பட்டு தேவலோகத்திலும் பூலோகத்திலும் வாயைத்திறவாமல்
கரு சிறுக்கன்	{ கரிய திருமேனியையுடைய சிறுபிள்ளையான கண்ணன்	ஆடுகை, பாடுகை என்கிற இக் இவை தாமே	ஆடுகை, பாடுகை என்கிற இக் காரியங்களைத் தாமதவே விட மாட்டார்

குழல் ஊதின போது—;

* * * —சானகை மென்றது—விருந்தா வனத்தை யென்றுணர்க. அவ்விடத்தில் கண்ணபிரான் ஊதுகின்ற குழலினிசையைக்கேட்ட மேனகை முதலிய மேம்பட்ட மாதரும் “இனி நாம் ஆடுகையாவதென், பாடுகையாவதென்!” என்று நாணங்கொண்டு பிறருடைய வலதலின்புத் தாமதமே அந்த நிசத்தியகர்மா நுஷ்டாநத்தைத் தவிர்த்தனர்; எனவே கண்ண பிரானுடைய விலாஸங்குன்றிறம் விறுபெற்றுள்ளமை விளங்கும் தேவமாதர் ஆடும் போதை நடையழைகளும், பாடும் போதைப் பாட்டின்பத்தையும் கண்ணபிரானது நடையழுகும் குழலோசையும் வென்றன வென்றவாறு. வாய்திறப்பின்றி—“இனி நாம் வாடினும் நிலத்திலும் ஆட, பாட என்று வாயாலுஞ் சொல்லக்கடவோமல்லோம்” என்று யிட்டுக்கொண்டபடி. “உருப்பசியர் அவர்” என்று பிரிக்கவேணுபெல் பர் பலர்.

தேனுகன்—சமுதாயின் வடிவங்கொண்டு நலியவந்த அஸுரன். பரலம்பாஸுரனைக் கொன்றவன் பலராமஸுரஞ்சக, கண்ணன் கொன்றதாகக் கூறியது, ஒற்றுமை நயம் நோக்கியென்க. பூண்டுக்கொன்றத—புணல் மயற்றி. கானசம்படி — காட்டு நிலத்திலே என்றுபாரம். .... (4)

279 முன்னாசிங்கமதாசிபவணன் முக்கியத்தைமுடிப்பான்முவுலகில், மன்னரஞ்சும் *
மதுகுதனன்வாயிற் குழலோசை செவியைப்பற்றிவாங்க *
நன்னரம்புடையதூய் புருவோடு நாரதனுந்தந்தர் வீணைமறந்து *
கின்னாம்பிதுனங்குநுந்தந்தங்கின்னரம் தொடுகிலோமென்னரே. (5)

முன் நரநிங்கம்	முற்காலத்திலே நரநிம்ஹருபம்	நல் நரம்பு உடைய	நல்ல வீணையைக் கையிலுடைய
அது ஆகி அடினை	கொண்டு ஹிரண்யாஸுரனு	தம்புருவோடு	தம்புரு முனிவனும் நாரத
முக்கியத்தை	டைய மேன்மையை முடித்த	நாரதனும்	மஹர்ஷியும்
முடிப்பான்	வனும்	தம் தம் வீணை	தங்கள் தங்களுடைய வீணையை
மு உலகில் மனைர்	மூன்று லோகத்திலுள்ள அரசர்கள்	மற்றது	மற்றதுவிட,
அஞ்சும்	(தனக்கு) அஞ்சும்படியா யிருப்		
மதுகுனன்	பவனுமான	கின்னரம்	கின்னரமிதனம் என்று பேர் பெற
வாயில் குழலின்	கண்ணபிரானுடைய	மிதுனங்களும்	துள்ளவர்களும
ஒசை	வாயில் (வைத்து ஊதப்பெற்ற)		
செவியை பற்றி	வேயங்குழுவிலுடைய ஸ்வரமானது	தம் தம் கின்னரம்	தங்கள் தங்கள் கின்னரவாய்வகளை
வாங்க	காதுகளைப் பிடித்திழுக்க,	தொடுகிலோம்	(‘இனித’ தொடக்கடவோ மல
		என்றனர்	லோம்’ என்று விட்டனர்.

* * *—வீணை வித்தையில் முதல் வகுப்பில் தேர்ச்சிபெற்ற தம்புரு நாரதர்கள் கண்ணனது குழலோசையைக் கேட்டபிறகு, அது தன்னிலே ஈடுபட்டுத் தமது வீணைகளை மறந்தொழிந்தனர்; கின்னரமிதுனங்கள் என்று புகழ்பெற்றிருக்கும் பேர்களும இக்குழலோசையைக் கேட்டுத் தோற்றதாகக்கொண்டு “இனி நாங்கள் எங்கள் கின்னரம் தொடுவதில்லை, எங்களப்பளுணை” என்று உறுதியாக உரைத்தொழிந்தனர் என்க.

முன்பொருகால் பிரஹ்ம தாழ்வானுக்காக நரநிங்க வருவாய்த் தூணில் தோன்றி ஹிரண்யனுரத்தைக் கிழித்த வரலாறு கீழ் விவரிக்கப்பட்டது. முன் முடித்தான் என இறந்த காலமாகக் கூறவேண்டியிருக்க, எதிர்காலமாகக் கூறியுள்ளது—இயல்பினாலாகிய காலவழுவமைதி; “விரைவினு மிகவினுத் தெளிவினு மியல்பினும், பிறழவும் பெறுஉமுக் காலமு மேற்புழி” என்பது நன்னூல். வீணையின் தந்திகளைச் சொல்லக்கடவதான நரம்பு என்ற சொல் இங்கு வீணையைக்குறித்தது இலக்கணையால். ‘கின்னரம் மிதுனங்களும்’ என மகாவிரித்தல், செப்ரானோசை நோக்கியது. “தொடகிலோம்” என்றுமோதலாம். இரண்டாமடியில் “மன்னரஞ்சு” என்ற பாடம் மிக வழங்கும்.

.... (5)

280 செம்பெருந்தடங்கண்ணன் திரடோளன் தேவகிசிறுவன்தேவர்கள்நிங்கம் *

நம்பரமனின்நாள் குழலுரத்த்கேட்டவர்கள் இடருற்றனகேள் *

அம்பரந்திரியுங்காந்தப்பரெல்லாம் அமுதகீதவலையாற்சருக்குண்டு *

நம்பரமன்றென்றுநாணிமயங்கி நைந்துசோர்ந்துகைம்மறித்துகின்றனரே.

(6)

செம்பெரு தட	சிவனது மிகவும் பெரிய திருக்கண்	அமுதம் கீதம்	அமுதம்போல் இனிதான குழலிசை
கண்ணன்	கணையுடையனும்	வலையால்	யாகிற வலையிலே
நிர் தோளன்	பருத்த தோள்களையுடையனும்	சுரு	அகப்பட்டு,
சிறுவன்	தேவகியின் பிள்ளையாய்	நம்பரம் அன்று	(பாடுகையாகிற) சுமை
தேவர்கள் நிங்கம்	தேவநிம்ஹரமாய்	என்று	நம்முடையதனது என்று அழிதி
நம்பரமன்	நமக்கு ஸ்வாமியான பரம்பருஷனும்		யிட்டு
	பிராந்தம் கண்ணபிரான	(முன்பெல்லாம் பாடித்திரிந்ததற்கும்)	
இந்நாள் குழல் ஊத	இன்றையதினம் வேய்குழலுலை ஊத,	நகி	வெட்கப்பட்டு அறிவழிநது மனம்
கேட்டவர்கள்	(அதன் இசையைக்) கேட்டவர்கள்;	நைந்து சோர்ந்து	சிதிலமாகப்பெறு சரீரமுங்
	(அதன் இடாயாதெனில்),		கட்டுக்குழைப்பெறு
அம்பரம்	ஆகாசத்திலே	கைம்	(இனி நாம் ஒருவகைக் கைத்தொழி
திரியும்	திரியாநின்ற		லுக்குங் கடவோமலோம் எனது
காந்தப்பர் எல்லாம்	காந்தருவ அகோவரும்	மனர்	கையை மடக்
			நின்றுகள்.

* * *—கண்ணபிரானுதின குழலிணைசை செவியில் விழப்பெற்ற கந்தருவர்கள் ட்டப்பாட்டைப் பகருகின்றேன் கேளுங்கள்; -பரம போக்யமான இக்குழலோசையாகிற

வலையிலே அவர்கள் கட்டுப்பட்டு; “இனிப் பாட்டுத் தொழிலாகிற பெருஞ்சுமையில் நமக்கு யாதொரு அந்வயமுமில்லை” என்று நிச்சயித் தொழிந்ததுமன்றி, கீழுள்ள காலமெல்லாம் தாம் பாடித் திரிந்தபடியை நினைத்து அதற்காகவும் வெட்கப்பட்டு, மேல் ஒன்றும் நினைக்க வொண்ணாதபடி அவையையுமிழந்து உடலும் மனமுங்கட்டழிந்து இவ்வாறான தங்கள் தளர்த் தியை வாயினாற் சொல்லவும் வல்லமையற்று “இனி நாங்கள் ஒன்றுஞ்செய்ய மாட்டுகிறி லோம்” என்பதைத் தெரிவிக்கிற பாவனையாக ஊமையர் ஸமஜத்தை காட்டுவதுபோலக் கையெழுத்துக் காட்டிவந்தனராம். கைமறித்தல்—குடங்கையைத் திருப்பிக்காட்டுதல்; என்னிடமொன்றுமில்லையே என்பதைத் தெரிவிக்கவேண்டுவார் இவ்வாறு காட்டுதல் உலகில் நிகழ்வது காண்க.

உற்றன இடர்—உற்ற இடர்களை என்றபடி. அம்பாம்—வடசொல். மஹேசு என்ற வடசொல்—காந்தப்பர் என மருளிற்று. அமுதகீதம்—சுஜாதீதம்; உவமைத் தொகை. பராங் முகமாகத் திரியுமவர்களுடைய வலிய இழுக்குந்தன்மைபற்றி அமுதகீதவலை எனப்பட்டது. பரம்—ஹம். போர்க்களத்தில் தோற்றவர்கள் ‘போர்செய்யும் பாரம் இனி நமக்குவேண்டா’ என்று கையெழுத்திட்டுப் போவதுபோல, ஸங்கீத விதையில் தோற்ற கந்தர்வரூப நம்பர மன்றென்றொழிந்தனரென்க. .... (6)

281 புலியுள்ளான்சண்டதோரற்புதங்சேளிர் பூணிமேய்க்குமிளங்கோவலர்கூட்டத் தவையுள் * நாகத்தனையான் குழவாத அமரலோகத்தளவுஞ்சென்றிசைப்ப * அவியுணமறந்துவானவலொல்லா மாய்ப்பாடிநிறையப்புருந்தீண்டு. * செவியுணவின்கவைகொண்டுமிகிழந்து கோவிந்தனைத் தொடர்ந்தென்றும்விடாரே. (7)

புலியுள் நான்	{	பூமியிலே நான் கண்ட ஒரு ஆச்சரி	{	(அதைக்கேட்ட)	
கண்டது ஓர்		யத்தை (சொல்லுகின்றேன்),		வானவர் எல்லாம்	தேவர்களைவரும் ஹவீஸ்ஸு
அற்புதம் கோரி	{	கேளுங்கள்;	{	அவி உணமறந்து	உண்பதை மறந்தொழிந்து
		(அது யாதெனில்);			
பூணிமேய்க்கும்	{	பசுக்களை மேய்க்காநின்ற இடைப்	{	ஆயா பாடி நிறைய	இடைச்சேரி நிறையும்படி (அங்கு)
இள கோவலர் கூட்		பிள்ளைகள் திரண்டிருக்கிற ஸபை		புருந்து ஈண்டி	வந்து சோது நெருங்கி
டத்து அவையுள்	{	யிலே	{	செவி உள் நா இன்	செவியின் உளநாக்கிலே (குழலோ
நாகத்து அனையான்		சேஷசாயியான கண்ண பிரான்		சுவை கொண்டு	செயின்) இனிய ரஸத்தை உட்
குழல் ஊத	{	குழலூகினவனவிலே,	{	மகிழ்ந்து	கொண்டு மனங்களிதது
		(அதன் ஓசையானது)			
அமரர் லோகத்து	{	தேவலோகம் வரைக்கும் பரவி	{	கோவிந்தனை	கண்ணிராணைப் பின்பொடாந்
அளவும் சென்று		அங்கே தவனி்க்க		தொடாநது	தோடி ஒரு கூணகாலமும்
இசைப்ப				எனதும் விடார்	(அவனை) விடமாட்டாதிருந்தனர்.

* * * —இப்பூலோகத்தினுள் நான்கண்ட அற்புதமொன்றுண்டு, சேருங்கள்; கண்ண பிரான் இவ்வுலகில் ஊதின குழலினோசை மேலுலகத்தளவும் பரந்து செல்ல, அங்கு அதனைக் கேட்ட தேவர்களில் ஒருவர் தப்பாமல் தமது மேன்மைக்கேற்ப அந்தணர் யாகங்களில் தரும ஹவீஸ்ஸுக்களையும் உண்ண மறந்து ‘கண்ணன் பிறந்து வளருகின்ற ஊர்’ என்கொண்டு திருவாய்ப்பாடி யேறத் திரண்டுவந்து புருந்து கூட்டத்தின் மிகுதியினால் ஒருவரை ஒருவர் நெருக்கி நின்று அக்குழலினோசையைக் காதுகளால் நன்குபருகி அக்கண்ணபிரான் சென்ற விடங்களுக்கெல்லாம் தாங்களும் பின்னே சென்று அவனை ஒரு நொடிப்பொழுதும் விட்டகல மாட்டாதொழிந்தனர்; இதிலும் மிக்க அற்புதமுண்டோ? என்றவாறு. தேவர்கள் உண்பது அமுதமாயிருக்க “அமுதுண மறந்து” என்னது “அவியுணமறந்து” என்றது—தங்கள் மேன்

மைக்கு உறுப்பு அவிபுணவேயாகையால் அமுதத்திற்காட்டிலும் தாங்கள் விருப்பி உண்பது ஹவிஸ்ஸானமைப்பற்றிபென்க; “அந்தனர் யாகத்திலே ஸமர்ப்பிப்பது” என்ற விசேஷமுண்டிதே ஹவிஸ்ஸுக்கு. (செவிஉள்) நாவின்—என்று ஒரு சொல்லாக்கொண்டு நாவினால் என்று உரைத்துமொன்று; “செவிக்கு நாவுண்டோவென்னில், ‘செவியுண றீட்ட’ என்னக் கடவதிறே; சேதநமாதியாலே சொல்லுகிறது; அன்றிக்கே, செவிக்கு உணவாயிருந்துள்ள இனிதான மாநரவத்தைப் புஜித்து என்னவுமாப்; செவிக்குண வில்லாதபோழ்து’ (குறள்) என்றானிறே” என்றஜியருரை இங்கு அறியத்தக்கது. ஸந்தைக் கிரஹிப்பது எதுவோ, அது நாக்கு என்றுகொண்டு, இசையின் சுவையைக் கிரஹிக்கும் கருவியைச் செவியுள்ளா என்றதாகக்கொள்க. ஒளபசாரிகப் பிரயோகமாமத்தனை. அவை—ஹவா அவி—ஹவிஷ். உண—உணவு என்பதன் விகாரம். அமரலோகம்—வட. சொற்றொடர். .... (7)

282 சிறுவரல்கள் தடவிப்பரிமாறச் செங்கணகோட்ச்செய்வாய்க்கொப்பளிப்ப *

குறுவெயர்ப்புருவங்குடலிப்பக் கோவிந்தன்குழல்கோடுதினபோது *

பறவையின்கணங்கள்கூடுதூறந்து வந்துகூழ்த்துபுகோடுகிடப்ப *

கறவையின்கணங்கள்கால்பார்ப்பிட்டுக் கவிழ்த்திறுந்சிச்செவியாட்ட கில்லாவே. (8)

சிறுவரல்கள்	{	(தனது) சிறிய கைவரல்கள் (குழலின் துணைகளைத்) தடவிக்கொண்டு (அக்குழலினமேல்) வியாபரிக்கவும்	{	(தம்மம்) கூடுகளை விட்டொழிந்தது (கண்ணனருகில்) வந்து குழந்தைகொண்டு வெட்டிவிழுந்த காடு போலே மெய்மறந்து கிடக்க,
செய்காட் கோட				
செய்வாய்க்கொப்பளிப்ப	{	சில நக திருப்பவளம் (வாயுவின் பூரிப்பாலே) குமிழ்க்கவம்	{	கவிழ்ந்த இறந்தி தலைகளை நன்றாகத் தொங்கவிட்டுக் கொண்டு செவி ஆட்டகிலவா காதுகளை அசைக்கவம் மாட்டாதே நனடன.
குறுவெயர்ப்புருவம்				

*** — குழலுதுவபோது குழலின் துணைகளில் புதைக்கவேண்டுவது புதைத்துத் திறக்கவேண்டுவது திறக்கக்காக்க. அவற்றைக் கைவரல்களால் தடவுதலும், கணங்கள் ஸ்வகையாக மேல்நோக்கி வக்கரித்தலும், இரண்டு கடைவாயையும் குவித்துக்கொண்டு ஊதுகிறபோது வாயினுள் உள்ள வாயுவின் பூரிப்பாலே வாய்குமிழ்ததுத் தோற்றுதலும், புருவங்கள் மேற்கிளர்ந்து வளைதலும் குழலுதுவார்க்கு இன்றியமையாத இயல்பாதல் அறிக. இவ்வாறான நிலைமையோடு கண்ணபிரான் குழலுது, அதன் ஓசையைக்கேட்ட பறவைகள் தாமிருக்குங் கூடுகளை விட்டிட்டோடி வந்து, காட்டில் வெட்டி வீழ்த்த மரங்கள் போல் ஆடாது அசையாது நிலத்தினில் விழுந்துகிடந்தன; அங்ஙனமே பல பசுக்கூட்டங் களுட மெய்மறந்து கால்களைப் பரப்பிக்கொண்டும் தலையைத் தொங்கவிட்டுக்கொண்டும் சைதநம்மற்ற வஸ்துபோலத் திகைத்து நின்றன; எனவே, உயர்திணைப்பொருள்களோடு ஆயிரணைப் பொருள்களோடு வாசியற எல்லாப் பொருள்களும் ஈடுபட்டு மயங்குமாறு கண்ணபிரான் குழலுதின னென்கை. கோட — “கோட்டம் வணரேவளாவல் வளாதல்” என்ற நிகண்டு காண்க. கொப்பளிப்ப — “குமிழ்ப்புறுவடிவே கொப்பளித்தல் பேர்.” — குறுவெயர் = குறுமை — சிறுமை; சிறிய முத்தின் அளவாக ஸ்வேதமுண்டாதல். உலாவிவாழ்க் குழலுதின ஆயாஸம் பொருமல் மென்மையாலே புருவம் குறுவெயர்ப்

பறம்பினபடி. பறப்பது—பறவை. கறப்பதுகறவை. படுகாடு=படுதல்—அழிதல்; காடு என்ற சொல் இலக்கணையால் மரங்களை உணர்த்தும்; இங்கு அழிந்த மரம்—வெட்டப்பட்டு வீழ்ந்த மரமென்க. காடு கிடப்ப—காடுபோலக்கிடப்ப என்றபடி; உவமவுருபு தொக்கிக்கிடக்கிறது கறவைகள் இயற்கையாகப் புல்மேய்ந்துகொண்டு செல்லும்போது இக்குழலோசை செவியிற்றுட்டு மயங்கினமையால் நின்றபடியே திகைத்தமைபற்றிக் கால்பரப்பிட்டு என்றார்; பசுக்கள் மெதுவாக நடக்கும்போது கால்பரப்பிட்டு நடத்தல் இயல்பாதல காரணம். கால் பரப்பியிட்டு என்றபடி; தொகுத்தல் விகாரம். கவிழ்ந்து இறங்கி—ஒரு பொருட் பன்மொழி. காதுகளை அசைக்கல் இசைக்கேட்கைக்குத் தடையாமென்று செவியாட்டாதொழிந்தன வென்க. .... (8)

283 திரண்டேழுதழைமழைமுகில்வண்ணன் செங்கமலமலர்குழ்வண்ணன்ம்போலே *
சுருண்டிருண்டகுழல்தாழ்ந்தமுகத்தா னூதுகின்றகுழலோசைவழியே *
மருண்டுமான் கணங்கள்மேய்கைமறந்து மேய்ந்தபுல்லுங்கடைவாய்வழிசோர *
இரண்டுபாடுநுதுலுங்காப்புடைபெயரா எழுதுசித்திரங்கள்போலநின்றனவே. (9)

திரண்டு எழு தழை மழை முகில் வண்ணன்	திரண்டு மேலேழுந்த தழைத்திரா நின்ற காளமேகம்போன்ற வடி வையுடைய கண்ணபிரான்,	மானகணங்கள் மருண்டு மேய்கை மறந்து	மான கூட்டங்கள் அறிவழிந்து மேய்ச்சுவையும் மறந்து
செம் கமலமலா குழுவண்டு இனம் போலே சுருண்டு இருண்ட குழல் நாழந்த முகத்தான்	செந்தாமரைப் பூவைச் சூழ்ந்து படிந்துள்ள வண்டு திரினைப் போன்று சுருட்சியையும் கரு நிறத்தையுமுடைய திருக்குழல் களானவை தாழ்ந்து அடைய பெற்ற முகத்தையுடையவனாய்க் கொண்டு	மேய்ந்த புல்லும் கடைவாய் வழி சோர	வாயில் கவனிப்புல்லும் கடைவாய் வழியாக நழுவி விழ, சோர
ஊதுகின்ற குழல் ஓசை வழியே	ஊதுகிற குழலின் ஓசையாகிற வழியிலே (அகப்பட்டு)	இரண்டு பாடும் துலுங்கா புடை பெயரா	முன் பிள்ளுகிற இரண்டருகிலும் (காலை) அசைக்காமலும் பக்கங் களில் அடியைப் பெயர்த்த இட மாட்டாமலும்
		எழுது சித்திரங்கள் போல நின்றன	(சுவரில்) எழுதப்பட்ட சித்திரப் போல நின்றன பதுமைபோலத் திகைத்து நின்றன.

* * *—கண்ணபிரான் குழலுதம்போது அவனது திருமுகமண்டலத்தின் மேல் திருக்குழல்கள் தாழ்ந்தசைந்தன என்றும், அந்த நிலைமை செந்தாமரைப் பூவில் வண்டுகள் படிந்திருப்பதை ஒக்கும் என்றுங்கூறுதல் முன்னடிகளின் கருத்து; “செங்கமலப்பூவில் தேனுண்ணும் வண்டேபோற், பங்கிகள் வந்துன் பவளவாய் மொய்ப்ப” என்றார் கீழும். முகத்தான் ஊதுகின்ற எனப்பொருள் படுதலால், குறிப்புமுற்று வினையெச்சமாயிற்று; முற்றெச்சம். மனிசர் காட்டு வழியிலகப்பட்டுக் கள்ளர்கையில் அடிபுண்டு அறிவழியப் பெறுதல்போல, மான்கணங்கள் இக்குழலோசையாகிற வலைவதத வழியிலே அகப்பட்டு ஈசாதுபவபாரவச்யத்தினால் பெய்மறந்து அழிவழிந்து போகவே, புல்மேயமாட்டாதொழிந்ததுமன்றி, மென்று தின்பதற்காக வாயில் கவ்வியிருந்த புற்களும் உறங்குவான் வாய்ப் பண்டம்போல் தன்னடையே கடைவாய்வழியாக வெளியில் நழுவிவந்து விழுந்தன; அதுவுமன்றி, நின்ற விடத்தில் நின்றும் ஒரு மாரிழையாளும் அசையமாட்டாமலும் திகைத்து நின்றன என்றவாறு. துலுங்கா, புடை பெயரா—ஈறுகெட்ட எதிர்மறை வினையெச்சம். (9)

284 சுருங்கண்டோகையிற்பீயணிந்து கட்டின்குடுத்தீதகவாடை *
அருங்கலவருவினாப்பெருமா னவனோருவன் குழலுதினபோது *

மரங்களரின்றும் துதாரைகள் பாயும் மலர்கள் வீழும் வளர்கோம்புகள் தாழும் *
இரங்குங்கூம்புந் திருமால்நின்ற நின்ற பக்கம் நோக்கி அவைசெய்யுந் குணமே. (10)

கருங்கண் தோகை மயில் பிவி அணிந்து	{ கறுத்த கண்ணையுடைய தோகை கணையுடைய மயில்களின் இறகு களை (திருமுடி மேல்) அணிந்து கொண்டு	மலர்கள் வீழும்	புஷ்பங்களும் (நிலைநிலைந்து) வீழா நின்றன;
நன்கு கட்டியுடுத்த பித்தம் ஆடை	{ நனராக அழுந்தச் சாத்தின பீதாம் பரததையும்	வளா கொம்புகள் தாழும்	{ மேல்நோக்கி வளர்கின்ற கொம்புகள் நாம் தாழாநின்றன;
அரு கலம்	{ அருமையான ஆபரணங்களையும் (அணிந்துள்ள)	இரங்கும் கூடும்	{ (அம்மரங்களா தாம்) உருகாநின்றன; கைகூப்புவாரைப்போலே, தாழ்ந்த கொம்புகளைக் குவியா நின்றன; (இவ்வாறாக)
உருவின்	திருமேளியை யுடையனான ஆயர் பெருமானவன் ஒருவன் குழல் ஊதினபோது—;	அவை	அந்த மரங்களை
மரங்கள் நின்று	{ (அசேதனமான) மரங்களுக்கூட (உள்ளுருகினமை தோற்ற)	திருமால் நின்ற நீராத பக்கம் நோக்கி	{ கண்ணாள் எந்தெந்த பக்கங்களில் நிற்பனோ அவ்வப்பக்கங்களை நோக்கி
மது தாரைகள் பாயும்	{ மகரந்த தாரைகளைப் பெருக்கா நூறன;	செய்யும் குணம் ஏ	செய்கின்ற வழிபாடுகளை இருந்த படி பெறு!

[என்று வியக்கிறபடி]

* * * —கண்ணாபிரான் குழலூதுமபோது அறிவுக்கு யோக்கியதையே யில்லாத
மரங்கள் செய்தவைகளை விரித்துரைக்கின்றார்—பின்னடிகளால். கண்ணாபிரான் குழலூதிக்கொண்டு நிற்கும் பக்கங்கள் பல உண்டு; அவற்றுள் ஒரு பக்கத்தில் மகரந்தவர்ஷத்தைப் பண்ணும், மற்றொரு பக்கத்தில் புஷ்பவர்ஷத்தைப் பண்ணும், வேறொரு பக்கத்தில் கிணிகளைத் தாழ்த்தி நிழலினைக்கும்; தமயிலேதாம் உருகியும் நிற்கும்; எமக்கருள் செய்யவேணுமென்று அஞ்சலி பண்ணுவதுபோலக் கொம்புகளைக் கூப்பாநிற்கும்; இவ்வாறாக மரங்கள் கண்ணாபிரான் திறத்து வழிபட்டபடியையான் என்னென்று கூறுவேன் என்கிறார்.

பாயும், வீழும், தாழும் என்ற முற்றுக்களுக்கு, பாய்ச்சும், வீழ்த்தும் தாழ்த்தும் என்று பிறவினைப் பொருள்கொள்வதற் குறையொன்றுமில்லை யென்க. இவ்வினைகளை யெல்லாம் மரங்களுடையனவாக உரைத்தலிலுள்ள சுவையை நுண்ணிதினுணர்சு. (10)

285 குழலிருண்டிருண்டேறியகுஞ்சிக் கோலிந்தனுடைய கோமளவாயில் *
குழல்முழஞ்சுகளினுடுகுமிழ்த்துக் கொழித்தேழுந்தவமுதப்புவனல்தன்னை *
குழல்முழவம்விளம்பும்புதுவைக்கோன் விட்டுசித்தன்விரித்த தமிழ்வல்லார் * -
குழலைவென்ற குளிரவாயினராகிச் சாதுகோட்டியுள்கொள்ளப்படுவாரே. (11)

இருண்டு சுருண்டு ஏறிய குழல் குஞ்சி கோலிந்தனுடைய கோமளம் வாயில்	{ கறுத்துச் சுருண்டு நெடுக வளர்ந்த அலகுகளான மயில்களை யுடைய ஒள கணையிராணுடைய அழ கிய வாயில் (வைத்து ஊதப் பெற்ற) குழல் முழஞ்சுகள் ஆடு	குழல் முழவம் விளம்பும் புதுவை கோன் விட்டுசித் தன் விரித்த தமிழ் வல்லார்	{ குழலோசையோ டொக்கப் [பரம போக்யமாக] அருளிச்செய்த உரும ஸ்ரீவிலிபுத்தூரகருத ஸ்ரீ வருமான பெரிபாழ்வார் விந்தாரமாகக் கூறிய இத் தமிழ்ப் பாகரங்களை ஓத வல்லவர்கள் திருக்குழலோசையின குளிர்த்தியை யுங் கீழ்ப்படுத்தித் தான் மேலாம் படம் குளிரந்த வாய்மொழியை புடையராய் சாது கோட்டியுள் கொள்ளப்படுவார்
குமிழ்த்து கொழித்து அமுதம் புனல் தண்ணீர்	{ கீர்க்குமிழி வறுவாகக் கிளர்ந்து (பிரகு அது உடையப் பெற்று) கொழித்து எழுந்த பிள அமுதத் தலத்தை	குழலை வென்ற குளிரவாயினர் ஆகி	{ ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் கோஷ்டியில் பரிசுரவிக் கப்படுவார்கள்.

* * *—குழல் எனினும் குஞ்சி எனினும் கேசத்துக்கே பெயராயினும் இங்கு இரண்டையுஞ் சேர்ச்சொன்னது ஒருவகைக் கவிமரபு; “மைவண்ண நறுங் குஞ்சி குழல் பின்றழு” என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும்; “குழலளக முகந்தாழ்” என்றார் பிறரும். குழன்றிராநின்ற மயிர் எனப் பொருள் கொள்க. கண்ணபிரானுடைய வாயமுதமானது, குழலுதம்போது அதன் துளைகளிலே நீர்க்குமிழிபோலக் குமிழ்த்து உடனே அது தவலை யாகத் திரிந்து பரந்தபடியை முன்னடிகளால் கூறியவாறு. அவ்வாயமுதத்தைப் பெரியாழ் வார் தாம ஸாக்ஷாத் அக்குழலினுடைய ஓசையின் போக்யதை போன்ற போக்யதையை யுடைய சொற்களால் அருளிச் செய்தனராம். கண்ணபிரான் குழலுதினபடியைப் பரம ரஸ்யமாகச் சொன்ன என்பது கருத்து.

இப்பாசுரங்களைப் பயில்பவர் பரமபோக்யமாக உபம்ஸரிக்கவல்ல வல்லமை பெற்று வாழாட்டப்பட்டு நின்றார் குழுவினிற் புகப்பெறுவர் என்று பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டினார். தமிழ்—தமிழினாலாகிய பாசுரங்கள்; கருவியாகு பெயர். வாயுமொஷீ—வடசொற் றோடர். .... (11)

அடிவரவ:—நாவல் இடவான் தேனுகன் முன் செம்பெரும் புவிசிறு திரண்டு கருங் குழல் ஐய.

ஆறுந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

மூன்றும் பத்து—ஏழாந்திருமொழி, ஐயபுமுதி.

அவதாரிகை:—கண்ணபிரானுடைய திருவவதாரம் தொடங்கி எல்லாக் குணசேஷி தங்களையும் பிறர்பாவனைகொண்டு அடைவே அநுபவித்துக்கொண்டு போந்த இவ்வாழ்வார் மற்றை ஆழ்வார்களைப் போலவும் அவ்வெம்பெருமானை அநுபவிக்க விரும்பி அப்பொழுதே அவ்வநுபவம் தமக்குக் கைகூடப்பெறாமையாலே ஆற்றாமையினூர்த்து தளர்ந்து தாமான தன்மையழிந்து ஆண் பெண்ணும்படியான நிலைமைதோன்றி, ஒரு ஆய்மகளின் தன்மையை யடைந்து, அப்போது தான் படும்பாட்டைத் தன் வாயாற்சொல்ல வலிவற்றுத் தன் தாயார் சொல்லும் பாசுரமாய்ச் செல்லுகிறது—இததிருமொழி.

ஆண் பெண்ணுதல் கூடுமோ? எனில்:—“கண்ணிற் காண்பரேல் ஆடவர் பெண்மையை அவரவுந்தோளினாய்” (கம்பராாமாயணப்பாட்டு) “வாராகவாமனைனே அரங்கா வட்டநேமி வலவா ராகவா உன் வடிவு கண்டால் மன்மதனும் மடவாராக வாதாஞ்செய்வன்” (திருவரங் கத்தந்தாதி-60) என்பவாதலால் இது கூடும். “பெண்டிருமாண்மை வெஃகிப் பேதுறுமுலையி னான்” (சீவகசிந்தாமணி) எனப் பெண் ஆணாகுமிடமும் உண்டு. புருஷோத்தமனாகிய எம் பெருமானது பேராண்மைக்குமுன் உலகமடங்கப் பெண்தன்மையதாதலும், ஜீவாத்துமாவி னது ஸ்வாதந்திரிய மின்மையும், பாரதந்திரியமும் ருதலியன, ஆழ்வார்க்குத் தலைமகளாகுந் தன்மை நேர்தற்கு ஏதுவாம். தண்டகாணியவாலிகளான முனிவர் இராமபிரானது ஸௌந் தர்யத்திலீடுபட்டுப் பெண்மை விரும்பி மற்றொரு பிறப்பில் ஆயர்மங்கையராய்க் கண்ணனைக் கூடினர் என்ற ஐதிஹ்யமுமுணர்க. “கண்ணனுக்கே, ஆமது காம மறம் பொருள் வீடிதற்

கென்றுரைத்தான் வாமனன் சீலனிராமாநுசுனிந்த மண்மிசையே” என்பதன் பொருளும் அறியற்பாலது.

தலைமகளைக் களவொழுக்கத்திற் புணர்ந்த தலைமகள் அவன் பிரிந்த நிலையில் ஆற்றாது வருந்தி வாய்பிதற்றிக் கண்ணீர்சொரிந்து மேனி மெலிந்து வடிவம் வேறுபட, அவ்வேறுபாடு மாத்திரத்தைக்கண்ட தாயார் ‘இதற்குக் காரணம் என்னோ?’ என்று கவன்று அவளது உயிர்ப்பாங்கியை வினாவு, அவள் உண்மையான காரணத்தைக் கூறியிட, அதுகேட்டதாயார் இவளது இளமையையும் செயலின் பெருமையையும் கூறி முறையிடுவது—இத்திருமொழி.

இத்தீய்வியப்பிரபந்தங்களில் பல திருமொழிகள் தோழிபாசுரமாகவும் மகள் பாசுரமாகவும் வருவதுண்டு; அதற்கு உள்ளுறை வருமாறு:—பகவத் விஷயத்தில் அபிரிவேசம மீதுர்ந்த காலத்தில் தன் நிலைமாறிப் பெண்ணிலெற்றுப் பேசுமிடத்தில் தோழியாகப் பேசுவதற்குக்கருத்து—தலைமகளையும் தலைமகளையும் இணக்கிச்சேர்க்குமவள் தோழியாகையாலே, திருமந்திரத்தில் பிரணவத்தினால் எம்பெருமானோடு இவ்வாத்துமாவுக்குச் சொல்லப்பட்ட அந்நாயர்ஹசேஷத்வம் முதலிய ஸம்பந்தங்களை உணருகையே அவ்வெம்பெருமானோடு இவ்வாத்துமா சேருகைக்கு நேரதுவாகையாலே அந்த ஸம்பந்தஜ்ஞானமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தையைத் தோழி யென்பது; பெற்றுவளர்த்துப் பெண்பிள்ளை யெளவநபருவத்தில் தலைமகனிடத்துள்ள அன்பு மிகுதியால் அவனிருப்பிடத்துக்குச் செல்வவேனுமென்று பதறுமளவில் படி கடந்து புறப்படுகை குலமாயாதைக்குப் பொருந்தாதென்று தடுப்பவள் தாயாகையாலே, வித்தோபாயமான எம்பெருமானைப் பற்றினவர்கள் பலத்தை விளம்பித்துப் பெறுதலில் காரணமில்லாமையாலே அதனைக் கடுகப் பெறவேனுமென்ற விழைவப்பிறப்பித்து, அவ்விழைவினால் படிகடந்து நடக்கவேண்டி வந்தவளளில் இது ப்ரபந்தரகுடிக்க் கட்டுப்பாட்டுக்குச் சேராததென்று விவக்கி, “சேஷி கானேவந்து விஷயிகரிக்கக் கண்டிருக்கவேணும்” என்று சொல்லித் துடிப்பை அடக்கப்பார்க்கிற நம:பதத்திற் கூறப்பட்ட உபாய அத்யவஸாயமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தையைத் தாய் என்பது; பந்துக்கள் கூட்டக் கூடுகையன்றியே தானாகவே புணர்ந்து தலைமகனுடைய மேம்பாட்டிலே யீடுபட்டுக் குடியின் கட்டுப்பாட்டையும் பாராமல் “அவனாக் கிட்டியல்லது நான் உயிர் வாழ்ந்திருக்கமாட்டேன்” என்றும் பதற்றத்தை புடையவள் மகளாகையாலே, பிரணவத்தினாலும் நமஸ்ஸாலும் சேஷி என்றும் சாண்யன் என்றும் உணரப்பட்ட எம்பெருமானுக்கு, நாய்யணபதத்தினுற் கூறப்பட்ட ஸ்வரூபம் ரூபம் குணம் விபூதி முதலியவற்றின் சேர்க்கையாலுள்ள விறுபாட்டை அநுஸந்தித்து அநாலே அவனை விளம்பித்து அநுபவிக்க நிற்கமாட்டாமல் ‘அவனே உபாயம்’ என்ற கோட்பாட்டை அதிகரிப்பித்து, கிட்டி அநுபவித்தாலொழியத் தரிப்புற்றிருக்க வொண்ணாத படி நடக்கிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தையை மகள் என்பது. இம்மூன்று அவஸ்தைகளுள் முதல் அவஸ்தை நடக்குமபடியைத் தோழி பாசுரத்தாலும், இரண்டாவது அவஸ்தை நடக்குமபடியைத் தாய் பாசுரத்தாலும் மூன்றாவது அவஸ்தை நடக்குமபடியை மகள் பாசுரத்தாலும் வெளியிடுவர் எனக்கொள்க.

எனவே, இத்திருமொழியில் உபாய அத்யவஸாயமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தை இவ்வாழ்வாருக்கு நடக்கமை வெளியாகுமென்க.

“ஸம்பந்தோபாய பலங்களில் உணர்த்தி துணிவு பதற்றமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தை கருங்குத் தோழி தாயா மகள் என்று போ” என்பது—ஆசார்ய ஹ்ருதயம். .... (*)

இன்னம் கொங்கை சுவீர்து எழுந்தில இவளை கோவிந்தனோடு சங்கை ஆகி	இன்றளவும் முலைகளானவை முகம் திரண்டு கிளர்ந்தனவிலை; இப்படி இளம்பருவத்தளான இவளை கண்ணிரானோடு சம்பந்த முடை யவளாகச் சங்கித்து	என் உள்ளம் நான் தொழும் தட் நோன்பாகின்றது	என் நெஞ்சமானது ஸர்வகாலமும் தமோநிச் செல்வாகின்றது.
--	---	--	--

* * *—இம்மகளை வெளியிற் புறப்படவொட்டிலன்றோ இவள் தியீணக்கணங்காடிவரு கின்றாள், இனி உள்முற்றத்திலிருந்துகொண்டே விளையாடச்சொல்லுவோமென்று, தாயாகிய நான் அங்ஙனமே நியமித்துவைத்தால், இவள் முற்றத்தில் சிற்றிலிழைக்க ஒருப்பட்டா லும் எம்பெருமானது பஞ்சாயுதங்களை இழைக்கின்றாளேயொழிய வேறுசிற்றிலிழைப்பதில்லை; தலைமகளை வசப்படுத்துதற்கு முக்கியஸாதநமான முலைகளோ, ஆண்முலைக்கும் பெண்முலைக்கு முள்ள வாசினோற்ற முகந்திரண்டு இவளுக்குக் கிளர்விலை; இப்படிக்கொத்த இவளது இளமையைப்பார்த்தால் “தலைமகனோடு இவள் இணங்கினாள்” என்ன முடியவிலை; இவள் செய்யும்படிகளைப்பார்த்தால் அவ்விணக்கம் சங்கிக்கும்படியாயிருக்கின்றது; ஆகையால் ஒன்றையும் நிர்ணயித்தநியமாட்டாமையாலே என்னெஞ்ச தருமாறு நின்றதீ! என்கிறாள். சிற்றிலும் என்ற விடத்துள்ள உம்மை—இழைக்கவூற்றில் என்பதோடுகூட்டியுரைக்கப் பட்டது. தட்டுருப்பு—தருமாற்றம்.

ஸ்வாபதேசத்தில் சிற்றில் என்று ஹொமஸூரநமான தேஹத்தையும், வாஸஸ்தாநமான விடு முதலியவற்றையுஞ் சொல்லுகிறது. இவ்வாழ்வார் ப்ராக்ருதபான சரீரத்தைப்பூண்டு இவ்வறவாழ்க்கையாயிருக்கச்செய்தோடும் விஷயாந்தரங்களில் நெஞ்சைச் செலுத்தாது, எம்பெருமானது திவ்யாயுதங்களின் அம்சமாக அவதரித்தள்ள மஹாபாகவதர்களுடைய தியானித்துக்கொண்டிருக்கும்படியைக் கூறுதல், முன்னடிகளுக்கு உள்ளாறை பொருள்; இனி, முலை என்று—ஸ்வாபதேசத்தில் பக்தியைச் சொல்லுகிறது; எம்பெருமானைச் சேர்ந்து அதுபவித்தற்கு உபகரணமான பக்தி முதிர்த்து பேற்றுக்குச் சாதனமான பரமபக்தியாகப் பரிணமித்ததில்லை; இப்படியிருக்கச்செய்தே இவளுக்கு பகவத் விஷயத்தில் இவ்வளவு அவகாஹம் வாய்த்தவாறு எங்ஙனே? என்று சிலர் சங்கித்தல், பின்னடிகளுக்கு உள்ளாறை பொருள்.

289 ஏழைபேதையோர்பாலகன்வந்து என்பெண்மகளையெள்கி *
தோழிமார்பலர்கொண்டுபோய்ச் செய்தகூழ்ச்சியையார்க்குரைக்கேன் *
ஆழியானென்னுமாழிமோழையில் பாய்ச்சியகப்படுத்தி *
மூழையுப்பறியாததென்னும் மூதுரையுமில்லே. (4)

ஏழை பேதை ஓர் பாலகன் என் பெண்மகளை	சாபல்யமுடையவனும் அறியாமை யுடையவனும் இளம்பருவத்தை யுடையவளுமானா எனது பெண் பிள்ளையை	பாய்ச்சி அகப்படுத்தி செய்தகூழ்ச்சியை ஆர்க்கு உரைக்கேன்	உள்ளுறத்தளளி (அதிலே) அகப்படுத்தி (இவ்வாறு) செய்த கபடத்தொழில் களை யாரிடம் முறையிடுவேன்?
தோழிமார் பலர் வந்து என்கி கொண்டுபோய்	பல தோழிகள் அணுகிவந்து (வினை யாட வரவேண்டுமென்று) வஞ் சித்து அழைத்துக்கொண்டு போய்	மூழை உப்பு அறி யாதது எனனும் மூதுரையும் இல்லா	(இம்மகளோ வென்றால்) “அகப்பையானது (பதாந்தத்தின்) ரணத்தை ஆத்யாது” என்கிற பழமொழியின் அறிவையும் தன் விடத்து உடையபலர் உரை.
ஆழியான் என்னும் சூழிம் மோழையில்	ஸாவேச்சவரன் என்று ப்ரஸித்தமான ஒருவராலும் சிலைகொள்வொன னாத தோழி.		

* * *—கலாடதொன்றை ஆசைப்படும்படியான அறியாமைக்குக் காரணமாகிய இளமபருவத்தை! டையளான என் மகளை அவளுடைய பலதோழிகள் விளையாட்டுக்கென்று கூட்டிக்கொண்டுபோய்ச் செய்த ஒரு அர்த்தத்தை நான் யாரிடம் முறையிட்டுக் கவலை நேர்வேன்? அவர்கள் செய்தது என்னெனில்; ஸர்வேச்வரன் என்று மேல்வேஷம்பூண்டுள்ள ஒரு ஆழமான ஆற்றினுள்ளே இவனைத்தள்ளிக் கரையேறமாட்டாது அலமருமபடியன்றோ செய்தது; இவ்வலமாப்புக்கு என்மகள் உரியனோ? இவளது பருவம் எதுவாயிருந்தது? சமையற்பாத்திரத்தில் அகப்ப்பையயிட்டுத் தழாவினுல் அந்த அகப்ப்பைக்குச் சோற்றின் சுவையை அறிய வல்லமையிலை என்கிற இவ்வளவு அறிவும் இவளுக்கு இல்லை; ஆன பின்பு பருவம் இப்படிக்கொத்தாயிருக்க, இவனைத் தோழிகள் படுத்தும்பாடு என்னே! என்று தன்னிலே தான் முறையிட்டு வருந்தியவாறு.

“எழை பேதையோர் பாலகை” எனப்பெண்பாலாகக் கூறவேண்டுமிடத்துப் பாலகன் என ஆண்பாலாகக்கூறியது—உவப்பினாலாகிய பால்வழுவமைதியாம். தன் புத்திரனை “என் அம்மை வந்தான்” என உவப்பினால் பெண்பாலாகக்கூறுமிடமுண்டு; “உவப்பினு முயர்வினுஞ் சிறப்பினுஞ் செறலினும், இருப்பினும் பால்திணையிருக்கினு மியல்பே” என்பது நன்னூல். உரைக்கேன்—உரை—பகுதி; க்—சந்தி; க்—எதிர்கால இடை சிலை; ன்—விருதி: ககரவொற்று எதிர்காலங்காட்டுதலை “உண்டுகளித்துழல்வீர்க் கொன்று உரைக்கியம் (திருவிருத்தம்) என்ற விடத்திலுங்காண்க. ஆழியான்—திருவாழி [ஸுதர்சனம்] யையுடையவன் என்றும், ஆழ்ந்த [கமபிரமான்] ஹ்ருதயத்தையுடையவன் என்றும் பொருள்பட்டு விஷ்ணுவைக்குறிக்கும். மோழை—கீழ்த்திசையினிற்பெருகும் ஆறு; அது, தன்னுள் இறங்கினவர்களை மீண்டு வெளிப்புறப்பட வொண்ணாதபடி அகப் படுத்திக்கொள்வதுபோல, எப்பெருமானும் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களைப் புறப்புபோகவொண் னாதபடி பற்றறுத்தலால் இவ்வுருவம்க் ஒக்குமென்க. உப்பு என்ற சிறப்புப்பெயர் இங்கு ரஸம் என்றபொதுப்பொருளைத்தந்தது; சிறப்புப்பொருளும் விடப்படவில்லை. முதுமை + உரை. மூதுரை.

பாகவத் ஷஷ்யத்திலே பெரவாச்சொண்டுள்ள இவ்வாழ்வாரைப் பாகவதர் கொண்டு பெரய் பகவத் ஸந்திதிறி சோத்தமையை அனபர்கூறுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். இவர்க்கு வெளக்கவ்யவஹா 1 வ்சளில் உணர்த்தி செவலாமையைக் கூறுவது—அற்றடி. (4)

290 நாடுமுருமறியவேபோய் நல்லதுழாயலங்சல்

சூடி * நாணன்போமிடமெல்லாஞ் சோதித்துழிதருகின்றான் *

கேடுவேண்டுக்கின்றபலருளர் கேசவனோடுவனை *

பாடுகாவல்டுமினென்றென்று பார்த்துமாறினதே.

(5)

நாடும ன்ணம் அ.ப.பேயை	{	மீசேஷ ஜ்ஞான்களும் ஸாமாந்ய நாணன் போம் ஜ்ஞானிகளும் அநியபடியாக இடம் எல்லாம் [பஹிரகமாக] வீட்டைவிட்டுப் சோதித்து உழிதரு ப.ப.பேயோய் கினருள	{	எம்பெருமான போகிற இடம் முழு வதும் தேடித்திரியா நின்றான்,
கல்லது உயர் உ.க. சூடி	{	பகவம் மாருத நிருத்தழாய் மாலை யைப் பகவ.பரஸாதமென்றுசொல் லிக்கொண்டு சரிபுகைகொண்டு	{	கேடு வேண்டு கினரு பல்ல உளர்

“இக்குடிக்குத்” கேடுவினையேனா
மெனது கோருமவர்கள் பலபே
ருளோ;

(ஆகையால்)

286 ஐயபுமுதியுடம்பனைத் திவள்பேச்சுமலந்தலையாய் *
செய்யநூலின்சிற்றாடை செப்பனுடுக்கவும்வல்லளல்வள் *
கையினிற்சிறுதூதையோடிவள் முற்றில்பிரிந்துமிலள் *
பையரவணைப்பள்ளியானோடு கைவைத்திவள்வருமே. (1)

இவள்	இச்சிறு பெண்ணைவள	இவர்	இப்படிக்கொத்த பருவத்தைபுடை
ஐய புழுதி உடம்பு	அழகிய புழுதியை உடம்பிலே		யளான
அனைந்து	பூசிக்கொண்டு	சிறு தூதைபோடு	(மனத்சோருக்கும்) சிறிய தூதை
பேச்சும் அலந்தலை	ஒன்றோடொன்று அவவியாத	முற்றிலும்	பையடம் சிறு சளையம்
ஆய்	பேச்சையு முடையளாய்	கையினில் பிரிந்து	கையில்கின்றும் விட்டொழுகிள்
செய்ய நூலின் சிறு	சிலந்த நூலாலே நெய்விக்கப்பட்ட	இவள்	நிலை
ஆடை	சிறுநூடையை	இவள் பை அரவ	இப்படிக்கொத்த வீடியாட்டை
செப்பன உடுக்கவும்	செம்மையாக [அரையில் சங்கும	அணைப்பள்ளியா	புடைய இவள் சேஷசாயியான
வல்லள் அல்லள்	படி] உடுக்கவும் மாட்டாதவளா	தொடு கைவைத்து	எம்பெருமானுடனே கைகொடுத்து
	யிரா நின்றாள்,	வரும்	வரார் என்றாள்.

* * *—இவள் யௌவநபருவத்தை யடைந்திருந்தும் இவள்தாய்மார்ச்சு அன்பு மிகுதியால் இவளது மிக்க இளமையே தோற்றுவதென்க. தலைமகனை வசப்படுத்துவது உடலழகாலேயாதல் உரையழகாலேயாதல் உடையழகாலேயாதல் கூடுவதாயிருக்க, உடலும் புழுதிபடிந்து, சொல்லும் திருத்தமற்ற குதலைச் சொல்லாய், ஆடையும் செவ்வனுடுக்க அறியாத இப்பேதைக்குத் தலைவனோடு கைகலவி உண்டானவாறு என்கொல்? என்று அதிசயப்படுகிறபடி.

இதற்கு உள்ளுறை பொருள் யாதெனில்; இவ்வாழ்வாருடைய ஆற்றுமையைக் கண்ட ஞானிகள் “எம்பெருமானைச் சேரப்பெறுதற்கு வேண்டிய உபாயங்கள் பூர்ண மன்றியிருக்க, இவருக்கு அவ்விஷயத்திலுண்டாகிய அவகாஹம் என்னே?” என்று சொல்லும் வார்த்தை—ஸ்வாபதேசம். எம்பெருமானைச் சொர்த்து அருபனித்தற்கு உபகரணமான சரீரம் பிரகிருதிஸம்பந்தக்கினால் சுத்தஸாத்விசுமர்கப் பெறவில்லை; அனுடைய எவ்ருப ரூபகுணதிகளை அடைவாபதச் சொல்ல வல்லமையிலலை; “மடித்துத் தான முந்துறும்” (திருக்குறள்) என்றபடி அரையில் ஆடையை இறுக உடுத்துக்கொண்டு முந்துற்றுக்கிளம்பும் முயற்சியிலலை; [முயற்சியை அதன் காரணத்தாற் கூற்றார்.] இந்திரியங்கள் போன்ற போகோபகரணங்களை மீறினிலலை; இப்படியிருக்க இவர்க்குப் பகவத்விஷயகாரண நேர்ந்தது நிர்ஹேதுக கிருபையினாலத்தனையென்று அறுதியிட்டவாறு. ஆழ்வார் திருவவதரித்த பொழுதே தொடங்கி எம்பெருமானுல்லலது சொல்லாமை இப்பாட்டில் வெவ்யாயம். ஐய—என்பதைப் பெயர்பெச்சுமாகக் கொள்ளாமல், அஹஹ! என்னும் பொருளதாசக் கொள்வதற்கு கூடும். அலந்தலை....மயக்கம். செப்பன்—செப்பம் என்றதன்போலி. தூதை—மகளிர் மணலில் விளையாடுமபோது மணலால் சோறு சமைப்பதாகப் பாவனை பண்ணுமிடத்து அந்த மணற்சோறுக்குகைக்குக் கருவியாவது; சிறுமுட்டியென்பர். முற்றில்—சிறுமுறம். இப்பாட்டில் “இவள்” என்ற சுட்டுப் பெயர் மூன்று தடவை பிரயோகித்தது என்னே வெனில்; பருவத்துக்கும் செயலுக்கும் உள்ள பொருத்தமின்மையை இவள் இவள் இவள் என்று பல தடவைகளால் காட்டுகிறபடி. .... (1)

287 வாயிற்பல்லுமெழுந்தில மயிரும் முடிகுடிற்றில *
சாய்விலாதகுறுந்தலைச் சில பிள்ளைகளோடிணங்கி *

தீயிணக்கிணங்காடிவந்திவள் தன்னன்னசெம்மைசொல்லி *
மாயன்மாமணிவண்ணன் மேலவண்மாலுறுகின்றாளே. (2)

வாய் பல்லும் { (இம்மகளுடைய) வாயிலே பற்
எழுந்தில் { களும் முடிக்கவில்லை;
மயரும் முடி { மயரும் சோத்து முடிக்குமபடி
கூடிற்றில் { கூடவில்லை,
இவள் { இப்படிப்பட்ட இவள்
இவண் { இவ்வுத்த பருவத்திள்
சாய்வு இவள் { தலைவனக்கமல்லாத தண்மையில்
குறுகாதே சில { தலை என்ற சில பெண்பிள்ளை
பிள்ளைகளை { களை நின்றுநாமை பண்ணி
இவளாகி {
(அதற்குப் பருவம்)

தி இணக்கு இணங் { பொல்லாத இணக்கத்தை [கனவுப்
காடி வந்து { புணர்ச்சியைச் செய்துவாநது
(இத்தனை போது எங்குப்போனும்? யாரோடு
இணங்கி வந்தாய்? என்று நான் கேட்டால்)
தன் அனன் { தனக்கு ஒத்த வார்த்தைகளைக்
செம்மை சொல்லி { கபடமற்ற வார்த்தைபோல்
தோற்றுமபடி சொல்லி
இவன்—;
மாயன் மா மணி { அற்புதச் செய்கைகளையும் நீலமணி
வண்ணன் மேல் { நிறத்தைபு முடையனான கண்ண
மாலுறுகின்றாள் { பிரான் விஷயத்தில் மோஹப்படு
கிறான்.

* * *—“முள்ளையிறேயந்தல கூழமுடிக்கொடா” என்ற பெரிய திருமொழி யோடு முதலடியை ஒப்பிடுக. இளம்பருவத்தாளானவள் தாய்க்கடங்காத சில தண்ணிய பெண்களோடு சேர்ந்து அது அடியாகப் பகவத் விஷயத்திலே ஊன்றி, அவ்வுற்றத்தை மறைப்பதற்காகச் சில பொய்களைப்பேசி, ‘கண்ண! மணிவண்ண!’ என்று இடைவிடாது வாய்வெழுவுகின்றாளென்று கூறியவாறு.

குறுந்தலை—குறுமையில் தலைவின் = நீசர்வகுப்பில் முதல் நின்ற என்றபடி. [தீயிணக் கிணங்காடிவந்து] தன்னோடு கலந்தவர்களைத் தாய்க்கடங்காதபடி சலங்குதல்கவல்ல பகவத் விஷயத்திலே அவகாலறித்து என்றபடி. தன் அன்ன—குறிப்புப்பெயரெச்சபற்று; இரண்டாம் வேற்றுமைபுருபு தொக்குது. தான் எவ்வளவு ருஜுவாக இருக்கின்றாளோ, அவ்வளவு ருஜுவாயுள்ள வார்த்தைகளைச் சொல்லி என்று எதிர்மறையிலக்கணையாகக் கூறியவாறு. எம்பெருமானை வசப்படுத்துகைக்காகச் செய்யவேண்டிய வாசிகங்களான ஸ்தோத்ரங்களும் காயிகங்களான ப்ரணாமாதிகளும் பூர்ணமாகப்பெறுகிருக்கவும்; *கண்ணாக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்று உறக்கமற்ற சிறுமாமனிசர்களின் அபிமானத்தைப்பெற்று, புறமடிண்டான பற்றுக்களை அறுத்துத்தரலல்ல எம்பெருமானை ஸம்சேஷிக்கப்பெற்றுக் “கோரமாதவஞ் செய்தனன் கொலறியேன்” என்றாற்போன்ற ஸ்ரீஸூகத்திகளால் பகவத்விஷயத்தில் தமக்குள்ள அபிநிவேசத்தை வெளிப்படுத்திய ஆழ்வார்படியை அன்பர் கூறுதல்; இதற்கு உள்ளுறைபொருள், ... (2)

288 பொங்குவெணமணற்கோண்டு சிற்றிலும்முற்றத்திழைக்கலுறில் *
சங்குசக்கரந்தன்னோள் வல்லுமல்லதிழைக்கலுறள் *
கோங்கையினனங்குவிந்தெழுந்தில கோவிந்தனோடிவளை *
சங்கையாசியென்னுள்ளம் நாடொறுந்தட்டுருப்பாகின்றதே. (3)

(இவள்) { சங்கு சக்கரம் { சங்கு முதலிய எம்பெருமான் சின்
பொங்கு பொன் { சங்குசக்கரம் பொங்கு பொன் { தன்னோள்
மணர் கொண்டு { மணர் கொண்டு { வகையேழிய (மற்றொன்றை
முடிந்த சிறில் { முடிந்த சிறில் { ம் அல்லது
இழைக்கலுறில் { இழைக்கலுறில் { பழைக்கலுறள்
இவ்வாறு செய்து தொடக்கொ
ஆம்
(இவளுக்கோவெனருள்)

* * *—“பேசவுந் தெரியாத” என்பது—அச்சப்பிரதிகளிற் பாடம். “ஒருவார்த்தை சொல்லப் பொருத ஸ்திரீத்வத்தையுடைய; அதாவது—தன்னுடைய ஆசாரத்தால் ஸ்திரீத்வத்துக்கு ஒரு நழுவுதல்வாராதபடிவர்த்திக்கு மளவன்றிக்கே, நழுவுதலுண்டாக ஒருவர் ஒருவார்த்தை சொல்லிலும் அது பொருமல் மாந்தமபடியான ஸ்திரீத்வத்தை யுடையவ ளென்கை; ஸ்திரீத்வமாவது—நாண், மடம், அச்சம், பரீர்ப்பு என்கிற ஆத்மகுணயோகம்” என்று மணவாளமாமுனிகள் உரைத்தருளினாராதலால் தீரியாத என்பதே ஆன்றோர் பாடம்; யரியாத என்றபடி. மற்றையபடிகளின் கருத்தும் இப்பாடத்துக்கே பொருந்தமென்க.

கருத்து;—ஸ்திரீத்வத்துக்கு ஏற்ற குணங்களில் ஒன்றுக்கும் ஒரு கேடு விளையாதபடி. மரியாதை முறைமையில் தான் ஒழுங்குபட சிற்பதற் தனி அக்குணங்களுக்குக் செருதி வினைந்ததாக ஒருவர் ஒரு பேச்சுப் பேசினால் அத்தகைச் செரு விவாதித்திருக்கவடிவ மாட்டாத ஸந்திவேசத்தில் அமர்ந்திருந்த எனது பெண்பிள்ளை இன்று செய்தபடியைப் பார்த்தால், முன்பு தான் நின்ற நிலைமைக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கின்றது; அது என? எனில்; இன்றளவும் அடக்கத்துடன் ஒருங்கியிருந்த இவள் இன்று காம்பென்ட்டு நீங்கின அகப்பைபோல் தாயாகிய என்னை அசன்று கூச்சமின்றித் தெருவில் புறப்பட்டுக் கண்ணன் பெயர்களைக் கூவியழைத்து அவன் வரவைக் காணும் பயக்கமுதுகின்றான்; இது, தான் முன்புநின்ற நிலைமைக்குப் பொருந்தியவாருமோ? என்றவாறு. கூசும்—உம் விருதிபெற்ற தொழிற் பெயர். கோல்சழிந்தான் மூழையாய்—சோல்சழிந்த மூலையாய் என்றபடி; கோல் சழிந் தால் மூழையாய் எனப் பிரித்த, மூலையு கோல்சழிந்தால் அதை ஒத்தா என்றவாமொன்று. கிஞ்சுகம்—கிளி மூகை என்ற வடசொல் கீம் என்ற ஒரு எழுத்தை முற்கொண்டு தீரிந்த தென்க; அன்றி, கிஞ்சுகம் என்று தனியே ஒரு தமிழ்ச் சொல்லாகவுமாம். வாசம்—வாஸநா என்ற வடசொற்சிதைவு.

ஸ்வசேஷிய ன எம்பெருமானது பொருளாகிய இவ்வாசம் வஸ்தவை அவன்றனே வந்து கைக்கொண்டுபோகிற் போய்தொழிய, அவனிருப்பிடத்துக்கு நாமாகச் சென்று நின்றல் ஸ்வரூபவிருத்தமாமெனத் துணிந்து அவ்வுறுதியுடன் பாவந்ஸந்தாநமாயாதையில் வழுவுற நிற்பதுந்தனி, “ஸ்வரூப விருத்தமான செய்கையைச் செய்தார்” என்று பிறர் பேசினும் மாந்தமபடியான நிலைமையில் நின்ற ஆழ்வார் காமப்பாத்திபற்றாமல் பதற் பகவத ஸந்தியிற் போய்ப்புகுந்து அவனது திருநாமங்களை அநுஸந்தித்துப் பிச்சேறின படியை அன்பர் கூறுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள்; இங்ஙனே ஆழ்வார் ஸ்வரூப விருத்தமான செயலைச் செய்தா ளென்கை கூருமோ எனின்? “விஷய தோஷத்தால் வருமனவ யெல்லாம் உஷ்ணஜடாயிறேயிருப்பது” என்ற ஸ்ரீவசாபூஷண ஸூக்தியைக் கண்டு தெளிக. .... (7)

293 காறையுணங்கண்ணாடிசாணும் தன்கையில்வனாகுலுக்கும் *
கூறையுடுக்குமயர்ச்சும் தன்கொல்வைச்செவ்வாய்திருத்தும் *
தேறித்தேறிநின்றயிரம்போர்த் தேவன்திறம்பிதற்றும் *
மாறில்மாமணிவண்ணன்மேல் இவள்மாலுறுகின்றாளே. (8)

இவள்	இப் பெண்பிள்ளையானவன்	கண்ணாடி சாணும்	கண்ணாடிபூசில் காணின்றான்;
காறையுணும்	{ பொறகாறையைத் தன்கழுச்சில்) கூறா நன்றான்;	கூறையுடுக்குமயர்ச்சும்	தன்கையில்வனே தன்கையில்முக்கிற் விரையகளைக் குறுக்கும்
(அக்காறையுங் கழுத்துமான அழகை)			குறுக்கா நன்றான்;

கூற உந்க்கும் { புடவையை (ஒழுங்குபட) உடுத்தி
 { துக் கொள்ளா நின்றான்;
 (அவன் வரவுக்கு உடலாக இவ்வளவு அலங்கரித்துக்
 கொண்ட வளவிலும் அவன் வரக்காணாமையாலே,
 அயர்க்கும் தளர்ச்சியையடையா நின்றான்;
 (மறுபடியும் தெளிந்து இதற்குமேலாக அலங்கரித்துக்
 கொள்ளத் தொடங்கி)
 தன் கொம்பை } கோவைக்கன்போலச் சிவந்துள்ள
 செம்பாய் திருத் } தன் அதரத்தைத் (தாம்பூல சர்வ
 தும் } (அதிசயமாக) ஒழுங்குபடுத்தா
 நின்றான்;

தேறித் தேறி நின்று மிகவுந் தெளிந்து நின்று
 ஆயிரம் போ ஹைந்தராமப் பொருளான எம்
 தேவன் திறம் } பெருமானுடைய குணங்களை
 பிதற்றும் } வாய்ப்புறமு நின்றான்;
 (அவன் பிறகு)
 மாறு இல் மா மணி } ஒப்பற்றவனும் நீலமணி போன்ற
 வண்ணன் மேல் } நிறத்தைபுடையனுமான (அவன்)
 மாலுறுகின்றான் } கண்ணபிரான் மேல் மோலியா
 நின்றான்.

* * *—எம்பெருமானது வரவை எதிர்பார்த்திருந்த என் மகள் தன் ஆற்றுமையாலே ‘ஏதேனுமொன்றைச் செய்து நாம் அவனைப் பெறவேணும்’ என்று நினைத்து; ‘அவன்’ மனமிழுப்புன்னுமாறு நாம் நம்மை அலங்கரித்துக் கொண்டால் அவன் தானேவந்து மேல் விழுவன்’ என்று, முதன் முதலாக அவன் கண்டு மகிழ்ந்து கட்டிக்கொள்ளுமிடமான கழுத்தைக் கண்டிகை முதலிய பூஷணங்களால் அலங்கரித்து, இவ்வலங்காரம் அவன் உகக்கும்படி வாய்த்ததா என்பதை உணருகைக்காக அவ்வழகைக் கண்ணாடிப் புறத்திலே காண்பதும், இம்மேரோதமடியாக உடம்பில் ஒரு பூரிப்புத்தோற்றுகையால் அதன் அளவை அறிகைக்காகக் கைவளைகளை அசைத்துப் பார்ப்பதும், அவன் உகக்கத்தக்க பட்டுப் புடவையை அவன் வருமளவுங் களைவதும் உடுப்பதும், இப்படி அவன் வரவுக்கு உடலாகத் தன்னை அலங்கரித்தவளவிலும் அவன் வரக்காணாமையாலே அறிவழியாநிற்பதும், மீண்டும் அறிவு குடிபுகுந்து ‘இன்னமும் அவன் விரும்பி வருகைக்கு உடலாகச் சில அலங்காரங்களைச் செய்துகொள்வோம்’ என்று தனது கொவ்வைக் கனிவாயைத் தாம்பூல சர்வனாதி களால் மிகவுந் சிவக்குமாறு பரிஷ்கரிப்பதுமாயிருந்துகொண்டு, அவ்வளவிலே தனது அலங்காரவகைகள் நன்கு வாய்த்தமையையும், ஆசாலேசமுடையாரையும் விரும்பிக் கைக் கொள்ளுகையாகிற அவனுடைய சீர்மையையும் அதுஸர்த்தித்துத் தெளிந்துகின்று வரவையெதிர்பார்க்க, அவ்வளவிலும் அவன் வரக்காணாமையாலே மோஹமடையாநின்றாளென்றவாறு.

294

கைத்தலத்துள்ளமாடழியக் கண்ணலங்கள்செய்து * இவளை
 வைத்துவைத்துக்கொண்டென்னவாணிபம் நம்மைவடுப்படுத்தும் *
 செய்த்தலைமுழுநாற்றுப்போல் அவன்செய்வனசெய்துகொள்ள *
 மைத்தடமுகில்வண்ணன்பக்கல் வளரவிடும்ன்களே.

(9)

கைநிறுத்து உள்பு } கூகிலுள்ள பணைதன்ச் செல்
 மாறி அழிய } வந்தது
 கண்ணலங்கள் } (இவளுக்குச் செய்யவேண்டிய) கல்
 செய்ய } யாங்களைப் பணை
 தலை } (மக்கடககாத்) இவளை
 வைத்துவைத்துத் } நயந்ததும் காலிட்டும் வைத்துக்
 கொண்டு } கொண்டுமுடிப்பதால்
 என்னவாணிபம் } என்னப்பனுடைய,
 (பயனுண்டாகாதொழிவதுமன்றி)
 உண்டாகக்கூடிய } மகக்கு அவதயத்தையும் உண்டாக்
 தும் } தும்;

என்று நாயாராகிய நான் சொல்லி,
 திவ்யசேட்ட பதனாக்கா

செய்தலை எழு } “வயலிலே வளராத நாதை ஆம்”
 நற்று போல } வயலுக் குடையவன் தன் இஷ்ட
 பபபடி விநியோகங்கொள்வது
 போல,
 திவ்யசேட்டம் }
 அவன் செய்வன } எவாய்க்கிய அவன்தான் செய்ப
 செய்துகொள்ள } நினைத்தவற்றைத் தடையறச்
 செய்துகொள்ளும்படி
 கறுத்துப் பெருந்த டோகம்போனது
 மைத்தட முகில் } வடிவையுடைய அக் கண்ணபிரா
 வண்ண பக்கல் } னிடத்திலே இவளொரு ம்பபடி
 வளர விடுமின்கள் } இவளைக் கொண்டபோய் விட்ட
 விடுகளை”
 எனகிறார்கள் என்று, தாய் தானே சொல்லுகிறபடி.

இவனை கேசவனோடு பாடுகாவல் இடுமின் என்று என்று	{ எம்பெருமானை தேடித்திரிகிற இவனை (அந்த) எம்பெருமானோடு (சோப்பதற்காக அந்தப்புரத்திற் கொண்டுபோய்) அருகு காவலி டுங்கள்” என்று இதையே பல காலும் சொல்லிக்கொண்டு	{ பூமியிலுள்ள அனுகூல ஜநமானது மனங்குழம்பிச் சொல்லுகின்றது.
---	---	--

***—இம்மகள் ஏகாந்தமாகச் காரியங்களை நடத்திக்கொண்டால் பாதகமில்லை; உலகத்தாரனைவரும் மறியுமாறு எம்பெருமானுடைய துழாய் மாலையைச் சூட்டிக்கொண்டது மல்லாமல், அவன் எங்கிருக்கிறான்? என்று—அவன் போகச்சூடிய இடங்களிற்போய்த் தேடித்திரிதலும் செய்யாநின்றான்; இனி இவன் நமக்கு அடங்காள் என்று நான் கையொழிந்தபோது, இவ்விடத்தள்ள அனுகூலர்கள் எனக்குச் சொல்லியது யாதெனில்; இவ்வாறு பஹிரங்கமாகப் ப்ரவர்த்திக்கின்ற இவனை நாம் நோக்காதொழியில் இக்குடிக்குப் பெருங்கேடு விளையும்; எந்த வேளையிலு என்னகேடு விளையப்போகின்றதென்று எதிர்பார்க்கும் பாவிக்கு இங்கு ஒருவாரிருவல்லர்; ஆகையால் நாம் இவனை இப்படி ஸ்வதந்தையாக விடலாகாது; பின்னை என் செய்வதென்னில்; இவள்தானே அவனிடம்போய்ச் சேர்ந்தா ளாகாமல் இவனை நீங்கள் கொண்டுபோய் அவனுக்கு ஆஸநமான அந்தப்புரத்தில் விட்டு, அங்கிருந்தும் இவள் பதறி ஓடவொண்ணாகபடி பாடு காவலடுங்கள் என்று இதனையே திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லா நின்றார்களே யொழிய, இவளை விட்டிலுள் சிறுத்தி அடக் குங்கள் என்று சொல்வவல்லார் யாருமில்லையே! யென்கிறான்.

கேடு—முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர் பாடு—பக்கம் பார்—ஆகுபெயர். [தேமாறி னதே] வரனுடைய வேண்டுகோளின்மேல் வதுவைக் கொடுத்தல் உலகவியற்கையாயிருக்க. இவனை நாமாக வருந்திக்கொடுக்க வேண்டியவந்ததே! என்று அனுகூலர் மனங்குழம்புவரென்க.

“வேதம் வல்லார்களைக் கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பணிந்து” என்றபடி—பாகவதார்களின் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டு எம்பெருமானைப் பற்றுதல் முறைமையாயிருக்க, தனது அவாளின் மிகுதியாலே பதறி அமமுறையை மீறி எம்பெரு மானைப் பற்றி நீனைத்த ஆழ்வாருடைய ப்ரவ்ருத்தி சைலினைக்கண்ட அன்பர் ‘ப்ரபந் ஸந்தாநத்திற்கு இது ஸ்வரூப விருத்தம்’ என்றதுதிரிட்டு, பாகவத புருஷகார புரஸ்ஸமாக இவரை அங்குச் சேர்க்கலுற்றபடியைச் கூறுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். ... (5)

291 பட்டங்கட்டிப்பொற்றோடுபேய்து இவள்பாடசமுஞ்சிலம்ட் *
இட்டமாகவளர்த்தேதேதேனுக்கு என்னோடிருக்கலுறள் *
போட்டப்போய்ப்புறப்பட்டுநீன்று இவள்பூவைப்பூவண்ணவேன்னம் *
வட்டவார்துழல்மங்கைமீர் இவள்மாலுறுகின்றாளே. (6)

வட்டம் வார் குழல் மங்கைமா	{ கருட்சியையும் நீட்டியையுருடைய கூந்தலையுடைய மாதாகாள்! (இம்மகளுக்கு,	{ இவள் இட்டம் ஆக வளர்த்து எதேதே (இவளை) வளர்ப்பதெதேத என் னுக்கு என
பட்டம் கட்டி	{ (நெற்றிக்கு அணியான) பட்டம் சைக்கட்டியும்	{ இவள் இருக்க } இவள் இருக்கமாட்டேனென கிருள்,
பொன தோடு பாடகமும் சிலம்பும் பெய்து	{ (காதுக்கு அணியான) பொன தோடடையும் (குழலணியான) பாடகத்தையும் சிவமபையும் இட்டும்	{ (பின்னை என் செய்கின்றோனில்); பொட்ட போய் { திடமெனது என்னைக் கைவிட்டு புறப்பட்டு நின்று { (எல்லாருங்காட்ட திருவிலே) புறப்பட்டு நன்று

முதலாவிரம்—பெரியார்வா திருமொழி தீவ்யார்த்தநிகை

தவண்ணம் { “காயாம்பூப்போன்ற மேனிநிழமு | (அவ்வளவில் அவன் அருகுவாரா தொழியில்)
என்னும் { டைய கண்ணிரானே!” என்று | இவன் மாலுதுகின்றான்-இவன் மோஹத்தை யடைகின்றான்.
வாய்விட்டுக்கூப்பிடா ம-----

* * *—உலகத்திற் பெண்கள் விசேஷமாக ஆபரணங்களைப் பண்ணிப் பூட்டுகின்ற ரை விரும்பிக் கலந்து பிரியாதிருத்தல் வழக்கமாயிருக்க, என் பெண் ஒருத்தி மாத்திரம் பொழுதும் என்னோடிருக்க ஸம்மதியாமல் தெருத் தெருவாகத் திரிந்து எம்பெரு அடையாளங்களைச் சொல்லி யழைத்து மயங்குகின்றாளே யென்று சில பெண்களைக் கூறுகின்றனர். [மங்கைமீர்!] இப்படி தாய்ச்சிறுகின் கீழடங்காப் பெண்ணைப் பூர்த்தி உண்டன்றோ உங்களுக்கு! என்ற கருத்துத் தோன்றும்; உங்களது பெண் டயும் இவ்வாறு தானோ? என்று வினாவியவாறுமாம்; “பொருவற்றாளென்மகள் ன்னும்கே?” (திருநெடுந்தாண்டகம்) என்றது காண்க.

பாடகம்—பாதகடகம் என்ற வடசொற்சிறை. சிலம்பு—நூபுரம். இட்டம்—இஷ்டம். நத்தேனுக்குஎன்னோடு—வளர்த்தெடுத்த என்னோடு என்றபடி. [பூவைப்பூ வண்ணம்] பந்துக்கள் செய்வித்த விவாஹமாகில் “வவ்ஹுஷவவ-சூராய சூஷ்ணாய” என்று சொல்லும் போது பர்த்தாவின் பெயரையறியலாம்; இயற்கைப் புணர்ச்சி லே நிறமறியுமித்தனை.

பாபதேசத்தில், பட்டம் பாடகம் முதலிய ஆபரணங்களானவை—“சூஷ்ணாயி ன்னாமி வட்டம் சூஷ்ணாமிவட்டம்” கண்ணுடெசூஷ்ணாயிதருவண்ணம் கண்கண்ணாண்டி ||” —முதன் முதலாக இவ்வாத்துமாவை அங்கீகரித்த ஆசிரியன் உண்டாக்குகின்ற டம், பகவத் ப்ரணமாதிகளும், பின்பு ஆசார்யவைபவத்தை உணர்த்தி அவனுக் டஸேஷத்வஜ்ஞாநம் திசுருமாகிற ஆத்பாலங்காரங்கள். ஆழ்வார் தமக்கு இவ்வகை ரங்களை உண்டாக்கின ஆசார்யர்களிடத்துள்ள நிஷ்டை மாத்திரத்தால் பர் ல், எம்பெருமானேழுந்தருளியிருக்குமிடமான பல திருப்பதிகளிற் சென்று க் கூறுதல், இதற்கு உள்ளுறை பொருள். .... (6)

பேசுவந்தரியாதபெண்மையின் பேதையேன்பேதையிவள் *
கூசமின்றிநின்றார்கள்தம்மெதிர் கோல்கழிந்தான்முழையாய் *
கேசவாவென்றுங்கேடிலீயென்றுங் கிஞ்சகவாய்மொழியாள் *
வாசவார்குழல்மங்கைமீர் இவள்மாலுதுகின்றாளே. [7]

நான்	வாஸணையையும் நீட்சியையுமுடைய சுந்தரையுடைய பெண்களா!	நின்றார்கள தம்	மர்யாதை தவருமல் இருக்குமவர்
நான்	பேதமையையுடையளான எனது டைய பெண பிள்ளையும்	எதிர்	கன முன்னே,
நான்	(தனதுடைய ஆசாரத்துக்கு ஒரு கெடுதி விளைந்ததாகப்பிறர்) ஒரு வாரத்தை சொன்னாலும்	கூசம் இன்றி	கூச்சமில்லாமல்
நான்	(அதைப்) பொறுக்கமாட்டாத லுந்தவத்தை யுடையவளும்,	கோல கழிந்தான்	கோலைவிட்டு நீங்கின அகப்பை
நான்	கிளியினுடைய வாய்மொழிபோன்ற இனிய வாய்மொழியையுடையரு மான்	முறை ஆய்	போல
இவள்		(என்னோடு உறவற்றவளாய்க்கொண்டு)	
		கேசவா என்றும்	கேசவனே! என்றும்
		கேடு இலீ என்றும்	அழிவற்றவனே! [அசுயுதனே!]
		இவன் மாலுது	என்றும் வாய்விட்டுச்சொல்லி
		கின்றான்	இவன் மோஹமடையா நின்றான்;

* * *—நம்குடிக்காக இவனொரு பெண்தானே உள்ள என்று அன்பு மிகுதியால் கையிலுள்ள செல்வத்தையடையச் செல்வழித்து இவளுக்குச் செய்யவேண்டிய மங்கள காரியங்களையெல்லாஞ் செய்து இவனை நாம் காத்துவருவதனால் நமக்கு இறைபும பயனின்றி யொழிந்தமாத்நிரமே யல்லாமல் இவனது நடத்தையினால் நமக்குப் பெருப்பெருத்த பழிகளும் விளையாநின்றன! என்று கலங்கிப்பேசின தாயை நோக்கி, பந்துக்கள், ஒருவன் தன் சேஷத்திரத்தில் உள்ள நாற்றைத் தன் கருத்துக்கொத்தபடி தான் விநியோகப்படுத்திக் கொள்வதுபோல, ஸர்வேச்வரன் தனது உடைமையான இவனைத் தன் நினைவின்படி உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளுமாறு இவனை அவனிடத்திற்கொண்டு சேர்த்து விடுங்கள் என்று கர்த்தவ்ய நிரூபணமபண்ணிக் கூறினபடியைத் தாய் கூறினளென்க.—மாடு—செல்வம் “மாடு போன் பக்கம் செல்வம்” என்பது நிகண்டு. கண்ணலம்—மரு உமொழி. வடுப் படுத்துதல்—குறைவு படுத்துதல். செய்—வயல். தலை—ஏழாநுருபு. ... (9)

295 பெருப்பெருத்தகண்ணலங்கள்செய்து பேணினமில்லத்துள்ளே * இருத்துவானேண்ணிநாமிருக்க இவளுமொன்றெண்ணுகின்றான் * மருத்துவப்பதம்நீங்கினுள்ளெனும் வார்த்தைபடுவதெழின் * ஒருபடுத்திடுமினிவனை உலகளந்தானிடைக்கே. (10)

பெருப் பெருத்த கண்ணலங்கள் செய்து	} மிகவும் விசேஷமான கல்யாண காரியங்களைச் செய்து	} மருத்துவப் பதம் நீங்கினுள் என்னும் வார்த்தை படுவதெழின்	} வயித்தியன் தான் செய்யும் மருத் தில் பதம் பார்த்தச் செய்யா விடில் அது கைதவழுவதுபோல, இவன் பதம்பார்த்து நாம் செய் யாமையாலே இவன் கைகழிந் தானென்கிற அபவாதம் பிறப்ப தற்கு முன்
பேணி நம் இல்லத் துள்ளே இருத்தி வான எண்ணி நாம் இருக்க			
இவனும் ஒன்று என்னுகின்றான்	} இவனோவென்றால் நம் எண்ணத் துக்கு விபரீதமாக மற்றொன்றை எண்ணுகின்றான்.	} இவனை உலகு அளந்தா னிடைக்கே ஒருபடுத்திடுமின்	} இவனை உலகளந்தருளின கண்ணிராணிடைச் சிலேபே கொண்டுபோய் சோராதவிடுங்கள்.
என்று தாயாகிய நான் சொல்ல, இதைக்கேட்ட பந்துக்கள்			

* * *—இப்பெண்பிள்ளைக்கு அவ்வக்காலங்களில் செய்யவேண்டிய மங்கள காரியங் களை விசேஷ விபவமாகச்செய்து மிக்க அன்புபாராட்டி நம் அகத்திலேயே இவனைவளர்ப்ப தாக நினைத்திருக்கும் நமது நினைவுக்கு நேர்மாறுபாடாக இவன் வெளிப்புறப்பட்டு ஒருவதாக நினைத்திருக்கின்றானே! என்று கலங்கிக் கூறின தாயை நோக்கி, பந்துக்கள், அங்ஙனாக இவனை இப்போதே கண்ணிராணிடைத்திற் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து விடுதலே தகுதியாய்; அல்லாவிடில், வைத்யன் தான் செய்கிற ஓஷதத்தில் பாகமபார்த்துச் செய்யாதபோது, அமமருந்து கைதவறிப்போவதுபோல, இவன் பதம்பார்த்து நாம் செய்யாமையாலே இவன் கைகழியப் போனான் என்று பெருத்ததொரு லோகாபவாதம் பரவிவிடுமென்று—கர்த்தவ்ய நிரூபணமபண்ணிக் கூறியபடியைத் தாய் கூறின ளென்க. ... (10)

296 ஞாலமுற்றுமுண்டாலிலைத்துயில் நாராயணனுக்கு * இவன் மாலதாக்கிம்கிழந்தனளென்று தாயுரைசெய்ததனை * கோலமாற்பொழிலுகுழ்புதுவையர்கோன் விட்டுசித்தன்சோன்ன மாலைபத்தும் * வல்லவர்கட்கில்லைவருதுயரே. (11)

இவன்	“இப்பெண்பிள்ளை யானவன்,	தாய் உரை செய்	தாய் சொல்லியதை,
நூலம் முற்றும்	எல்லாவுலகங்களையும் திருவயிற்றிலே	ததனை	
உண்டு ஆல் இலை	வைத்து நோக்கி, ஒரு ஆலந்தளி	கோலம் ஆர்	அழகு நிறைந்த சோலைகளாலே
நயில் நாராயண	ரிலே கண்வளர்ந்தருளின, எம்	பொழில் சூழ புது	சூழப்பட்ட ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரி
னாகு	பெருமான் விஷயத்தில்	வையாகோள் விட்டு	ஹைவர்க்குத் தலைவரான பெரி
மார் அது ஆகி	மோஹத்தைபுடையனாய்	செதன் சொன்ன	யாழ்வார் அருளிச்செய்த
(அவனை அணைக்கவேண்டு மென்ற		மாலை பத்தும்	சொல்மாலையாகிய இப்பத்துப்பாட்
மகோரத்தினால்)		வல்லவர்க்கு	டையும் ஒதவல்லவர்களுக்கு
மகிழ்ச்சிகள் என்று மனமுகந்தான்” என்று		வரு துயர் இலை	வரக்கூடிய துன்பம் ஒன்றுமில்லை.

அடிவரவு:—ஐய வாயில் பொங்கு ஏழை நாடு பட்டம் பேசு காறை கைத்தலம் பெரு நூலம் ால்ல.

ஏழாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வாரெமபெருமானார் ஐயர் திருவடிகளே சரணம்.

முன்றும்பத்து—எட்டாந்திருமொழி, நல்லதோர் தாமரைப்பொய்கை.

அவதாரிகை:—[கிழ்த்திருமொழியின் முகப்பில் எழுதியுள்ள அவதாரிகை இங்கு மறுஸந்திக்கத்தக்கது.]

தன் மகளுக்கு எம்பெருமான் பக்கலுள்ள அன்புமிகுதியைக்கண்ட திருத்தாயார் இவளுக்கு அவனோடு கலவி உண்டாயிற்றென்று தானறிந்தும் “லோகாபவாதம் பிறப்ப தற்குமுன் இவளை அவன் பக்கலில் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து விடுங்கள்” என்று பந்துக்கள் சொல்லிய பின்பும் அவளைத்தாயார் எம்பெருமான் பக்கலிற் கொணர்ந்து சோக்காதொழிகை யாலே, அவன்றானே ஏகாந்தமாக இரவில் வந்து, ஒரு படுக்கையில் தாயுடன் படுத்திருந்த இவளை எழுப்பித் திருவாய்ப்பாடியேறக் கொண்டுபோக, பிறகு கண்ணிழித்த திருத்தாயார் படுக்கையில் பெண்ணைக்காணாமல் பவவகையாகக் கதறின படியைக் கூறுவது இத்திருமொழி.

இதனால், இவ்வாழ்வார்க்குப் பகவத் விஷயத்திலுள்ள அபிநிவேசாதீசயம் சொல்லிய வாறு. பெரிய திருமொழியில், “கன்வன்கொல் யானறியேன்” என்ற திருமொழியை ஒரு புடை ஒத்திருக்கும்—இத்திருமொழி. .... (*)

297 நல்லதோர்தாமரைப்பொய்கை நாண்மலர்மேற்பனிசோர *

அல்லியுந்தாது முதிர்ந்திட்டழகழிந்தாலோத்ததாலோ *

இல்லம்வெறியோடிற்றாலோ வென்மகளைபெங்குங்காணேன் *

மல்லரையிட்டவன்பின்போய் மதுரைப்புறம்புக்காள்கோலோ (1)

நல்லது ஓ தாமரை	அழகிய ஒரு தாமரைக்குளமானது	என் மகளை எங்கும்	என் பெண்பிள்ளையை ஓரிடத்திலும்
பொய்கை	தர்ணிததுளவ	காணேன்	காண்கின்றிலேன்;
நான் மலர்மேல்	அப்போதலந்த டூவின் மேல் பனி		
பனி சோர	பெய்ததனால்		
அல்லியும் தாது	அம்மலரானது உளவிதழும் புற	மல்லரை அட்டவன்	மல்லர்களை அழித்த கண்ணிரான்
உறியுந் திட்டு	விதழும் உறிரப்பெறு	பிண போய்	பின்னேபோய்
அதிர் அத்திந்தல்	அழகு அழிப்பபெறுவது போல,	மதுரைப் புறம்	மதுரைக்கு அருகிலுள்ள
ஒத்தது			திருவாய்ப்பாடியில்
இல்லம் வெல்	இவ் வீடானது வெறிச்சென்றிருக்	புக்காள்கோலு	புகுந்தாளாவன கொல்?
கூடியது	கிறது,		

* * *—ஆல், ஓ—இரக்கக் குறிப்பிடைச் சொற்கள். என் பெண்பிள்ளையாலே டபபட்ட இவ்விடு, பனிபெய்ததனால் தாமரைப்பூக்களிலுள்ள இதழ்கள் உதிப்பெற்று அதனால் அத்தாமரைப் பொய்கை அழகழிந்து தோற்றுவது போலுள்ளது; இவள் போன விடம் இன்னதென்று தெரியவில்லை: ஒருகால் கண்ணிராறோடு கூடித் திருவாய்ப்பாடிக்குச் சென்றிருப்பாளோ? என்று திருத்தாயார் தன்னிலே தான் ஐயமுற்றச் சொல்லுகிறபடி. இத்திருமாளிகையில் பெண்பிள்ளையிருந்தது ஓடி நிலத்திலாகிலும் அகம் முழுதும் அவளே யிருந்ததாகத் தாய்க்குத் தோற்றிக் கிடத்தபடியால் இல்லம் வெறியோடிற்றாலோ என்கிறான். மதுரைப்புறம்:—புறம் - பரந்தம்; எனவே, திருவாய்ப்பாடியாயிற்று.

ஸம்சயங்களெல்லாம் (“குற்றியோ மகனே?” என்றாற்போல) இரண்டு கோடி களைப்பற்றிப் பிறக்குமாதலால் இங்கு, கம்ஸனிருப்பிடமான மதுரையிற் புருந்தாளோ? அன்றி, அதனருகிலுள்ள திருவாய்ப்பாடியிற் புருந்தாளோ? என்று ஐயமுற்றதாகக் கொள்க; ஒருவர்க்கொருவர் பண்ணுகிற சிறுங்கா சேஷடைகளிலுல் இருவரும் மயங்கி மெய்மறந்து கம்ஸ நகரத்தில் புருந்தார்களாகில் திராத்தன்பம் விளையுமே! என்ற அதிகசங்கை தாய் நெஞ்சிலுள் நடமாடுகின்றதென்றுணர்க. ... .. (1)

298 ஒன்றுமறிவோன்றில்லாத உருவறைக்கோபாலர்தங்கள் *
கன்றுகால்மாறுமாபோலே சுன்னியிருந்தானைக்கொண்டு *
நன்றுங்கிறிசெய்துபோனான் நாராயணன்செய்ததீமை *
என்றுமெமர்க்குடிக்கோ ரேச்சுக்கொலாயிடுங்கொலோ *

(2)

ஒன்றும் அறிவு	{	பொருநதிய ஞானம் சிறிதமில்லாத	{	நன்றும் கிறி செய்து	{	நல்ல உபாயங்களைப் பண்ணி.
ஒன்று இல்லாத		வாகனம்		கொண்டேனான்		(தெரியாமல்) அடவறியாதக்
உரு அறை	{	சூப்பியாகருமாள்	{	நாராயணன் செய்த	{	கண்டையான் செய்த தம்பானது
கோபாலர்தங்கள்		இடையரானலாகள்		சீமை		
கன்று கால் மாறும்	{	கண்ணுக்கழிய கன்றுகளை உடை	{	எமர்கள் குடிக்கு	{	எவகா குடித்தகு
ஆ போலே		யலாக ஸ்ரியாமல் களவீடு		என்மும் ஓ ஒச்சு		சுச்சுமாரை ஒரு பழிப்பாசை
கன்னி இருந்தானை	{	கொண்டுபோவதுபோல,	{	ஆயிரம் கொல் ஓ	{	சனைக் கட்டுமே?
		கன்னிகைப் பருவத்தையாய் எனக்				

* * *—ஆந்தாகுணம் பாற்றிய குணம் என்பவற்றில் ஒருவகைக் குணமுற்ற இடை யர், பிறர் தோழத்தில் கட்டிவைத்துள்ள கன்றுகளைத் திருடிக்கொண்டு போவதுபோலக் கண்ணிரான் என் மகளைத் திருடிக்கொண்டு போயினன்; இவ்வாறான அவனது தீமை யானது எவ்கள் குலத்துக்குச் சாச்வதமான அவத்யத்தை வினைக்குங்கொல்? என்று சங்கித்துச் சொல்லுகிறபடி. ஒன்று மறிவு=ஒன்றுதல்-பொருத்ததல். கோபாலர் தாங்கள் என்பது-தங்கள் எனக் குறைந்து கிடக்கிறது.

கன்றுகால் மாறுதலாவது:—சீயவையாயுள்ள தங்கள் கன்றுகளை ‘உங்களுடையவை’ என்று பிறர்க்குக்காட்டி, நல்லவையாயுள்ள அவர்கள் கன்றுகளைத் தங்களுடையவை வாக்கிக் கொள்ளுதலும், பிறருடைய அழகிய கன்றுகளை உடையவர்களறியாமல் களவ வழியால் நிலேபெர்த்துக் கொண்டுபோதலுமாம்; பிற்பட்ட பொருளே இவ்விடத்துக்குச் சேர மெனக் கொள்ளப்பட்டது. இங்கு, நன்றுங்கிறி செய்கையாவது—பகலிற் கொண்டுபோனல்

பலரறிந்து நிஷேதிக்கக் கூடுமென்று, அனைவரு முறங்கும்போதுபார்த்துக் கொண்டுபோதல். இப்படி இவன் செய்த கீமையானது குற்றமற்ற எங்கள் குடிக்கு ஸ்தாவரமான பழிப் பாகுமோ? அன்றி, எம்பெருமானருளே வந்து கைக்கொண்டு போயின நென்று இக் குடிக்கு ஏற்றமாமோ? என்பது நான்காமடியின் கருத்தாதலால் ஸம்சயலக்ஷணம் அமையுமென்க. சுற்றடியினிதுகியிலுள்ள கோல் என்ற இடைச்சொல்லை ஏற்றமாயிடும் என வருவிக்க வேண்டும் வினையோடு கூட்டுக; ஏச்சாயிடுங்கொல்? ஏற்றமாயிடுங்கொல் என்றவாறு. போனான்—முற்றெச்சம். எமர்—எமமவர்; — எங்களுடையவர். .... (2)

299 குமரிமணஞ்செய்துகொண்டு கோலஞ்செய்தில்லத்திருத்தி *

தமரும்பிறகும்றியத் தாமோதரற்கென்றுசாற்றி *

அமரர்பதியுடைத்தேவி யரசாணியைவழிபட்டு *

துமிலமெழப்பறைகொட்டித் தோரணம்நாட்டிடுங்கொலோ.

(3)

குமரி மணம்	{ கண்ணிகை யவஸ்தையிற் செய்ய வேண்டிய மங்கள விசேஷத்தைச் செய்து,	{ அமரர்பதியுடைத்தேவி	{ தேவாதி தேவனான கண்ணபிரானுக்கு மனைவியாகப்பெற்ற என்மகள்
செய்து கொண்டு			
கோலம் செய்து	{ (ஆடை ஆபரணங்களால்) அலங்கரித்து		{ (ஜாதிக்குத்தக்க ஒழுக்கமாக)
இல்லத்த இருத்தி	{ விவாஹமந்திரத்தில் உட்காரவைத்து பந்துவர்க்களும் மற்று முள்ள உதாளிநர்களும அறியும்படி “(இவள்) கண்ணபிரானுக்கு (க) கொடுக்கப்பட்டாள்” என்று சொல்லி, (பிறகு)	{ அரசாணியை வழிபட்டு	{ அரசங்கிளையைப் பரதக்ஷிணம் பண்ண
தமரும் பிறரும் அறிய தாமோ தற்கு என்று சாற்றி			
		{ துமிலம் எழ பறை கொட்டி	{ பேரொலி கிளம்பும்படி பறைகளை முழக்கி
		{ தோரணம் நாட்டி	{ மகர தோரணங்களை (ஊரெங்கும்) நூட்டி அலங்கரித்துக் கொண்டாடுவார்களோ?

* * *—கண்ணபிரான், தன்மகளைக் கிறிசெய்து கொண்டுபோனமையைப்பற்றிச் சிந்தித்துப் பயனில்லையென்று அச்சிந்தையை விட்டிட்டு, புக்ககத்துத் தலைவர்கள், இவளுக்கு விவாஹாங்கமாகச் செய்யவேண்டிய தோழிப்புழுங்கல் முதலிய மங்கள காரியங்களை அடைவுபடச்செய்து சீர்மைகுன்றாமல் அலங்காரங்களையும் அமைத்து, மணமானிகையில் ஸகல ஜனங்களையும் அழைத்து விதிப்படி “இவளைக் கண்ணனுக்குத் தேவியாகத் தருகிறோம்” என்று வெளிப்படையாகச் சொல்லி, பிறகு விவாஹகாலத்தில் சாதிக்கேற்ற ஆசார முறைமையின்படி அலங்கார பீடத்தின்மேல் நாட்டும் அரசங்கிளையை இவள் வலம் வரும்படி செய்வித்து, விவாஹஸூட்சகமாக ஊரெங்கும் அலங்கரித்து இவ்வகைகளால் கொண்டாட்டமுங் கோலாஹமுகமாக இருப்பார்களோ? அன்றி, கொண்டாட்டம் ஏதுக்கு? என்று உபேகழித்திருப்பார்களோ? என்று ஸந்தேஹிக்கிறார். “அரசாணியை வழிபட்டு” என்றது—மற்று முண்டான சாதித் தொழில்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணமென்க. தேவி—செவீ. துமிலம்—பேரரவாரம். தோரணம்—வடசொல். .... (3)

300 ஒருமகள் தன்னையுடையேன் உலகம்நிறைந்தபுகழால் *

திருமகள் போலவளர்த்தேன் செங்கண்மால்தான் கொண்டுபோனான் *

பெருமகளாய்க் குடிவாழ்ந்து பெரும்பிள்ளைபெற்றவசோதை *

மருமகளைசண்டுநீத்து மனாட்டுப்புறஞ்செய்யுங்கொலோ.

(4)

ஒரு மகன் தன்னை உடையேன்	} ஒரே மகனை உடையாளாகிய நான்	(போனால் போகட்டும்;)	பெரு மகனாய் குடி வாழ்ந்து பெரும் பிள்ளை பெற்ற அசோதை	} (இடைச்சேரியில்) ப்ரதாந ஸ்த்ரீ யாய்க் குடிவாழ்க்கை வாழ்ந்து பெருமைதக்கிய பிள்ளையைப் பெற்றவளான யசோதைப் பிராட்டியானவள்
உலகம் நிறைந்த புகழால்				
திருமகள் போல வளர்த்தேன்	} பெரிய பிராட்டியாரைப்போல் சீராட்டி வளர்த்தேன்:			
செம் கண் மால் தான் கொண்டு போனான்;	} செந்நாமரைக் கண்ணான ஸ்ரீவேச் வரன் தானே (ஸாக்ஷாதாகவந்து) நானறியாமல் கொண்டு	} (தன்) மருமகனான என் மகனைக் கண் கிழிந்து	மனாட்டுப் புறம் செய்யும் கொல ஓ	மணவாட்டிக்குச் செய்யக் கடவ தான சீர்மைகளைச் செய்வனோ.

* * *—அரிய நோற்று அத்திதியையான பெண்பிள்ளையைப் பெற்ற நான், இவளை “காவியங்கண்ணி யெண்ணில் கடிமாமலர்ப்பாவை யொப்பான்” என்றபடி எல்லார்க்கும் வைலக்சுணயத்துக்கு உபமான பூமியாகச் சொல்லக்கடவான பிராட்டியோடொக்க, ‘உலகத்தாரெல்லாரும் புகழும்படி வளர்த்தேன், இப்படி வளர்ந்த இவளை எம்பெருமான் தானே நேரில் வந்து கைக்கொண்டு போனான்; போகட்டும், அதைப்பற்றிச் சிந்தையிலை; போன விடத்தில் இவளுக்கு மாமியாரான யசோதைப்பிராட்டி இவளுடைய ஸௌந்தர்யம வ்யாமோஹம் முதலிய குணங்களைக்கண்டு ‘பெறுப்பேறு. பெற்றேறு’ என மகிழ்ந்து, கல்யாணப் பெண்ணுக்குச் செய்யவேண்டிய சீர்மைகளைக் குறையறச் செய்வனோ? அன்றி, லௌகிகத்துக்குத்தக்கவளவு அற்றருதமாகச் செய்துவிடுவனோ? என்று ஸம்சயிக்கின்றனர்.

கூரத்தாழ்வான் திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினபோது எம்பெருமான் இப்பாட்டைச் சொல்லிக் கதறி அழுதார் என்ற ஐதிஹ்யமுணர்க. புகழால் வளர்த்தேன் என்றது—புகழுண்டாப்படி வளர்த்தேன் என்றவாறு. [செங்கண்மால் இத்யாதி.] என்மகனை இப்படி ஹஸ்யமாகக் கைக்கொண்டு போவதற்கு ஸமயம் பார்த்துப் பல இரவுகளிற் கண்ணிழித்த தனால் செங்கண்மாலாயினன் என்று விசேஷார்த்தத் கூறலாம். திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார்க்கெல்லாம் தலைவரான நந்தகோபருடைய தேவியானமைபற்றி யசோதை பெருமகனைனப்பட்டாள். [பெரும் பிள்ளை.] “என்ன நோன்பு நோற்றான் கொலோ இவனைப் பெற்ற வயிறுடையான்” என்றது காண்க. மனாட்டுப்புறம்—வெவ்விடமாகப் புறமே.

இப்பாசுரத்தை ஸம்ஸ்கிருத ச்லோகமாக இயற்றுமாறு ஸ்ரீவானமாமலை சின்ன கலியன் ஸ்வாமி நியமித்தருளினதைச் சிரமேற்கொண்டு இயற்றிய ச்லோகம் வருமாறு:—

வாகாஜேவஸுதாஜீஜநஉஹம் நெருவொகூவகுணபூயா
வாஷாவிஸு ராஜிவாஹாஜிவாஹாநகாநெருவஸு
மாஹீயாஷுசுடாஷுநீஜநிதவஸுதா யஸொஷாஷுயா
ஷுஷாஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு, விதநுயாஷெவாஹிக வாசுஷு? ||

301 தம்மான்ந்தகோபாலன் தழீஇக்கொண்டெனமகன்தன்னை *
செம்மாந்திரேயென்றுசொல்லச் செழுங்கயற்கண்ணுஞ்செவ்வாயும் *
கோம்மைமுலையுமிடையுங் கோழும்பனைத்தோள்களுங்கண்டிட்டு *
இம்மகனைப்பெற்றதாயர் இனித்தரியாரென்னுங்கொலோ.

தம் மீமன் நந்த	என்மகன் தனக்கு மாமனாரான நந்த	செம் வாயும்	சிவந்த அகரத்தையும்
கோபுரன்	கோபரானான்	கோம்மை முனையும்	{ (கச்சுக்கு அடக்காமல்) பெருத்
என் மகன் தன்னே	என் பெண்ணை (அன்புடன்)	இடையும்	திருக்கின்ற முனையையும்
தமிழிக்கொண்டு	தழுவிக்கொண்டு	கொழுபனை	இடுப்பினழகையும்
செம்மனநிறு	(வெட்கத்தாலே தரையைக் கீறி	தோள்களும்	{ பருத்த மூங்கில் போன்ற தோள்க
என்று சொல்லி	முகவகலித்து நிற்காமல்) செவ்	கண்மட்டு	ஜையும்
	வளே நீளன்று சொல்லி	இ மகனை பெற்ற	நன்றாகப்பார்த்து
(பிறகு ஸாவரமக ஸௌந்தர்யத்தையும்		தாயா இனி தரிபார்	{ “இப் பெண்பிள்ளையைப் பெற் ற
சுண்ணாம்பம் அவன் குணுவாக நிற்றல்)		எனனும் கொள் ஓ	தாயானான் இவனைப் பிரித்த
சொல்லுக	அழகிய மீன்போன்ற (அவளது)		பின்பு உயிர் தரித்திருக்கமாட்
கண்ணாய்	கண்ணாயம்		டான்” என்று சொல்லுவரோ”.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில், மாமியார் சீராட்டுதலைப்பற்றிச் சங்கித்தான்; இப்பாட்டில் மாமனார் சீராட்டுதலைப்பற்றிச் சங்கிக்கிறார்;—என் மகனின் மாமனாரான நந்தகோபர் இவனையழைத்து முத்தமிட்டு இவளது ஸர்வாவயவ ஸௌந்தர்யத்தையும் கண்டு மகிழ்ந்து “இப்படி அழகிற் சிறந்த பெண்பிள்ளையைப்பெற்ற தாய் இவளைப்பிரிந்து உயிர்வாழ்ந்திருப்பது அரிது” என்று அன்புதொற்றுச் சொல்வரோ? அன்றி, விருப்பமற்றுச் சிறிதும் விகாரமடையாமல் இருப்பரோ? எனச் சங்கித்தவாறு, தமிழ்—தழுவி; அளபெடை கொண்ட வினையெச்சம். சொமாந்திரு—முழுச்சொல். தாயர்—பூஜையிற் பன்மை. .... (5)

302 வேடர்மறக்குலம்போலே வேண்டிற்றுச்செய்தென்மகனை *

கூடியகூட்டமேயாகக் கொண்டுகுடிவாழ்ச்சோலோ *

நாடுகருமறிய நல்லதோர்சண்ணுலஞ்செய்து *

சாடிறப்பாய்ந்தபெருமான் தக்கவாகைப்பற்றுங்சோலோ.

(6)

சாடி இறு பாய்ந்த	{ சுகடாஸாணை முறித்துத் தன்னின்	குடிவாழும் கொள் ஓ	குடிவாழ்க்கை வாழ்வோ?
பெருமான்	{ திருவடிகளைபுடைய கண்ணபிரான,		(அன்றி)
வேடர் மறந்தும்	{ வேட்களையும் மறவர் எனகற் ச்ச		
போலே	{ ஜாதியரையும் போலே		
என்மகனை வேண்டி	{ (தைக்குறத்தில் பிறந்த) என பெண்	நாடும் நகரும்	{ நாமார்ய ஜனகனும் விசேஷஞ்
மறந்து செய்து	{ பிணையையுத் தன இஷ்டப்படி	அறிய நலவது லா	{ ஜனகனும் அறியும்படி டுறியக்
	செய்து	கண்ணாடம் செய்து	{ கமாக் விலகற் ற மாண்டோரு
சுடைய கூட்டமே	{ சம்படுகளாகிய இருவரும் டெஞ்சு		{ விவாஹோத்தவத்தான் (விதிப
ஆட்சொல்லார்	{ பொருநகிச்சுமனை கூறிதலையே	சச்ச ஆ கைப்பற	{ படி) செய்து
	விவாஹமாகக்கொண்டு	ஹம் கொள் ஓ	{ (ஜாதிசாமத்தக்குத்) சகுதியாகப்
			பாணிக்கிரஹணம் பண்ணுவோ?

* * *—என்மகனோவென்றால் வேடவையும் மறக்குவத்தாலையும் போல் தன்னிய ஜாதியிற் பிறந்தவளல்லள்; மறாகுலப்ரஸாதையான இவனைக் கண்ணபிரான் களவுவழியாற் கொண்டுபோனானிலும் போனவிடத்தில் விவாஹோத்தவத்தையாகிலும் முறைவழுவாமல் லோகாந்கமாகச் செய்தானாகில் ஒருவாறு குறைகீழ்ப்பெறலாம்; இவளை இங்கிருந்து கொண்டு போகிறபோது வழியிடைவில் இருவரும் நெஞ்சுபொருந்திக் கூடுகையாகிற் காந்தருவ விவாஹத்தன்னையே சாஸ்திரோக்தமான விவாஹோத்தவமாக நினைத்து வேறுவகையான விவாஹ ஸம்பரமங்களை வெளிப்படையாகச் செய்யாதொழிவனோ? அன்றி, திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள ஸாராடும் அடைச்சேர்ந்த மதுரை முதலிய நகரங்களிலுள்ளாரையும் வரவளழ்த்தப் பலர்றியப் பாண்காஹணம் பண்ணிக் கொள்வனோ? என்று ஸமசயிக்கிறபடி.

அகத்தமிழில், “அலகிலை லப்பே பொருள்கொள் தெய்வம், யாழோர் கூட்டம் அந்ரும பொருள் வினையே, இயக்கதம் பேய்நிலை என்றுகூறிய, மறைபார் மன்ற லெட்டிவை அவற்

முன், துறையமை நல்யாழ்ப்புலமையோர் புணர்ப்புப், பொருண்மை யென்மனார் புலமை யோரே” என்று விவாஹம் எட்டுவகையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது; ஸ்ராவணோதேவா ஸ்ராவண வதிகுருஷா சூலஸுரோ மாநுஷ்வா ராக்ஷஸா லெஸாஹதி” என்பர் வடநூலாரும். தனியிடத்து இருவரும் காமமோஹத்தாலே கூடுகை, யாழோர் கூட்டம் [கூர்த்தர்விவாஹம்] எனப்படும்; இது ச்ருங்காராஸமுமாய், ஸ்திரீயினுடைய அந்நயார்ஹதாரூபமான கற்புக்கும் முதலாகையாலே அகத்தமிழ்மரியாதைக்குப் பிரதானமாய்ப் போரும். “அன்பினிந்தனைக் களவெனப்படுவ, தந்தணரருமறை மன்றலெட்டினுள், கந்தருவவழக்க மென்மனார் புலவர்” என அகத்தமிழிலுங் கூறப்பட்டது. இப்படி சாஸ்திரீயமாய் கற்புக்கு முதுப்பான ஸம்பந்தத்தாலே, ஆழ்வார் தம்முடைய அந்நயார்ஹத்வத்தை வெளியிட்டவாறென்க.

[வேடர் இத்யாதி.] “கள்ளர், பள்ளிகள் என்னுமாபோலே, வேடர்மறவர் என்கிற தும் தண்ணியஜாதியில் அவாந்தர்பேதம்” என்ற வியாக்கியானமாக. இத்தண்ணியசாதியிற் பிறந்த பெண்களைக் கொள்வார், கூடிய கூட்டமேயாகக் கொண்டு குடிவாழ்வது சாதி வழக்கமென்க. வேண்டிற்றுச் செய்வது—இரண்டு தலையிலுமுண்டான குடிப்பிறப்பைப் பாராதே, ஒரு சாஸ்திரமாயாதையின்றியே, தனக்கு வேண்டினபடிசெய்து என்றபடி. (6)

303 அண்டத்தமார்பெருமான் ஆழியானின்றென்மகளை
பண்டப்பழிப்புக்கள்சொல்லிப் பரிசுறவாண்டிடுங்கோலோ *
கொண்டுகுடிவாழ்க்கைவாழ்ந்து கோவலப்பட்டங்கவித்து *
பண்டமெனாட்டிமார்முன்னே பாதுகாவல்வைக்குங்கோலோ. (7)

அண்டத்து அமரர் } பெருமான் } ஆழியான் }	பரமபதத்திலுள்ள நித்யஸ்மிருதிக்குக் குத்தலைவனும் திருவாழியாழ வான் புடையதுமான கண்ண பிரான்	பண்டை மனாட்டி } மார் முன்னே } கொண்டு	(அன்றி) முனபே பட்டங்கட்டித் தனக்குத் தேவியாயிருப்பவர்களின் முன்னே இவ்வெட்டி—
என் இன்று பண்டம் பழிப் புக்கள் சொல்லி	என் பெண்ணினையை, இப்போது பதார்த்தங்களுக்கு குறை சொல் வது போல (இவளது) ரூபகுணங் களிற் சில குறைகளைச் சொல்லி,	குடி வாழ்க்கை } வாழ்ந்து } கோவலர் பட்டம் கவித்து	(தனது) க்ருஹகருதய மெல்லாம் நடத்தி “இவள் இடைக்குத்துக்குத் தலை” என்று (தன் மனையாள மைதோற்றப்) பட்டங்கட்டி, அந்தப் பரக்காவலிலே வைப்பதோ?
பரிசு அற ஆண் முடிம கொல்லி	வரிசை கெடும்படி ஆளுவதோ?	பாது காவல் வைக் கும்கொல்லி	

* * * —உலகத்தில் சூற்றமேகண்ணாயிருப்பவர் எப்படிப்பட்ட பதார்த்தங்களிலும் ஏதாவதொருகுறையைக் கூறுவது வழக்கம்; அதுபோல் கண்ணபிரானும் என் மகளிடத்து ரூபகுணங்களில் ஏதாகிலுமொரு குறையைக் கூறித்தாழ்வு நினைத்து “இவளை வாசல் பெருக்குகிற தொழிலில் விடுங்கள்” என்று புறத்தொழில்களில் நியமித்துவிடுவதோ? அன்றி, முன்னமே பட்டங்கட்டிக் கொண்டு அந்தப் பூ மஹிஷிகளாயிருப்பவர்களேயு சேர்த்து இவள் கருத்தின்படி ஸகல காரியங்களையும் கிர்வஹிப்பதோ? என்று ஸந்தேஹிக்கிறாள். “பண்டப்பழிப்புக்கள் சொல்லி” என்பதில், உபமேயார்த்தம் தொக்கி நிற்கின்றது; “மருத்துவப்பதம் நீங்கினுள்” என்பதிற்போல. .... (7)

304 குடியிற்பிறந்தவர்கையுங் குணமொன்றுஞ்சேய்திலனந்தோ *
நடையொன்றுஞ்சேய்திலனங்காய நந்தகோபனமகன்கண்ணன்
இடையிருபாலும்வணங்க இளைத்தினைத்தென்மகனேங்கி *
கடையிறேபற்றிவாங்கிக் கைதழும்பேறிநீங்கோலோ. (8)

நங்காய்	பூர்ணையாயிருப்பவனே;	என் மகள்	என்மகளானவள்
நந்தகோபன் மகன்	நந்தகோபருடைய பிள்ளையாகிய		(தயிர்கடையும்போது)
கண்ணன்	கண்ணபிரான்;	இடை இரு பாலும்	இடுப்பானது இரு பக்கத்திலும்
குடியிற் பிறந்தவர்	உயர்தலத்திற் பிறந்தவர்கள் (சூல	வணங்க	துவண்டுபோவதனால்
செய்யும் குணம்	மாயாதக்குத் தக்கபடி) செய்	எங்கி	(மூச்சுப்பிடித்துக் கடையமாட்டா
ஒன்றும் செய்திலன்	யுக் குணங்களில் ஒரு வகைக்		மல்) நடுநடுவே ஏக்கமுற்று
	சூர்த்தையும் செய்தானிலை;	இளைத்து இளைத்து	மிகவும் இளைத்து
நடை	உலகத்துக்குப் பொதுவான நடத்	கடை கயிறே	கடைகிற கயிறையே பிடித்து
	தைகளிலும்	பறறி வாங்கி	வலித்திழுப்பதனால்
ஒன்றும் செய்திலன்—;		கைதழும்பு ஏறும்	(தன்னு ஸகுமாரமான) கைகளை
அர்த்தே	அஹந்தே	கொல் ஒ	தழும்பேறப் பெறுமோ?

* * *—திருத்தாயார், தன் மனவருத்தத்தை அண்டைவிட்டிலுள்ள ஒரு ஸ்திரீயிடத் துச் சொல்லுகிறதாய்ச் செல்லுகிறது இப்பாசரம். நற்குடியிற் பிறந்தவர்கள், பெண்களை முறையிலே வரைந்துகொண்டு வெளியிற்கொண்டுபோவதில்லை என்றொரு ஸம்பந்தாயமுண்டு; அங்ஙனஞ்செய்திலன் இக்கண்ணபிரான்; இது செய்யாதொழியினுமொழிக்; உலகத்தில் ஸாமான்ய ஜனங்கள் செய்துபோருகிற ரீதிகள் சில உண்டே, அவையுஞ் செய்திலன்; (அதாவது—இங்ஙனே பிறப்பெண்ணைக் களவுவழியிற் கொள்வதையோ ஸாமான்யருந்தான் செய்கின்றனர்? அதுவுமன்றி, தன்விட்டுக்குக் கொண்டுபோனதும் போகாததுமாயிருக்க, இவனைத்தயிர்கடையவோ நியமிப்பது? இவ்வாறு எந்தநாட்டில் நடக்கும்? என்றபடி) இளம் பருவத்தளான என் மகள் இடம்வலங்கொண்டு தயிர்கடையவேண்டுகையால் இடைதுவண்டு உடலினைத்துப் பெருமூச்சுவிட்டு இவ்வகை வருத்தங்களோடு, தொடங்கின காரியம் தலைக் கட்டுமளவும் இடைவிடாமல் கடைக்கயிற்றையே பிடித்து வலித்திழுத்தால் இவளுடைய தலிர்போன்ற தடங்கைகள் தழும்பேறப்பெறுதோ! என வருந்தியவாறு.

ஹன்! என்னும் வடசொல், மகிழ்ச்சி, இரக்கம், துன்பம் முதலிய பொருள்களில் வருமென்று வடமொழி நிகண்டினால் தெரிகின்றதனால், அதன் திரிபாகிய அந்தோ என்பது இங்கு இரக்கப்பொருளில் வந்ததென்க. கடைகயிறு—வினைத்தொகை. வாங்கி—வாங்குவத னால்; காரணப்பொருட் செய்வெனெச்சமாகிய வாங்க என்றதன் திரிபு. தழும்பேறுதல்— காய்ப்புக்காய்த்தல்; இதனை வடநூலார், கிணம் என்பர். .... (8)

305 வெண்ணிறத்தோய்தயிர் தன்னை வெள்வரைப்பின்முன்னேழுந்து *

கண்ணுறுங்காதேயிருந்து கடையவுந்தான்வல்லன்சொலோ *

ஒண்ணிறத்தாமரைச்செங்ஙண் உலகளந்தானென்மகளை *

பண்ணறையாப்பணிகொண்டு பரிசுவாண்டிடுங்கோலோ.

(9)

(என்மகன்) தயர் என்மகனானவன்

வெள்ளையிற் } கிழக்கு வெளுப்பதற்கு முன்பாக
சூர் எழுந்தது } எழுந்திருந்தது
கண் உறங்காதே } கண் யிழிந்துக்கொண்மருந்தது
இருந்தது }
வெள் நிறம் தோய் } வெளுத்த நிறத்தைப்போலத்தாய்த
தயிர் தன்னை } தோய்ந்த தயிரை
கடையவம் வலன் } கடைபடிப்படியான சக்தியைத்தான்
கொல் ஒ } உடையவனோ?

ஒன் நிறம் செம் } அழகிய நிறத்தைப்போல செய்தா
தாமரை கண் உலகு } மரை மலாபோன்ற கண்களை
அளந்தான் } யுடையவனும் (தரிவிகரமாவதா
ரத்தில்) உலகளந்தானெனவனு
மான கண்ணபிரான்
என் மகளை } என பெண்ணை
பண அறையாப் } தாமஹானியாக இழிதொழிக்களைச்
பணி கொண்டு } செய்வீததுக்கொண்டு
பரிசு அற ஆண்டி } (அவளுடைய) பெருமை குழியும்
படி ஆளுவோ?

* * *—கண்ணபிரான் என்மகளைக் கொண்டுபோய்த் தயிர்கடைகையாகிற தொழி லில் நியமித்துவிட்டாலாகில், என்மகள் கிழக்குவெளுப்பதற்குமுன் உறக்கத்தை ஒழித்து

எழுந்து தயிர்க்கடவதற்கு எங்கனே வல்லனாவன்? என்று சொல்லிச் சற்றுப்போது மூர்ச் சித்துக்கிடந்து, பின்பு தெளிந்து, எல்லாரையும் குளிர நோக்கும்படியுள்ள கண்கள் படைத் தவனும், வலிவீட்டினோடு சண்டாளரோடுவாசியற அனைவரையும் தன் திருவடிக் கீழாக்கிக் கொண்டவனுமான கண்ணபிரான் என்மகளை அதர்மமாக இழிதொழில்களில் ஏன், அவளது பெருமைகளைக் குலைப்பனோ? அன்றி, பெருமைக்குத்தக்கவாறு திருவுள்ளம் பற்றுவனோ? என்று ஸந்தேஹிக்கிறான்.—கண்ணபிரான் திருமாளிகையில் கறவைக்கனங்கள் பலவாகையால் அவை அவாவற்றபாலைத்தரும், பின்பு அதைத்தோய்த்துத் தயிராக்கிக் கடைவதற்குப் பின்மலைப் பொழுதிலேயே எழுந்திருக்கவேணுமென்க. பண்—அமைவு, சீர், செவ்வை, தகுதி. அறை—குறைவு. ஆ—ஆக என்பதன் விகாரம். .... (9)

306 மாயவன்பின்வழிசென்று வழியிடைமாற்றங்கள்கேட்டு *
ஆயர்கள்சேரியிலும்புக்கு அங்குத்தைமாற்றமுமெல்லாம் *
தாயவன்சொல்லியசொல்லைத் தண்புதுவைப்பட்டன்சொன்ன *
தூயதமிழ்ப்பதும்வல்லார் தூமணிவண்ணனுக்காளரே. (10)

(மகனானவன்)	தாய் அவன் தாயானவன்
வழி இடை	சொல்லிய சொல்லை சொன்ன சொல்லை
(அபூர்வ வஸ்துக்களைக்கண்டால் 'இவை என்? என்று அவ்விஷயமாக)	தண்புதுவைபட்டன் சொன்ன
மாற்றங்கள் கேட்டு வார்த்தைகளைக் கேட்டுக்கொண்டு	{ குளிர்நதியையுடைய பூவிலில்லிபுத்
மாயவன் பின் வழி கண்ணபிரான் பின்னோபோய்	{ தூரில் அவதரித்த பெரியாழ்வார்
சென்று	{ அருளிச்செய்தவையாகிய
ஆயர்கள் சேரியிலும் திருவாய்ப்பாடியிலும் சென்று	{ தூய தமிழ் பத்தும் பதிப்பற்ற தமிழ்ப்பாட்டுக்கள் பத
புக்கு புருந்தபின்பு	{ வல்லார் தையும் ஓதவல்லவர்கள்
அங்குத்தை மாற்ற அங்குண்டாகும் செயல்கள் சொல்	{ தூமணி வண்ண னுக்கு ஆளா
மும் எல்லாம் வுகள் முதலிய எல்லாவற்றை	{ அழிய மணிபோன்ற நிறத் தை
யுங் குறித்து	{ யுடைய கண்ணபிரானுக்கு ஆட்ப
	{ செய்யப்பெறுவர்.

* * *—தனது பெண்பிள்ளையானவன் கண்ணபிரான் பின்னே புறப்பட்டு வழியிடை யிலே விநோதமாகப் பேசிக்கொண்டுபோய்த் திருவாய்ப்பாடியேற்பு புருந்தபடியையும். அங்குப் புருந்தபின்பு, யசோதைப்பிராட்டி, நந்தகோபர், மருமகப்பிள்ளையான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், தன்பெண்பிள்ளை ஆகிய இவர்கள் தங்கள் தங்களுக்கு அநுகுணமாகச் செய்யுமவற்றையும் சொல்லுமவற்றையுமெல்லாம் திருத்தாயார் தன் திருமாளிகையிலே இருந்துகொண்டு மனோரத்திதும் வருந்தியும் கிட்டினாரைக்குறித்துச் சொல்லியும் போந்தபடியைக் கூறுவதாகிய இத்திருமொழியை ஓதவல்லவர்கள் பகவத் கைங்கரியமாகிற செவ்வத்தைப் பெறுவர் என்று பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டியவாறு.

மற்றொருபடியாகவுங் கருத்துக் கூறுவர்; அதாவது:—திருத்தாயார் படுக்கையில் பெண்ணைக்காணாமல் கண்ணபிரான்முனிவனைக் கொண்டுபோயிருக்க வேண்டுமென்றறுதியிட்டு, அவன் போனவழியைத் தொடர்ந்துசென்று, வழியெதிர் வந்தவர்களை “மதுரைப் புறம்புக்காள் கொலோ?” என்று கேட்டும், “எமர்கள் குடிக்கு ஓரேச்சாமோ? குணமாமோ?” என்றற்போலே கேட்டும், திருவாய்ப்பாடியில் தோரணமுதலான தெருக்கோலங்களைக் கண்டீர்களா? வாத்தியகோஷங்கள் செவிப்பட்டனவா?” என்று கேட்டுக்கொண்டு

போய்த் திருவாய்ப்பாடியில் புகுந்து அங்குள்ளவர்களை, யசோதை ஸ்ரீநந்தகோபர்செய்யும் ஆகா அநாதரங்களைடெல்லாம் விசாரிக்க, அவர்கள் சொன்ன விசேஷங்களைத் திருத்தாயார் கூறியவாறாக யோஜிக்கவுமாம். இதிற்காட்டில் முந்தின யோஜனையே உசிதமாமென்க. (10)

அடிவரவு:—நல்லது ஒன்று குமரி ஒரு தம்மாமன் வேடர் அண்டக் குடி வெண்ணிறம் மாயவன் என்னுதன்.

எட்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

மூன்றாம் பத்து—ஒன்பதாந் திருமொழி, என்னுதன் தேவிக்கு.

அவதாரிகை—இவ்வாழ்வார் “வண்ணமாடங்கள் சூழ்” என்று தொடங்கி இவ்வளவும் வரக் கண்ணபிரானுடைய குணசேஷ்டதங்களையே அநுபவித்துப் போந்தார்; இனி அவற்றோடுகூட இராமபிரானுடைய குணசேஷ்டதங்களையும் ஏக காலத்திலே அனுபவிக்க வேணுமென விரும்பி, இரண்டு ஆயர்மங்கைகளின் அவஸ்தையைத் தாமடைந்து அவ்விருவருள் ஒருத்தி கிருஷ்ணவதார வ்ருத்தாந்தத்தைப் பாடுவதாகவும், மற்றொருத்தி ராமாவதார வ்ருத்தாந்தத்தைப் பாடுவதாகவுங்கொண்டு ஒருவர்க்கொருவர் எதிரியாய் நின்று சொல்லி உந்தி பறந்த பாசுரத்தாலே உபயாவதார குணசேஷ்டதங்களையும் பேசி இனியராகிரார் இத்திருமொழியில்.

ஒருவர் இரண்டு வ்யக்திகளின் அவஸ்தையை ஏககாலத்தில் அடையுமாறு பொருந்தமோ? எனின்; எம்பெருமானது அருளின் மிகுதியால் ஞானத்தில் தடையற்றால் எல்லாம் சொல்லலாமிதே. இங்ஙனே திருமங்கையாழ்வாரும் “மானமரு மென்னேக்கி” என்ற திருமொழியில் இரண்டு பிராட்டிமார் அவஸ்தையை ஏககாலத்தில் பெற்று அருளிச்செய்துள்ள மைகாண்க. பரமபதத்தில் நித்ய முக்தர்கள் ஏககாலத்தில் பல சரீரங்களைப் பரிகரஹிப்பதாக உபலிஷத்துக்கள் கூறுகின்றன; [‘வஹகயாலவதி தியாலவதீ’ தஜ்ரடி.] அது பொருந்தவது எம்பெருமானருளாலென்பது போலக் கொள்க. இவ்வர்த்தத்தை நஞ்சியர்க்குப் பட்டர் அருளிச்செய்ததாக ஐதீஹ்யமுண்டு.

இத்திருமொழியில் பாட்டுத்தோறும் “பாடிப்பற” என்றது—பாடி உந்திபற என்றபடி; இறுதிப்பாட்டில் “உந்திபறந்த” என்றதுகாண்க. இனி, உந்தி பறத்தலாவது யாதெனில்? “உந்திபேதையர் விருமபியாடல்,” “உந்தியே மகளிர்கூடி வினையாடல்” என நிகண்டு களிற் காணப்படுவதாலும், சாந்தலிங்கர் இயற்றிய “அளிரோதவுந்தியார்” என்ற நூலின் முதற்செய்யுள் உரையில், “உந்தி என்றது குழாங்கூடிய மகளிரது ஒரு வினையாட்டெனக் கொள்க” என்றெழுதப்பட்டிருத்தலாலும், இத் திருமொழியின் இறுதிப்பாட்டில் “உந்தி பறந்த” என்றவிடத்து, “உந்திபறக்கையாகிர லீலாரஸங்கொண்டாடின” என்று பூருவாசாரியர்கள் அருளிச்செய்துள்ளமையாலும், “உந்திபற என்பது பல்வரிக்கூத்துள் ஒன்றென்று சிலப்பதிகாரத்தச் ‘சுந்துப்புழுக்கை’ என்னும் வெண்பாவிலால் தெரிகின்றது” என்று ஆதங்கர் சிலர் குறிப்பிட்டிருப்பதாலும், இது பெண்பிள்ளைகள் கூட்டமாகக்கூடி வினையாடுவதொரு வினையாட்டென்றவ்வளவே புலப்படுகின்றது; அவ்வினையாட்டின் வகை எவ்வாறு மென்பதையாம் அறுதியிட்டுரைக்கத் துணிகின்றலோம். சைவசமய குரவர் நாவெருள் ஒருவரான மாணிக்கவாசகர் இயற்றிய திருவாசகத்தில், (“திருஉந்தியார் ஞானவெற்றி” என்ற தலைப்பின்கீழ்) “ஆட்டின் தலையை விதிக்குத் தலையாகக் கூட்டியவாபாடி உந்திபற! கொங்கை குதுங்க நின்றூங்கிபற!!!” என்றொருபாட்டுக்காணப்படுகின்றது: இதனால் இவ்வினையாட்டு,

கொங்கை குலங்கநின்று ஆடப்படுவதெனத் தெரிகின்றது; இப்படிக்கூற ஆராய்ந்து பார்த்தால் சோபனமடித்தல் கும்மியடித்தல் போன்ற ஒருவிலாவிசேஷமென்று கொள்ளத்தகுமெனத் தோற்றுக்கின்றது. பகவத்கதைகளைப் பாடிக்கொண்டு சோபனமடிப்பதும் கும்மியடிப்பதும் இப்போது மூலகவழக்கிற்கு காணத்தக்கது. பற என்கிற விது—முன்னிலையேவல்லொருமை வினைமுற்று; பறவைகளைப்போல் ஆகாயத்தில் பறத்தலைக் கூறுவதன்று; உயரக்கிளம்பிக் கிளம்பிச் சோபனமடிப்பதை விதித்தவாறுமென்க. இனி, இதன் விவரணத்தை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. .... (*)

307 என்னுதன் தேவிக்கு அன்றின்பப்பூவியாதாள் *
தன்னுதன்காணவே தன்னுமரத்தினை *
வன்னுதப்புள்ளால் வலியப்பறித்திட்ட *
என்னுதன்வன்மையைப்பாடிப்பற எம்பிரான்வன்மையைப்பாடிப்பற. (1)

என் நாதன்	{	எனக்கு ஸ்வாமியான கண்ணபிரா	{	வந்தநாதம் புள்ளால்	{	வலியையுடைய ஸாமவேத ஸ்ரேஸி
தேவிக்கு		னுடைய தேவியான ஸத்யபாமைப் பிராட்டிக்கு		வலிய பறித்து		யான பெரிய திருவடியாலே பலாத்காரமாகப் பிடுங்கிக் கொண்டு வந்து
இன்பம் பூ அன்று	{	மனோஹரமான கற்பகப்பூவை	{	இட்ட	{	(அதனை ஸத்யபாமையின் வீட்டு முற்றத்தில்) நடந்தருளின
ராயாதான் தன்		கொடாத இந்நிராணிவினுடைய		என் நாதன்		எனஸ்வாமியான கண்ணபிரா
நாதன்	{	கணவனான தேவேந்திரன்	{	வன்மையை பாடிப்பற—வலியைப் பாடிக்கொண்டு உந்திப்பற, எம்பிரான் வன்மையைப் பாடிப் பற—	{	னுடைய
காணவே		கண்டுக்கொண்டு நிற்கும்போதே		குளிர்ந்த பூக்களையுடைய கல்ப வருகைத்தை,		
தன் பூ மரத்தினை	{	குளிர்ந்த பூக்களையுடைய கல்ப வருகைத்தை,	{	வன்மையைப் பாடிப்பற—	{	னுடைய

* * * பூக்கிருஷ்ணாவதார குணசேஷ்டிதங்களைப் பாடலுற்ற ஆய்மகளின் பாசரம், இது. இங்குக்கூறிய வரலாறு:—கண்ணபிரான், நாகாஸுரனை ஸபஹரித்து, அவனால் முன்னே கவர்ந்துகொண்டு போகப்பட்ட இந்திரன் தாயான அதிதியினுடைய குண்டலங்களை அவளுக்குக் கொடுப்பதற்காகப் பெரிய திருவடியின்மேற் சததியபாமையை உட்காருவித்துத் தானும் உட்கார்ந்துகொண்டு தேவலோகத்திற்குச்செல்ல, அங்கு இந்திராணி ஸத்யபாமைக்குப் பல உபசாரங்களைச் செய்துமே தேவர்க்கே உரிய பாரிஜாத பூஷ்பம் மானிடப் பெண்ணாகிய இவளுக்குத் தகாதென்று ஸமர்ப்பிக்கவில்லையாதலின் அவள் அதனைக்கண்டு விருப்பமுற்றவளாய் ஸ்வாமியைப் பார்த்து, பிராணநாயகனே! இந்தப் பாரிஜாத தருவைத் துவாரகைக்குக் கொண்டுபோகவேண்டும் என்றதைக் கண்ணன் திருச்செளரித்தி அந்த வருகைத்தைப் பெரிய திருவடியின் திருத்தோளின்மேல் வைத்தருளினபோது, இந்திராணி துண்டுதலினால் வந்து தன்னோடு யுத்தஞ்செய்து நின்ற இந்திரனைச் சகல தேவசன்யங்களுடனும் தனது சங்கராதத்தினாலே பங்கப்படுத்தினனென்பதாம். “அருட்கொண்டலன்ன அரங்கர்-சங்கோசையி லண்டமெல்லாம், வெருட்கொண்டிடர்ப்பட மோகித்து வீழ்ந்தனர் வேகமுடன், தருக்கொண்டு போகப்பொறுதே தொடருள் சதாரமுதனும், செருக்கொண்ட முப்பத்து முக்கோடி தேவருள் சேனையுமே” என்ற பிள்ளைப் பெருமானையங்கார் பாசரமுமறிக. [வன்னுதப்புள்ளால்] கருடன் வேதமயனென்று வேதக்கூறு; “வெஹா விஹைஹா:” என்றார் ஆளவந்தாரும்; “சிரஞ்சேதனன் விழிதேசஞ் சிறைபின் சினை பதங்கர், தரந்தோள்களுரு வடிவம் பெயரெசர்ச் சாமமுமாம், பரந்தே தமதடியார்க்குள்ள பாவங்கள் பாற்றியருள், சுரந்தேயளிக்கு மரங்கர்தழர்திச் சுவண்ணுக்கே”

மாலை, 88.) என்றார் ஐயங்காரும். வல் என்னும் அடைமொழியை நாதம் என்பதற்கு ஆக்கும்போது, நாதத்துக்கு வன்மையாவது-பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளால் சலிப்பிக்க ஒண்ணுமையென்க; புள்ளுக்கு விசேஷணமாகில், வன்மை—நினைத்தபடி செய்து முடிக்கவல்ல சக்தி. சுற்றடியில் வன்மைக்கும் பொருள் இதுவே.

இவ்வாழ்வார், ராமகிருஷ்ண உபயாவதாரகுணசேஷ்டிதங்களை ஏக காலத்தில் அதுபவிக்க விரும்பினபொழுதிலும் முதன்முதலாக க்ருஷ்ணவதார வ்ருத்தாந்தத்தைப் பேசினபடியால் இவர்க்கு மிக்க அபிதிவேசம் கிருஷ்ணவதாரத்திலே யாமென்பது போதரும்.

(1)

308 என்வில்வலிகண்டு போவேன்றெதிராவந்தான் *

தன்வில்லினேடு தவத்தையெதிராவங்கி *

முன்வில்வலித்து முதுபெண்ணுயிருண்டான் *

தன்வில்லின்வன்மையைப்பாடிப்பற தாசரதிதன்மையைப்பாடிப்பற.

(2)

என் வில் வலிகண்டு போ என்று	{ 'என்னுடைய வில்லின் வலியைக் கண்டுபோ' என்று சொல்லிக் கொண்டு	முது பெண் உயிரா உண்டான் கண்	{ (பாஹியைப்போ) பழகிக் கிடந்த தாடகையினுடைய உயிரை முடித்தருளினவனுமான இராம பிரானுடைய
எதிராவந்தான்	எதிராவந்த பரசராமனுடைய	வில்லின் வன்மையை	வில்லினது வலிவை
வில்லினேடு தவத் தையும் எதிர்வாங்கி	{ வில்லையும் தவத்தையும் அவன கண் னெதிரில் அழித்தருளினவனும்	தாசரதி தன்மையை	பாடிப் பற—; சகரவர்த்தி திருமகனுடைய வல் பாவத்தை
முன் வில் வலித்து	இதற்கு முன்னே வில்லை வளைத்து		பாடிப் பற—.

* * *—பூநீராமாவதார ப்ரவணையாய் நின்ற ஆய்மகளின் பாசரம், இது. வீதா கல்யாணத்தின்பின் தசரத சகரவர்த்தி திருக்குமாரர்களுடனே மிதிலையினின்று அயோத் திக்கு மீண்டு வருகையில், பாசராமன் வலியச்சென்று இராமபிரானை எதிர்த்து “முன்பு ஹரிஹரயுத்தத்தில் இற்றுப்போன சிவதநுஸ்ஸை முறித்த திறத்தை அறிந்தோம்; அதுபற்றிச் செருக்கையேவெண்டா; இந்த பூநீமஹாவிஷ்ணுதநுஸ்ஸை வளை, பார்ப்போம்” என்று அலக்ஷ்யமாகச் சொல்லித் தான் கையிற்கொணர்ந்த ஒருவிலைத் தசரதாமன் கையிற் கொடுக்க, அப்பெருமான் உடனே அதனை வாங்கி எளிதில் வளைத்து நானேற்றி அம்பு கொடுத்து “இந்தப் பாணத்திற்கு இலக்கு என்?” என்று கேட்க, பாசராமன் அதற்கு இலக்காகத் தனது தபோபலம் முழுவதையுங் கொடுக்க, அவன் ஸுத்திரியவம்சத்தைக் க்ருவறுத்தவழியிருந்தாலும் வேதவித்தம் தவளிர்தம் பூண்டவனுமாயிருத்தல்பற்றி அவனைக் கொல்லாமல் அவனது தவத்தைக் கவர்ந்தமாத் திரத்தோடு பூநீராமன் விட்டருளி, அயோத் திக்குச் சென்றனன் என்ற வாலாறு இங்கு உணரத்தக்கது. .... (2)

309 உருப்பிணிங்கையைத் தேரேற்றிக்கொண்டு *

விருப்புற்றங்கே விரைந்தெதிரவந்து *

செருக்குற்றன் வீரஞ்சிதைய * தலையைச்

சிரைத்திட்டான்வன்மையைப்பாடிப்பற தேவசிங்கத்தைப்பாடிப்பற.

(3)

உருப்பினி நங்கை யை தேர் ஏற்றிக் கொண்டு	ருக்மிணிப்பிராட்டியை (தனது) தேரின்மேல் ஏற்றிக்கொண்டு	வீரம் சிதைய தலையை சிரைத்திட் டான் வன்மையை	வீரத்தனம் கெடும்படியாக (அவனது) தலையை (அம்பாலே) சிரைத்துவிட்ட கண்ணனுடைய வலிவை பாடிப் பற—; தேவகி சிங்கத்தை தேவகியின் வயிற்றிற் பிறந்த ஸம் ஹக்குட்டி போன்றவனை பாடிப் பற—.
விருப்புற்று ஏக	ஆசையுடனே (கண்ணன்) எழுந் தருளப்புக,		
அங்கு விரைந்து எதிர வந்து செருக்கு உற்றான்	அவ்வளவில, மிக்கவேகக்கொண்டு (போர செய்வதாக) எதிர்த்து கூர்வப்பட்ட ருக்மணுடைய		

310

மாற்றுத்தாய்சென்று வனம்போகேயென்றிட *
ஈற்றுத்தாய்பின்ரோடாந்து எம்பிரானென்றழ *
கூற்றுத்தாய்சோல்லக் கோடியவனம்போன *
சீற்றமிலாதானைப்பாடிப்பற சீதைமணானைப்பாடிப்பற.

(4)

மாறுதாய் சென்று வனமே போகு என்றிட	(பெற்ற தாயோடு) ஒத்த (ஸு- மித்ரை என்கிற) தாயானவளை சென்று 'நீ காட்டுக்கேபோ' என்று நியமிக்க, பெற்ற தாயாகிய கௌஸையையான வள் (தனனைப்) பின் தொடராதது வந்து எம் பிரான "என் நாயனே! (உன்னைப்பிரிந்து எப்படி தரித்திருப்பேன்")	என்று அழ கூற்றுதாய்சொல்ல கொடிய வனம் போன சீற்றம் இராமனை சீதை மணானை	என்று கதறி அழ, யமனைப்போல் கொடியளான கை கேயியின் சொர்க்கைக்கொண்டு கொடிய காட்டுக்கு எழுந்தருளின போன சீற்றமற்ற இராமபிரானை பாடிப் பற—. சீதைக்கு வல்வெணுவனை பாடிப் பற—.
--	---	--	---

***—மாற்றுத்தாய் என்று ஸுமித்ரையையும், கூற்றுத்தாய் என்று கைகேயியையுஞ் சொல்லுகிறதாக நிர்வஹிப்பாரம் நாலுர்ப்ளீனே. இப்பொருளில், "மாற்றுத்தாய்" என்றது—மற்றதைத்தாய் என்றபடி; அன்றிக்கே, மாறு என்று ஒப்பாய், மாருனதாய்—பெற்ற தாய்க்குப் போலியான தாய் என்னவுமாம். கூற்றுத்தாய்—கூற்று—யமன்; உடலையுமுயிரையும வேறு கூறுக்குபவனிறே. கொடுமையில் யமனை ஒப்பாள் கைகேயி என்பதுபற்றி, அவள் "கூற்றுத்தாய்" எனப்பட்டாள்.

இனி, மாற்றுத்தாய் என்று கைகேயியையும், கூற்றுத்தாய் என்று ஸுமித்ரையையும் சொல்லுகிறதாக உரைத்துமுண்டு. கைகேயி, கௌஸையைக்குத் தன் நினைவாலே மாற்றார் தாயிறே; பாதன் நினைவுக்கு மேற்பொருந்தாமையாலும் மாற்றார்தாய் எனப்படுவள். கூறு பட்ட ஹவிஸ்சை உண்கையாலே ஸுமித்திரை, கூற்றுத்தாய் எனப்படுவள்; கூறு+தாய் கூற்றுத்தாய்.

....

....

....

....

....

(4)

311

பஞ்சவர்துதையைப் பாரதங்கசெய்து *

நஞ்சமிழ்நாகங்கிடந்த நற்போய்கைபுக்கு *

அஞ்சப்பணத்தின்மேல் பாய்ந்திட்டருள்செய்த *

அஞ்சனவண்ணனைப்பாடிப்பற அசோதைதன்சிங்கத்தைப்பாடிப்பற.

(5)

பஞ்சவர் துதன் ஆய்	பஞ்சபாண்டவர்களுக்காக (தருநிகளிடம்) துதையுப்போய்	'யா' பாரதம கை செய்து செய்தவனும், நஞ்சு உமிழ் நாகம் கிடந்த நல் பொய்கை புக்கு	பாரதயுத்தத்தை செய்தவனும், விஷத்தைக் கக்குகின்ற காளியன் கிடந்த கொடிய மடு விலே புருந்து
(அத் துரியோதனுகள் தன்சொற்படி இசைந்து வாராமையால்)			

அஞ்சு (அக்காளியன்) அஞ்சும்படி
பணத்தின்மேல் (அவனது) படத்திலே
பயன்பிட்டு குதித்து
(நடமாடி அக்காளியனை இணைப்பித்துப் பின்பு
அவன் பார்த்துக்கொண்ட)

அருள் செய்த

அப்பாம்பின் பிராணனைக் கருணை
யாய் விட்டிட்டவனுமான

அஞ்சனவண்ணனை பாடிப் பற—;
அசோதை தன் சிங்கத்தை பாடிப் பற—;

312 முடியோன்றி மூவுலகங்களுமாண்டு * உன்
னடியேற்கருளென்று அவன்பின்தொடர்ந்த *
படியில்குணத்துப் பரதநம்பிக்கு * அன்
றடிநிலையீந்தானைப்பாடிப்பற அயோத்தியர்கோமானைப்பாடிப்பற. (6)

முடி ஒன்றி மூ உலகங்களுமாண்டு
உன் அடியேற்கருளென்று
அருள் எனது
அவன் பின் தொடர்ந்த

“நிருமுடி குடி பூமி, சுவர்க்கம்,
பாதாளம் என்ற மூன்று லோகங்
களையும் பரிபாலித்துக் கொண்டு
தேவருடைய தாவுளுன எனக்கு
க்ருபை பண்ணவேணும்” என்று
எண்ணிக்கொண்டு
பெருமான் பின்னே தொடர்ந்து
வந்த

படி இல் குணத்து ஓப்பற குணங்களுடையருன
பரதன் நம்பிக்கு பூமி பரதாழ்வானுக்கு
அன்று அடி நிலை அக்காலத்திலே பூமி பாதுகைகளை
நந்தானை அயோத் அளித்தருளின இராமபிரானை
தியர் கோமானை பாடிப்பற—; அயோதயையி
னுள்ளவர்களுக்கு அரசருளவனை
பாடிப் பற—.

* * *—பரதாழ்வான் கேகயநாட்டிலிருந்து அயோத்திக்கு வந்து அங்கு நிகழ்ந்ததை அறிந்து இராமன் வனமபுக்கமைக்கு மிகவும் வருந்தி, தந்தைக்குரிய அந்திமக்ரியைகளைச் செய்துமுடித்து, இராமனை அழைத்து வந்து முடிசூடுவிக்கக்கருதி, தான் அரசியலுக்குறித்து மரவுரிபுனைந்து தாய்மார் முதலியோரோடு சேனைசூழ வனம்புகுந்து, சித்திரகூடத்தில் இராமபிரானைக்கண்டு திருவடிதொழுது, அவரை அயோத்திக்குவந்து முடிசூடி அரசாளுமாறு வேண்டி, இராமபிரான் தந்தைசொற் பழுதபடாதபடி பதினான்குவருடம் வநவாஸம் கழித்துப் பின்னர் வருவதாகக்கூறி அதுவரை அரசாளுமாறு நியமித்து, தனக்குப் பிரதி நிதியாகத் தனது திருவடிநிலைகளைத் தந்தனுப்பியருளினனென்ற வரலாறு அறியத்தக்கது. முடி ஒன்றுதல்—முடிபொருந்துதல். அருள்—முன்னிலை எவ்வொருமை வினைமுற்று. ‘நமது தாய் நன்று செய்தாள், நாம் சுகமாக வாழலாம்படி நமக்குப் பெரிய ராஜ்யம் கிடைத்த தன்றோ’ என்று மேனாணித்திராது ஸ்ரீராமவிசுவேஷத்தால் மிகவும் வருந்தினமையால், “படியில் குணத்துப் பரதநம்பி” என்றார்; இதிலும் விஞ்சின குணமில்லையே. அடிநிலை—படிவடி. .... (7)

313 காளியன்பொய்கை கலங்கப்பாய்ந்திட்டு * அவன்
நீண்முடியைந்திலும் நின்றுநடஞ்செய்து *
மீளவவனுக்கு அருள்செய்தலித்தசன் *
தோள்வலிவீரமேபாடிப்பற தூமணிவண்ணனைப்பாடிப்பற. (7)

காளியன் பொய்கை கலங்கப்பாய்ந்திட்டு
அவன் நீண்முடி ஐந்திலும் நன்று நடம் செய்து
மீள் அவன் இளைத்துச் சரணம் புகுந்த
பிறகு

காளியன் கிடந்த பொய்கையானது
கலங்குமபடி அங்கு குதித்து
அக்காளியனுடைய ஆகாசத்தனவும்
நீண்ட ஐந்து படங்களின்
மேலும் நின்று கூத்தாடி,
அவன் இளைத்துச் சரணம் புகுந்த
பிறகு

அவனுக்கு அருள் செய்த வித்தகன்
தோள் வலி வீரம்
தூமணி வண்ணனை
அக்காளியனுக்குப் பரானைக் க்ருபை
செய்தருளின விண்மயையருன
கண்ணபிரானுடைய
புஜபலத்தையும் வீரப்பாட்டையும்
பாடிப் பற—;
பழிப்பற்ற நீலமணிபோன்ற நிறத்
தையுடையவனை
பாடிப் பற—.

314 தார்க்கிளந்தம்பிக்கு அரசீந்து * தண்டகம்
நூற்றவள்சொற்கொண்டுபோகி நுடங்கிடை *
சூர்ப்பணகாவைச் செவியொழுங்கு * அவள்
ஆர்க்கவரிந்தானைப்பாடிப்பற அயோத்திக்கரசனைப்பாடிப்பற. (8)

தார்க்கு இள தம் பிக்கு அரசாந்து	{	மாலைவிட்டு ராஜ்யம் நிர்வஹிக்கைக்கு	{	தண்டகம் போகி	{	தண்டகாரண்யத்துக்கு எழுந்தருளி
		(தருந்திராத) இளம் பருவத்தை		தடங்கு இடை		(அவ்விடத்தில்)
சூற்றவள் சொல் கொண்டு	{	யுடையனான பரதாழ்வானுக்கு	{	சூர்ப்பணகாவை	{	துவனா இடையை உடையவ
		(அடிசூடுகையாகிற) அரசைக்		செவியொழுங்கு		ளான சூர்ப்பணகையினுடைய
		கொடுத்து,		அவள் ஆர்க்க		காதையும் மூக்கையும் அவள்
		(இராமனைக் காட்டுக்குச் செலுத்தக்		அரிந்தானை		கதலும்படி அமத்த இராம
		கடலோம், என்று) என்னாந்				பிரானை
		கொண்ட கைகேயியினுடைய				பாடிப் பற—;
		சொல்லி ஏற்றுக்கொண்டு				அயோத்திக்கு அரசனை பாடிப் பற—.

* * *—கீழ் “முடியொன்றி” என்ற ஆறும்பாட்டிற் கூறியதை இங்கு “தார்க்கிளந் தம்பிக்காசிந்து” என்று அநுபாஷித்தபடி. “அடிசூடுமரசையல்லால் அரசாகவேண்ணென் மற்றரசுதானே”—இனி, எந்து என்பதை எச்சத்திரிபாக்கி, கொடுக்க என்னும் பொருள் தாகக்கொண்டு, கைகேயியின் சொற்படி பரதாழ்வான் ராஜ்யம் நிர்வஹிக்கச்சடவன் என்று திருவுள்ளம்பற்றி [ராஜ்யத்தை அவனுக்குக் கொடுப்பதற்காக] காட்டுக்கெழுந்தருளி என்றுரைப்பாருமுள். தார்க்குத்தசாத தம்பிக்கு என்ன வேண்டுமிடத்து, “தார்க்கிளந் தம்பிக்கு” என்று—காரணங்கூறியவாற்றூற் காரியத்தைக் குறித்தவாரும். [காரியம்—தகாமை; காரணம்—இளமை.] நூற்றவள்—கெட்ட எண்ணமுடையவள் என்பது, சருத்து. (8)

315 மாயச்சகடமுதைத்து மருதிறுத்து *
ஆயர்களோடுபோய் ஆநிரைகாத்து * அணி
வேயின் குழவாதி வித்தகனாய்நின்ற *
ஆயர்களேற்றினைப்பாடிப்பற ஆநிரைமேய்த்தானைப்பாடிப்பற. (9)

மாயம் சகடம் உதைத்து	{	க்ருதரிமமான [அஸுராவீஷ்டமான	{	அணிவேயின் குழல்	{	அழகிய வேய்க்குழலை ஊதியும்
		சகடத்தை (சுருவடிகளால்)		ஊதி		
மருது இறுத்து	{	உதைத்துத் தள்ளியும்	{	(இப்படிப்பட்ட செய்க்களாலே)	{	வித்தகன் ஆய்நின்ற
		இரட்டை மருதமரங்களை இறுது		ஆய்கள் ஏற்றினை		விஸ்மயநியமாய் நின்ற
		விழுமபடி பண்ணியும்,				இடையாகுத் தலைவனான கண்ண
		(பின்பு)				பிரானை
ஆயர்களோடு போய் ஆநிரை காத்து	{	இடைபார்களோடு கூட (காடேறப்)	{	பாடிப் பற—;	{	
		போய்ப் பசுக்களின் திரை ரக்தித்				
		தும				ஆநிரை மேய்த்தானை பாடிப்பற—.

* * *—வேயின் குழல் —வேயினால் [மூங்கிலினால்] செய்யப்பட்ட குழல்; முரளி. (9)

316 காரார்கடலை அடைத்திட்டிலங்கைபுக்கு *
ஓராதானபொன்முடி ஒன்பதோடொன்றையும் *
நேராவவந்தம்பிக்கே நீளரசீந்த *
ஆராவமுதனைப்பாடிப்பற அயோத்தியர்வேந்தனைப்பாடிப்பற. (10)

கார் ஆர கடலை அடைத்திட்டு (அந்த ஸேதுவழியாக) இவங்கை புக்கு (அவ்விடத்தில்)	{ கருமை பொருந்திய கடலை (மலை) களினால் அடைத்துவிட்டு [ஸேதுகட்டி] ராவணனுடைய அழகிய தலை கள் புத்தையும் அறுத்துப் போகட்டு	அவன் தம்பிக்கே நீள் அரசு காந்த	{ அவனது தம்பியான விஷ்ணு வானுக்கு நெடுங்காலம் நடக்கும் படியான ஆதிராஜ்யத்தை அளித் தருளின
ஓராதான பொன் முடி ஒண்டதோடு ஒண்டியும் நேரா	{ (தன் வீரப்பாட்டை) மதியாத ராவணனுடைய அழகிய தலை கள் புத்தையும் அறுத்துப் போகட்டு	ஆரா அமுதனை அயோத்தியா வேந்தனை	{ எவ்வளவு உண்டாலும் திருப்தியைத் தராத அம்ருதம்போல் இனிய னான இராம பிரானை பாடிப் பற—; அயோத்தியிலுள்ளவர்க்கு அரசு னானவனை பாடிப் பற—.

* * *—நேரா—‘செய்யா’ என்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டிற்றந்தகால வினையெச்சம்;
சேர்ந்து [அறுத்து] என்றவாறு. நீரரசு—“என்னிலங்கு நாமத்தவவு மரசென்ற”
என்றதை நினைக்க. .... (10)

317 நந்தன்மதலையைக் காகுத்தனைவன்று *
உந்திபறந்த ஒளியிழையார்கள்சோல் *
செந்தமிழ்த்தென்பதுவை விட்டுசித்தன்சோல் *
ஐந்தினோடைந்தும்வல்லார்க்கு அல்லல்லையே. (11)

நந்தன் மதலையை காகுத்தனை வன்று	{ நந்தகோபன் குமரனான கண்ணபிரா னையும் இராம பிரானையும் (ஒருவருக்கொருவர் எதிரியாய் நன்று) சொல்லி	செம் தமிழ் தென் புதுவை விட்டு சித்தன் சொல்	{ அழகிய தமிழ்ப் பாஷையாலே, அழ கிய ஸ்ரீ விஷ்ணுவுக்குத் தலை வரான பெரியாழ்வார் அருளிச் செய்த
உந்தி பறந்த ஒளி இழையார்கள் சொல்	{ உந்தி பறக்கையாகிற லீலாவதை கொண்டாழை அழகிய ஆபரண மணிந்த ஆய்ப்பெண்களிருவ ருடையசொல்லி,	ஐந்தினோடு ஐந்தும் வல்லார்க்கு அல்லல் இல்லை	{ கிருஷ்ணவதார விஷயமான ஐந்தும் ராமாவதார விஷயமான ஐந்து மாகிய இப்பததுப் பாசாங்களை ஒதவல்லவர்களுக்கு தன்பொருளிலுமையாம.

அடிவரவு:—என்னுதன் என்விட உருப்பிணி மாற்று பஞ்சவர் முடி காவியன் தார்
மாய காரார் நந்தன் நெற்றி. .... (*)

ஒன்பதாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

மூன்றும்பத்து —பத்தாந்திருமொழி—நெறிந்தகருங்குழல்.

அவதாரிகை:—பஞ்சவடியில் தனித்திருந்த பிராட்டியை இராவணன் மாயவகையினால்
வக்கைக்குக் கொண்டுபோய் அசோகவநிகையிற் சிறைவைத்திட, பின்பு இராமபிரானால்
தூதுவிடப்பட்ட சிறியதிருவடி அவ்விடத்தே வந்து பிராட்டியின் முன் நின்று, பல அடையா
ளங்களைச் சொல்லித் தான் ராமதூதனென்பதை அவள் நம்புமாறு தெரிவித்துப் பின்பு
திருவாழிமோதிரத்தைக் கொடுத்து அவள் திருவுள்ளத்தை மிகவும் மகிழ்வித்தபடியை
ஆழ்வார் அநுஸந்தித்து, அதில் தமக்குண்டான ஆதாரதீசயத்தாலே, அவன் அப்போது
விண்ணப்பஞ்செய்த அடையாளங்களையும் திருவாழிமோதிரம் கொடுத்தபடியையும், அது
கண்டு அவன் மகிழ்ந்தபடியையுமெல்லாம் அடைவேபேசி இனியராகுரர், இத்திருமொழியில்.

318 நெறித்தகருங்குழல்மடவாய் நின்னடியேன் விண்ணப்பம் *
செறிந்தமணிமுடிச்சனகன் சிலையிறுத்துநினைக்கொணர்ந்த
தறிந்து * அரசுகளைசட்ட அருந்தவத்தோனிடைவலங்க *
செறிந்தசிலைகொடுதவத்தைச் சிதைத்ததுமோரடையாளம்.

(1)

நெறித்த கருங்குழல்	நெறிப்புக்கொண்ட கரிய கூந்தலை	அரசு களை சட்ட	(துஷ்ட) ராஜர்களை (ப்பயிருக்கு) க்
மடவாய்	யுடைய பிராட்டி		களை களைவதுபோலமுத்த அரிய
நன் அடியேன்	உடது அடியவளுள் எனதுடைய	இடை விடங்க	தவத்தை யுடைய பரசராமன்
விண்ணப்பம்	(விண்ணப்பம் கேட்டருளவேணும்)	செறிந்த சிலை	நடுவழியிலே தடுக்க
செறிந்த மணிமுடி	நெருங்கின ரத்தங்களை யுடைய	கொடு	தனக்குத் தருத அப்பரசராமன்
சனகன் சிலை	கிரீடத்தை அணிந்த ஜனகமஹா		கையலிருந்த விஷ்ணு தமஸனை
இதுதது	ராஜன் (கன்யாசுலக்மராக ஏதப	தவத்தை சிதைத்	வாங்கிக்கொண்டு
	நீத்தின) ருத்ர தனுஸ்ஸை	சதம்	அப்பரசராமனுடைய தபஸ்ஸை
நனை கொண்டந்தது	முறிந்தது (இராமன்)		சித்ததம்
அறிந்து	உமமை மணம்புரிந்து கொண்ட		
	சைத் செறிந்தகொண்டு		
		ஒரு அடையாளம்	ஒரு அடையாளம் தம்,

* * *—இராமபிரான் பிராட்டியை மணம்புரிந்து கொண்டபடியையும், வழியிடை யிற்பரசராமனை வென்றவகையையும் இதனால் அடையாளமாகக் கூறுகின்றான் அநுமான். செம்பட்ட மயிராயிராமல் கூறுத்துச் சுருண்டிருக்கும் பரியையுடைமையே கூந்தலுக்குச் சிறப்பாதலால் “நெறித்த கருங்குழல்” என்றது; இது, முன்னிருந்தபடியையிட்டுச் சொல் லியவாறு. மடப்பராவது—பனத்திற்கொண்டது விடாமம்; சிறையிருக்கும்போதும் பிராட்டி பெருமானை யல்லது மற்றொருவனை நெஞ்சிற்கொண்டவளன்றே. பரசராமனிடத் திரிந்து வாங்கியதாயினும் வைஷ்ணவ தநுஸ்ஸாகையாலே “செறிந்தசிலை” என்கிறது. பிராட்டியின் திருவுள்ளத்தில் சங்கைகீங்குமளவும் பல அடையாளங்கள் சொல்லும்படி நனைத்திருப்பதனால் “ஓரடையாளம்” என்கிறான். வலங்க—விலக்க எனப் பிறவினைப் பொருளில் வந்த தன்வினை; சுஹை—அறிவிதணிவு என்பர் வடநூலார்.

(1)

319 அல்லியம்பூமலர்க்கோதாய் அடிபணிந்தேன்விண்ணப்பம் *
சொல்லுகேன்சேட்டருளாய் துணைமலர்க்கண்மடமானே *
எல்லியம்போதினிதிருத்தல் இருந்தோரிடவகையில் *
மல்லிகைமாமாலையொன்று அங்கார்த்ததுமோரடையாளம்.

(2)

அல்லியம்பூ மலர்	அகவிதழ்களை யுடைய அழகிய பூக்	கேட்டருளாய்	(அருத்த) கிருச்செயி சாத்த
கோதாய்	களால் தொடுக்கப்பட்ட பூமலை		வேண்டி;
	போனனவனே!	அம் எல்லி போது	—அழகிய இராத்திரி வேளில்
அடி பணிந்தேன்	(உமது திருவடிகளில் ஸ்ரீமதகிய	இனிது இருந்தல்	இனிமையான இரட்டாக இருந்த
விண்ணப்பம்	நான் விஜயாபந மொழை	இருந்தது	தான்
சொல்லுகேன்	(உம்மிடத்திலு) சொல்லுவேன்;	ஒர் இடம் வகையில்	—ஒரிடத்திலே
	ஒருருடொனது ஒத்தது சாமரை	மல்லிகை மா மலை	மல்லிகை பூவிலால் தொடுக்க
அனை மலர்கள்	மலர்போன்ற கண்களையும் மடப	கொண்டு	பட்ட சிறந்த மாலையினால் (நீர்
மடம் மானே	பதையுமுடைய மான் போன்ற	ஆர்ந்தது	இராமபிரானைக் கட்டியதம்
	வனே!		ஒர் அடையாளம்—

* * *—இதனால் அயோத்தியிலிருந்த காலத்தில் பிராட்டியும் பெருமானும் ராதரி வேளையில் ஏகாந்தமான இடத்தில் உல்லாசமாக இருக்கையில், பிரணய ரோஷத்தினால்

பிராட்டி பெருமானை மல்லிகைமாலையைக் கொண்டு கட்டியதை அதுமான் அடையாளமாகக் கூறுகின்றான்; இது மிகவும் அந்தரங்கமாக நடந்திருக்குமாதலால், இது மற்ற அடையாளங்களைப் போலன்றிச் சிறந்த அடையாளமாகுமென்க. வநவாஸஞ்சென்றமை இன்னுங் கூறப்படாமையால், இச்செயலை நாட்டிலிருந்தபோது நிகழ்ந்ததாகக் கொள்வது பொருந்துமெயன்றி, வநவாஸகாலத்து நிகழ்ந்ததாகக் கொள்ளுதல் பொருந்தாதென்க. முதலடியில் பிராட்டிக்கு மலர்மாலையுவுமை—உடம்பின் இளைத்ததன்மையிலும், மென்மையிலும், துவட்சியிலு மென்க. ஸுகாநுபவத்துக்கு ஏகாந்தமான காலமாதலால் எல்லியம் போது எனப்பட்டது. நற்றடியில், அங்கு—அசை. ... (2)

320 கலக்கியமாமனத்தனளாய்க் கைகேசிவரம்வேண்ட *
மலக்கியமாமனத்தனளாய் மன்னவனும்துறையி *
குலக்குமராகாடுறையப் போவேன்றுவிடைகொடுப்ப *
இலக்குமணன்றன்னோடும் அங்கேகியதோரடையாளம். (3)

கைகேசி கலக்கிய மாமனத்தனளாய்	{ கைகேசியாவன (மந்தரையினால்) கலக்கப்பட்ட சிறந்த மனத்தை உடையவனாய்	மறது ஒழிய	{ மறுதலுச்சொல்லு முடியாமல் வெறுமனேகிடக்க, (அந்த வந்தர்ப்பத்தில் கைகேசியானவன்.)
வாசி தேவனை	{ 'தசரத' முன தனக்குக் கொடுத்த திருந்தா' வரங்களின் பயனைக் கேட்க	குலம் குமராகாடு உறைய போ என்று விடை கொடுப்ப	{ “உயர்குவததிற்பிறந்த குமாரனே; காட்டிலே (பதினான்கு வருஷம்) வளர்க்கும் போவாய்” என்று சொல்லி விடை கொடுத்தது உடைய
மாச்சியி மனத தன்ன ஆய்	{ (அக கைகேசியின் வராததையால்) கலக்கமடைந்த சிறந்த மனத்தை புனையவனாய்	அங்கு இலக்குமணன் தன்னோடும் ஏகியது	{ அக்காட்டிலே வந்த மனனே னோடு கூட (இராமபிரான்) சென்ற உடையதும்
மன்னவனும்துறையி	—தசரதரவந்தியும்துறையி		ஓர் அடையாளம்—

* * *—திருப்பாற்கடலை மந்தரமலை கலக்கிணற்போலப் பரிசுத்தமாயிருந்த கைகேசியின் மனத்தை மந்தரையென்னுங் கூனி கலக்க-கையேயியானவள் தான் மனங்கலக்கியது போலவே தசரதனையும் ராமவிறுத்தை நீனைந்து கலங்கச் செய்து, அப்போது ஸுமந்தரனைக் கொண்டு தசரதர் முன்னிலையில் இராமபிரானை வரவழைத்துக் காட்டுக்கனுப்ப, அப்பிரான் லக்ஷ்மணனோடு காட்டுக்குப் புறப்பட்டதும் ஓரடையாளமென்பதாம். இவ்வரலாற்றின் விரிவை “மாற்றுத்தாய் சென்று” என்ற பாட்டின் உரையிற் காண்க. இலக்குமணன்றன்னோடும் என்றது—விதையாகிய உமமோடு என்பதற்கும் உபலக்ஷணமாம். கைகேசி—கெகெசியி; யகரசுரப்போலி. மருதோழியு ஸத்யவாதியாதலால் மறுக்க மாட்டிற்றல்லன் (3)

321 வாரணிந்தமுலைமடவாய் வைதேவீவண்ணப்பம் *
தேரணிந்தவயோத்தியர்கோன் பெருந்தேவிகேட்டருளாய் *
கூரணிந்தவேல்வலவன் குகனோடுங்கங்கைதன்னில் *
சீரணிந்ததோழமை கொண்டதுமோரடையாளம். (4)

வாரணிந்த முலை மடவாய் வைதேவீவண்ணப்பம்	{ கச்சு அணிந்த முலையையும் மடபயிற்செய்ய முடைய பிராட்டி ஒரு விண்ணப்பம்	கோ அணிந்த அயோத்தியர்கோன் பெருந்தேவி	{ தோகளாலே அலங்காரமான அயோத்தியிலுள்ளார்க்கு அரசு தைமரு உரிய இராமபிரானது பெருமைக்குத் தகுந்த தேவியே!
--------------------------------------	--	-------------------------------------	--

கேட்டருளாய்	{ (இவ் வின்னப்பத்தைக்) கேட் டருளவேணும்;	{ கங்கை தன்னில் —கங்கைக் கரையிலே சீர் அணிந்த	{ —கங்கைக் கரையிலே சிறப்புப் பொருந்திய ஸ்நேஹத்தைப் பெற்றதும்
கூர் அணிந்த வேல் வலவன் குகனோடும்			

ஓர் அடையாளம்—.

* * *—இராமபிரான் ஏகதார வரதமுடையனாதலால் அப்பெருமானுக்குச் சிறு தேவியர் பலரும் பெருந்தேவி யொருத்தியுமில்லை யாதலால், “பெருந்தேவி” என்பதற்கு, பெருமைக்குத்தக்க தேவியென வுரைக்கப்பட்டது.

இராமபிரான் மனைவியுடனும் தம்பியுடனும் அயோத்தியை நீங்கிக் கங்கைத் துறை சேர்கையில், கங்கையில் ஓடும் விடுபவனும், ஆயிரம் ஓடத்திற்குத் தலைவனும், கங்கைக் கரையிலுள்ள ச்ருங்கபேரபுரத்திற்கு அதிபதியும், வேடர் தலைவனுமான குஹப்பெருமான் இராமனைக் காணும்பொருட்டுக் காணிக்கைகளுடன் அருகில் வந்து சேர்ந்து வணங்கி நிற்சு, ஸ்ரீராமன் அவனது பக்திபாரவச்யத்தைக்கண்டு மகிழ்ந்து “என் மனைவியான இந்தச் சீதை உன் தோழி, என் தம்பியான இவ்விலக்குமணன் உன் தம்பியே, நீ எனது உயிர்த்தோழன்; இதுவரை நாங்கள் உடன் பிறந்தார் நால்வராயிருந்தோம், இன்று உன்னுடன் ஐவராயினோம்” என்று ஒற்றுமை நயந்தோன்றக் கூறினமையை இதனால் அடையாளமாகக் கூறினன். “ஏழையேதலன் கீழ்க்கனென்னுதிருங்கி மற்றவற்கின்னருள் சுரந்து, மாழை மான்மடநோக்கியுள்தோழி உம்பி எமபியென்றொழிந்திலையுந்து, தோழன் நீ யெனக்கிங் கொழியென்ற சொற்கள்” என்ற பெரிய திருமொழியுங் காண்க. “சீரணிந்த தோழமையைக் கொண்டதும்” என்றுஞ்சிலர் பாடங்கூறுவர். .... (4)

322 மானமருமென்னோக்கி வைதேவீவிண்ணப்பம் *

கானமருங்கல்லதார்போய்க் காடுறைந்தகாலத்து *

தேனமரும்பொழிற்சாரல் சித்திரகூடத்திருப்ப *

பான்மொழியாய்பரதநம்பி பணிந்ததுமோரடையாளம்.

(5)

மான அமரும் மெல்	{ மாண யொத்த மெனமையான கண் நோக்கி வைதேவீ { கணையுடையவளான பிராட்டியே!	{ தேன அமரும் பொழில் சாரல்	{ வண்டுகள் பொருந்திய சோலைகளை புடைய தாழ்வரையோடு கூடிய சித்திரகூட பாவத்திற் நீங்கள் இருக்கையில்
பால் மொழியாய்			

விண்ணப்பம்—;

கான் அமரும் கல்	{ காட்டில் பொருந்திய கல் நிறைந்த அதர் போய் காடு வழியிலேபோய் காட்டில் வந்த உறைந்த காலத்து போது	{ பரதன் நம்பி பணித் தனும்	{ பரதாழ்வான் ஸ்து பாண்கி யதும்

ஓர் அடையாளம்—.

* * *—பெருமான் காட்டுக் கெழுந்தருளினபடியை அறிந்த பரதாழ்வான் எப்படியாயினும் அவரைமீட்டு எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு வரவேணுமெனக்கருதிப் பரிவாரங்களுடன் புறப்பட்டுச் சித்திரகூடத்தில் வந்து பெருமான் திருவடிகளில் ப்ரபத்திபண்ணி னதை அடையாளமாகக் கூறியவாறு. தன் இனத்தைப் பிரிந்து செந்நாய்களின் திரளால் வளைக்கப்பட்டு அவற்றின் நடுவே நின்று மலங்க மலங்க விழிப்பதொரு மான்போடு—அநுகூல ஜனங்களைப் பிரிந்து கொடிய ராக்ஷஸீகணங்களாற் சூழப்பட்டு அவர்களுடைய மருட்டலால் மனங்கலங்கியிருக்கும் பிராட்டிக்கு ஏற்ற உவமையாம். .... (5)

- 323 சித்திரகூடத்திருப்பச் சிறுகாக்கைமுலைதீண்ட *
அத்திரமேகொண்டேறிய அனைத்துலகுந்திரிந்தோடி *
வித்தகனேபிராமாஹ நின்னபயமென்றழைப்ப *
அத்திரமேயதன்கண்ணே அறுத்ததுமோரடையாளம்.

(6)

சித்திரகூடம்	{ சித்திரகூட பர்வதத்தில் (நீக்களிற் வரும்) ரொதபவம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கையில்	(தப்ப முடியாமையால் மீண்டு இராமபிரானையே அடைந்து)
சிறுகாக்கை முலை	{ சிறிய காக்கையின் வடிவு கொண்டு வந்த ஜயந்தன (உமது) இரு முலைத் தடத்தைத் திண்ட (அதனூடே சிறுமுற்றப் பூநீராமன்)	வித்தகனே இராமா { “ஆச்சரியமான குறங்களைபுடைய ஒ நின் அபயம் { வனே! பூநீராமனே! ஓ!! (யான்) என்று { உன்னுடைய அடைக்கலம்” அழைப்ப { என்று கூப்பிட
அத்திரமே கொண்டு	{ ப்ரஹ்மாவீசுரத்தைத் தொடுததுப் எரிய பிரயோகிக்க.	அத்திரமே { (உயிரைக் கரை வேணுமென்று விட்ட அந்த) அஸ்திரமே
(அக்காகம் உகடுகுத தப்புவதற்காக)		அதன கண்ணே { அந்தக் காகத்தின் ஒரு கண்ணை அழித்ததும் { மாத்திரம் அறுத்து விட்டதும்
அதனகூட உலகும்	{ உலகவகனிலெல்லாம் திரிந்து ஒடிப் திருந்து ஒடி போய்	ஓர் அடையாளம்—

* * *—வரலாறு காலத்தில் சித்திரகூட மலைச்சாரலிலே பெருமானும் பிராட்டியும்
ஏகாந்தமாக இருக்கிற ஸமயத்தில், இந்திரன் மகனான ஜயந்தன் பிராட்டியினழகைக்கண்டு
மயங்கி அவனைத் தான் ஸ்பர்சிக்க வேண்டுமென்னுந் தீயகருத்தினனாய்த் தேவவேஷத்தை
மறைத்ததக் காகவேஷத்தைப் பூண்டு கொண்டு வந்து, பிராட்டியின் மடியிலே பெருமாள்
பள்ளிகொண்டருளுகையில் தாயென்றறியாதே பிராட்டியின் திருமார்பினிற் குத்த, அவ்வள
விலே பெருமாள் உணர்ந்தருளி மிகக் கோபங்கொண்டு ஒரு தர்ப்பப்பூல்லை யெடுத்தது
அதில் ப்ரஹ்மாவீசுரத்தைப் ப்ரயோகித்து அதனை அந்தக் காகத்தின்மேல் மந்த கதியாகச்
செலுத்த, அக்காகம் அந்த அஸ்திரத்துக்குத் தப்பவழிதேடிப் பல விடங்களிலும் ஓடிச்
சென்று சேர்ந்த விடத்தும் ஒருவரும் ஏற்றுக் கொள்ளாமையாலே மீண்டும் பெருமானையே
சரணமடைய, அப்பெருமாள் அருள் கொண்டு, அக்காகத்துக்கு உயிரைக் கொடுத்தது அந்த
அஸ்திரம் விண்படாமல் காகத்தின் ஒரு கண்ணை அறுத்தவனவோடு விடும்படி செய்
தருளினான் என்ற வரலாறு இங்கு அடையாளமாகக் கூறப்பட்டது.

பூநீராமாயணத்தில் ஸுந்தரகாண்டத்தில் இந்த வருத்தாரந்தம் திருவடிக்குப் பிராட்டி
யாருள் செய்வதாகக் காணப்படுகின்றது; இங்குப் பிராட்டிக்குத் திருவடி கூறுவதாகச்
சொல்லுகிற விது, கல்பந்தரத்திலாதல், புராணந்தரத்திலாதல் உண்டென்று கொள்ளக்
கூடவது. இனி, மற்றும பலவகைகளாலும் ஸமாதானம் கூறலாம். அத்திரம்—சூறும்
என்ற வடசொல் திரிபு. “அத்திரமே”—முதல் ஏகாரம்—இசைநிறை; இரண்டாவது—சிறப்புப்
பொருளும். நின் அபயம்—யான அநங்கதி என்றபடி. .... (6)

- 324 மின்னோத்தநுண்ணிடையாய் மெய்யடியேன்விண்ணப்பம் *
பொன்னோத்தமாநோன்று புருந்தினிதுவிளையாட *
நின்னன்பின்வழிநின்ற சிலைபிடித்தேம்பிரானேக *
பின்னேயங்கிலக்குமணன் பிரிந்ததுமோரடையாளம்.

(7)

மீன் ஓங்கு வன்	{ மின்னையோளற மெல்லிய இடையாய் { இலடைய யடையவனே!	மெய் அடியேன விண்ணப்பம் { உண்மையான பக்குவமான எனது விண்ணப்பத்தைக் (கேட்டருள் வேணும்;)
----------------	--	--

பொன் ஓத்த மான்	பொன் நிறத்தை யொத்த (நிற முடைய) (மாரச்சூசிய) ஒரு மான் (பஞ்சுடியில் நீரிருக்கும் ஆசிரமத்தருகில்) வந்து அழகாக விளையாடா நிற்க,	சிலை பிடித்தது	யெழுட்டிக்கொண்டு
ஒன்று புகுந்து		எம்பிரான் ஏக	{ இராமபிரான் (அம்பாளைப் பிடித் துக் கொணர்வுடைய அசன் பிணரேடுவாடாந்து) எழுந்தருள்,
இனிது விளையாட		யின்னே அங்கு	{ பிறகு அம்மீட்டில் இனைய பெருமானுள் பிரிந்தபடி
(அதை மாயமான் என்று இனையபெருமான் விலக்கவும்)		இடக்குமணன்	
என அன்பின் வழி	உம்முடைய ஆசைக்குக் கட்டுப் பின்று	பிரிந்ததும்	
			ஓர் உடையான்—

* * *—சூர்ப்பணகையினால் தூண்டப்பட்டுச் சீதாபிராட்டியைக் கவர்ந்து செல்லக் கருதிய இராவணனது கட்டினையினால் அவனுக்கு மாயன் முறையான மாரசின் என்ற ராசுஷன் மாயயினாற் பொன்மானுருவங்கொண்டு தண்டகாரணியத்திற் பஞ்சவடியிலே பிராட்டியினேதிரிற் சென்று உலாவுகையில், இனையபெருமான் இது மாயமா னென்று சொல்லவுங் கேளாமல், அப்பிராட்டியின் வேண்டுகோளின் படி அதனைப்பிடிப் பதற்கு இராமபிரான் நெடுந்தூரம் தொடர்ந்து சென்றும் பின்னும் ஓட்டங்காட்டிய அதனை மாயமானென்றறிந்து அம்பெய்து வீழ்த்த, அம்மாரசின் இறக்கும்போது ‘ஹா! வீதா! ஹா! லக்ஷ்மண! ஹா!’ என்று இராமபிரான் கதறுவதுபோலக் கூப்பிட, அதனைக்கேட்ட ஸீதை, லக்ஷ்மணன் தேற்றவுந் தேறாமல் இராமபிரானுக்கே ஆபத்து வந்திட்ட தென்று பலவாறு இனையபெருமான் மீது கடுஞ் சொற்களைச் சொல்ல, உடனே இனையபெருமான் இராம பிரானுள்ள இடத்திற்குப் போவதாகச் சீதையை விட்டிட்டுச் சென்றானென்ற இதுவும ஓரடையாள மென்பதாம். ... .. (7)

325 மைத்தகுமாமலர்க்குழலாய் வைதேவீலிண்ணப்பம் *

ஒத்தபுகழ்வானரக்கோன் உடனிருந்துநினைத்தேட *

அத்தகுசீரையோத்தியர்கோன் அடையாளம்வைமொழிந்தான் *

இத்தகையாலடையாளம் ஈதவன்கைமோதிரமே.

(8)

மைத்தகு மா மலர்	{ மைபோல் விளங்குகிற, நெறத்	{ (பிரிந்து அத்தகையதொரு சூழியான
குழலாய் வைதேவ	{ புட்டவகளை அணிவதற்கு உரிய கூடுதலையடைய வைத்தேவினே!	{ குறமுள்ள அயோதிரிபுலா
விண்ணப்பம்:—		{ எங்குதான் நிறைவான பெருமான்
ஒத்த புகழ்	{ “பெருமானோடு இன்ப துன்பங் கள் ஒத்திருக்கப் பெற்றவன்” என்று சொல்லியுள்ளான்	{ இவ்வடையாளத்தை (என்னுடைய) சொல்லியுள்ளான்;
வானரக்கோன்	{ வானரங்களுக்கெல்லாம் தலைவரான ஸுகீர வம்சவரனார்	{ (ஆதாரம்)
உடன் இருந்து	{ (இராமபிரானோடு) கூட இருந்து	{ (யான சொன்ன) அடையாளங்களை
நினைத்தே	{ உடனடித் தேடுமபடி (ஆவ்வினே) பில் என்னிடத்து விசேஷமாக அபிமானிக்க)	{ இதுவானது அவ்வரம் பிரானு டைய திருக்கையின்கு
		{ கொள்ளும போதிரமாகுட.

* * *—பெருமான் உமனமத் தேடிக்கொண்டு வரும்போது வழியில் ஸுகீர வம்சவரனாரை அக்கி ஸாக்ஷமாகத் தோழமை பூண்டுகொண்டு அவ்விருவரும் ஒன்றாக விருந்து ஒவ்வொரு திக்குக்குப் பலகோடிக் கணக்கான வானரர்களை உம்மைத் தேடுமபடி அனுப்பும்போது ஸுகீரவம்சவரனார் என்னிடத்தில் விசேஷ அபிமானம் வைத்திருப்பதை உணர்ந்து, ‘இவனாலே நமது காரியம் கைகூடும்’ என்று என்னிடத்தில் இராமபிரான்

விசேஷ கடாஷம் செய்தருளி இவ்வடையாளங்களைச் சொல்லி யனுப்பியதனால், இப்படி அடையாளங்களை யான் கூறினேன்; அன்றியும், தனது நாமாங்கிதமான மோதிரத்தையுங் கொடுத்தருளினுனென்று அதுமான் இராமபிரானுடைய திருவாழியையுங் காட்டித் தான் ராமதூதனென்பதை வற்புறுத்திப் பிராட்டியின் ஸந்தேஹத்தைப் போக்குகின்றன என்க.

முதலடியில் விளி-முன்பிருந்த நிலைமையைப் பற்றியது. 'வைதேவி' என்றதனால், தனது உடம்பை உபேகிப்பவளென்பது விளங்குமென்பார். "நமக்கு இன்பமும் துன்பமும் ஒன்றே" என்று இனியபெருமான் சொல்ல, அதன் பிறகு பெருமாளுடைய இன்ப துன்பங்களைத் தன்னதாக நினைத்து வந்தானதால், ஸுகீர்வனை "ஒத்தபுகழ் வானாக் கோன்" என்றது. அத்தகு கீர்—உமமைப் பிரிந்த பின்பு ஊனும உறக்கமுமுற்றுக் கடித்த தும் ஊர்ந்தது மறியாதே ஏதேனும போக்யபதார்த்தத்தைக் கண்டால் உமமையே நினைத்து வருந்தா நின்றுள்ள அந்த நிலைக்குத்தக்க அன்பென்னுங் குணத்தையுடையவன் என்று கருத்து. .... (8)

326 திக்குநிறைபுகழாளன் தீவேள்விச்சென்றநாள் *

மிக்கபெருஞ்சவைநடுவே வில்லிறுத்தான்மோதிரங்கண்டு *

ஒக்குமாலடையாளம் அனுமானென்றுச்சிமேல் *

வைத்துக்கொண்டுக்கந்தனளால் மலர்க்குழலாள்சீதையுமே. (9)

திக்கு நிறை புகழ் ஆர்வம் தீ வேள்வி	{ திக்குகளிலே நிறைந்த கோததியை யுடையவளுள் ஐக்கராஜனுடைய அக்கிரகைக்கொண்டு செய்யும் யாகததிலே	மலா குழலாள் சீதையும் அனுமான்	{ பூக்குடத்தக்க கூந்தலை யுடைய ளான வீதாபிராட்டியும் — 'வாராய் ஹனுமானே !
சென்ற நாள்	— (விச்வாமித்திரருடன்) போன காலத்திலே	அடையாளம் ஒக்கும என்று	{ நீ (சொன்ன) அடையாளங்களைச் லாம் ஒத்திரா நின்றுள்ளவையே, 'என்று திருவடியை நோக்கிச்) சொல்லி
மிக்க பெரு சவை நடுவே லை இறுத் தன் மோதிரம்	{ மிகவும் பெரிய ஸபையின் நடுவில் நூர் தம்ஸ்ஸை முறித்த இராம பிரானுடைய மோதிரத்தை, — பார்த்து	உச்சி மேல் வைத்துக் துக்கொண்டு உகந்தனள்	(அந்தத் திருவாழியை) { தன் தலையின்மீது வைத்துக் கொண்டு மகிழ்ந்தாள்.

* * * —மிதிலாநகரத் தாசனான ஐக்கமஹாராஜன் தன் குலத்துப் பூர்விக ராஜனான தேவராதனிடம் சிவபிரானால் வைக்கப்பட்டிருந்ததொரு பெரிய வலிய வில்லை எடுத்து வளைத்தவனுக்கே தன் மகளான வீதையைக் கல்யாணஞ்செய்து கொடுப்பதென்று கர்யா சுல்கம் வைத்திருக்க, வேள்வி முடித்த விச்வாமித்திரனுடன் மிதிலைக்குச் சென்ற இராம பிரான் அவ்வில்லையெடுத்து வளைக்கத் தொடங்குவையில், முன்னமே ஹரிஹரயுத்தத்திற் சிறிது முற்பட்டிருந்த அவ்வில் இரண்டு துண்டாக நன்றாய் முறிந்து விழுந்திட்டதென்ற வர்லாறு ஒன்றையடிசுளில் அடங்கி நிற்கும். தத்துவஞானத்தினாலும், பிராகிருத விஷய சிரக்தியினாலும், பயனை விருமபாது கருமங்களை அநுட்டிப்பதனாலும் நாற்றிசைகளிலும் பரவின புகழையுடையவான ஐக்கராஜனது யஜ்ஞவாடத்திலே விச்வாமித்ர முனிவனோடு கூட வழந்தருளி அங்கு மஹாஸபாமத்யத்தில் வில்லை முறித்தருளின பெருமாளுடைய மையே ராமதூதனாக அறுதியிட்டன என்க. "சபைநடுவே" என்றும் பாடம். ஒக்குமால் = ஆல் — அசை அநுமான் — விளி. நற்றடியில், ஆல் — மகிழ்ச்சிக் குறிப்பு. (9)

327 வாராரும்முலைமடவாள் வைதேவிதனைக்கண்டு *
சீராரூந்திறலனுமன் தெரிந்துரைத்தவடையாளம் *
பாராரும்புகழ்ப்புதுவைப் பட்டர்பிரான்பாடல்வல்லார் *
ஏராரும்வைகுந்தத்து இமையவரோடிருப்பாரே. (10)

வாராரும்முலை மடவாள் வைதேவி தனை கண்டு	{ கச்ச அணிநிறுக்கைக்கு உரிய முலையை யுடையானா லோ பா பிராட்டியைப் பார்த்து	பாராரும் புகழ் புதுவை பட்டர் பிராண பாடல்	{ பூமியெங்கும் பரவின சோதியை யுடையாய் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் குத்தவைவரோ பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த இப்பாடல்களை
சீராரும் திறல் அம்மன்	{ சோமபொருந்திய சத்தியையுடைய ஞா சிற்ப திருவடி.	வல்லார்	{ இவ்வல்லர்கள்
தெரிந்து உரைத்த	{ (பெருமாளிடத்தில் நான்) அறிந்து கொண்டு, (பின்பு பிராட்டி பிட்சகிற் சொன்ன	என ஆரும் வைகுந்தத்து இமையவரோடு இருப்பார்	{ எல்லா நன்மைகளும் கருவந்த பூரீவைகுண்டத்தில் நாயகனாகியோடு கோவையா யிருக்கப் பெறுவார்கள்.
அடையாளம்	—அடையாளங்களைக் கூறுவானாள்,		

* * * — சீராரூந் திறலனுமன்—வாநங்கள் பலரிருக்கச் செய்தையும், ‘இவனே இக் காரியஞ் செய்யவல்லான்’ என்று பெருமாள் திருவுள்ளம்பற்றி, அடையாளங்களுஞ் சொல்லித் திருவாழியுங் கொடுத்தவிடும்படி ஐநாநாதி குணங்களால் பரிபூர்ணனாய், நினைத் தது முடிக்கவல்ல சக்திமானாயிருக்கிற திருவடி. ... (10)

அடிவாவு:—நெடு அல்லி கலக்கிய வாரணி மான் சித்தி மின் மைத்தகு திக்கு வாராரும் கதிர்.

மூன்றாம் பத்து உரை முற்றிற்று.

நான்காம்பத்து—முதல் திருமொழி, கதிராயிரமிரவி.

அவதாரிகை:—ஒன்றுகிய முதற்கடவுள் ஒருவனே இராமபிரானாகவுங் கண்ணபிரா னாகவும இப்படி பல அவதாரங்களைச் செய்கின்றமையால் இவ்வவதாரங்கள் யாவும் ஒற்றுமை நயத்தினால் ஏகாசர்யமாகையாலே ‘இப்படியிருக்கிற விஷயத்தைக் கண்ணலே கண்டு அநுபவிக்கவேணும்’ என்று தேடுகை தமக்கு ஒரு பக்கத்திற் செல்லுகிறபடியும், மாநஸாநுபவத்தின் கரைபுரட்சியினால், அவ்விஷயத்தைத் தாம தெளிவாகக் கண்டதாகவே ஒரு பக்கத்தில் தோற்றியிருக்கிறபடியையாம அநுஸந்தித்த இவ்வாழ்வார், தமமை இரண்டு வகையாக வகுத்துக் கொண்டு, “ஸ்ரீவேச்வரனாக் கண்ணலே காணவேணும்” என்று தேடுகை ஒரு வகுப்பாகவும், “அப்படி தேடுகிறீர்களாகில் அவனை உள்ளபடி கண்டாருளா” என்று விடை சொல்லுகை ஒரு வகுப்பாகவுமாய் இப்படி எம்பெருமானுடைய பல அவதா ருணங்களை அநுபவித்து இனியராகிரா—இததிருமொழியில்.

நாச்சியார் திருமொழியில் “பட்டிமேய்த்தோர் காரேறு” என்ற திருமொழியை இத்திருமொழியோடு ஒப்பிடுக; “இங்கே போதக் கண்டிரே” என்று கேட்பார் சிலரும், “விருந்தாவனத்தே கண்டோமே” என்று விடையளிப்பார் சிலருமாய்ச் சென்றதிறே அத்திருமொழிநன்னிலும. ... (*)

328 கதியிராயிரமவி கலந்தேரித்தாலோத்தநீண்டமுடியன் *

எதிர்ப்பெருமையிராமனை யிருக்குமிடம்நாடுதேரல் *

அதிருங்கழற்பொருதோள் இரணியனாகம்பிளந்திரியாய் *

உதிரமனைந்தகையோடிருந்தானை உள்ளவாகண்டாருளர். (1)

கதிர் ஆயிரம் இரவி கலந்து எரிததால் ஆசை போட்டாய்	(எண்ணிந்தத) கிரணங்கையுடைய ஆயிரம் ஆதிதயர்கள் ஏககாலத் திருக்கடி ஐவலித்தாற்போல் (மிக அம் பளபளவா நின்றன) என நேண்ட திருவாயி தேகத்தை புடையவனும	கழல் பொருதோள் இரணியன் ஆகம் அரி ஆய்ப்பிளந்து	(கலகல என்று ஒலிசெய்யா நன் துள்ள வீரக்கழலையும் போ செய்யப் பதைக்கிற தோள்களையு முடைய ஹ்ரணயா ஸாரணுடைய மார்பை நரணிஹ்ருதியாய்க்
எதிர் இப் பெருமை இராமன்	ஒப்பந்த பெருமையை புடையவனு மாள் இராமபிரான்	உதிரம் அனைந்தகை யோடு இருந்தானை	(அதனுலுண்டான) ரக்ததாச அனைந்த கைகளோடு கூடி (கு தந்தோற்ற) எழுந்தருளியிருந்த நிலைமையில் (அவனை)
இருக்கும் இடம் நாடுதேர்	எழுந்தருளியிருக்கும்படிசுதைத தேடுகிறார்களில்	உள்ள ஆகண்டார் உளர்	உள்ளபடி வேலித்தவர்கள் இருக் கின்றனர்.

(அவ்விடச்சுதைச் சொல்லுகிறேன்;)

* * *—இதனால் இராமனாய் அவதரித்ததும் நரணிஹ்ருமாய் அவதரித்தது மெல்லாம்
ஒரு ஈசர்வர வ்யக்தியே யென்று தர்மியின் ஐக்கியத்தைக் கூறியவாரும்; மேலிற்பாட்டுக்களிலு
மிங்ஙனமேகொள்க. .... (1)

329 நாந்தகஞ்சங்குதண்டு நானோலிச்சார்ங்கம் திருச்சக்கரம் *

ஏந்துபெருமையிராமனை யிருக்குமிடம்நாடுதேரல் *

காந்தள் முகிழ்விரற்சீதைக்காகிக் கடுஞ்சிலேசேன்றிறுக்க *

வேந்தர்தலைவன்சனகராசன்றன் வேள்வியிற்கண்டாருளர். (2)

நாந்தகம் சங்கு தண்டு நான் ஒலி காந்தள் திரு சக்கரம்	நாந்தகம் என்னும் வா லையும் பூரி பாஞ்ச ஜயபதையும் கொ மோதகிள்ளும் கதைவயயும் நாந் கோஷத்தையுடைய பூரி சாரங்க திருநாளைப் திருவாழி யாழ்வானையும் (திருக்கைகளில்) ஏதும்படியான பெருமையையுடைய இராமபிரான்	இருக்கும் இடம் நாடுதேர்— காந்தள் முகிழ்விரல் செங்காந்தளருடைய போன்ற விரல் சீதைக்கு ஆகி கையுடைய பிராட்டிக்காக வேந்தர்தலைவன் ராஜாஜிராஜான ஜனகசகரவர்த்தியி சனகராசன தன் னுடைய பங்குவாடத்திடு வேளையில் சென்று எழுந்தருளி கடு சிலை இறுக்க வலிய விலை முறிக்கக் கண்டார் கண்டார் உளர் கண்டிருக்கின்றார்.
ஏந்து பெருமை இராமன்		

330 கோலையானகோம்புபறித்துக் கூடலர்சேனைபொருதழிய *

சிலையால்மராமரமேயத்தேவனைச் சிக்கெனநாடுதேரல் *

தலையால்துரக்கினந்தாங்கிச்சேன்று தடவரைகொண்டடைப்ப *

அலையார்கடற்கரைவீற்றிருந்தானை அங்குத்தைக்கண்டாருளர். (3)

கோலையான கோம்புபறித்து	கோம்பு செய்கவாயே இயல்வாக வாயு (குலவாயிடமென) இம் யாம்புடைய தந்தவகளைப் பறித்துக் கொட்டவனும்	சிக்க நாடுதேர் ஏன் (அவனிருக்கும்படி சொல்லுகிறேன்—) குரவகு இனம் தட வரை தலையால் தாங்கிக்கொண்டு சென்று அடைப்ப அலை ஆர் கடல் கரை வீற்றிருந்தானை அங்குத்தை	{ தருடாதயவனாய்ததோர் தேடுகிறீர் களாகில் வாநரணேயானது பெரிய மலை களை (தமது) தலைகளினால் சமர்த்து கொண்டுபோய் (கடலின்) ருடவே அணையாக —அடைக்க அலையெய்திப் கடற்கரையிலே எழுந்தருளியிருந்த இராமபிரானை —அந்த ஸந்திவேசத்திலே கண்டார் உளர்—
சேனை அழிய பொருது	{ ஜகந்நாதன் என்ற ராஜனாகளா கிய) சதருக்களுடைய வேளை மாநது அழியும்படி போர செய்யுமாறு		
தலையால் மராமரம் எய்த தேவனை	{ வீரராவே எய்தலால் வருகைக்கை எய்தவனுமான எம்பிரானை		

கூடலர்—கூடமாட்டாதவர்; எனவே, சுற்றுக்களாயினர்: ஸந்தர்ப்பம் நோக்கி, ஜநஸ் தாந வாஸிகளெனக் கொள்ளப்பட்டது; “மராமாமெய்த தேவனை” என்றதே உடன் கூறியது. .... (3)

331 தோயம்பரந்தநவுகுழலின் தொல்லைவடிவுகொண்ட *
மாயக்குழலியதனைநாடுநில் வம்மின்சவறோக்கேன் *
ஆயர்மடமகளிபின்னைக்காகி அடல்விடையேழினையும் *
வியப்பொருதுவியர்த்துநின்றனை மெய்ம்மையேகண்டாருளர். (4)

பரந்த தோயம் நடுவு—எங்கும் பரவின ஜலத்தின் நடுவே	மடம்	{ மடப்பம் என்ற குணத்தை யுடையருமான
குழலின் —உபாயத்தினால்	பின்னைக்கு ஆகி	-- நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக
தொல்லி வடிவு { பழனமயான (பெரிய) வடிவைக் கொண்ட { சுருக்கிக்கொண்ட	அடல் விடை	{ வலிய நிகழ்பகளுளேழும் முடியும்
மாயம் குழலி அதனை—அந்த ஆச்சர்யக்குட்டியை	ஏழினையும் வீய	{ படியாக
நாடுநில் —தேட முயன்றாகளாகில்	பொருது	-- (அவற்றோடு போர்செய்து (அரத ஆயாஸத்தாலே)
வம்மின் —(இங்கே) வாருங்கள்;	வியர்த்து	{ குறவெயர்ப்பொழியின வம உந்தாது
சுவி { உங்களுக்கு ஒருடையானம்	நின்றனை	{ மாய நின்றனை
உரைக்கேள் { சொல்லுகிறேன்;	மெய்ம்மையே	-- உண்மையாகவே
ஆயர் மகள் { (பூரிக்கும்பர் என்னும்) ஆயருடைய		கண்டார் உளர்—
		பெண்பிள்ளையும்

* * * -- பரந்த என்றதன்பின் ‘போது’ எனவருவித்து, நடுவு குழலில் தோயம்பரந்த போது என இலையத்து; (சுற்றுங் கூடலாய்) அதனிடையிலே உருண்டைவடிவாயிருக்கிற பூமியெங்கும் ஜலம் பரவின காலத்திலே என்றுரைக்கவுங் கூடும். இவ்வுலகதையடங்கலும் பூளையவெள்ளம் னந்துமுட, அதில் ரக்ஷயவர்க்கம் அழியாதபடி அவற்றைத் திருவயிற்றில் வைத்து நோக்கித் தனது பெரிய வடிவைச் சிறிதாகச் சுருக்கிக்கொண்டு ஒரு ஆலந்தளிர்நிலே எம்பெருமான் சிறுகுழந்தைபோலத் துயின்ற வரலாறு முன்னடிகளிலடங்கியது. தோயம்—வடசொல். குழல்—உபாயம்; அதாவது—பெரியவடிவைச் சிறியவடிவாகச் சுருக்கிக் கொண்டமை. .... (4)

332 நீரேறுசெஞ்சடைநீலகண்டனும் நான்முகனும்முறையால் *
சீரேறுவாசகஞ்செய்யநின்ற திருமாலேநாடுதிரேல் *
வாரேறுகொங்கையுருப்பினியை வலியப்பிடித்துக்கொண்டு
தேரேற்றி * சேனைநடுவுபோர்செய்யச் சிக்கெனக்கண்டாருளர். (5)

நீர் ஏறு செம்	{ எம்பெருமானது ஸ்ரீபாத) தீர்த்த	வார் ஏறு கொங்கை	{ கச்சை அணிந்த முகங்கையுடைய
சடை நீலகண்ட	மானது ஏறப்பெற்ற சிவந்த	உருப்பினியை	{ நுக்கம்பிணிப்பிராட்டியை
னும்	{ ஜடையையும் (விஷ்ணுண்டத்	வலிய பிடித்துக்	{ பலாதகாரமாகப் பிடித்துக்
	னால்) கறுத்தமிடற்றையமுடைய	கொண்டு தேர்	{ கொண்டு (தனது) திருத்தேரின்
	யான சிவபெருமானும்	ஏற்றி	{ மேல் ஏறவிட்டு
நான்முகனும்	சதுரமுகப் பஹுவும்		{ (அவ்வளவிலே சிவபாலகொள
முறையால்	{ (சேஷ சேஷி பாவமாகிற) முறை		பல அரசா எதிர்த்துவர்
	யின்படி	சேனை நடுவு	{ (அவ்வரசர்களுடைய) னேனும்பய்த்
சீர் ஏறு வாசகம்	{ சிறந்த சொற்களைக்கொண்டு துணிக்		திலே
செய்ய நின்ற	{ கும்படி அமைந்து நின்ற	போர் செய்ய	{ (அவ்வரசர்களோடு) யுக்தம் பண்
திருமலை	சரிய:பதியாகிய “எம்பெருமானை		ணம்போது
நாடுதிரீ ஏல்	தேடுகிறீர்களாகில்,	சிக்கன	{ தண்மையாக [சுருட்டமாக]
	இதைக்கேளுங்கள்;		கண்டார் உளர்—

333 பொல்லாவடிவுடைப்பேய்ச்சிதுஞ்சப் புணர்முலைவாய்மடுக்க
வல்லானை * மாமணிவண்ணனை மருவுமிடம்நாடுதிரேல் *
பல்லாயிரம்பெருந்தேவிமாரோடு பெளவமெறிதுவரை *
எல்லாருக்குமுச்சிங்காதனத்தே யிருந்தானைக்கண்டாருளர். (6)

பொல்லா வடிவு உடை பேய்ச்சி துஞ்ச	மஹாகோரமான வடிவையுடைய பூதனையானவன் மாளும்படி யாக	(இதைக்கேளுங்கள்) பெளவம் எறி துவரை	கடலனைகள் வீசப்பெற்றுள்ள பூந் தவாரகையிலே
புணர் முலை வாய் மடுக்க வல்லாள்	தன்னில்தான் சேர்ந்திருந்துள்ள (அவளது) முலைவிலே (தன்னு) வாயை வைத்து உண்ண வல்லா னும்	எல்லாரும் குழ பல் ஆயிரம் பெரு தேவிமாரோடு	தேவிமார் எல்லாரும் சு த் து ன் குழிந்துகொண்டிருக்க. பதினாயிரம் தேவிம ரோடுகூட
மாமணி வண்ணன்	நிலமணிபோன்ற நிறத்தைபுடைய நுமான எம்பெருமான்	சிங்காசனத்து இருந்தானே	ஸிம்ஹாசனத்தில் எழுந்தருளியிரு கும்போது
மருவும் இடம் நாடுதிரே எல்	பொருந்தி எழுந்தருளி யிருக்கு டத்தைத் தேடுகிறீர்களாகில்,		கண்டார் உளார்—

334 வெள்ளாவிலிசங்குவெங்கடர்திருச்சக்கரம் ஏந்துகையன் *
உள்ளவிடம்வினவில் உமக்கிறைவம்மன்சுவரைக்கேன் *
வெள்ளாப்புரவிக்குரக்குவெல்சோடித் தேர்மசைமுன்புநின்று *
கள்ளப்படைத்துணையாகிப் பாரதங்கையெய்க்கண்டாருளர். (7)

வெள்ளாவிலி சங்கு வெம் சுடர் திரு சக்கரம்எனது கையன்	வெண்மை நிறமுடையதும் (அனு பவங்கைகளியங்களில் ருசியுடை யிர்! வாருங்கள் என் து தன் (வெனியால்) அழைப்பது போன் துள்ளதுமான பூந் பாஞ்சஜந யத்தையும் திண்ணமான ஜ்யோ திர் லையுடைய திருவாழி பாழ் வானையும் தரியா நினதுள்ள திருக் கையெய்யுடைய எம்பெருமான	இறை சுருகு உரைக் கேள்	சிறிது அடையாளம் சொல்லுகிறேன், வாமபின் வெள்ளை புரவி குரக்கு வெல்கொடி தே மிசை முனபு நன்று
உள்ள இடம் வினவில்	எழுந்தருளியிருக்கு மிடத் தைத் கேட்கிறீர்களாகில்	படை கள்ளம் துணை ஆகி பாரதம் எக்செய்ய	வாருகங்கள்— வெண்கைக் குதிரைகள் பூன்மடிப் புறம் குரகுகிறி வெற்றி கொடியையுடையதுமான ஆ ஜானனுடைய சேர்ந்த பீடமே ஸாதியாய் முன்னே நன்று படை கள்ளம் துணை ஆகி பாரதம் எக்செய்ய நடந்தும்மோது
உமக்கு	(கேட்டிச) உங்களுக்கு		கண்டார் உளர்—

335 நாழிகைகூறிட்டுக்காத்துநின்ற அரசர்களும்முகப்பே *
நாழிகைபோகப்படைபொருதவன் தேவசிதன்சிறுவன் *
ஆழிகொண்டன்றிரவம்மைப்பச் சயத்திரதன்மலையை *
பாழிலுருளப்படைபொருதவன் பக்கமேகண்டாருளர். (8)

நாழிகைகூறிட்டு காத்து நின்ற அரசர்களும் முகப்பே	(பகல் முப்பது) நாழிகைகளைப் பங்கிட்டுக்கொண்டு (ஜயதரத் னைக்) காத்துக்கொண்டிருந்த ராஜக்கள முன்னிலையில்	(உரைக்கேன்) அன்று	சொல்லுகிறேன்— (அப்படி அவ்வரசர்கள் காத்து கொண்டு நின்ற) அன்றைக்கு
நாழிகை போக படைபொருதவன்	(பகல் முப்பது) நாழிகையும் போ யிறென்று தோற்றும்படியாக (தன்) ஆயுதமாகிய திரு வாழி யாழ்வானைக்கொண்டு (ஸூத் யனை) மறைத்தவனும்	ஆழி கொண்டு இரவம் மறைப்ப (அதனால் பகல் கழிந்ததாகத் தோற்றி வெளிப்பட்ட)	சிறுநாழியிலுல லையினதான மறைக்க பகல் கழிந்ததாகத் தோற்றி வெளிப்பட்ட)
தேவசிதன் சிறுவன்	தேவகிப் பிராட்டியின் பிள்ளையு மான கண்ணபிரான்	சயத்திரதன் தலை பாழில் உருள படை பொருதவன் பக்கமே	ஜயதரதுடைய தலையானது பாழியிலே கிடந்துருளும்படி ஆ பைச் செ லுத் தின அராஜு னருகில்
உள்ள இடம் (வினவில்)	எழுந்தருளியிருக்கு மிடத்தை கேட்கிறீர்களாகில்	கண்டார் உளர்	அவ்வொப்பெருமானைக் கண்ட ருண்டு.

* * * —அர்ஜுநன் பதின்மூன்றாட்போரில் தன்மகனான அபிமந் புவைக்கொன்ற ஜயத்தனை 'நானே அஸ்தமிப்பதற்கு முன்னே கொல்லாவிடின் தீக்குதித்து உயிர்விடுவேன்' என்று ப்ரதிஜ্ঞைபண்ண, அதற்கு இடமறம்படி புருஷப் பிரமாணமன்றியே தீர்க்கனான அவனை ஒரு புருஷப்பிரமாணமாகக் குழிக்குள்ளே நிறுத்தி 'நீங்கள் இத்தனை நாழிகை காத்துக்கொள்ளுங்கோள்; நாங்கள் இத்தனை நாழிகை காத்துக்கொள்ளுகிறோம்' என்று விபாகம் பண்ணிக்கொண்டு. பகல் முப்பது நாழிகையும் அவனுக்கு ஒருநலிவு வாராதபடி காத்துக் கொண்டு நின்ற அதிரத மஹாரதரான துரியோதகன் முதலிய ராஜாக்கள் முன்னே கண்ண பிரான் அர்ஜுநனுடைய சபதம் பொய்த்துவிடுமே யென்று சிந்தித்து, ஸூர்யாஸ்தமயமாவ தற்குச் சில நாழிகைக்கு முன்னமே பகல்நாழிகை முப்பதுந் சென்றதாகத் தோற்றும்படி, நினைவறிந்து காரியஞ்செய்யுந் தனது திருவாழியைக் கொண்டு ஸூர்யனை மறைக்க, அதனால் எங்கும் இருளுடைந்தபொழுது அர்ஜுநன் அகநிப்ரவேசஞ் செய்தலைக் களிப்புடனே காணு தற்குச் சயத்தனைக் குழியில் நின்றும் அவர்கள் கிளப்பி நிறுத்தினவளவிலே இருள் பரப்பின திருவாழியைக் கண்ணபிரான் வாங்கிவிட, பகலாயிருந்ததனால் உடனே அர்ஜுநன் ஜயத்த னுடைய தலைபாழியிற் கிடந்துருளுமாறு அம்பாலே பொருதனன் [தலைதுணித்தனன்] என் பது இப்பாட்டிற் குறித்த வாலாறு. ....

(8)

336 மண்ணும்மலையும்மறிகடல்களும் மற்றும்யாவமெல்லாம் *

திண்ணன்விழங்கியும்ழந்ததேவனைச் சிச்செனநாடுதேரல் *

எண்ணற்கரியதோரேனமாகி யிருநிலம்பக்கிடந்து *

வண்ணக்கருங்குழல்மாதரோடு மணந்தானைச்சண்டாருளர்.

(9)

மண்ணும் மலையும்	{	பூமியையும் மலைகளையும் அலை	{	எண்ணற்கு அரியது	{	நனைக்கமுடியாத (பெருமையை
மறிகடல்களும்		யெறியா நின்றனள கடல்களையும்		ஓர் எனம் ஆகி		புடைய) ஒப்பற்ற வராலுமாய்
மற்றும் யாவும்	{	மற்றுமுண்டான எல்லாம்	{	புகு இரு நிலம்	{	அவதரித்து
எல்லாம்		பொருள்களையும்		இடந்து		(ப்ரளய வெளையத்திற்) புகுந்து
திண்ணன் விழங்கி	{	சிச்சயமாக (ப்ரளயம் கொள்ளாத	{	வண்ணம் கரு குழல்	{	பெரிய பூமியை அகடப்பித்தயில்
		படி) திருவயிற்றிலே லைத்து				நின்றும் ஒட்டு விடுவித்தெடுத்து
		நோக்கி		(அவ்வளவிலே பூமிப்பிரட்டம தனனை		வந்து அணைக்க)
(பின்பு ப்ரளயமாகித் தவிர)				வண்ணம் கரு குழல்		அழகியதும் சதுத்ததுமான கூந்த
உமிழ்ந்த தேவனை	{	(அவற்றை வெளிநாடுகளை)	{	மாதரோடு மணந்	{	நையுடைய (அநத)பூமிப்பிரட்டமி
		உமிழ்ந்த எம்பெருமானை		தானை		யோடு லபச்ஸேஷித்தருளினவனை
சிச்சன நாடுநி, எல் லுந் துடனே தேடுகிறீர்களில்						கண்டா உளர்—.
(இதனைக் கேளுங்கள்;)						

337 கரியமுகிற் புரைமேனிமாயனைக் சண்டசுவடுரைத்து *

புரவிமுகஞ்செய்துசெந்நெலோங்கி வினாகழனிப்புதுவை *

திருவிற்போல்மறைவாணன் பட்டர்பிரான்சொன்னமாலைபத்தும் *

புரவமனமுடைப்பத்தருள்ளார் பாமனடிசேர்வர்களே.

(10)

கரிய முகிற் புரை	{	சுலோகமேகம் போன்ற திருமேனி	{	செந்நெல் பயிர்களானவை (ஆகாச
மேனிமாயனை		புடையனும் ஆச்சரியச் செய்		செந்நெல் ஒங்கி
சுவடு	{	கைகளை புடையனமான கணனை	{	புரவிகம் செய்து
உரைத்து		பிரானை வேலித்த அடையாளங்		வினை கழனிப்புதுவை
		களை அருளிச்செய்து;		பூநிலின்புத்து க்குத் தலைவரும்

திருவின் பொலி மறை வாணன் பட்டர்பிரான்	{ விஷ்ணுபக்தியாகிற செல்வத்தி னால் விளங்கா நின்றனவரும் வேதத்துக்கு நிரவாஹகருமான பெரியாழ்வார்	பரவும் மனம் உடை பத்தர் உள்ளார்	{ அதுவந்திக்கைக்கிடான மலையை யுடையவரும் பக்தியையுடைய வருமா யிருப்பவர்கள்
சொன்ன மாலை பத்தம்	{ அருளிச்செய்த சொல்லாலை யாகிற இப் பத்துப் பாட்டையும்	பரமன் அடி சேர் வர்கள்	{ பரம புருஷனுடைய திருவாழகனை கிட்டப் பெறுவார்கள்.

அடிவரவு:—கதிர் நாந்தகம் கொலை தோயம் நீரேறு பொல்லா வெள்ளை நாழிதை
மண் கரிய அலம்பா.

நான்காம்பத்து—இரண்டாந்திருமொழி, அலம்பா வெருட்டா.

338 அலம்பாவெருட்டாக் கொன்றுதிரியுமர்க்கரை *

குலம்பாழ்படுத்துக் குலவிளக்காய்நின்றகோன்மலை *

சிலம்பார்க்கவந்து தேய்வமகளிர்களாடுஞ்சீர் *

சிலம்பாறுபாயுந் தென்றிருமாலிருஞ்சோலையே.

(1)

தேய்வம் மகளிர்கள் சிலம்பு ஆர்க்க வந்து ஆடும் சீர்	தேவந்திரிகள் { (சமது) பாதச்சிலம்புகள் ஒலிக்கும் படி (புலோகத்தில்) வந்து நீரா டும்படியான பெருமையுடைய	அலம்பா வெருட்டாக் கொன்றுதிரியும் அரக்கரை	{ (ப்ராணிகளை) அலையச் செய்தும் பயப்படுத்தியும் உயிர்க்கொலை செய்தும் திரிந்துகொண்டிருந்த ராக்ஷஸ்களை
சிலம்பு ஆறு பாயும்	தூபுர கங்கையானது { (இடைவிடாமல்) பெருகப் பெற் றுள்ள	குலம்பாழ்படுத்து குலம் விளக்கு ஆய் கின்றகேன்	எருடும்பமாகப் பாழாக்கி { (இங்ஙனாக வம்சத்துக்கு விளக்காய் கின்ற பெருமான் எழுந்தருளி மலை யிருக்கும்மிடமான) திருமலையாம்.
தென் திருமாலிருஞ் சோலை	அழகிய திருமாலிருஞ்சோலை யானது,—		

* * *—அலம்பா, வெருட்டா—‘செய்யா’ என்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டிற்றந்தகால
வினையெச்சம்; அலம்பி, வெருட்டி என்றபடி; அலம்புதல்—‘இவர்களின் கீழ் நமஸ்குக் குடி
யிருக்கமுடியாது’ என்று நிலைதளம்பச் செய்தல்; பிறவினையில் வந்த தன்னினை, [சிலம்புஆர்க்க
இத்யாதி.] தேவந்திரிகள் முன்பு தூபுரகங்கையில் நீராவருமபோது ராவணாதிராக்ஷஸர்க
ளுக்கு அஞ்சித் தாங்கள் இருப்பிடத்தை விட்டுப் புறப்படுவது அவ்வர்க்கர்கட்குத் தெரியா
மைக்காகத் தம் காற்சிலம்புகளைக் கழற்றிவிட்டு வருவார் சிலரும், அவை ஒலிசெய்யாதபடி
பஞ்சையிட்டடைத்துக்கொண்டு வருவார் சிலருமாயிருப்பார்கள்; எம்பெருமான் அவதரித்து,
அரக்கரைக் குலம் பாழ்படுத்த பின்புச் சிலம்புஒலிக்க வருவார்களென்க.

339 வல்லாளன்தோளும் வாளக்கன்முடியும் * தங்கை

பொல்லாதழக்கும் போக்குவித்தான்பொருந்தும்மலை *

எல்லாவிடத்திலுமெங்கும்பரந்து பல்லாண்டொலி *

செல்லாநிற்குஞ்சீர்த் தென்றிருமாலிருஞ்சோலையே.

(2)

பல்லாண் டுலி எல்லா இடத்திலும் எவரும் பரந்து செல்லாநிற்கும் சீர்	மங்களாசாலை கோஷமானது { எல்லாவிடங்களிலும் பரப்பெங்கும் பரவிச் செல்லும் படியான பெருமையையுடைய	அரக்கன் { தோளும் முடியும் தங்கை பொல்லாத மூக்கும்	ராவணனுடைய { தோள்களும் தலைகளும் (அவனது) தங்கையாகிய ரூப்ப ணையினது கொடிய மூக்கும்
தென் திருமாலிருஞ் சோலை	தென் திருமாலிருஞ்சோலை— வலிய ஆண்மையையுடையனும் { (விவரிடத்துப்பெற்ற) வான யுடையனுமான	போக்கு விதான் பொருந்தும் மலை	{ அதுபுணடுபோம்படி பண்ணின் எம்பெருமான் பொருந்தி எழுந்தருளியிருக்கும்மிட மான திருமலையாம்.

* * *—வள்ளாளன் என்று - பாணஸூரனைச் சொல்லிற்றாய்.. அவனது தோள்களை யும் ராவணனது முடிகளையும் போக்குவித்தானென்று உரைத்தலுமொன்று. ... (2)

340 தக்கார் மிக்கார்களைச் சஞ்சலஞ்செய்யுஞ்சலவரை *
தெக்காநெறியேபோக்குவிக்குஞ் செல்வன்பொன்மலை *
எக்காலமுஞ்சென்று சேவித்திருக்குமடியரை *
அக்கானெறியைமாற்றும் தண்மாலிருஞ்சோலையே. (3)

எ காலமும் சென்று சேவித்திருக்கும் அடியரை	{ எப்போதும் போய் திருவடி தொழா நின்னுள்ள பாகவதர்களை அடியரை	தக்கார் மிக்கார்களை	{ (க்ருபாவிக்ஷயத்தில்) எம்பெருமானை ஒத்தவர்களும் (அவனிலும்) மேற்பட்டவர்களுமாயுள்ள மஹாத்மாக்களை
அ கான்நெறியை மாற்றும்	{ அப்படிப்பட்ட [கொடுமையான] (பாவக்) காட்டுவழியில் நின் தும் விளக்கக்கடவதும்	சஞ்சலம் செய்யும் சலவரை	{ அலைத்துவருத்தா கிணறுள்ள க்ருதரிமப்பயல்களை
தண்	தாபஹரமுமான	தெக்கு ஆம் நெறியே போக்குவிக்கும் செல்வன்	{ தென்நிசையிலுள்ள நரக மார்க்கத் திலே போகும்படி பண்ணுநின்ற ச்ரியப்பதியான எம்பெருமான் (எழுந்தருளி யிருக்கும்மனை) அழகிய திருமலையாம்.
மாலிருஞ்சோலை;—		பொன் மலை	

கான் நெறி—காட்டுவழி, பாவக்காட்டுவழி; என்க; “இறவுசெய்யும் பாவக்காடு”
என்பது காண்க. ... (3)

341 ஆனாயர்கூடி அமைத்தவிழவை * அமரர்தங்
கோனார்க்கொழியக் கோவர்த்தனத்துச்செய்தான்மலை *
வானாட்டில்நன்று மாலீர்க்கற்பகத்தோத்திழி *
தேனறுபாயுந் தென்றிருமாலிருஞ்சோலையே. (4)

வான் நாட்டில் மா மலா கற்பகம் தொத்தில் நிறு இழி தேன்	{ ஸ்வர்க்க லோகத்திலுள்ள பெரிய பூக்களை யுடைய கல்ப வருகைத் தினுடைய பூக்கொத்தில் நின் தும் பெருகா நின்ற தேனானது	ஆன் ஆயர் கூடி அமைத்த விழவை	{ பசுக்களுக்குத் தலைவரான இடை யர்கள் ஒன்று சேர்ந்து (இந்திர னுக்காக) ஏற்படுத்தின ஸமாரா தனையை
ஆறு பாயும் தென்	{ ஆறுயக் கொண்டு ஓடா நின்ற அழகையுடைய	அமரா தம் கோனார்க்கு ஒழிய கோவர்த்தனத்து செய்தான் மலை	{ (அந்த) தேவேந்திரனுக்குச் சேர வொட்டாமல் தடுத்து கோவர்த்தன மலைக்குச் (சேரும் படி) செய்தருளின கண்ணபிரா னுடைய திருமலையாம்.
திரு மாலிருஞ்சோலை;—			

342 ஒருவாரணம்பணிகொண்டவன் பொய்கையில் * கஞ்சன்றன்
ஒருவாரணமுயிருண்டவன் சென்றுறையும்மலை *
கருவாரணம் தன்பிடிதுறந்தோட * கடல்வண்ணன்
திருவாணைகூறத்திரியுந் தண்மாலிருஞ்சோலையே. (5)

பொய்கையில் ஒரு வாரணம் பணி கொண்டவன்	{ பொய்கைக் கரையில் (பூதிகஜேந்தி ராழ்வானுகிற) ஒரு யானையினி டத்து கைக்கரியத்தை ஸ்வீக ரித்தருளினவனும்,	கஞ்சன் தன் ஒரு வாரணம் உயிர் உண்டவன்	{ கம்னுடைய (சுவலயாபிடமென்ற) ஒரு யானையினுடைய உயிரை முடித்தவனுமான கண்ணபிரான்
--	--	---	--

சென்று உடையும் மலை	எழுந்தருளி நிழ்வலாமை பண்ணப் பெற்ற மலையாவது;—	“கடல் வண்ணத் திரு ஆணைகூற	“கடல்போன்ற நிறமுடைய அடி கர்மலாணை” என்று சொல்ல
கருவாரணம் தன் பிடி துறந்து ஓட	கருத்தொரு யானை, தன்னுடைய பேடையானது (பிரளய ரோஷத்தினால், தன்னை விட்டுவிட்டு ஓடப்படுக,	நிரியும்	(அப்பேடையானது அவ்வாணைக்குக் கட்டுப்பட்டு அப்படியே போகமாட்டாமல்) மீளாநின் றுள்ள
(அதுகண்—அடியாணையானது)		தண் மரலிருஞ் சோலை	சுளிர்ந்த நிருமாலிருஞ்சோலை மலையாம்.

பின்னடிகளின் கருத்து;—திருமாலிருஞ் சோலைமலையிலுள்ள ஒருயானைக்கும் அதன் பேடைக்கும் பிரணயகலஹம் நேந்து, அதனால் அப்பேடையானது அவ்வாணையைச் சின்னது அதனைத் துறந்தோடப்படுக, யானையானது அப்பேடையை மற்ற உபாயமொன்றினாலும் நிறுத்தமாட்டாமல், “அழகர் ஸ்ரீபாதத்தின்மேலாணை, நீ என்னைத்துறந்து அகலலாகாது” என்று ஆணையிட, அப்பேடையானது அவ்வாணையை மறுக்கமாட்டாமல் மீளா நிற்குமென்ற விசேஷத்தைக் கூறியவாறு. *ஸுந்தரதேவர் திவ்யாஜ்ஞா* என்ற ஸுந்தரபாஹுஸ்தவ ச்லோகமும்திரிபொருளாதே யென்றுணர்க. .... (5)

343 ஏவிறுச்செய்வான் ஏன்றெதிர்ந்துவந்தமல்லரை *

சாவத்தகத்த சாந்தனினோட்சதுரன்மலை *

ஆவத்தன்மென்று அமரர்களுமநன்முனிவரும் *

சேவித்திருக்குந் தென்றிருமாலிருஞ்சோலையே.

(6)

ஏவிறு செய்வான்	(கமலன்) எவ்வளவு காரியங்களை செய்து முடிப்பதற்காக	சதுரன்	ஸமர்த்தனுமானகண்ணபிரான் (எழுந்தருளியிருக்கிற)
என்று எவிர்த்து வந்த மல்லரை	துணிந்து எதிரிட்டியைந்த (சாதுரன் முதலிய) மல்லர்களை	மலை அமரர்களும் நல் முனிவரும்	மலையானது;— (பிரமன் முதலிய) தேவர்களும் (ஸைகர் முதலிய) மஹர்ஷிகளும்
சாவ தகத்த	முடியும்படியாக எழுதக்கூடியனவும்	ஆவத்து தன்ம என்று சேவித்து இருக்கும்	ஆபத்துக் காலத்துக்குத் துணையாக விரும்புமிடமென்று (நினைத்து) சேவித்துக்கொண்டு இருக்கும் மிடமான
சாந்து அனிதோன்	(கூனியிட்ட) சாந்தை அனித்து கொண்டுள்ள தோள்களையுடையது		தென் திருமாலிருஞ்சோலை—

344 மன்னம்மறுக மைத்துனன்மார்க்கொருதேரின்மேல் *

முன்னங்குறின்று மோழையெழுவித்தவன்மலை *

கொன்னலில்கூர்வேற்கோன் நெடுமாறன் தென்கூடற்கோன் *

தேன்னன்கொண்டாடுந் தென்றிருமாலிருஞ்சோலையே.

(7)

மன்னம் மறுக	(நருதேசத்து) அரசர்கள் குடல் ஒழிப்புமடிக	கொல் நவில்கூர் வேல்கோன்	கொலையையே தொழிலாகவடைய கூர்மை பொருந்திய வேலையுடையவனும் ராஜநீதியை வலுவாமல் நடத்துமவனும்
மைத்துனன் மைக்கு	மைத்துனனாரான பாண்டனாகலக்கு (தன்னையாகி)	நெடுமாறன் தென்கூடல்கோன்	பெருமை பொருந்தியவனும் ‘மாதன்’ என்னும் பெயரையுடையனும் அழகிய ‘நான்மர்க்கூடல்’ என்ற பெயரையுடைய மதுரைக்குத் தலைவனும்
நெடுதேரின்மேல் முன்ன அகது சின்று	நெடுதேரின் முன்பு உச்சிக்கு என்னுகொண்டு	தென்னன் கொண்டாடும்	பாண்டிநாட்டுத் தலைவனுமான மலயத்வஜாஜானலை
கொன்னலில்கூர்	(நீர்நாம்பிவிட்ட உருவத்தைத் தவிர) எழுண்டான நிரானது முழிப்பெயர்ந்துகொள்ளும்படி பன்னன்கொண்டாரான் (எழுந்தருளியிருக்கிற) மலையாவது;—	கொண்டாடும்	கொண்டாடப்பெற்ற தென் திருமாலிருஞ்சோலை—

* * *—அர்ஜுனனுடைய தேர்க்குதிரைகள் தண்ணீர்க்கு விடாய்த்து இளைத்தவளில். அவன் பக்கல் பக்ஷபாதியான கண்ணபிரான், கடினமான ஸ்தலத்திலும் நீர் நரம்பு அறியவல்லவதலால், அங்கு வாருணஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்துக் கீழுள்ளநீரை வெளிக் கிளப்பிக் குதிரைகளைவிட்டு நீரூட்டிப் புரட்டியெழுப்பிக்கொண்டு போந்து பூட்டிக்கொண்டு வந்து முன்னேறிதுத்த, இதைக்கண்ட மாற்றரசரெல்லாம் “அர்ஜுனன்பக்கல் இக்கண்ணனுக்குப் பக்ஷபாதமிருந்தபடியென்!, இனி நாம் இவனை வெல்லுகையென்று ஒன்றுண்டோ? என்று குடல்மறுகினமை, முன்னடிகளின் கூறப்பட்டது. மறுக—மனம் குழம்புகைக்காக, முன் அங்குநின்று—ஸாரத்யம் பண்ணுகைக்கு உரியஇடத்தில் நின்று என்றபடி. மோழை—கீழாமு; எழுவத்தலாவது—மேலெழும்படி செய்தல்.

அகஸ்தியமுனிவன் வீற்றிருக்கும் மலய பர்வதத்திற்கென்று ‘தர்மமே நடத்தக்கடவேன்’ என்று மலயபர்வதத்தையெழுதிக் கொடியெடுத்த ‘மலயத்தவஜன்’ என்ற அரசன் தேரேறிக் கங்கைநீராடப் போகாநிற்கச் செய்தே. * மதிதவழ் குடுமியளவிலே சென்றவாறே தேர் வடக்கு ஓடாமல்நிற்க, அவ்வரசன் அவ்விடத்திலே தேரை நிறுத்தி. ‘இங்கே கீர்த்த விசேஷமும் எம்பெருமானும் ஸந்திதி பண்ணியிருக்கவேணும்’ என்று கினைத்து இறங்கி ஆராய்ந்து பார்க்க, அவ்விடத்தில் நித்யஸந்திஹிதரான அழகர் அவ்வரசனை நோக்கி, ‘இவ்வாற்றிலே நீராடு’ என்று நியமித்தருள, நாமங்கேட்டுணர்ந்து நீராட வேண்டுகையால் ‘இவ்வாற்றுக்குப் பெயர் என்?’ என்று அரசன்கேட்க, ‘முன்பு நாம் உலகளந்தபோது பிமன் திருவடி விளக்கினகாலத்தில் நம பாதச் சிலம்பின் நீர் இதிலே கெறித்துச் ‘சிலம்பாறு’ என்று பெயர்பெற்றது’ என்று அழகர் அருளிச்செய்ய, அதுகேட்ட அரசன் அவ்வாற்றில் நீராடி, கங்காஸ்நான விருப்பத்தையும் தவிர்ந்து அத்திருமாலிருஞ் சோலைமலையிற்றருளே பேரன்பு பூண்டிருந்தானென்ற வரவாற்றதைத் திருவுள்ளப்பற்றித் “தென்னன் கொண்டாடும்” என்று அருளிச் செய்தார். .... (7)

345 குறுகாதமன்னரைக்கட்குலக்கி வெங்கானிடை *

சிறுகால்நெறியேபோக்குவிக்குஞ் செல்வன்பொன்மலை *

அறுகால்வரிவண்டுகள் ஆயிரநாடஞ்சோல்லி *

சிறுகாலைப்பாடுந் தென்றிருமாலிருஞ்சோலையே.

(8)

குறுகாத மன்னரை கட்டு கலக்கி	{ (திருமலையை) அணுகாத அரசர்க ருடைய இருப்பிடத்தைக் , குறித்து [அழித்தது]	அறுகால் வரி வண்டுகள்	{ ஆறுகால்களையுடைய அழகிய வண்டுகளானவை
வெம் கான் இடை சிறு கால் நெறியே போக்குவிக்கும்	{ தீக்ஷணமான காட்டிலே சிற்றடி வழியாக (அவ்வரசர்களை) ஓட்டு கின்ற	சிறு கால ஆயிரம் நாமம் சொல்லிபாடும்	{ விடியற்காலத்திலே (எம்பெருமானுடைய ஸஹஸ்ர நாமக் கீழ் ஆளத்திவைத்துப் பாடுமிடமான
செல்வன் பொன் மலை	{ திருமால் (எழுந்தருளியிருக்கிற) சிற்றத் மலையாவது;—	தென் திருமாலிருஞ்சோலை—.	

346 சிந்தப்புடைத்துச்செங்குருதிகொண்டு பூதங்கள் *

அந்திப்பலிகொடுத்து ஆவத்தனஞ்செய்யப்பன்மலை *

இந்திரகோபங்கள் எம்பெருமான்கனிவாயொப்பான் *

சிந்தும்புறவில் தென்றிருமாலிருஞ்சோலையே.

(9)

முதலாயிரம்—பெரியாழ்வார் திருமொழி தவயார்த்ததீபிகை

<p>பூதங்கள் சிந்த புடைத்து செம் குருதி கொண்டு அந்நிலைகொடு புது</p>	<p>{ மூலீ வைஷ்ணவ பூதங்களானவை (தேஹபோஷணமே பண்ணிக் கொண்டு திரியும் நாஸ்திகர்களைக் கண்டால், அவர்களை) (அவயவங் கள்) சிதறுப்படி அடித்துக் கொண்டு (அதனால் அவர்களுடலினின்று புறப்படுகிற) சிவந்த ரத்தத் தைக்கொண்டு அந்திப்பொழுதிலே (எம்பெருமா னுக்கு) ஆராதன ரூபமாக மைர்ப் பித்து</p>	<p>ஆவத்து தனம் செய் அப்பன் மலை இந்திர கோபங்கள் எம்பெருமான் கனி வாய் ஒப்பான் சிந்தும் புறவில்</p>	<p>{ ஆப்தகாலத்துக்குத் துணையாமிட மென்று வேலைக்குமிடமும் ஸ்வாமி (எழுந்தருளியிருக்கும்புடமு மான) மலையாவது;— பட்டுப் பூசுகளானவை அனைவர்க்கும் ஸ்வாமியான அழக ருடைய (கொவ்வைக்) கனி போன்ற திருவாதத்திற்குப் போவியாக (கண்டவிடமெங்கும்) சிதறிப் பறக் கப்பெற்ற தாழ்வரையையுடைய தென் திருமாலிருஞ்சோலை.</p>
--	--	--	--

***—பூதயோநியாயிருக்கச் செய்தேயும், வைஷ்ணவநாம ரூபங்களோடு கூடி, பகவத்பாகவத பக்தியையுடையனவாய்த் திரியும் பூதங்கள் திருமாலிருஞ்சோலைமலையிற் பல உண்டு; அவை அத்திருமலையில் யாரேனும் ஆஸ்திகர்களாக எழுந்தருளக் கண்டால், அவர்க ளெதிரில் நிற்கமாட்டாமல் அஞ்ஜலி பண்ணிவிட்டு மறைந்திருக்கும்; தேஹபோஷணமே பண்ணித்திரியும் நாஸ்திகர்களைக்கண்டால், அவர்களை அவயவங்கள் சிதற அடித்துக்கொண்டு, அவர்களுடைய தேஹத்தில் நின்றுப் பெருகுகின்ற ரத்தத்தைத் தம்முடைய சாதிக் குத்தக்க படி தாம் பருகும்போது, அதனை அழகருக்கு ஆராதனரூபேண மைர்ப்பித்துப் பருகிக் கொண்டு, இதுவே ஆபத்துக்கு உதவுமிடமென்று இத்திருமலையிலே வாழுமென்க. ஆவத் தனஞ்செய்—பரதகூலிஞ் செய்யுமிடமான என்னவுமாம்.

347 எட்டுத்திசையும் எண்ணிறந்தபெருந்தேவியார் *
விட்டுவிளங்க வீற்றிருந்தவிலன்மலை *
பட்டிப்பிடிசைகள் பகடுறிஞ்சிச்சென்றுமாவையாய் *
தேட்டித்தினைக்குந் தென்றிருமாலிருஞ்சோலையே.

(10)

<p>என் இரந்த பெரு தேவியார் எட்டி திசையும் விட்டு விளங்க வீற்றிருந்த விடமால் மலை</p>	<p>{ கண்டிட்டு முடியாதவர்களும் பெருமை பொருந்தியவர்களுமான தேவியாராவார்கள் எட்டுத்திசைகளிலும் பிசுவு புகாசிக்க (அவர்கள் நடுவே) பெருமை கோபுர எழுந்தருளி வீற்றிருந்த நிலைமலை கண்ணியான் (எழுந் தருளியிருக்கிற) மலையாவது;</p>	<p>பட்டிப்பிடிசைகள் மாலை வாய் பகடு உறிஞ்சி சென்று தேட்டித் தினைக்</p>	<p>{ வேண்டிப்படி திரியுமவையான யானைப்பேடைகளானவை இரவிலே ஆண்யானையோடு மைச்சுலேஷித்துப் போய் (அந்த ஸம்ச்சுலேஷணம்) முற்றிக் கனியா நிற்குமிடமான தென் திருமாலிருஞ்சோலை.</p>
---	---	---	---

348 மருதப்பொழிலணி மாலிருஞ்சோலைமலைதன்னை *
கருதியுறைகின்ற கார்க்கடல்வண்ணனம்மான்றன்னை *
விரதங்கொண்டேத்தும் வில்லிபுத்தூர்விட்டுசித்தன்சோல் *
கருதியுரைப்பவர் கண்ணன் கழலிணைகாண்பார்களே.

(11)

<p>நுதம் பொழில் அணி மாலிருஞ் சோலைமலை தன்னை</p>	<p>{ மருதஞ் சோலைகளை அலங்காரமாக வுடைய திருமாலிருஞ்சோலை மலையை கருதி உறைகின்ற கார்க்கடல் வண் ணன் அம்மாள் தன்னை</p>	<p>{ விரும்பி (அதில்) எழுந்தருளி யிருக்கின்ற கருங்கடல்போன்ற நிறத்தை யுடைய அழகப்பிரா ஸாரை</p>
--	---	--

ரதம் கொண்டு ஏத்தும் லில்லிபுத்தூர் விட்டுத்தன் சொல்	(மங்கலா சாஸநத்தையே) வரதமா கக்கொண்டு துதிக்குமவரும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் அவதரித்தவரு மாள பெரியாழ்வார் அருளிச் செய்த இவற்றை	கருதி உரைப்பவர் விழுமிய ஓதமவர்கள் கண்ணன் கழல் இணை காண்பார்கள்	கண்ணப்பிரானுடைய திருவடிகளை தேவிக் கப்பெறுவார்கள்.
---	---	--	--

அடிவரவு:—அலம் வல்லாளன் தக்கார் ஆனாய் ஒரு ஏவற்று மன்னர் குறுகாத சிந்த எட்டு மருதம் உருப்பிணி.

நான்காம்பத்து—முன்றந்திருமொழி, உருப்பிணி நங்கை

349 உருப்பிணிநங்கைதன்னைமீட்பான் தோடர்ந்தோடிச்சேன்ற *
 உருப்பினையோட்டிக்கொண்டிட் டுரைத்திட்டவுறைப்பன்மலை *
 பொருப்பிடைக்கொன்றைநின்று முறியாழியுங்காசங்சோண்டு *
 விருப்பொடுபொன்வழங்கும் வியன்மாலிருஞ்சோலையதே. (1)

உருப்பிணி நங்கை தன்னை மீட்டான் தோடர்ந்து ஒழி சென்ற உருபடனை ஒட்டிக்கொண் டிட்டு உரைத்திட்ட உறைப்பன் மலை	{ ருக்மிணிப்பிரட்டியை (கண்ணனுடையதேரில் நின்று) நிருப்பிக்கொண்டு போவதற்காக (அத்தேரை) பின்தொடர்ந்து கொண்டு ஒழிவந்த "ருக்மன்" என்றவனை ஒட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு (தேர்த்தட்டிலே) இருத்தி (அவனைப்) பரிவரப்படுத்தின மிகுனகையுடைய கண்ண பிரான் (எழுந்தருளியிருக்கிற) மலையா வது }	கொன்றை கொன்றை மரங்களினவை பொருப்பு இடை நின்று முறிந்த பொன்மயமான மோதிரக் கள் போன்ற பூநரம்புகளையும் (பொற்காசு) போன்ற பூவீழ் களையும் வாரிக்கொண்டு விருப்பொடு வழங்கும் வியன்மாலிருஞ் சோலைஅதே }	மலையிலே நின்று ஆதரத்துடனே [பிறர்க்குக்] கொ டிப்பவை போன்றிருக்கப்பெற்ற ஆச்சரியமான அரத்ததிருமாலிருஞ் சோலையேயாம்.
---	---	--	--

பின்னடிகளின் கருத்து:—திருமாலிருஞ்சோலை மலையிலுள்ள கொன்றை மரங்கள், நரம்பும் இதழுமாகப் பூக்களைச் சொரிகின்றமை, முறிந்த பொன் மோதிரங்களையும் பொற் காசங்களையும் வாரிப் பிறர்களுக்குக் கொடுப்பது போன்றுள்ளது என்ற உத்தேசையைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு, உபமையார்த்தத்தை வெளிப்படையாக அருளிச்செய்யாமல் கூறு கின்றனரென்க. கொன்றைப்பூவிலுள்ள நரம்பும் இதழும்-முறிந்த பொன்மோதிரமும் பொற்காசம்போலே யிருக்குமபடி காண்க. .... (1)

350 கஞ்சனங்காளியனுங் களிறுமருதுமேருதும் *
 வஞ்சனையின்மடிய வளர்ந்தமணிவண்ணன்மலை *
 நஞ்சுமிழ்நாகமெழுந்தனைவ் நளிர்மாமதியை *
 செஞ்சுடர்நாவனைக்குந் திருமாலிருஞ்சோலையதே. (2)

கஞ்சனம் காளி யனம் களிறும் மருதம் எருதும்	{ கம்ஸனும் காளிய நாகமும் [குல] வயாபிடமென்ற யானையும் இரட்டை மருதமரங்களும் [அரி ஷ்டாஸூரனாகிற] சிஷ்பமும }	வஞ்சனையின் மடிய வளர்ந்த [தந்தம்முடைய] வஞ்சனைகளாலே [தாம் தாம்] முடியமுடிய [திருவாய்ப்பாடியில்] வளர்ந்தருளி எவனும்
--	--	---

மணி வண்ணன் மலை	{	நீலமணிபோன்ற நிறமுடையவனு மாண கண்ணபிரான் எழுந்தருளி யிருக்கும் மலையாவது—	எழுந்து அனைவி செம் சுடர் நா அனைக்கும்	{	(தமக்கு உணவாக நினைத்து) (படமெடுத்துக்) கிளர்ந்து கிட்டி சிவந்த தேஜஸையுடைய (தனது) நாக்கினால் (சந்திரனை) அனையா நிற்கு மிடமான
கஞ்ச உயிர் நாகம்	{	விஷத்தை உயிழா நின்றுள்ள (மலைப்) பாம்பானவை			
களிர் மா மதியை	{	குளிர்ந்த (மலைச்சிகரத்தின்மேல் தவழுகின்ற) பூர்ண சந்திரனை			திருமாலிருஞ்சோலை அதே—.

***—திருமலையிலுள்ள மலைப்பாம்புகள் பூர்ணசந்திரனைப் பார்த்து, அவனைத் தமக்கு ஆமிஷமாகக்கருதி, மேற்கிளர்ந்து தமது நாவினால் அச்சந்திரமண்டலத்தை அனையா நிற்கு மென்று—இத்திருமலையின் ஒக்கத்தைக் கூறியவாரும். .... (2)

351 மன்னுகரகன்றனைச் சூழ்போகிவளைத்தெறிந்து *
கன்னிமகளிர்தம்மைக் கவர்ந்தகடல்வண்ணன்மலை *
புன்னைசெருந்தியோடு புனவேங்கையுங்கோங்கும்நின்று *
பொன்னரிமலைகளுக்குப் பொழில்மாலிருஞ்சோலையதே. (3)

மன்னு நரகன் தன்னை சூழ் போகி	{	(தன்னை அழிவறவனாக நினைத்துப்) பொருந்திக்கிடந்த நரகா ணுரனை கொள்ளும் வகைகளை ஆராய்ந்து	கடல் வண்ணன் மலை	{	கடல்போன்ற நிறமுடையனான கண்ணபிரான் எழுந்தருளி யிருக்கிற மலையாவது—
வளைத்து	{	(அவனைத் தப்பிப்போகமுடியாத படி) வளைத்துக் கொண்டு	புன்னை செருந்தி	{	புன்னை மரங்களும் சுரபுன்னை மரங்களும் புனத்திலுண்டாகிற வேங்கை மரங்களும் கோங்குமரங் களும் (புஷ்பங்களால் நிறைந்து ஒழுங்குபட) நின்று
எறிந்து	{	(திருவாழியாலே) நிரலித்து (அவனால் கிறையிலடைத்துவைக்கப் பட்டிருந்த)	யோடு புனம் வேங்கையும் கோங்கும் நின்று பொன்னரி	{	(திருமலைக்குப்) பொன்னரி மலைகள் சுற்றினாற்போலே யிருக்கப்பெற்ற சோலைகளையுடைய மாலிருஞ்சோலை அதே—.
கன்னி மகளிர் தம்மை கவர்ந்த	{	(பதினாறுபிரத தொருதுது) கன்னி கைகளையும் தாள் கொள்ள கொண்ட	மலைகள் சூழ் பொழில்		

புன்னை, செருந்தி, வேங்கை, கோங்கு என்ற இம்மரங்களின் பூக்கள் பொற்கென்ற நிறம் பெற்றிருக்கும்; அப்படிப்பட்ட பூக்கள் நிறைந்த மரங்கள் இத்திருமலையில் ஒழுங்குபட நிற்பது-மலைக்குப் பொன்னரிமலை என்னும் ஆபரணம் ஸமர்ப்பிப்பது போன்றுள்ளதென்ற உத்ப்ரேசைக், பின்னடிகளுக்குக்கருத்து. பொன்னரிமலை என்பது-பொன்னாற்செய்யப் பட்ட ஒரு ஆபரண விசேஷம். .... (3)

352 மாவலிதன்னுடைய மகன்வாணன்மகளிருந்த *
காவலைக்கட்டழித்த தனிக்காகாகருதும்மலை *
கோவலர்கோலிந்தனைக் குறமாதர்கன்பண்துறிஞ்சி *
பாவொலபாடிநடம்பயில் மாலிருஞ்சோலையதே. (4)

மாவலி தன்னுடைய மகன் வாணன் மகன் இருந்த காவலை கட்டி அழித்த சுனி காவலை கருதும் மலை குறமாதர்கள்	{	மஹாபலியுடைய புத்திரனாகிய பாணாணுரனுடைய மகளான உடைவு இருந்த நிறைக்கடத்தை அரணோடே அழித்தருளின வனும் ஒப்பற்ற யுவாவுமான கண்ணபிரான் விரும்புகிற மலையாவது— குறத்திகளானவர்கள்	கோவலர் கோலிந்தனை குறிஞ்சி பண் பா ஒலி பாடி நடம் பயில்	{	இடையர்களுக்குள் கோலிந்தாபி வேகம் பண்ணப்பெற்ற கண்ண பிரான் விஷயமாக குறிஞ்சி ராகத்தோடுகூடினபாட்டுக் களை இசைபெறப் பாடிக்கொண்டு (அப்பாட்டுக்குத்தகுதியாக) கூத் தாடு மிடமான மாலிருஞ்சோலை அதே—.
--	---	--	--	---	---

353 பலபலநாழஞ்சோல்லிப் பழித்தசிசுபாலன்றனை *
அலவலைமைதலிர்த்த அழகனலங்காரன்மலை *
குலமலைகோலமலைகுளிர்மாமலைகொற்றமலை *
நிலமலைநீண்டமலை திருமாலிருஞ்சோலையதே.

(5)

பல பல நாழம் சொல்லி பழித்த சிசுபாலன் தன்னை அலவலைமை தலிர்த்த அழகன்	பல பல குற்றங்களைச் சொல்லி தூஷித்த சிசுபாலனுடைய அற்பத்தனத்தை (சரமதசையில்) பொக்கியருளின அழகை யுடையனும்	குலம் மலை கோலம் மலை குளிர் மா மலை கொற்றம் மலை நிலம் மலை நீண்ட மலை	{ தொண்டக் குலத்துக் குத்தலையான மலையும் அழகையுடைய மலையும் குளிர்த்த பெரிப மலையும் ஜயத்தையுடைய மலையும் (நல்லமரங்கள் முளைக்கைக்குப் பாங்கான) நிலத்தை யுடைய மலையும் நீட்சியையுடைய மலையுமான திருமாலிருஞ்சோலை அதே—.
அலங்காரன்	{ அலங்காரத்தை யுடையவனுமான கண்ண பிரான் (எழுந்தருளி யிருக்கிற)		
மலை	மலையாவது;—		

* * *—காதுகொண்டு கேட்கமுடியாதபடி தூஷித்துக் கொண்டிருந்த சிசுபாலனுக்குச் சரமதசையில் கண்ணபிரான் தன் அழகைக்காட்டித் தன்னளவில் பகையை மாற்றியருளினமை, முன்னடிகளில் கூறப்பட்டது. நாழம்என்பதில், அம்-சாரியை. நாழி என்ற சொல், குற்றமென்னும் பொருளது; * நாமாழிகவுடையோம் நாழி * என்ற நம்மாழ்வார் பிரயோகமும் காண்க. .... (5)

354 பாண்டவர்தம்முடைய பாஞ்சாலிமறுக்கமெல்லாம் *
ஆண்டங்குநூற்றுவர்தம் பெண்டிர்மேல்வைத்தவப்பன்மலை *
பாண்டகுவண்டினங்கள் பண்கள்பாடிமதுப்பருக *
தோண்டலுடையமலை தோல்லைமாலிருஞ்சோலையதே.

(6)

பாண்டவர்தம் முடைய பாஞ்சாலி மறுக்கம் எல்லாம் ஆண்டு அங்கு நூற்று வர்தம் பெண்டிர் மேல் வைத்த அப்பன்	{ பஞ்சபாண்டவர்களுடைய (மனைவி யாகிய) த்ரௌபதியினுடைய மனக்குழப்பத்தை யெல்லாம் (தன்) திருவுள்ளத்திற் கொண்டு. (அவள் பரிபவப்பட்ட) அப்போது அத்துன்பங்களை யெல்லாம்) (தூரியோதநாதிகள்) நூற்று வருடைய மனைவியாகளின் மேல் சுமத்தின ஸ்வாமியான கண்ண பிரான் (எழுந்தருளியிருக்கிற)	மலை பாண்டகு வண்டு இனங்கள் பண்கள் பாடி மது பருக தோண்டல் உடைய மலை தொல்லை மாலிருஞ் சோலை அதே	மலையாவது,— { பாட்டுக்குத் தகுதியான (ஐம்மத்தை யுடைய) வண்டுத்திரளானவை ராகங்களைப் பாடிக்கொண்டு தேனைக் குடிப்பதற்குப் பாங்காக (ச்சோலைகள் வாடாமல் வளர்) { ஊற்றுக்களையுடைய மலையாகிய { அநாதியான அந்தமாலிருஞ் சோலையையாம்.
--	--	--	--

355 கனங்குழையாள்பொருட்டாக் கணைபாரித்து * அரக்கர்தங்கள்
இனங்குழுவேற்றுவித்த எழில்தோளெம்மிராமன்மலை *
கனங்கொழிதெள்ளருவி வந்துகுழந்தகன்ஞாலமெல்லாம் *
இனங்குழவாடும்மலை யெழில்மாலிருஞ்சோலையதே.

(7)

கனம் குழையாள் பொருட்டாக் கணை பாரித்து அரக்கர் தங்கள் இனம் கழு ஏற்று வித்த	{ ஸ்வர்ணமயமான காதணியை யுடையளான பிராட்டிக்காக அம்புகளைப் பிரயோகித்தது ராகுகுலத்தை குலத்தின்மேல் ஏற்றினவனும்	எழில் தோள் எம் இராமன் மலை கனம் கொழி தென் அருவி	{ அழகிய தோள்களையுடையவனும் எமக்குத் தலைவனுமான இராம பிரான் (எழுந்தருளியிருக்கிற) மலையாவது,— { பொன்களைக் கொழித்துக் கொண்டு வாராநின்ற தெளிந்த அருவிகளிலே
--	---	--	---

ஆயிரம் தோள் பரப்பி	} பலவாயிருந்துள்ள திருத்தோள் களைப் பரப்பிக்கொண்டு	சயனன்	பள்ளிகொண்டருளுமவனான் எம்
முடி ஆயிரம்		ஆயிரம் திருமுடிகளும்	ஆனும் மலை
மின் இலக	} [திருவயிலேக்கதினுள்ள ரதங்கனி னில்] மிகவும் விளங்கும்படியாக வும்	ஆயிரம் ஆயிரம் ஆயிரம்	ஆனும் மலையாவது;
பை ஆயிரம் தலைய		பல ஆயிரம்	அநேகமாயிரத் தடாகங்களையும்
அனந்தன்	பரந்த ஆயிரத்தலைகையுடைய திருவனந்தாமலான்மீது	ஆயிரம் பூ பொழி ஆயிரம் உடை	பல புஞ்சோலைகையுமுடைய மாலிருஞ்சோலையதே—

359 மாலிருஞ்சோலையென்னும் மலையையுடையமலையை *

நாலிருமூர்த்திதன்னை நால்வேதக்கடலமுதை *

மேலிருங்கற்பகத்தை வேதாந்தவிழுப்பொருளில் *

மேலிருந்தவிளக்கை விட்டுசித்தன்விரித்தனவே.

(11)

மாலிருஞ் சோலை என்னும் மலையை உடைய	} திருமாலிருஞ்சோலை என்கிற திரு மலையை [தனக்கு இருப்பிட மாக] உடையவனும்	மேல் இருக் கற்பகத்தை	{ [விவர்க்கோகத்தினுள்ள கல்பெரு கூர்தி தினும்] மேற்பட்டதூர் பெரிதுமான கல்ப வருகதமா யிருப்பவனும்
மலையை		ஒரு மலை சாயந்தார்போன்றுள்ள வனும்	
என் இருமூர்த்தி தன்னை	} திருவெட்டாக்கா ஸ் வகு பி யா ன வனும்	விழுப்பொருளில் மேல் இருந்த விளக்கை	{ பெரியாழ்வார் அருளிச் செய்தவை இப்பாசரங்கள்.
நால்வேதம் கடல் அமுதை		நான்கு வேதங்களாகிற கடலில் ஸாரமான அம்ருதம் போன்றவ னும்	

* * *—இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டாதொழிந்தது—
இப்பாசரங்களின் பொருளை அறிக்கையே இதுகற்றைக்குப் பயனுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி
யென்க. [நாலிருமூர்த்தி தன்னை] வாஸுதேவன், ஸங்கர்ஷணன், ப்ரத்யுமநன், அநிருத்தன்
என்று நால்வகையாகக் கூறப்பட்ட பெரிய வடிவை யுடையவனென்பதும் பொருளாம்;
அப்போது, இரு என்பதற்கு—இரண்டு என்று பொருளன்று; இருமை—பெருமை. (11)

அடி வரவு:—உருப்பினி கஞ்சன் மன்னு மாவலி பல பாண்டவர் கனம் எரி கோட்டு
ஆயிரம் மாலிரு நா.

நான்காம்பத்து—நான்காந் திருமொழி, நாவகாரியம்.

360 நாவகாரியஞ்சொல்லிலாதவர் நாடோறும்விருந்தோம்புவார் *

தேவகாரியஞ்செய்து வேதம்பயின்றுவாழ்திருக்கோட்டியூர் *

மூவர்காரியமுந்திருத்தும் முதல்வனைச்சந்தியாத *

பாவகாரிகளைப்படைத்தவன் எங்ஙனம்படைத்தான்கோலோ.

(1)

நா அகாரியம்	நாவிலுந் சொல்ல வொண்ணாத	முலா காரியமும்	பிரமன், ருத்ரன், இந்திரன் என்ற
சொல்லாதவர்	வழகை ஒரு நாளும் சொல்லி	திருத்தும்	மூவருடைய காரியங்களையும்
நான் கொழும்	யரியாத பூநீ வைத்தவர்கள்	முதல்வனை	செய்து தலைக்கட்டுமவனும்,
அருந்து சும்புவார்	நாடோறும் பூநீ வைத்தவன்		எல்லாக்கும் தலைவனுமான்
	கணக்கு விரும்பினித்துக்கொண்	சகலியாத	எம்பெருமானே
	டும்	அ பால காரிகளை	நெஞ்சாலும் நினையாத
தேவன் காரியம்	பகவதாராதம் பண்ணிக்கொண்		அப்படிப்பட்ட [மிகவுஞ்சொடிய]
செய்து	டும்	படைத்தவன்	பாலஞ்செய்த பிரானிகளை
தேவத பயின்று	வேதங்களை ஒதிக்கொண்டும் வாழு	எவ்வாறும் படைத்	ஸ்ருஷ்டித்தவன்
புரட்டு நிருக்கோட்டம்	மிடமான திருக்கோட்டியூரில்	சான் கொல் ஓ	ஏதுக்காக ஸ்ருஷ்டித்தாரோ!
	[எழுந்தருளியிருப்பானும்]		[அநியோ]

361 குற்றமின்றிக்குணம்பெருக்கிக் குருக்களுக்கனுக்கலராய் *
 செற்றமோன்றும்லாத வண்கையினுர்கள்வாழ்திருக்கோட்டியூர் *
 துற்றியேழலகுண்ட தூமணிவண்ணனைநனைத்தொழாதவர் *
 பெற்றதாயர்வயிற்றினைப் பேருருளேய்செய்வான்பிறந்தார்களே. (2)

குற்றம் இன்று	ஒருவரையார குற்றமில்லாமல்	திருக்	திருக்கோட்டியூரில் (எழுந்தருளிரு
செய்தம்	(சமம், தமம் முதலிய) குணங்களை	கோட்டியூர்	யிருப்பவனும்)
பெருக்கி	வளர்ச்செய்துகொண்டு	எழ் உரு துறநீ	பைத்தலாகங்களையும் ஒரு கபர
குருக்களுக்கு	(தம்தம்) ஆசாரியர்களுக்கு	உண்ட	மாகத் திரட்டியுண்டவனும்
அனுகூலம் ஆய்	(கைககரியம் பணனுபவத்திற்கும்)	தூமணி வண்ணன்	பழிப்பற்ற நீலமணிபோன்ற நிறத
	பாகவாயிருப்பவர்களும்	சுண்ணை	தையுடையனுமான் எம்பெரு
செய்தம் ஒன்று	பெருமை பென்பது சிறிது		மானே
இவரது	மிலாதவர்களும்	சொழாதவர்	வணங்குகாதவர்
பெருநிலைகள்	உள்ளுமான கையை புடையவர்களு	பெற்ற தாயர்	(தங்களைப்) பெற்ற தாய்மாருடைய
	மாரா பூநீ வைத்தவர்களை	வயிற்றினை	வாயிற்றினை
	வாழும்பவன்	பெருளேய் செய்	மிகவும் நோவாபித்தலுக்காகவ
		வளர் பிறந்தவர்கள்	பிறந்தவர்களை சந்தனை.

362 வண்ணநன்மணியும் மரதகமும்முத்தி * கிழலேழும்
 திண்ணைகுழ்திருக்கோட்டியூர்த் திருமாலவன்றிருநாமங்கள் *
 எண்ணக்கண்டவிரல்களால் இறைப்பொழுதுமெண்ணகிலாதுபோய் *
 உண்ணக்கண்டதம்முத்தைவாய்க்குக் கவளமுத்துகின்றாகளே. (3)

நான் வண்ணம்	நல்ல நட்புறையுடைய ரசங்களின்	[அந்ததிருநாமங்களை]	
மணியும்	யும் மரதகங்களையும் (ஒழுங்கு	இறை பொழுதும்	கூண்காலமும் என்னமட்டாமல்
மரதகமும் அழகுதி	பட) இழைத்ததனால	என்றாகிலாது	
நீழல எழும்	ஒளிவிடாதுள்ள திண்ணைகளா	போய்	புறம்பேசென்று
திண்ணை குழ்	வே குழப்பெற்ற திருக்கோட்டி	உள்ளுக்கண்ட	[சரிப்போவனார்த்தமாக] உண்ண
திருக்கோட்டியூர்	யூரில் [எழுந்தருளியிருக்கிற]	தம் ஊத்தை	நின்ற தகைனுடைய அசு த த
திருமால் அளவன்	திருமாமகன் கொழுநனுடைய	வாய்க்கு	மான வாயிலே
திருநாமங்கள்	திருநாமங்களை	கவளம்	சோழறுத்திரைகளை அவ்விரல்கள்
என்றான் மண்ட	[இவறு, இரண்டு என்று] என்னு	உந்திசுருபுகளை	ஒவ் தன்னாபிதாராகளே!
வெள்கவன்	கைக்காகப் படைக்கப்பட்ட		
	வாழ்களாலே		

[இதெனரு கோமே!].

363 உரகமெல்லணையான்கையில் உறைசங்கம்போல்மடவன்னங்கள் *
 கிரைகணம்பரந்தேறுஞ் செங்கமலவயல்திருக்கோட்டியூர் *
 நரகசாசினகாவிற்கொண்டழையாத மானிடசாதியர் *
 பருகுநீருமுகேக்குங்குறையும் பாவஞ்செய்தனதான்கோலோ. (4)

உலகம் மெல்ல அணைபான கையில் உறைசங்கம் போல	{ திருவனந்தாமலானை ஸாருமாரமாரா படுக்கையாகவுடைய எம்பெரு மானது திருக்கையில் உளன ஸ்ரீ பாஞ்ச ஜந்யம்போல் வெணுத்த மட அன்னங்கள் மடப்பம்பொருந்நிய ஹமஸங்கனா னைவ	நாகம் நாகசீசை நாவில் கொண்டு அலையுமா	{ கன்னடியார்க்கு கரகப்ரவேசத்தை மூழ்த்தருளுமன்னுமான எம்பெருமானை
நரை கணம் பரந்து ஏழம் செம் கமலம் வயல்	{ திரைநிரளாகப் பரவி ஏறியிருக்கப் பெற்ற செந்நாமரை மலர்களை யுடைய வயல்களாலே சூழப்பட்ட	மாணிட சாதிமய பருகும் நீரும் உருக் கும் கூடையும	{ மனுவிய ஜாதிநீர் பிறந்தவர்கள் குழக்கின்ற தர்சனமும் உடுத்திக் கொள்ளுகிற வந்திரமும்
திருக்கோட்டியூர்	{ திருக்கோட்டியூரில் [எழுந்தருளி யிருப்பவனும]	பாவம் செய்தன தான கொல் சூ	{ பாவஞ்செய்தனரோ தான்.

364 ஆமையின்முதுகத்திடைக்குதிக்கோண்டு தூமலர்சாடிப்போய் *
தீமைசெய்தினவானாகள் வினையாடுநீர்த்திருக்கோட்டியூர் *
நேம்சேர்தடங்கையிறுனை நினைப்பிலாவல் நெஞ்சடை *
பூம்பாங்களுண்ணுஞ்சோற்றினவாங்கிப் புல்லைத்திணிமினே.

(5)

இவ வானங்கள்	{ இளமை பொருந்திய 'வான' என்னும் மன்கள்	நேம் சேர்தட	{ திருநாழியார்வானேருே சேர்ந்திருக் கிற பெரிய திருக்கையையுடைய
கிளையின் முதுகை திடை குதிகொண்டு தூமலர் சாடிப் போய்	{ ஆமைகளினுடைய முதுகிசைமேல் குதித்துக் கொள்ளும் நல்ல புஷ்பங்களை உழக்கிக் கொண் டும்	நெஞ்சு உடை புர டரகசை	{ ஹமான எம்பெருமானை ஒருகாலும்) நயோயாடி கடினமான ரெஞ்சு உடையவர்களும் பூங்குஞ்சு மையாயிருப்பவர்
நிலம் செய்து	{ (கூடாசு ஜந்துக்களைக் கலக்கி ஒட்டுகையாகிற) சீம்புகளைச் செய்துகொண்டும்	உலகமும் சோ நீர்சேர்ந்த	{ கனமான பாவிகள் உன்குடி சேர்ந்தாற்பு பிற் விட்டு, (ஏறித்து)
விசைபாடு சீர்	{ விசையாடும்மடமான சீரையுடைய	பல்லை	{ (அபிசேகப்பாக்களுக்கு உணர்ந்து) புரலிக் கொண்டு
திருக்கோட்டியூர்	{ திருக்கோட்டியூரில் (எழுந்தருள் யிருப்பவனும)	திணியின்	{ அவர்கா (உருக்கித்) துத்து விடுககை.

365 பூதமைந்தோவேள்வியைந்து புலன்களைந்துபொறிகளால் *
எதமொன்றும்இலாத வண்கையினர்கள்வாழ்திருக்கோட்டியூர் *
நாதனைநாசிங்கனை நவின்மேத்துவார்சளுழக்கிய *
பாததூளிபடுதலால் இவ்வுலகம்பாக்கியஞ்செய்ததே.

(6)

பூதம ஐந்தொடு ஐந்து வேள்வி ஐந்து புலன்கள்	{ பஞ்சபூதமபமாகிய சரீரத்தினால் பஞ்சமஹாபூதங்களுக்கென்றும் (சப்தம் முதல்) ஐந்து விஷய களினால்	திருக்கோட்டியூர்	{ திருக்கோட்டியூரில் (எழுந்தருள் யிருப்பவனும)
(ஐந்து) பொறி களால்	{ பஞ்சேந்திரியங்களினாலும் (ஸம்பவிக்கக்கூடிய)	நாகசீசை நாகங்களை	{ (எமக்கு) ஸ்மார்பும் நாரைநிலம் முடிய நான எம்பெருமானை
எதம் ஒன்றும் இலாத—குறமொன்றும் மிடுகதவாகனும் வஞ்சகையினர்கள்	{ உதாரமானகைகளையுடைய மான ஸ்ரீநவாஷ்வாகம்	நவின்மேத்துவார் கள் உழக்கியபாத தூளிபடுதலால்	{ கடினசகித்துத் ததிக்குமவரான டாகவதர்களை திருமுகங்களினால் மிதித்தருளின துள்ளிடைய ஸம்பந்தத்தினால்
வாழ்	{ வாழும்மடமான	இ உலகம் பாக்கியம் செய்ததே	{ இந்த நோகமானது உத்யம் பஞ்ச வினாசாகக் கொடுப்பதும்.

நிலம், நீர், தீ, காலை, விசைப்பு என்கிற பஞ்சபூதமயமாகிய சரீரத்தைப் பூதமைந்து
என்றது - ஆகுபெயரால். வேள்வி ஐந்து - தேவயஜ்ஞம், பித்ருயஜ்ஞம், பூதயஜ்ஞம், மதுஷ்ய
யஜ்ஞம், ப்ரஹ்மயஜ்ஞம் என்பவை. புலன்கள் ஐந்து - சப்தம், கந்தம், ரூபம், ரஸம், ஸ்பர்சம்
என்பவை. பொறிகள் ஐந்து - சென், வாய், கண், மூக்கு, உடல். திருக்கோட்டியூரிலுள்ள

பூனைவண்ணவர்கள், தங்கள் தேஹத்தைப் பாகவத விஷயத்தில் ஆட்படுத்தும்வர்கள் என்றும் பகவத் பாகவதர்களின் முகமலர்த்திக்காகப் பஞ்சயஜ்ஞாநுஷ்டாநம் பண்ணுவார்கள் என்றும், பஞ்சயஜ்ஞானேந்திரியங்களையும் பாகவத விஷயத்தில் உபயோகப்படுத்துமவர்கள் என்றும் கூறியவாறு. .... (6)

366 குருந்தமொன்றொசித்தானோடுஞ்சென்று கூடியாடிவிழாச்செய்து *
திருந்துநான்மறையோரிராப்பகல் ஏத்திவாழ்திருக்கோட்டியூர் *
கருந்தமுகில்வண்ணனைக் கடைக்கொண்டு கைதொழும்பத்தர்கள் *
இருந்தவுரிலிருக்கும்மானிடர் எத்தவங்கள்செய்தார்களோ. (7)

திருந்து	{ எம்பெருமான ஸ்ரவபங்களைப் பிழையாகக் கூறுகையாகிற) திருத்தசனையுடைய	கருந்த முகில் வண்ணனை	{ கறுத்துப் பெருத்த மேகம் போன்ற நிறத்தையுடையனான எம்பெருமானைக் குறித்து
செய்துமறையோர்	{ நான்கு வேதங்களை யுமோதின பூநீ வைஷ்ணவர்கள்	கடைக்கொண்டு	{ கடைச்சியாறு ஸந்தாந்ததுடன் அஞ்ஜலிபண்ணினதுள்ள பக்கையையுடைய பூநீவைஷ்ணவர்கள்
ஒன்று குருந்தம் ஒகித்தானோடும் சென்று கூடிய ஆடும்	{ ஒரு குருந்தமரசனை முறித்தருளின கள்ளுபிரானைச் சென்று சோந்து (அவனுடைய குணங்களை) அகவாழித்து	இருந்த ஊரில் இருக்கும் மானிடர்	{ எழுந்தருளியிருக்கும்மன ஊரிலே நித்யவாஸம் பண்ணுபவர்கள்
வழி செபத்து	{ (வித்தரஹ ஸேவையாகிற உத்தமத்தை அனுபவித்துக்கொண்டு	எ தவங்கள் செய்தார் கொலு	{ எப்படிப்பட்ட தபஸ்ஸுக்களை அனுஷ்டித்தார்களோ (அறிவேன்.)
இரா பகல் ஏத்தி வாழ் திருக்கோட்டியூர்	{ இரவும் பகலும் மங்களாசாஸனம் பண்ணிக்கொண்டு வாழ்மிடமான திருக்கோட்டியூரில் (எழுந்தருளியிருப்பவனும்)		

367 நளிரந்தசீலன்நயாசலன் அபிமானதுங்களைநாடோறும் *
தேளிந்தசெல்வனைச்சேவகங்கொண்ட செங்கண்மால்திருக்கோட்டியூர் *
குளிர்துறைகின்றகோவிந்தன் குணம்பாடுவாருள்ளாட்டினுள் *
விளைந்தானியமுமிராக்கதர் மீதுகொள்ளகிலார்களே. (8)

நளிரந்த சீலன்	{ குளிரந்த ஸ்வபாவத்தை யுடைய வரும	திருக்கோட்டியூர்	திருக்கோட்டியூரில்
நய அசலன்	{ நீதிநெறி தவறுதவரும் இடைவிடாது எம்பெருமானை	குளிரந்த உறை கின்ற கோவிந்தன் குணம் பாடுவார்	{ திருவள்ளமுகநது எழுந்தருளியிருப்பவனான எம்பெருமானுடைய திருக்கயானை குணங்களைப் பாடுமவரான பூநீவைஷ்ணவர்கள்
அபிமான துங்களை	{ அதுபவிக்கையானுண்டான அஹங்காரத்தால் உயர்ந்தவரும்	உள்ள நாட்டினுள்	{ எழுந்தருளியிருக்கிற நாட்டிலே விளைந்த தானியமும்
நாஸ்தொறும் தெளிந்த செல்வனை	{ நாடோறும் தெளிந்துவாரான இன்ன கைங்கர்ய மைபதத்தை யுடையவருமான செல்வநம்பியை அடிமை கொண்டவனும்	இராக்கதர் மீது கொள்ள கிலார்கள்	{ ராக்ஷஸர்கள் அபஹரிக்க மாட்டார்கள்.
சேவகம் கொண்ட செம் கண் மால்	{ செத்தாமனை டோனற கண்களை யுடையவனும் (அடியார்பக்கல்) மோஹமுடையவனும்		

368 கோம்பினான்பொழில்வாய்க் குயிலினங்கோவிந்தன்குணம்பாடுசீர் *
செம்பொனாந்திள்குழ செழுங்கழனியுடைத்திருக்கோட்டியூர் *
நம்பனைநரிங்களை நவின்றேத்துவார்களைக்கண்டக்கால் *
எம்பிரான்றனசின்னங்கள் இவரிவரென்று சைகள் தீர்வனே. (9)

கோம்பின் ஆர்	கிண்களாலே நெருங்கின சோலை	நரசிங்கனை	நரஸிம்ஹரூபியுமான ஸர்வேச்வரனை
பொழில்வாய்குயில்	கவினே குயில்களின் திரள	நவின்னு ஏத்துவார்	அதனைத்தித்துத் துதிக்கும் பாகவதா
இனம் கோவிந்தன்	கண்ணபிரானுடைய சீர்மை	கண்களை	கண்களை
குணம் பாடு	கணப் பாடாநிற்கப்பெற்றதும்,	கண்டக்கால்	'யாசி' ஜேவிக் பெறுவேனெனில்
சீர் செம் பொன்	சிறந்த செம்பொன்னிலே சமைந்த	இவர் இவர் எம்	“இந்த இந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்
ஆர் மதிள் சூழ்	மதிள்களாலே சூழப்பட்டதும்,	பிரான் தன் சின்னம்	எப்பெருமானுடைய அடை
செழு கழனி உடை	செழுநீரம் தங்கிய கழனிகளையுடை	கன் என்று	பாணமாயிருப்பவர்கள்” என்று
திருக்கோட்டியூர்	யதுமான திருக்கோட்டியூரில்		அம்ஸந்தித்து
	(எழுந்தருளியிருப்பவனும்),		
நம்பனை	[ராகுகள் என்று] விசுவனிக்	ஆசைகள் தோவன்	[நெடுநாளாய் பிறந்தான்] ஆசை
	சுடையவனும்		களை, சீமக்கட்டிக் கொள்ளேன்.

* * *—திருக்கோட்டியூரெமபெருமானடியாரர்களை ஸேவிக்கும்போதே அவ்வெம் பெருமான் ஸாத்திகர்களினால் ஸேவிக்கப்படுமவன்” என்கிற லக்ஷணம் வெளியாமாதலால் ‘இவர்கள் எம்பெருமானது சிறப்பைத் தெரிவிக்கவல்ல சின்னங்கள்’ என்று அதுஸந்தித்து, யான் நெடுநாளாய்க்கொண்டுள்ள பலவகை ஆசைகளையுந் தீர்வேனென்கிறார், பாகவதர்கள் இன் ஸேவை, பகவத் ஸேவையினும் அரிது என்பார் கண்டக்கால் என்கிறார். .... (9)

369 காசின்வாய்க்கரம்விற்கிலும் கரவாதுமாற்றில்சோறிட்டு *

தேசவார்த்தைபடைக்கும் வண்கையினார்களவாழ்திருக்கோட்டியூர் *

கேசவபுருடோத்தமா கிளர்சோதியாய்துறளாவென்று *

பேசவாரடியார்கள் எந்தம்மைவிற்கவம்பெறுவார்தளே. (10)

காசின் வாய் கரம்	ஒரு காசுக்கு ஒருபிடி நெல்விற்கும்	கேசவா	கேசவனே!
விற்கிலும்	படியான தூர்ப்பிசுக் காலத்திலும்	புருடோத்தமா	புருஷோத்தமனே!
கேசவாது	{ தமக்குள் பெருநகை மறைத்	கிளர் சோதியாய்	மிகுந்த தேஜஸ்ஸையுடையவனே!
	திடாது	குறளா	{ வாமக வேஷம்பூண்ட எம்பெரு
மாறு இலி	பதில் உபகாரத்தை எதிர்பாராமல்		மானே!
சோறு இட்டு	(அதிதிகளுக்கு) அனை மளித்து		
தேச வார்த்தை	{ புகழ்ச்சியான வார்த்தைகளை எம்	என்று பேசுவார்	{ எனறிப்படி (எம்பெருமான் திரு
படைக்கும் வன்	பாதித்துக் கொள்ளுமவரும்	அடியார்கள்	{ நாமக்கீழ்ப்) பேசுமவரான பாக
கையினர்கள்	உதாரமான கையையுடையவர்		வதர்கள்
	களுமான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்		
வாழ்	வாழும்படமான	எந்தம்மைவிற்கவம்	{ அடியோங்களை (தம் இஷ்டப்படி)
திருக்கோட்டியூர்	{ திருக்கோட்டியூரில் (எழுந்தருள்	பெறுவார்கள்	{ விழுதுக்கொள்ளவும் அதிகாரம்
	விற்குகிற)		பெறுவார்கள்.

* * *—ஒருகாசுக்கு ஒருபிடி நெல் விற்கும்படியான காலத்தில் தம் வயிற்றைத் தாம் நிறைத்துக்கொள்வதே அரிது; தம்வயிற்றைப்பட்டினிகொண்டு பிறர்வயிற்றை நிறைப்பதென்றால் ஏதேனுமொரு பரத்புகாரத்தைக் கணிசித்தாராகவேணும், இது உலகத்தில் ஸாமான்ய ஜநங்களின் இயல்பு; திருக்கோட்டியூரி லெழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்வாமிகளோவென்றால், காசின்வாய்க் கரம்விற்குங்காலத்திலும் [மஹத்தான தூர்ப்பிசுக் காலத்திலும்] கைம்மாறு கருதாது அதிதிகளுக்கு அந்தநானம்பண்ணி நாடெங்கும் புகழ் பெற்றிருப்பர்களாம். அப் படிப்பட்ட மஹாநுபாவர் வாழுமிடத்துள்ள எம்பெருமானது திருநாமங்களை அதுஸந்திக்கு மவர்கள் அடியேனைத் தங்களிஷ்டப்படி உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளுமாறு யான் உடன் பட்டிருக்கத்தட்டில்லை யென்று—தம்முடைய சரமபர்வ நிஷ்டையின் பரமகாஷ்ட்டையை அருள்செய்தவாறு. .... (10)

- 370 சீதநீர்புடைகுழ் செழுங்கழனியுடைத்திருக்கோட்டியூர் *
ஆதியானடியாரையும் அடிமையின்றித்திரிவாரையும் *
கோதில்பட்டர்பிரான் குளிர்புதுமைமன்னல்டீசுத்தன்சோல் *
ஏதமின்றியுரைப்பவர் இருமகேசனுக்காளரே. (11)

சேதம் நீர் புடை	குளிர்ந்த நீராலே சுற்றும் குழம்	பட்டர் பிரான்	அந்தணர்கட்குத் தலைவரும்
குழ் செழு கழனி	பெற்ற செழுமை தங்கிய கழனி	குளிர் புதுமை மன்	குளிர்ந்த ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர்க்கு
உடை திருக்	கணையுடைய திருக்கோட்டியூரில்		நிர்வாஹகருமான
கோட்டியூர் ஆதி	(எழுந்தருளியிருக்கிற) எம்பெரு	விட்டு சித்தன்	பெரியாழ்வார்
யான்	மானுக்கு	சொல்	அருளிச்செய்த இப்பாசுரங்களை
அடியாரையும்	அடிமை செய்யும் பாகவதாகனையும்	ஏதம் இன்றி	பழுதிலாதபடி ஒதுமவர்கள்
அடிமை இன்றி	அடிமை செய்யாமல் திரிகின்ற	உரைப்பவர்	இருமகேசனுக்கு
திரிவாரையும்	பாவினையும் குறித்து.	இருமகேசனுக்கு	எம்பெருமானுக்கு ஆட்செய்யப்
கோது இல்	குற்றமற்றவரும்	ஆளா	பெறுவா.

அடி வரவு:—நா குற்றம் வண்ணம் உரகம் ஆமை பூதம் குருந்தம் நளிர்ந்த கொம்பின் காகின் சீதநீர் ஆசை.

நான்காம்பத்து—ஐந்தாந்திருமொழி, ஆசைவாய்ச்சென்ற

- 371 ஆசைவாய்ச்சென்றசிந்தையராகி அன்னையத்தனென்புத்திரர்பூம் *
வாசவார் குழலானென்றமயங்கி மாளுமெல்லைக்கண்வாய்திறவாதே *
கேசவாபுருடோத்தமாவென்றும் செழுலாகியகேடுவ்யென்றும் *
பேசுவாரவரேயுதம்பெருமை பேசுவான்புகில்நம்பரமன்றே. (1)

ஆசை வாய் சென்ற	(தனக்கு) ஆசையுள்ள விடத்திலே	வாய் திறவாதே	வாயைத்திறந்து (அவர்கள்
சிந்தையா ஆகி	போய்ப் பதிகத் நெஞ்சையுடைய	கேசவா	பேரைச்) சொல்லியழையாமல்,
என் அன்றை	ராய்க் கொண்டு	புருடோத்தமா	புருஷோத்தமனே' என்றும்
என் அசுதன்	என்னுடைய தாய்		என்றும்
என் புத்திரர்	என்னுடைய தகப்பன்	கேழல் ஆகிய கேடு	'வராஹரூபியாய் அவசரித்தவனும்
என் பூமி	என்னுடைய பிள்ளைகள்	இனி எனும்	அழியில்லாதவனுமான எம்பெரு
வாசம் வார	என்னுடைய நிலம்;		மானே!' எனும்
என் குழலான்	பரிமளம் விசாரிந்நுள்ள	பேசுவார் அவா	சொல்லுமவர்கள்
என்று	கூ. நல்லையுடையான என் மனைவி	எய்தும் பெருமை	அடையக்கூடிய பெருமைகளை
மயங்கி	என்று சொல்லிக்கொண்டு	பேசுவான் புகில்	பேசப்புக்கால்
	(அவர்கள் பக்கல்) மோஹமடைந்து	நம பரம அன்று	நம்மால் பேசித்தலைக்கட்டப்
	(பழுதே பல பசுவும் போக்கினனும்)		போகாது.
மானும் என்னைக்கண்	சரமமயத்தி		

* * *—அஹங்காரமகாரங்களை வளரச்செய்யக்கடவதான ஸம்ஸாரத்தில் ஆழங்க காற்பட்டுப்பழுதே பலபகல்களைப் போக்கினாலும், உயிர் முடியுமளவிலாகிலும் அந்த ஸம்ஸாரத்தில் நெஞ்சைச் செலுத்தாது எம்பெருமான் நிருநாயக்களை வாய்விட்டுச்சொல்லுமவர்கள் மேலுலகத்திற் பெறும் பரிசுகளைச் சொல்லித்தலைக்கட்ட நாம் வல்லரல்லோ மென்கிறார். வாழ்நாள் முழுவதையும் பகவந்தாமஸங்கீர்த்தந்தாலேயே போக்கினவர்கள் பெறும் பெருமையை எம்பெருமானுளும் பேசித் தலைக்கட்டவல்லனல்லெனென்பது வெளிப்படை. “என்றுமயங்கி வாய்திறவாதே மாளுமெல்லைக்கண்” என இயைத்து, அமலா, அண்ணை, சிள்ளை, பூமி, பெண்டாட்டி என்று சொன்னதும் மூர்ச்சையடைந்து, அவர்கள் பேரைச் சொல்லி யழைக்கவும் மாட்டாமல் மாள்வதற்குள் என்று பொருளுரைப்பாருமுள். (1)

372 சீயினாற்செறிந்தேறியபுண்மேல் செற்றலேறிக்குழம்பிருந்தோங்கும் *
 ஈயினாலரிப்புண்மையங்கி யெல்லாவாய்ச்சென்றுசேர்வதன்முன்னம் *
 வாயினால்நமோநாரணுவென்று மத்தகத்திடைக்கைகளைச்சுட்பி *
 போயினாற்பின்னையித்திசைக்கென்றும் பிணைக்கொடுக்கிலும்போகவொட்டாரே. (2)

சீயினால் செறிந்து	{ சீயாலே மிகவும் நிறைந்த புண்	மத்தகத்திடை	உச்சியிலே
ஏறிய புண் மேல்	{ ணின்மேல்	கைகளை சுட்பி	அஞ்ஜலி பண்ணி
செற்றல் ஏறி	{ ஈ இருந்து முட்டையிட்டு		(சரி வியோகமாறு பின்பு)
குழம்பிருந்து	{ அவை புழுத்து நீராய்ப் பாடமன	போயினார்	(பாடமனம்) போய்ச்சேர்ந்தார்
	{ வில்		
எங்கும்	{ உடல் முழுதும்	பின்னே	பின்பு
ராயினால் அரிப்புண்டு	{ ஈயாலே அரிக்கப்பட்டு		
மயங்கி	{ (வேதனை பொறுக்கமாட்டாமல்)	பிணைக்கொடுக்கிலும்	{ (நித்யமுத்தர்கள்) நாங்கள் உத்தர
	{ முர்ச்சையடைந்து		{ மாதம் பண்ணுகிறோம்' எந்ருதும்
எல்ல வாய் சென்று	{ சரம காலத்தைக் கிட்டுவதற்கு	இ ளைக்க	{ (பூலோகமாகிற) இந்தத் திணைக்
சோவதன்முன்னம்	{ முன்னே	எனதும் போக	{ குறித்து ஒரு சாரும் (இந்த
வாயினால் நமோ	{ வாயாலே 'நமோநாராயணய' என்று	சுட்டார்	{ முத்தாகவே போகவொட்டார்
நாரணு என்று	{ சொல்லிக்கொண்டு		கள்,

* * * *—“திண்டாவழம்புஞ் சென்றிருஞ் சீபுநம்புஞ் செறிதசையும், வேண்டாநாற்ற மிரு முடலை! என்ற ஐயங்கார் பாசுரத்தின்படி-பற்பல அஸ்தமங்களுக்கு ஆகமான இவ்வுடம்பின் வேதனைக்கனத்தினால் மயக்கமுற்று மரணமடைவதற்குமுன், வாயாலே திருவஷ்டா” சந்திரனை அருவந்தித்துக்கொண்டு முடிமேல் சைசுப்பித் தொழுமவர்கள் பாம்பதம் போய்ச் சேருவார்களென்பதில் இறையும் ஐயமில்லை; அப்படி அவர்கள் அங்குப்போய்ச் சேர்ந்தபின்னர், “இவர்கள் இரண்டுநாளைக்குப் பூமண்டலத்தில் இருந்து வாட்டும்; மீண்டு வருவார்களோ வாரார்களோ என்று ஸம்சயமுண்டாகில், நாங்கள் அதற்கு உத்தரவாகம் பண்ணாக்கடவோம்” என்று சில நித்யஸூரிகள் தங்களை ஈடுகாட்டினாலும்; இவர்களை அவ்விடத்திலிருந்து இந்தப்பிசிருதி மண்டலத்துக்கு அனுப்பவல்லார் யாருமில்லையென்கிறார்; இதனால்; * ஒழி வில் காலமெல்லா முடனயம்ன்னி வழுவிவாடிமை செய்யப்பெறுவர் என்றவாறு. .... (2)

373 சோர்வினாற்பொருள்வைத்துண்டாகில் சொல்லுசொல்லென்றுசுற்றுமிருந்து *
 ஆர்வினவிலும்வாய்திறவாதே அந்தகாலமடைவதன்முன்னம் *
 மார்வமென்பதோர்கோயிலமைத்து மாதவனென்னுந்தேய்வத்தையாட்டி *
 ஆர்வமென்பதோர் பூவிடவல்லார்க்கு அவதண்டத்திலுய்யலுமாமே. (3)

சோர்வினாள்	{ ஞாபகப் பிசாக	அந்த காலம் அடை	{ மரணாலயமானது வந்து கிட்டு
பொருள் வைத்து	{ (எங்கேனும் ஏதாவதொரு)	வதன் முன்னம்	{ வதற்கு முன்னே;
உண்டு ஆகில்	{ பொருள் வைக்கப்பட்டிருக்கு	மாவம் எனபது	{ ‘நிருதயம்’ என்கிற ஒரு
	{ மனசில்	ஆர் கோயில்	{ ஸந்தியை ஏற்படுத்தி
சொல்லு சொல்	{ (அதைச்) சொல்லு சொல்லு	அமைத்து	
என்று	{ என்று		{ (அந்த மனநிதியில்)
எனதும் இருந்து	{ சூழ்ந்துகொண்டு	மாதவன் என்னும்	{ ‘செருமார்’ என்கிற தேவதைகள்
ஆ வினவிலும்	{ எப்படிப்பட்ட அன்புகள் கேட	தேய்வத்தை நாட்டி	{ எழுந்தருள்பண்ணி
	{ டாலும்		{ (அந்தேய்வத்தைச் குறித்து)
	{ (அவர்களுக்கு மறுமறந்து சொத்து	ஆவம் எனபது ஆர்	{ ‘பகிர்’ என்கிற ஒரு புஷ்பத்தை
	{ கைக்கும்) வாய்ச் திறக்கமாட்ட	பூ இட வல்லார்க்கு	{ மொட்டிக்க வல்லவர்களுக்கு
வாய திறவாதே	{ டாகட்டி	அவதண்டநிலை	{ யாபடமனமால் வரும் துன்பத்தி
		உய்யறும் ஆம்	{ னின்று தப்பிப் பிணைக்கவாங்கும்.

- 374 மேலெழுந்தோர்வாயுக்கிளர்ந்து மேல்மிடற்றினையுள்ளெழுவாங்கி *
காலுங்கையும்விதிர்விர்த்தேறிக் கண்ணுறக்கமதாவதன்முன்னம் *
மூலமாகியவொற்றையெழுத்தை மூன்றுமாத்திரையுள்ளெழுவாங்கி *
வேலைவண்ணனைமேவதிராகில் விண்ணகத்தினில்மேவலுமாமே.

(4)

மேல் எழுந்தது	{ ஊர்த்தவச்வாமானது	மூலம் ஆகிய	{ (கலை வேதங்களுக்கும் காரண
கொந்து	{ மேலெழுந்ததற்கு	ஒற்றை எழுத்தை	{ மாகிற 'ஓம்' என்ற பிரணவத்தை
மேல் மீடது	{ நெஞ்சானது	மூன்று மாத்திரை	{ உச்சரிக்கவேண்டிய முறைமையி
உள் எழுபாங்கி	{ தீழ் இடத்துவிழப்பெற்று	உள் எழுபாங்கி	{ உச்சரித்து,
காலுங்கையும்விதிர்	{ கால்களும் கைகளும் பதை	நேலை வண்ணனை	{ கடல்தோன்றி நிறுத்தையுடையன
விதிர்ந்து ஏது	{ பதைக்கப்பெற்றது	மேவதிரா ஆகில்	{ எம்பெருமானை ஆசிரியத்தி
கண் உறக்கம் அது	{ தீர்க்க நிச்சிரையாகிய மரணம்	விண் அகத்தினில்	{ ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் (அடியார்கள்
ஆவதன் முன்னம்	{ மையவிப்பதற்கு முன்னே,	மேவலும் ஆம்	{ குழாங்களை) உடன் கூடவும்
			{ பெறலாம்.

* * *—உயிர் உடலைவிட்டு நீங்குவதற்குப் பூர்வகூணத்திற் பிறக்கும் விகாரங்கள், ஒன்றையையுடனாகக் கூறப்படுகின்றன; அவையாவன—மேல்முக்கமாக சுவாஸம் [மூச்சுக்] கிளம்புதலும் நெஞ்சு இடிந்து விழுதலும், கைகால்கள் பதைபதைத்தலுமாம். இப்படிப் பட்ட விகாரங்களையடைந்து மாளுவதற்கு முன்னமே, வகலவேதஸாரமாகிய ஓம் என்னும் பிரணவத்தை உச்சரிக்கவேண்டிய முறை வழுவாது உச்சரித்து எம்பெருமானை இறைஞ்ச வேண்டுமென்கிறது.

விதிர் விதிர்ந்தல்--'படபட' என்று துடித்தல். [மூலமாகிய இச்சாதி] பிரணவத்திற்கு ஒரு மாத்திரையும் உண்டு; இரண்டு மாத்திரையும் உண்டு, மூன்று மாத்திரையும் உண்டு; ஒன்று இரண்டு மாத்திரைகளையுடையதாகப் பிரணவத்தை உச்சரிக்கும்வர்களுக்குக் கூடாது பரப்ராப்தியேயுள்ளது; அதனை மூன்று மாத்திரையுள்ளெழுவாங்குமவர்களுக்கே பரமபதப்ராப்தியுண்டு என்பதை ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் நகூதி கர்மா திகாணத்தில் தெளியக்காணலாம். மூன்று மாத்திரைகளிற் குறைபடாமல் உச்சரித்தலே மூன்று மாத்திரையுள்ளெழுவாங்கு தலாம்.

- 375 மடிவழிவந்துநீர்ப்புலன்சேர வாயிலட்டியகஞ்சியும்பீண்டே *
கடைவழிவாரக்கண்டமடைப்பக் கண்ணுறக்கமதாவதன்முன்னம் *
துடைவழியும்மைநாய்கள்கவரா சூலத்தாலும்மைப்பாய்வதுஞ்செய்யார் *
இடைவழியில்நீர்க்குறையுமிழவீர் இருஉசேசனென்றேத்தவல்லீரே,

(5)

(யமடுக்கராகேசன்குண்ட பததினில்)		திருமசேசன்	{ 'ஹருஷிகேசன்' என்று (எம்பெரு
மடி புலன் வழி	{ விக்கத்தின் வழியாக வந்து	என்று	{ மான் திருகாமத்தைச் சொல்லி
உந்து நீ சேரா	{ சூத்திரசீர் பெருகவும்,	ஏதற்கெல்லாம்	{ ஂதோத்திரம்பண்ண வல்லவர்களே!
வாயில் அட்டிய	{ வாயிலே பெய்த பொருள் கஞ்சி	நாய்கள் உம்மை	{ (யமலோகத்தினுள்) செர் நாய்
சூலியும் கண்டம்	{ யானது கஞ்சத்தை அடைக்கவும்,	துடை வழி கவரா	{ களானவை உக்கனத் துடை
அடைப்ப			{ யிலே கவிவமட்டார்.
மீண்டும் கண்டம்	{ மறுபடியும் கடைவாய் வழியாலே	(மம்மிக்ரகர், உன்)	
சூர	{ (அந்தப் பொருள் கஞ்சி வழியா	உமமை சூலத்தால்	{ உங்களை சூலாயுத்தினால் குத்தவும்
	{ நிற்கவும்	பாய்வதும் செய்யார்	{ மாட்டார்கள்,
கண் உறக்கம் அது ஆவதன் முன்னம்—		நீர் இடை வழியில்	{ நீங்கள் நடுவழியில் வந்திரத்தையும்
		சுறையும் இழுவீர்	{ இழக்க மாட்டார்கள்.

* * *—மரணகாலம் கிடும்போது, கண்டவிடமெங்கும் யமகிங்கரர்கள் தென்படுவதாக நினைத்து, அதனாலுண்டான அச்சத்தினால் கிடந்தபடியே மூத்திரம்விட்டுக்கொள்ளுவார்கள்; வாயில்விட்ட பொரிக்கஞ்சி உள் இழியமாட்டாது கழுத்தையடைத்துக் கடைவாய் வழியாகப் பெருகும்; இப்படிப்பட்ட அவஸ்தைகள் பட்டுக்கொண்டு கிடக்கும்போதே, எம்பெருமான் பேர்சொல்லக் காலம் வாய்க்காது மாளப்பெற்றால், யமலோகம் போக நேர்ந்து, வழியிடைசில் சென்றாய்களால் துடை கவ்வப்பட்டும், யமகிங்கரர்களினால் சூலங்கொண்டு குத்தப்பட்டும், அரையிற் கூறையை இழக்கப்பெற்றும்; இப்படி பல துன்பங்கள் படவேண்டி வருமாதலால், அவற்றுக்கெல்லாம் இடமறுப்படி முந்தாமுன்னமே எம்பெருமானை எத்தப்பெறில் இடர்ப்பாடு ஒன்றும் படநேராது என்கிறார். ... (5)

376 அங்கம்விட்டவையைந்துமகற்றி ஆவீழக்கின்றசோதித்தபின்னை *
சங்கம்விட்டவர்கையைமறித்துப் பையவேதலைசாய்ப்பதன்முன்னம் *
வங்கம்விட்டுலவுங்கடற்பள்ளிமாயனை மதுகுதனைமார்பில்
தங்கவிட்டுவைத்து * ஆவதோர்கருமஞ்சாதிப்பார்க்கு என்றுஞ்சாதிக்கலாமே. (6)

அவை ஐந்தும் அங்கம் விட்டு அகற்றி	{ பஞ்ச பிராணன்களும் உடலை விட்டு அகன்று போக, (பின்பு) அருகு உள்ளவர்கள் மூக்கில் (கையை வைத்து) 'பிரா ணனை இருக்கிறதா இல்லையா' என்று சோதித்துப் பார்த்து, இல்லையென்றறிந்த பின்பு (அவருடைய உயிரில் ஆசையை விட்டு, (அவருள்ளாரை நோக்கி, 'இப்போதை நிலைமை என்ன?' என்று வந்தவர்கள் கேட்க; (அவர்களுக்குப் பதிலாக)	பைய தலை சாய்ப்ப பதன் முன்னம்	{ மெள்ள மெள்ள (தங்கள் தலையைத் தொங்கவிட்டுக் கொள்வதற்கு முன்போ— வககம் விட்டு உலவும் கடல் பள்ளி மாயனை மது குதனை மார்பில் தங்கவிட்டு வைத்து ஆவது ஓர் கருமம் சாதிப்பார்க்கு என்றும் சாதிக்க லாம்	{ மெள்ள மெள்ள (தங்கள் தலையைத் தொங்கவிட்டுக் கொள்வதற்கு முன்போ— கப்பல்களானவை இடைவிடாமல் திரியப்பெற்ற கடலில் பள்ளி கொளபவனும் ஆச்சரிய சக்தி யுத்தனும் மதுவைக் கொன்றவனுமான எம் பெருமானை ஹ்ருதயத்தில் அமைத்து, வ்வுருபத்துக்குச் சேர்ந்த சொரு (உபாயவரணமாகிற) காரியசூச வாதிக்குமவர்களுக்கு எந்நாளும் பலாபவம்பண்ணப் பெறலாம்.
--	---	---------------------------------	--	---

கையை மறித்து கையை விரித்துக்காட்டி.

* * *—பிராணம், அபாநம், வியாநம், உதாநம், ஸமாநம் என்ற பஞ்சப் பிராணன்களும் உடலைவிட்டொழிந்தபின்பு, அருகிலுள்ள பந்துக்கள் அந்தப்பிணத்தின் மூக்கில் கையை வைத்துப் பார்த்து 'ஆவிபோயிற்று' என்று உறுதியாகத் தெரிந்துகொண்டு அவ்வுடலில் ஆசையை விட்டிட்டு, யாரேனும் வந்து 'அவர்க்குத் திருமேனி எப்படியிருக்கின்றது?' என்று கேட்கில், அதற்கு அவர்கள் வாய்விட்டு மறுமொழி சொல்லமாட்டாமல், 'உயிர்போயிற்று' என்பதைக்காட்டும்படி கையைவிரித்துக்காட்டிவிட்டு, ஒரு மூலையிலிருந்துகொண்டு தலை கவிழ்ந்து அழுமபடியான தசை நேரிடுவதற்குமுன், சுநீராப்திசாயியான எம்பெருமானை நெஞ்சால் நினைத்துக்கொண்டு வ்வுருபநுருபமான ப்ரபத்தியை அநுஷ்டிப்பவர்கள், எந்நாளும் அநுபவிக்கக்கூடிய பேற்றைப் பெறுவார்களென்கிறார். ... (6)

377 தேன்னவன்றமர்செப்பயிலாதார் சேவதக்குவார்போலப்புகுந்து *
பின்னும்வன்கயிற்றூற்பிணித்தேற்றிப் பின்முன்கைவிழுப்பதன்முன்னம் *
இன்னவனினையானேனஞ்சோல்லி யெண்ணியுள்ளத்திருளறநோக்கி *
மன்னவன்மதுகுதனைனென்பார் வானகத்துமன்றடி கள்தாமே. (7)

செப்பம் இலாதார்	{ ருஜாவானசெய்கை இல்லாதவர்	என்று சொல்லி	{ என்று (அவனுடைய ஸ்வரூப
தென்னவந்தமர்	{ களான யமகிங்கரர்கள்	எண்ணி	{ ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லி
சே அதக்குவார்	{ எருதுகளை அதக்கி ஒட்டுமவர்கள்		{ (அவற்றை) நெஞ்சாலும் மனம்
போல புருந்து	{ போல வந்து,		{ பண்ணி
பின்னும்	{ அதன்மேல்		{ ஹருதயத்தினுள்ள (அஞ்ஞான
வல் கயிற்றால்	{ வலிவுள்ள யாசங்களினால் கட்டி.	உள்ளதது இருள	{ மாகிற) அந்தகாரம் நீங்கும்படி
பணிந்து எற்றி	{ அடித்து	அற நோக்கி	{ (அவ்வெம்பெருமானை) ஸாக்ஷாத
பின் முன் ஆக	{ தலைமேலாக (யமலோகத்துக்கு)		{ கரித்து,
இழுப்பதள்	{ இழுத்துக்கொண்டு போவதற்கு	மதுகுதனன் என்	{ (தேஹமுள்ளதையும்) 'மதுகூத
	{ முன்னே,—	பார்	{ நனை' என்று அவன் திருநாம
மன்னவன்	{ (அந்தத் தென்னவனுக்கும்) மன்ன		{ களையே சொல்லிக்கொண்டிருக்கு
	{ வானு எம்பெருமான்		{ மவர்கள்
இன்னவன் இளை	{ இப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபத்தை	வான் அகத்து	{ பூரீவைகுண்டத்திலே
யான்	{ யுடையவன் இப்படிப்பட்ட	மன்றாடிகள் தாம்	{ (எம்பெருமானோடே நியம ஸூரி
	{ ஸ்வாவத்தை யுடையவன்		{ களின் கைக்கரியத்துக்காக)
			{ மன்றாடப் பெறுவாக.

* * *—நரநெஞ்சு: இளநெஞ்சு அற்றவர்களான யமகிங்கரர்கள், தபாதாக்ஷிண்ய மின்றி எருதுகளை அதக்குவார்போலவந்து கட்டியடித்து, செத்தநாய்களை இழுத்துக் கொண்டு போவது போலத்தலைமேலாக இழுத்துக்கொண்டு யமலோகத்துக்குப் போமபடியான தூர்த்தசை நேரிடுவதற்குமுன்னமே, அந்த யமனுக்கும் தலைவனான எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை வாயாற் சொல்லியும் நெஞ்சால் நினைத்தும், இவ்வகைகளாலே அவ்வெம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பெற்று, மேலுள்ளகாலத்தையும் திருநாமங்கீர்த்த நத்திலையே போக்கவல்லவர், பரமபதம்போய்ச்சேர்ந்து, நித்யஸூரியாநுடைய கைங்கரியத்தைத் தாம் பெறுதற்கு எம்பெருமானோடு மன்றாடப் பெறுவார்கள் என்கிறார்; எனவே, பரமபதப் பார்த்தியில் ஸந்தேஹமில்லை யென்றவாறு. தென்னவன்—தக்ஷிணதிக்குக்குத் தலைவன், யாமன். செப்பம்—செவ்வை. எற்றுதல்—அடித்தல். “நாமடித்தென்னையனேக தண்டஞ் செய்வதா சிற்பர் நமன்றமர்கள்.” என்பதைநினைக்க. [வானகத்துமன்றாடிகள்.] மன்றாடுதல்—இரந்துகேட்டல். “வானகம் மன்றத்து ஆடிகள்.”—என இயைத்து, பரமபத்திள்ள நித்திய ஸூரி ஸபையில் ஸஞ்சரிக்கப்பெறுவார்கள் என்று பொருளுரைப்பாருமுளர். .... (7)

378 கூடிக் கூடியுற்று களிஞ்ந்து குற்றம்நிற்கநற்றங்கன்பறைந்து *

பாடிப்பாடியோர்பாடையில்ட்டு நரிப்படைக்கோருபாகுடம்போலே *

கோடிமூடியெடுப்பதன்முன்னங் செளத்துவபு டைக்கோலிந்தனோடு *

கூடியாடியவுள்ளத்தரானால் குறிப்பிடங்கடந்துய்யலுமாமே.

(8)

உருபுகள் கூடி	{ (எனாமான பிடியு)	நரிப்படைக்கு ஒரு	{ ரிக்கூட்டித்துக்கு ஒரு பாகுக்
கூடி இரந்து	{ பந்துக்கொளவர்கள் இவ்வாறு	பாருடம் போலே	{ குடநதைப் பச்சையாகக்
குறும்பி நிற்க உருபுகள்	{ நாகக் கூடியிருந்து கொண்டு		{ கொடுப்பதுபோல (இப்பினத
களை பறைநதது	{ (செத்தவன்செய்த) குறும்புகள்	எடுப்பதன	{ கதை கொடுக்கக்காக.)
	{ (பல) கிடக்க (அவதையெயில்	முன்னம்	{ (சுடுகாட்டுக்குக் கொண்டு போவ
	{ ஸார லிட்டி விட்டி) (சிறிது)	கொண்டுவம் உடை	{ தாக) எடுப்பதற்கு முன்னே,—
	{ ஸாரமயாகத் தோற்றுப்படி	கோவிந்தனோடு	{ கொள்துடத்தை (திருமாரியிலே)
பாடிப் பாடி	{ யாவற்றைச்சொல்லி,		{ உடைய எம்பெருமான் பக்கலில
	{ (அருகைப் பாட்டுக்களைப்) பாகால்	கூடி ஆடிய உள்	{ சோநது அவகாஷித்த நெஞ்சை
ஓர் பாடையில	{ பாடி	எதன் ஆனால்	{ யுடையவர்களாக ஆனால்,
இட்டு	{ ஒரு பாடையிலே படுக்க வைத்து	குறிப்பு இடம்	{ யமலோகத்தை அழிக்ரமித்து
கோடி மூடி	{ ஒத்திரததையிட்டு மூடி	கடந்து உய்யலும்	{ (பரமபதம்போய்ச்சேர்ந்து) உஜ்
		ஆம்	{ ஜிக்கப் பெறுவாமே.

* * *—உலகத்தில் ஒருவன் மரணமடைந்தானாகில், அவனுடைய சுற்றத்தார்கள் அங்குக் கூட்டங்கூட்டமாக இருந்துகொண்டு,

அப்பா! நீ,—

காலையெழுந்து குளஞ்சென்றுநீராடி
மாலையணங்கி மனமகிழ்ந்த மகனன்றோ?
பாகவதபாரதங்கள் பாஷ்யங்கள் பளபளவென்
ரோதியுணர்ந்திவ்வுலகில் உகந்துய்ந்தமகனன்றோ?
சவைநடுவிற் சதிராகச்சென்றுநீ வாய்திறந்தால்
கவிகளெல்லாமாநந்தக் கண்ணநீர் சொரியாரோ?
சேலத்துச்சேலையைநீ சீருறவேயுடுத்தக்கால்
ஞாலத்து மாதரெல்லாம் நெஞ்சுருகி நையாரோ?
அடியிணையும்ங்கைகளு மகல்மார்புமந்தோளும்
முடியணியுமலரழகும் ஆர்க்கேனும் வாய்க்கும்மோ?
இரந்தவர்கட் கெப்பொருளுமில்லையெனச் சொல்லாதே
சுரந்துநீ பெற்றபுகழ் சொல்லித்தான் முடியும்மோ?
வெள்ளென்ற வேஷடியொடும் விளங்குபுரி தூலினோடும்?
மெள்ளநீபுறப்பட்டால் மன்மதனும் மறையானோ?

என்றாற்போல, அவன் விஷயமாகச்சில நன்மைகளை யேறிட்டுப் பாட்டுப்பாடிப் பின்பு பாடையிற்படுக்கவைத்து அதனை வஸ்திரத்தினால் மூடிக்கட்டிக் காட்டுக்கெடுத்துக்கொண்டு போவார்கள்; பின்பு பகவந்நாமஸங்கீர்த்தந்தத்துக்கு அவகாசமபெருது யமகங்காரகையில் அகப்பட்டுத் திகைக்கவேண்டி வருமாதலால் மாணகாலத்துக்கு முன்னமே எம்பெருமான் பக்கலில் நெஞ்சைச் செலுத்தினால் யமலோகத்துக்குத் தப்பிப்பிழைக்கலாமென்றவாறு.

குற்றம் நிற்க நற்றங்கள் பறைந்து—துஷ்காரங்கள் எத்தனை செய்யப்பட்டிருந்தாலும், அவற்றிலொன்றையுஞ் சொல்லமாட்டார்கள்; ஸ்த்கர்மம் ஒன்று செய்யப்பட்டிருப்பினும், அதனைப் பலவாகப்பன்னிப் பகர்வர் என்க. [நரிப்படைக்கோரு பாகுடம்போலே.] வீட்டி டிருந்து பாடையை மூடிக்கொண்டு போவதைப்பார்த்தால், சுடுகாட்டிலுள்ள நரிப்படைக ளுக்கு உணவாய்படி பாகுக்குடங்கொண்டு போகிறார்களோ என்று நினைக்குமபடியாயிருக்கு மென்க; அன்றி, ‘யமலோகத்திற் பாபிஷ்டர்களை நலிவதற்கென்று ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள நரிப்படைகளுக்குப் பாகுக்குடம் கொண்டுபோவதுபோல’ என்றும் உரைக்கலாமென்பர் சிலர்; பாகு—குடம், பாகுடம், தொகுத்தல் விகாரம்: “ஒண்சங்கதை” போல. இனி, பாகுடம் என்றனது—“பூஷணம்” என்ற வடசொல்லின் விகாரமென்றுங்கொள்ளலாம்; அப்போது, நரிப்படைகளுக்குப் பாதகாணிக்கை கொண்டுபோவதுபோல என்பது பொருள்; பூஷணம் பாதகாணிக்கை; “பூஷணவ்ருஜிநபூஷணதலூதா” என்று தயாசதகத்தில் தூப்புல்பிள்ளை அருளிச்செய்தமைகாண்க. கௌத்துவம்—கௌலுஹ: குறிப்பிடம்—பாபங் களின்பலனை அநுபவிப்பதற்கென்று குறிக்கப்பட்ட இடம்; எனவே, யமலோகமாயிற்று. கடத்தல்—அங்குச்செல்லாதொழிதல். ... .. (8);

379 வாயொருபக்கம்வாங்கிவலிப்ப வார்ந்தநீர்க்குழிக்கண்கள்மீழற்ற *
தாயொருபக்கந்தந்தையொருபக்கந் தாரமுமொருபக்கமலற்ற *
தீயொருபக்கஞ்சேர்வதன்முன்னஞ் செங்கண்மாலொடுஞ்சிக்கனச்சற்றமாய் *
ஒருபக்கம்நிற்கவல்லாருக்கு அரவதண்டத்திலுய்யலுமாமே. (9)

வாய் ஒரு பக்கம்	வாயானது (வாயுவிலுலே) ஒருக்	ஒரு பக்கம் தீ	மற்றொரு பக்கத்திலே நெருப்பா
வாங்கிவலிப்ப	சுருத்து வலிக்கவும்	சேர்வதன் முன்னம்	னது (மார்வில் வந்து) சேருவ
வார்ந்த நீர் குழி	பெருகாரின்ற நீரையுடையதும்	செய்கண்	தற்கு முன்னே
கண்கள் மீழற்ற	உள்ளே இடிய இழிந்தது	மாலொடும்	புண்டரீகாக்ஷண எம்பெருமானே
	மாண கண்ணானது அலமரது		
	நிற்கவும்,	சிக்கன சுற்றம் ஆய்	நிருபாதிசு பந்துவாகக் கொண்டு
ஒரு பக்கம் தாய்	ஒரு பக்கத்தில் தாயாரும் மற்றொரு	ஒரு பக்கம் நிற்க	அவனொருவ னிடத்திலேயே பக்ஷ
ஒரு பக்கம் தந்தை	பக்கத்தில் தகப்பனாரும் இன்	வல்லாருக்கு	பாதமாய் நிலைத்து நிற்கவல்ல
ஒரு பக்கம் தாரமும்	னொரு பக்கத்தில் மனைவியும்		வாகனாக்கு
	(இருந்து கொண்டு)	அரவ தண்டத்தில்	யமதண்டனையில் நின்றும் தப்பிப்
அலற்ற	கதறி அழவும்,	உய்யலும் ஆம்	பிழைக்கப் பெறலாம்.

***—மரணஸமயத்தில் வாயுவிகாரத்தாலே வாய் ஒருக்கடுத்து வலிக்கும்; நெடுநா ளாக ஆஹாரமற்றுக்கிடப்பதனால் உள்ளிழிந்துள்ள கண்கள் மருளாமருளாவிழிக்கும்; இவ்வி காரங்களைக்கண்டு தாயர், தந்தையர், மனைவியர் முதலானார் மூலைக்கொருவராக உட்கார்ந்து கொண்டு கண்ணீர்விட்டுக்கதறி அழுவார்கள்; இப்படிப்பட்ட ஸங்கிவசத்தில், உயிர்போயிற் றென்று சிலர் வந்து மார்பில் நெருப்பைக்கொட்டுவார்கள்; ஆனபின்பு, சரீரம் வலிவுற்றிருக் குங்காலங்களைப் பாழேகுழித்தவர்கள் சரமஸமயத்திற்படும்பாடு இதுவாகையால், அப் போது பகவந்தாமஸங்கீர்த்தத்துக்கு அவகாசம்பெறாமல் யமகிங்கார்களின் நலிவுக்கு ஆளா கவேண்டிவரும்; ஆதலால் சரீரம் கட்டுக்குலைவதற்கு முன்னமே எம்பெருமான்நன்னையே ஸர்வவித பந்துமாகப் பற்றப்பெற்றால் யமதண்டனைக்குத் தப்பிப்பிழைக்கலாமென்றவாறு.

தாரம்—தாரா என்ற வடசொல் மிகாரம். “சிக்கன நிற்கவல்லாருக்கு” என்று இனையப்பினுமாம்; ஐய்யாழ்வரைய யுகூராயிருப்பவர்கட்கு என்று பொருளாம். (9)

380 செத்துப்போவதோர்போதுநினைந்து செய்யுஞ்செய்கைகள்தேவபிரான்மேல் *
பத்தராயிறந்தார்பெறும்பேற்றைப் பாழித்தோள்விட்டுசித்தன்புத்தூர்க்கோன் *
சித்தம்நன்கொருங்கித்திருமாலேச் செய்தமாலையிவைபத்தும்வல்லார் *
சித்தம்நன்கொருங்கித்திருமால்மேல் சென்றசித்தபெறுவார்தாமே. (10)

செத்துப்போவது	{ இறந்துபோகும் காலத்திலே	சித்தம்	(தமமுடைய) நெஞ்சை
ஒர்போது	{	திருமாலே	திருமால் திறத்திலே
செய்யும்	{ (யமபடாகளால்) செய்யப்படுகிற	நன்கு	நன்றாக
செய்கைகள்	{ (கருஞ்) செய்யக்கூற	ஒருங்கி	ஒருப்படுத்தி
நினைந்து	{ நினைந்து	செய்த	அருளிச்செய்த
தேவபிரான்மேல்	{ தேவபிரான் பக்கவில்	மலை	சொல்மாலையாகிய
பச்சு ஆய்	{ அன்பு பூண்டலு களாய் இருந்து	இவை பத்தும்	இப்பத்துப் பாட்டுக்களையும்
இறந்தார்	{ (யின்பு) இறந்தவர்களை	வல்லார்	ஒதவல்லவர்கள்
பெறும்பேற்றை	{ அடையக்கூடிய பலன்களைக்	சித்தம் நன்கு	{ (ஆழ்வார்க்குப் போல) நெஞ்சு
	{ குறித்து,		{ ஒருபடிப்பட்ட பெற்று
பாழித்தோள்	{ (எம்மாரத்தை வென்ற) மிடுக்கை	திருமால்மேல்	திருமால் பக்கவிலே
	{ யுடைய தோள்களையடையவரும்	சென்ற	குழிகொண்ட
புத்தூர்	{ வில்லிபுத்தூருக்கு	சிந்தை	மனத்தை
கோன்	{ தலைமருமான	பெறுவர்	உடையராவர்
விட்டுசித்தன்	{ பெரியாழ்வார்		

* * *—‘மரணகாலத்தில் யமபடர்கள் பொறுக்கவொண்ணாதபடி நலிவர்களே!’ என்று நினைத்துத் தீவழியிற் செல்லாமல் எம்பெருமான் பக்கலில் அன்புபூண்டிருந்து, பின்பு இறப்பவர்கள் பெறும்பேற்றைக் குறித்துப் பெரியாழ்வாராருளிச்செய்த இப்பாசுரங்களை ஓதவல்லவர்கள், எம்பெருமானிடத்துக் குடிக்கொண்ட நெஞ்சையுடையராகப் பெறுவர்களென்று பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டியவாறு.

அடிவரவு:—ஆசை சி சோர்வு மேல் மடி அங்கம் தென்னவன் கூடி வாய் செத்து காசு.

நான்காம்பத்து—ஆருந்திருமொழி, காசங் கறையுடை.

அவதாரிகை:—விஷயாந்தரங்களிற் பற்றற்று எம்பெருமான் திருநாமங்களை இனிமையாகப் பேசவல்லா ரல்லாதாரையும் ஒரு வழியால் அவனது திருநாமத்திலே அந்வயிப்பித்து உய்வு பெறுவிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளமபற்றி, ஒரு பயனுக்கு முறுப்பாகாதபடி கூடாதேவதைகளின் பெயர்களைத் தந்தம் பிள்ளைகளுக்கு இடுமவர்களை விளித்து, ‘எம்பெருமானது திருநாமத்தை நீங்கள் பெற்ற பிள்ளைகளுக்கு இட்டு வாயார வாழ்த்தினீர்களாகில் அப்பிள்ளைகளினுடைய தாய்மார் நற்கதிபெற்று உயர்ந்து போவார்’ என்று ஆழ்வார் உபதேசித்தருளுகிறார் இத்திருமொழியில். .... (*)

381 காசங்கறையுடைக்கூறாக்கும் அங்கோர்சற்றைக்கு
மாசையினால் * அங்கவத்தப்பேரிடும்ஆதார்தான் *
கேசவன்பேரிட்டு நீங்கள்தேனித்திருமினோ *
நாயகன்நாரணன் தமமன்னைநாகம்புகார்.

(1)

காசுக்கும் கறை உடை கூறாக்கும் ஓர் கற்றைக்கும் ஆசையினால்	ஒரு காசுக்காகவும் (தலைப்புக்களில் நல்ல) கறைகளுடைய வந்திரத் துக்காகவும் ஒரு கட்டுக் கற்றைக்காகவும் (உண்டான) ஆசையாலே	கேசவன் நாயகன் நாரணன் பேர் இட்டு	கேசவனென்னுந் திருநாமத்தை யுடையவனும் ஸர்வ சேஷியுமான நாராயணனுடைய திருநாமங்களை (உங்கள் பிள்ளைகளுக்கு) இட்டு
அவதந்தம் பேர் இடும் ஆதார்தான்	மிகவும் சீபதான கூடாதேவதைகளின் பெயர்களை (உங்கள் பிள்ளைகளுக்கு) இடுகிற அறிவு கெட்டவர்களே!	தேனித்தது இரும்பின் மகிழ்ச்சிக்கொண்டிருந்ங்கள்; (அப்படி நாமகரணஞ் செய்தால்) சம்மன்னை நாகம் (அப்பிள்ளைகளுடைய) தாய்மார்புகார்	தூர்க்கதியை அடையமாட்டார்கள்.

* * *—உலகத்திற் பலர் தமமக்களுக்கு இந்திரன், சந்திரன், குபேரன் என்றவை போன்ற பெயர்களை இடுவது—ஸ்வயம் ப்ரியோஜநமாகவுமன்று, ஆழ்வுழிமகிழ்ச்சி பாயனைக் கருதியுமன்று; பின்னை ஏன் கொண்டென்னில்; அப்பெயர்களை இட்டால் நாலுகாசுகிடைக்கும், நல்ல ஆடை கிடைக்கும், ஒரு கட்டுக்கற்றை கிடைக்கும் என்றிப்புடைகளிலே உண்டான விருப்பத்தினாலாம். இவ்விருப்பங்கொண்டு அப்பெயர்களை இடுமவர்கள் இறையும் அறிவுள்ளவரல்லர்; அவர்கள் இடுமபெயர்களும் (ஸ்வரூபத்துக்குத்) தீங்கு விளைக்கத்தக்கவை; ஆதலால் அவற்றை ஒழித்து அப்பிள்ளைகளுக்கு எம்பெருமான் திருநாமங்களை இட்டால், மு. பெ—34

அவர்களைப்பெற்ற தாய் தந்தையர் நமன்றம் கையிலகப்பட்டு நலிவுபடாமல் உய்ந்து போவர் என்று உபதேசித் தருளியவாறு. இங்ஙனிடாதொழியில், அவர்கள் நரகம்புகுவ ரென்பது வெளிப்படை.

கூறைக்கும் என்றவிடத்துள்ள ஆறனுருபு, காசம் என்பதனோடுங் கூட்டியுரைக்கப் பட்டது. முதலடியிலும் இரண்டாமடியிலும் உள்ள 'அங்கு' என்பவை—அசைச்சொற்கள். கற்றை—கதிர்த்தொகுதி. அவத்தம்—சுவாழ்ஃ என்னும் வடசொல்விகாரம்; தீங்கு என்பது அதன் பொருள். அன்றி, சுவாழ்ஃ என்னும் வடசொல்லின் விகாரமாமென்பது சிறவா தென்க: “அவத்தங்கள் விளையும்” என்ற திருவாய்மொழியையுங் காண்க. ஆதிர்—குருடர்க் கும், அறிவில்லாதார்க்கும் பெயர்; தம்மன்னை—‘தமப்பன்’ என்பதுபோல ஒரு சொல்லாக வழங்கு மென்க. இங்கு அன்னையைக்கூறியது பிதாவுக்கும் உபலக்ஷணமென்க.

நான்காமடியை அடைவே அங்ஙயித்துப் பொருள்கொள்ளுதலும் ஒக்கும்; நாயக னுகிய நாராயணனுடைய பெயர்நூண்ட பிள்ளையின் தாய் நரகம்புகார் எனக் கருத்துக் காண்க. .... (1)

382 அங்கொருகூறை அரைக்குப்பதனசையால் *

மங்கியமானிடசாதிப் பேரிமோதர்காள் *

சேங்கணெமோல் சிரீதராவென்றழைத்தக்கால் *

நங்கைகாள்நாரணன் தம்மன்னைநரகம்புகாள்.

(2)

அங்கு ஒரு கூறை	} அந்த சீரிடத்தில் ஒருவஸ்தரத்தை (ப்'பெறு) அரையில் உடுக்க வேணுமென்னுமாயினால் செட்டுக் கிடக்கிற மறுவ்யஜாதியிற் பிறந்தவர்களுடைய பெயரை இடுகிற குருடர்களே! சொல்லிறை அறியவில்ல மதியினால் நிறைந்தவர்களே!	(சீங்கன் உங்கள் பிள்ளைய)	} புண்டரீகாக்ஷண ஸர்வேச்வரனே! மூரீ தரனே! என்று [இப்பெயரை கனை இட்டு] அழைத்தீர்களாகில் நாராயணநாமத்தைப் பூண்ட அப் பிள்ளையினுடைய தாயானவள்
அரைக்கு உடுப்ப		செம் கண் நெடு	
தன் ஆசையால்		மால் சிரீதரா என்று	
மங்கிய மானிடசாதி		அழைத்தக்கால்	
பேர் இடுங் ஆதர்		நாரணன் தம்மன்னை	

நங்கைகாள்

நரகம் புகாள்—.

*** —அஸ்தகல்பமாய்க்கிடக்கிற மறுவ்யஜாதியின் பெயரைச் சில அறிவு கேடர் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கிடுவதற்குக் காரணம் யாதெனில்? ‘இப்பெயரை இட்டால் சில ததிகர் கள் இதற்கு உகந்து, அரையிலுடுக்க ஆடை கொடுப்பர்சன்’ என்ற நிரூபமேயாம்; நல்ல அர்த்தத்தைத் தாமாக அறியமாட்டாதொழியினும், பிறர் சொல்லில் கேட்டுணரத்தக்க புத்தியினால் நிறைந்தவர்களே! உங்கள் பிள்ளைகளுக்கு எம்பெருமான் திருநாமத்தை மிட்டழைத்தால் அப்பிள்ளைகளின் தாய்தந்தையர் நரகம் புகாதொழிவர் என்கிறார்.

“விரதங்கெட்டும் சுகமபெறுவிலலை” என்ற உலகநீதிப்படி—மேலுத்தரீயத்துக்காக மற்ருருவனைத் தேடியோடவேண்டிய அருமையுண்டென்பார், “ஒரு கூறை அறைக் குடுப்பதனசையால்” என்றார். அங்கு என்பதை அசைச்சொல்லாகவுங் கொள்ளலாம். அரைக்கு—அரையில்; உருபுமயக்கம். மங்குதல்—கெட்டுப்போதல். “மானிடசாதியின் பேரிடம்” என்றும் பாடமுண்டு. .... (2)

383 உச்சியிலெண்ணையுஞ் சுட்டியும்வளையுமுசந்து *

எச்சம்பொலந்தீர்காள் என்செய்வான்பிறர்பேரிட்டர் *

பிச்சைபுக்காகிலும் எம்பிரான்திருநாமமேநச்சுமின் *

நாரணன் தம்மன்னைநரகம்புகாள்.

(3)

எச்சம் பொலிந் தீர்காள்	ஸந்தாந்தினால் விளங்குமவர்களே !	பிச்சை புக்கு ஆகிலும்	பிச்சையெடுத்து ஜீவிதமாகிலும்
உச்சியில் எண்ணெ யும் சுட்டியும் வரையும் உகந்து	உச்சியில் (தடவத்தக்க) எண்ணெ யையும் (நெற்றியில் தொங்கும் படி கட்டத்தக்க) சுட்டியையும் (கையில் அணியத்தக்க) வரையைய யும் விரும்பி	எம்பிரான் திரு நாமமே நச்சமின்	எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தை யே விரும்பிதிருக்கள்;
என் செய்வான்	ஏதுக்காக		
பிறர் பேர் இட்டார்	{ [எம்பெருமானை யொழிந்த] மற்ற வர்களுடைய பெயர்களை [உங் கள் பிள்ளைகளுக்கு] இட்டார்கள்? }	[அப்படி இட்டால்]	

நாரணன் *** இப்பாதி பூர்வம்—.

* * *—ஸந்ததி பெற்றவர்கள் அந்தப் பிரஜைகளுக்கு உடம்பிலுணியத்தக்க சில ஆபரணம் முதலியவற்றைப் பெறுவிக்கவேனுமென விரும்பி, அதற்குறுப்பாகப் பிறர் பெயரை இடுவார்கள்; அதனால் ஒரு பயனும் பெறமுடியாது; மேலும் பின்பு நரகாநுபவமாகிற அநர்த்தமும் விளையும். எம்பெருமானது திருநாமத்தை உங்கள் பிரஜைகளுக்கு இட்டால், அதனால் ஒருவகை ஐச்வரியமும் கிடைக்கமாட்டாதென்று உங்களுக்குக் கருத்தாகில் ஆபிரக; பிச்சையெடுத்துப் பிழைத்தாகிலும் பகவந்நாமத்தைப் பேணினால் பாலோக வாழ்ச்சிக்குப் பாங்காயிடுமென்று உபதேசித்தவாறு.

ஒரு அந்தணன் தன் மகனுக்கு நாமகரண காலத்தில், ‘ஐச்வரியம் தாவல்லாநெருவ னுடைய பெயரை இப்பிள்ளைக்கு இடவேணும்’ என்றெண்ணிக் ‘குபேரன் பெயரை இடு’ என்றவளவிலே, ‘ஐளிபிளி என்று பேரிட்டழைத்து ஜீவிப்பதிற் காட்டிலும், நாராயணன் என்ற திருநாமத்தைச் சாத்திப் பிச்சை புக்காகிலும் ஜீவிக்கவமையும்’ என்றார் ஒரு ஆஸ்திகர் என்பதொரு கதை இங்கு அறியத்தக்கது. (ஐளிபிளி—குபேரன் பெயர்; லெனடுவியு: என்பது வடமொழிப் பெயர்.) .... (3)

384 மானிடசாதியில்தோன்றிற்றோர் மானிடசாதியை *
மானிடசாதியின்பேரிட்டால் மறுமைக்கிலலை *
வானுடைமாதவா கோவந்தாவென்றழைத்தக்கால் *
நானுடைநாரணன் தம்மன்னைநரகம்புகாள்.

(4)

மானிட சாதியில் தோன்றிற்று ஓர் மானிட சாதியை	மதுஷ்யஜாதியில் உண்டான ஒரு மதுஷ்ய ஜன்தனவை	வான் உடைமாதவா கோவந்தா என்று அழைத்தக்கால்	{ பரமபத்தை [விபுதியாக] உடைய சூரிய:பதியே! கோவிந்தனே! என்று [எம்பெருமான் திருநாமத் தையிட்டு] அழைத்தால், { எனக்கு காதலான நாராயணனுடை ய திருநாமத்தைப்பூண்ட அப் பிள்ளையினுடைய
மானிட சாதியின் பேர் இட்டால்	{ [கர்ம பலன் களை அதுபவிக்கப் பிறந்த] மதுஷ்ய சாதியர்க்கு உரிய பெயரை இட்டழைத்தால்	நானுடை நாரணன்	
மதுமைக்கு இல்லை	{ [அதருட்டபலம் [மோகம்] பெறு கைக்கு யாதொருவழியு மில்லை யாம்;		

தம்மன்னை நரகம்புகாள்—.

* * *—ஜீவாத்துமா, கரும்ங்களுக்கினங்கத் தேவயோரி முதலிய பல யோநிகள் தோறும் பிறக்கக்கடவனாகையாலே புண்ணிய பாபங்க ளிரண்டையும் அதுபவித்தற்கும் ஸம்பாதிப்பதற்கும் உறுப்பாகவன்றோ மதுஷ்ய யோசியிற் பிறப்பது; இப்படிக்கரும்புக்கு வசப்பட்டு மதுஷ்ய ஜாதியிற் பிறக்கும் பிராணியை, ஐஹிகமானதொரு பயனைவிரும்பிக், கப்பவச்சயமான மதுஷ்ய ஜாதியில் ஒன்றின் பெயரை யிட்டழைத்தால், இஹலோகத்திற் சில ஈழமுதர பலன்கள் கிடைக்கிலும் பாலோகப்பேற்றுக்கு யாதொரு வழியில்லையாம்;

இங்ஙனன்றி, எம்பெருமான் திருநாமத்தைச் சாத்தி யழைத்தால் அப்பேறு பெறக்குறை யில்லை யென்றவாறு. மறுமை—ஆமுஷ்மிகம்; (இம்மை—ஐஹிகம்,) என்னுடை என்ன வேண்டுமிடத்து, “நானுடை” என்றது, “மானிட சாதியில்” என்றெடுத்த முறைக்குச் சேரவேண்டுகையால்; எனவே, எதுகை நோக்கிய தென்றபடி: திருமங்கையாழ்வாரும் பெரிய திருமொழியில் “ஊனுடைச்சுவர் வைத்து” என்ற பாட்டின் ஈற்றடியில், எதுகைக்குச் சேர, “நானுடைத் தவத்தால்” என்றருளிச் செய்துள்ளமை காண்க. .... (4)

385 மலமுடையுத்தையில் தோன்றிற்றோர் மலவூத்தையை *
மலமுடையுத்தையின்பேரிட்டால் மறுமைக்கில்லை *
குலமுடைக்கோவிந்தா கோவிந்தாவென்றழைத்தக்கால் *
நலமுடைநாரணன் தம்மன்னைநரகம்புகார்.

(5)

மலம் உடை ஊத் தையில் தோன் றிந்து ஓர்	{	மலத்தையுடையதும் ஹேயமு மான சரீரத்தில் நின்றுத் தோன் றினதொரு	{	மறுமைக்கு இல்லை அத்தருஷ்ட பலத்துக்கு ஒரு வழியு மில்லையாம்	
மலம் ஊத்தையை		[தானும் அப்படியே] மலமுடைய தும் ஹேயமுமான சரீரத்தோ டே கூடியிருக்கிற ஜந்துவை		குலம் உடை கோ விந்தா கோவிந்தா என்று அழைத்தக் கால்	நற்குலத்திறிற்ந்த கோவிந்தனே! கோவிந்தனே! என்று [பகவர் நாமதலையிட்டு] அழைத்தால்,
மலம் உடை ஊத் தையின் பேர் இட்டால்	{	[கீழ்ச்சொன்னபடியே] மலத்தை யுடையதும் ஹேயமுமான சரீ ரத்தையுடைய மற்ருரு ஜந்து வினுடைய பெயரை இட்டு அழைத்தால், [அதனால் இம்மையிலே சில அப்பலன் கிடைத்தாலும்,]	{	நலம் உடை நாரணன்	[தன திருநாமத்தைச் சொன்னவா களை வாழ்விக்கையாகிற] நன்மை யையுடைய எம்பெருமானுடைய திருநாமப்பூண்ட அப்பினையி னுடைய
					தம்மன்னை நரகம் புகார்—.

* * *—“திண்டாவழும்புஞ் செந்நீருஞ் சேபுநரம்புஞ் செறிதசையும், வேண்டா நாற்றம் மிகுமுடல்” என்றபடி மாம்ஸரக்தம் முதலிய மலங்களோடு கூடிஹேயமாயிருக்கிற மாதாபித்ரு சரீரத்தினின்று தோன்றினதாயும், ‘காரண வஸ்துவக்கிணங்கவே கார்யவஸ்து பிறக்கும்’ என்ற நீதியின்படி, மாதாபிதாக்களுடைய சுகல் சோணிதங்களாலே பரிணத மாகையாலே தத்ஸ்வரூபமாகவே யிருக்கிற சரீரத்தோடே கூடினதாயு இருக்கிற ஜந்துவைக், கீழ்ச்சொன்னபடியே மிகவும் ஹேயமாயிருந்துள்ள சரீரத்தைப் பூண்டுகொண்டிருக்கிற ஒரு கர்மவச்சு ஜந்துவின் பெயரையிட்டழைத்தால், இம்மையிற் சிலபயன் பெற்றும் ஆமுஷ்மிகத் தில் ஒருபயனும் பெறமுடியாது என்பது முன்னடிகளின் கருத்து. மூன்றாமடியில், குலம்— இடைக்குலம். .... (5)

386 நாடுநகருறிய மானிடப்பேரிட்டு *
கூடியமுங்கிக் குழியில்விழ்ந்துவழக்காதே *
சாடிறப்பாய்ந்ததலைவா தாமோதராவென்று
நாடுமின் * நாரணன் தம்மன்னைநரகம்புகார்.

(6)

நாடும் நகரும் அறிய	{	குக்ராமங்களிலுள்ள நாமாந்ய ஜ்ஞா னிகளும் நகரவாஸிகளான விசே ஷஜ்ஞானிகளும் [இவன் உயாந தவன்] என்று அறியும்படி.—	{	வழுக்காதே தவறிட்டோகாமல் சாடு இற பாய்ந்த தலைவா	சுகடாஸுரன் முறியும்படி உதைத் தருளின பெரியோனே! [எவ னும்
மானிடப் பேர் இட்டு கூடி அழுக்கி குழி யில் விழ்ந்து		[கூடாத்ர] மஹாஷ்டயர்கள் பெயரை யிட்டு அவர்களோடு கூடி ஒளிமழுங்கி [அவர்கள் விழுந்த] குழியிலே விழுந்து		தாமோதரா என்று நாடுமின்	‘தாமோதரனே!’ என்றும் வாழ்த்திக்கொண்டு திரியுங்கள்; [இங்ஙனையாகில்,]

நாரணன் தம்மன்னை நரகம் புகார்—.

* * *—“நாடு நகருமறிய” என்கிறவிது ஈற்றடியில், “நாடும்ன்” என்ற வினைமுற்றோடு இணையும். அழுங்கி—ஆத்துமாயுக்கு இயற்கையாயுள்ள ஸ்வரூப ப்ரகாசம மழுங்கி என்றபடி.

இப்பாட்டின் பெரிய ஜீயருரை அச்சப்பிரதிகள் பலவற்றிலும், “அவர்களோடே கூடி அவர்கள் பக்கலிலே கால்தாழ்ந்து அவர்கள் விழுந்த குழியிலே விழுந்து தவற வர்த்தியாதே” என்று காணப்படுதலால், அழுங்கி என்பதற்கு, (அவர்கள் பக்கலிலே) கால்தாழ்ந்து என்பது பொருளாமென்று சிலர் மயங்குவர்; அதற்கு அது பொருளல்ல; அவ்வச்சப்பிரதிகளில், “கால்தாழ்ந்து” என்றதற்குப்பின் “ஒளிமழுங்கி” என்கிற வாக்கியம் விடுபட்டதென்றுணர்க. பிராசீநதாளகோசங்களில் அதனைக்காண்க. “அவர்கள் பக்கலிலே கால்தாழ்ந்து” என்கிறவிது, “அவர்களோடே கூடி” என்கிற ஸ்வவாக்யத்திற்கே விவரணமாய்க்கிடக்கிறது; குழி—நாகக்குழி. 6

387 மண்ணிற்பிறந்துமண்ணாகும் மானிடப்பேரிட்டு * அங்

கெண்ணமொன்றின்றியிருக்கும் ஏழைமனிசர்களாள் *

கண்ணுக்கினிய சருமுகில்வண்ணன்நாமமே

நண்ணுமின் * நாரணன் தம்மனைநரகம்புகாள்.

(7)

மண்ணில் பிறந்து மண் ஆகும் மானி டப் பேர் இட்டு	{ மண்ணில் நின்றுமுண்டாய் பின்பு மண்ணாய்விடுகிற அலப மறுஷ் யர்களுடைய பெயரை (த தங்கர பிள்ளைகளுக்கு) இட்டே	{ கண்ணுக்கு இனிய கருமுகில் வண் ன்	{ கண்ணுக்கு காணக்கூடு போக்யகு டியும காணமேகம்போன, உத்த வையுடையனையுமுள்ள எப்பெரு மாதலைய
அங்கு எண்ணம் ஒன்று இன்றி ருக்கும் ஏழை மனிசர்களாள்			

ஆழ்ந்த மிக பலத்தில் ஒரு விசார
முமற்றிருக்கிற அநிவறற
மனஷ்யங்களே!

நாமமே நண்ணுமின் திருநாமத்தையே விடப்பிடுங்கல்;
நாரணன் தம்மனை நரகம் புகாள்—

* * *—“மண்ணாய் நிரொரிகால் மஞ்சலாவு மாகாசமுமாம புண்ணுராக்கல்” “மஞ்ச சேர்வானெரி நீர் சிலங் காலிவை மயங்கி நின்ற அஞ்ச சேராக்கல்” என்பபடி—தேஹத் திற்குப் பஞ்சபூதங்களும் உபாதாநமாகிலும் அவற்றுள் பாதித்திவபாகமே [—அதாவது மண் பாகம்] அதிகமாயிருப்பது பற்றி, அம்மண்ணில் நின்று, தேஹத்துக்கு உற்பத்தி யென்பார், “மண்ணிற்பிறந்து” என்றார்.

தேஹம உருக்குலைந்தால், காரியத்திற்குக் காரணத்திலே லயமாகக்கடவது என்ற முறைமையின்படி—மறுபடியும் மண்ணாயப்போகக் கடவதானமைபற்றி, “மண்ணாகும்” என்றார். அங்கு—பரமபதத்திலே என்றபடி. ... (7)

388 நம்பிபிம்பியென்று நாட்டுமானிடப்பேரிட்டால் *

நம்பும்பிம்புமெல்லாம் நாலுநாளிலுழங்கிப்போம் *

செம்பெருந்தாமரைக்கண்ணன் பேரிட்டழைத்தக்கால்

நம்பிகளாநாரணன் தம்மனைநரகம்புகாள்.

(8)

நம்பி பிம்பி எனது காநி மானிடப் பேர் இட்டால்	{ நம்பி என்றும் பிம்பி என்றும் கூடா தர மறுஷ்யங்களுடைய பெயரை (உங்கர பிள்ளைகளுக்கு கீங்கள்) இட்டால்	{ நம்பும் பிம்பும் எல்லாம்	{ “நம்பி” பிம்பி” என்னும் பெயர்க களுக்கு அடியான முத்தன்மை யெல்லாம்

நாலுநாலில் அழுங் சிப் போம்	நாலு நாலுக்குள் அழிந்தபோம்;	அழைத்தக்கால்	அழைத்தால்
செம் பெரு தாமரை கண்ணன் போர்	சிவந்தும் பெருத்துயிருக்கிற தாம ரைப் பூப்போன்ற திருக்கண்களை	நம்பினான்	(அறிவினில்) குறைவற்றவர்களை!
இட்டு	புடைய எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தை இட்டு		நாரணன் தம்மனை நரகம் புகான்—.

* * *—நம்பி என்னுஞ்சொல், ‘குறைவற்றவன்’ என்னும் பொருளையுடையதாதல் பற்றி, ‘இப்பெயரை நமது பிள்ளைக்கு இட்டால் ஒரு குறையுமின்றிப் பூர்ணனாயிருப்பன்’ என நினைத்து அப்பெயரை இடுகிறவர்களைக் குறித்து ஏசுகிறார் இப்பாட்டில்.

பிம்பி என்பதற்கு (இங்கு) ஒரு பொருளுமில்லை. இச்சொல் எப்படி பொருள்பற்றினோ, அப்படியேதான் நீங்கள் விரும்பியிருக்கிற நம்பி என்கிற சொல்லும் பொருள்பற்றது என்று கேட்கக்கூடிய படியாய், நமசிக்கு எதிர்த்தட்டாக ஒரு பிம்பியை அருளிச் செய்கிறோன்க. இங்ஙனே வெறுப்புத்தோற்றச் சொல்லுமிடங்களிலெங்கும், கூட மற்றொருசொல் பொருளின்றி வழங்கப்படுவது உலக இயற்கை; (உதாரணப்;) ஒருவன் ‘உப்பு உளதோ?’ என்று ஒருவனைக் கேட்டால், அதற்கு அவன் வெறுப்புக்கொண்ட காலத்தில் “உப்பு மில்லை, பப்பு மில்லை” என்று கூறுவான்; அது போலவே, இங்கும் நம்பி என்னும் பெயரில் வெறுப்புக்கொண்ட ஆழ்வார், பிம்பி என்ற மற்றொரு பொருளில்லாப் பெயரைக்கூட வினைதவறக் கூறுகின்றார்.

நெடுங்காலங் குறைவற்று வாழவேணுமென்னும் விருப்பத்தினால், நம்பி, பிம்பி, என்றும்போலச் சிலநாட்டு மானிடப் பெயர்களைத் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு இட்டால், இதனால் அவர்கள் நங்கள் வாழ்நாளுள்ளவளவுங் குறைவொன்று மின்றியிருப்பார்கள் என்கிற எண்ணம் தமது மூடகதனத்தினுண்டாவதேயாம்: “வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்தே நிற்பரென்பதில்லை” என்று ஆழ்வாரருளிச் செயலின்படியே அந்த வாழ்ச்சி நாலுநாலில் கெட்டுப்போய் என்கிறார்.

“நம்பும் பிம்புமெல்லாம்” என்றது—நம்பி, பிம்பி என்ற பெயர்களின் பகுதியை யெடுத்துக்காட்டியபடி. ... .. (8)

389 ஊத்தைக்குழியில் அமுதம்பாய்வதுபோல் * உங்கள்
மூத்திரப்பிள்ளையை என்முகில்வண்ணன்பேரிட்டு *
கோத்துக்குழைத்துக் குணலமாடித்திரிமினோ *
நாத்தகுநாரணன் தம்மனைநரகம்புகான்.

(9)

ஊத்தைக் குழியில் அமுதம் பாய்வது போல்	அசந்தமானதொரு குழியிலே அம்முதம் பாய்வதொழுவோலே	கோத்து குழைத்து (அவ்வெம்பெருமானோடு) கூடக் கலந்து (அதனுண்டாகும் ஆனந்தத்துக்குப் போக்குண்டாக) குணலம் ஆடி குணலைக்கடத்தாடிக்கொண்டு சிரிப்பின் சிரிப்புகள்; (இப்படியாகில்), நாலினால் துதிக்கத்தக்க நாராயண நாதகு நாரணன் னுடைய பெயரைப்பூண்ட அப் பின்பையினுடைய
உங்களை முதலில் பின்பு	உங்களுடைய அகங்களுள் பின்பு	
எனருகில் வண் கார்பேர் இட்டு	எனக்குத் தலைவனும் காளமேகம் போன்ற திருநிறத்தையுடையனு மான எம்பெருமானுடைய திரு நாமத்தை நாரகரணம்பண்ணி அகலால் அப்போதே நங்கள் எம்பெருமானுடைய புகழைமுகப்பெற்று	

தம்மனை நரகம் புகான்—.

* * * -பரமபாவநமாகிய எம்பெருமான் திருநாமத்தை பரமஜேயரான மானிட மக்களுக்கு இடுவது-அசுத்தமாகிய ஒரு எச்சிற்குழியில் அம்ருதத்தைப் பாய்ச்சுவதை ஒக்கு மென்க. ஊத்தைக்குழியில் அமுதம் பாய்ந்தால், அவ்வமுதந்தானும் அத்தோடொக்க அசுத்த மாய் அபோக்யமாயொழியும்; எம்பெருமானுடைய திருநாமமோவென்றால் அங்ஙனன்றியே தனக்கு ஒரு ஸ்பர்சதோஷமில்லாதபடி தான் புகுந்தவிடத்தையும் பரிசுத்தமாக்கி விலகண்ண தக்கது.

இப்படி தமது பிள்ளைகளுக்கு எம்பெருமான் திருநாமத்தை நாமகரணம் பண்ணும் போதே தாம் அவ்வெம்பெருமானுக்கு அந்தரங்கபூதர்களாக ஆவதனால், அவனோடு கூடித் தலைகீழாக ஆடுவதொருசூத்து. ஆந்தம் தலைமண்டைகொண்டால் போக்குவிடாசத் படி யாகுமென்பதைத் திருவாய்மொழியில் “மொய்ம்மாம் பூம்பொழிப்பொய்கை” என்று திருவாய்மொழியினால் அறிக. கோத்துக்குழைத்து—ஒரு பொருட்பன்மொழி; “கூடிக்கலந்து” என்பதுபோல. குழைத்து என்கிறவிது—‘குழைந்து’ என்ற தன்வினைப்பொருளில்வந்த பிறவினை. “நாத் தகும்” என்பதற்கு. ‘பிள்ளைக்குத் திருநாமத்தையிட்டு அததைப்பல காலுஞ் சொல்லுகையாகிறவிது) உங்கள் நாவுக்குச்சேரும’ என்று முறைப்பர். .... (9)

390 சீரணிமால் திருநாமமேயிடத்தேற்றிய *

வீரணியோல்புகழ் விட்டுசித்தனவிர்த்த *

ஓரணியொண்டமிழ் ஒன்பதோடொன்றும்வல்லவர் *

பேரணியைகுந்தத்து என்றும்பேணியிருப்பரே,

(10)

சீரணி மால் திரு நாமமே இடதேற் றிய	{ கல்யாண குணங்களை ஆபரணமாக வுடையனும் (அடியா பக்கல்) வ்யாமோஹமுடையனான எம் பெருமானுடைய திருநாமத்தை யே (தம் தம் பிள்ளைகளுக்கு) இடும்படி உபதேசித்தருளின வரும்	விரித்த ஓர் அணி ஒண் தமிழ் ஒன்பதோடு ஒன்றும் வல்லவர்	{ விரிவாக அருளிச்செய்தவையும் (சுற்பார்க்கு) ஒப்பற்ற ஆபரணம் பேரணியையும் அழகிய தமிழ் பாஷையுமாயிருந்திள்ள இப் பத்துப்பாட்டுகளையும் ஒதவல்ல வர்கள்
வீரம அணி தொல் புகழ் விட்டு கிததன்	{ (இந்திரியங்களை வெல்லுகையாகிற) வீரப்பாட்டை ஆபரணமாக வுடையவரும் சாசுவதமான கீர்த தியை யுடையவருமான பெரி யாழ்வார்	போ அணி வைகுந்தத்து என்றும் பேணி இருப்பா	{ பெரியதும் அழகியதுமான ஸ்ரீ வைகுண்டத்தின் (எந்நாளும் எம்பெருமானுக்கு) மல்களாசானைப் பண்ணிக்கொ ண்டு வாழப்பெறுவார்.

* * * -எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களையே தந்தமபிள்ளைகளுக்கு நாமகரணம் பண்ணும்படி நாட்டாரைநோக்கி உபதேசித்துப் பெரியாழ்வாரருளிச் செய்த இப்பத்தப் பாட்டையும் ஒதவல்லவர்கள் பரமபதத்தில் எம்பெருமானுக்குப் பல்லாண்டுபாடப்பெறுவார் என்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகின்றார். மால்--பெரியோனு மாம. தேற்றுதல் — அறிவித்தல், தெளிவித்தல் வீரம்+அணி=வீரணி; தொகுத்தல் விகாரம். .... (10)

அடிவரவு:—காசும் அங்கொரு உச்சிமானிட மல நாடு மண் நம்பி ஊத்தை சீரணி தங்கை.

தான்காம்பத்து—எழுந்திருமொழி, தங்கையை மூக்கும்.

391 தங்கையைமூக்குந்தமையனைத்தலையுந் தடிந்தவெந்தாசரதிபோய் *
எங்குந்தன்புகழாவிருந்தரசாண்ட எம்பருடோத்தமனிருக்கை *
கங்கைகங்கையென்றவாசகத்தாலே கடுவினைகளைத் திட்கிற்கும் *
கங்கையின்கரைமேற்கைதொழநின்ற கண்டமென்னுங்கடிநகரே. (1)

கங்கை கங்கை	{ 'கங்கை, கங்கை' என்ற சுபத்தி	தமையனை தலையும்	(அவளுடைய) தமையனான ராவண
என்றவாசகத்	தைச் சொல்லுவதற்குல்	தடிந்த	னுடைய தலையையும்
தாலே			அறுத்தொழித்தவனும்
கடுவிறை கண்டதிட	கடிமானார் பாபங்களை ஒழிக்க	போய் எங்கும் தன்	{ (அயோத்திமாநகர்க்கு) எழுந்தருளி
கிரகும் கங்கையின்	வல்ல கங்காநதியினுடைய கரை	புகழா இருந்து	நாடடங்கலும் தன்னுடைய
கரைமேல்	பிலே	அரச ஆண்ட	கிரகியேயாபாடி பதினேராய்
கை தொழி நின்ற	(பக்தர்கள்) கைகப்பித் தொழும்		ரம மைவத்தாரம் எழுந்தருளி
	படியாக கின்ற		யிருந்து ராஜ்யபரிடாராகச் செய்
கண்டம் என்றும்	{ 'கண்டம்' என்றும் பெயரை	எம் தாசரதி எம்	{ எமக்குத் தலைவனுமான இராட்சியர்
கடி நகர்	யுடைய சிறந்த நகரமானது	புருடோத்தமன்	னைய எமது புருஷோத்தமப
	(எதுவுன்னில;—)	இருக்கை	பெருமானுடைய வாணத்தான
தங்கையை மூக்கும்	{ (இராவணனுடைய) தங்கையாகிய		மார்.
	சூரபாணிகையினுடைய மூக்கை		
	யும்		

அவதாரிகை: -- கீழ்த்திருமொழியில் சேதநர் திருந்துகைக்கு உறுப்பான ஹிதத்தை உபதேசித்தபின்பு, மறுபடியும் எம்பெருமான் உகந்தருளின திருப்பதிகளில் எழுந்தருளி நிற்கிற நிலையை அநுபவிக்கவேணுமென்னு மானை கிளர்ந்து, கங்கைக்கரையிலுள்ள திருக்கண்டங்கடி நகரிலே பல அவதாரகுண சேஷத்தங்கனெல்லாம் நன்கு விளங்குமபடி எழுந்தருளி நிற்கிற புருஷோத்தமனை அநுபவியா நின்றனுகொண்டு, அவ்வெம்பெருமானிற்காட்டில் அவன் எழுந்தருளியிருக்கிற தேசமே ப்ராப்யத்தில் சரமாவதியாகையாலே, அத்தேசத்தினுடைய வைபவத்தையும் பலபடியாகப்பேசின அநுபவிக்கிறார், இத்திருமொழியில். .... (*)

* * * — கங்கைமூக்கைத் தடித்த விவரமும், அதன்மேல் தோன்றும் ஆசேஷத்திற்குப் பரிஹாரமும், கீழ்—என்னாகத் தேவியில் எட்டாம்பாட்டினுணரயிற் கூறப்பட்டது. தாசரதி—வடமொழித் தத்திதாந்தநாமம். [எங்குந்தன்புகழா இத்யாதி.] “நாரொராஜொ ராஜஜதி ப்ராஜாநாஜவஹு கயா: : ராஜஜதி ஜமபவதித் ராஜொராஜஜம் ப்ராஜாவதி” என்ற ச்லோகம் இங்கு நினைக்கத்தக்கது. புருடோத்தமன்—திருக்கண்டங்கடி நகரில் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானுடைய திருநாமம். இருக்கை—தொழிலாகு பெயர்.

பின்னடிகளின் கருத்து;—ஏதேனுமொரு சூளத்தில் நீராடுமவர்கள் அந்த நீரைக் கங்கையாக நினைத்து, ‘கங்கை, கங்கை’ என்று உச்சரித்தால் உடனே அவர்களுடைய பெருப்பெருத்த பாபங்களையெல்லா மொழிக்கும்படியான பெருமை பொருந்திய கங்கையின் கரையிலுள்ள கண்டமென்ற நகரவிசேஷ மென்பதாம்.

திருக்கண்டங்கடிநகர்—வடநாட்டுத் திருப்பதிகள் பலிரண்டினுள் ஒன்று; கண்டம் என்னுமில்வளவே இத்திருப்பதியின் பெயர்; கடி என்னுஞ்சொல் இங்குச் சிறப்புப் பெருளது. “மத்தார் கடல் கடைந்து வாறோர்க்கமுதளித்த, அத்தா வெனக்குன்னடிப் போதில்—புத்தமுதைக், கங்கைக் கரைசேருங் கண்டத்தாய் புண்டரிக, மங்கைக் காசே வழங்கு” என்ற ஜயங்கார் பாடலில் “கண்டத்தாய்” என்ற விளிநோக்கத்தக்கது. ... (1)

392 சலம்பொதியுடம்பில் தழலுமிழ்பேழ்வாய்ச் சந்திரன் வெங்கதிரஞ்ச *

மலர்ந்தெழுந்தணவுமணிவண்ணவருவின் மால்புருடோத்தமன்வாழ்வ *

நலந்திகழ்சடையான்முடிக்கொன்றைமலரும் நாரணன்பாதத்துழாயும் *

கலந்திழிபுனலாற்புகாபடுகங்கைக் கண்டமென்னுங்கடிகரே.

(2)

நலந்திகழ்சடையான்முடிக்கொன்றைமலரும்	(எம்பருமானுடைய ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தை வழித்தெய்வமையான நன்மை விளங்கா நிற்கிற ஜடையையுடையான சிவபெருமானுடைய தலையில் அணியப்பெற்றுள்ள செந்நிறமுடைய) கொன்றைப்பூவோடும்	சலம்பொதியுடம்பின் சந்திரன் தழல் உமிழ்பேழ்வாய் வெங்கதிரர்	அஞ்சு	ஜலத்தைப் பொறித்துக்கொண்டிருக்கிற வடிவையுடைய சந்திரனும் நெருப்பை உமிழுந் துள்ள பெரியகிரணங்களை யுடையனும் வெம்மையே இயல்வாகவுடையனான ஸ்ரீயனும்
நாரணன்பாதத்துழாயும் கலந்து இழி புனலால் புகாபடுகங்கை	(அச்சிவபிரானுக்குத் தலைவனான நாரணனுடைய திருவடிகளில் புனைந்த பசுமை நிறமுடைய) திருத்தூழாயோடும் சேர்ந்து ஆகாசத்தில் நின்று பூமியில் இழிந்து வளைந்திடாநின்ற ஜலத்தினால் விளங்கா நின்றுள்ள கங்கைக்கரையிலுள்ள	மலர்ந்து எழுந்து அணவு மணிவண்ணம் உருவின் மால்	புருடோத்தமன் வாழ்வு	அஞ்சும்படியாக மிகவும் பரம்பின சீர்த்தையெடுத்துக்கொண்டு இளர்ந்து (இந்த சந்திர ஸ்ரீயர்களுடைய இருப்பிடத்தைச்) சென்று கிடப்பது நீலமணிப்போன்ற நிறம் பொருந்திய வடிவையுடையவனும் (அடியார்பக்கல்) வயாமோஹமுடையவனுமான புருஷோத்தமன் வாழ்விடம்.

***—எம்பெருமான் மாவலி கையில் நீரேற்றுப்பெற்று உலகனக்கத் தொடங்கி ஒங்கியுபர்ந்தபோது சந்தர்ஸூர்யர்கள் “இதுவென் புருந்ததிங்கத்தோ” என்றற்போல அஞ்சினாராம்; அப்படி அவர்கள் அஞ்சும்படி விமலி வளர்ந்த எம்பெருமான் பொருந்தியெழுந்தருளியிருக்குமிடம் கண்டமென்னுங்கடிகரென்க. சந்திரன் அம்ருதமயமான கிரணங்களை யுடையவனாதலால், சலம்பொதியுடம்பினனாகக் கூறப்படுவன். பேழ்—பெருமை. “சலம்பொதியுடம்பின் சந்திரன், தழலுமிழ்பேழ்வாய் வெங்கதிரர்” என இயைத்துவைக்கப்பட்டது.

பின் ஒன்றையடிக்களால், கங்கையை வருணிக்கின்றார்:—இக்கங்கை முதலில் எம்பெருமானது திருவடியினின்றும் பெருகிப்பின்பு சங்கரன் சடையினில் தங்கி, ஆகாசத்தில் நின்று நிலவுலகத்தில் பிரவஹித்தமையால், எம்பெருமானுடைய பாதத்துழாய்மலரோடும் சிவபிரானுடைய முடிக்கொன்றைமலரோடுங்கலந்து பசுமைநிறமும் செந்நிறமுமாகத் தோற்றுகின்ற நீர்ப்பெருக்கினால் விலகாணாமானதொரு புகரைப்பெறுமென்க. “நலந்திகழ்” என்பதைச் சடையோடும் இயைக்கலாம், சடையானேடும இயைக்கலாம். எம்பெருமானுடைய ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தைத் தனக்குத்தாய்மை விளைக்குமதாகப் பாதப்பதிபண்ணித் தலையால் தரிக்கைக்கு மேற்பட்ட நன்மையில்லையிறே சடையானுக்கு. .... (2)

393 அதிர்முகமுடையவலம்புரிசுமிழ்த்தி அழலுமிழாழிகொண்டெறிந்து *

கெதிர்முகவசுராதலைகனையிடறும் எம்புருடோத்தமனிருக்கை *

சதுமுகன்கையிற்சதுப்புயன்றாளில் சங்கரன்சடையினில் தங்கி *

கதிர்முகமணிகொண்டிழிபுனற்கங்கைக் கண்டமென்னுங்கடிகரே.

(3)

(எம்பெருமானுடைய திருவடியை விளக்குகிறபோது)
சுதுமுகன் கையில் சுதுர்முகப்ரஹ்மாவின்னுடைய கையி
யும்
சுதுப்புயன் தானில் சுதுர்ப்புஜனான எம்பெருமானு
டைய திருவடியிலும்
(யின்பு)
சங்கரன் சடையி } சிவபெருமானுடைய ஜடையிலும்
னில் }
தங்கி தங்கி,
சுதிர் முகம் மணி { ஒளியையுடையனவும் சிறந்தவையு
கொண்டு இழி { மான ரத்தங்களை கொழித்துக்
புனல் கங்கை { கொண்டு இழிகிற தீர்த்தத்தை
யுடைய கங்கைக் கரையிலுள்ள
கண்டமென் னும் கடிநகர்—;

அங்கு உலகமளந்த அப்போது,
அதிர்முகம் உடைய { முழங்குகின்ற முகத்தையுடைய
வலம்புரி குமிழ்த்தி { பூநீபாஞ்சஜ்யத்தை திருப்பவ
ளத்தில் வைத்து ஊதியும்
அமுல் உமிழ் நெருப்பை வீசாநின்றன
ஆழி கொண்டு } திருவாயிறை எடுத்துவிட்டெறிந்
தும்,
எதிர்முகம் (போர செய்வதாக) எதிர்த்த
முகத்தையுடைய
அசுரர் அஸுரர்களுடைய
தலைகளை தலைகளை
இடறும் உருட்டியருளின
எம் புருடோத்த } எமது புருடோத்தமனுடைய
மன் இருக்கை } வாஸஸ்தானமாகும்.

* * *—திருமால் உலகமளந்தகாலத்தில் மேலே ஸத்யலோகத்திற்கென்ற அப்பிரா
னது திருவடியைப் பிரமன் தன் கைக்கமண்டல தீர்த்தத்தாற் கழுவி விளக்க, அந்த பூநீபாத
தீர்த்தமாகப்பெருகித் தேவலோகத்திலிருந்த ஆகாய கங்காநதியை, ஸூர்யசூலத்துப்பகிரக
சுக்ரவர்த்தி கபிலமுனிவனது கண்ணின் கோபத்தீக்கு இலக்காகி உடலெறிந்து சாமபலாய்
நற்கதியிழந்த தனது மூதாதையரான ஸகர புத்திரர் அறுபதினாயிரவரை நற்கதிபெறுவிக்கும்
பொருட்டு நெடுங்காலந்தவஞ்செய்து மேலுலகத்திலிருந்து கீழுலகத்துக்குக் கொண்டுகையில்,
அவனது வேண்டுகோளாற் சிவபிரான் அந்நதியை முடியின்மேல் ஏற்றுச் சிறிது சிறிதாகப்
பூமியில் விட்டனன் என்ற வரலாறு அறிபத்தக்கது.

நங்கி உலகளந்தருளும்போது நமசிமுதலிய அசுரர்கள் “என்னிதுமாய மென்னப்
பனறிந்திலன், முன்னையவண்ணமே கொண்டளவாய்” என்று தடை செய்ய, அப்போது
சங்கை முழங்கியும், ஆழியை எறிந்தும் அவர்களைத் தொலைத்தருளினமை முன்னடிகளின்
சூறியது. “குமிழ்த்தி” “எறிந்து” என்ற வினையெச்சமிரண்டும், “இடறும்” என்ற பெய
ரச்ச்சத்தோடு இயையும். இம்முன்னடிகளிற்கூறிய வரலாறு, ஸாதாரணமாகத் தேவாஸுர
புத்த காலங்களில் நடந்ததாகக்கொள்ளவுங்கூடும். “தலைகளையிடறும்” என்றது அவர்
களைத் தொலைத்தமையைக் கூறியவாறு. ... .. (3)

394 இமையவரினுமாந்திருந்தரசாள ஏற்றுவந்தேதிர்பொருசேனை *

நமபுரம்நணுகநாந்தகம்விசிறு நம்புருடோத்தமனநகர்தான் *

இமவந்தந்தோடங்கியிருங்கடலளவும் இருகரையுலகிரைத்தாட *

கமையுடைப்பெருமைக்கங்கையின்கரைமேல் கண்டமென்னுங்கடிநகரே. (4)

இமவந்தம் தொடங் } இமயமலையின் உச்சிமுதற்கொண்டு
கி இரு கடல் } பெரிப கடல்வரைக்கும்
அளவும் }
இரு கரை உலகு } இரண்டு கரைகளிலுமுள்ள உலகத்
இரைத்து ஆட } தவாகன் ஆரவாரித்துக்கொண்டு
ரோட, }
கமை உடை } (அவர்களது பாப்பனைப்) பொலுக்
பெருமை } கையால் வந்த பெருமையை
யுடைய }
கங்கையின் கரைமேல்—கங்கைக்கரையில்
கண்டம் என னும் கடிநகர்—,
இமையகர } (இந்நிர் முதலிய) தேவர்கள்

இதுமாந்து இருநது அஹங்காரப்பட்டுக்கொண்டிருந்து
அரச ஆள ராஜ்யம் நிரவலிப்பதற்காகவட,
ஏற்று வந்து எதிர் } துணிந்துவந்து (தனமேலும் அத்
பொரு சேனை } தேவர்கள் மேலும்) எதிராநது
போர் செய்கிற (அஸுர ராஜ்யை)
வேளையானது }
நமபுரம்நணுக யமலோகத்தைக் கிட்டுகைக்காகவும்
நாந்தகம் விசிறு } நானகமென னும் வான வீசாநிற்கு
மவனுங் }
எம் புருடோத்தமன் } நமக்குத் தலைவனுமான புருஷோத்
நகர } தமப் பெருமானுடைய நகரம
கும்,

* * *—அசுரர்களு மரக்கர்களும் இர்திரன் முதலிய தேவர்களைக் குடியிருக்கவொட் டாதபடி அலைத்து அடர்த்து எதிர்த்து போர்புரியப்புக, அப்போது எம்பெருமான் இந்திராதி களுக்குப் பக்சுபாதியாயிருந்து அவர்களை இடையூற்றிற் அரசாள்விக்குமாறு அவ்வசுரர் மீது தனது நந்தகவானைவிசி யெறிந்து அவர்களை யொழித்தமை முன்னடிகளிற்கூறியது. இறுமார்திருக்கையாவது—“கண்டவாற்றல் தனதேயுலகென நின்றான் றன்னை” என்றும் போல வீற்றிருக்கை. “அரசாள....நாந்தகம்விசிறு” என இயையும். ஏற்றுவந்து—என்று வந்து; அஹங்கரித்துவந்து. நாந்தகம்—நீட்டல் விகாரம். நகர்தான் = தான்—அசை.

இமவந்தந் தொடங்கி யிருங்கடலளவும்—“சூலெதும்ஹைஜாமு” என்பது வட சொல்வழக்கு. ஹிமவத்பர்வதத்தின் உச்சி தொடங்கிப் பெரியகடலளவும் இரண்டுரை யிலுள்ள லோகத்தாரூந் திரண்டு ஆரவாரித்துக்கொண்டுவந்து நீராத, அவர்களுடைய பாபங்களை யெல்லாம் பொறுத்து அவர்களைத் தூயராக்கும் பெருமையையுடையது கங்கை யென்க. கமை—கூடா என்ற வடசொல்திரிபு. “கமை பெருமை உடை” எனமாற்றி இயைத்து, (பாவங்களை) கூடமிக்கையாகிற பெருமையையுடைய என்றுரைப்பாருமுளர். (4)

395 உழுவதோர்படையுமுலக்கையும்விலலும் ஒண்கடராழியஞ்சங்கும் *
மழுவோவோளும்படைக்கலமுடைய மால்புருடோத்தமன்வாழ்வு *
எழுமையுங்கூடியீண்டியபாவம் இறைப்பொழுதளவீனிலெல்லாம் *
கழுவிடும்பெருமைக்கங்கையின்கரைமேல் கண்டமென்னுங்கடிகநகரே. (5)

எழுமையும் கூட என்மய பாவம் எல்லாம்	{ எழு ஜம்ங்கலி சேர்ந்து திரண்ட பாவங்களை யெல்லாம்	விலலும்	{ ஸ்ரீ சராகக்கதையும் ஒண்கடர் ஆதியு
இறைப்பொழுது அளவீனில் கழு வீடும் பெருமை	{ கூணகாலத்துக்குளே போக்கி வீடும்படியான பெருமையை யுடைய	சங்கும்	{ அழகிய தேஜஸ்ஸையுடைய திரு வாதியையும்
கங்கையின் கரைமேல்		மழுவோடு	{ ஸ்ரீ பாஞ்சஜன்யத்தையும் கோடாலியையும்
கண்டம் என்னும் கடி நகர—;		வாளும	{ நாந்தக வரையும்
உழுவது ஓர்ப்படை யும்	{ உழுவதற்கு உரிய கருவியாகிய கலப்பையையும்	படைக்கலம் உடைய மாந	{ ஆபுதமாக வுடையவனும் ஸ்ரீலேசுவரனுமான
உலக்கையும்	உலக்கையையும்	புருடோத்தமன் வாழ்வு.	{ புருஷோத்தமப் பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும்பிடம்.

* * *—கலப்பையும் உலக்கையும்.—பலராமாவதாரத்திதழ், மழு—பரசுராமாவதாரத் திதழ் கொள்ளப்பட்ட ஆபுதங்களென்க, படைக்கலமுடைய = படை, கலம், உடைய என்று பிரித்து, (இவற்றை) ஆபுதமாகவும் ஆபரணமாகவுமுடைய என்று முறைக்கலாம்.

அநேக ஜம்மஸஞ்சிதமான பாவங்களினைத்தையும் ஒரு நொடிப்பொழுதில் ஒழித்து விடும்படியான பெருமையையுடையது கங்கையென்பது பின்னடி. கழுவிடும்—கழுவிவிடும். (5)

396 தலைப்பெய்துமுறிச்சலம்போதிமேகஞ் சலசலப்பொழிந்திடக்கண்டு *
மலைப்பெருங்குடையால்மறுத்தவன்மதுரை மால்புருடோத்தமன்வாழ்வு *
அலைப்படைத்திரைவாயுருந்தவமுனிவர் அவிரதங்குடைந்தாட *
கலப்பைகள்கொழிக்குங்கங்கையின்கரைமேல் கண்டமென்னுங்கடிகநகரே. (6)

அரு தலம் முனிவர்	{ அரிய தவங்களைப் புரிந்த மஹாஷி கன்	அவிரதம்	{ அவிருதந்காநம் பண்ண, குடைந்து ஆட
அலைப்பு உடை திரைவாய்	{ அலைத்தையுடைய (கரையெரியா நின்றான்) அலைவிலே		(பிறகு பெருக்காரும்)

கலப்பைகள்	{	யாக பூமியிலுண்டான கலப்பை	குமுறி	கர்ஜனைபண்ணி
கொழிக்கும்		முதலிய உபகரணங்க ளெல்லா வற்றையும் எடுத்துத் தள்ளிக் கொண்டு போகா நிற்கிற	சலசல பொழிந்திட கண்டு மலை பெரு குடை யால் மறுத்தவன்	{ சள சள வென்று மழை பொழிய (அதைக்) கண்டு கோவர்த்தன மலையாகிற பெரிய குடையாலே (அம்மழையைத்) தடுத்தருளினவனும்
கங்கையின் கரை மேல்				
கண்டம் என்னும் கடி நகர்—;				
சலம் பொதி	{	(கடலிலுள்ள) ஜலத்தைப் பொதிந்துகொண்டிருந் தின்ற	மதுரை மால் புருடோத்தமன்	{ திரு வடமதுரையில் விருப்ப முடையனுமான ஸ்ரீ புருஷோத் தமப் பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடம்.
மேகம்		மேகங்களானவை		
தலைப்பெய்து		திருவாய்ப்படியில் வந்து கிடம்.	வாழ்வு	

* * *—முன்னடிகளிற் கூறிய கோவர்த்தநோத்தாரண வரலாறு கீழ்ப்பல விடங் களில் விரித்துரைக்கப்பட்டது. சலசல—ஒலிக்குறிப்பு. மறைத்தவன் என்றும் பாடமுண் டென்பர்.

பின்னடிகளின் கருத்து;—தபஸ்விகளான மஹர்ஷிகள் பகவத்ஸமாராத ரூபங் களான யாகங்களைக்குறைபற அனுட்டித்து, அந்திமதிருத்தில் அவப்ருத ஸ்நாகஞ்செய்ய, அநந்தரம் பெருக்காரூய்ப்பெருகி யாகபூமியிலுள்ள கலப்பை முதலிய உபகரணங்க ளெல்லா வற்றையும் எடுத்துத்தள்ளிக்கொண்டு போகா நிற்குமதான கங்கைக்கரையிலுள்ள கண்ட மென்னுங் கடிநகர் என்பதாம். அவபிரதம்—வேள்வியின்முடிவிற் செய்யவேண்டிய ஸ்நா கம்; சுவஷுஸம் என்ற வடசொல் விகாரம். .... (6)

397 விற்பிடித்திறுத்துவேழுத்தைமுறுக்கி மேலிருந்தவன் தலைசாடி *

மற்பொருதெழப்பாய்ந்தரையனையுதைத்த மால்புருடோத்தமன்வாழ்வு *

அற்புதமுடையவைவராவதமதமும் அவரிளம்படியரொண்சாங்கும் *

கற்பகமலருங்கலந்திழிகங்கைக் கண்டமென்னுங்கடிநகரே. (7)

அற்புதம் உடைய	{	ஆச்சரியகரமான 'ஐசுவரம்' என்	வேழுத்தை முறுக்கி	{	(குலையாபிடம் என்ற) யானையைப்
ஜராவதம் மதமும்	{	னும் (தேவேந்திரனது) யானை		{	பங்கப்படுத்தியும்,
	{	யினுடைய மத நீரும்,	மேல் இருந்தவன்	{	(அந்த யானையின்) மேலிருந்த
அவர் இள படியார்	{	அத்தேவர்கள் (விரும்பத்தக்க)	தலை சாடி	{	யானைப்பாகனுடைய தலையைச்
ஒன் சாந்தும்	{	இளம்பருவத்தையுடையவர்		{	சிதறபுடையதும்,
	{	களான தேவமாதர்கள்	மல் பொருது	{	(சாணாரமுஷ்டிகாதி) மல்லா
கற்பகம் மலரும்	{	(அனிரத) சிறந்த சந்தநமும்		{	களோடு போர் செய்தார
	{	(அவர்களது குழலில் சொருகி	அரையனை	{	உயாகத் தட்டிலின் மேலிருந்த
கலந்து இழி கங்கை	{	யிருந்த) கற்பகப் பூக்களும்		{	அரசனாகிய கம்ஸனை
	{	ஒன்று சேர்ந்து இழியா நின்றன	எழ பாய்ந்து	{	அவன்மேற் பாய்ந்து (கீழே
கண்டம் என்னும் கடி நகர்—;		கங்கையின் கரையில்	உதைத்த	{	தள்ளித் திருவடிகளால்) உதைத்
மீல் பிடித்து	{	(கம்மனுடைய ஆயுதச்சாணை		{	தருளின
இறுத்து	{	யிருந்த) வில்லைப்பிடித்து முறித்			
	{	தும்,			

மால் புருடோத்தமன் வாழ்வு—;

* * *—எவ்வகையினாலாவது கண்ணபிரானை நலிய நினைத்த கம்ஸன் தான் ஒரு தனூர் யாகஞ்செய்வதாக, அதற்கு அப்பிரானை உறவுமுறைமையால் அழைக்க, அவ்வண்ணமே கண்ணபிரான் அங்கேற எழுந்தருளிச்செய்த செயல்களைக் கூறுவது, முன்னடி. .... (7)

398 திரைபொருகடல்குழிதின்மதிள்துவரை வேந்துதன்மைத்துனன்மார்க்காய் *

அரசனையவியவரசினையருளும் அரிபுருடோத்தமன்மர்வு *

நிரைநிரையாகநெடியனயூபம் நிரந்தரமோழக்குவிட்டு * இரண்டு

கரைபுரையேவ்விப்புகைகமழ்க்கைக் கண்டமென்னுங்கடிநகரே. (8)

நெடியன	நீண்டவையா யிராநின் னுள்ள	துவரை	த்வாரகைக்கு
பூபம்	{ பசுக்கள் கட்டுகிற) பூபத் தம்பங்	வேந்து	தலைவனும்
நீரை நிரை ஆக	களானவை	தன் மைத்துனன்	தன் னுடைய மைத்துனன் மார்
நீர்த் தரம்	நிரள் நிரளாக	மாரு ஆய்	பாண்டவர்களுக்குப் படிபாடி
ஒழுக்குவிட்டு	இடைவிடாமல்		யாய் நின்று
இரண்டு கரை புரை	நெடுக ஓடாநிற்பதும்	அரசனை அவிய	{ துரியோதகாதி ராஜாக்களை அழியச் செய்து
வேள்வி புதை கமழ்	இருபக்கத்துக் கரைகளும்	அரசனை அருளுந்	{ ராஜ்யத்தை (அப்பாண்டவர்கட்குக்) கொடுத்தருளினவனும்
கவகை	தம்மிலே ஒத்து	அரி	{ (கைக பாபங்களை யும்) டோக்கு மவனுமான
	யாகத்திலுண்டாகும் புகைகளால்	புருடோததமன்	புருஷோத்தமப் பெருமான்
	பரிமளியா நிற்பதுமான	உமாவு	{ பொருந்தி யெழுந்தருளியிருக்கு மிடம்.
	கங்கைக் கரையிற்		
	கண்டம் என்னும் கடி நகர்—;		
நிரை பொரு கடல்	{ அலையெறியா நிறுந் தள்ள கடலால்		
சூழ நினை மதிள்	சூழப்பெற்ற திண்டையான		
	மதிள்களையுடைய		

* * *—முன்னடிகளறி குறித்த வாலாறு கீழ் “மெச்சுது சங்கமிடத்தான்” என்ற பாட்டின் உரையிற் காணத்தக்கது. அரி—ஹரிஃ. கங்கையிற் பற்பல பூபஸ்தம்பங்கள் இடைவிடாது நெடுக அடித்துக்கொண்டு ஓடுமென்பது மூன்றாமடி. பூபம்—யாகப் பசுவைக்கட்டுந்தறி; வடசொல். நிரந்தரம்—வடசொல், இரண்டு கரைபொரு—இரண்டு கரைகளும் ஒருபடிப்பட; இரண்டு கரைகளிலும் என்றவாறு. .... (8)

399 வடதிசைமதுரைசாளக்கிராமம் வைகுந்தத்துவரையயோத்தி *
இடமுடைவதிரியிடவகையுடைய எம்புருடோத்தமனிருக்கை *
தடவரையதிரத்தரணிவின்மடியித் தலைப்பற்றிக்கொளாஞ்சாடி *
கடலினைக்கலங்கக்கடுத்திழிகங்கைக் கண்டமென்னுங்கடிகரே. (9)

தட வரை அநிர	{ (மந்தரம் முதலிய) பெரிய மலை	கண்டம் என்னும் கடி நகர்—;	
தரணி விண்டு இடிய	{ களானவை சலிக்கும் படியாகவும்	வட திசை மதுரை	{ வடதிசையுள்ள ஸ்ரீ மதுரையும்
தலைப்பற்றி	{ பூமியானது பிளவுபட்டு இழந்து	சாளக்கிராமம்	{ ஸ்ரீ லாளக்ராமமும்
	விழும்படியாகவும்	வைகுந்தம்	{ ஸ்ரீ வைகுண்டமும்
	{ (மரங்களினுடைய) தலையாவுஞ்	துவரை	{ ஸ்ரீ த்வாரகையும்
	செல்லக் கிளமயி	அயோத்தி	{ திருவயோதையையும்
கரை மரம் சாடி	{ களையிலுள்ள மரங்களை மோதி	இடம் உடை	{ இடமுடைத்தான [விசாலமான]
கடல் கலங்க	{ முறித்தும்	வதரி	{ ஸ்ரீ பதரிகாச்சரமமுமாகி இவற்றை
	{ (ஒன்றுலும் கலங்காத) கடலுங்கட		
	கலங்குமபடி	இடவகை உடைய	{ நாளந்தானமாக வுடையனான
கடுத்த இழி	{ வேகக்கொண்டு இழியா நிறுந் தள்ள		
கங்கை	கங்கா நிரத்திலுள்ள	எம் புருடோததமன் இருக்கை—.	

* * *—பகீரத சக்கரவர்த்தி தனது தபோபலத்தினால் கங்கையை இறக்கிக்கொண்டு வருகிறபோது வந்திழிகிற வேகத்தைச் சொல்லுவன பின்னடிகள். கடுத்தும்=கடுமை—வேகம். .... (9)

400 மூன்றெழுத்தனைமூன்றெழுத்ததனால் மூன்றெழுத்தாக்கி *
என்றுகொண்டிருப்பார்க்கிரகங்குடைய எம்புருடோத்தமனிருக்கை *
மூன்றடிநிர்த்துமூன்றினில்தோன்றி மூன்றினில்மூன்றுருவானான் *
காந்தடம்பொழில்சூழ்கங்கையின்கரைமேல் கண்டமென்னுங்கடிகரே. (10)

கான் தட பொழில் { நறுநாற்றம் கமழா நின்னுள்ள
சூழ் { பெரிய சோலைகளிலு சூழப்
பெற்ற
கங்கையின் கரைமேல் கண்டம் என்னும் கடி நகர்—;
மூன்று எழுத்தகளை { அகார, உகார, மகார ஸ்வரூபமான
‘ஓம்’ என்னும் பிரணவத்தை
மூன்று எழுத்த { ‘நிருக்தம்’ என்ற மூன்றகூரமான
தனால் { பெயரையுடைத்தான நிர்வசந
ப்ரக்ரியையாலே
மூன்று எழுத்து { (மூன்று பதமாய் மூன்று அர்த்தத்
ஆக்கி { துக்கு வாசகமாயிருக்கும்) மூன்
றெழுத்தாகப் பிரித்து
மூன்று எழுத்தை { [அநத] மூன்றெழுத்தை [பிரண
வத்தை]
என்று கொண் { [தஞ்சமாக நினைத்து] அம்ஸந்திக்கு
பிரபுப்பார்க்கு { மவாகன பக்கலில்
இரக்கம் நன்கு { சிறந்த கருணையையுடையவனும்
உடைய

மூன்று அடி { [அநத பிரணவத்தை நம: பதத்
நிமிர்ந்து { தோடும் நாராயணபதத்தோடு
மூன்று பதமாக்கி [நிரு
வந்தாகூரமாக்கி]
மூன்றினில் { [அநத] மூன்று பதங்களிலும்
தோன்றி { ஆத்மாவினுடைய அந்யார்ஹ
சேஷத்துவம், அநந்ய சரணத்
துவம், அநந்ய போக்யத்வமாகிற
மூன்று ஆகாரங்களையும்]
மூன்றினில் { அநத ஆகாரதாயத்துக்கும் பிரி
மைப்பதையாக
மூன்று உரு ஆன { [நானும்] சேஷித்வம், சரண்யத்வம்,
ப்ராப்யத்வம் என்கிற மூன்று
ஆகாரங்களுடையனுமான

எம் புருடோத்தமன் இருக்கை—.

* * *—ருக், யஜுஸ், ஸாமம் என்ற மூன்று வேதங்களினின்றும் அடைவே, பூர், புவ: ஸுவ: என்ற மூன்று வ்யாஹ்ருதிகளையுந் தோன்றுவித்து, பொன்வாணியன் பொன்னைப் புடபாகம் வைப்பதுபோலே எம்பெருமான் தனது ஸங்கல்பத்தினால் அவற்றை ஓட வைத்து, அவற்றில் நின்றும் அகார உகார மகாரங்களாகிற மூன்று அகூரங்களைத் தோன்று வித்து, அம்மூன்றையும் ஸந்திக்ரமத்தில் ‘ஓம்’ என்று ஏகாகூரமாக்கி, இப்படி ஏகாகூரமாக் கப்பட்ட மூன்றகூரமாகிய பிரணவத்தை நிருக்திக்ரமத்தினால் [அதாவது—ப்ரக்ரியை பண்ணும் க்ரமத்தினால்] மூன்றுபதமாய் மூன்று அர்த்தங்களுக்கு வாசகமாயிருக்கும் அகார உகார மகாரங்களாகிற மூன்றெழுத்தாகப் பிரித்து, அவற்றுள் அகாரம் ஜீவாத்மாவுக்குள்ள பகவத் சேஷத்துவத்தைக் கூறுகையாலும், உகாரம் அவதாராரூபத்தைக்கூறி, அதனால் கீழ்ச் சொன்ன சேஷத்துவம் ஸ்ரீமந்நாராயணன் பக்கலிலன்றி வேறிடத்து வலுிக்கத்தகாதது என்னுமிடத்தைத் தெளிவிக்கையாலும், மகாரம் “மந-ஜ்ஞாநே” என்கிற தாதுவினின்றும் பிரித்து ஞானத்தைக் கூறுமதாயும், அந்யார்ஹ சேஷதவத்துக்கு ஆசிரயமான ஆத்துமா, தேஹம் முதலியவற்றிற்காட்டில் விஸக்ஷணன் என்று புலப்படுத்துமதாயு மிருப்பதாலும், இம்மூன்றெழுத்தையுமே தமக்குத் தஞ்சமாக நினைத்து அநுஸந்திக்குமவர் பக்கலில் பரமகிரு பையைச் செய்தருள்பவனும், அந்தப்ரணவத்தை நம:பத நாராயணபதங்களோடு கூட்டி மூன்று பதமாக வளர்த்து, அம்மூன்று பதங்களிலும் ஆத்மாவினுடைய அந்யார்ஹ சேஷத் துவம், அநந்ய சரணத்வம், அநந்யபோக்யத்வமாகிற மூன்று ஆகாரங்களையுந் தோன்றுவித்து, அவ்வாகாரங்களுக்கு எதிர்த்தட்டாகத்தான் சேஷித்வம், சரண்யத்வம், ப்ராப்யத்வம் என்கிற மூன்று ஆகாரங்களை யுடையனுமான எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடம் கண்ட மென்னுங் கடிநகராம்.

“மூன்றெழுத்தகளை மூன்றெழுத்தனால் மூன்றெழுத்தாக்கி” — பிரித்துப்பார்த்தால் மூன் றெழுத்தாகத் தோற்றும்படியாய், ஸ்தூலதர்சனத்தில் ஏகாகூரமாகத் தோற்றும்படியாயுள்ள ‘ஓம்’ என்கிற பிரணவத்தை நிர்வசநக்ரமத்தினால் மூன்றெழுத்தாகப்பிரித்து என்றபடி. “வடிவவாயிமஜோவாசி யாநிவடிவவாயி” என்ற ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவஸூக்தியின்படி நிர்வசந க்ரத்துக்குப் பதஸமதிகமறேதுத்வ முண்டென்பது அறியத்தக்கது இவ்விடத்தில் நிர்வசந மாவது— “வலுமிதிவிஜெஷ்டாஜாயத | ஸாவரிதிவஜுவெஷ்டாசி | ஸாவரிதிவாஜவெஷ்டாசி |

தாநெகயாவலவா துஷெ தஷொலிதியி என்கிற சுருதி “கிர—கூ” என்ற சொல் அகஷரத்ர யாத்மகமானது பற்றி ‘மூன்றெழுத்தத்தனல்’ என்றொண்க. நிருத்தம்—வேதாங்கங்கள் ஆறி னுள் ஒன்று. மூன்றாமடியில், தோன்றி—பிறவினையில் வந்த தன்வினை. .... (10)

401 பொங்கொலிகங்கைக்கரையலிகண்டத் துறைபுருடோத்தமனடிமேல் *
வேங்கலிநலியாவிலிபுத்தூர்க்கோன் விட்டுசித்தன்விருப்பற்று *
தங்கியவன்பால்செய்தமிழ்மாலை தங்கியநாவுடையார்க்கு *
கங்கையில் திருமால் கழலினைக்கீழே குளித்திருந்தகணக்காமே. (11)

பொங்கு ஒலி	நீர்க்கொழிப்பால் வந்த	கிளர்ந்த	விருப்பற்று	ஆசைப்பட்டே
கங்கைக் கரை மலி	திரைய யுடையதும் கோஷத்தை	தங்கிய அன்பால்	செய்	நிலைன்ற பத்தியினால் அருளிச்
கண்டத்து உறை	யுடையதுமான கங்கைக் கரையி		செய்த	செய்த
	துள்ளதும் எல்லாவகை ஏற்றங்	தமிழ் மாலை		தமிழ் மாலைபாகிய இப்பாகர்கள்
	கனையுடையதுமான திருக்கணா	தங்கிய		நிலை நின்றிருக்கப்பெற்ற
	டங் கடிநகரில் நியவாஸம்	நா உடையார்க்கு		நாக்கையடையவர்களுக்கு
	பண்ணுந்	கங்கையில் குளித்து		கங்கா நதியில் நீரடி
புருடோத்தமன்	புருஷோத்தமப் பெருமானுடைய	திருமால் இனை		சீரிய:பதியினுடைய ஒன்றோடொன்
அடி மேல்	திருவடிகளில்—	கழல் கீழே இருந்த		ருெத்த திருவடிகளின் கீழே
கொல் கலி நலியா	கொடிய கலியினால் நலியப்பெருத	கணக்கு ஆம்		நிரந்தர வேலை பண்ணுகையா
விஷ்ணுபுத்தூர்	மூலிலிபுத்தூருக்குத் தலைவரான			கிற பயன்பெற்றதாகும்.
கோள் விட்டுசித்தன்	பெரியாமூவார்			

* * *—இதனால் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டியவாறு. நல்வு—துன்பம்.

அடிவரவு:—தங்கை சலம் அதிர் இமையவர் உழு தலை எில் திறை வட மூன்று பொங்கு மாதவ.

நான்காம்பத்து—எட்டாந்திருமொழி, மாதவத்தோன்

அவதாரிகை:—திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் கைலாவதார குணசேஷ்டமதங்கனாம் நன்கு விளங்குமபடி எம்பெருமான் எழுந்தருளி யிருக்குமாற்றை அநுஸந்தித்து ஆழங்காற் பட்டு அத்திருப்பதியையே ப்ரார்ப்யத்தில் சரமாவதியாகக்கொண்டு அநுபவித்து இனியராக் குரர் இத்திருமொழியில். .... (*)

402 மாதவத்தோன்புத்திரன்போய் மறிகடல்வாய்மாண்டானை *
ஒதுவித்தக்கணையா உருவுருவேகோத்தோனார் *
தோதவத்தித்தாய்மறையோர் துறைபடியத்தாளும்பியெங்கும் *
போதில்வைத்ததேன்சொரியும் பனலாங்கமென்பதுவே. (1)

மறி கடல் வாய்	அலைமேறியா நன்றுள்ள கடலிற்	உரு உருவே	(அப்புத்திரன் மரணமடையும்
போய் மாண்டான்	புகுந்து (முதலாவாவி லகப	கோத்தோன்	போதுள்ள ருபம் மாறுதபடி)
	பட்டு உயிரொழிந்த		யதாரூபமாக (கொணாந்து)
மாதவத்தோன்	மஹா தபஸ்வியான னாந்திபினி		கொடுத்தருளின எம்பெருமானு
புத்திரனை	னுடைய பிள்ளையை		டைய
ஒதுவித்த	(ஸாந்திபி தன்னை) அக்யயம்		
தக்கணையா	பண்ணுவித்ததற்கு தக்கணையாக	ஊர்	திருப்பதியாவது;—

தோதம் வத்தி	பரிசுத்தமாகத் தோய்த்து உலர்த்தின வஸ்திரங்களை அணியா நிற்பவரும்	எங்கும் தூறும்பி	(அதனால்) அக்காவேரி முழுதும் அலைமோதப் பெற்று
ஆய் மலையோர்	நீர்த்தோஷப் ப்ரமாணமான வேதத்தைத் தமக்கு நிரூபகமாக விடையவருமான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்	(அதனால் தாமரை மலர்களின் நாளங்கள் அலைய) போதில் வைத்த	(அருதப்) பூக்களில் இரரங்ங்முனை தேன் சொரியும்
துறை படிய	காவேரித் துறைகளில் அவகாஷிக்க	புனல்	நீரையுடைய
		அரங்கம் என்பது	திருவரங்கமென்னுந் திருப்பதியாம்.

* * * ---கண்ணபிரான் ஸாந்திபிதி யென்னும் ப்ராஹ்மணோத்தமர் பக்கல் ஸகல சாஸ்திரங்களையும் அப்பயனம் பண்ணின அனந்தரம் குருதக்ஷிணை கொடுக்கத் தேடுகின்றவள வினே, அவ்வாசாரியரும் இவனுடைய அதிமாதுஷ்சேஷ்டிதங்களை அறிந்தவராகையாலே, 'பன்னிரண்டு வருஷங்களுக்குமுன்பு ப்ரபாஸ தீர்த்தகட்டத்திற் கடலில் முழுகி இறந்து போன என் புத்திரனைக் கொண்டு வந்து தரவேண்டும்' என்று அபேக்ஷிக்க, 'அப்படியே செய்கிறோம்' என்று, அப்புத்திரனைக் கொண்டுபோன சங்கின் உருவம் தரித்துச் சமுதகிரத்தில் வாஸஞ்செய்கின்ற பஞ்சஜநன் என்ற அஸூரனைக்கொன்று, யமபட்டணத்துக்கு எழுந்தருளி, அங்கு யாதனைபிரகிந்த அக்குமாரனைப் பூர்வதேஹத்தில் ஒன்றும் விசேஷமறக்கொணர்ந்து கொடுத்தருளிய வரலாறு முன்னடிகளிற் கூறியது. "மாண்டானை என்ற விடத்துள்ள இரண்டனுருபு, "புத்திரன்" என்ற பெயரோடு கூட்டியுரைக்கப்பட்டது. தக்கணை—ஓக்ஷிணா என்ற வடசொல் விசாரம்.

பின்னடிகளின் கருத்து:— * கங்கையிற் புனிதமாய காவிரியில் பெரிய பெருமாளுடைய திருக்கண்ணோக்கான திருமுகத்துறை முதலான பலதுறைகளில் ஆசாரபரான வைதிக ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் திரள் திரளாகவந்து குடைந்து நீராட, அதனால் அக்காவேரியடங்கலும் அலைமோதப்பெற்று, அவ்வலைகளினால் தாமரை மலர்களின் நாளங்கள் அலைக்கப் பட, அதனால் அப்பூக்களினின்றும் தேன் பெருக, அத்துடன் சேர்ந்த தீர்த்தத்தையுடைய திருவரங்கமென்பதாம். தோதவத்தி—யௌதவஸூர் என்ற வடசொல்லிசாரம். ... (1)

403 பிறப்புகத்தேமாண்டொழிந்த பிள்ளைகளைநால்வரையும் *

இறைப்பொழுதிற் கொணர்ந்துகொடுத்து ஒருப்படுத்தவுறைப்பனூர் *

மறைப்பெருந்தீவளர்த்திருப்பார் வருலிருந்தையளித்திருப்பார் *

சிறப்புடையமறையவரவாழ் திருவரங்கமென்பதுவே.

(2)

பிறப்பு அகத்தே மாண்டு ஒழிந்த பிள்ளைகளை நால்வரையும்	ஸூக்திகாக்குறலுத்திலேயே இறந்தொழிந்த வைதிக புத்திரர்கள் நால்வரையும்	மறை பெருந்தீவளர்த்த இருடபாரா	வேதங்களிற்கூறப்பட்டுள்ள [வைதிகமான] சிறந்த [முன்று] அகங்கையும் [அவிச்சிந்தமாக] வளர்த்துக் கொண்டிருப்பவர்களும
இறைப் பொழுதில் கொணர்ந்து கொடுத்து	ஒரு நொடிப் பொழுதில் [ஸ்ரீ வைகுண்டத்தினின்றும்] கொண்டுவந்து [மாதாபிதாக்கள் கையில்] கொடுத்து	வரு விரந்தை அளித்திருப்பாரா	[தம தம் திருமாளிகைக்கு] எழுந்தருளுகிற அதிதிகளான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை ஆதரித்துப் போருமவர்களும
ஒருப்படுத்த உறைப்பன் னார்	[இப்பிள்ளைகள் எம்பிள்ளைகள் தான் என்று] ஸம்மதி பண்ணுவீதித் சக்தியுத்தன் [எழுந்தருளியிருக்கிற] திருப்பதியாவது,—	சிறப்பு உடைய மறையவா வாழ்	[இப்படிப்பட்ட] உத்காஷ்டங்களை யுடையவர்களுமான வைதிகர்கள் வாழப்பெற்ற திரு அரங்கம் என்பதுவே—.

* * *—இதில் முன்னடிகளிற் கூறிய வரலாறு, கீழ் முதற்பத்தில் * உய்யவலகல், “துப்புடையாயர்கள் தம்” என்ற பாட்டின் உடையல் விரித்துவைக்கப்பட்டுளது. மூன்றாடியில், விருந்து என்றசொல் ஆகுபெயரால் விருந்தினரை உணர்த்திற்று. .... (2)

404 மருமகன்றன்சக்தியை உயிர்பீட்டுமைத்துன்னமாள் *

உருமகத்தேவீழாமே குருமுகமாய்க்காத்தானார் *

திருமுகமாய்ச்செங்கமலந் திருநிறமாய்க்கருங்குவளை *

பொருமுகமாய்கின்றலரும் புனலரங்கமென்பதுவே.

(3)

மருமகன் தன் சக்தி	மருமகனான அபிமநயவினையை	திருமுகம் ஆய்	{ பெரிய பெருமன்கூடிய) திருமுகம்
உயை உயிர் மட்டு	{ புத்திரனான பரிசுத்தசைமறுபடி		{ துக்குட போல்யாககம்,
மைத்துன மா	{ யும் பிழைப்பிடுத்து	சுரு குமலன்	{ வேர்தடம் புத்திரககம்
உரு	{ மைத்துனனாரான பாண்டவா	சுரு குமலன் ஆய்	{ திருமேனி துக்குட போல்யாக
மகத்து	{ கருமைய சரீரமானது		{ வம்
வீழாமே	{ (பாரசுயுத்தமாதிரு நாமேததிலே	பொருமுகம் ஆய்	{ (ஒருமுகம் கொண்டு) எதி. பொரு
குருமுகம் ஆய்	{ விழுத்து அழிந்து போகாபடி	காமு	{ கீழ் முகத்தையடைத்தாய்க்
	{ ஆசைய ருபியாய்		{ கொண்டு
	{ (ஹிதேயதேசகங்காப்பெண்ண)		
காசகன்	{ பாசுதருளின கணையிராணைய	அருமம்	{ கொண்கப்பெற்ற
ன	{ திருப்பெயர்வது:—	பருமம்	{ உருவத்தைப்பெற்ற
செம் கமலம்	{ செவ்வாமரை மலர்களானவை		{ கருகம் எனபது—

* * *—பண்டு பாரதப்போரில், அர்ஜுனன் பசுனான அபிமநயனின் மனைவியாகிய உத்தரை என்பவருடைய கருவைநோக்கி அசுவத்தாமானினால் பிரயோசிக்கப்பட்ட அபாண்டவாஸ்திரத்தினால் அக்கருவிலிருந்த சிசு [பரிசுதி] தீரயொழிய, அச்சிசுவை மீண்டும் உயிர் பெறுத்தவேணுமென்று ஸுபத்தியையினால் பிரார்த்திக்கப்பட்ட சண்ணபிரான் தனது செந்தாமரை மலர்போன்ற திருவடியினால் அச்சிசுவை அடிதொடங்க முடியுமுக ஸ்பர்சத்தான, உத்தரகூணத்திலேயே அச்சிசு உயிர்பெற்ற வரலாறு முதலடியிற் கூறப்பட்டது. இவ்வரலாறு மூலப்பாசுத்தில் ஆச்வமேதிகபர்வத்துக்கு உள்வீட்டான அநுகோபர்வத்தில், 66, 67, 68, 69, 70 அகநியாயங்குறிப் பாககம் காணத்தக்கது. அபிமநய என்பவன் கண்ணபிரானுக்கு உடன பிறந்தவனான ஸுபதையின் பசுனனால் பாசுகளையின் சந்திவா கொல்லிகாரம்.

[மைத்துன்னமாள் இச்சுயாதி.] பஞ்பாண்டவர்களுக்குக் கூன் துணையாய் நின்று, கௌரவர்களால் அவர்கட்கு ஸுநரவிஷ நோய்ப்படி பவலகககளால் காத்தருளினமையைக் கூறியவாறு. இரண்டாமடியில், “பசுத்தே” என்றவிதம், மசும—உலமென்ற வடசொல் விகாரம்; யாகமென்பது பொருள்; சந்தர்ப்பம நோக்கி. நாமேதயாகமென்று உரைக்கப்பட்டது; மதுஷ்யர்களைப் பரிகொடுத்து நடைபெறாம யாகம்—நாமேதயாகமெனப்படும. “எல் லாச்சேனாயிரிநிலத்தகித்த” என்றபடி உபயலேனையிலும பூரிகுஞ்சு சகையாயிருப்பவர்களை யெல்லாம் ஒழிப்பதாக நடத்தப்பட்டதும, * பண்ணின்பா ம நீக்குதற்கே வடமது பைப்பிறந்தவனுடைய திருவுள்ளத்திற்கு உகப்பாயிருப்பதுமான பாரதபுத்தத்தை நாமேத யாகமாகக் கூறுவது எற்குமென்க. பசுவத்திதை ருதயிவற்றுல ஆசார்யசுவம தோற்ற ஹிகோபதேசம் பண்ணிப்படியைப்பற்றிக் “குருமுகமாய்க் காத்தான்” என்றருளிச்செய்தன ரென்க. குருமுகம்—மூரூ—உவம.

பின்னடிகளின் கருத்து:—திருவரங்கத்தைச் சூழ்ந்து பெருகாநின்ற காளிரீரில், பெரியபெருமானது திருமுகம்போன்ற செந்தாமரை மலர்களும், அவரது திருமேனி நிறம போன்ற கருநெய்தல் பூக்களும் பரபாகத்தாலே ஒன்றுக்கொன்று எதிர்பொருகிற முகத்தை யுடைத்தாய்க்கொண்டு விசலிக்குமென்று நீர்வளஞ் சொல்லியவாறு. [பொருமுகமாய்] சுவ னையுங் கமலமும் எம்பெருமானது திருநிறத்தோடும் திருமுகத்தோடும் பொர்செய்யப் புகு வனபோல அவர நின்றபடியைக்கூடும் என்றுரைப்பாருமுளர் ... . (3)

405 கூன்தொழுத்தைசிதகுரைப்பக் கொடியவன்வாய்க்கடியசோற்கேட்டு *

ஈன்றெடுத்தாயரையும் இராச்சியமுமாங்கொழிய *

காந்தொடுத்தநெறிபோகிக் கண்டகரைக்களைந்தானூர் *

தேன்தொடுத்தமலர்ச்சோலைத் திருவாங்கமென்பதுவே. (4)

கூன் தொழுத்தை	{ கூனையுடைய வேலைக்காரியாகிய மந்தையாளவன்	ஆங்கு ஒழிய	கைவிட்டு
சிதகு உரைப்ப	{ (பூராம பட்டாபிஷேக மஷேந்தாஸ வத்துக்கு) விநாசகமான திய சொற்களைச் சொல்ல	கான் தொடுத்த நெறி போகி	{ காடுகள் அடாநதிரா நின்றனள வறியே (பூர்த்தண்டகாரணியத் திமகு) எழுந்தருளி (முனிவர்களுக்கு) முன போலப் பாதகராயிருந்த (ஐநஸ்தாந வாஸிகளான) ராகுலரை
{அச் சொற்களை அங்கீகரித்துக் காட்டுக்கு எருந்தருளச்சொன்ன		கண்டகரை	{ நிரஸித்தருளின எம்பெருமான் [எழுந்தருளியிருக்கிற]
கொடியவன் வாய்	{ மஹாக்கூரையான கைகேயியினு டைய வாயினுண்டான கடின மான சொல்லைக் கேட்டு,	களைந்தான்	{ நிரூபத்தியாவது—;
கடிய சொல் கேட்டு		ஊர்	
ரன்று எடுத்த தாய்	{ (தண்ணீர்) பெற்று வளர்த்த ரையும் { தாயான பூதீ கௌசலையாரையும்	தேன தொடுத்த மலர்—தேன் மாறாத மலர்க்கையுடைய சோலை	{ சோலைகளை யுடைத்தான திரு அரங்கம் எனபது—.
இராச்சியமுட்	ராஜ்யத்தையும்		

* * *—தண்டகாரணியத்தில் வைஜயந்தமென்ற பட்டணத்தில் வஸிப்பவனும திமித் வஜன் என்று மறுபெயருள்ளவனும் இந்திரனை வென்றவனுமான சம்பராஸரனை இந்திர னது வேண்டுகோளின்படி வெல்லுதற் பொருட்டுக் கைகேயியுடன் சென்ற தசரதசக்ர வர்த்தி அவ்வஸுரனை எதிர்த்துச்செய்த பெரும்போரில் அவனால் விரணப்பட்டு மூர்ச்சை யடைந்தபொழுது, அச்சுக்கரவர்த்தியை அசுரர்கள் வதைசெய்யாதபடி கைகேயி போர்க் களத்திலிருந்து எடுத்துச்சென்று பாதுகாக்க, மூர்ச்சை தெளிந்தவுடன் தசரதன் தனக்கு கைகேயிசெய்த உயிரூதலிக்காக நிகமகிழ்ந்து தான் அவட்கு அவன் வேண்டும் இரண்டு வரங்கள் கொடுப்பதாக வாக்கு அளிக்க, அவன் அவற்றைப் பின்பு தனக்கு வேண்டும் பொழுது கேட்டுப் பெற்றுக்கொள்வதாகச் சொல்லியிருந்தான்; அவ்வாங்களில் ஒன்றாகப் பரதனது பட்டாபிஷேகத்தையும், மற்றொன்றாக இராமபிரானது வரவாஸத்தையுங் கேட்கும் படி ரூபகப்படுத்தி உபாயங்கூறித் தூண்டின கூனியின் சொற்படி தன்னைக் காட்டுக் கெழுந்தருளச்சொன்ன கைகேயியின் நியமந்த்தின்படி ராஜ்யம் முதலியவற்றை யெல்லாந் துறந்து இராமபிரான் தண்டகாரணியத்திற்சென்று புகுந்து, அங்கு ஐநஸ்தாநத்தில் இருந்து கொண்டு ஸாதுக்களை நலிந்து திரிந்த அரக்கர்களை அழித்தருளினமை அறிக.

தொழுத்தை—அடிமைப் பெண். சிதகு—விபரீதம். தாயர்—பூஜையிற்பன்மை. இராச் சியம்—ராஜ்யம். கண்டகர்—முள்ளைப்போன்றவர்; “கணக” என்ற வடசொல், முள் எனப் பொருள்படும், ... (4)

406 பெருவரங்களவைபற்றிப் பிழக்குடையவிராவணனை *
உருவாங்கப்பொருதழித்து இவ்வுலகினைக்கண்பெறுத்தானூர் *
குரவரும்பக்கோங்கலரக் குயில்குவுங்குளிர் பொழில்சூழ *
திருவரங்கமென்பதுவே யென்திருமால்சேர்வீடமே. (5)

குரவு அரும்பு	{ குரவ மரங்களானவை அரும்புவிடா நிற்க,	பிழக்கு உடைய	{ [தேவர் முனிவர் முதலாயினோரிடத்துப்] பிழை செய்கையையே இயல்வாகவுடைய
கோங்கு அலா	{ கோங்கு மரங்களானவை அலரா நிற்க,	இராவணனை	இராவணனுடைய
குயில் கூவும்	{ குயில்களானவை [கனித்துக்] கூவும்படியான	உரு அரங்க	{ உடலானது சிங்கபிங்கமம்படி போர் செய்து [அவனைத்] தொலைத்து
குளிர் பொழில் சூழ	{ குளிராத சோலைகளாலே சூழப் பெற்ற	இ உலகினை கண்	இத்த லோகத்தைக் காத்தருளின
திரு அரங்கம்	{ திருவரங்கமென னூர் திருப்பதி என்பது யானது;—	பெறுத்தான்	வனும்
பெரு வரங்கள்	{ பெருமை பொருநதிற வரங்களைப் பலமாகக்கொண்டு	என திருமால்	{ எனக்குத் தலைவனும் ச்ரிய:பதியு
அனை பற்றி		சோவு இடம்	மான எம்பெருமான் சேருமிடமாகிய
		உா	திருப்பதியாம்.

* * * -- பிரமன் முதலியோரிடத்துப் பெற்ற வரங்களினால் தனக்கு எவ்வகையாலும் அழிவு நேராதென்று துணிந்து, நெஞ்சினால் நினைக்கவும் வாயினால் மொழியவு மொண்ணாத பற்பல பிழைகளைச் செய்து உலகத்தை யெல்லாம் படவடித்துக்கிடந்து கூப்பிடுமபடி பண்ணித் திரிந்த இராவணனைக்கொன்று உலகத்தையெல்லாம் வாழ்வித்தருளின எம்பெருமான் எழுந்தருளி யிருக்குமிடம்—நித்யவஸந்தமான சோலைகளையுடைய திருவரங்கமென்பதாம். வாம்—தற்சமவடசொல். பிழக்கு—பிழை. ... . (5)

407 கீழலகிலகரர்களைக் கிழங்கிருந்துகிராமே *
ஆழிவீத்தேவருடைய கருவழித்தவழிப்பனூர் *
தாழைமடவூரேஞ்சித் தவளவண்ணப்பொடியுணிந்து *
யாழினிசைவண்டினங்கள் ஆளம்வைக்குமரங்கமே. (6)

கீழ உலகில் அகரர்	{ பாதாள லோகத்திலுள்ள அகரர்	வண்டு இரங்கன்	வண்டுகளின் திரள்களானவை
கீழ கிழங்கு	{ கீழ அடிக்கிடந்து கிடம்ப	தாழை மடவூர்	{ [மலாத் தொடங்குகிற] தாழை மடவிலுள்ளே உடம்பை உரோசிக்கொண்டு [புருத்து]
இருந்து கிராமே	{ வெட்டாடாபடி	உரிஞ்சி	
ஆழி வீடுதது அவி	{ திருவாழியாழ்வானே எவ்வி அவர்கார்		
குடைய கரு	{ கருடைய காப்பமளவாக அழித்த	தவளம் வண்டம்	{ அம்மடவிலுள்ள [வெறுத்த நிறத்தையுடைய சுண்ணத்தை உடம்படபடக்கலும்] அணிந்து கொண்டு
அழிப்பன்	{ சதருக்களைத்தொலைத்தருளு வதையே இயல்வாகவுடையவ மான எம்பெருமான் [எழுந் தருவிப்பருக்கிற]	பொம் அணிந்து	
உளா	{ திருப்பதியாவது;—	ஆளம் வைக்கும்	{ [தேன்த் களிப்பாரே]
யாழ	{ வீணையினுடைய [ஒசை போன்ற]		{ தேன, தேன என்று ஆளத்தி வைத்துப் பாடுமிடமான
இன இசை	{ இனிய இசையையுடைய	அரங்கம்	திருவரங்கமாம்.

* * * —பாம்புகளானவை புற்றுக்களில் பாங்காகக்கிடந்து வலிப்பதுபோல, அகரர் களும் பாதாளலோகத்திற் பாங்காகக்கிடந்து, சிலசில காலங்களில் அங்குநின்றும் போந்து தேவர்களை அடர்த்துப் போர்செய்வார்கள்; அப்போது எம்பெருமான் அத்தேவர்கட்குத் துணையாய்நின்று அவ்வசுரரை அழித்தொழித்தருள்வன்; இவ்வாறு அவ்வசுரர்கள் பலகால்

போர்புரிய வருவதையும் அவ்வப்போதுகளிலெல்லாம் தான் அவர்களை ஒழிக்கவேண்டிய வருத்தத்தையும் நோக்கி, அவ்வசாரைக் கிழங்கோடு களையவேணுமெனத் திருவுள்ளமபற்றித் தனது திருவாரியைச் செலுத்தி அங்ஙனமே கிறைவேற்றிக் கொண்டெனென்பன, முன்னடிகள். [கிழங்கு இருந்து கிளராமே.] மரத்தின்வேரை மாத்திரம் நிறுத்திவிட்டு மற்ற பாகத்தை வெட்டினால், அவ்வேடியாக மீண்டும் அமரம செழிப்புற்றோக்கிவளரும; அவ்வேரத்தனைபு மொழித்திட்டால் பின்பு ஒன்றுமின்றி யொழியும்; இவ்வாறே எம்பெருமான் அசுரர்களை ஸமுலோர்மூலநம பண்ணியருளினனென்க. கிழங்கு—வேரானது, இரூந்து—மிருந்திருந்து கிளராமே—மறுபடியும் முன்போல முளைக்க வொட்டாதபடியென்கை. கரு—மஹம்; இதனால் மூலத்தைச் சொல்லியவாறு. அழிப்பன் = வடமொழியில் ஹரி: என்ற திருநாமம்போல

செவிக்கினிய ஸ்வரத்தையுடைய வண்டுகள் திரள்திரளாகக்கூடி, விகாஸோந்முகமான தாழைமடலினுள் வருந்திப்புகுந்து அங்குப்புரண்டு அதிலுள்ள வெண்ணிறச் சுண்ணக்களைத் தம உடலில் அணிந்துகொண்டு, தென, தென என்று ஆளத்திவைத்துப் பாடுபடியைக்கூறுவன—பின்னடிகள் [உரிஞ்சு] நெருக்கமானதவாரத்தில் நுழையவேண்டுமபோது உடம்பு உராய்தல் இயல்பு. உரிஞ்சுகலை—உராய்தல்; ஸ்ரேஷ்டம். தவளவண்ணம்—யவளவணம் என்ற வடசொல் விகாரம். தாழைமடலினுள் வெளுத்தபொடிகள் உள்ளமை அறிக. “உரளாடாரா—உதாஉதகஉகஉகஉகஉகஉகஉக” “உதாஉதயவாரவாரா—நாடிதபுடவாலுதாடி” [ரகுமவசம்] என்றச்சுலோகம் நோக்கத்தக்கது.

யாழின், இசை, என்று பிரிப்பதும் நக்கும். ஆளம் வைத்தல்—அந்நாள் ஸ்ரேஷ்ட இசைத்தல்; ஆலாபனை எனப்படும். ... . (6)

408 கொழுப்புடையசெழுங்குருதி கொழித்திழிந்துகும்பித்தேறிய *

பிழக்குடையவசார்களைப் பிணம்படுத்தபெருமானார் *

தழுப்பரியசந்தனங்கள் தடவரைவாயிர்த்துக்கொண்டு *

தேழிப்புடையகாவிரிவந்து அடிதொழுஞ்சீரரங்கமே. (7)

கொழுப்பு உடைய	{ கொழுப்பையுடையதும் செழுமை, நழுப்பு அரிய சந்த	{ ஒருவரிருவரால் தழுவு மடியாத
செழு குருதி	{ நவகியதுமான ரத்தமானது	{ சங்கரநாதர்களை
கொழிந்து இழிந்து	{ ஊற்றுமாரும்பு கிளர்ந்து சிலந்தில	{ தடவரைவாய் பெரிய மலைகளின்னு வேரோடே
குமிழிந்து எரிய	{ பரவித் குமிழி கிளம்பி அலை	{ பிழங்கு இழுத்துக்கொண்டு
	{ யெறியும்படி	{ வந்து வந்து
பிழக்கு உடைய	{ [பரவிமெசையாகிய] திணைக்கூறு	{ [இவற்றைத் திருவுள்ளம் பற்றவேணும் என்று
	{ செய்கின்ற	{ எம்பெருமானைப் பிரார்த்திக்கின்றதோ என்றாடாட்டி
அசுரர்களை	{ அஸுரர்களை	{ இரைச்சலையுடைய
பிணம் படுத்த	{ பிணமாக்கியருளின	{ காவிரி நெருக்காவிரி நதியானது
பெருமானார்	{ எம்பெருமான் [எழுந்தருளியிருக்	{ அடி தொழுதுச்
	{ கிற]	{ [எம்பெருமானது] திரைக்கூறு
ஊர்	{ திருப்பதியானது—	{ தொழுதுகிடந்த சாணையயப்
		{ பெற்று திருவறங்க சகாயம்.

* * *—ஊட்டுப் பன்றிபோலே கிளங்கொழுக்கும்படி போஷக வஸ்துக்களை உட்கொண்டு உடலை வளரச்செய்து திரிகையாலே கொழுப்புடைத்தாயும் அழகியதாயிருக்கிற ரத்தமானது ஊற்று மாரும்பு கிளர்ந்து அருவி குதித்தாற்போலே நிலத்திலே குமிழி கிளம்பி அலையெறியும்படியாக உலகங்குளையெல்லாம் நலிந்துதிரியும் பிழைகளைப்படை யாரான அசுரர்களை சிர்வய விகாசமாக்கிவிட்டவாறு கூறுவன முன்னடிகள்.

[தழுப்பரிய இத்யாதி. மலையினிடத்து வளர்ந்துள்ள பெருப்பெருத்த சந்தநவருசுதங் களை வேரோடு கிளப்பி இழுத்துக்கொண்டு, “இவற்றைக் கைக்கொண்டருளவேணும்” என்று இரப்பதுபோல இரைச்சலிடாநின்ற காவேரியானது தான் கொணர்ந்த சாத்தப் படியைப் பெரியபெருமாளுக்கு ஸமர்ப்பித்துத் திருவடினைத் தொழாந்தருப்படியைக் கூறிய வாறு,

தழுப்பரிய—சந்தனமாம் சிறுதாயிருந்தால் ஒருவரிருவரால் தழுவுமுடியும்; அளவிட்டுக் காட்ட வொண்ணாதபடி மிகவும் ஸ்தூலமாக யிருப்பதனால் தழுவுமுடியாமை. கூறப்பட்டது. தழுவுதல்—கைகளால் அணைத்துக்கொள்ளுதல்.

“ஔஹாஸிஜஃநகொ ஜநநஹலியம் ஸீ ரெவ வுதீ வரஃ ஸீ ரஜெஹர வனதஜ ஹஃலிஹ கிஃக்யபஃலித்வாஃகஃ” அஃவஜாஜாஅந் அநநஹாராணிக்ஷஃகொதாநாநு காவேரீ யஹரீகரெவிஃஃயதீ வயெஃதிவா வெவஜதாந” [நீங்காஜஸ்தவம்] என்ற ச்லோகத்தைப் பின்னடிகளோடு ஒருபுடை கூப்பிடுக. .... (7)

409 வல்லையிற்றுக்கேழலுமாய் வாளெயிற்றுச்சீயமுமாய் *

எல்லையல்லாத் தாணியையும் அவுண்ணையுமிடந்தானார் *

எல்லியம்போதிருஞ்சிறைவண்டு எம்பெருமான்குணம்பாடி *

மல்லசைவெண்சங்கடும் மதிளாங்கமென்பதுவே.

‘8’

வல்லையிற்றுக்கேழலுமாய்	வல்லியுள்ள பறகையுடைய வரஹ	திருச்சிறைவாழ் பெரிய சீயகூடைய அடந்தக
ஆய்	மாய்த இருவதரித்ததும்,	வாணம்
வாளெயிற்றுசீய	வையையுடைய பறகையுடைய வர	எல்லியம்போது
மும் ஆய்	விவரமாய்த இருவதரித்ததும்,	அதிப்பொருளிலே
எல்ல இல்லாத் தாணி	எல்லையுடைய பூமியையும் ஹிரண்	எம்பெருமான
யையும் அவுண்ணை	யாஸுரையுமே சீண்டருளின எம்	பெரிய பெருமானுடைய திருச்
யுர் இடந்தான்	பெருமான (எழுந்தருளியிருக்	குணம்பாடி
	கிற)	சூககூடையாடிகொண்டு
		மல்லிகை வெள்ள
		மங்கைப்புகழ்கிற வேறுத
		சங்கு ஊதம்
		சங்கக ஊதாந்நகப்பெற்றதும்
		மகிழ்
		திருமணிகளை யுடையதுமான்
		அரக்கள் என்பதும்.

* * *—ஹிரண்யாசுஷணையும் ஹிரண்யணையும் ஸமஹரித்தபடியைக் கூறுவன முன்னடி கள். வல்லையிற்றுக் கேழலாய்த் தாணியை இடந்தான், வாளெயிற்றுச்சீயமாய் அவுண்ணை இடந்தான் என இயையும்; எனவே, நிர்நிறைப் பொருள்கோளாம. இவ்வரலாறுகள் கீழ்ப்பலவிடங்களிலுங் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. வரஹத்தின் எயிறுத்துக்குப் பூமியைக் கீண் டெடுக்குமடியான வன்மை இன்றியமையாதானது பற்றி “வல்லையிற்றுக் கேழல்” என்றார்; நரஸிம்ஹத்தின் எயிறுகள் அழகுக்குறுப்பாதல பற்றி “வாளெயிற்றுச்சீயம்” என்றார். தாணிக்கு எல்லை யில்லாமையாவது—கடல்களும் திவுகளும் போலன்றி, எல்லா மதன்னுள்ளேயாம் படி. * பஞ்சாசத்த்கோடி விஸ்தீர்ணையாயிருக்கை. அவுண்ணுக்கு எல்லை யில்லாமையாவது—தான் பெற்ற வரங்களுக்கீடாக எல்லையிலாத தபஸ்ஸுகளை யுடைய ஒர் யிருக்கை.

வண்டுகள் அந்தியமபோதில் எம்பெருமான் குணங்களைப் பாடிக்கொண்டு திரிதனைக் கூறுவது, மூன்றாமடி. கீழ் திருமாலிருஞ் சோலையைப் பாடும்போது “அதுகால் வரிவண்டி கள் ஆயிரகாமஞ்சொல்லிச், சிறுகாலைப்பாடும்” என்றார்; இங்கு “எல்லியம்போது” என்கிறார்;

இதனால், திவ்யதேசங்களிலுள்ள வண்டுகள் காலத்துக்கேற்றப் பண்களிலே பகவத்குணங்களை நியதமாகப் பாடும்படியைக் கூறியவாறு.

[மல்லிகை இத்யாதி.] ராயங்கால புஷ்பமான மல்லிகைப்பூவில் வண்டுகளிருந்து ஊனும்போது அந்தப்பூவானது அலருவதுக்குமுன்பு தலைகுவந்து மேல்பருத்துக் காமபடி நேர்த்து வெளுத்த நிறத்தையுடைத்தாய் சங்கைப் போன்றிருத்தலால் வெண்சங்கை ஊதுவது போல்வதுபற்றி இங்ஙனாருளிச் செய்தாரென்க. .... (8)

410 குன்றுகோழுமுகில்போல் குவளைகள்போல்குரைசடல்போல் *
நின்றருகணமயில்போல் நிறமுடையநெடுமாலார் *
குன்றாபோழில்நுழைந்து கோடியிடையார்முலைமணவி *
மன்றாடுதென்றலுவாம் மதீளங்கமென்பதுவே. (9)

குன்று ஆடு கொழு முகில் போல்	மலையுச்சிவிற சார்ந்த கீர் நிறைந்த மேகம்போலவும்	குன்று பொழிந்து முழைந்து	(மலய) பர்வதத்திலுள்ள கோலைகளினிடையிலே முழைந்து
குருளைகளபோல்	குருநெய்தல் பூப்போலவும்	(அங்குள்ள பூக்களின் தாதுகளை அனைந்து	
குரை சடல் போல்	ஒலிசெய்யாநின்ற சடல் போலவும்	பரிமளத்தைக் கொய்துகொண்டு)	
நீளறு ஆடு மயில்	(களிப்பாலே) நின்ற ஆடா நின்	கொடி இடையார் முலை அணவி	கொடிபோன்ற இடையையுடைய ரான பெண்களினுடைய (கலவைச்சார்த்தணிந்த) முலைகளை வியாபித்து
கணம் போல்	யுள்ள மயில்களின் திரளபோலவும் (இரங்கின்ற)	(அந்தப் பரிமளத்துடனே)	
நிறம் உடைய நெடுமால்	வடிவமுகையுடையது எனப் பெருமான் (எழுந்தருளியிருக்கிற)	மன்றாடு உலாம்	நாற்சந்திகளினுடே உலாவப்பெற
ஊர் தென்றல்	திருப்பதியாவது தென்றல்காத்தானது	மதீள் அரங்கம் எனபது—	

* * *—நிறம் என்று திருமேனி நிறத்தன்னையே சொல்லீற்றுகக் கொள்ளில் கண்ட கண் மயிர்க்குச்சி விடும்படியான குளிர்ந்திக்கு—நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகத்தின் நிறத்தையும், நெய்ப்புக்கு—குவளைப்பூவின் நிறத்தையும், இருட்சிக்கு—சடலின் நிறத்தையும், புகர்ப்புக்கு—மயில் கழுத்தின் நிறத்தையும் உவமைகூறுவதாக நியமித்துக் கொள்ளவேண்டும். எம்பெருமான் வடிவுக்கு ஒன்றே உபமாரமாகப் போராமை இதனால் அறியத்தக்கது.

“தென்னன் பொதியில் செழுஞ்சந்தின் தாதுகளை” என்றபடி. மலய மலையில் சந்தந வருஷங்கையுடைய பொழில்வருநேடே நுழைந்து அங்குள்ள பூக்களின் தாதுகளை அனைந்து அவற்றின் பரிமளத்தைக் கொய்துகொண்டும், * வல்லிசேர் ஆண்ணிடை மாதர் சூறைய சந்தருக்குமாத் அலங்காரமணிந்த முலைகளை ஸ்பர்சித்து அங்குள்ள பரிமளத்தை அனைந்துகொண்டும் வருகின்ற தென்றல் வெளிநிலத்திற் புறப்பட்டு நாற்சந்திகளில் வீசும் படியைக் கூறுவன, பின்னடிகள். இடைக்குக் கொடியாவமை—நேர்மையிலும் நுடங்கு தலிலுமென்க. .... (9)

411 பருவாங்களவைபற்றிப் படையால்தேழுந்தானே *
செருவாங்கப்பொருதழித்த திருவாள்திருப்பதிமேல் *
திருவாங்கத்தமிழ்மலை விட்டுசித்தன்விநிதனசோண்டு *
இருவாங்கமெரித்தானே யேத்தவல்லாரடியோமே. (10)

பருவாங்கா அனை பற்றி	(பிரான முதலியோரிடத்துப் பெற்ற) பெரியவரவகளைப் பரமாகக் கொண்டு	படை ஆவித்து எழுந்தானே	புத்த விஷபமாகக் கோலாறுஞ் செய்து வெளிப்புறப்பட்ட இராவணனை
---------------------	---	-----------------------	---

செரு அரங்க பொருது அழித்த	{ யுத்தத்திலே ஒழியும்படி போர் செய்து ஒழித்தருளின	திரு அரங்கம் தமிழ் மாலை கொண்டு	{ பாட்டுத்தோறும் 'திருவரங்கம்' என்றொரு திருநாமத்தையுடைய தமிழ் மாணியாகிய இப்பத்துப் பாசுரங்கையுட்கொண்டு,
திரு ஆளன்	{ (வீரயமாகிற) லக்ஷ்மியைத் தனக்கு நிறுபகமாக உடையானை எம் பெருமானுடைய	திருவர் அங்கம் எரித்தானே	{ (மதுரைபுரக்களாகிற) திருவரு டைய உடனாத (திருவனந்தாழ் வானுடைய மூச்சு வெப்பக் தினம்) கொளுத்திப் போகட்ட எம்பெருமானே
திருப்பதி மேல்	{ (திருவரங்கமென னும்) திருப்பதி விஷயமாக	எத்த வல்லொ அடியோம்	{ துதிக்க வல்லவர்களுக்கு அடிமை செய்பக்கடவோம்.
விட்டுத்தனை	பெரியாழ்வார்		
விரித்தனை	அருளிச்செய்த		

* * *—“திதிலாதவொண்டமிழ்க ளிவையாயிரத்துள் ப்பத்தும், உத்த வல்லியராக்சன்
நம்மை ஆளுடையார்கள் பண்டே” என்று—தம அருளிச்செயலைக் கற்பார்க்குத் தாம
அடிமைசெய்வதாக அருளிச்செய்த நமமாழ்வாரைப் போல், இவ்வாழ்வாரும் இப்பத்தையாக்
கற்பார்க்கு அடிமை செய்யப்பெறுவோம் யாமென்கிறார்.

வரங்கள் அவை—அவை—முதல் வேற்றுமைச் சொல்லுருபு, படை என்று சேனைக்
கும் பெயர், யுத்தத்துக்கும் பெயர், ஆல்பு—கோலாஹலம். அரங்கல்—அழித்தல். திருவரங்க
மேரித்தானே.] “எய்ந்த பணக்கதிர்மேல் வெவ்வுயிர்ப்பவாய்ந்த, மதுகைடபரும் வயிறுருகி
மாண்டார்” என்றது காண்க. “தமிழ்மலை கொண்டு ஏத்தவல்லார்” என இயையும். (10)

அடிவரவு :—மாதவ பிறப்பு மருமகன் கூன் பெருகீழ் கொழுப்பு வல்லெயிறு குன்று
பரு மரவடி.

நான்காம்பத்து—ஒன்பதாந் திருமொழி, மரவடியை.

அவதாரிகை:—கீழ்த்திருமொழியில், ராமக்ருஷ்ணாதி அவதாரகுண சேஷ்டிதங்கள்
நன்கு விளங்குமபடி எம்பெருமான் திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும்
படியை ஒருபடி அநுபவித்தமாத் திர்த்தால் தாம் பர்யாப்தி பெறாமல், மீண்டும் மற்ருருபடி
யாக அத்திருப்பதின்னையே அநுபவிக்கிறார், இத்திருமொழியில்.

- 412 மரவடியைததும்பிக்கு வான் பணயம்வைத்துப்போய்வானோர்வாழ *
செருவுடையதிசைக்கருமம் திருத்திவந்துலகாண்டதிருமால்கோயில் *
திருவடிதன்திருவுருவும் திருமங்கைமலர்கண்ணுங்காட்டினிற் *
உருவுடையமலர்நீலங் காற்றாட்டவோசல்க்குமொளியரங்கமே. (1)

நாடிக்சு	{ (தித்திரகூடத்தில் வந்து ப்ரபதி பணணி) பரதாழ்வானுக்கு பூரீபாதுகைகளை	செரு உடைய திசை கருமம்	{ யுத்தத்துக்கு உரிய தெற்குத்திக்கு செய்ய வேண்டிய காரியங்களை
மர அடியை வான பணயம் வைத்து	{ நன்கு நம்புகைக்கு உரிய அட காக அளித்து	திருத்தி வந்து	{ குறைபட்சசெய்த முடிசுதுவிட்டு பிராட்டியுடன் அயே, தங்கு எழுந்தருள்
வானோ வாழ போய	{ தேவர்கள் வாழும்படி (தித்திரகூடத்தைவிட்டு அவருகே) எழுந்தருள்	உலகு ஆண்ட திருமால் கோயில்	{ ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்தருளின சரிய பதி (எழுந்தருள் இருக்கிட்டு) கோயிலாவது;

திரு அடி தன்	{ ஸர்வஸ்வாமியான பெரிய பெரு மாளுடைய	காட்டி நின்ற உரு உடைய நிலம் மலர்	பிரகாசிப்பியாநின்ற அழகு பொருந்திய கருநெய்தற் பூக்களானவை
திரு உருவும்	திருமேனி நிறத்தையும்	காற்று ஆட்ட	{ காற்று அசைக்க அசைந்து சலிக்கும் { கொண்டிருக்கப்பெற்ற
திரு மல்கை	பெரிய பிராட்டியாருடைய	ஒளி	ஒளியையுடைய
மலர் கண்ணும்	{ மலர்ந்த திருக்கண்களின் நிறத்தை யும்	கூரக்கூர்	திருவாக்கமாம்.

* * *—“ஒசலிக்கும்” என்றவிடத்து, ஒ—உயர்வு சிறப்பு; அசையும். “காட்டி நின்ற” என்ற பாடத்தில் செய்யுளோசை குன்றுதலாலும், வியாக்கியான விரோத முண்டாகையாலும் “காட்டிநின்ற” என்ற பாடம் கொள்ளப்பட்டது; “பிரகாசிப்பியா நின்ற அழகையுடையதான நிலமலரானது” (தாள கோச பாடம்) என்ற ஜீயருரை வாச்சிய மறியத்தக்கது.

இராமபிரான், தன்னை அடியோத்திக்கு வந்து முடிசூடி அரசாளுமாறு சித்திகூடத் திற்பணிந்து வேண்டிய பரதாழ்வானை நோக்கி, “தந்தை சொற்பழுதுபடாதபடி பதினான்கு வருடம் வனவாசங்கழித்தன்றி யான் அரசாளமீளமாட்டேன்” என்றருளிச்செய்ய, பாதன் ‘இனி நாம் கிர்ப்பந்திக்கலாகாது’ என்றிசைந்து, “அடியேனுடைய பாரதந்திரியமே விளங்கு கைக்கும், தேவர் மீண்டெழுந்தருள்வீர் என்று நம்புவதற்கும் அடி என்?” என்று கேட்க, அவ்விரண்டிற்கு முறுப்பாகப் பாதுகைகளை அளித்தருளினபடியைக் கூறுவது, முதலடி. மரவடி—ஈராமயமான திருவடி; பாதுகை. பணயம்—அடகு; உலகத்தில் ஒருவர் ஒரு பொருளை மற்றொருவரிடத்து அடகுவைப்பது, நம்பிக்கைக்காகவாம்; அதுபோல இராம பிரானும் பாதனுடைய நம்பிக்கைக்காக அவனிடத்து இம்மரவடியை வைத்தருளினமையால் “பணயம் வைத்து” என்றார். வான் என்று பெருமையைச் சொன்னபடி; ‘பணயம்’ என்பதன் பொருளின் ஏகதேசமாகிய நம்பிக்கையில் அப்பெருமைக்கு அந்வயம்; இதனால், உறுதியான நம்பிக்கையைக் கூறியவாறு. பணயம் எனினும், பணயம் எனினும் ஒக்கும்.

ராவணதி ராசுகளெல்லாம் கூடிக்கொண்டிருப்பது தென்திசையிலாதலால், அதனைச் செருவுடையதிசை என்றார். இத்திசைக்கருமந்திருத்துகையாவது — ஐந்தாநவாஸிள்ளான அக்கரை அழித்ததும், ஸுக்ரீவனுக்குப் பகையாகுது அரசாட்சி செய்வித்ததும்,* இவங்கை பாழானாகப் படைபொருத்தும், விபீடணனுக்கு அரசேந்ததும் முதலியன.

திருவடி என்ற—ஸ்வாமிக்கும் பெயர். திருவாங்கச் சோலைகளில் அழகிய கருநெய்தற் பூக்கள் பூத்திருக்கின்றன வென்னவேண்டுவதை ஒருவகைச்சமக்காரமாகக் கூறுகின்றார்; எம்பெருமானது திருமேனி நிறத்தாக்கும், உத்தமஸ்கரிகளுடைய கண்களுக்கும் கருநெய்தற் பூவை உவமை கூறுவது, கவிமரபு:

“திருமங்கை மலர்கண்ணும்” என்பதற்குப் “பெரிய பிராட்டியாருடைய கிண்கிண மான திருக்கண்களின் நிறத்தையும்” என்று மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியானமாத லால் ‘மலர்க்கண்’ என்றபாடம் மறுக்கப்பட்டது; மலர் போன்ற கண் என்று பொருள் கூறப்படின், அப்பாடம் தரும்; (அப்போது, உவமைத்தொகை.) ‘மலர்ந்தகண்’ எனக் கூறப்பட்டது, ‘மலர்கண்’ என இயல்வேயாம்; “வளர்பிள்ளை, உயர்தாமரை, உணர் பொருள், தாழ் குழல், ஆழ்கடல்” என்பன காண்க. மலர் நிலம்—“நிலம் மலர்” என மொழிமாற்றிப் பொருள் கொள்க.

***

....

....

.... (1)

413 தன்னடியார் திறத்தகத்துத் தாமரையாளாகிலுஞ்சிதகுரைக்குமேல் *
என்னடியாரதுசெய்யார் செய்தாரேல்நன்றுசெய்தாரென்பர்போலும் *
மன்னுடையவிபீடணற்கா மதிலில்ங்கைத்திசைநோக்கிமலர்கண்வைத்த *
என்னுடையதிருவரங்கற்கன்றியும் மற்றொருவர்க்காளாவரே. (2)

தன் அடியார் திறத்	தன்னுடைய [எம்பெருமானுடைய]	நன்று செய்தார்	{ அவர்கள் } நன்மையையே செய்தார்
தகத்து	அடியவர்கள் விஷயத்தில்	என்பர்	{ கனத்தனை } என்று சொல்லா நிற்
தாமரையான் ஆகி	{ புருஷகாரம் பண்ணக்கடவாளான	மன் உடைய விபீட	{ பவரும், ஐஸ்வர்யம் பொருந்திய விபீஷணம்
லும் }	பெரியபிராட்டியார் தாமே	னற்கா	{ வானுக்காக
சிதகு உரைக்கும்	{ குற்றங்களைக் கணக்கிட்டுச்சொல்	மதில் இலங்கை	{ மதிலையுடைய வங்கையின் முகமாக
ஏல் }	லத்தொடங்குகினும்	திசை நோக்கி	{ மலர்ந்த திருக்கண்களை வைத்தரு
என் அடியார் அது }	{ “எனக்கு அடிமைப்பட்டவர்களை	மலர்ந்த திருக்கண்களை வைத்தரு	{ என்னுடைய
செய்யார் }	அக்குற்றங்களைச் செய்யமாட்ட	என்னுடைய	{ எனக்கு ஸ்வாமியுமான
	டார்கள்,	திரு அரங்கு	{ பெரிய பெருமானையேயு
செய்தாரே ஏல் }	{ [செய்த குற்றத்தைப் பொறுப்ப	அன்றியும்	{ மற்றொருவர்க்கு ஆட்படநா
	தற்கு எம்பெருமானுண்டு என்று	மற்று ஒருவர்க்கு	{ வேறொருவர்க்கு ஆட்படநா
	சிலைற்றைச் செய்தார்களாயி	ஆன ஆகவே	{ ஆறாறுமுண்டோ.
	னும்		

* * *—“நீரிலே நெருப்புக்கிளருமாபோலே குளிர்ந்த திருவுள்ளத்தில் அபராதத் தாலே சீற்றம் பிறந்தால் பொறுப்பது இவளுக்காக; திருவடியைப் பொறுப்பிக்குமியன் தன் சொல்வழி வருமவனைப் பொறுப்பிக்கச் சொல்ல வேண்டாளிறே” (முருகசூப்படி) என்றருளிச்செய்தபடி—சேதநர் செய்த பிழைகளைக் கணக்கிட்டு அதற்குத் தக்கவாறு தண்டம் நடத்துவதாகச் சீற்றமுற்றிருக்கு மெம்பெருமானே எதிர்த்து “கிஷ்கிந்திஷ்டே-அஷ்ட: கூஹஜமதி=இவ்வுலகிற் பிழைசெய்யாதார் ஆர்!” என்றற்போலச் சில பேச்சுக்களைப் பேசி மயக்கி அக்குற்றவாளிகளை வாழ்விக்கக்கடவாளான பிராட்டியானே எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்தைச் சோதிக்கக்கருதியோ, வேறு ஏதேனுமொருகாரணங் கொண்டோ அப்பகவச்சேஷபூதர் திறத்துச் சில குற்றங்களை எம்பெருமானிடத்துக் கூறுவளையாகில், அதுகேட்டு எம்பெருமான், “இப்படிப்பட்ட குற்றங்களை உன்னடியார் செய்யத்துணிவர் களேயன்றி என்னடியார் ஒருகாலுஞ் செய்யமாட்டார்கள்” என்பன்; அவ்வளவிலும் பிராட்டியானவள், “நீர் இங்ஙன் சொல்லவாகாது, அவர்கள் குற்றவாளிகள் என்பதில் இனையும் ஐயமில்லை” என்று நிர்ப்பந்தித்துச் சொல்லில், அதற்கு எம்பெருமான் “உன்னடியார் செய்யுங்குற்றங்கள் எனக்குப் பொல்லாங்காகத்தோற்றக் கடவனவாகிலும், என்னடியார் செய்யுங்குற்றங்கள் எனக்குக் குணமாகவே தோற்றுகின்றன; இனி நீ ஒன்றும் எதிர்த்துப்பேசக் கடவையலை” என்று வெட்டொன்று துண்டிரண்டாகக் கூறுவன் என்பது முன்னடிகளறி போதரும். இதனால், பெருமான், பிராட்டி, இருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் போராடி அடியாரை நோக்கியருளுமாறு கூறியதாம். தாமரையான்—இடபடியாப் பிறந்த பெயர். குற்றத்தையும் நற்றமாகக் கூறவேண்டியவன் சிதகுரைப்பதுபற்றித் “தாமரையாளாகிலும்” என்றார். “என்னடியார் குற்றஞ்செய்யார்கள்” என்று சொல்ல வேண்டுமோ போதும், குற்றம் என்ற சொல்லை எம்பெருமான் வாயாற் சொல்லுதற்குக்கூச “என்னடியார் அது செய்யார்” என்பனும்; “பேதை பாலகன் அதாகும்” என்ற பெருமானையும், “வஸுர-ஹைவிசுஷி வாஸஹஸு வடிதியக்சிவ தவகண-ஹைவிவெ வரீஹர உய-ஹைவி நருவநாநு ஸ்ரீஹரஹைநிநுணாம் நவெவ்வாநாநு ” என்ற ச்லோகத்தில் கண-ஹைவிவெ என்றவிடத்துப் பூருவர்களின் வியாக்கியானமும் நோக்கத்தக்கன.

[சேய்தாரேல் நன்று சேய்தார்.] “நாமுண்டு என்றும், ஒரு ப்ரமாணமுண்டு என்றும் நினைத்துச் செய்தார்களாகில் அழகிகாகச் செய்தார்கள், ஒரு தர்மா தர்மமும் பரலோகமும் இல்லை என்று செய்தார்களன்றே; ஷ்ராவணத்திக்கு நாமுளோம் என்றன்றோ செய்தது; அதாவது—மடலெடுக்கையும், காமன் காலிலே விழுகையும்” என்ற வியாக்கியான வாக்கியம் ஆறியத்தக்கது. “என்பர் போலும்” என்றவிடத்து, போலும்—வாக்கியாலங்காரம். [மன்னுடைய இத்தபாதி.] “செல்வவிபீடணற்கு வேறுகநல்லானை” என்றபடி விபீஷணன் வான் பக்கலிலுள்ள பக்ஷபாதாதிசயந்தோற்ற அவனது நகரத்தை நோக்கிக் கண் வளர்ந்தருளுகிறபடி; “தென்திசையிலங்கை நோக்கி” என்றார் திருமாலையினும். மன்—பெருமை. கீழ்ப்பாட்டிற் போலவே இப்பாட்டிலும் “மலர்கண்” என்றவிடத்திற்கு, பெரிய பெருமான் திருக்கண்கள் ஆச்ரிதரைக்கண்டவாறே மலர்ந்தபடி” என்று ஆன்றோர் உரைத்தருளினமையால் “மலர்க்கண்” என்றபாடம் மறுக்கப்பட்டது; இனி, மலர்போன்ற கண் என்று பொருள் கொள்வதற் குற்றமில்லாமையால் அப்பொருளுக்குச் சேர “மலர்க்கண்” என்ற பாடம் கொள்ளத்தகுமாயினும், அது வியாக்கியானப் பொருத்த மற்றதெனத் துணிக.

[என்னுடைய இத்தபாதி.] இப்படி அடியாளைப் பரிந்து நோக்கவல்ல பெரிய பெருமானைத் தவிர்த்து மற்ற ஆர்க்கேனும் ஆட்செய்கை கூடுமோ? என்றவாறு. “ஆளாவரே” என்றது—ஆளாகமாட்டார் என்றபடி; “பிரி நிலை வினா எண் ஈற்றைச் தேற்றம், இசைநிறை என ஆறு ஏகாரம்மே” (நன்னூல்) என்ற சூத்திரத்தில் ஏகார இடைச்சொல்லுக்கு எதிர் மறைப்பொருள் கூறப்படா தொழியினும், “புதியன புதுதல்” என்பதனால் அப்பொருள் கொள்ளப்படு மென்றுணர்க. ... .. (2)

414 கருளுடைய போழில்மருதுங் கதக்களிறும்பிலம்பனையுங்கடியமாவும் *
உருளுடையசுகடனையும் மல்லரையுமுடையவல்ட்டோசைசேட்டான் *
இருளகற்றுமெறிக்கதிரோன் மண்டலத்தூடேற்றிவைத்தேணிவாங்கி *
அருள்கொடுத்திட்டடியவரை ஆட்கொள்வானமருமுரணியாங்கமே. (3)

கருள் உடைய	{ கிருஷ்ணனை நலியவேணும் என் கிற சிறுதையுடையதும்	மண்டலத்துடு	மண்டலத்தினுள்ளே
போழில்	{ [மன மீழ்ப்புணைணும்படி புறம்பே] [சோலை செய்து நிற்பதுமான [இரட்டை] மருத மாங்கனையும்	அடியவரை ஏற்றி	அடியார்களை ஏறச்செய்து
மருதம்	மிகக் கோபத்தையுடைய குவலையா		[அகரு நின்றும் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகப் பாமபத்திற்குக் கொண்டுபோய்]
சுகட்களிறும்	பீடத்தையும்	நவதது	[அருகு அவர்களை] நிறுத்தி
பிலம்பனையும்	ப்ரஸம்பாஸாரனையும்	எனின வாவகி	தன்னுடைய உபாயத்தாலாகாரத்தைத் தவிர்த்து
சுடிய மாவம்	மிகவும் கருளுக குறிகை லடியவாய் வந்த கேசியையும்		[ஆவர்களை அவ்விடத்திலு நின்றும் மனாமைக்கும் கைகவரிய உபத் திற்கு முறுப்பாக அவர்கள் பக் கல] நிருபைபண்ணி
உருள் உடைய	{ உருள்விவந்த சுகடாஸாரனையும்	அருள் கொடுத்திட்டு	{
சுகடியையும்			
மல்லரையும்	மல்லர்களையும்	ஆட்கொள்வான்	அடிமைகொள்ளுமவனுமான எம் பெருமான்
உடையலிட்டு	நிரஸித்தருளி	அமரும் ஊர்	பொருநதி எழுந்தருளியிருக்கிற திருப்பதியாவது
ஒசை கேட்டான்	கீர்த்திபெற்றவனும்		
இருள் அகறும்	இருளைப்போக்காநின்ற		
எறி கதிரோன்	வீசுகின்ற கிரணங்களுடையருள	அணி அரங்கம்	அழகிய திருவரக்கமாம்.

* * *—யமனார்ஜுந பங்கம், குவலயாபீடவதம், ப்ரஸம்பாஸாரப்ரஸயம், கேசினம்
ஹாரம். சுகடாஸாரப்ரஸநம், மல்லரிஸநம் என்னு மிவ்வாறு வந்ததாந்தங்களும் முன்னடி

களிற் கூறப்படுவன; ‘கறுப்பு’ என்னும் பொருளைத் தருவதாகிய ‘கருள்’ என்—உசால், “கறுப்புஞ் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள்” என்றபடி சிற்றமென்னும் பொருளைத் தந்த தென்க. “உருளுடைய சுகடரையும்” என்றும் பாடமுண்டு; “சுகடினையும்” என்பதே ஆன்றோர் பாடம்; இன்-இடைச்சாரியை. அஸுரனால் ஆவேசிக்கப்பெற்ற சுகடம் உருண்டு வந்து கண்ணனை நலியப்படுத்தினால், “உருளுடைய” என்றார். உருள் முதனிலைத் தொழிற்பெயர். இந்தத் தீப்பப்பூடுகளனைத்தையும் கண்ணபிரான் ஆயாஸமின்றி எளிதற் கணந்திட்டனென்பது “உடையவிட்டு” என்ற சொல்நயத்தாற் போதருமென்பார்.

எம்பெருமான் தன்னை அடுத்தவர்களைப் பரமபதத்திலேற்றி நித்திய கைங்கர்ய பரராக்குமாறு கூறுவன, பின்னடிகள். பரமபதத்துக்குப் போவார் ஸூரிய மண்டலத்தைக் கீண்டுகொண்டு போவதாகக் கூறப்படுவதனால் “எறிசதிரோன் மண்டலத்தூடு” என்றார்; “தோர் நிறைகதிரோன் மண்டலத்தைக் கீண்டுபுக்கு” என்று சிறிய திருமடலிலும், “மன்னுங்கடுங்கதிரோன் மண்டலத்தின் நன்னடுவுள், அன்னதோரில்லியினாடுபோய் விடென்னுந் தொன்னெறிக்கண் சென்றாள்” என்று பெரிய திருமடலிலும், “இந்தவுடல் விட்டா ளிமண்டலத்தூடேகி இவ்வண்டங் கழித்திடையிலாவரணமேழ்போய், அந்தமில்பாழ் கடந்தழகார் விரைசதனிற் குளித்தங்கமாநவனாலொளிக்கொண்ட சோதியு. பெற்றமயர், வந்தெதிர்கொண்டலங்கரித்து வாழ்த்தி வழிநடத்த வைகுந்தம்புக்கு மணிமண்டபத்துச் சென்று, நந்திருமாலடியாடிகள் குழாங்களுடன் கூடும் நாளொளக்குக் குறுகுமவகை நல்கென்னெதிராசா” என்று ஆர்த்திப்பிரபந்தத்திலும் (மணவாளமாரபுனிசன்) அருளிச் செய்துள்ளவை காண்க. [எணிவாங்கி] மேல் ஏறுகைக்குச் சாதனமாயிருப்பது எதுவோ அது எணி எனப்படும; அதாவது இங்கு எம்பெருமானுடைய உபாயத்வம்; பரம பதமேறுமளவுமிறே எம்பெருமானுக்கு உபாயத்வமென்கிற ஆகாரமுள்ளது; ஏறின பிறகு இவன்றனக்கு உபேயத்வமென்கிற ஆகாரம் வருதலால் “எணி வாங்கி” என்றா ரென்க. “வெய்துகலிநுவிவிஜஹதொஃகுவதாயநதம்” [நஜாவஃதிலகம்.] என்ற விடத்து “ஃகுவத” என்றது நோக்கத்தக்கது. பரமபதத்தில் எம்பெருமான் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியா யறுகையாலே, அங்கு அவனுக்கு உபேயத்வமே யன்றி உபாயத்வமில்லை யென்க.

இப்பாட்டில் முன்னடிகளில் விரோதிவிவர்த்தக்கவஞ் சொல்லிப், பின்னடிகளில் மோகூப்ரதத்தவஞ் சொல்லப்படுகையால், “மோகூப்ரதாநம் விரோதி நிஸநூர்வகம்” என்கிற அர்த்தம் அறியப்பட்டதாயிற்று. ... . (3)

415 பதினாறாமாயிரவர் தேவிமார்பணிசேய்யத்துவரையென்னு

மதில் * நாயகராகிவற்றிருந்த மணவாளமன்னுகோயில் *

புதுநாண்மலர்க்கமலம் எம்பெருமான் பொன்வயிற்றிற்பூவேபோல்வான் *

பொதுநாயகம்பாலத்திறுமாந்து பொற்சாய்க்குமபுனலரங்கமே.

(4)

துவரை என்னும்	{	பூநீதவாரகையென்கிற பட்டணத் தில்	{	நாயகர் ஆகி வீற் றிருந்த	{	[அவர்களுக்கு] நாயகராய்க்கொண்டு [அவர்களின் நடுவே] எழுந்தருளி யிருந்த
அதில்						
பதினாறு ஆம் ஆயிர	{	பதினாறாயிரத்தொருநாறு தேவிமார்	{	மணவாளா	{	மணவாளப்பிள்ளை
வா தேவிமார்						
பணிசேய்ய	{	கைங்கரியப் பணை,	{	[அழகிய மணவாளப் பெருமானாய்]		

மன்னு கோயில்	சித்தியவாஸம் பண்ணுகிற கோயில்	பொது நாயகம்	ஸர்வ நிர்வாஹகத்வத்தைப்
	லாவது;—	பாவித்து	பாவித்து
புது நாள் கமலம்	அப்போதலர்ந்த செவ்வித் தாம	இறுமாந்து	[அப்பாவனையாலே] கர்வங்கொண்டு
மலர்	ரைப் பூவானது	பொன் சாய்க்கும்	[மற்ற தாமரைகளின்] அழகைத்
எம்பெருமான்	எம்பெருமானுடைய		தள்ளிவிடா நின்றன
பொன் வயிற்றில்	அழகிய திருநாயியிலுள்ள	புனல்	நீர்வளத்தையுடைய
பூ போல்வான்	தாமரைப்பூவோடு ஸம்பம் பெருவ	அரங்கம்	திருவரங்கமாம்.
	தற்காக		

* * *—முன்னடிகளின் குறித்த வரலாறு—கீழ் * கதிராயிரமிரவியின் ஆரம்பாட்டி னுரையில் குறிக்கப்பட்டுள்ளமை காண்க. இத்தேவிமார் பதினாறுபிரத்தொருநூற்றுவர் என்று புநீ விஷ்ணு புராணத்திற் காணப்படுகின்றது.

திருவரங்கமா நகரைச்சுற்றிச் சூழ்ந்துள்ள திருக்காவேரியில் எம்பெருமானது திருநாபிக் கமலம்போன்ற பல தாமரை மலர்கள் ஓங்கி விளங்குகின்றனவென்றும், அப் பூக்களோடொத்த அழகிய பூக்கள் மற்றோரிடத்திலுமில்லை பென்றுங் கூறுவன பின்னடிகள். வயிறு—திருநாபிக்கு இலக்கணை. “பூவே” என்றவிடத்து, ஏ—இசைசிறை. போல்வான்—வான்விருதிபெற்ற வினையெச்சம். பொதுநாயகம் பாவித்து—லோகஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணமாய் ஸர்வநிர்வாஹகமாயிருக்கிற இருப்பைத்தானு முடையதாகப் பாவித்து என்றபடி. இறுமாந்து=இறுமா-பகுதி; இறுமாப்பு-கர்வம். ... . (4)

416 ஆமையாய்க்கங்கையாய் ஆழ்கடலாயவனியாயருவரைகளாய் *
நான்முகனாய்நான்மறையாய் வேள்வியாய்த்தக்கணையாய்த்தானுமானான் *
சேமமுடைநாரதனார் சென்றுசென்றுதித்திறைஞ்சக்கிடந்தான்கோயில் *
பூமருவிப்புள்ளினங்கள் புள்ளரையன்புகழ்குழறும்புனலரங்கமே. (5)

[புநீ நாரத மஹர்ஷிக்குத் தன்னுடைய ஸர்வாதித்தது வத்தை விளங்கச்செய்வதற்காக]			
ஆமை ஆய்	[முதலில் கங்காஜலத்துக்குள்]	நானும் ஆனான்	{ அந்த தகழினை முகமாக அனைவர்க்கும் அவரவர்கள் விரும்பின பலத்தைக் கொடுக்கவல்ல அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனான தானாகவும்,
கங்கை ஆய்	{ [பின்பு அந்த ஆமை முதலிய ஜந்துக்களுக்கு திருப்பிடமான கங்கையாயும்]	சேமம் உடை	{ [ப்ரஹ்மபாவனையில் நிஷ்டை யாகிற்] கேட்கத்தையுடைய
சூழ் கடல் ஆய்	{ [பின்பு அக்கங்கை முதலிய அதிக லுக்குப் புகலிடமான] ஆழ்ந்த கடலாயும்]	நாரதனார்	{ புநீ நாரத பகவான்
அவனி ஆய்	{ [பின்பு அக்கங்கை முதலிய அதிக லுக்குப் புகலிடமான] ஆழ்ந்த கடலாயும்]	செனது சென்று	{ பலகாலம் எழுந்தருளி
அருவரைகள் ஆய்	{ [பின்பு அக்கங்கை முதலிய அதிக லுக்குப் புகலிடமான] ஆழ்ந்த கடலாயும்]	கூறித்து	{ எந்தோதரேம பண்ணி
நான்முகன் ஆய்	{ [பின்பு அக்கங்கை முதலிய அதிக லுக்குப் புகலிடமான] ஆழ்ந்த கடலாயும்]	இறைஞ்ச	{ ஸங்குதரப்படி
நால் மறை ஆய்	{ [பின்பு அக்கங்கை முதலிய அதிக லுக்குப் புகலிடமான] ஆழ்ந்த கடலாயும்]	கிடந்தான்	{ புகழ்கொண்டருள் பவனாகவா
வேள்வி ஆய்	{ [பின்பு அக்கங்கை முதலிய அதிக லுக்குப் புகலிடமான] ஆழ்ந்த கடலாயும்]	கோயில்	{ இராபிதர எம்பெருமானுடைய கோயிலாவது,—
தக்கணை ஆய்	{ [பின்பு அக்கங்கை முதலிய அதிக லுக்குப் புகலிடமான] ஆழ்ந்த கடலாயும்]	புள் இனங்கள்	{ [அன்னம் முதலிய] பறவைக் கூட்டங்கள்
			{ [நீர்ப்பூ முதலிய பூக்களில் பொருந்நின்று
			{ தங்கள் சாதிகளுக்குத் தலைவனான
			{ பெரிய திருநாயியினுடைய
			{ கிரத்தியை
			{ அநகூரஸமாகப் பேசா நிழ்கப்
			{ பெற்றதும்
			{ நீர்வளத்தையுடையதுபான்
			{ திருவரங்க நகரம்.

***—துரியோதனாதியருடைய யாகத்தில் வந்த அசர்சனாவரும் ஸ்ரீதீவாரகையின் மஹிமையையும், அங்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணன் எழுந்தருளியிருக்கிற மதிப்பையெல்லாம் துரியோதனாதிகளின் முகமாகக்கேட்டுத் தாங்கள் கண்ணபிரானோடு உறவுபண்ணிக்கொள்ள விரும்பி, அத்துரியோதனாதியருடனும் பாண்டவர்களுடனும் ஸபரிவாரராய்ப் புறப்பட்டு ரைவதகபர்வதத்திற்குப் போந்து, தாங்கள் கிருஷ்ணலேவார்த்தமாக வந்திருக்கிறபடியைக் கண்ணபிரானுக்குத் தெரிவிக்க, அதையறிந்த கண்ணனும், ‘இவர்கள் பரிவாங்களுடன் திரண்டு வருகைக்குக் காரணம் யாதோ’ என்று கிந்தித்து, ஸ்ரீபலராமனையும் ஸாத்யகியையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு சேனைகளுடனும் ஆயுதங்களுடனும் அவர்களிருப்பிடத்திற்கு கெழுந்தருளி எல்லாரையும் குசுவங்கேட்டு, அவரவர்களுடைய வயஸ்ஸுக்கும் வலிவுக்கும் அறிவுக்கும் பெருமைக்கும் தக்கவாறு ஆணையிடுகித்துத் தானும் தனக்கேற்ற தொரு சேரியசங்காசனத்தில் எழுந்தருளி பிராநிற்கச்செய்தே, ஸ்ரீநாத மஹர்ஷி வந்து வணங்கி ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானை நோக்கி “ஸ்ரீவ தேவர்களிறீர் காட்டினும் நீர் ஆச்சரியகாரனும் தன்ய [யநீன்—கருதார்த்தன்.] நமாகாநின்மீர்; இங்ஙனிருப்பார் இவ்வுலகில் வேறு யாருமில்லை” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, கண்ணபிரான் அதைக்கேட்டுப் புன்முறுவல் செய்து, ‘முனிவனே! தக்பிணைகளோடுகூட நான் ஆச்சரியமாகவும் யநீனாகவும் சொல்லப்பட்டவன்” என்றருளிச்செய்ய, அதனைக்கேட்ட முனிவன் மிகவும் மனமகிழ்ந்து, “பிரானே! தேவர் அருளிச்செய்த வாக்கியத்தினால் அடியேன் மிகவும் மகிழ்வுற்றேன்; இனி வந்தவழியே விடைகொள்ளுகிறேன்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்து போக நினைத்த வளவில், அங்குள்ள அரசர்கள் இப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்குப் நாதமுனிவற்கும் நடந்த ஸாவாதத்தின் உட்பொருளைத் தாங்கள் அறியாமையாலே ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய திருமுக மண்டலத்தை நோக்கி நாதமுனிவன் தேவரைக்குறித்துச் சொன்ன வாக்கியமும், அதற்கு உத்தரமாகத் தேவர் அருளிச்செய்த வாக்கியமுமாகிற இந்த மஹாநதர்ஸ்யம் எங்களுக்கு இன்னதென்று விளங்கவில்லை, இதனை விரித்துரைக்கவேணும்” என்று பிரார்த்திக்க, கண்ணபிரானும் அமமுனிவன்ற்றனையே கூறுமாறு நியமித்தருள், அமமுனிவன் அவ்வரசர்களை நோக்கி இவ்வண்ணம் கூறத்தொடங்கினான்;—

நான் ஒருகால் கங்கைக்கரையிலே தரிஷ்வண ஸ்ரீநாதிகளைப் பண்ணிவர்த்தியா நிற்கச் செய்தே. ஒருநாள் இரவு கழிந்து சூரியனுதித்த வளவில், கூப்பிடுவழியளவு அகலமும் அதில் இரட்டி நீவமுடாய் நீரினுள்ளே நனைந்து உடம்பு முழுதும் பாசிபற்றிக் கண்ணுக்கு இனிதாயிருப்பதொரு ஆமையைக் கண்டு “இப்படி நீரினுள்ளே ஒன்றையென கிந்தியாபல் சங்கையற்றுத் திரியா நின்ற நீ அற்புதமான சரீரத்தையுடையனாக நின்றாய், தன்யனாகா நின்றாய் என்று யான் அறுதியிட்டிருக்கின்றேன்” என்று நான் சொல்ல; அதனைக் கேட்ட அந்த ஆமை என்னைப்பார்த்து, ஒரு மறுஷ்யன் சொல்வதுபோல, “வாசீர் முனிவனே! என்னிடத்தில் ஆச்சரியமேது? நான் எங்கனே தன்யனாகா நின்றேன்? என்னைப்போன்ற பதினாயிரம் ஸதவங்கள் ஸஞ்சரிக்கப் பெற்ற கங்காநதியன்றோ அங்ஙனாவது” என்று சொல்ல; பிறகு நான் அக்கங்கையைக் குறித்து அங்ஙனே சொல்ல; அதுகேட்ட அக்கங்கையானது ஒரு வடிவு கொண்டு நின்று ஆமையைப்போலவே சொல்லி, “என்னைப்போற் பல்லாயிரம் நதிகள் சென்று சேர்த்தகிடமான கடலன்றோ ஆச்சரியமும் தன்யமுமாவது” என்று சொல்ல; பிறகுநான் அக்கடலேநோக்கி அங்ஙனே சொல்ல; அக்கடல் என்னைப்

பார்த்து, “நீ சொன்னவையிரண்டும் எனக்கில்லை; யாதொரு பூமியின் மேல் நான் வாஸம் பண்ண நிற்றேறே அப்பூமிக்கன்றே அவையிரண்டுமுள்ளது” என்ன; பிறகுநான் பூமியை நோக்கிப் புகழ்ந்துகொண்டு “ஆச்சரிய பூதையாகாநின்றாய், தன்யையாகாநின்றாய்” என்று சொல்ல; அதுகேட்ட பூமி “யான் அங்கனுள்ளவனல்லன், எனக்கு ஆதாரமாயிருக்கின்ற பர்வதங்களன்றே அப்படிப்பட்டவை” என்ன; பிறகு நான் அப்பர்வதங்களைக்கிட்டி அங்கனே சொல்ல; அவை என்னைப் பார்த்து “அப்படிப்பட்டவை நாம் அல்லோம், பிரஜா பதியான பிரமனன்றே இவையிரண்டையுமுடையான்” என்ன, பிறகுநான் பிரமனைச் சென்றுகிட்டி அடைவுபட அதுவர்த்தித்துப் புகழ்ந்து கொண்டு “பிரமனே! ஆச்சரியமாகா நின்றாய், தன்யனாகா நின்றாய், உன்னையொப்பார் ஆருமில்லை” என்ன; அதைக்கேட்ட பிரமன் என்னைப்பார்த்து “இங்கனே என்னைப் புகழ்வதென்? ருக், யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வணம் என்னும் பெயரையுடையனவும் தத்துவங்களை உணர்த்துவனவும், உலகங்களையும் என்னையும் தரியாநின்றனவுமான வேதங்களன்றே அப்படிப்பட்டவை” என்ன; பிறகுநான் வேதங் களைக்கிட்டி, “நீங்களன்றே ஆச்சரியபூதரும் தன்யரும்” என்ன; அந்த வேதங்கள் என்னைப் பார்த்து “நாங்கள் யஜுநார்த்தமாகப் படைக்கப்பட்டவர்களாதலால் எமக்குப் பராயணங் களான [பராயணம்—சிறந்த கதி]. அந்த யஜுநங்களன்றே அப்படிப்பட்டவை” என்ன; பின்பு நான் அந்த யஜுநங்களைப் பார்த்துப்புகழ்ந்து “உலகத்தில் உங்களிற்காட்டில் ஆச்சரியங் களுமில்லை, தன்யங்களுமில்லை” என்ன; அந்த யஜுநங்கள் என்னைப் பார்த்து ஆச்சரியசப்த மும் தன்யசப்தமும் எங்கள் பக்கலில் இல்லை; விஷ்ணுவிடத்தில் அவை உள்ளன; அவ் விஷ்ணுவே எங்களுக்குச் சிறந்த கதி; தீயில் ஹோமம் பண்ணப்பட்டு எமமால் ஸ்விகரிக்கப் படும் செய்யை அவ்விஷ்ணுதானே கொடுக்கிறார்” என்ன; அதனைக்கேட்ட யான் பூமியில் வந்து உங்கள் திரளின் நடுவே யெழுந்தருளியிருக்கிற பூநிகிருஷ்ணபகவானைக் கண்டு ஸேவித்து “நீர் ஆச்சரியருமாகாநின்றீர், தன்யருமாகாநின்றீர்” என்று நான் விண்ணப்பஞ் செய்ததற்கு உத்தரமாக, —“தக்ஷிணையோடுகூட நான் ஆச்சரியனாகவும் தன்யனாகவுஞ் சொல்லப்பட்டவன்; என்று கண்ணபிரானருளிச் செய்த வார்த்தை என்னை மகிழ்வித்தது;

எங்கனே யென்னில்;— எல்லாயஜுநங்களுக்கும் தக்ஷிணையோடு கூடியிருந்துள்ள ஸர்வேச்வரன் கதியாகையாலே, “தக்ஷிணையோடுகூட நான் ஆச்சரியனாகாநின்றேன், தன்யனாகாநின்றேன்” என்று கண்ணபிரான் அருளிச்செய்த இவ்வாகியத்தினால் என்னு டைய ப்ரசம் நிறைவேற்றி என்று சொல்லி, முகலில் ஆமையினிடத்துச் சொல்லப்பட்டு, அந்தரம் பரம்பரையாக இவ்வளவும் வந்த “ஆச்சரியனாகாநின்றாய், தன்யனாகாநின்றாய்” என்ற வாக்கியம் தக்ஷிணையோடு கூடிய இக்கண்ணபிரானைக் குறித்து என்னால் பிரதி பாதிக்கப்பட்டது; இந்த ஹஸ்யார்த்தத்தை உங்கட்கு நான் சொல்லித் தலைக்கட்டினேன், இனி நான் வந்த வழியே போகிறேன் என்று, பூஹிவம்ச—விஷ்ணுபர்வத்தில் நூறறுப் பதினேராவது அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்ட கதை இப்பாட்டிற்கு ஈருங்க அருளிச்செய்யப் பட்ட தென்க.

[ஆமையாய் இதயாதி] நாரதமாமுனிவனுக்குத் தன்னுடைய வீறுடைமையை விளக்குதற் பொருட்டுக் கங்கைநீரின் பெரிய வடிவுபடைத்தொரு ஆமையாயும், அது போன்ற பலவற்றுக்கு வாழ்விடமான கங்கையாயும், அதுபோன்ற பல நதிகளுக்குப் புக ளிடமான ஆழ்கடலாயும், அது தனக்கும் இருப்பிடமான பூமியாயும், அது தனங்குத் தா கங்களான பெரிய மலைகளாயும், அவற்றுக்கு உத்பாதகனான பிரமனாயும், அவற்றைக்குப்

பரமகதியான சதுர்வேதமாயும், அவற்றுக்குப் பராயணமான யாகங்களாயும், அவற்றுக்கு விரியந்தாவல்ல பெருமையையுடைய தக்பிணையாயும், அத்தக்பிணை முகமாக அனைவர்க்கும் அவாவர் வேண்டியவாறு எல்லாப் பலன்களையும் கொடுக்கும் விதுடையனும் அலாதாரண விக்ரஹவிசிஷ்டனானவன்—என்பது முன்னடிகளின் கருத்து.

நாரதனுக்குச் சேமமுடைமையாவது—கரம்பாவணியில் விருப்பமுற்றிருக்கை தவிர்த்து, ப்ரஹ்மபாவணியில் நிஷ்ட்டை பெற்றிருக்கை. [சேன்று சேன்று] இப்படி ஆமை முதலிய ஒவ்வொரு வஸ்துவினிடத்தும் தனித்தனியே சென்று என்றும் பொருள் கூறத்தகும்; அடிக்கடி எம்பெருமான் பக்கலில் விடை கொண்டு இங்ஙனே நதித்திறைஞ்சுவன் நாரதன் எனக்கருதுதல் சிறக்கும்; “இன்பத்துமபுருவும் நாரதனு மிறைஞ்சியேத்த” என்றும், “தும்புருநாதர் புகுந்தனர்” என்றும் இத்திருவாங்கமாநகரில் நாரதபுனிவன் பலகால் வந்து வணங்குமாறு சொல்லிற்றிறே.

“தீர்ப்பு நிலப்பூ மரத்திலொண்பூ” என்று கூறப்படுகின்ற மூவகைப்பூக்களிலும் அவ்வவற்றுக்கு உரியபறவைகள் களித்திருந்து தம குலத்துக்கு அரசுகிய கருத்மானது புகழ்ப்பாடுமிடமும், தீர் வளத்தை யுடையதுமான திருவாங்கமென்பது, சுற்றடி ஒவ்வொரு சாதியரும தமது சாதித்தலைவன் புகழ்ப்பாட விருமபுதல் இயல்வே; ‘அடங்கச் சென்றி லங்கையை யீடழித்த அனுமன் புகழ்ப்பாடித் தங்குட்டன்களைக், குடங்கைக்கொண்டு மந்திகள் கண்வளர்த்தும்” என்றதுங்காண்க.

(5)

417 மைத்துனன்மர்காதலியை மயிர்முடிப்பித்தவர்களைமேன்னராக்கி *
உத்தரைதன்சிறுவனையும் உய்யக்கொண்டவயிரானனுறையுங்கோயில் *
பத்தர்களும் பகவர்களும் பழமொழிவாய்புனிலர்களும்பரந்தநாடும் *
சித்தர்களந்தொழுதிறைஞ்சத் திசைவிளக்காய்நிற்கின்றதிருவரங்கமே.

(6)

மைத்துனன்மர் காதலியை	(தனது) மைத்துனன்மாரான பாண்டவர்களுடைய ப கிய தரோபதியை	உயிர் ஆளன் உறையும் கோயில் பத்தர்களும் பகவர்களும் பழமொழிவாய் முனிவர்களும்	எல்லா உயிர்கட்கும் தலைவனுமான எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற கோயிலாவது; பத்தர்களும் நாயர்களும் அநாதாக்கியவேதத்தை வாயிற் கொண்டேன் றிஷ்டிகளும்
மயிர் முடிப்பித்து	விரித்த கூந்தலை முடியும்படி செய் தருளி	பரந்த நாடும்	விசாலமான நாட்டினுள்ள மத்தும் பலரும்
அவர்களுையே மன்னா ஆக்கி	அப்பாண்டவர்களுையே அரசானவத் தருளியவனும்	பரந்த நாடும் நாடும் தொழுது இறைஞ்ச வீனக்கு ஆய் நிற்கின்ற	அநாதாக்கியவேதத்தை வாயிற் கொண்டேன் றிஷ்டிகளும் விசாலமான நாட்டினுள்ள மத்தும் பலரும் நதய முத்தர்களும் அஞ்சலிபன் னன் வணங்கும்படி எல்லாத் திக்குகளுக்கும் விசாகா யிருக்கிற திருவரங்க நகராம்.
உத்தரை தன் சிறு வனை	(அபிமன்யுவின் மனைவியான) உத் தரை என்பவளுடைய மகனான (கருவிற கரிக்கட்டையா பொழி நத) பரீக்ஷிதை	பரந்த நாடும் நாடும் தொழுது இறைஞ்ச வீனக்கு ஆய் நிற்கின்ற	அநாதாக்கியவேதத்தை வாயிற் கொண்டேன் றிஷ்டிகளும் விசாலமான நாட்டினுள்ள மத்தும் பலரும் நதய முத்தர்களும் அஞ்சலிபன் னன் வணங்கும்படி எல்லாத் திக்குகளுக்கும் விசாகா யிருக்கிற திருவரங்க நகராம்.
உய்யக்கொண்ட	உயிர்பெற் றெழுந்திருக்கும்படி செய்தருளியவனும்	பரந்த நாடும் நாடும் தொழுது இறைஞ்ச வீனக்கு ஆய் நிற்கின்ற	அநாதாக்கியவேதத்தை வாயிற் கொண்டேன் றிஷ்டிகளும் விசாலமான நாட்டினுள்ள மத்தும் பலரும் நதய முத்தர்களும் அஞ்சலிபன் னன் வணங்கும்படி எல்லாத் திக்குகளுக்கும் விசாகா யிருக்கிற திருவரங்க நகராம்.

* * *—பாண்டவர் மனைவியாகிய த்ரோபதியானவள் தான் ரஜஸ்வலையாயிருக்கும் போது தன்னைச் சபையில் மாநபங்கம்செய்ய மயிரைப்பிடித்திருந்த துச்சாஸநன்மீதும், அவனுக்கு உபபலமாயிருந்த துரியோதநாதியர்மீதும் கறுக்கொண்டு “இவர்களை உயிர்மான்னித் தன்றி நான் இவ்விளிந்த கூந்தலை முடிப்பதில்லை” என்று சபதம் பண்ணிக்கொண்டு பதினான்கு வருஷம் காட்டில் திரிந்தகாலத்தோடும், பின்பு நாட்டிற்கேர்ந்த காலத்தோடும் வாசியுற விரித்ததலைபுந்தானுமாகத் திரிகிறபடியைக்கண்ட கண்ணபிரான் “நாம இவள் ஸங்கல்பத்தின்

படியே காரியஞ் செய்துகொடுத்து இவளது கூந்தலை முடிப்பித்தாலன்றோ 'சரணுகதாக்க கன்' என்று நாம் படைத்துள்ள விருது பிழைக்கலாவது" என்றெண்ணி அவ்வண்ணமே செய்யக்கருதித் தூதுநடந்தும்தேர்முன் நின்றும் பாண்டவர்களுக்குத் துணைசெய்து, அவளது ஸங்கல்பத்தை நேடற்றிக் கூந்தலை முடிப்பித்து அப்பாண்டவர் தமமையே அரசாள் வித்தவாறு கூறுவது, முதலடி.

கண்ணபிரான் தூதுசென்றதும் தேர்முன் நின்றதும், பிரபத்தியுபதேசம் பண்ணினது மெல்லாம் பாஞ்சாலியின் கூந்தலை முடிப்பதற்காகவே யென்பது அறியத்தக்கது. "அர்ஜுனனுக்கு தூத்யஸாரத்யங்கள் பண்ணிற்றும் ப்ரபத்தியுபதேசம் பண்ணிற்றுமியவருக்காக" என்ற பூர்வசநபூஷண ஸூகத்தியின் வியாக்கியானத்தில் இதன் விவரணங் காண்க; "பந்தார் விரலாள் பரஞ்சாலி கூந்தல் முடிக்கப் பாரதத்துக், கந்தார் களிற்றுக் கழுண்டன்னர் கலங்கச் சங்கம் வாய்வைத்தான்" என்றார் கயாழ்வாரும்.

மைத்துணன்மார்—பெண்கொடுத்துக் கொள்ளுதற்கு உரிய உறவுமுறைமையுடையாரை மைத்துணன்மாரென்பது மரபாதல்பற்றிப் பாண்டவர்கள் கண்ணபிரானுக்கு மைத்துணன்மாராகக் கூறப்படுகின்றன ரென்பது கேள்வி. காதல்—வடமொழியில், ஸ்ரியா, ஸ்ரெயவீ என்ற சொற்கள் போலும்.

இரண்டாமடியிற் குறித்த வரலாறு—கீழ் "மருமகன்றன் சந்தியை" என்ற பாட்டின் உரையில் விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

"ஹவாநு" என்ற வடசொல்லின் திரிபாகிய பகவன் என்ற சொல்லின் பன்மையாகிய பகவர் என்பதற்குத் தேர்ந்த பொருள்—சிறந்தவர் என்பது; அச்சொல் இங்கு யதிகனைக் கூற்றிற்று. ஸந்தியாசிகனைச் சீயரென்பதும் இப்பொருள்பற்றியே யென்க; சீயர்—சிங்கம்போல வச் சிறந்தவர். சித்தர்—ஸீட்டர்.

418 குறட்பிரமசாரியாய் மாவலியைக்குறும்பதக்கியரசுவாங்கி *

இறைப்பொழுதிற்பாதாளங் கலவிருக்கைகொடுத்துகந்தவேம்மான் கோயில் எறிப்புடையமணிவரைமேல் இளஞாயிறேழுந்தாற்போலரவணையின்வாய் *

சிறப்புடையபணங்கன்மீசைச் செழுமணிகள்விட்டெறிக்குந்திருவரங்கமே. (7)

குதலாபிரமசாரி ஆய் வாமர பாலமசாரியாய் (எழுந்	எம்மார்	எமது கலைவனை எம்பெருமான்
தருளி)		(எழுந்கருளியிருக்கிற)
மாவலியை குறும்பு } மஹாபலியனுடைய செருக்கை	கோயில்	கோயிலாவது
அத்க்கி } அடக்கி	எறிப்பு உடைய	மிகக் ஒளியையுடைய ரதாபாவத்த்
அரசு வாங்கி } (அவனுடைய) ராஜ்ய மாயிருந்த	மணிவரைமேல்	தின்மேல்
பூமியை (தன்னுடையதாமபடி)	இளஞாயிறு எழுந்	பாலன்-அயாகள உதித்தாற்போல
நீரேற்றுப்பெற்று	தாப்போல்	
இறைப்பொழுதில்	அரவு அணையின்வாய்	திருவனந்தாழ்வானிடத்து
டதாளம்	சிறப்பு உடைய	அழகுபொருந்திய படகுகளினமேல்
கலவிருக்கை } (அவனுக்கு) இருப்பிடமாகக் கற்	பணங்களை மீசை	
கொடுத்து } பித்த	செழுமணிகள்	செழுமைத்தக்கிய ரதனங்களானவை
உகந்த	(இந்நிறை வேண்டுகோளைத் தலைக்	விட்டு எறிக்கும்
கட்டிடுமோ என்று) மகிழ்ந்த	திரு அரவகம்	திருவரங்கமாம்

* * * —மாவலியிடத்து மூன்றடிவாங்கி இரண்டடிகளால் கீழ்மேலாகக் காணத் தையு மளந்துகொண்டு, மூன்றாமடிக்கு இடம் கிடையாமையால் அதனைத் தருமளவும் சிறை

வைப்பாரைப்போலே அவனைப் பாதாளத்திற் கிடக்கும்படி தள்ளியவாறு கூறுவன, முன்னடிகள். “கலவிருக்கை கொடுத்து என்றது—அவ்விருப்பு சிறையிருப்பாகவன்றிக்கே ஹோம பூமியாகக் கொடுத்த படியைப்பற்றி; கலவிருக்கையாவது—நெஞ்சு கலந்திருக்குமிருப்பினே” என்ற வியாக்கியாகவாக்கிய மறியத்தக்கது. பிரமசாரி—ஹ்ருதாஸீ. பாதாளம்—வடசொல்.

* பச்சைமாமலைபோல் மேனியான அழகியமணவாளன் சாய்ந்தருளப் பெறுகையால் அத்திருமேனியினது நிழலிட்டாலே கறுத்துத்தோன்றுகின்ற திருவனந்தாழ்வானுடைய படங்களின்மேல் செழுமணிகள் ஒளிவிடாநிற்பது—ஒரு நீலாத்தனபர்வதத்தின்மேல் பல இளஞ்சூரியர்கள் உதித்தாற்போலு மென்பது, பின்னடி; இது இல்பொருளுவமை. (7)

419 உரம்பற்றியிரணியனை உகிருத்தியாலோளரியமாப்புறைக்கவுன்றி *
சிரம்பற்றிமுடியியக்கண்பிதுங்க வாயலரத்தெழ்த்தான்கோயில் *
உம்பெற்றமலர்க்கமலம் உலகளந்தசேவடிபோலுபரந்துசாட்ட *
வரம்பற்றுகதிர்ச்செந்நெல் தாளசாய்த்துத்தலைவணங்குநண்ணாங்கமே. (8)

உரம்பற்றி	(தன்னுடைய) வலிவை நனைத்து (ச்செருக்குற)		
இரணியனை	இரணியாஸூரனுடைய	தெழித்தான்	{ (மிருகலாதனுடைய விசேஷிய முடித்தோமெனனும் மகிழ்ச்சியினால்) ஆரவாரம் செய்சருகின எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற)
ஒள்ளிய மாப்பு	அழகிய மாப்பை	கோயில்	கோயிலாவது—;
உகிருத்தியால்	{ நகங்களின் ஸ்ரணிகள் உள்ளே பொத்தும்படி (திருக்கைளால்) உறந்தகொண்டு	உரம்பெற்ற	{ செத்ப்புப்பொருந்திய தாமரை மலர்களானவை
உறைக்க உன்றி	{ (அவனது தலையினுள்ள) கிரீடமானது பொடிபடுமபடியாகவும் கண்களானவை பிதுங்கும்படியாகவும்	உலகு அளந்த	{ மேலுலகை ஆள்பபதாக உயர்ந்த
முடி இடிய		சே அடிபோல்	{ திருவிழையைப்போல் உயர்வளர்ந்த விளக்க,
கண் பிதுங்க		உயர்ந்து காட்ட	{ வரம்புசேர்ந்த விரைந்து நிற்பதும்
		வரம்பு உற்ற கதிர்	{ கதிர்நெல்
		செந்நெல்	{ கதிர்நெல்படையுடையதான செந்நெலானது
வரம்பு அரை	வேதனை பொறுக்கமாட்டாமல்)	தான் சாய்த்து தலை	{ தான்களை நீட்டித் தலைவணங்கி நிற்பதென்ற
சிரம பற்றி	வாய் விரியும்படியாகவும் தலையைப்பிடித்து நெரித்து	வணக்கும்	{ கப்பெற்ற
		நனை அரங்கம்	{ குளிர்ந்த திருவரங்க நகரம்.

* * *—தேவர்களிடத்துப் பெற்ற வரங்களின் வலிவையும் தன்னுடைய தேவன் வலியையும் பெருக்ககினைத்து—மிகு ஒருவராலும் ஓரழிவு நேரமாட்டாது என்று துணிந்து, தனக்கு வரமளித்த தேவர்களோடு மறமுள்ளவாரோடு வாசியற அனைவரையும் நெருக்கித் தன் கீழாக்கித் “தன்னுடைய நாமமொழிய எம்பெருமானது திருநாமம் நாட்டிலு ரடைபெற வொண்ணாது” என விலக்கி, பகவந்த நாமம் சொன்னதுவே காரணமாகப் * பள்ளியிலோதி வந்த தன் சிறுவனைப் பரஹ்மதனைப் பவவகைகளால் நலிந்த இரணியன் ஒரு நாள் “பிள்ளாய்! நீ சொல்லுகிறவன் எங்கு உள்ள?” என்று தன் மகனை நோக்கிக் கேட்ட, அவன் “எங்குமுள்ள” என்று விடைகூற, அதுகேட்ட இரணியன் “இத்தூணிலே உள்ளனோ?” என்று சொல்லித் தானளந்து கட்டிவைத்ததொரு தூணைப்படைக்க, எம்பெருமான் தனது அடியவனுடைய சொல்லை மெய்ப்பிக்கக்காக அத்தூணில் நாசிங்வுருவாய்ப் புறப்பட்டுத் தனது திரு உகிருக்கையே ஆபுதமாகக்கொண்டு அவனுடைய மார்வை மறுபாடுருவாபடி ஊன்றித் தலையிறிகிரீடம் பொடிபடுமபடியாகவும், கண்கள் பிதுங்கும்படியாகவும், வேதனைகள் பொருமல் வாய் விரியும்படியாகவும் தலையைப் பிடித்து நெரித்தமையைக் கூறுவன, முன்னடிகள்.

ஒள்ளியமாப்பு—இரணியன் தனது மார்வை ஆபரணம் முதலியவற்றால் அவங்கரித்து பலகாலும் அழகு பார்த்துக்கொண்டிருந்ததனால், ஒள்ளிய என்கிறார். சிரம்—ஸிரா, பித்தல்—உள்ளடங்காமற் புறப்படுதல். “வாய் அலறு” என்றும் பாடமுண்டு. தேழித்தல் என், கோங்கொள்ளுதற்கும் பேராதல் அறிக.

நான்காமடிக்கு உள்ளுறை பொருள்;—தேவர் முதலானார் திரண்டு வந்து காட்டித் தலைவணக்கித் தண்டனிட்டுக் கிடக்குமாற்றைக் கூறியவாறும். .... (8)

420 தேவுடையினையாமையாமையேனமாய் அரியாய்க்குறளாய் *

முவுருவினிராமனாய்க் கண்ணனாய்க்கறந்சியாய்முடிப்பான்கோயில் *

சேவலோடுபேடையன்னஞ் செங்கமலமலரேறியூசலாடி *

பூவணைமேல்துதைத்தெழு செம்பொடியாடிவினையாடும்புனலரங்கமே.

(9)

தேவு உடைய   தேஜஸ்ஸையுடைய
மீனம் ஆய்   மதையமாயும்
ஆமை ஆய்   கூர்மமாயும்
எனம் ஆய்   வரஹமாயும்
அரி ஆய்   நரஹமாயும்
குறன் ஆய்   வாமநாயும்
மூ உருவின் இரா   பரசராமனாயும், தசரதாமனாயும்
மன் ஆய்   பலராமனாயும்
கண்ணன் ஆய்   ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாயும்
கற்கி ஆய்   கலியாணனாயும்
(திருவவதாரங்களுட்குத்),
முடிப்பான   (விரோதிகளை) ஒழிக்கவல்ல எம்
கோயில்   பெருமான் (எழுந்தருளியிருக்கிற)
கோயிலாவது;—

பெடை அன்னம்   அன்னப்பேடையானது
சேவலோடு   (தனது) புருஷ ஹம்மைதோடுகூட
செம் கமலம் மலர்   செந்தாமரைப் பூவினமேலேறி
எறி }
ஊசல் ஆம்   (அம்மலரை அசைத்து) ஊசலாக
பூ அணைமேல்   புஷ்ப சயனத்தின்மேல்
தூணைத்து எழு   (ஒன்றோடொன்று புணருகைய
கிற) நெருக்கத்தைச் செய்து
(அதனால்) சிவந்த
செம்பொடி ஆடி   (கண்ணமாகிற) சிவந்த பொடியி
முழுகி
வினையாடும்   வினையாடா நிற்கப்பெற்ற
புனல் அரங்கம்   நீர்வளத்தையுடைய திருவாங்க
நகரம்.

***—எம்பெருமானது தசாவதாரங்களை அடைவென்றுவரை முன்னடிகள். “தேவுடைய” என்ற அடைமொழி—ஆமை முதலிய எல்லாவற்றிலும் அந்நவரீக்கக்கிடவது. [முவுருவினிராமனாய்.] துஷ்டசுத்திரியரை ஒழிப்பதற்கான பாசராமாவதாரமும் ராவணை தாசுநையை ஒழிப்பதற்கான ஸ்ரீராமாவதாரமும், ஆஸுரப் ப்ருதிசனான சுத்திரியதிகளை ஒழிப்பதற்கான பலராமாவதாரமுமாகிற இம்மூன்று அவதாரங்களுள் நடுச்சொன்ன ஸ்ரீராமாவதாரம் ஸ்வரூபேண அவதரித்ததாகையால் முக்கியம்; மற்றவை இரண்டும் ஆவேசாவதாரங்களாகையால் அமுக்கியம் ஆயினும் அவ்விரண்டிற்கும் ஸ்வரூபாவேச ரூபதயா உண்டான உயர்த்தி உள்ளமையால், அவை முக்கிய அவதாரங்களுடன் சேர்த்துக் கணக்கிடப்பட்டன. இவற்றில் பாசராமாவதாரம் அஹங்காரயுக்தனான ஜீவனை அதிஷ்டாநம்பண்ணி நிற்பதனால் முமுக்ஷுக்களுக்கு அது உபாலிங்கத தக்கதன்று; பலராமாவதாரம் அஹங்கார லேசமுற்றதாயும், எம்பெருமானுக்கு மிகவும் அபிமதவிஷயமாய் மிருப்பதனால் அது முக்கிய அவதாரங்களோடொக்க உபாதேயம். இனி, உபாலிங்கததாகத பாசராமாவதாரத்தை ஆழ்வார் அருளிச்செய்வானென்? எனில்; தசாவதாரங்களையும் அருளிச் செய்வதாகத் திருவுள்ளத்திற் கொண்டபடியாலும், அவ்வவதாரத்திற் பண்ணின் விரோதி ஸம்ஹாரம் தமக்கு அபிமதமாகையாலும் அருளிச்செய்தாரென்க; “மன்னடங்க மழுவவங்கைக் கொண்ட இராமநமடி” என்பர் மேலும்.

[கற்கி] தருமநெறிமுறைகள் நிலைகுலைந்து பாவமே வெல்லுகின்ற காலமாகிய கலீயுக முடிவில் எம்பெருமான் கல்கி என்று குதிரைவடிவமான அவதாரமெடுத்து அத்தருமநெறி முதலியவற்றை நிலைபெறுத்தி யருளப்போகிறார் என்று புராணங்கூறும்;

“தருமந்தவிர்ந்து பொறைகெட்டுச் சத்தியஞ்சாய்ந்து தனய,
தெருமந்து தன் பூசனைமுழுதுஞ் சிதையக் கலீயே,
பொருமந்த காலக்கடையினி வெம்பொன்னரங்க னல்லால்,
அருமந்த கற்கியென் றுரேயவை நிலையாக்குவனே.”

என்ற திருவாங்கத்துமாலு அறிக. ....

421 செருவாளும்புள்ளாளன்மண்ணுள்ளன் செருச்செய்யுநாந்தகமென்னு
மொருவாளன் * மறையாளனோடாதபடையாளன் விழுக்கையாளன் *
இரவாளன்பகலாளன்னையாளன் ஏழலகப்பெரும்புரவாளன் *
திருவாளனிணிதாகத் திருக்கண்கள்வளர்கின்ற திருவாங்கமே. (10)

செரு ஆளும் புள்	} தானே போர்செய்யவல்ல பெரிய	பகல ஆளன்	பகற்போதுக்கு நியாமமும்,
ஆளன்		என்னை ஆளன்	அடியேனுக்குத் தலைவனும்,
மண் ஆளன்	} லீலாவிபூதியை ஆளுமவனும், (ஆச்சரிதவிரோதிகளை எதிர்த்துப்)	ஏழ் உலகம்பெரு	ஐந்த லோகக்களாகிற பெரிய
செரு செய்யும் நாந		புரவு ஆளன்	என்கோத்திரங்களை ஆளுமவனும்
தகம எனனும் ஒரு	} பூசல் செய்யவல்ல நந்தகம் என் கிற ஒப்பற்றதொரு கொற்ற	திரு ஆளன்	பெரிய பிராட்டியான (தேவி யாக) ஆளுமவனுமான் எம்பெரு மான்
வாளன்			
மறை ஆளன்	} நான்கு வேதங்களையும் ஆளுமவனும் (போர்க்களத்தில்) முதலு காட்டி	இனிது ஆக	திருவள்ளமுதவந்து
ஒடாத படை		திருக்கணகன வளா	திருக்கண வளாதருகிற (கோவ் கின்ற
விழுகை ஆளன்	} ஒடாத வேதங்களையுடையவனும், சிறந்த ஒதாய முடையவனும், ராதரி காலத்துக்கு நியாமமும்,	சின்	லாவது—)
இரவ ஆளன்		திரு அரங்கம்	திருவரங்க நகரம்.

* * *—அவ்வாராகுணரோடு போர்புரியுமிடத்து, அந்த யுத்தத்தைப் பெரிய திருவடி தானே நடத்த, எம்பெருமான் அதைக் கண்டுகொண்டு அவன் தோளிலே இருக்கு மத்தனையைப்பற்றச் செருவாளும்புள் என்றார்; “பாற்பாறியசூர்தம பல்முழாங்கள் நீடுழப் பாய்பறவை யொன்றேறி வீற்றிருந்தாய்” என்றார் நமமாழ்வாரும். சித்யவலிகளில் தலை னான பெரிய திருவடிபை வாஹநமாக வுடையவனென்றதனால் நியவிபூதிநாயகக்மெ சொல்லப்பட்டதாய், மேல் லீலா விபூதிநாயகவஞ் சொல்லப்படுகிறது—மண்ணுள்ளன் என்று. நாந்தகம்—நீட்டல் விகாரம். ஆபுதத்தினால் அழிக்கவொண்ணாத பாஹ்யகுத்ருஷ்டி மதங்களை அழிப்பதற்குப் பரிசுமான வேதங்களை ஆளுமவன் என்கிறது—மறையாளன் என்று. எனவே, விரோதிரிசுநம பண்ணுவது—சஸ்திரத்தாலும் சாஸ்தரத்தாலும் என்ற படி. ஒடாத படையாளன்—நாட்டில் வழங்காத ஆபுத விசேஷங்களை யுடையவன் என்றது மொன்று; “சுலோவியபித்தி பிர்வடி திரதிரய கஞ்ஜாணலிவ்யாயா” என்றாரே எம்பெருமானார். விழுக்கையாளன்—“வரிஜநவரிஸஹ ஶாலிஷணாநூயாயாபி பூபவ மூணுணாய ஜாநஸகூடாயஸெ” வரவடி உயாணாநூததெஹஸ்யாதாவரடி வசகரு தெதது நூதாது-அகது” என்ற ஆழ்வானருளிச் செயலின்படி—தன்னையும் தனது பரிசுங்களையு மடங்கலும் அடிபார்தமக்கே ஆக்கிவைக்குஞ் சீர்மையுடைய மெசொல்லுகிறது. விழும்—சீர்மை.

ஞானத்தின் ஸங்கோசவிகாஸங்களுக்குக் காரணமாகிய இரவு பகல்களைத் தன் அநீதமாகவுடையவன் என்கிறது—இரவாளன் பகலாளன் என்று. (10)

422 கைநாகத்திடர்கடிந்த கனலாழிப்படையுடையான்கருதுங்கோயில் *
தென்னாடும்வடநாடுந்தோழநின்ற திருவரங்கந்திருப்பதியின்மேல் *
மெய்நாவன்மெய்யடியான் விட்டுசித்தன்விரித்ததமிழரைக்கவல்லார் *
எஞ்ஞான்றுமெம்பெருமானினையடிக்கீழ் இணையிரியாதிருப்பார்தாமே. (11)

கைநாகத்து இடர் கடிந்த	பெரிய துதிக்கையையுடைய கஜேந்திராழ்வானுடைய துன்பத்தைப் போக்கின கனல்	மெய் நாவன் மெய்யடியான் விட்டு	மெய்யே சொல்லா நின்ற நாவையுடையரும் பிரயோஜனத்தை விரும்பாது அடிமை செய்யவருமான பெரியாழ்வார்
கனல் ஆழி	ஜவலியா நின்றதுளன் திருவாழியாழ்வானே	விரித்த தம்மீ	அருளிச்செய்த இதத்தம்மீ பாசரங்களை
படை உடையான்	ஆபுதமாகவுடைய எம்பெருமான்	உரைக்க வல்லார்	ஓதவல்லார்கள்
கருதும் கோயில்	விரும்பி எழுந்தருளியிருக்கப்பெற்ற கோயிலாய்,	எம்பெருமான்	இணை அடி கீழ்
தென் நாடும் வடநாடும் தொழ நின்ற	தெனாட்டினுள்ளாரும் வடநாட்டினுள்ளாரும் லேவிக்கும்படி அமைந்த	எஞ்ஞான்றும் இணையிரியாது இருப்பார்	எந்நாளும் (நித்யமுகுகாகளின் திரளாகிற) துணையைப் பிரியாமல் (அவாகளோடு கூடி) வாழ்ந்திருக்கப் பெறுவர்.
திரு அரங்கம் திருப்பதியின்மேல்	திருவரங்கமென்னும் திருப்பதி		

* * *—இத்திருமொழிகற்பார் * நலமந்த மில்லதோர் நாடுபுக்கு அடியார்கள் குழாங்களை யுடன் கூடி வாழப்பெறுவர் என்று பலங்கூறியவாறு.

மெய்நாவன்—“பொய்ம்மொழி யொன்றில்லாத மெய்ம்மையாளன்” என்று திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்தது போல; இத்தால்—இவரருளிச் செய்யும் பகவத்வைபவம், திருப்பதி வைபவம் முதலியவற்றில் இறையும் பொய்க்கலசாமை போதருமென்க. மெய்யடியான்—அடிமை செய்துவிட்டு, “தேவரி” என்று மடியேற்குமவரல்ல ரென்கை.

கைநாகம், கைநாகம். மெய்நாவன், மெய்நாவன். தாம், ஏ—அசைச் சொற்கள்.

அடிவரவு:—மாவடி தன் கருள் பதினாறு ஆமை மைத்துனன் குறள் உரம் தேவு செருநெகந்தாக தூப்பு.

நான் காம்பத்து—பத்தாந்திருமொழி, தூப்புடையாரை.

அவதாரிகை:—கீழ்த்திருமொழியில் “இருளாகற்று மெறிகதிரோன் மண்டலத் தூடேற்றிவைத் தேணிவாங்கி, அருள்கொடுத்திட்டியவரை ஆட்கொள்வான்” என்று பெரிய பெருமானுடைய மோகஷபிரதத்வமாகிற திவ்யகுணத்தை அருளந்தித்தமையால், “இனி நாம் இவ்விருள்தருமா ஞாலத்தைவிட்டு * நலமந்த மில்லதோர் நாட்டிற் புருந்தா ஒழி வில்காலமெல்லா முடனாய்மன்னி வழுவிவாவடிமை செய்யவேண்டும்” என்னும் ஆசை கிளர்ந்து, அதற்கு உறுப்பார் இச்சரிசுமபந்தம் அற்றுப்போகவேண்டுமபடியை அநுஸந்தித்து, இப்பிரசங்கத்தில், ஸ்ரீராகிளவீனவர்க்கும் சரீரவியோக காலத்தில் யமகங்காரசுரீரின் றேரிடும் நலிவை நினைத்து, அப்படிப்பட்ட நலிவு நமக்கு நேராவண்ணம் எம்பெருமான்ருளை

காத்தருளவேணும்' என்று அறுதியிட்டு, 'அந்தப்பிரார்த்தனையை முன்னதாகவே எம்பெருமான் திருவடிகளில் விண்ணப்பஞ் செய்வோம்' என்று முயன்று. "சாமதசையில் கருமங்களுக்கேற்றவாறு யமகிங்கரர் வந்து என்னை நலியில் அவ்வருத்தத்தினால் அடியேன் தேவரது திருவடிகளை நினைக்கவும் ஒன்று சொல்லவும் வல்லவனல்லேன்; அப்போதைக்குச் சொல்ல வேண்டுமவற்றை இப்போதே சொல்லவைக்கிறேன்; ஆனபின்பு அப்போது அவர்டன் என்னை நலியாதபடி தேவர் காத்தருளவேணும்" என்று பெரிய பெருமான் திருவடிகளில் சாணம் புகுந்து விண்ணப்பஞ்செய்கிறார், இத்திருமொழியில்.

இனி, 'நவமுகவதவதாயவியையம் அஃதி பாகவதர்கள் யமலோசம் போகமாட்டார்' என்று சாஸ்தாஞ்சொல்லுகையாலும், "வேண்டாமை நமன்றம் என்றமையினவப் பெறுவாரல்லர்" என்று எம்பெருமான் நியமித்தருளினதாகவும், "வள்ளலே! உன்றம்க் கென்றும் நமன்றம் கள்ளர்போல்" என்றும் திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்கையாலும், "வயிஹரையவாஹிநவ வஹாநு ப்ரஹ்மஹந்நுந்நாந் நவெஷ்வாநாந்" [கிங்கரர் கான்! எம்பெருமானடியாரிடத்து நீங்கள் செல்லவேண்டி; அவர்களுக்கு நான் கடவனல்லேன்] என்று எம்மன்றோ தனது கிங்கரர்களை நோக்கிக் கூறியிருக்கையாலும், பாகவதர்கள் யமகிங்கரர்களுக்கு வசப்படமாட்டார்கள் என்கிற விஷயம் ஐயமற்றிருக்க, இவ்வாழ்வார் நரகவேதனையை நினைத்து அஞ்சி, அதற்காக எம்பெருமானைச் சாணம் புகுதல் பொருந்துமாறு எங்கனே? எனின்;

ஆழ்வார்கள் * அயர்வறுமமராக ளதிபதியால் * மயர்வறமதிரமருளப் பெற்று அவனை உள்வாடி உணர்ந்து அநுபவியாநிற்கச் செய்தே, சில காலங்களில், நெடுநாளாவதம் தம்மை எம்பெருமான் திருவடிகளினின்று அகற்றின ஊழினிகளின் கொடுமையையும், அக்கருமங்களுக்கு ஏற்றபடி பந்தம், மோகம் என்ற துன்பவின் பங்குவிண்ணடையும் தர வல்ல எம்பெருமானது ஸ்வாதந்தர்யத்தின் கணத்தையும் நினைத்து, 'இப்படி ஸ்வாதந்தரான இவன் நம்மை இன்னம் பவக்குழியில் தள்ளிற் செய்வதென்?' என்று அஞ்சி, அதற்குப் பரிஹாரமாக எம்பெருமான் திருவடிகளில் சாணம் புகுதல் பொருந்துமென்க. "மக்கள் தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய் கொலென்றன்னம் ஆற்றங்கரைவாழ் மரம்போலஞ்சுகன் றேன்" என்று திருமங்கையாழ்வாரும், "வவத்தகிந்தை வாங்குகித்து நீங்குவிக்க நீயின் னம், மெய்த்தன் வல்லு-உய்த்து கின்மயக்கினில் மயக்கலென்னை மாயனே" என்று திருமழிசைப்பிரானம் இங்கனே அஞ்சினமை காண்க. ஆகையால், இவ்வச்சமும் பிரார்த்தனையும இவருடைய அதிசங்கா மூலமான கலக்கமடியாக வந்ததாய்கையாலே கீழ்க்குறித்தவசநங்கனோடு விரோதமில்லை யென்றொழிக.

- 423 துப்புடையாரையடைவதெல்லாஞ் சோர்விடத்துத் துணையாவரென்றே *
ஒப்பிலேனாகிலும்நின்னடைந்தேன் ஆனைக்குநீயருள்செய்தமையால் *
எய்ப்பென்னவந்தநலியும்போது அங்கேதுநானுன்னினைக்கமாட்டேன் *
அப்போதைக்கப்போதேசொல்லவைத்தே நரங்கத்தரவனைப்பள்ளியானே. (1)

<p>அரங்கத்து அரவு அனை பள்ளியானே</p>	<p>{ திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் திரு வனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையின் மேல் பன்னிக்கொள்ளா கின்றன்ன எம்பெருமானே }</p>	<p>{ துப்பு உடையாரை அடைவது (அடியாரைக் காட்டித்) சாணம் தீய முடைய தேவனை ஆசை பிட்டது }</p>
---	---	---

எல்லாம் சோர்வு } 'எனவ இந்நிரியங்கனும் கிதிமாய்
இடத்து } விடுங்காலத்தில
தூணை ஆவர் என்றே } தேவரீர் தூணையாயிருக்கும் என்
கிற எண்ணத்தினாலன்றோ?
ஒப்பு இலேன் ஆகி } (இவ்வாறு தூணையெனவந்த உரிய
அதி காரிகளே இன்னாரென்று
தேவா திருவுள்ளத்திற் கொண்
டிருக்குமவர்களோடு) அடியேன்
ஒப்பற்றவனாயினும்,
நீ ஆகைக்கு அருள் } தேவா கஜேந்திராபுரணைக் காந்
செய்தமையால் } தருளியவரா தலால்.
(அவ்வாறப்போல் அடியேனையும் காத்தருள்வீரென்று)

எய்ப்பு என்னை } (வாத பித்த ச்லேஷங்கனிலும்
நெருக்குண்கையா இன்னடிகக்
கடவதான) இளைப்பானது அடி
யேனைக்கிடமி. வருந்துங்காலமா
வந்து }
நலியும்போது }
அங்கு நான் உன்னை } அந்த சரமதசையில் அடியேன்
ஏதும் நினைக்க } தேவரீரை கந்தனாலமையினும்
மாட்டேன் } நினைக்கமுடியாதவருவேன்
அப்போதைக்கு } அக்காலத்துக்காக
இப்போதே } (கரணகலோபரங்கள் தெளிவு பெந்
றிருக்கிற) இப்போதே
சொல்லி வைத்தேன் } (என்னுடைய பிரார்த்தனையை)
விண்ணப்பஞ்செய்து கொண்
டேன்.

***—துப்புடையாயை யடைவதெல்லாஞ் சோர்விடத்துத் தூணை யாவை யென்றே” என்று முன்னிலையாகக் கூறவேண்டியிருக்க, அங்ஙனங் கூறுது படர்க்கையாகக்கூறியது, இடவழுவுமையின் பாற்படும்; முன்னிலைப் படர்க்கை என்க; “ஒரிடம்பிற இடந்தழுவு முளவே” என்பது நன்னூல். காத்தல் தொழிலில் வல்லமை எம்பெருமானுக்கன்றி மற்ற ஆர்க்கேனும் அமையாதென்பது—பிரபந்தநிராணம் முதலிய பிரபந்தங்களினால் அறுதிபட்ட பட்டதாதலின், படர்க்கைப் பொருள் பொருந்தாதென்றுணர்க. “உடையாரை, தூணையார்” என்ற பன்மை—பூஜையிற் போந்ததாம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானை நோக்கி, “திருமாலே! ரக்ஷணத்தில் ஸமர்த்தனான உன்னை அடியேன் ஆசிரயிப்பது, ‘செனியாய் கண் மூக்கு முதலியவை யெல்லாம் தளர்ச்சிபெற்று ஒரு காரியத்திற்கும் உதவப் பெருக காலத்தில் நீ தூணையாவாய்’ என்ற நிச்சயத்தினாலன்றோ” என்றருளிச்செய்ய; அதற்கு எம்பெருமான் “ஆழ்வா! ‘ஸ்ரீதெவநுலையா ஸரீரே ஸ்திதியோநாஃ! யாதா வஸாஜெஸ்திதேஷதா விஸாஸவாஸா ஜாஜஜ || ததஸ்யபிரயாணா காலவாஷாணஸ்திஷ்ட! சுஸாஸராசி ஜகதநயாபி வரஜாமதி. ||’ என்ற எனது பிரதிஜ்ஞைக்கு விஷய பூதர்களான அதிகாரிகளுக்கு நீர் ஒப்போ?” என்று கேட்க; ஆழ்வார், “அப்படிப்பட்ட அதிகாரிகளோடு எனக்கு ஒப்பு இல்லைபாயினும், உனது கிரீடேறுதலுக்குந்நபையே கணிசித்து என்னுடைய துக்கம் பொறுக்கமாட்டாமல் உன்னை அடைந்தேன்” என்ன; “இப்படி நான் ஆரை ரக்ஷித்ததுகண்டு என்னைநீர் அடைந்தது?” என்று எம்பெருமான் கேட்க “ஆர்த்தியம் அநங்கதித்வமு மொழிய வேறெரு யோக்யதையில்லாத ஸ்ரீகஜேந்திராநாதவானுக்கு நீ அருள் புரிந்தது பிரஸித்தமன்றோ” என்று ஆழ்வார் அருளிச் செய்ய; அதனோடு எம்பெருமான், “ஆனால் அந்த ஸ்ரீகஜேந்திராபுரணைப்போல் நீர் உமக்குத் தளர்த்திவந்தபோது நினைத்திராகில் அப்போது வந்து ரக்ஷிக்கிறோம்” என்ன; ஆழ்வாரும் அது கேட்டு, “வாதம், பித்தம், சிலேஷம் என்ற மூன்று தோஷங்களும் ப்ரபலப் பட்டு வருதலுதனாலுண்டாகும் இளைப்பானது என்னை நலியுங்காலத்தில் உன்னை நான் நினைப்பது எப்படி கூறும்!” என்ன; எம்பெருமான், “ஆனால் உம்மால் என்ன செய்யமுடியும்?” என்று கேட்க; ஆழ்வார், “சரம காலத்துக்காக இப்போதே சொல்லி வைக்கமுடியும்; அதைநான் சொல்லிவைத்தேன்” என்ன; “இப்படி நீர் சொல்லிவைத்தால் இதை நான் நினைத்திருந்து உம்மை ரக்ஷிக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தமென்ன?” என்று எம்பெருமான் கேட்க; அதற்கு ஆழ்வார், “அப்படியா! ஸ்ரீவைகுண்டத்தையும் திருப்பாற்கடலையும் விட்டுக் கோயிலில்வந்து பள்ளி கொண்டருளினது இதற்காகவன்றோ” என்பதாய்ச் செல்லுகிறது இப்பாசரம்.

424 சாமிடத்தென்னைக்குறிக்கொள்கண்டாய் சங்கொசேக்கரமேந்தினானே *

நாமடித்தென்னையனேகதண்டஞ் செய்வதாநிற்பாநமன்றமர்கள் *

போமிடத்துன்திறத்தேத்தனையும் புகாவண்ணம்நிற்பதோர்மாயைவல்லீலை *

ஆமிடத்தேயுன்னைச்சொல்லிவைத்தேன் அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே. (2)

சங்கொடு சக் கரம் ஏந்தினானே	{ ஸ்ரீ பாஞ்சஜநயத்தையும் ஸ்ரீஸுதா சனாழ்வானையும் திருக்கையில் அணிந்துகொண்டுள்ளவனே அரங்கத்தா அரவு அணைப் பள்ளியானே—;	நிற்பது ஓர் மாயை வல்லீலை	{ மறைந்து நிற்கையாகிற ஒப்பற்ற தொரு மாயையைச் செய்வதில் [சீ] வல்லவனாயிரா கின்றும்; [ஆதலால்] நாவேந்திரியங்களும்தென்விஷ்ணு பெற்றிருக்கையாகிற இக்காலத் திலேயே
நமன் தமர்கள் நாமடித்து	{ யமப்படிகள் [மிக்ககோபத்தோடு] நாக்கை மடித்துக்கொண்டு	ஆம் இடத்தே	{
என்னை அநேக தண்டம் செய்வதா நிற்பா	{ [மஹாபாயியான] அடியேனை பல வகைகளால் தண்டிக்க நினைபா நின்றவாகளாய்	சாம் இடத்து என்னை குறிக்கொள கண்டாய் என்று	{ “சரீரவியோக ஸமயத்தில் [உன்னை] நினைக்கமாட்டாது” அடியேனைத் திருவுள்ளம் பற்றியருளவேணும்” [என்று]
போம் இடத்து	{ இழுத்துக்கொண்டு போம்போது [என்னுடைய நெஞ்சானது]		
உன் திறத்து எத்த னையும் புகா வண னம்	{ உன் விஷயத்தில் சிறிதாயினும் அவகாலமிக்கமாட்டாதபடி	உன்னை	{ உன்னைக்குறித்து சொல்லி வைத்தேன் விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டேன்,

* * *—“ஆமிடத்தே—சாமிடத்தென்னைக்குறிக்கொள்கண்டாய் [என்று] உன்னைச் சொல்லிவைத்தேன்” என்று இயையும். கீழ்ப்பாட்டில் “எல்லாஞ் சோர்விடத்து” என்றதை விவரிக்கிறது—“சாமிடத்து” என்று.

எம்பெருமானே! எனது உயிர் உடலைவிட்டு நீங்கினபிறகு, யமகிங்கரர் வந்து மிக்க சீற்றங்கொண்டு நாக்கைமடித்துப் பலவகைத் துன்பங்களைச் செய்வதற்காக யமலோகத்திற்கு இழுத்துக்கொண்டு போகும்போது, என் நெஞ்சினால் உன்னை நினைக்கமுடியாதபடி உன்னை என் நெஞ்சுக்கு விஷயமாக்காமல் மறைத்துக் கொள்ளமுடியாத மாயச் செயல்களில் நீ வல்லவனாதல்பற்றி அக்காலத்தில் உன்னை நினைக்கை அரிதென்று, இந்திரியங்கள் ஸ்வாதீந மாயிருக்கப்பெற்ற இப்போதே “சரம ஸமயத்தில் அடியேன் நலிவுபடாவண்ணம் திருவுள்ளம் பற்றி யருளவேணும்” என்று உன்திருவடிகளில் விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டேன் என்கிறார்.

அநேக தண்டம்—வடசொல் தொடர். செய்வதா—செய்வதாக. நிற்பர்—முற்றெச்சம்; நின்று என்றபடி; செய்வதா நின்று—செய்வதாக மனத்திற்கொண்டு என்பது தேர்ந்த பொருள். அன்றி, நிற்பர் என்பதை வினைமுற்றாகக் கொள்ளுதலும் ஒன்று. .... (2)

425 எல்லையில்வாசல்குறுக்கச்சென்ற லெற்றிகமன்றமர்பற்றும்போது *

நில்லுமினென்னுமுபாயமில்லை நேமியுஞ்சங்கமுமேந்தினானே * [டென்றும் *

சொல்லலாம்போதேயுந்நாமமெல்லாம் சொல்லினெனெனைக்குறிக்கொண்

அல்லல்படாவண்ணங்காக்கவேண்டு மரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே. (3)

நேமியும் சங்கமும் ஏந்தினானே	{ திருவாயிறையும் ஸ்ரீ பாஞ்சஜநயத் தையும் கையில் அணிந்து கொண்டுள்ளவனே!	எல்லையில் வாசல்குறுக்கச்சென்ற [அடியேனுடைய வாழ்நாளின்] என் நோக்கிய சரமதகையில் [யமபுரத்துக்குப்] போய்வழியைக் கிட்டப்புகுந்தால்
அரங்கத்தா அரவு அணைப் பள்ளியானே!		

மன் தமர் எந்நி பற்றும்போது	யமகிங்கரர்கள் அடித்துப் பிடிக்க குங் காலத்தில்	உன் நாமமெல்லாம் } உன்னுடைய திருநாமங்களை யெல் சொல்லினேன் } லாம் சொன்னேன்;
நிலுவின் என்னும் உபாயம் இல்லை	“கடக்க நிலுவங்கள்” என்று அவர் களைக் கிட்ட வரவொட்டாமல் தடுக்கும்படியான ஒருபாயமும் [என்கையில்] இல்லை; [ஆதலால்]	[ஆகையாலே] என்னை குறிக் } அடியேனைத் திருவுள்ளத்திற் கொண்டு } கொண்டு
சொல்லாம்போசே	வாய்விட்டுச் சொல்லுகைக்கு உரிய இப்போதே	என்னும் அல்லல் } எப்போதும் அநர்த்தப்படாதபடி படாவண்ணம் } ரகித்தருளவேணும். காக்கவேண்டும் }

* * * —எல்லை என்று—மாணதையைச் சொல்லுகிறது; ஆயுஸ்ஸுக்கு மரணம் எல்லையாதலால். வாசல்—‘வாயில்’ என்பதன் மரூஉ. எற்றுதல்—அடித்தல். உபாயம்—வடசொல்; ஸாதகம் என்பது பொருள். “நிலுவின்னென்னவுபாயமில்லை” என்று சிலர் ஒதுவர்.

எம்பெருமானே! நான் சரமதையில் கரம்பலாநுபவத்துக்காக யமபுரத்தின்வழியே சென்றால் அங்கு யமகிங்கரர்கள் வந்து என்னை அடித்துப் பிடிக்கும்போது, “நீங்கள் என்னருகில் வரக்கூடாது” என்று அவர்களைத் தடுக்க என்னால் முடியாது. ஆதலால், அப்படிப்பட்ட அநர்த்தம் அடியேனுக்கு விளைய வொண்ணாமைக்கு உறுப்பாக இப்போதே உன் திருநாமங்களையெல்லாம் அநுஸந்தித்துவிட்டேன்; இதுவே ஹேதுவாக என்னை நீ திருவுள்ளத்திற்கொண்டு காத்தருளவேனு மென்றவாறு. ... .. (3)

426 ஒற்றைவிடையனும் நான் முகனும் முன்னையறியாப்பெருமையோனே *
முற்றவுலகெல்லாம் நீயேயாகி மூன்றெழுத்தாயமுதல்வனேயோ *
அற்றதுவாணாளிவற்கென்றெண்ணி யஞ்சமன்றமர் பற்றலுற்ற *
அற்றைக்கு நீயென்னைக்காக்கவேண்டு மரங்கத்தாவணைப்பள்ளியானே. (4)

ஒற்றை விடையனும்	ஒப்பதற் றிஷ்டவாஹநாள் குதர	ஒ முகனே	நர்வகாரண பூதனுமானவனே!
உன்னை அறியா	பாஹமாவும்	அரங்கத்து அரவ அணைப் பள்ளியானே!—;	
பெருமையோனே!	உன்னை (உள்ளபடி) அறியவொண்	மன் தமா	யமகிங்கரர்கள்
	ணைக்கு உறுப்பான பெருமை	இவற்கு வாய்நாள்	இவனுக்கு ஆயுஸ்ஸு முடிந்தது
	பொருந்தியவனே!	அற்றது என்று	என்று நினைத்து,
		எண்ணி	
முற்ற உலகு என்	ஒன்றெழுதியா யபடி எல்லா உலகங்	அஞ்ச	(பிடிக்கிற பிடியில்) அஞ்சாற்படி
பெரிய ஆக	கரும்	புரவல் உற்ற அற்	பிடிக்கப்படுகிற அன்றைக்கு
முன்று எழுத்து	பெரிய ஆய்	றக்கு	
ஆய்	முன்று அகநாமான பிரகவல்லொய்		
	யானவனும்		நீ எனனை காக்கவேண்டும்—.

* * * —இவபிரான் மற்றவர்களைப்போலன்றி, ப்ரஹ்மபாவனை தலையெடுத்தபோது “நுண்ணுணர்வின் நீலார்கண்டத்தம்மானும்” என்னும்படி தத்துவத்தை உண்மையாக உணருகைக்கிடான ஸூகீக்தமஞான முடையதைதலால், ஒன்றை என்று சிறப்பித்துக் கூறப் பட்டனன். ஒன்று + விடையன், ஒற்றை விடையன்; “ஐயீற்றுடைக் குற்றுகமுமுளவே” என்பது நுண்ணூல். இனி, ஒற்றை என்பதை விடைக்கு அடைமொழியாக்கலுமாம். முதலடியில், உன்னை என்றது வார்த்தைப்பாடு. “யவ்ஷெவாநஹு நயொ நயாஹம் நயாஸங்கரஃ! ஜாநாதிவாஸெஸவஹுதஜிஷ்டாஃ வரஸவஹு!” என்று—விஷ்ணுவினுடைய பரமமான ஸ்வ ரூபத்தைப் பிரமனாகிய தானும் சிவனும் மற்றுமுள்ள தேவர் முனிவர்களும் அறியார் கனென்னுமிடத்தைப் பிரமன்றானே சொல்லிவைத்தான் காண்மின். [முற்றவுலகெல்லாம்

நீயெயாகி.] எம்பெருமானுக்குத் தன்னையொழிந்த ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் ப்ரகார பூதங்கள்; எம்பெருமான் அவற்றுக்கு ப்ரகாரி என்றபடி: “வஸுவஃவஸுவூ, ஹஸுவூ” “வஃருஷவண வெஹ ஸவஃஹ” என்ற சுருதிவாக்கியங்களுங் காணத்தக்கன.

[மூன்றெழுத்தாய்.] அகார, உகார, மகாரங்களாகிற [ஓம்] பிரணவத்துக்கு ஆர்த்த மாயிருப்பவன் என்க. “ஓகாரொ ஹவாநு விஷு:” என்றது காண்க. இம்மூன்றெழுத்துக்களில் முதலாவதான அகாரத்தின் ப்ரக்ருத்தயர்த்தமான ஸர்வகாரணத்வத்தைச் சொல்லுகிறது—முதல்வனே! என்று. ஓ, என்று இரக்கக்குறிப்புமாம். (மூன்றாமடியில், இவன்தகு, இவற்கு, இடையில் உகரச்சாரியைபெறில், இவனுக்கு என்றருகும. அற்றைக்கு—அப்போதைக்கு; .... (4)

427 பையரவினணைப்பாற்கடலுள் பள்ளிகோள்கின்றபரமமூர்த்தி *
உய்யவுலகுபடைக்கவேண்டி உந்தியில்தோற்றினாய்நான்முசனை *
வையமனிசரைப்பொய்யென்றெண்ணிக் காலனையுமுடனேபடைத்தாய் *
ஐயவினியென்னைக்காகவேண்டு மரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே. (5)

பால் கடலுள் பை அரவு இன் அணை	திருப்பாற் கடலில் (ப ர த த) படங்கனையுடைய திருவ னா தாழ்வானாகிற இனிய படுக் கையின் மீது	வையம் மனிசர் பொய் என்று எண்ணி	பூமியிலுள்ள மரப்பாகர் (நமது கட்டையாகிய சாத்தர மரி யாதையில் நிற்கமாட்டாது) க்ருத்திரமாய் கட்டடவாகவேனது நினைத்து
பள்ளி கொள்கின்ற பரம மூர்த்தி	திருக்கண் வளார்த்துநாநின்ற பரமசேஷியானவனே!	(அந்த விபரீதாசரணத்துக்குத் தக்க தண்டம் நடத்துதற்காக)	
உய்ய	[எ ள் லா வு யி ர் க ளு ம தன்னை அடைந்து] உஜ்ஜீவிக்கும்படி	காலனையும் உடனே யமனையும் கூட்டே : ரக்ஷமசுதரு படைத்தாய்	யமனையும் வினவனே!
உலகு படைக்க வேண்டி	லோகங்களை ஸ்ருஷ்டிக்க விரும்பி	ஐய	பரமபந்துவானவனே!
உந்தியில் நான் முகனை தோற் றியாய்	திருநாபிக்கமலத்தில பிரமணைத் தோற்றுவித்தவனே!	அரங்கத்து அரவு அணைப்பள்ளியானே!—; இனி என்னை காக்கவேண்டுமே—	

* * *—[பரமமூர்த்தி] “மூர்த்திசப்தம்—ஐச்வர்யபத்துக்கும் விக்ரஹத்துக்கும வாசக மாகையாலே, இவ்விடத்தில் ஐச்வர்யவாசகமாய்க் கொண்டு, சேஷித்வத்தைச் சொல்லுகிறது” என்ற வியாக்கியார வாக்கிய மறியத்தக்கது. மூன்றாமடியில், மனிசனை என்ற விடத்து, ஐ—அசை; அன்றி; உருபுமயக்கமுமாம். “பொய்யார்” என்றவித்தைப் பொய் என்று குறைத்துக்கிடக்கிறது. “முஃதிஷுவா திஷுவெவாஹூ” என்றபடி தனதுகட்டளை யான சாஸ்த்ரங் களைமீறி ஸ்வேச்சையாகக் கபடநடைகளில் ஓங்குபவர்கள் இவ்வுலகத்தவர்கள் என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு, அவ்வக்காலங்களில் அவரவர்கள் செய்யப் பாபங்களுக்கிடாகத் தண்டம் நடத்தியாகிலும் இவ்வுலகைக்காக்க வேணுமென்ற கருணையினால், சிதைக்கக் கூடவருன யமனையும் படைத்தருளினமை மூன்றாமடியில் விளங்கும். காலன்—வடசொல். தோற்றினாய், படைத்தாய்—விளிகள். .... (5)

428 தண்ணனவில்லைநமன்றமர்கள் சாலக்கொடுமைகள்செய்யாநிற்பார் *
மண்ணோடுநீருமொய்யுங்காலும் மற்றுமாகாசமுமாகிநின்றாய் *
எண்ணலாம்போதேயுந்நாமமெல்லா மெண்ணினேனென்னைக்குறிக்கொண்டென்றும் *
அண்ணலேநீயென்னைக்காக்கவேண்டு மரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே. (6)

மண்ணெடு நீரும்	பூமியும்ஜலமும் தேஜஸ்ஸும் வாவு	எவண்ணமபோதே	அதுஸநதிக்கைக்கு உரிய காலத்திலேயே
எரியும் காலும்	வும் ஆகாசமும் (ஆகிப் பஞ்ச	உள ராமம் எல்லாம்	உன்னுடைய திருநாமங்களை யெல்லாம்
ஆகாசமும் மறறும்	பூதங்களும்) மறுமுன் பதார்த்த	என்சினேன்	அநுஸந்தித்தேன்;
ஆகி நின்றாய்	தங்களுமாய் நின்றவனே!	எனனை	(ஆதலால்)
அண்ணலே	வரவ் ஸ்வாமியானவனே!	நீ	அடியேனே
அரங்கத்து அரவு அணைப் பள்ளியானே!		நீ	நீ
நமன் தமாகள்	யமகிங்கராகள்	சூழ்க்கொண்டு	திருவுள்ளத்திற் கொண்டு
தண்ணனவு இரலை	இரக்கமறறவர்களாய்க்கொண்டு	என்னும் காக்க	எப்போதும் ரக்திததருளவேணும்.
சால கொடுமைகள்	மிகவும் கொடிய சிதைக்கீ	வோரம்	
செய்யா நிற்பா	பட்டாறுவார்கள்,		
(அப்படிப்பட்ட சிதைக்களுக்கு அனாகாசொழியும்படி.)			

* * *—தண்ணனவு—குளிரச்சி; ‘தண்ணனவு’ என்ற நுந்தகுதி. நர நெஞ்சு அற்ற வர்களென்றவாறு அன்றி, தண்ணனவு’ என்று—தணிதலைச் சொல்லிற்றுப் [தணிதல்— ஓய்தல்.] நலிகையில் ஒழிவிலல்லாமையைக் கூறியவாறுமாம். சால—உரிச்சொல். [மண் ணெடு இய்யாதி.] இவ்வொற்றுமைப் பரகாரபரகாரிபாவ நிபந்தனம். .... (6)

429 செஞ்சொல்மறைப்பொருளாகின்ற தேவர்கள்நாயகனேயெம்மானே *

எஞ்சலிலேன்னுடையின்னமுதே யேழுலகுமுடையாயென்னப்பா *

வஞ்சவருவின்மனற்றமர்கள் வலிந்துநலிந்தேன்னின்பற்றும்போது *

அஞ்சலமென்றேனைக்காக்கவேண்டு மரங்கத்தாவணைப்பள்ளியானே. (7)

செம் சொல் மறை	{ ருஜாவான சொற்களையுடைய	என பொது	எனக்கு உபகாரகளுளவோ
பொருள் ஆகி நின்ற	{ வேதத்துக்கு அர்த்தமாகிய பட்ட வதும்	அரங்கத்த அரவு அணைப் பள்ளியானே!—	
சொக்கல்	{ நித்திய ஸ்ரீரிகளுக்குக் கிடைந்து	வஞ்சம் உருவிய	{ வஞ்சனைப் பொருதிய ரூபத்தை
நாயகனே	{ மானவனே!	நமனை சரங்கன்	{ யுடையரான யமகிங்கராகள்
எம்மானே	{ எம்பெருமானே!	என்கோ வலிந்து	{ அடியேனைப் பலாத்கரித்த ஒழி
எஞ்சல் இல் தின்	{ குறுவற்ற பரம போக்யமாண	மனியப் பற்றுற	{ விஞ்சுக கொண்டு மிக உயர்
என்னுடை அமுதே	{ எனக்கு (ரஸ்யமான) அமுதரூப	பொது	{ பொது
எம் உலகும்	{ உலகங்களுக்கெல்லாம் ஸ்வாமியான	அஞ்சல் எனது	{ ‘உஞ்சலேனாட்டி’ எனது
உடையாய்	{ வனே!		என்கோ காக்ககொண்டிரும்.

* * *—[செஞ்சொல் மறைப்பொருளாகி நின்ற] “வெவெடி ஸ்வவெவெடி ஹவெவ வெவழி” “வெவெடிவெடியாது துறையுடைய” என்பன காண்க. அமுதத்திற்கு அஞ்சலில்லா மையாவது—“அப்பொழுதைக்கப் பொழுதென்னாவமுதமே” என்றபடி அநுபவிக்க அநுப விக்கக் குறைவின்றிப் பணிக்கை. வஞ்சவருவின் நமனற்றமர்கள்—தங்கள் வாவு ஒருவர்க்குத் தெரியாதபடி ரூபத்தை மறைத்துக் கொண்டு வரும் யமபட்டர்கள் என்றபடி. வஞ்சம்— வஞ்சகம். அஞ்சல்—அஞ்ச என்ற வினைப்பகுதியடியாப் பிரந்த விதியை யொருமை யேவல்: அம்—சாரியை. ... (7)

430 நானேதுமன்மாயமொன்றறியேன் நமனற்றமப்பற்றிநலிந்திட்டு *

ஊனேபுகேயென்றுமோதும்போதங் குன்னைநானொன்றுநினைக்கமாட்டேன் *

வானேய்வானவர்தங்கள்ளிசா மதுரைப்பிறந்தமாமாயனே *

ஆரூய்நீயென்றனைக்காக்கவேண்டு மரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே. (8)

வான் ஏய் வாணவா	{ பரமபதத்திற் பொருந்தியிரா நிறை	மனா தமர் பற்றி	{ பமகிககர்சா (என்னைப்) பி. ப. ச.
தவகனா ரசா	{ நியத முக்தர்களுக்குத் தலைவனே!	நலிந்த	{ (இந்த சேர்ந்தே) ப. ப. ச.
மதுரை பிறந்த மா	{ திருவடமதுரையில் அவதரித்த		{ வேண்டிய ஹிமன்கள் வியா
மாயனே	{ மிகக் ஆச்சரிய சக்தியை யுடைய		{ ப. ப. ச. (இ. ப. ச.)
	{ வனே!		
என் ஆரூபம்	{ (பாகனுக்கு வசப்பட்டொழுது	இந்த உண்மையினை	{ 'இந்த உண்மையினை
	{ கிவற) யானே போல எனக்கு	என்று	{ 'இந்த உண்மையினை
	{ வசப்பட்டிருப்பவனே!	மோதந்தே	{ அமரகமே
அரங்கத்து அரவு அனைப பள்ளியானே;		அருகு	{ அமரகமே
நான் உன மாயம்	{ அழியுன உன் மாயைகளில்		{ உன் மாயை ஒன்று நான்
ஏது ஒன்றும்	{ யாதொன்றையும் அறியமாட்		{ மாட்டேன்—
அறியேன்	{ டேன;		{ 'என்னை காக்கவேண்டும்.

* * *—“அங்கேதும் நானுன்னை நினைக்கமாட்டேன்” என்றும் பாடமுண்டு. “நானேதுமுன்மாய மொன்றறியேன்” என்ற விடத்தில், (கீழ் இரண்டாம் பாட்டில், “போமிடத்தான் திறத்தெதையையும் புகாவண்ணம் நிறபதோர் மாயைவல்லி” என்றதை நினைக்க. இந்த ஊண்—விட்ட சரீரத்திற்காட்டில் பிரவேசிக்கிற சரீரத்தின் கொடுமையைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது, இந்த என்று. நாகத்தில் அதி தீவ்ரமான வேதனைகளை அடையுப்பதற்கு காக யமகிங்கரர்களினால் பூட்டப்படும் சரீரத்திற்கு ‘யாதநாசரீரம்’ என்று பெயர் அற்க. ஊனே, புகே—ஏ இரண்டும் இசைசிறை என்னலாம். .... (8)

431 குன்றெடுத்தாநிரைகாத்தவாயா கோநிரைமேய்த்தவனேமேய்மாயனே *

அன்றுமுதலின்றறுதியாக ஆதியஞ்சோதிமறந்தறியேன் *

நன்றுங்கொடியநம்ன்றமர்கள் நலிந்துவலிந்தேனைப்பற்றும்போது *

அன்றங்குரியென்னைக்காக்கவேண்டும் அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே. (9)

குன்று எடுத்தது	{ கோவந்ததமலையக்குடையாக	ஆதி அமசோதி	{ வரவகா தமர் உன்னை
	{ எடுத்தது) பி. ப. ச.		{ விசுக்கை தமர் உன்னை
ஆ நிரை	{ பசுக்களின் நிரை	மறந்து அறியேன்	{ (அடியேன்) மறந்து
காத்த ஆயர்	{ கழித்தருளின ஆயனே! [கோபா	நனறும் கொடிய	{ மிக்க கொடுமை
	{ லனே]	நமன் தமர்கள்	{ யமகிககர்கள்
கோ நரை மேயத்த	{ மாடுகளின் கூட்டத்தை மேய்த்தரு,		
வனே	{ லனே]		
என்மனே	{ எனக்கு வராமியானவனே!	என்னை நலிந்து	{ என்னை ஹிமந்த
அரங்கத்து அரவு அனைப பள்ளியானே;—		வலிந்து பற்று	{ மிகக்குறு காடுகள்
அன்று முதல்	{ (உனக்குப் பல்லாண்டு பாடுமவ	போது அன்று	{ னத்தி
இன்று அறுதி ஆக	{ ளுக்கிக்கொண்ட) அந்நான்	அருகு	{ அவவிடத்தில்
	{ தொடங்கி இன்றளவாக		{ 'என்னை காக்கவேண்டும்.—

* * *—அன்று முதல்—கர்ப்பவாஸம் முதலாக என்றும் கொள்வர். அறுதி—முடிவு. “அன்று முதலின் மறுதியா” என்ற பாடம் செய்யுளின் பதத்துக்கு மாறுபாடாம். அன்று முதல் இன்றளவாக ஆதியஞ்சோதியை மறந்தறியேன் என்கு நின்றுகொண்டு, “நன்றுங் கொடியநம்ன்றமர்கள் நலிந்து வலிந்தேனைப் பற்றும போதன்றங்கு ரீயென்னைக் காக்க வேண்டும்” என்றால் விருத்தமனரேவென்னில்; அதிசங்காமுலமான கலக்கத்தினால் வந்த அச்சத்தாலே இங்ஙனே வேண்டுகிறபடி. (இத்திருமொழியின் அவதாரிகையில் இதுவிரியும்.) “பற்றும்போது அங்கு என்னைக் காக்கவேண்டும்” என்றிவ்வளவே போதுமா யிருக்க, அன்று என்று அதிகமாக ஒரு சொல் சொன்னது அவ்வவஸ்தையின் கொடுமையைக் கருதியாமென்க. கோ—மொ. .... (9)

- 432 மாயவனைமதுகுதனை மாதவனைமறையோர்களேத்தும் *
 ஆயாகளேற்றினையச்சுதனை அரங்கத்தரவனைப்பள்ளியானை *
 வேயர்புகழ்வில்லிபுத்தூர்மன் விட்டுசித்தன்சொன்னமாலேபத்தும் *
 தூயமனத்தனராகிவல்லார் தூமணிவண்ணனுக்காளந்தாமே. (10)

மாயவனை	ஆச்சரியசக்தியை யுடையவனும்		
மது குதனை	{ மது என்ற அசுரனை ஒழித்தருளின வனும்	வேயர் புகழ் வில்லி புத்தூர் மன் விட்டு சித்தன் சொன்ன	{ தாம் திருவவதரிதத் குடியிலுள்ள ரெல்லாராலும் புகழப்பட்ட வரும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கு நிர்வாஹகருமான பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த
மாதவனை	பெரிய பிராட்டியார்க்கு வலம்பனும்	மாலே பத்தம	{ சொல்மாலையான இப்பத்துப் பாசு மங்களையும்
மறையோர்கள் எத் தும் ஆயர்கள் எற்றின	{ வைதிகர்களினால் துதிக்கபடுமவ னும் இடையர்களுக்குத் தலைவ னும்	தூய மனத்தனா ஆகி வல்லார் தாம் தூ மணி வண்ண னுக்கு ஆளா	{ நிர்மலமான நெஞ்சையுடையராய்க் கொண்டு ஒதவல்லார்கள் பழிப்பற்ற நீலமணிபோன்ற வடிவையுடைய எம்பெருமா னுக்கு அடிமை செய்யப் பெறுவார்.
அச்சுதனை	{ (அடியாரை ஒரு னாரும்) நடுவ விடாதவனும்		
அரங்கத்து அரவ ணைப் பள்ளியானை	{ கோயிலில் சேஷசயரத்தில கண் வளர்ந் தருள்வனனுமான எம் பெருமானை நோக்கி		

* * *—இப்பாட்டால், இத்திருமொழி சம்பார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைகட்டு கிறார். மேன்மைக்கு “அமரரேறு என்பதுபோல, நீர்மைக்கு “ஆயர்களேறு” என்பதாம். நம்பூருவாசாரியர்கள் பெரிய பெருமானைக் கிருஷ்ணவதாரமாக அநுஸந்தித்துப் போருவர் கள்; “கொண்டல் வண்ணனைக் கோவலனாய் வெண்ணையுண்டவாயன் என்னுள் வங் கவர்த்தானை, அண்டர்கோ னணியரங்கன் என்னபுத்தனை” என்றார் திருப்பாணாழ்வார். திருப்பவளத்தை மோந்து பார்த்தால் இப்போதும் வெண்ணெய் மணக்கும் என்றருளிச் செய்வர். “காலேஷ்வராவீ நவவரிவிடை துறவெதீயசொடா நலாடெள ழுஜாமரண உயிகு நலூராயிநொதி” = என்று—யசோதைப்பிராட்டி பிள்ளைப்பனியாகச் சாதனை திருவா பரணம் இப்போதும் பெரிய பெருமான் திருக்கழுத்திற் கிடக்கிறதென்று நேரில்கண்டநுப வித்து அருளிச்செய்தார் பட்டரும.

தூயமனத்தனராகி வல்லார்—அந்நயப்பயோஜனராக ஒதவல்லவர்கள் என்றபடி; இதனால், சோறுகூறையே முக்கிய பிரயோஜனமாகநாசகி ஒதுமவர்களை னியாவர்த்திக்கின்ற தென்க. .... (10)

அடிவரவு:—துப்பு சாரிடம் எல்லை ஒற்றை பை தண்ணைவு செஞ்சொல் நான் குன்று மாய வாக்கு.

ஐந்தாமபத்து—முதல் திருமொழி, வாக்குத்தூய்மை.

அவதாரிகை:—பெரிய பெருமானுடைய போக்யதையில் தமது மனமொழி மெய்எனா கிற கரணத்யமம மேல்வியூகிறபடியை அருளிச்செய்கிறார், இத்திருமொழியில்.

- 433 வாக்குத்தூய்மையிலாமைபினாலே மாதவாவன்னைவாய்க்கொள்ளமாட்டேன் *
 நாக்குநினையல்லாலறியாது நானதஞ்சுவனென்வசமன்று *
 மூர்க்குப்பேசுகின்றனினென்று முனிவாவேலுமென்னாவினுக்காற்றேன் *
 காக்கைவாயிலுங்கட்டுரைகொள்வர் காரணாகுளக்கொடியானே. (1)

மாதவா காரண	சீரியப்பதியானவனே! (உலகக்கட்கெல்லாம்) ஆகிகாரண மானவனே	அது நான் அஞ்ச வன்	{ அசத்தமான நாகு இருக்கனே உன் பக்கல் எடுபடா நின்றதைக் குறித்து நான் அஞ்சுகிறேன்;
கருள் கொடி யானே	{ பெரிய திருவடியை தவறுமாக வலையவனே	(அது)	அந்த நாக் கானது
வாக்கு துயமை இலாமையினாலே	{ (என்னுடைய) வாய்மொழிக்கு பரி சுத்தி இல்லாமையாலே	என் வசம் அன்று	எனக்கு வசப்பட்டு நிற்பதன்று;
உன்னை வாய் கொள்ள	{ (ஹேயப் பரிபாடனா) உன்னை வாய்கொண்டு துதிக்க யோக்கதை	இவன் மூர்க்கு பேசு கின்றன என்று	{ “இவன் மூடர் பேசும் பேச்சைப் பேசுகின்றான்” என்று திருவன் எம்பட்டி 3 சீரியருளினாலும்
மாட்டேன் (ஹேமனே கிடப்போமென்று பார்த்தாலும்)	{ அற்றவனாயிராநின்றேன்; மொழியுமே	என் நாவிலுக்கு ஆழ்ந்தேன்	{ என்னுடைய மூக்கின் பத்தந்ததை நான் ஹிதக்க வல்லேனல்லேன்;
நாக்கு நினை அல் வால் அறியாது	{ (ஹேமநிந்த எனது) நாக் கானது உன்னையொழிய மறநெருவரை (வாய்க்கொண்ட) அறியாது;	காக்கை வாயிலும் கட்டுரை சொல்லா	{ காக்கையினுடைய வாயிலுண்டான சொல்லையம் தன்சொல்லாக (அந் வாய்மொழி) கொண்டு வரான்.

* * *—“எம்பெருமான் ஸந்திதிற்ப் பொய் சொல்லுகை, கஷ்டப் பாயோஜனங்களை
விருப்புகை, கஷ்டதாரகனைப் புகழ்க்கை முதலியவைபாகிற அசத்திகள் என்னுடைய வாய்
மொழிக்கு அளவற்றிருப்பதனால், அவ்வாய்மொழி கொண்டு உன் பெருமைகளைப் புகழு
களுக்கு நான் அர்ஹனல்லனென்று ஒழிந்தாலும், நாகு நாய்ந்ததாகையால், உன்னைத்
நிர்த்து மற்றெருவரை வாயிற்கொள்ள அற்பமாய்ந்தாது” என்று எம்பெருமானே நோக்கி
ஆழ்வார் அருளிச் செய்ய; அதுகேட்டு எம்பெருமான், “ஆழ்வார்! ஆகில் நீரும் அந்த
நாகுடன்கூடிச் சொல்லும்” என்று நியமிக்க; அதற்கு ஆழ்வார் “நாக்கின் தோஷத்தை
நீனைத்து நான் அஞ்சுகின்றேனே” என்ன; அதற்கு எம்பெருமான், “ஆழ்வார்! நாகு
ஹேமந்ததாகையாலே பேல்விழுகின்றது, அதன் தோஷத்தை அற்றதள்ள நீர் அதுமேல்
விழாதபடி அதை உமக்கு வசப்படுத்தி நியமித்துக்கொள்ளும்” என்ன; அதுகேட்டு ஆழ்
வார், “அந்த நாகு எனக்கு வசப்பட்டிருந்தாலன்றோ அதை நான் நியமிக்கவல்லேன்!
அதுதான் உனக்கு வசப்பட்டுவிட்டதே” என்ன; அதற்கு எம்பெருமான், “ஆழ்வார்! சால்
அழுகிதாயிருந்தது; ‘உன்னை வாய்க்கொள்ளமாட்டேன்’ என்கிறீர், ‘நாக்கு கின்னையல்லா
வறியாது’ என்கிறீர், ‘நானதஞ்சுவன் என்வசமன்று’ என்கிறீர்; இவ்வாக்கியங்
கள் ஒன்றோடொன்று சேருவது எங்கனே? ஆராய்ந்துபார்த்தால் நீர்பேசும் பேச்சுக்
களெல்லாம் மூர்க்குப்பேசும் பேச்சாயிராநின்றன! என்ன; ஆழ்வார், “அது உண்மையே;
என்னுடைய பேச்சுங்கள் மூர்க்குப் பேச்சுகளாகத்தோற்றும்; அதனால் உனக்குச் சிற்றமு
பிறக்கும்; ஆகிலும் அச்சீற்றத்தை ஒருவாறு என்னால் ஸஹிக்கமுடியும்; இந்நாக்குப்படுத்து
கிறபாடு அப்பப்ப! ஸஹிக்கவேமுடியவில்லையே” என்ன; அதற்கு எம்பெருமான், “அந்
நாக்கைக்கொண்டு என்னை நீர் புகழ்த்தொடங்கினீராகில், அது எனக்கு அவத்யாவஹமாய்த்
தலைக்கட்டுமே!” என்ன; அதற்கு ஆழ்வார் “எம்பெருமானே, மூர்க்குப் பேசும் பாசங்கள்
அறிவுடையார்க்குக் குற்றமாகத் தோற்றுவனவே யன்றிக் குணமாகவுத் தோற்றும்;
காக்கை ஓரிடத்திலிருந்துகொண்டு தனக்குக் தோன்றப்படிக் கத்திவிட்டுப்போனாலும்,
அதனை அறிவுடையார் கேட்டு, ‘இது நமக்கு உறவினர் வாவாகிற’ நன்மையைச் சொல்லா
கின்றது” என்று கொள்ளக் காணுகின்றோம்; அதுபோல அடியேன் நாளினுக்கு ஆற்ற
மாட்டாமல் வாய் வந்தபடி சிலவற்றைப் பிதற்றினாலும் அவற்றை நீ நற்றமாகவே கொள்ள
வேணும்” என்றருளிச் செய்ய; எம்பெருமான், “ஆழ்வார்! அப்படியாகிலும் குற்றத்தை
நற்றமாகக் கொள்ளவேண்டிய கடமை எனக்கு என்ன எண்டு?” என்று கேட்க; [காரண]

அது கேட்டு ஆழ்வார், “அப்படியா! நன்று சொன்னாய்; உலகங்களை யெல்லாம் படைத்த வனல்லையோ நீ? ரக்ஷிக்கிறேனென்று கொடிகட்டிக் கிடக்கிறாயல்லையோ நீ?” என்பதாய்ச் செல்லுகிறது, இப்பாட்டு.

மூர்க்கு—“உலகை” என்ற வடசொல்லடியாப் பிறந்தது; மூடத்தனம் என்பது பொருள். முனிதல்—கோபித்தல். “நாவினுக்கு ஆற்றேன்” என்றது—நாவினுடைய பதற்றத்துக்கு ஆற்றேன் என்றபடி. காக்கைவாயிலும்—காக்கைவாயில் நின்றும; ஐந்தாம் வேற்றுமை. கட்டுரை—ஏற்றசொல், பொருளுள்ள சொல். கருளன்—மரணம் என்ற வட சொல்லிகாரம். (1)

- 434 சமூகநாக்கொடுபுன்கலிசொன்னேன் சங்குசக்கரமேந்துகையானே *
பிழைப்பராகிலும்சம்மடியார்சொல்பொறுப்பது பெரியோர்கடனன்றே *
விழிக்குங்கண்ணிலேநின்கண்மற்றல்லால் வேறெருவரோடென்மனம்பற்றாது *
உழைக்கோர்புள்ளிமிகையன்றுகண்டாய் ஊழியேமுலகுன்னிழந்தானே. (2)

சங்கு சக்கரம் ஏது கையானே!—
உலகை உலகு { பிரளய காலத்தில் எல்லா வலங்களை
உலகி உமிழ் { யும் திருவயிற்றில் வைத்து
சொன்னே { நோக்கி (பின்பு அவற்றை)
                  { வெளிப்படுத்தினவனே!
சமூக நாக்கொடு { பொல்லாத நாக்கினால் அற்பமான
புன்கலி சொன் { பாசரங்களை நான் சொன்னேன்;
                  { நான்
பிழைப்ப ஆகிலும் { (நாஸ்திகள்) பிழை செய்தார
                  { களை யாகிலும்
தம அடியார் சொல் { தமக்கு அடிமைப்பட்ட அவர்களு
                  { டைய சொல்லை

பொறுப்பது { பெரியோர் கடன் { பெருந்தன்மை யுடையவாசனாக்குக்
                  { அன்றே { கடமையன்றோ?
நின்கண் அல்லால் { உன்னுடைய கடாஷமொழிய
மற்று விழிக்கும் { வேறெருவருடைய கடாஷத்தை
                  { கண் இலேன் { (ரக்ஷமாக) உடையேனல்லேன்;
                  { (அன்றியும்)
வேறு ஒருவரோடு { மறு ஒருவர் பக்கலிலும் எனது
என் மனம் பற்றாது { நெஞ்சானது பொருந்தமாட்டாது;
உழைக்கு ஓர் { புள்ளிமானுக்கு ஒரு புள்ளி (ஏறு
புள்ளி மிகை { வது) குற்றமன்றோ?
                  { அனது கண்டாய்

* * *—“எம்பெருமானே! நீ கையுந்திருவாழியுமாயிக்கிற இருப்புக் கண்டநான் உன்னால் கவிபாடாதிருக்கமாட்டாமல் எனது பொல்லாத நாக்கினால் சில அற்பமான பாசரங்களைப்பாடினேன்” என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்ய: அதற்கு எம்பெருமான் “ஆழ்வார்! நமது பெருமையையும் உமது சிறுமையையும் பார்த்தால், இங்ஙனே பாசரம் பேசவும் உமக்கு யோக்கியதைபுண்டோ?” என்ன; அதற்கு ஆழ்வார், “அந்நயார்ஹு சேஷபூதர்கள் பேசும் பாசரம் அவத்யாவஹமாயிருந்தாலும் அதனைப் பொறுக்கவேண்டிய கடமை பெரியோர்க்கு உளதன்றோ?” என்ன; அதன்கேட்டு எம்பெருமான், ஆழ்வார்! அப்படி நான் பொறுக்குமபடி நீர் அந்நயார்ஹுசேஷபூதரோ?” என்று கேட்க; அதற்கு ஆழ்வார், “உன்னுடைய கடாஷமொழிய மற்றெருவருடைய கடாஷத்தையும் நான் ஒரு பொருளாக மதிப்பவனல்லேன்; உன்னிப்போல் ரக்ஷகனும் இனியலுமானவன் மற்றெருவன் உண்டாகிலும்; உன்னிடத்தில் எனக்குள்ள தாஸ்யம் குணமடியாகப் பிறந்ததன்றி ஸ்வரூபப்படுத்தமானதனால், அவர்களிடத்து என் மனம் பொருந்தாது” என்ன; அதற்கு எம்பெருமான், “உமக்குப் புறம்பு போக்கில்லையாகில் ஆயிடுக; பல குற்றங்களுக்குக் கொள்கலமான உம்மைக் கைப்பற்றினால் அது எனக்கு அவத்யாவஹமாகாதோ?” என்ன; அது கேட்டு ஆழ்வார், “எம்பெருமானே! புள்ளிமானுக்கு உடம்பில் ஒரு புள்ளி ஏறினால் என்? குறைந்தால் என்? எல்லா உயிர்களுடையவும் அபராதங்களைப் பொறுப்பதற்கென்றே காப்புக்கட்டிக் கொண்டிருக்கிற உனக்கு என்னெருவனுடைய அபராதத்தைப் பொறுத்தருளுகை அவத்யாவஹமாய்விடப்போகிறதோ?” என்ன; அதற்கு எம்பெருமான், “இப்படி நான் அங்கி

கரித்தவிடம் உண்டோ?” என்று கேட்க; ஆழ்வார், ஸம்ஸாரிகளில் உனக்கு அபராதம் பண்ணுகிறப்பார் யாரேனுமுண்டோ? அவர்களது அபராதங்களைப் பாராதே அவர்களை நீ வயிற்றில் வைத்துக் காத்தருளினவன்லையோ? அப்படியே அடியேனையும் அங்கீகரித்தருள வேணும் என்பதாய்ச் செல்லுகிறது, இப்பாட்டு.

[உழைக்கோர் புள்ளி மிகையன்று கண்டாய்] உடம்பு முழுவதும் புள்ளிமயமாயிருக்கிற மானுக்கு ஆரோபிதமாக ஒரு புள்ளி ஏறி அதிகமாகத் தோற்றினால், அதனால் அந்த மானுக்கு ஒரு குற்றமும்மில்லை; அதுபோல, அபராதஹத்வமே வடிவாயிருக்கிற உனக்கு என்னொருவனுடைய அபராதத்தைப் பொறுப்பதனால் ஒரு குற்றமும் வராது என்றவாறு. இவ்வகைப் பொருளில், உழையின் ஸ்தானத்தில் எம்பெருமான் நின்றதாகப் பெறலாகும்; அன்றி, அந்த ஸ்தானத்தில் ஆழ்வாரே நின்றதாகவுங் கொள்ளலாம்; புள்ளிமானுக்கு ஒரு புள்ளி அதிகமானால், அதனால் அதற்கொரு குற்றமில்லாதவாறு போல, அபராதமயனான அடியேனுக்கு ஒரு அபராதமேறினால், அதனால் உன்னுடைய அங்கீகாரத்திற்கு ஒரு குறைபு மில்லைகாண் என்றவாரும். முன்னர் உரைத்தபடியே விபாக்கியானப் போக்குக்கு ஒக்கு மென்க. மிகை—குற்றத்துக்கும் பெயர்; “மிகையே குற்றமுங் கேடுந் துன்பமும், மிகுதியும் வருத்தமுமெம்பொருட்டாகும்” என்பது நிகண்டு. இனி, இங்கு மிகை என்பதற்கு கேடு என்று பொருள் கொள்ளுதலும் பொருந்துமென்க. ... . (2)

435 நன்மைதீமைகளோன்றும்றியேன் நாரணுவென்னுமித்தனையல்லால் *
புன்மையாலுன்னேப்புள்ளுவம்பேசிப் புழுவானனறுகண்டாய்திருமாலே *
உன்னுமாறுன்னையொன்றும்றியேன் ஓவாதேநமோநாரணுவென்பன் *
வன்மையாவதுன்கோயில்வாழும் வைட்டணவென்னும்வன்மைகண்டாயே. (3)

திருமாலே	சுரிய:பதியானவனே!	ஒனதும்	ஒரு வழியையும்
நாரணு எனனும்	{ 'நாராயண!' எனது கூப்பிடுகை	அறியேன்	அறிகிறேனில்லை;
இத்தனை அல்லால்	யாகிற இவ்வளவொழிய	ஓவாதேநமோ	{ ஒரு நொடிப்பொழுதும் ஒழி
நன்மை தீமைகள்	{ (வேறு) நன்மை தீமை ஒன்றையும்	நாரணு என்பன்	{ வின்றி [இடைவிடாமல்] 'நமோ
ஒனதும் அறியேன்	அறிகிறேனில்லை,		நாராயணம்' என்று கிணறேன்;
புன்மையால்	{ (எனக்கு இயற்கையாக உள்ள)	வன்மை ஆவது	{ அடியேனுக்கு மடுக்காவது
	அற்பத்தனத்தினால்	உன் கோயில்	{ 'உன்னுடைய கோயில் வாழா
உன்னை புன்னாவம்	{ உன்னைக்குறித்து வருசுகமான	வாரும் வைட்டண	{ நினதுள்ள வைஷ்ணவன்' என்
பேடு	சொற்களைச் சொல்லி	வன் எனனும்	{ கிற மடுக்கேயாம்.
புகழ்வான் அன்று	{ புகழுவவன்ல்லன் (அடியேன்);		
கண்டாய்		வன்மை	
உன்னை உன்னும்	{ உன்னை இடைவிடாது எம்மிருதிக்		
ஆறு	கொண்டிருக்கத்தக்க வழிகளில்		

[கண்டாய்—முன்னியைசைச் சொல்.]

* * *—“எம்பெருமானே! அடியேன் ‘நாராயண! நாராயண!’ என்று இத்திருநாமத் தையிட்டுக் கூப்பிடுகையாகிற இதொன்றை மாத்திரம் அறிவேனே பொழிய, இத்திருநாமஞ் சொல்லுகை நன்மையாய்த் தலைக்கட்டுகிறதோ, அன்றித்தீமையாய்த் தலைக்கட்டுகிறதோ என்பதையும் நான் அறிகின்றிலேன்” என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்ய; அதற்கு எம்பெருமான், “ஆழ்வீர்! என்ன பயனை விருமபி நீர் இங்ஙனே திருநாமஞ் சொல்லாநின்றீர்? பிரயோஜனந்தரபராய் எனிப்படி கபடம் பேசுகின்றீர்?” என்று கேட்க; அதுகேட்டு ஆழ்வார், “அப்பனே! பிரயோஜனத்தைப் பேணுகையாகிற அற்பத்தனத்தினால் நான் நாராயண!” என்று சொல்லி உன்னைக் கபடமாகப் புரடும்வனல்லன்காண்” என்ன; அது

கேட்டு எம்பெருமான், “நீர் ஒரு பிரயோஜனத்தையும் மெய்யே விரும்பினீரில்லையாகில் மோகூழமாகிப் பரமபுருஷார்த்தத்தை விரும்பி, அது பெறுகைக்கு உறுப்பான வழிகளில் முயல்ப்பாரீர்” என்ன; அதுகேட்டு ஆழ்வார், “நாரணனே! மோகூழப்ராப்திக்குடலாக நிரந்தர ஸ்மரணாதிகள் வேண்டுமென்று சாஸ்திரங்களிற் சொல்லியபடி அடியேன் அனுட்டிக்க வல்லவனல்லன்; ஒரு நொடிப்பொழுதும் வாய்மாராமல் திருவஷ்டாசூரத்தையே அடியேன் அநுஷந்திக்கவல்லேன்; ஒருசூதனாம் அது மாறினாலும் எனக்கு ஸத்தை குழையுமே” என்ன; அதுகேட்டு எம்பெருமான், “ஆழ்வாரீ! நீர் சொல்வதெல்லாம் சால அழகிதாயிருந்தது; ஒரு சூதனம் திருநாமம் சொல்லாதொழியில் ஸத்தை குழையு மென்கிறீர், ‘என் வாயாற் சொல்லி உனக்கு அவத்யாவாயாகும்’ என்றுஞ் சொல்லா கின்றீர்; இதெல்லாம் பெருத்த மிடுக்காயிருந்ததே!” என்ன; அதற்கு ஆழ்வார், “மிடுக்கா? அந்த மிடுக்குக்கு என்ன குறை? உன்னுடைய அபிமானம் குறைவாயிருக்கும்படி உன்கோயில் வாசலிலேயே வாழப்பெற்ற வைஷ்ணவன் என்கிற ஆகாசத்தினுண்டான மிடுக்குக்குக் குறைவிலை” என்பதாய்ச் சொல்லுகிறது, இப்படிட்டு. நன்மை—ஸ்வரூபாநுரூபம். தீமை—அவத்யாவஹம். புள்ளும்—வஞ்சகம். வைட்டணவன்—வெவ்வேறு என்ற வடசொல் விகாரம். வன்மை—தண்ணி தான அத்தவனாய் பெற்றுக் கொள்க. .... (3)

436 நெடுமையாலுக்கேழுமளந்தாய் நின்மலாநெடியாயடி யேனை *

குடிமையெனவந்தற்கையுறவேண்டா கூறேசேறிவைவேண்டுவதில்லை *

அடிமையென்னும்கோயின்மையாலே அங்கங்கேயவைபோதருங்கண்டாய் *

சோடுமையென்க்குச்சேனக்கொன்றுகின்றதாதே கோத்தவந்தனேகோள்வீடத்தானே. (4)

நெடுமையால் உனக்கு என்னைதாய்	(குறிய மாணுருமைமாற்றி) நெடுக வளர்ந்ததனால் எல்லா அங்கங்	குடிமை கொள்வ தற்கு ஐயுற	கிங்கராகக் கொள்வதற்கு ஸத்தே ஹிக்க வேண்டியதில்லை;
பெரியாய்	கூடியும் அளந்தருளினவனே!	வேண்டா	
சோடுமையென்க்குச்சேனை	பரிசுத்தனுளவனே! (அனைவர்க்கும்) தலைநாளுளவனே!	கூறையேசேறி இவை வேண்டுவது இல்லை	(இக்கூறையையுஞ் சோற்றையும் (நான் உன்னிடத்து) விரும்பு கிறேனில்லை;
கொன்று	செய்து, உனது தந்தையாகிய வணாதேவ ருடைய காவில் பூட்டப்பட்ட முருந்த வலிய விவடகனை பூட்ட டைத் தறித்துப் போகட்ட வனே!	அடிமை என னும் அகோயினமை யாலே	அடிமையென்கிற அந்தாரங்கு மாறாத்மியத்தினால்
அடியேனை	(உனக்கு) அடிமைப் பட்டுள்ள எனவே	அகவை அங்கு அங்கு போதரும்	அக்கூறையேசேறுகளை அல்லாவிடிக களில் (தாமதமே) கிடக்கட்டும்.

[கண்டாய்—முன்னையவைச் சொல்]

* * *—நெடுக வளர்ந்த திருவடியினால் அளந்தாய் என்னுமல், “நெடுமையால் அளந்தாய்” என்றது—திருவகைச் சாமக்காரமென்க. அங்கார ஸ்வரூபனான தன்னைச் சிறியதாகவும் பெரியதாகவும் ஆக்கிக்கொண்டறிதனால் தனக்கொரு கொததைப்பிள்ளை யென்பார், நின்மலா! என்று விளிக்கின்றார். ஐச்வரியத்தை விருப்பின தேவேந்திரனது வேண்டு கோளாற் செய்த உலகனப்பையிட்டு விளித்தது ‘அவ்விந்திரனைப்போல் நான் ஐச்வரியத்தை விரும்பி வேண்டுகிறேனில்லை’ என்று ஸ்வஸ்வரூபத்தின் வாசியைத் தெரிவித்தவாரும். அன்றி, உனது திருவடி ஸ்பர்சத்தில் விருப்பமற்றிருந்தார் தலைவிலும் திருவடியை வைத்தருளின நீ, உன் திருவடியையே பரமப்ராப்யமாகப் பரிதிபத்தி பண்ணியிருக்கிற அடியேனை ஆட்படுத்திக் கொள்ளாதொழிவது தகுதியின்றென்று உணர்த்துகிறவாறுபாம்.

“திரிவிக்கிரமபதாரத்தில் அனைவரையு மடிமைகொண்ட நீ அடியேனையுமடிமை கொள்ளவேணும்” என்று ஆழ்வார் பிரார்த்திக்க; அதற்கு எம்பெருமான், “உம்முடைய ஸ்வரூபத்தின் உண்மை எனக்கு விளங்கவில்லையே” என்ன; அதற்கு ஆழ்வார், “அடியேனுக்கு ஸ்வாதந்திரியமும் ஸ்வப்யோஜன பரத்வமும் உண்டென்று நீ ஸந்தேஹிக்கவே வேண்டியதில்லை. அடியேன் அந்ந்யப்யோஜனன்” என்ன; அதுகேட்டு எம்பெருமான், “நீர் அந்ந்யப்யோஜனன் என்றால், அதை நான் எங்குதான் ஏற்றுக்கொள்வேன்; தேஹமுடைய வரன்றோ? அத்தேஹத்திற்குத் தாமகமாயுள்ளவற்றில் உமக்கு விருப்பமின்றி யொழியுமோ?” என்ன; அதற்கு ஆழ்வார், “தேஹதாமகமான சோறு கூறை முதலியவற்றை நான் உன்னிடத்தப்பெற விரும்புகிறிலேன்” என்ன; “ஆகில் அவை பெறுவதற்காகச் சில அரசர் களைத்தேடி ஒடுகிறீரா?” என்று எம்பெருமான் கேட்க; அதற்கு ஆழ்வார், “அவற்றை நான் அபேக்ஷித்துப் பெறவேண்டிய அருமையிலில்லை, அவற்றுக்காகக் குக்கர்களைத் தேடிநான் ஓடவேண்டியதில்லை; ‘உனக்கு நான் அடிமைப்பட்டவன்’ என்கிற சிறப்பு என்னிடத்தள்ள தாதலால் ஆங்காங்கு அவரவர்கள் தாமாகவே என்னை அழைத்து அவற்றைத் தந்திருவர்கள்: ஆகையால் நான் பிரயோஜனாதரத்தை நச்சித் திரிபவனல்லன்; அந்ந்யப்யோஜனனே; இனி அடியேனை அடிமை கொண்டருளவேணும்” என்பதாய்ச் செல்லுகிறது, இப்பாட்டு.

இனி, “கூறை சோறவை வேண்டும்தில்லை” என்பதற்கு, * உண்டியே உடையே உகந்தோடுகின்ற இம்மண்டலத்தவர்களால் விரும்பப்படுகிற கூறையும் சோறும் எனக்குத் தாரகங்களல்லாமையாலே, இவை எனக்கு வேண்டியதில்லை என்று கருத்தாயிடுத்து, மூன்றாமடிக்கு வேறுவகையாகப் பொருள் கொள்ளவேணும்; அதாவது—அடிமை என்னும் அக்கோயின்மையாலே—, அங்கு அங்கு—அந்த அந்தக் கைங்கரியங்களுக்குள்ளே, அவை—அக் கூறை சோறுகள், போதரும்—அந்தர்ப்பலிக்கும்; என்று. இதன் கருத்து; * ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய்மன்னி வழுவிலா வடிமை செய்கையே எனக்குக் கூறையுடுக்கையும் சோறு உண்கையு மென்கிறார் என்பதாம். “உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாங் கண்ணன்” என்றது இங்கு நினைக்கத்தக்கது,

ஆழ்வார் தம்மை அடிமை கொள்ளுகையாவது—பிரகிருதி ஸம்பந்தத்தையும் ஊழ்வினைத் தொடர்ச்சியும் ஒழித்தருளுகையே யென்பதை, ஈற்றடியிலுள்ள இரண்டு ஸம்போதன வாக்கியங்களிலால் ஸூசிப்பிக்கிறார்; கஞ்சனைக் கொன்றதுபோலப் பிரகிருதி ஸம்பந்தத்தைக் கொல்லவேணும்; தந்தைகாலில் விலங்கையறுத்துபோல ஊழ்வினைத்தொடர்களை அறுக்க வேணு மென்றவாறு.

தாதை கோத்தவன்றனைக்கோள் விடுத்தது முன்னும், கஞ்சனைக் கொன்றது பின்னுமாயிருக்க, மாறுபடக்கூறியது—கிரமவிவகஷ யில்லாமையாலாம்; அன்றி, கண்ணபிரான் திருவவதரித்தருளினவன்றே கமஸன் ஜீவச்சவமானமையால் அங்குன் கூறக்குறையிலில் பெயினுமாம். தாதை—தாத்; இங்குத் தாதை யென்றது, தாய்க்கு முபலக்ஷணம். கோள்—முதனிலை திரிந்த தொழிற் பெயர். “வன்றனை கோள்விடுத்தானே” என்றும் ஓதுவர்.

தேவகியினுடைய அஷ்டமகர்ப்பம் தனக்கு விநாசக மென்றறிந்த கமஸனால் விலங்கிட்டுச் சிறைவைக்கப்பட்டிருந்த தேவகி வஸுதேவர்களுடைய சரால் விலங்குகள் கண்ணபிரான் அவதரித்தவுடனே இற்று முறிந்தொழிந்தமை அறிக.

(4)

437 தோட்டமில்லவளாத்தோழுவோடை துடவையுங்கிணறுமியவெல்லாம் *
 வாட்டமின்றியுன்பொன்னடிக்கீழே வளைப்பகம்வகுத்துக்கொண்டிருந்தேன் *
 நாட்டுமானிடத்தோடெனக்கரிது நச்சுவார்பலர்கேழலொன்றாகி *
 கோட்டுமண்கொண்டகொள்கையினானே குஞ்சரம்வீழக்கொம்பொசித்தானே . (5)

கேழல் ஒன்று ஆகி	ஒப்பற்ற வராமுரையாய்க்கொண்டு	வாட்டம் இன்றி	குறைவில்லாமல்
கோடு மண்	(தனது) கோரப்பல் துணி யில்	அகம்	அடியேன்
கொண்ட கொள்	பூமியைத் தாங்குகையாகித்	உன் பொன் அடி	உனது அழகிய திருவடியிலே
கையினானே	பாலுததை யுடையவனே!	கீழ்	
குஞ்சரம் வீழ	(குலையாபிடமென்ற) யானையானது	வளைப்ப வகுத்துக்	திரள வகுத்துக்கொண்டிரா
கொம்பு ஒளித்	முடியும்படி (அதன்) தரத்ததை	கொண்டிருந்தேன்	நின்றேன்,
தானே	முறித்தெறிந்தவனே!		(எல்லாம் உன் திருவடியே என்றிரு,
தோட்டம் இல்ல	தோட்டமும் மனைவியும் பசுக்களும்	எனக்கு நாடு மானி	கிற) எனக்கு நாட்டிலுள்ள
வன் ஆதொழு	மாட்டுத் தொழுவமும் குளமும்	தத்தோடு அரிது	மறவியரோடு (ஹைவாமை செய
ஒடை துடவையும்	விரை நிலமும்		வது) அஹையம்;
கிணறும் இவை	கிணறுமாகித் இவை எல்லாவற்றை	பலர் நச்சுவார்	பலபேர் (இந்த ஹைவாமைத்தை)
எல்லாம்	யும்		விருமபுவாகன

* * *—கீழ்ப்பாட்டில், தாரகபதார்த்தம் [-சோறு] கைங்கர்யரஸத்தில் அந்தர்ப்பூ, மென்றார்; இப்பாட்டில், போஷக பதார்த்தங்களும் உன் திருவடிகளை அநுபவிக்கையாகி, ரஸத்தில் அந்தர்ப்பூதங்களென்கிறார்.

தோட்டம் முதலிய போஷக வஸ்துக்களினத்தும் உன் திருவடிகளே யென்று அறுபித்திரா நின்றேன் என்பது முன்னடிகளின் தேர்ந்த கருத்து. இல்லவன்—வடமொழியிற் ‘மூலமினி’ என்ற சொல்லின் பொருள் கொண்டது துடவை—ஸுசேஷ்தாம் வளைப்பு அகம், வளைப்பகம்; தொகுத்தல் விகாரம். தோட்டம் முதலியவற்றைப் பொன்னடிக்கீழ் வளைப்பவகுத்துக் கொண்டிருக்கையாவது—எமபெருமான் திருவடியை ஏழு வகுப்பாகப் பிரித்து, ஒருவகுப்பைத் தோட்டமாகவும், மற்றொரு வகுப்பை இல்லவளாகவும்,..... மற்றொரு வகுப்பைக் கிணறுகளும் பிரதிபத்தி பண்ணுகையேயாம். எமபெருமானது திருவடியையொழிய வேறென்றைப் போஷகமாக மதிப்பதில்லை யென்றவாறு.

இனி முன்னடிகளுக்கு வேறுவகையாகவும் பொருள் கொள்ளத்தகும்; அதாவது:—தோட்டம்.....கிணறுமாகிய இவையெல்லாம், வளைப்பு அகம்—சூழ்த்திருக்குமிடம், உன் பொன் அடிக்கீழ்—உனது திருவடி நிழலிலே (என்று), வகுத்துக்கொண்டிருந்தேன். (என நெஞ்சினால் அத்திருவடியைச்) சூழ்த்துக் கொள்ளா நின்றேன், என்பதாம் உன் திருவடி நிழலையே எல்லாப் பொருளுமாகப் பரிதிபத்திபண்ணி, அத்திருவடியை நெஞ்சினால் வளைத்து கொண்டேன் என்பது கருத்து. “உன் பாதநிழலல்லால் மற்றொருயிர்ப்பிடிம நானெங்கு காண்கின்றிலேன்” என்று மேல் அருளிச்செய்வது காண்க. இப்பொருளில், அகம் என்றதற்கு, ‘இருப்பிடம்’ என்று பொருள். (தொகுத்தல் விகாரமுமில்லை)

இங்ஙனருளிச்செய்த ஆழ்வாரை நோக்கி எமபெருமான், “ஆகில் இனி உமக்கு ஒரு குறையுமில்லையே” என்று கேட்க; அதற்கு ஆழ்வார், “என் அப்பனே! பிறர் பொருள்தா மென்றிவற்றை நம்பி அலைத்தோடுகின்ற பிராகிருதர்களின் நடுவே எனக்கு இருக்கமுடிவில்லை. இவ்விருப்பை ஒழித்தருளவேணும்” என்று வேண்டி; அதுகேட்டு எமபெருமான் “ஆழ்வார்! நீர் இங்ஙனே வேண்டலாகாது, இவ்வுலகவிரும்பை வேண்டுவார் எத்தனை பேருளர் பாரீர்; அவர்களோடொக்க நீரும் இவ்விழிதியிலேயே இருந்தால் குறையென்?

என்ன; அதற்கு ஆழ்வார், ஹொகொலிநூலுள் ஆகையால் பலர் இவ்விருப்பை விரும்பினார் களாகிலும், எனக்குப் * பாம்போடொரு கூறையிலே பயின்றாற்போ விராகின்றது; ஆகையால் இவ்விருப்பை ஒழித்தேயருளவேணும்” என்பதாய்ச் செல்லுகிறது, இப்பாசரம்.

ஸம்ஸார ஸாகரத்தினின்றும் அடியேனை எடுத்து, ஸ்வஸ்தாநமான உன் திருவடிகளிற் சேர்த்துக்கொள்வல்ல வல்லமையும், அச்சேர்த்திக்கு விரோதியான கருமங்களை யொழித் தருவல்ல வல்லமையும் உனக்கு உண்டென்பார், “கேழலொன்றாகக் கோட்டுமண் கொண்ட கொள்கையினானே” என்றும், “குஞ்சரம்வீழக் கொப்பொசித்தானே” என்றும் விளிக்கின்றார்; ஸாஷிபூயாவஹொய நமென்றபடி. ஹிரண்யாக்ஷனால் பாயாகச் சுருட்டிக் கடலினுள் கொண்டு போகப்பட்ட பூமியைத் “தானத்தே வைத்தானால்” என்கிறபடியே வராஹரவதாரமெடுத்து ஸ்வஸ்தாநத்தில் வைத்தருளியதுபோல, அடியேனையும் இப்பிறவிக்கடலினின்று மெடுத்து ஸ்வஸ்தாநமாகிய உன் திருவடிகளில் வைத்தருளவேணும்; கம்ஸனுடைய ஏற்பாட்டுக்கிணங்க வஞ்சனை வகையாற்கொல்ல நினைத்தெதிர்த்த குவலயாபீடத்தைக் கொன்றருளியவாறுபோல, எனது ஊழ்வினைகளையும் கொல்லவேணுமென வேண்டியவாறு. குஞ்சரம்—வடசொல். “சாவ” என்றமல், வீழ் என்றது—மங்கலவழக்கு; துஞ்ச என்பது போல. ... .. (5)

438 கண்ணாநான்முகனைப்படைத்தானே காரணாகரியாயடியேன்கான் *
உண்ணாநான்பசியாவதொன்றில்லை ஓவாதேமோநாரணாவென்று *
எண்ணாநாளுமிருக்கெகச்சாமவேத நாண்மலர்கொண்ணேபாதம்
நண்ணாநான் * அவைத்ததுறுமாகில் அன்றெனக்கவைபட்டினிகாளே. (6)

காரண	(லோகஞ்ஞாபிக்குக் காரணமானவனே !	இருக்கு எசு சாமவேதம்	{ ருக், யஜுஸ், ஸாமம் என்கிற வேதங்களை [ச்சொல்லிக்கொண்டெம்]
நான்முகனை	{ பிரமனை (உநதிமேல்) படைத்தருளினவனே !	நான் மலர் கொண்டு	{ அப்போதலாந்த [புதிய] பூக்களை எடுத்துக்கொண்டும் [வந்து]
கண்ணா	கண்ண பிரானே !	உன பாதம் நண்ணான்	{ உன திருவடிகளைக் கிடப்பெருத நான் கருகும்
கரியாய்	{ [காளமேகமபோல்] கருத்தநிறத்தை புடையவனே !	அவை	{ [எனக்கு] அந்த உண்ணுதொழிந்த நான் களாம்;
அடியேன் நான்	{ [உனக்கு] சேஷபூதான நான்	அவை	{ அந்த வேதாசனத்தாநமும், புஷ்ப மமர்ப்பனமும்
உண்ணா நான் பசி	உண்ணுதொழிந்தபோது பசி	* தத்துமும் ஆகில்	தட்டுப்படுமுகில்
ஆவது ஒன்று இல்லை	யெனபது நாடித்து முண்டாவ திலை;	அன்று எனக்கு	அந்த நாளானது எனக்கு உண்ணு பட்டினி நான்
ஓவாதே நமோ	{ இடைவிடாமல் ‘நமோ நாராயண’ எனது அபுஸநதிககப் பெருத நாளும		தொழிந்த நாளாகும்.

* * *—தாரகபோஷகங்களெல்லாம் எம்பெருமான் திருவடிகளே என்று கீழ் அருளிச் செய்ததை இப்பாட்டில் விசதமாக்கி நிகமித்தருள்கிறார். இவ்வுலகத்திலுள்ளா னைவரும் ஓடுபொழுது உண்ணுதொழிந்தால், பசியினால் மிகவுந் தளர்ந்து வருந்துவார்கள்; அடியேனுடைய இயல்வு அங்ஙனத்தைத்தன்று; திருமந்திரத்தை அநுஸந்திக்கப் பெருதநாளும், * தொழுது முப்போது முன்னடிவணங்கித் தாமலர் தூய்த்தொழுது ஏத்தப்பெருத நாளுமே அடியேனுக்கு உண்ணாநான்; இவ்விண்ணும் அடியேனுக்கு வாய்க்கப்பெற்ற நான் உண்டு அடியேனுக்கு உண்ணாநான்; இவ்விண்ணும் அடியேனுக்கு வாய்க்கப்பெற்ற நான் உண்டநான், அப்படி களிக்கப்பெற்ற நாளேயாம். ‘சோற்றால் வயிற்றை நிரப்பின நான் உண்டநான், அப்படி நிரப்பாதநான் பட்டினிநான்’ என்கிற வ்யவஸ்தை என்னிடத்திலை; நான் வயிரா உண்ட

* அவை—அந்த நாள்கள், தத்துறுமாகில்—நேரிடுமானால், என்று முரைக்கலாம். கருத்து ஒன்றே.

போதிலும், திருமந்த்ரானுஸந்தாகமும் ஸ்ரீபாதஸேவையும் தட்டுப்பட்டதாகில், அந்நாள் எனக்குப் பட்டினிகாளை என்றவாறு

இருக்கெசுச் சாமவேதம்—ஐமஜ்ஜு—ஹோஹேஷ மென்ற வடமொழித்தொடரின் விகாரம், தத்துறுதல்—வாய்க்கப்பெறு தொழிதல். ... . (6)

439 வெள்ளைவேள்ளத்தின்மேலொருபாம்பை மெத்தையாகவிரித்ததன்மேலே *
கள்ளரித்திரைகொள்கின்றமார்க்கங் காணலாங்கோலென்னொசையினுலே *
உள்ளஞ்சோரவுகந்தேதீர்விம்மி உரோமகூடங்களாய்க்கண்ணநீர்கள் *
துள்ளஞ்சோரத்துயிலணைகொள்ளேன் சொல்லாயானுள்ளைத்தத்துறுமாறே. (7)

வெள்ளை வெள்ளத்	பால்மயமான பெருக்கிலே	உகந்து எதிர	மகிழ்ச்சியின் மிகுதியால் [வாத்தை
இன மேல்		விமமி	சொல்லவொண்ணாதபடி] மாறு
ஒரு பாம்பை	ஒ ப ப ப் ற திருவனந்தாழ்வானைப்		கக் கலகதி
மெத்தையாக	படுக்கையாக விரித்து	உரோம கூடங்கள்	[உடம்பு முழுவதும்] மயிர்க்குழி
விரித்து		ஆய்	யெய்யப்பெற்று
அதன்மேலே கண்	அப்படுக்கையின்மீது [நீ] யோக	கண்ணநீர்கள் துள்	கண்ணீர் துளி துளியாகச்சோரப்
எம் நித்திரை கொள்	நித்திரை செய்தருளும்படியை	எம் சோர	பெற்று
கின்ற பாரக்கம்		அணை துயில கொள்	படுக்கையில் உறங்கப்பெறுகிறே
காணலாங் கொல்	காண்க்கூடுமோ என்கிற விருப்பத்	என்	னிலை;
என ஆசையினுலே	தினால,	யான் உணனை தத்	[இப்படிப்பட்ட] அடியேன் உன்
உள்ளம் சோர	நெஞ்சு அழிய	துறம் ஆறு	னைக் கிட்டும் வழியை அருளிச்
		சொல்லாய்	செய்யவேணும்.

* * * —பிராகிருதமான உணவு அடியேனுக்கில்லை என்றாற்போல, உறக்கமுமில்லை யென்கிறார், இப்பாட்டில். திருப்பாற்கடலில் திருவனந்தாழ்வான் மீது சயனித்துக்கொண்டு யோக நித்திரை செய்தருளும் கிரமத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பெறலாமோ வென்னுமாவல் கொண்டு, “பாலாழி நீ கிடக்கும் பண்பையாங்கேட்டேயும், காலாழும் நெஞ்சழியுங் கண் சுழலும்” என்கிறபடியே அவ்வறுஸந்தாநமடியாக நெஞ்சு அழியப்பெற்று, பீர்த்தியசயத் தினால் வாய்திறந்து ஒரு பேச்சுப்பேச வொண்ணாதபடி என்கி உடம்பெல்லாம் ரோமாஞ்சிதமாகப் பெற்று, ‘நமது மனோரதம் தலைக்கட்டவில்லையே’ என்ற அவஸாதத்தினால் கண்ணீர் துளிதுளியாகச் சோரப்பெறுகையால் இதுவே சிந்தையாய்ப் படுக்கையிற் சாய்ந்தால் கண்ணுறங்கப் பெறாத அடியேன் உன்னை எவ்வாறு கிட்டுவேனோ, அவ்வழியை அருளிச் செய்யாய் என்கிறார்.

எம்பெருமான் திருவனந்தாழ்வான்மீது உறங்குவான்போல யோசுசெய்கின்றன னாதலால், கள்ளரித்திரை எனப்பட்டது. நித்திரை—நிஞா. மார்க்கம்—உரோமகூடம்—ரோமகூடமென்ற வடமொழித்தொடர் விகாரப்பட்டது; ரோமம்—மயிர்; கூடம்—குழி. தத்துறுதல் என்பதற்குக் கீழ்ப்பாட்டில் “தட்டுப்படுதல்” என்று பொருள் கூறப்பட்டது; இப்பாட்டில், அச்சொல்லுக்கே கிட்டேல் என்று பொருள் கூறப்படுகின்றது. ஒரு சொல் லுக்குப் பல பொருள் கொள்ளக்கூடுமிறே. அன்றி, கீழ்ப்பாட்டிற் போலவே இப்பாட்டி லும் தத்துறுதல் என்று மாறுபாட்டையே சொல்லிற்றாய், கிட்டுதல் என்பது தாத்தர்யப் பொருளாகவுமாம்; உள்ளஞ்சோர்தலும், உகந்தெதீர் விமழுகையும், கண்ணநீர்துள்ளஞ் சோர்தலும், துயிலுணை கொள்ளாமையும் மாறுபடுவதே எம்பெருமானைக் கிட்டுகை என்று கருத்து. இனி, உரோமம் பொருளை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. .... (7)

440 வண்ணமால்வரையேகுடையாக மாரிகாத்தவனேமதுகுதா *
கண்ணனேகரிகோள்விடுத்தானே காரணுகளிறட்டிரானே *
எண்ணுவாரிடரைக்களைவானே யேத்தரும்பெருங்கீர்த்தியினானே *
நண்ணிநானுன்னையாடொறுமேத்தும் நன்மையேயுள்செய்யெம்பிரானே. (8)

காரண எண்ணுவார் இட ரைக்களைவானே	{ உலகங்கட்குக் காரணமானவனே! [எப்போதும் உன்னையே தியானிப் பவர்களுடைய துன்பங்களைப் போக்குமவனே! மனுவைக் கொன்றவனே! கஜேந்திராழ்வானுடைய துக்கத்தை நீக்கினவனே! கண்ணனே!	களிறு அட்ட பிரானே	{ (குவலயாபீடமென்னும்) யானையை முடித்த உபகாரசு !
மது குதா கரிகோள் விடுத் தானே	{	வத்த அரு பெரு கோத்தியினானே	{ துதிக்க முடியாத அளவற்ற கீர்த் தியை யுடையவனே!
வண்ணம் மால்வரை குடை ஆக மாரி காத்தவனே	{ அழகிய பெரிய கோவர்த்தன மலை குடையாக [அமைய] மழையி ன்றிலும் [பசுக்களையும்] இடைய ரையும்] காத்தருளினவனே!	எம்பிரானே நான் உன்னை நான் தொழும் நண்ணி வத்தும் நன்மை அருள் செய்	{ எமக்குத்தலைவனே! அடியேன் உன்னை நினந்தோறும் ஆச்ரயித்து துதிக்கையாகிற நன்மையை அருளு செய்ய வேணும்.

* * *—அட்ட—அடு என்ற குறிலிணைப் பகுதியடியாய் பிறந்த பெயரெச்சம். வத்த+
அரு, வத்தரு; தொகுத்தல் விகாரம். “நன்மையே அருள் செய்யும் பிரானே” என்றும் பாட
முண்டு; “அருள்செய்யும்” என்பதற்கும் பொருளதுவே: “பல்லோர்படர்க்கை முன்னிலை
தன்மையிற், சொல்லாதாகுஞ் செய்யுமென முற்றே” என்ற இலக்கணத்தின்படி “நீர் செய்
யும்” என முன்னிலையிற் பன்மையேவவாய் வருதல் ஒவ்வாதாயினும். இது * புதியன புகுத
லெனக்கொள்க. ... .. (8)

441 நம்பனேநலினேறத்தவல்லார்கள் நாதனேநரசிங்கமதானாய் *
உம்பர்கோனாலகேழுமளந்தாய் ஊழியாயினாயிழைன்னேந்தி *
கம்பமாகரிகோள்விடுத்தானே காரணுகடலைக்கடைந்தானே *
எம்பிரானென்னையாளுடைத்தேனே யேழையேனிடரைக்களையாயே (9)

நம்பனே	(ரக்ஷகன என்று) நம்பத்தருந்த வனே!	மாகம்பம் கரிகோள் விடுத்தானே	{ (எழுந்தருளி) மிக்க நடுக்கத்தை அடைந்த கஜேந்திராழ்வானு டைய சிறையை விடுத்தருளின வனே!
நலினு வத்த வல் லார்கள் நாதனே	{ (ஸ்தோதரங்களை) வாயரச்சொல் லிப புகழ்வல்லவர்களுக்கு ரக்ஷ கனே!	காரண கடலைக் கடைந்தானே—(திருப்பாற்) கடலை (தேவர்கட்கா கக்) கடைந்தருளினவனே!	{ ஜகத்காரண பூதனே!
நரசிங்கம் அது ஆனாய்	{ நரஸிம்ஹாவதாரஞ் செய்தருளின வனே!	எம்பிரான் என்னை ஆளுடைத் தேனே	{ எம்பிரானே! அடியேனை ஆட்டித்திக்கொண்ட வனும் தேனபோல் இனியவனு மானவனே!
உம்பா கோன உலகு ஏழும் அளந தாய்	{ நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவனே! எல்லா வலகங்கையும் (திரிவிக்ரமா வதாரத்தில்) அளந்துகொண்ட வனே!	எழையேன் இட ரைக்களையாய்	{ (உன் திருநாமங்களில்) சாபல்ய முடைய என்னுடைய துன்பத் தைக் களைந்தருளவேணும்.
ஊழி ஆயினாய்	காலம் முதலிய பதார்த்தங்களுக்குக் கெல்லாம் நிவாஹகளுனவனே!		
முன் ஆழி ஏறநி	முன்னே திருவாழியாழ்வானை (திருக் கையில) ஏந்திக்கொண்டு		

* * *—உன் திருவடிகளில் நிரந்தர ஸேவை பண்ணுதற்கு விரோதியான பாபங்
களைப் போக்கியருளவேணு மென்று எம்பெருமானை இரக்கிறார். ‘நரசிங்கமதானாய்’ என்பதா—
பு. பெ—47

எம்பெருமானைத் தவிர மற்றையோரை நம்பக்கூடாமைக்கும் அன்புகொண்டு ஏத்தமவர்களைக் காக்கின்ற பெருமானது தலைமைக்கும் உதாரணமாகும். “உம்பர்கோ இலசேழுமளந்தாய்” என்பதை ஒரு வாக்கியமாகவே அந்நவயித்து, இந்திரனுக்காக ஏழலகங்களைப் படைத்தவனே! என்றும், பிரமனது ஏழலகங்களைப் படைத்தவனே! என்று முரைக்கலாம். .... (9)

- 442 காமர்தாதைகருதலர்சிங்கங் காணவினியகருங்குழங்குட்டன் *
 வாமனனென்மரதகவண்ணன் மாதவன்மதுகுதனன்றன்னை *
 சேமனன்மரும்புதுவையர்கோன் விட்சீத்தன்வியந்தமிழ்ப்புத்தும் *
 * நாமமென்றுநவீனறுரைப்பார்கள் நண்ணுவாரோல்லைநாரணனுலகே.

(10)

காமர்தாதை	மாமதனுக்குத் தந்தையும்	சேமம் நன்கு அம்	சேமமானது நன்கு [குறைய]
கருதலர் சிங்கம்	(தன்னை) விரோதிப்பவராகிய யானை	ரும் புதுவையா	வினயி அமைந்திருக்கப்பெற்ற
	கட்டுச் சிங்கம்போன நவனும	கோன்	பூரீ வில்லிபுத்தூரிலுள்ளார்க்குத்
காண இனிய கரு	வேவிப்பதற்கு அழகாயிருக்கிற		தலைவரான
குழல் குட்டன்	கறுத்த குழையுடைய சிறுக்களு	விட்டுகிதன	பெரியாழ்வாரது
	ளவனும்	வியன் தமிழ்ப்புத்தும்	பெருமையுள்ள (இத்) தமிழ் பாக
வாமனன்	வாமனாவதாம் செய்தருளியவனும்		ரவகன பதையும்
என்	எனக்குத்தலைவனும்		
மரதகம் வண்ணன்	மரதகப் பச்சைபோன்ற வடிவை	நாமம் என்று நவீன	(எம்பெருமானது) திருநாமங்களாக
	யுடையவனும்	து உரைப்பார்கள்	பிரதிபதிப்பணை அன்புகொண்
மாதவன்	பிராட்டிக்குக் கணவனும்		டு ஒதுமவர்கள்
மதுகுதனன் தன்னை	மதுவைக்கொன நவனுமான எம்	ஒக்கை நாரணன்	விரைவாக பூரீவைகுண்டத்தைக்
	பெருமானைக் குறித்தருளிச்	உலகு நண்ணுவர்	கிட்டப்பெறுவார்கள்.
	செய்த,		

* * *—மற்றைத்திருமொழிகளில் காட்டில் இத்திருமொழியில் எம்பெருமானுடைய திருநாமங்கள் விசேஷமாக அருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதனால், இத்திருமொழியை ஸஹஸ்ர நாமாத்யாயதோடொக்கப் பிரதிபத்தி பண்ணுதல் ஏற்குமென்க. [காமர்தாதை] ருக்மிணிப்பிராட்டியினிடத்து மாமதனுடைய அம்சமாகப்பிறந்த பிரத்யுமனுக்குக் கண்ண பிரான் தந்தையாதல் அறிக. மரதகவண்ணன்—வடசொற்றொடர்த்திரிபு. “மதுகுதனன்” என்றும் ஒதுவர், சேமம் நன்கு அமருகையாவது—எம்பெருமானுக்குப் பல்வாண்டு பாடுவதில் மிக்க ஆவல்கொண்டிருக்கை. .... (10)

அடிவரவு:—வாக்கு சழிக்கு நன்மை நெடுமை தோட்டம் கண்ணு வெள்ளை வண்ணம் நம்பன் காமர் பெய்.

ஐந்தாமபத்து—இரண்டாந் திருமொழி, நெய்க்குடத்தை.

அவதாரிகை:—எப்பெருமான், ஆழ்வார்க்குத் தன் பக்கரில் அமைந்த அவாவின் மிகுதியைப் பலவகைகளாலறிந்து, அவருடைய திருவுள்ளத்தைத் தனக்கு இருப்பிடமாகக் கொண்டருளினபடியையும், அதனால் ஆழ்வார், இனிநோய்கள் முதலியவை தம்மை அணுகவொண்ணாதபடி, அவற்றை ஒதுத்தருளுகிறபடியையும் கூறுவது, இத்திருமொழி.

“ஒங்கார வட்டத்து மாசுணப்பாயி லுலோகமுண்ட
 பூங்கார் விழிக்குப் புலப்பட்டதா லெப்பொழுதுமென்னை

நீங்காதிடர்செய்யுந் தீவினைகா ளினி நின்றுகின்று
தேங்காது நீருமக் காணித்தேசென்று சேர்மின்களே ”

[திருவாரங்கத்துமாலை-102] என்ற ஐயங்கார் பாசுரத்தை இத்திருமொழியோடு ஒரு புடை ஒப்பிடலாகும். .... (*)

443 நெய்க்குடத்தைப்பற்றி யேறுமெறும்புகள்போல்நிரந்து * எங்குங்
கைக்கொண்டுநிற்கின்றநோய்காள் சாலம்பெறவுய்யப்போம்ன் *
மெய்க்கொண்டுவந்துபுகுந்து வேதப்பிராண்கிடந்தார் *
பைக்கொண்டபாம்பணையோடும் பண்டன்றுபட்டினங்காப்பே. (1)

நெய்க்குடத்தை பற்றி எறும் எறும்புகள் போல எங்கும் நிரந்து கைக்கொண்டு நிற இன்ற நோய்காள் சாலம்பெற உய்யப் போமின வேதம் பிராணர்	நெய் வைத்திருக்குவ குடத்தைப் பற்றிக்கொண்டு (அக்குடத்தினமேல்) எதுகின்ற எறும்புகளைப்போல் என்னுடைய உடம்பு முழுவதும் பரவி (எனனை) வசப்படுத்தி என்னையே இருப்பிடமாகக் கொண்டு நிலைத்துநிற்கிற வியாதிகளே! விரைவாக (நீங்க) பிழைக்க வேண்டி (என்னைவிட்டுவேறிடத் தைத்தேழ்ப்) போய்விடுங்கள்; [பிரமனுக்கு] வேதத்தை உபரித் தருவின எம்பெருமான	பைக்கொண்ட பா மபு அணையோடும் வந்து புகுந்து மெய்கொண்டு கிடந்தார் பட்டினம் பண்டு அன்று காப்பு	பாம்பின படங்கையுடைய திருவ னந்தாழ்வானுடைய படுக்கையோ டுக்கூட எழுந்தருளி (எனது) சரீரத்தைத் தனக்கு இனி தாகக் திருவுள்ளம்பற்றி [என சரீரத்தினுள்ளே] பள்ளிகொண் டிநிரந்தார், ஆதலால், [அர்வெம்பெருமானுடைய] பட்ட னமாகிய இவ்வாத்துமா பழைய நிலைமையை உடையதன்று; [அவனால்] காக்கப்பெற்றது,
--	--	---	---

* * * — ஆக்கிநேறாத்ரஸமாராதநாதிகளுக்கு உதவுமபடி சேமித்து வைக்கப்பட்டிருந்
தும் நெய்க்குடத்தை எறும்புகள் ஏறி ஆக்கிரமிப்பது போல, எம்பெருமானுக்குப் பல்லாண்டு
பாடுகைக்கொண்டு சேமிக்கப்பட்டிருக்கின்ற எனது உடலை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டு, நான்
உங்களுக்கு வசப்பட்டு ஒழுமும்படி என்னைக் கையாளாக்கிக்கொண்டு சாச்வதப்ரதிஷ்டை
யாக நிற்கின்ற நோய்களே! இனி இவ்வாத்துமா உங்களுடைய ராஜ்யமன்று; இத்தனை
நாளும்போலல்ல இந்நாளும்; எம்பெருமான் தனது படுக்கையோடுங்கூட விருடபிப் பள்ளி.
கொண்டிருக்குமிடமாயிற்று இன்று இவ்வாத்துமா; ஆனபின்பு, அவனது காவலில் அகப்
பட்ட இவ்வுடலிடத்து இனி உங்களுக்குப் பிழைத்திருக்க வழியில்லை; இன்னுஞ் சில நாள்
ளவும் பிழைத்திருக்க வேணுமென்றவிருப்ப முங்களுக்கு உளதாகில், இவ்விடத்தைவிட்டுச்
சடக்கொன ஒடிப்போங்கள் என்கிறார்.

“பாம்பணையோடும் வந்து புகுந்துகிடந்தார்” என்றதனால், நித்யவாஸத்துக்காக
எழுந்தருளினமை விளங்கும். பட்டினம்—வகுந மென்ற வடசொல் விகாரம்; ராஜதானி
என்பது பொருள்: ஆத்துமா எம்பெருமானுடைய ராஜதானியாதலினால். .... (1)

444 சித்திரகுத்தனெழுத்தால் தென்புலக்கோன்பொறியொற்றி *
வைத்தவிலச்சினைமாற்றித் துதுவரோடியொளித்தார் *
முத்துத்திரைக்கடற்சேர்ப்பன் முதறிவாளர்முதல்வன் *
பத்தர்க்கமுதனடியேன் பண்டன்றுபட்டினங்காப்பே. (2)

செத்திர குத்தன்	[சுதிரகுபதனெனகிற துக்] கணக்குப்பின்னையானவன்	[யமலோகத் தென்புலம் கோன் பொறி ஒற்றி]	{ தெற்குத் திசைக்குத் தலைமூன யமனுடைய மேலேருத்தை திடு வித்து
-----------------	--	---	---

எழுத்தால் வைத்த இலச்சினை	{ [தான்] எழுதிவைத்த குறிப்புச் சீட்டை	{ மூது அறிவு ஆளர் முதல்வன்	{ முதிர்ந்த அறிவுடைய நியைநூலி களுக்குத் தலைவனும்,
தூதுவர் மாற்றி ஒடி ஒளித்தார்	{ யமகிவகரர்கள் கிழித்துப்போட்டு விட்டு [கண்ணுக்குத்தொரியாத இடந்தேடி] ஒடி ஒளித்துக் கொண்டார்கள்;	{ பததர்க்கு அமுதன்	{ அடியார்களுக்கு அம்ருதம்போல் இனியனுமான எம் பெருமானுக்கு
முத்து நிரை கடல் 'சீர்ப்பன்'	{ முத்துக்களை [க்கொண்டு வீசுகிற] அலைகளையுடைய கடவில் கண் வளர்த்தருளுமவனும்,	{ அடியேன்	{ [யான்] தாழையினேன்;
			{ பனடு அன்று பட்டினம் காப்பு—;

* * *—கீழ் “துப்புடையாரை” என்ற திருமொழியில், “எல்லையில் வாசல்குறுகச் சென்றாலென்றி நமன்மரம்பற்றுமப்போது, நில்லுமினென்னுமுபாயமில்லை” என்ற குறைதீர இன்று அச்சம் கெட்டபடியை அருளிச்செய்கிறார், இப்பாட்டில். யமலோகத்தில், இந்நிலவுலகத்தின்கணுள்ள ஸர்வாத்மாக்களினுடையவும் பாபங்களைக் கணக்கிட்டு எழுதுவதற்காக நியமிக்கப்பட்டுள்ள சித்திரகுப்தனென்னுங் கணக்கப்பிள்ளை தன் தெய்விகத்தன்மையால் ஸூரியன் சந்திரன் வாவு அக்கி ஆகாசம பூமி வருணன் ஹ்ருதயம் யமன் பசல் இரவு காலை மாலை தருமம் என்ற பதினான்குபேர் ஸாக்ஷியாக ஒவ்வொருவரும் செய்த தீவினைகளைப் பழுதுவைப்பதுபோல ஒரு சுவடியில் என் தீவினைகளைப் பழுதெல்லா மெழுதி, அதன்மேல் யமனுடைய மேலெழுத்தையு மிடுவித்து அதனைப் பாதுகாவலாய் வைத்திருக்க, அதனை யம தூதர்கள் எடுத்துச் சுட்டுப்போட்டு ஒடி ஒளிந்து கொண்டனர்; இதற்கு அடி என்னெனில்; அயர்வறுமமரர்க்கைபிக்கு நான் அடிமைப்பட்டதேயாகும். அது காரணமாக எனது ஆத்தமா அவ்வெம்பெருமானுடைய பாதுகாப்பைப் பெற்றிருக்கின்றமையால் அவ்யம தூதர்க்கு என்னை அணுகும்வழி எங்ஙனையா மென்றவாறு.

“தரணியின் மன்னியயனார் தனித்தவங் காததபிரான்
சுருணையெனுங் கடலாடித் திருவணை கண்டதற்பின்
திணைகெண்ணிய சித்திரகுப்தன் தெரித்துவைத்த
சுருணையிலேறிய சூழ்வினைமுற்றுந் துந்தனமே.”

(தேசிகப்பரந்தம்.) என்ற பாசரமிங்கு நினைக்கத்தக்கது. சித்திரகுப்தன்—அதி-
மாவூ. புலம் என்று திசைக்கும் பெயர். இலச்சினை—‘ருக்ஷணம்’ என்ற வடசொல்
விகாரம். [தூதுவரோடி யொளித்தார்.] “வள்ளலே! உன் தமர்க்கென்றும் நமன்மார் கள்ளர்
போல்” “நமன்மராலாராயப் பட்டறியார் கண்டார் அரவணைமேற் பேராயற் காட்பட்-
டார் பேர்” என்ற அருளிச் செயல்களற்றிக்.

... .. (2)

445 வயிற்றில்தொழுவைப்பிடுத்து வன்புலச்சேவையதக்கி *

கயிற்றுமக்காணிகழித்துக் காலடைப்பாசங்கழற்றி *

எயிற்றிடைமண்கொண்டவெந்தை யிராப்பகலோதுவித்து * என்னைப்

பயிற்றிப்பணிசெய்யக்கொண்டான் பண்டன்றுபட்டினங்காப்பே.

(3)

(வராஹரூபியாய் திருவவதரிந்தபோது)

உடமண் { [தன்னு] கோரப் பலமேல்
உட எந்தை { பூமியைத் தாங்கியருளின எமபெருமான.

(அடியேனுக்கு)

வயிற்றில் தொழு
வைப்பிடுத்து

புலம் வல் சேவை
அதக்கி

{ வயிற்றினுள் விலங்கிட்டுக்கொண்டிருக்கையாகிற காப்பவாஸை
தைக் கழித்தருளியும்,
இந்நிரியக்களாகிற கடுமையான
நிஷ்பங்களை [பட்டினமேய்ந்த திரியவொட்டாமல்] அடக்கியும்

கயிறும்	நரம்புகளும்	இரப்பகல் ஒதுவீதது இரவும் பகலும் நல்லநிலைப் போ	தித்தது
அக்கு	எலும்புகளுமேயா விராகின்ற		
ஆணி	சரீரத்தில் [ஆசையை]	பயிற்றி	[கற்பித்தவற்றை] அதுஷ்டாந பர்
கழித்தது	ஒழித்தருளியும்		யந்தமாக்கி
பாசம்	[யம தூதர்களுடைய] பாசங்களை	பணிசெய்ய	நித்திய கைங்கர்யம் பண்ணும்படி
காலிடை கழற்றி	காலிலேகட்டி இழுக்கவொண்ணாது	என்னைக் கொண்டான்-அடியேனைக் கைக்கொண்டருள்	
	படி பண்ணியும்,	பண்டு அன்று பட்டினங்காப்பு—;	[ஞன்;

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “பத்தர்க்கமுதனடியேன்” என்று எம்பெருமானுக்குத் தம்மை அடிமைப்பட்டவராக அருளிச்செய்து, இப்பாட்டில் அவ்வெம் பெருமான் தம்மை அடிமைகொண்ட பரகாரங்களை அருளிச்செய்கிறார். அவன் செய்தருளின உபகாரபரம்பரைகளைக் கூறுகின்றவாறு. [வயிற்றில் இதயாதி.] இனி யான் கருவிருத்தக்குழியில் விழாதபடி செய்தருளினான்; அப்படி கர்ப்ப வாஸம் நேரமைக்குடலாக, இந்திரியங்கனாகிற கானைகளைப் பட்டிமேய்த்து திரிய வொட்டாமல் பாதகாரத்தருளினான்; தீண்டாவழும்புஞ் செந்நீருஞ்சீபும் நரம்புஞ் செறிதசையும் வேண்டாநாற்ற மிகுமுடலில் விருப்பமொழியும்படி செய்தருளினான்; இப்படியெல்லாம் அருள் செய்கையினால், யமபடர் கையும் பாசமுமாய் வந்து புருந்து பாசங்களைக் காலிலேதுவக்கி முகங்கீழ்ப்படத்தள்ளி இழுத்து நலிகையாகிற பரலோகஹிம்ஸைகளுக்கும் ஆளாகாதபடி அருளினவாறாயிற்று; இவ்வகை அருள்களைச் செய்தபடி எங்கனே என்னில்? இரவும் பகலும் ஒய்வின்றி என் நெஞ்சிற் குடிகொண்டிருந்து ஸ்வரூபஞானத்தைப் பிறப்பித்து, அதன்பிறகு அறிந்தபடியே அனுட்டிக்கும்படியாகவுங் கற்பித்து, அநவாதம் அடியேன் தனது திருவடிகளின் கீழ் அடிமைகளையே செய்து உய்யும்படி செய்தருளின னாதலால் இவ்வகை நன்மைகள் எனக்கு வாய்த்தன என்பதாக விரிந்த கருத்தற்க.

குற்றஞ் செய்தவர்களைத் தொழுமரத்தில் அடைப்பதும் விலங்குகெகையே யாதலாலும், வயிற்றிற்கிடப்பது விலங்கிடுவதைப் போல்வதனாலும், கர்ப்பவாஸத்தை “வயிற்றில் தொழு” என்றனவென்க. இரண்டாமடியில் எதுகை நயம் நோக்கி “கயிற்றும்த், என வலித்துக்கிடக்கிற தென்க. கயிறு—நரம்பு; அக்கு—எலும்பு. ஆணி—சரீரத்துக்கும் பெயர். ஆணி கழித்தல்—சரீரத்தில் நசையை ஒழித்தல். “சால்டைப் பாசங்கழற்றி” என்பதற்கு நான்குவகையாகப் பொருள் கூறுவர்; அவற்றுள் ஒன்று பதவுரையிற் கூறப்பட்டது. இனி இரண்டாவது பொருள்—சால் என்று காற்றாய், அதனால் பிராண வாயுவைச் சொன்னபடியாய், பாசம் என்று ஆத்துமாவைக் கட்டிக்கொண்டிருக்கிற ஸைக்ஷம் சரீரத்தைச் சொல்லுகிறதாய், பஞ்சவ்ருகதிப்ராணானுலே ப்ரேரிதமான ஸைக்ஷம்சரீரத்தில் நசையறுத்தபடி சொல்லுகிறது; எனவே, கீழ் ‘கயிற்றும்க் காணிழித்து’ என்றது—ஸ்தூலசரீரத்தில் நசையறுத்தபடியைச் சொல்லியவாரும். “ஸூஉருஸூஉருஸூஉருவா விஸூஉரு” என்ற ஸைக்தி இங்கு நினைக்கத்தக்கது. இனி மூன்றாவது பொருள்:—காற்கட்டான புத்தாரக்ருஹ கேஷத்ராதிகளிலுள்ள பற்றைப்போக்கிபடி சொல்லுகிறது. இனி, நான்காவது பொருள்:—“ஹரிணீவ—ஹரிஹரிண ஹரிணா ஹரிணாஹரிண” என்றபடி—உலகமுழுவதையும் மயக்கக்கூடியதும் இரண்டு காலினிடையிலுள்ளதான ஹேயஸ்தாரத்தின் விருப்பத்தை ஒழித்தபடி சொல்லுகிறது; உலகத்தை மோஹத்தினுற் கட்டுண்டதுபோலச் செய்கின்ற அதனைப் பாச மென்றல் பொருந்தத் தட்டில்லையே. .... (3)

446 மங்கியவல்லினைநோய்கள் உமக்குமோர்வல்லினைகண்டீர் *
இங்குப்புகேன்மின்புகேன்மின் எளிதன்குண்டீர்புகேன்மின் *
மு. பெ-48

சிங்கப்பிரானவனெம்மான சேருந்திருக்கோயில்கண்டீர் *
பங்கப்படாதுய்யப்போமின் பண்டன்றுபட்டினங்காப்பே.

(4)

மங்கிய வல்வினை	மங்கிய வல்வினை	புகேல்மின்	(ஆதலால் இனி இங்கு) வர வேண்டா;
நோய்களால்	மழுங்கிக் கிடப்பதற்குக் காரணமான வலியபாவங்களின் மூலமாக வளர்ந்த வியாதிகளே!	(எனது ஆத்துமா,	
உமக்கும் ஓர் வல்வினை கண்டீர்	உங்களுக்குக்கூட ஒரு கடினமான திமை (நோர்த்தபடியை) (இன்று) பாருங்கள்;	சிங்கப் பிரான எம்மான் அவன்	நரஸிமஹாவதார மெடுத்து உபகரித்தருளினவனும் எ ம க் குத் தலைவனுமான எம்பெருமான்
இங்கு புகேல்மின்	இவ்விடத்தில் (இனி) வரவேண்டா, புகேல்மின்	சேரும் திரு கோயில் கண்டீர்	எழுந்தருளி யிருப்பதற் கிடமான திருக்கோயிலாக அமைந்தபடியைப் பாருங்கள்;
(இனி நீங்கள் என்னைக் கிட்டுகை),	வரவேண்டா,	பங்கப்படாது உய்யப் போமின்	பரிபலப்படாமல் பிழைத்துப் போங்கள்
எளிது அன்று	சுலபமான காரியமன்று;	பண்டு அன்று பட்டினம் காப்பு—	

* * *—“ஜநாநூர க்ருதம் வாவம் வ்யாயிராவெணை வ்யாயதே” என்றபடி வியாதி களின் அதுபவத்திற்கு ஊழ்வினைகள் ஹேதுவாதலால், அவ்ஊழ்வினைகளை விரித்து, ‘மிருத்யுவுக்கும் மிருத்யுவந்தான்’ என்பது போல உங்ஸருக்கும் ஒரு வினைவந்தது, இனி நீங்கள் உறைப்பான காவல்பெற்ற என்னிடம் தங்கமுடியாது; தங்கினால் பரிபவமேபலிக்குப்; வேறிடந்தேடி ஒழுனல் பிழைக்கலாம் என்கிரர். மங்கிய வல்வினை—வேறுபடுத்த வொண்ணாதபடி உருத்தெரியாமல் ஆத்துமாவோடு ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிற வினைகள்! என்னவுமாம்; “சார்ந்தவிரு வல்வினைகள்” என்றது காண்க. பங்கம்—ஹிமென்ற வடசொற்றிரிப்பு. ‘புகேல்மின் புகேல்மின் புகேல்மின்’ என்ற அடுக்குத்தொடர், விரைவுபற்றியது; “அசைநிலை பொருள் நிலை இசைநிறைக் கொருசொல், இரண்டு மூன்று நான் கெல்லேமுறை அடுக்கும்” என்பது நன்னூல். .... (4)

447 மாணிக் குறளுருவாய மாயனையென்மனத்துள்ளே *

பேணிக்கொணர்ந்துபுகுதவைத்துக்கொண்டேன் பிறிதின்றி *

மாணிக்கப்பண்டாரங்கண்டீர் வலிவன்குறும்பாசுள்ளீர் *

பாணிக்கவேண்டாநடமின் பண்டன்றுபட்டினங்காப்பே.

(5)

மாணிகுறன் உரு	பிரமசாரி வேஷத்தை உடைய	புகுத	புகுநதிருக்கும்படி
ஆய	வாமனரூப அலகரித்தவனும்	பிறிது இனறிவைத்	வேற்றுமையிலல்லாமல் அமைததுக்
மாணிக்கப் பண்டாரம்	மாணிக்க நிதிபோல இனியனும்	துக்கொண்டேன்	கொண்டேன்;
மாயனை	ஆச்சரிய பூதனுமான எம்பெருமானே	வலிவல் குறும்பாகன உள்வீர்	மிகவும் கொடிய குறும்புகளைச்செய்கிற இந்திரியங்களே!
பேணி கொணர்ந்து	துசைப்பட்டு எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வந்து	நடமின்	(வேறிடந்தேடி) ஒடுங்கள்;
என் மனத்துள்ளே	என நெஞ்சினுள்ளே	பாணிக்கவேண்டா	தாமதிக்கவேண்டியதில்லை,
		பண்டு அன்று பட்டினம் காப்பு—	

* * *—தேவேந்திரனுடைய வேண்டுகோளை நிறைவேற்றுவதற் பொருட்டுக் குறட்பிரமசாரியாய் மாவலியைக் குறும்பதக்கி அரசவாங்கி ஓங்கியுலகன்க்குமபோது, அந்பேகழிகள் தலைபிறும் திருவடிமை வைத்தருளின பரமகாருணிக ஸ்வபாவனும், தனது நிர்ஹேதுக கிருபையினாலுணர்நிப் பெறுந்கரியனும், மாயச் செயலுகளில் வல்லவனுமான எம்பெருமானை நான் இன்று எனது ஹ்ருதயத்தில் நிலைநிறுத்தினேனாதலால், பொல்லாத இந்திரியங்களே! இனி நீங்கள் இங்கு நனைவத்திட வேண்டியதில்லை என்கிரர். இந்திரியங்கள் அசேதனங்

களாயினும் கொடுமைபுரிவதிற் சேதநரில் விஞ்சியிருத்தலால் “குறும்பர்களுள்ளீர்” என உயர்திணையாகக் கூறினரென்க. “உண்ணிலாவிய ஐவரால்” “கோவாய் ஐவர் என் மெய் குடியேறி” என்பன காண்க. இத்திரியங்களை வேறிடந்தேடி ஓடச்சொன்னது—கூறை சோறிவைதாவென்று குமைக்கையாகிற உங்கள் தொழில்களைச் செய்யாதொழிபுங்கள் என்றவாறு. வலிவல்—மீமிசைச் சொல். [உள்ளீர்.] எம்பெருமான் எனது நெஞ்சில் வந்து குடிகொண்டவுடனே நீங்கள் ஓடிப்போகவேண்டியது ப்ராப்தம்: அப்படியன்றி இன்னும் ஓடாதிருந்தீர்களாகில் என்பது சமத்காரப்பொருள்.

மாணி—அழகுக்கும் பெயர்; ‘பிரமசாரி’ என்றபடியுமாம். உரு—வடிவு. பிறிது இன்றி—இரண்டு பொருளாகத்தோற்றமல், எகவந்து என்னலாம்படி பொருந்தச்செய்து என்றபடி. எம்பெருமானே மாணிக்கப்பண்டார மென்றது—அதுபோல் பெறுதற்கரியவன் என்றவாறு. உணிக்ஷணா மென்ற வடசொல் திரிபு. .... (5)

448 உற்றவறுபிணிநோய்காள் உமக்கொன்றுசொல்லுகேன்சேண்மீன் *
பெற்றங்கள்மேய்க்கும்பிராடா பேணுந்திருக்கோயில்கண்டர் *
அற்றமுறைக்கின்றேன் இன்னமாழ்வினைகாள் * உமக்கிங்கோர்
பற்றிலலைகண்டார்டமின் பண்டன்றுபட்டினங்காப்பே. (6)

உற்ற உறு பிணி நோய்காள்	}	நெடுநாளாக இருக்கிற மிக்க வருத ததைச் செய்கிற நோய்களே!	}	கண்டா	}	[முன்புள்ள நிலைமையிற்காட்டில் இன்னுள்ள நிலைமையின் வாச பைப்பாருங்கள்;
உமக்கு ஒன்று சொல்லுகேன் சேண்மீன்		உங்களுக்கு ஒரு வார்த்தை சொல் லுகிறேன்; கேளுங்கள்		ஆழ் வினை காள்		[ஈமவார ஸமுத்தர்தில் என்னை] ஆழங்காற்படுத்தின ஓ கொடு மைகளே!
(நீங்கள் இப்போது குடியிருக்கிற எனது இவ்வுடலானது)				இன்னம் அற்றம் உரைக்கின் றேன்		மறுபடியும் அதுதியாகச் சொல்லுகிறேன்;
பெற்றவகை மேய்க் கும் பிராடா பேணும திருக் கோயில்	}	பசுக்களை மேய்த்தருளிய கண்ண பிரான் விரும்பி எழுந்தருளி யிருக்கைக்கு இடமான திருக் கோயிலாயிற்று;	}	உமக்கு இங்கு ஓர் பற்று இல்லை	}	உங்களுக்கு இவ்விடத்தில் ஒரு வகை அவலம்பமும் கிடையாது. [ஆதலால்] [இனி இவ்விடத்தைவிட்டு] நட வங்கள்,
				நடமின்		

* * *—யசோதைப்பிராட்டிக்கு அடங்கிநடந்த பூநீருஷ்ணன் எனக்கு எளியனாய் நின்னு தானுகந்தருளின நிலங்களிலுள்ள அன்புகொண்டு என் தேஹத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிறான்; இதைப் ப்ரதயக்ஷமாகக் காணுங்கோளென்று நோய்களுக்குக்கூறி, பிறகு அந்நோய்களுக்குங் காரணமான பாபங்களை நோக்கிமீண்டும் ‘உங்களுக்காகத் தீர்ந்த ஒரு விஷயஞ் சொல்லுகின்றேன்: அதாவது—என்னுடைய தேஹம் முன்போலன்றி பூநீருஷ்ணன் குடிபுகுந்ததனால் காவல்பெற்றிருக்கின்றது; ஆகையால் இந்த தேஹத்தில் நீங்கள் நிராசையாய்ப் போய்விடுங்கள்’ என்றருளிச் செய்கிறார். ... (6)

449 கொங்கைச்சிறுவரையென்னும் பொதும்பினில்வீழ்ந்துவழக்கி *
அங்கோர்முழையினிற்புக்கிட்டு அமுந்திக்கிடத்துழல்வேனை *
வங்கக்கடல்வண்ணனம்மான் வல்லினையாயினமாற்றி *
பங்கப்படாவண்ணஞ்செய்தான் பண்டன்றுபட்டினங்காப்பே. (7)

சிறுவரை கொங்கை என்னும் பொதும் பினில்	சிறிய மலைபோன்ற முலைகளாகிற பொந்தில்	உழல்வேளை வல்வினை ஆயின வங்கம் கடல் வண் ணன் அம்மான் மாற்றி பங்கப்படா வண ணம் செய்தான்	திரியப்போகிற என்னுடைய தீவினைகளாயிருப்பவைகளை கப்பல்களையுடைய கடல்போன திருந்தத்தொன எம்பெருமான் போக்கியருளி பரிபவப்படாதபடி செய்தருளி பண்டு அன்று பட்டினம் காப்பு—
வழுக்கி வீழ்ந்து அங்கு ஓர் முழை யினில் புக்கிட்டு அமுரதி கிடந்து	வழுக்கி வீழ்ந்து (நரகமெனகிற) பரலோகமாகிய ஒரு குறையினுள் புகுந்து (அக்குநின்றும் கால் போக்கவொட் டாமல் அங்கேயே) அமுரதி யிருந்து		ஊ;

* * *—“வானிலாமுறுவல் சிறுநுதல் பெருந்தோள் மாதரார் வனமுலைப்பயனே பேணினைன்” என்றபடி விஷயாந்தரங்களில் ஆழங்காற்படுத்திப் பின்பு அதற்குப் பலமாக நரகங்களிலுங் கொண்டுபோய் அழுத்தக் கடவனவான எனது கருமங்களைப்பெல்லாம் எம பெருமான் ஒழித்தருளி, பரிபவங்களுக்கு ஆளாகாதபடி செய்தருளிப் பாதுகாத்தருளின னென்கிறார்.

மலைபோற் கிளர்ந்துள்ள கொம்மை முலையைப் ‘பொதும்பு’ [பொந்து] என்னலாமோ? எனின்; தன்னிடத்து ஆழங்காற் படுத்திக்கொள்ளுந் தன்மையின் ஒற்றுமைபற்றி அங்ஙனங் கூற்றென்க. இனி, ‘கொங்கைச்சிறுவரை யென்றும்’ என்று பாடமாகில், ‘சிறுவரை’ என்பதை, சிறு அரை எனப்பிரித்து, ‘கொங்கை என்றும், சிறு அரை என்றும்’ என இயைத்து, இதொரு முலையிருந்தபடியே! என்றும், இதொரு சிற்றிடை யிருந்தபடியே! என்றும் (மயங்கிச்) சொல்லிக்கொண்டு (விஷயாந்தரத்தில் மூண்டு) ஹேயஸ்தாநமாகிய பொந்தில் வழுக்கி வீழ்ந்து எனப் பொருள் கொள்ளலாமென்பர். முழை என்று குறையுக்குப் பெயர்; அதுபோல் பயங்கமான நரகத்தைச் சொல்லுகிறது இங்கு. உழல் வேளை—எதிர்காலம்; நிகழ்காலமன்று இவ்விடத்தில் இப்போது கொங்கைச் சிறுவரை யென்றும் பொதுமயினில் வழுக்கி வீழ்கிறதற்குப் பலனாக, பின்பு நரகத்திற்புகுந்து அங்கு உழலப்போகிற என்னுடைய என்றவாறு. [‘வங்கக்கடல் வண்ணன்’] தன் திருமேனி யிழைகை எனக்குக் காட்டியருளின மாத்திரத்தினால் ஊழ்வினைகளெல்லாம் தன்னடியே ஒழிந்தன என்பது உள்ளுறை. பங்கப்படாவண்ணம்—தென்னவன்தமர் செய்பயிவாதார் சேவதக்குவார் போலப்புகுந்து, பின்னும் வன்கயிற்றூற் பிணித்தெற்றிப் பின்முன்கை விழக்கை முதலிய பரிபவச் செயல்களுக்குப் பாத்திரமாகாதபடி என்கை. .... (7)

450 ஏதங்களாயினவேல்லாம் இறங்கலிவித்து * என்னுள்ளே

பீதகவாடைப்பிராடர் பிரமகுருவாசீவந்து *

போதிர்கமலவன்னெஞ்சம் புதுந்தமென்சென்னித்திடரில் *

பாதலிலச்சினைவைத்தார் பண்டன்றுபட்டினங்காப்பே.

(8)

பீதக ஆடை பிராடர் பிரமகுரு ஆகி வந்து போது இல வல் நெஞ்சம் கமலம் புகுந்து	திருப்பீதம்பரத்தைபுடையனான எம்பெருமான பரஹ்மோபதேசம் பணைக்கடல் னான ஆசாயனம் எழுந்தருளி அறிவுக்கு இருப்பிடமானதும் (அந்நாயாயியையும் அறிய வொட் டாத) வனமையையுடையதுமான ஹருதய கமலத்தினுள் பிரவேசித்து	என் உள எதங்கன ஆயின எலவாம் இறவகலிவித்து என சென்னித்திடரில் பாத இலச்சினை வைத்தார் பண்டு அன்று பட்டினம் காப்பு—	எனது (அந்த) ஓற்றதயத்தில் தோஷங்களாக இருப்பவற்றை யெல்லாம் நீக்கி என்னுடைய தலையினமீது முநீபாத முத்திரையை ஏறியருளப் பண்ணினான்;
---	---	---	--

* * *—ஸர்வேச்வரத்வத்திற்கும் புருஷோத்தமத்வத்திற்கும் இலக்கணமாகிய திருப் பிரதம்பரத்தைத் திருவரையில் அணிந்துள்ள ஸர்வேச்வரன் ஞானோபதேசம் பண்ணுகிற ஆசாரியனாக என் நெஞ்சினுள் வந்து புழுந்து, தேஹாத்மாபிமாநம், ஸ்வாதந்திரியபுத்தி, அந்பசேஷத்வபுத்தி, ஸ்வாக்ஷண பரத்வம், ஸ்வப்ரயோஜனபரத்வம் முதலிய மனக்குற்றங்களை ஒழித்து, அவ்வளவினும் பர்பாப்திபெறாமல் தனது திருவடிகளை இலக்கினை படும்படி என் தலைமேல் அமைத்து இவ்வாறு பரமோபகாரம் பண்ணியருளினனாதலால், இவ்வாத்மமா பண்டுபோலன்றி இப்போது குறைவற்ற காப்பை அடைந்திராநின்ற தென்குரர்.

இறங்கலிவீத்து—(தான் இருந்த இடத்தில் நின்று) இறங்கச்செய்து என்றபடி. பிரமருகு—ஸ்வஹமஹு. பிரம்ம் என்று இங்கு ஞானத்தைச் சொல்லுகிறது. “உதூடக ஸஹவிக்ரொமஹீயாநு ஸஹஜஃ விதா” என்றது உணர்த்தக்கது. மூன்றாமடியில், போது—வொய்யஃ என்ற வடசொற் சிதைவு. தீடர்—மேடு. திருவடிகள் ஏறவொண்ணாத மேட்டில் அத்திருவடிகளை ஏற்றியருளினான் என்ற சமத்தாரந்தோற்றச் “சென்னித்தீடரில்” என்றனரென்க. [பாதவிலச்சினை வைத்தார்.] தோளுக்குத் திருவாழியிலச்சினை யிட்டது போலத் தலைக்குத் திருவடியிலச்சினை யிட்டனென்க. இனி, திருவாழியிலச்சினை தலையிலு முண்டென்க; ‘ஒரு காலிற்சங் கொருகாலிற்சக்கர முள்ளடிபொறித்தமைந்த, இருகாலுங் கொண்டங்கங் கெழுதினற்போலிலச்சினை படநடந்து’ என்றதும், “மாவரமாம கலு கயஜாரவிஜாங்குமாவஜு மூராமநடி—அரணாம மவஜுயம்” என்றதும் அறியத்தக்கது. (8)

451 உறகலுறகலுறகல் ஒண்குடாழியேசங்கே *

அறவெறிநாந்தகவாளே அழகியசாரங்கமேதண்டே *

இறவுடாமலிருந்த எண்மருலோகபாலீர்காள் *

பறவையரையாவுறகல் பள்ளியறைகுறிக்கொண்மின்.

(9)

ஒண் சுடர் ஆழியே	அழகிய தேஜஸையுடைய திரு வாழியாழ்வானே!	இருந்த எண்மலர்	எம்பெருமானுடைய நியமனத்திற்கு
சங்கே	பூநீபாஞ்சஜந்யாழ்வானே!	உலோக பாலீர்காள்	ஆட்பட்டு இராகின்ற அஷ்ட திக்குப் பாலகர்களே!
அற	(ஆசாரித விரோதிகளின் உடல்)	இறவு படாமல்	தப்பிப் போகாமல்
எறி	அழமபடி	உறகல் உறகல்	உறங்காதிருககள், உறங்காதிருங் கள் உறங்காதிருக்கள்;
நாதக வாளே	(எம்பெருமானால்) வீசப்படுகிற நாதகமென்கிய திருக்குற்றனுடைய வாளே!	பறவை அரையா	பறவைகளுக்குத் தலைவனான பெரிய திருவடியே! உறங்காதிரு,
அழகிய சாரங்கமே	அழகு பொருந்திய சாரங்கமென் கிற தனுள்ளே!	உறகல்	நீக்கள எல்லாரும் விழித்துக் கொண்டிருநது,
தண்டே	கௌமோதகி என்கிற) கதையே!	பள்ளி அறை குறிக்க	[எம்பெருமானுக்குத்] திருப்பள்ளி கொள்மின்
			யறையாகிய என்சீர்த்தைநோக் கிக் காத்திடுங்கள்.

* * *—இவ்வாழ்வார் மற்றை ஆழ்வார்களைப் போலன்றி, ‘எம்பெருமானுக்கு என் வருகிறதோ!’ என்று அவ்தானே பயசங்கை பண்ணிப் பல்லாண்டு பாடுமவராதலால், இது வரை தமமை எம்பெருமானால் காக்கப்பட்டவராக அநுஸந்தித்துப் போந்தவிவர், அவ னுக்குங் காவல் தேடுகிறார், இப்பாட்டில். எம்பெருமானுடைய திவ்வியாயுதங்களையும், அஷ்டதிக்குப் பாலகர்களையும், வாஹந்தையும் விளித்து, நீக்களெல்லாருமாகச் சேர்ந்து உறங் காமல் கண் விழித்துக்கொண்டிருந்து எம்பெருமானுடைய படுக்கைப்பற்றை நோக்கிக் கொண்டிருங்களென்கிறார்.

உறகல்—உறங்கவேண்டா என்ற பொருளையுடைய உறங்கல் என்னும் எதிர்மறை வியங்கோள் வினைமுற்றின் சிதைவு. ‘உறகல் உறகல் உறகல்’ என்ற அடுக்குத்தொடர், அச்சம் பற்றியது. ‘இறவுபடாமல் உறகல்’ என இயையும்; அன்றி, ‘இறவுபடாமல் இருந்த’ என அடைவே இயைத்து, என்றும் இறவாமல் வாழ்கின்ற என்று பொருள் கொள்வாரு முளர். [எண்ம ருலோகபாலீகாள்] “இந்திரனங்கி யமனிருதி வருணன், வந்தவாயு குபேரன்சாரன், என்ன வெண்டிசை யுலோகபாலகர்” என்பது தீவாகரம். .... (9)

452 அரவத்தமளியினோடும் அழகியபாற்கடலோடும் *

அரவிந்தப்பாவையுந்தானும் அகம்படிவந்துபுகுந்து *

பாவைத்திரைபலமோதப் பள்ளிகொள்கின்றபிரானே *

பரவுகின்றனவிட்டுசித்தன் பட்டினங்காவற்பொருட்டே.

(10)

அரவத்து அமளியி	திருவனந்தாமலானுகிற	படுக்கை	பரவை	(அந்தத்) திருப்பாற் கடலினுடைய
னோடும்	யோடும்		பல திரை	பல அலைகள்
அழகிய பால் கட	அழகுபொருந்திய	திருப்பாற் கட	மோத	தனும்ப
லோடும்	லோடுங்கூட,		பள்ளி கொள்கின்ற	திருக்கண் வளர்ந்தருளாகின்ற எம்
அரவிந்தம் பாவை	செந்தாமரைமலர் மகளாகிய பெரிய		பிரானே	பெருமானே
யும் தானும் வந்து	பிராட்டியாரும் தானுமாக		விட்டுசித்தன்	பெரியாழ்வார்
	எழுந்தருளி		பட்டினம் காவல்	ஆத்மரக்ஷண நிமித்தமாக
அகம்படி புகுந்து	(எனது) உடம்பாகிற ஸ்தானத்தில்		பொட்டு	
	பிரவேசித்து.		பரவுகின்றான்	போற்றுகின்றான்.

* * *—“பைக்கொண்ட பாம்பனையோடும்—மெய்க்கொண்டு வந்து புகுந்து—கிடந்தார்” என்று உபக்ரமத்தில் அருளிச்செய்தபடியே நிகமித்தருளுகிறார். எம்பெருமானுக்குத் திருப்பாற்கடலிலும் திருவனந்தாமலானிடத்தும் மிக்க அன்பாதலால் அவற்றைவிட்டுப் பிரிந்து வரமாட்டாமல் அவற்றையும் உடன் கொண்டெழுந்தருளினனென்க. இது, மற்று முள்ள நித்ய ஸூரிகளோடுங்கூட எழுந்தருளினமைக்கு உபலக்ஷண மென்பர். அமளி—படுக்கை. அரவிந்தம்—வடசொல், பாவை—உவமையாகுபெயர். அகம்படி வந்து புகுந்து—அந்தாங்க பரிஜநங்களோடுகூட வந்து புகுந்து என்று முறைப்பர். பரவை—கடல்; எம்பெருமான் அழைத்துக்கொண்டு வந்த திருப்பாற்கடல். “பட்டினம் காவல் பொருட்டுப் பரவுகின்றான்”—(இப்படி) ஆத்துமாவைக் காத்தருளின உபகாரத்திற்காகப் போற்றுகின்றான் என்றபடி,

இத்திருமொழி ஸ்வயமே இனிதாயிருத்தலால் இதற்குப் பயன் கூறுகொழிந்தன ரென்க.

அடிவரவு:—செய்சித்திர வயிற்றில் மங்கிய மானி உற்ற கொங்கை ஏதம் உறகல் அரவத்துக்க.

ஐந்தாப்பத்து—முன்றற் திருமொழி. துக்கச்சுழலை.

அவதாரிகை:—எம்பெருமான் தமது திருவுள்ளத்திற் புகுந்து தம்மைப் பாதுகாத் தருளினபடியைப் பரக்க அருளிச்செய்த ஆழ்வாரை நோக்கி, எம்பெருமான், “ஆழ்வார்! நாம் வந்த காரியம் குறையறத் தலைக்கட்டிற்றன்றோ? இனி நாம் இருப்பிடத்தேறப் போகலா

மன்றோ” என்ன; அதற்கு ஆழ்வார் “ஆ! ஆ! ஆ! இங்கனே அருளிச்செய்யலாமோ? இனி என்னை விட்டுப்போகையென்று ஒரு பொருளுண்டோ! போகவொண்ணாது போகவொண்ணாது” என்று தடுத்து வளைப்பதாய்ச் செல்லுகிறது, இத்திருமொழி.

அன்றி, இதுவரை நோய்களும்படி செய்தருளினமையால், அநிஷ்ட நிவாரணம் செய்ததாயிற்று; இனி இஷ்டப்ராபணமுஞ் செய்தருளவேணுமென்ப பிரார்த்திக்கிறபடியுமாம் [ரக்ஷணமாவது—அநிஷ்டங்களைத் தவிர்த்தருளுதலும், இஷ்டங்களை அளித்தருளுதலும் என்பது அறியத்தக்கது.]

கீழ் நான்காம்பத்தில் இரண்டு திருமொழிகளினால், எம்பெருமான் திருமாலிருஞ் சோலைமலையில் எழுந்தருளியிருக்குமிருப்பை அதுபவத்தவிவர், மீண்டும் அவ்வதுபத்தை விருமபி நிற்கின்றமையும் இத்திருமொழியிற் பெறப்படும். ... . (*)

453 துக்கச்சுழலையைச்சுழந்துகிடந்த வலையைறப்பறித்து *
புக்கினிற்புக்குன்னேக்கண்டுகொண்டேன் இனிப்போகவிவேதுண்டே *
மக்களறுவரைக்கல்லடைமோத இழந்தவன் தன்வயிற்றில் *
சிக்கனவந்துபிறந்துநின்றாய் திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய். (1)

மக்கள் அறுவரை கல இடைமோத	{ உனக்கு முன்பிறந்த ஆறு பிள்ளைகளையும் கம்மனானவன் (கலவில்) மோதி முடிக்க (அதனால்)	உன்னை கண்டு கொண்டு	{ உன்னை வேசித்து,
இழந்தவன் தன் வயிற்றில்	{ அம்மக்களறுவரையும்) இழந்தவளான தேவகியினுடைய திருவயிற்றில்	துக்கம் சுழலையை சூழ்ந்து கிடந்த வலையை	{ துக்கங்களாகி சுழலாற்றைச் சுற்ற சுமளாகக் கொண்டிருக்கிற வலைபோன்ற சரீரத்தில் நசையை
சிக்கன வந்து பிறந்து நின்றாய்	{ சடக்கென வந்து திருவவதரித்தருளினவனே!	அற பரிதேன	{ அறம்படிபோக்கிக்கொண்ட அடியேன்
திருமாலிருஞ் சோலை எந்தாய்	{ எல்லாக்கும் எளியனும்படி) திருமாலிருஞ்சோலையில் (எழுந்தருளியிருக்கிற) எம்பெருமானே!	இனி	{ [உன்னைப்] பிரயாசப்பட்டுப் பெற்றபின்பும்
புக்கினில் புக்கு	{ [நீ] புக்குத விடங்களிலெல்லாம் [நாணம்] புக்குது	போக விடுவது உண்டே	{ [வேறிடத்திற்குப்] போகும்படி விடுவது முண்டோ?

* * *—இரண்டாமடியில், “கண்டுகொண்டேன்” என்ற விடத்துள்ள ஏன் விருதியைப்பிரித்து, முதலடியிலுதியிலுள்ள ‘பறித்து’ என்பதனோடு கூட்டி யுரைக்கப்பட்டது. இனி இருந்தபடியே அவ்வயிற்றுப் பொருள் கொள்ளுதலும் ஒருவாறு ஒக்குமென்க.

பாற்றாவம், அந்தர்யாமித்துவம், வியூஹம், விபவம், அர்ச்சாவதாரம் என்று சொல்லப் படுவனவும், உன்னுடைய பிரவேசமுள்ளனவுமான விடங்களிலெல்லாம் தட்டித்திரிந்து உன்னை ஸௌகந்தி, பலவகைத் துன்பங்களுக்கு இடமான இச்சரீரத்தில் விருப்பை ஒழித்துக் கொண்ட அடியேன் இனி ஒரு நொடிப்பொழுதும் உன்னை விட்டகலகில்லேன் என்கிறார், முன்னடிகளால். சுழலை—சுழன்று சுழன்று வருகிற ஆறு. துக்கங்கள் இச்சரீரத்தைச் சுழலவளைந்துகொண்டிருப்பதனால், அவற்றைச் சுழலையாக உருவகப்படுத்தினர். அன்றி, ‘சுழலையை’ என்ற விடத்துள்ள இரண்டனுருபைத் ‘துக்கம்’ என்பதனோடுகூட்டி, ‘சுழலைத் துக்கத்தை’ என இயைத்து, சுழன்று சுழன்று வருதலையுடைய துக்கத்தை என உரைத்தலுமொன்று. ‘சூழ்ந்து கிடந்த’ என்பதைச் சூழ்த்துக்கிடந்த என வலிக்க; பிறவினையில் வந்ததன்வினை. வலை என்ற சொல் ஆகு பெயரால் உடலை உணர்த்திற்று. “வலை என்கிறது,

தப்பவொண்ணாமையைப்பற்றி; வலையாவது கயிறுமணியுமாயிருப்பதொன்று; இதுவும் நரம்பு மெலும்புமாயிருப்பதொன்றிறே” என்ற வியாக்கியாரவாக்கியமிங்கு அறியத்தக்கது.

இனி, ‘துக்கச் சுழலை’ என்று—துக்கங்கள் சுழல்வதற்கு இடமான ஆத்துமாவைச் சொல்லிறாய், அதைச் சூழ்ந்துகிடந்தவலை என்று—அவித்யாகர்ம வாஸநாருகிகளைச் சொல்லுகிறதாகவுங் கொள்ளலாம்.

புக்கினில்—‘புக்கவதனில்’ என்பது மரூஉ. பரத்வ, அந்தர்யாமித்வ, விபூஹ, விபவ, அர்ச்சாவதாரங்களளவாகப் புக்குக்காண்கையாவது—அந்த அந்த நிலைசனைப் பிரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமான மாநஸஸாக்ஷாத்காரத்தினால் அநுபவித்துப் பாடுகை.

கல்லிடைமோத—கல்மேல் அறைய என்றபடி. .... (1)

454 வளைத்துவைத்தேனிளிப்போகலோட்டேன் உன்றனிந்திரஞாலங்களால் *

ஒளித்திடில்லின் திருவாணைகண்டாய் நீயொருவர்க்கும்மெய்யனல்லை *

அளித்தேங்கும்நாடுநகரமுந் தம்முடைத்தீவ்னைதீர்க்கலுற்று *

தேளித்துவலஞ்செய்யுந்தீர்த்தமுடைத் திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய். (2)

நாடும் நகரமும் எங் கும் அளித்து	{ நாட்டிலுள்ளாரும் நகரத்திலுள்ளா ரும் மற்றெங்குமுள்ளவாகளும் நெருங்கி	இனி போகல் ஒன் டேன்	{ இனி மேல் [நீ வேறிடந்தேடிப்] போவதை [நான்] ஸம்மதிக்க மாட்டேன்;
தம்முடை திவினை தீர்க்கல் உற்று	{ தங்கள் தங்களுடைய துஷ்ட கர் மங்களை ஒழிப்பதில் விருப்பிற்று	உன தன் இந்திர ஞாலங்களால்	{ உனக்கு உன் ன் மாயச்செய்கையில் வல்லமையினால்
தெளித்து வலம் செய்யும்	{ ஆரவாரித்துக்கொண்டு பிரதக்ஷி செய்யப்பெற்ற	ஒளித்திடில் நின் திரு ஆணை	{ [உன்னை நீ] ஒளித்துக்கொண்டால் உனது பிராட்டியின்மேலானே;
தீர்த்தம் உடை திருமாலிருஞ்சோலை	{ தீர்த்த விசேஷங்களுடைய திருமாலிருஞ்சோலையில் (எழுந்தருளியிருக்கிற)	[அப்படி ஒளிக்கலாகாது, நீ ஒருவர்க்கும் மெய் யன் அல்லை]	{ நீ ஒருவரிடத்திலும் உண்மையான உத்தி அதுஷ்டானங்களை யுடை யவனல்லை.
எந்தாய் வளைத்து வைத்தேன்	{ எம்பெருமானே! [உன்னைச்] சூழ்த்துக்கொண்டேன்;		

* * *—ஏழைகளாயிருப்பவர் செல்வர்மாளிகைவாசலில் பற்றிக்கொண்டு ‘யாம வேண்டுகின்றவற்றை நீ தந்தாலன்றி உன்னை விடமாட்டோம்’ என்ற உறுதியுடன் அவர், களை வளைத்துக் கொண்டிருப்பது போலவும், பாதாழ்வான் சித்திரகூடத்தேறப் போந்து இராமபிரானை வளைத்துக் கொண்டாற்போலவும் நான் உன்னை வளைத்துக்கொண்டேன்; உன்னால் தப்பிப்போகவொண்ணாது என்று எம்பெருமானை நோக்கி ஆழ்வார் அருளிச் செய்ய; அதற்கு எம்பெருமான், “ஆழ்வீர்! ‘ஔரயாஃரதயா’ என்று என் மாயையில் உலகமுழுவதையும் பிணிப்புண்டிருக்கச் செய்யவல்ல யான், உமமுடைய வளைப்பில் நின்றும என்னைத் தப்பவைத்துக் கொள்ளவல்லேனல்லவோ” என்ன; அதற்கு ஆழ்வார், “உன் பிராட்டியின்மேலானே; நீதப்பிப்போய் உன்னை ஒளித்துக் கொள்ளலாகாது” என்று ஆணையிட்ட; எம்பெருமான், “ஆழ்வீர்! இது என் காதல்? ஆணையிடுவதற்கு இப்போது என்ன பிரஸக்தி?” என்று கேட்க; அதற்கு ஆழ்வார், “எம்பெருமானே! ‘நததஜெயம் கயோஹந’ [அடியார்களை ஒருபடியாலும் கைவிடமாட்டேன்] என்று நீ ஒழிவைத்ததெல்லாம் பொய்யாய்த் தலைக்கட்ட நேரிட்டதே என்று ஆணையிடுவேன்” என்பதாய்ச் செல்லுகிறது, இப்பாட்டின் முன்னடி. “என்னெஞ்சத் துள்ளிரு” னிப்போய்ப் பிறரொருவர், வன்னெஞ்

சம் புக்கிருக்கவொட்டேன் வளைத்து வைத்தேன்” என்ற கலியனருளிச் செயல், முதல் அரையடியோடு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. இந்நூலால்—கண்கட்டுவந்தை. ஒளித்திடில்—நீ மறைந்தாயாகில் என்றபடி. [நிந்திருவாணைகண்டாய்.] “மாயஞ்செய்யெலென்னை உன் திருமார்வத்து மாலே நங்கை, வாசஞ்செய் பூங்குழலாள் திருவாணை நின்னுனை கண்டாய்” என்ற திருவாய்மொழி அறிக. ஆணையிட்டால் அதை மறுக்கமுடியாதென்று கருத்து. [நீ ஒருவர்க்கும் மெய்யனல்லை.] “கருமலர்க்குந்தவொருத்திதன்னைக் கடைக்கணித்தாங்கே ஒருத்திதன்பால், மருவிடனம்பவைத்து மற்றொருத்திக்குரைத்து ஒரு பேதைக்குப் பொய்குறித்து புரிசுழன்மங்கை யொருத்தி தன்னைப் புணர்தி அவளுக்கும மெய்யனல்லை, மருதிறுத்தாயுள் வளர்த்தியோடே வளர்கின்றதா லுன்றன் மாயைதானே” என்ற பெருமாள் திருமொழியை நினைக்க. அல்லை—முன்னிலையொருமை வினைமுற்று.

பின்னடிகளின் கருத்து:—உலகத்தாரணைவருந் திரண்டு, தம்முடைய பாவங்களை யெல்லாம் தொலைத்துக்கொள்ள விரும்பிப் பேராவாரஞ் செய்துகொண்டு திருமாலிருஞ் சோலையிலுள்ள சிலம்பாறு முதலிய பல தீர்த்த விசேஷங்களைப் பிரதக்ஷிணம் செய்வதைக் கூறியவாறு. வலஞ்செய்தலைக் கூறியது—மற்றுள்ள வழிபாடுகளுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணமென்க. இனி, வலஞ்செய்தற்கு உரியதும், தீர்த்தவிசேஷங்களை யுடையதுமான திருமாலிருஞ்சோலைமேலென்று பொருள் கொள்ளினுமாம்; அப்பொருளில் “வலஞ்செய்யும்வானோர் மாலிருஞ்சோலை, வலஞ்செய்து நாளும் மருவதல் வழக்கே” என்ற திருவாய்மொழி நினைக்கத்தக்கது; பின்னடிகளுக்கு வேறுவகையாகவும் பொருளருளிச் செய்வார் பெரிய வாச்சான் பின்னை. ....

455 உனக்குப்பணிசெய்திருக்குந்தவமுடையேன் இனிப்போயொருவன் *
தனக்குப்பணிந்து * கடைத்தலைநிற்கை நின்சாலையழிவுகண்டாய் *
புனத்தினைக்கிள்ளிப்புதுவலிக்காட்டி உன்பொன்னடிவாழ்கவென்று *
இனக்குறவாபுதியதுன்னும் எழின்மாலிருஞ்சோலையேந்தாய். (3)

இனம் குறவா	{ திரை திரளாய்ச் சேர்க்துள்ள குற	எழில் மாலிருஞ்	{ அழகு பொருத்திய திருமாலிருஞ்
புனம் தினை கிள்ளி	{ வாகன புனத்திண்ணுண்டான தினைகளைப் பரிசுது	சோலை	{ சோலைமேலில் (எழுந்தருளியிருக்கிற
புது அவி காட்டி	{ (அதிக எம்பெருமானுக்குப்) புதிய ஹயில்காக அமுது செய்யப் பண்ணி	எந்தாய்	{ எம்பெருமானே!
(அதற்காகப் பரயோஜனாதரத்தை விரும்பினால்)		உனக்கு பணி	{ (சேஷியாகிய) உனக்குக் கைக்கரி
உன பொனை அடி	{ “உன செவ்வடி செவ்வி திருக்	செய்து இருக்கும்	{ யம் பணனிக் கொண்டிருக்கை
வாழ்க எனது	{ காப்பு” எனது	தவம் உடையேன	{ யாகிற (உனது) அழகர்வழித்
(மவகளுசாலலம் பண்ணிக்கொண்டு)		இனிபோய் ஒருவன்	{ தைப் பெற்றுள்ள அடியேன
புதியது உணவும்	{ புதியதாகிய அதிசுநையை உன்னு	தனக்கு பணிந்து	{ இனிமேல் புறம்பே போய் ஒரு
	{ தருகு இடமான	கடைத்தலை நிற்கை	{ கூடாதுபுருஷனைப் பற்றி
		நின் சாலைய அழிவு	{ (அவனுடைய) வீட்டுவாசலில்
		கண்டாய்	{ (சுதிதேடி) நிற்பதானது உன்னு
			{ டைய மேன்மைக்குக் குறை
			{ யன்றோ?

* * * —மகாந்த அரவிந்தத்தின் சுவையறிந்த வண்டு மீண்டொரு முள்ளிப்பூவைத் தேடி ஓடாதவாறுபோல, உன்னுடைய கைக்கரியரஸமிந்த அடியேன், இனி மற்றொருவன் வாசலைதேடி ஓடமாட்டேன்; அப்படி என்னை நீ ஓடவிட்டால் அது உன்றன் மேன்மைக்கே குறையாமத்தனை; ஆதலால் அடியேனை நெறிகாட்டி நீக்காது திருவுள்ளம்பற்றி யருளவேணு

மென்று பிரார்த்திக்கின்றமை முன்னடிகளிற் போதருமென்க, தவம்—தவவஃ. ஒருவன் நனக்குப் பணிந்து—ஒருவன் நன்னைப் பணிந்து என்றவாறு; உருபு மயக்கம். கடை—வாசல்; தலை—எழனுருபு. வாசலிலே என்றபடி. சாயை தேஜஸ்ஸு; அதாவது—ஸர்வாதிதக்ஷம், ஆயா என்ற வடசொல் திரிந்தது.

கீழ் நான்காம்பத்தில், இரண்டாம் திருமொழியில், இரண்டாம் பாட்டில் “எல்லா விடத்திலு மெங்கும்பரந்து பல்லாண்டொலி, செல்லாநிற்குஞ் சீர்த்தென்றிருமாலிருஞ் சோலையே” என்றதை விவரிக்கின்றன, பின்னடிகள். இத் திருமலையிலுள்ள குறவர்கள் கொல்லிகளில் வளர்ந்துள்ள தினைக் கதிர்களைப் பறித்து அவற்றைப் பரிஷ்கரித்து எம்பெருமானுக்கு அமுது செய்வித்து, “தாங்கள் அநந்யப்பரயோஜநர்” என்னுமிடம் வெளியாம்படி “உன் செவ்வடி செவ்விதிருக்காப்பு” என்று மங்களாசாஸனம் செய்துகொண்டு, அந்தப் புதிய தினைமாவை உண்பாராம். தீனை—ஒர்சாமை. இதனை மாவாக்கி உண்பது குறவர் முதலியோரது சாதியியல்பு. “யஜ்ஞஃவாருஷொஹவதி தஜ்ஞாலுஸ்யேஷுவதாஃ” என்பவாதலின், தமக்கு ஏற்ற உணவையே எம்பெருமானுக்கும் இட்டனரென்க. குஹப்பெருமானுடைய அனுட்டானமுமறியத்தக்கது. இங்குத் தீனை என்ற சொல், அதன் கதிர்களைக் குறிக்கும்; பொருளாகுபெயர். “புனைத்தினைகளினி” என்ற பாடம் சிறக்குமென்க. அவி—ஹவிஸஃ. என்னும் வடசொல் விகாரம்; தேவகுணவு என்பதுபொருள்; அவிக்காட்டி என்றது — எம்பெருமானுக்குப் போஜ்யமாமபடி காட்டி என்றபடி. வாழ்க—விவங்கோள் வினைமுற்று. இனம்—கூட்டம். புதியதுண்கை—கல்யாணச் சாப்பாடாக உண்கை என்றுமாம். .... (3)

456 காதம்பலவுந்நீர்துழன்றேற்கு அங்கோர்நிலில்லைநீரில்லை * உன் பாதநிலுல்லால்மற்றேருயிர்ப்பிடம் நானெங்குந்காண்கின்றிலேன் * தூதுசேன்றாய்குருபாண்டவர்க்கா யங்கோர்பொய்ச்சுற்றம்பேசிச்சேன்று * பேதஞ்செய்தேங்கும்பிணம்படுத்தாய் திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய். (4)

குரு பாண்டவர் { குருவம்சத்திற்றிந்த பாண்டவர்
காய் { கருக்காக
ஓர் பொய் சுற்றம் { ஒரு பொய்யுறவைப் பாராட்டிக்
பேசி சென்று { கொண்டு
அவரு தூது சென் { துரியோதனதுயிரிடத்தத் தூது
ருய் { போய்
பேதம் செய்து { இரண்டு வகுப்பினர்க்கும் கல
ஹத்தை மூட்டி

(பின்பு பாரதயுத்தக் கோழிதது, அந்த யுத்தத்தில்)

எங்கும் பிணம் { துரியோதனதுயிரில் ஒருவர் தப்பா
படுத்தாய் { மல் பிணமாகி யொழிந்தருளின
வனே!

திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—;

காதம் பலவும் { பலகாத தூரமளவும் திரிந்து
திரிந்து உழன { அலைந்த எனக்கு
தேறது {
அங்கு ஓர் நிலை { அவ்விடங்களில் (ஒதுகருகைக்கு)
இல்லை { ஒரு நிழலுகண்டதில்லை;
(அனரியும்)
நீர் இல்லை { (தாபமாதற்க் கடவதான தண்ணீர்
ரும் கண்டதில்லை
(ஆராய்ந்து பார்த்தவிடத்திலை;
உன் பாதம் நிழல் { உனது திருவடி நிழலொழிய
அல்லால் {
மறது ஓர் உயிர்ப்பு { மற்றொரு ஆச்வாஸ ஹேதுவான
இடத்தை {
நான் எங்கும் காண் { நான் ஓரிடத்தும் காண்கிறே
கின்றிலேன் { னில்லை.

* * *—“இலங்கதிமற்றென்று.....நலங்கழலவவனடி நிழல் தடமன்றியாமே” என்ற திருவாய்மொழியை ஒக்கும் முன்னடிகள். இந்த ஸமஸா பூமிக்குள் கண்ணுக்கும் நெஞ்சுக்கும் எட்டினவிடம் எத்தனை யோஜனை தூமுண்டோ, அவ்வளவும் அடியேன் தட்டித் திரிந்தாயிற்று; ஓரிடத்திலும் ஒதுங்க ஒருநிழல் பெற்றிலேன்; குடிக்கத் துளி தண்ணீரும் பெற்றிலேன். (லௌகிகர்கள் ஒதுங்குகிற நிழலும், அவர்கள் பருகும் நீரும் அடியேனுக்கு விஷவருகூத்தின் நிழலாகவும் நச்சுநீராகவும் தோற்றியிராகின்றன.) ஆசலால் உனது திரு

வடி நிழலைத் தவிர்த்து மற்றொன்றை நான் ப்ராணதாரகஸ்தலமாக நெஞ்சிற்கொண்டிலேன. கண்ணிலுங் காண்கின்றிலேன் என்கிறார். திரிந்து உழன்றேற்கு—உழன்று திரிந்தேற்கு என விசுவாமிதருக்குக் கூட்டுதலுமாம். உழல்தல்—ஆயாஸப்படுதல். [உன்பாத நிழல்லல்லால்] “வாஸ—ஷெவதர—ஆயா நாதியீதா நவஉஷா! நரகாஹாரபரநீ வாக்ஷிஉஷ—நவவஷுதே?” என்றது அறிக, உயிர்ப்பு—மூச்சுவிடுதல்.

கீழ்ப்பாட்டில், “இனிப்போ யொருவன்றனக்குப் பணிந்து கடைத்தலை நிற்கை நின் சாயையழிவுகண்டாய்” என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்தவாறே, எம்பெருமான் ஆழ்வாரை நோக்கி, “ஆழ்வீர்! நீர் புறம்புபோய்நிற்பது என் சாயைக்கு அழிவானால் ஆகட்டும்; அப்படி நிற்கும்படி யாகப் புறம்பே ஓரிட முமக்கு உளதோ?” என்று கேட்க; வேறு ஓரிடமுங் கிடையாதென்கிறார், இப்பாட்டால்;

[தூதுசேன்றாய் இத்யாதி.] “உறவு சுற்றமென்றென்றலா வொருவன்” என்கிற படியே ஒருவனைச் சுற்றமுமற்றவனான கண்ணபிரான் பாண்டவர் பக்கலில் பந்துத்துவம் பாராட்டியது—“இன்புறு மிவ்வினையாட்டுடையான்” என்றதற்கேற்ப லீலாநுருணமாக ஆரோபிதகாரமாதலால் “பொய்ச்சுற்றம்” எனப்பட்டது. ‘பேசிச்சென்று’ என்றது—வார்த்தைப்பாடாய்; பாராட்டி என்றபடியென்பர். இனி, பெரியவாச்சான் பின்னை வியாக்கியான அச்சப்பிரிதிகள் சிலவற்றில், பொய்ச்சுற்றம்—உங்களோடு பாண்டவர்களோடு வாசியில்லை யென்று” என்றொரு வாக்கியங் காணப்படுதலால் அதற்கேற்பப் பொருள் கொள்ளுதலும் ஒன்று; ஆனால், கண்ணபிரான் துரியோதநாதியரை நோக்கி, ‘எனக்கு உங்களிடத்திலும் பாண்டவர்களிடத்திலும் ஒருநிகரான பகைபாதமே உள்ளது’ என்றருளிச் செய்ததாகச் சொல்லப்படுகிற விருத்தாந்தம் பாரதம் முதலிய முதனூற்களிற் காணப்படுகின்றதாவென்பது ஆராயத்தக்கது. கண்ணபிரான் தூதுசெல்லுமபோது வழியிடையில் விதூர்திருமாளிகையில் அமுத செய்துவிட்டு வந்தமைண்ட துரியோதநன், ‘புண்டரீகாக்ஷணே! பீஷ்மரையும் துரோணரையும் என்னையும் ஒரு பொருளாக மதியாமல் ஏதுக்காகப் பள்ளிப் பயலிட்ட சோற்றை உண்டனை’ என்று கேட்டதற்கு, கண்ணபிரான், ‘எனக்கு உயிரிலையா பிராநின்றுள்ள பாண்டவர்கள் திறத்து நீ பகைமைபூண்டிருக்கின்றமையால் எனக்கும் பகைவனுயினே; பகைவனது சோற்றை யுன்பது உரியதாகுமோ?’ என்று உத்தரங் கூறினதாக மஹாபாரதத்திற் காணப்படுகின்றமையால், அதற்கு விருத்தமாக இங்ஙனே பொய்ச்சுற்றம் பேசினதாகக் கூறப்படுமோ? ஒருகாற் பேசியிருந்தாலும் துரியோதநாதியர் அப்பேச்சை ஏற்றுக்கொள்வரோ? ‘ஒரு ஈகாணத்திற்குமுன் எமமை நீ பகைவராகப் பேசினாயே’ என்று மடிபிடித்துக் கொள்ளார்களோ? என்று சிலர் சங்கிப்பார்கள்; அதற்குப் பரிஹாரம் வருமாறு:—கண்ணபிரான் துரியோதநாதியரைப் பகைவராகக் கூறியது முதல்முதலாக அவர்களைக் கண்டபோது; பொய்ச்சுற்றம் பேசியது... பிறகு ஸமாதானம் பேசங்காலத்தில்; முன்பு பகைவராகச் சொன்ன பேச்சைத் துரியோதநன் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வல்லவனல்லன்; “என்முகம் மாயமந்திரந்தான்கொலோ” என்றபடி கண்ணபிரானது முகவழிகில் ரயங்காதாரிலை யாதலால், துரியோதனனும் அதில் மயங்கி; முந்தியபேச்சை மறந்துவிடுவான்; “கிஷோராவ்ஷுஷுவொஹநம் ஸுதூ?” என்று பழிக்கப்படுக்கபோதும், “வாணரீகாக்ஷ!” என்று—கண்ணமுகில் மயங்கித் தோற்று விளித்தவனிறே துரியோதந நென்பவன். இனி, பன்னிரைக்குங்காற் பாரதமாம். பேதம் செய்து—‘பிணங்கா தொழியப்பெறில் எங்களுக்கு ஒருரமைமாம்’ என்ற பாண்டவர்களை பத்தூர் கேட்டும்படிபண்ணி, அதுவே ஹேது

வாக இரண்டு வகுப்பினர்க்கும் வைரத்தை வளர்த்து அவர்சுற்றவைக்குலைத்து என்றவாறு. அன்றி, ஆச்சிரதரென்றும் அநாச்சிரதரென்றும் இங்ஙனே ஒரு வாகியைக்கற்பித்து என்று முரைப்பர். பேதம்—ஹை: என்ற வடசொல் திரிபு. எங்கும் கண்ணுற் கண்டவிடமெங்கும் என்றமாம். “கொல்லாமாக்கோல் கொலைசெய்து பாரதப்போர், எல்லாச்சேனையும் இரு நிலத்து அவித்தவெந்தாய்” என்ற திருவாய்மொழி இங்கு நோக்கத்தக்கது. பிணம்—சவம். (4)

457 காலுமெழாகண்ணீரும்நில்லா உடல்சோர்ந்துநடுங்கி * குரல்

மேலுமெழாமயிர்க்கட்ச்சமற எனதோள்களும்வீழ்வொழியா *

மாலுளாநிற்குமென்மனமே உன்னைவாழ்த்தலைப்பெய்திட்டேன் *

சேலுளாநிற்கும்நீர்சுனைகூழ் திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய்.

(5)

சேல் உளா கிற் { மீன்களானவை துள்ளி விரியாடு
கும் நீர் சுனை கூழ் { தற்கு இடமான பெரிய தடா
கங்களாலே சூழப்பெற்ற
திருமாலிருஞ்சோலை { திருமாலிருஞ்சோலையில் (எழுந
தருளியிருக்கிற)
எந்தாய் { எம்பெருமானே!
(எனக்கு உன்னிடத்தான அளவு மிகுதியிலை)

என் காலும் எழா { எனதுடைய காங்கும் (வைத்த
விடத்தைவிட்டுப்) பேர்கின்றன
வில்லை;
சுண்ணீரும் நிலை { சுண்ணீரும் உன்னை தங்குகின்றன
வில்லை;

உடல் சோர்ந்து { சரீரமானது கட்டுக்குலைந்து
நடுங்கி { நடுங்கியதனால்
குரலும் மேல் எழா { குரலும் கிளம்புகின்றதிலை;
மயிர்க்கட்ச்சம் அறு { மயிர்க்கட்ச்செறிதனும் ஒழிகின்ற
திலை
தோள்களும் வீழவு { தோள்களும் விழுந்துபோவதில்
ஒழியா { நின்றும் ஒழிந்தனவிலை [ஒரு
வியாபாரமும் செய்ய முடியாமல்
விழுந்தொழிந்தன];
என் மனம் மால் { எனது நெஞ்சானது வியாமோ
உளா நிற்கும் { ஹத்தை அடைந்திரா நின்றது;
(இப்படிக்களால்)
வாழ உன்னை தலைப் { வாழவுதம்படி உன்னைச் சேர்ந்து
பெய்திட்டேன் { விட்டேன்.

***—மெய்யடியார்கள் பகவத் விஷயத்தில் அவகாஹிக்கவேணுமென்று நெஞ்சில் கினைத்தபோதே “காலாழும் நெஞ்சுழியுங் கண்சுழிலும்” என்றபடி ஸர்வேந்திரியங்களுக்கும் சோர்வு பிறக்குமாதலால், அப்படிப்பட்ட நிலைமை எம்பெருமானருளால் தமர்க்கு வாய்த்த படியைக் கூறுகிறார், மூன்றடிக்களால்; வைத்த அடியை எடுத்துவைத்து நடக்கத்தொடங்கினால், கால் கிளம்புகின்றதிலை; ஆந்த பாஷ்பம் இடைவிடாது பெருகாநின்றது; சரீரம் கட்டிழிந்து நடுங்கா நின்றமையால் வாய்திறந்து ஒரு பேச்சுப்பேச முடியவில்லை; மயிர்க்கட்ச்சு ஒய்கிறதிலை; (உன்னைத் தோளாலணைப்போமென்று பார்த்தால்,) தோள்கள் ஒரு வியாபாரம் பண்ணவும் வல்லமையற்றுச் சோர்வையடைந்தன; நெஞ்சு பிச்சேரிக்கிடக்கிறது.

வீழ்வொழியா என்பதற்கு, “நிர்விகாரமாய்” என்றிவ்வளவே பெரியவாச்சான்பிள்ளை பொருளுரைத்ததாக அச்சப்பிரதிகளிற் காண்கிறது; அது பொருத்தமற்றது; “நிர்வ்யாபாரமாம்” என்றிருந்ததை, “நிர்விகாரமாய்” என மயங்கி அச்சிடுவித்தனர் போலும். வீழவு—சோர்வு; அது ஒழியாமையாவது—எப்போதும் சோர்வுற்றிருக்கை. அதாகிறது—நிர்வ்யாபாரத்வம். இனி “நிர்விகாரமாய்” என்ற அச்சப்பிரதிபாடத்தை, “நிர்விகாரமாம்” எனத்திருத்திக்கொண்டு, “நிர்வ்யாபாரமாம்” என்ற பாடத்தின் பொருளையே அதற்குக் கொள்ளுதல் பொருத்தமென்னவுமாம். மனமே என்றவிடத்து, ஏகாரம்—இசைநிறை. .... (5)

458 எருத்துக்கோடியுடையானும் பிரமனுமிந்திரனும் * மற்று

மோருத்தருமிப்பிறவியென்னுமனோய்க்கு மருந்தறிவாருமில்லை *

மருத்துவனாய்நின்றமாமணிவண்ண மறுபிறவிதவாத் *

திருத்தி * உன்கோயில்கடைப்புக்கப்பெய்தி திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய்.

(6)

திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—		
எருது கொடி	வருஷப்பவஜனுன ருதிரனும்	மருந்து அறிவார் { மருந்து அறிய வல்வெரல்வர்;
உடையானும்		இல்லை
பிரமனும்	{ அவினுக்குத் தனதையான ப்ரஹ்மாவும்	{ மருந்துவன் ஆய் { இப்பிறவி நோய்க்கு { மருந்தை
இருதிரனும்	தேவ்விரனும்	நின்ற மா மணி { அறியுமவனுன தீமனப்போன்ற
மறமும் ஒருததரும்	மறமுள்ள எந்தத் தேவரும்	வண்ணை { மழவையுடையவனே!
இ பிறவி என்னும்	இதத் ஸம்ஸாரமாகிற வியாதிக்கு	மறு பிறவி தவிர { எனக்கு ஜம்மாநாதம் { கோரதபடி
நோய்க்கு		திருத்தி { அடியேனை { சித்தி
		உன் கோயில் கடை { உன் கோயில் வாசலில் வாழும்படி
		புக டெய் { அருள்புரியவேணும்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “உன்னைவாழத்தலைப்பெய்திட்டேன்” என்று ஆழ்வார் களித்துக் கூறியதைக்கேட்டு எம்பெருமான், “ஆழ்வார்! உமக்கு அபேக்ஷிதமான புருஷார்த்தம் வித்தித்ததன்றோ? இனி ஒரு குறையுமில்லையே” என்ன; அதற்கு ஆழ்வார், “எம்பெருமானே! ஸம்ஸாரநிலத்தில் இக்களிப்பு ஒருபடிப்பட நீடித்து நடவாது; ஸுக்ருததுஷ்க்ருதங்கள் மாறிமாறி நடக்கும்; இப்படியே ஸம்ஸாரஸாகரத்தில் மூழ்கிக்கிடப்பதற்கு என்னிடத்தக் கைமழுதலுண்டு; அடிக்கடி உனக்குச் சிரமங்கொடாமல் நூதாதிதேவர்களை அடுத்த இப்பிறவி நோயைக் கழித்துக்கொள்வோமென்று பார்த்தால் உன்னையொழிய வேறொருவர்க்குப் பிறவி நோயின் மருந்தை அறிவதற்குரிய வல்லமையில்லை; அதனை அறியுமவன் நீயேயாகையால், அந்நோயை நீக்கி என்னை உன் கோயில் வாசலில் காக்கவல்ல அடியவனாக அமைத்தருள் வேணும்” என்று பிரார்த்திக்கிற படியாய்ச் செல்லுகிறது, இப்பாசரம்.

எருது + கொடி, எருத்துக்கொடி மருந்துவன்-வைத்தியன்; இங்கு, ஆசாரியன் என்பது உள்நுறை, “நெரு-உஜாஜா-தொ-வி-ராபி-வாவலு-கை-ணை! கொலலெவெஜ-ஜாவா-ஜி-உ-வ-ஜாயிரி-வ நஸூதி!” என்பது அறியற்பாலது. எம்பெருமான் மருந்துமாவன், மருத்துவனுமாவன்; “மருந்தும் பொருளுமமுதமுந்தானே” “அறிந்தனர் நோய்களறுக்கும் மருந்தே” “மருந்தேநங்கள் போகமகிழ்ச்சிக்கென்று, பெருந்தேவர் குழாங்கள் பிறற்றும் பிரான்” “அருமருந்தாவதறியாய்” என்ற அருளிச்செயல்களை அறிக. உலகத்தில் நோய்க்கு மருந்துவேறு, வைத்தியன் வேறு; அடியாருடைய பிறவி நோய்க்கு மருந்தும் மருத்துவனும் எம்பெருமா நெருவனேயாவன். அன்றியும், அம்மருந்து பலகால் கொள்ளப்படவேணும்; வேறுவகை மருந்துகளின் ஸம்பந்தத்தையும் அது ஸஹிக்கும்; பலன் கொடுப்பதில் ஸந்தேஹமும் அசற்குண்டு; இம்மருந்து அங்ஙனன்றியே, ஸக்ருதஸேவ்யம்; தன்னைப்போன்ற வேறொரு மருந்தையும் உடைத்தாகாதது; பலப்ரதாந்தில திண்ணியதுமாம். அந்த மருந்துகள் மலைமேல் வளர்வதுபோல், இதுவும் (திருமாலிருஞ்சோலை) மலையில் வளருவதாம்.

[கோயில் கடைப்புக்கப்பெய்.] “உன் கடைத்தலையிருந்து வாழுஞ் சோம்பர்” என்ற விடத்திற்கு, “தாஹரணமாகக் காட்டப்பட்ட திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் நிலைமையை அடியேனுக்கு அருள்செய்யவேணுமென்கிறார். “திருக்கண்ணமங்கையாண்டான், ஒரு ஸம்ஸாரி தன் வாசலைப்பற்றிக் கிடந்ததொரு நாயை நலிந்தவனை வெட்டித் தானுங் குத்திக் கொண்டபடியைக்கண்டு, ஒரு தேஹாத்மாபிமானியினளவு இதுவானால், பரமசேதநுன ஈச்வரன் மமமை யமா திகள் கையில் காட்டிக்கொடானென்று திருவாசலைப்பற்றிக் கிடந்தாரிடு” என்ற திருமலை வியாக்கியானம் காண்க. பெய்-முன்னிலையொருமை வினைமுற்று.

(இப்பாசரத்திற்கு சுலோகம் வருமாறு:—)

நெயாநொவுஷ்ஷபுஜோ நதுவா-நவெடியா நவெஜொநதுவா வதுநது: கொவிஜ நொஸூ ஸம்ஸா திஹாரொமஸூவெதுளஷயம்! ஸூரிந வெவெஜுனெ! உணிபூஷ! வ-நது-நொவ-நியா-உயொ-யுஷ்-நதுவாவா-நொசு-நொஹரெ! ஸூகந நொபூஷொ! || (6)

459 அக்கரையென்னுமனத்தக்கடலுளமுந்தி உன்பேருளால் *
 இக்கரையேறியிளைத்திருந்தேனை அஞ்சேலென்றுகைகலியாய் *
 சக்கரமும் தடக்கைகளும் கண்களும் பீதகவாடையோடும் *
 செக்காநிறத்துச்சிவப்புடையாய் திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய். (7)

சக்கரமும் தடக்கைகளும் கண்களும் பீதகவாடையோடும்	{ திருவாழியாழ்வானும் பெரிய திருக்கைகளும் திருக்கண்களும் திருப்பீதகவாடையோடும்	{ அழுந்தி இளைத்திருந்து	{ (நெடுநாள்) அழுந்திக்கிடந்து (அதில்) வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்து (பின்பு.)
செக்காநிறத்து சிவப்பு உடையாய்	{ செவ்வானத்தின் நிறம்போன்ற நிறத்தைபுடையவையாயிருக்கப் பெற்றவனே	{ உனபோ அருளால் இக்கரை ஏறினேனை	{ உனது பரம கிருபையினால் இக்கரை யேறின அடியேனைக் குறித்து
அக்கரை என்னும் அனாதம் கடலுள்	{ ஸம்ஸாரமென்கிற அந்தத் துன்பத்தினுள்ளே	{ அஞ்சேல என்று கைகலியாய்	{ அபயப்ரதாந முத்திரையைக் காட்டி யருளுவோனும்,

* * *—இளைத்திருந்தேனை என்றவிடத்துள்ள இரண்டனுருபைப்பிரித்து, ஏறி என்ற விளையெச்சத்தோடு கூட்டிடினாத்தோம். இருந்தபடியே அவ்விதத்துப் பொருள் கொள்ளுதலுமொன்று. ஸம்ஸார ஸாகாத்தில் ஆழ்ந்துகிடந்து அலமருகைக்கிடான அஜ்ஞாநத்தை நீக்கி ஞானத்தைப் பிறப்பித்தருளியவாறுபோல, உன் திருவடியோடே சேர்த்தலையுட்பண்ணியருளவேணுமென்று வேண்டுகின்றார் இப்பாட்டால். அக்கரை என்று பாபத்துக்குப் பெயராதலால், கருவியாகு பெயரால் ஸம்ஸாரத்தை உணர்த்திற்று; [கருவியாகு பெயராவது—காரணத்தின் பெயர் காரியத்துக்கு ஆகுவது; இங்கு, காரணம் பாபம்; காரியம் ஸம்ஸாரம்.] அனத்தம்—அபாயம்; சமஸ்ய மென்னும் வடசொல் திரிந்தது “ஸம்ஸார வாமா” மொழிபெயர்த்து “ஸம்ஸாரவா” என்று என்பதனாலும் இந்த ஸம்ஸாரத்தின் கொடுமையை அறிக. இக்கரையேறி—பிறவிக் கடலினின்றும் வெளிப்பட்டு என்றவாறு. ஆவாரார் துணையென்று அலைநீர்க்கடலுளமுந்தம் நாவாய்போல் பிறவிக்கடலுள் நின்று துளங்கின அடியேன் உனது நிர்ஹேதுக கிருபையினால் அக்கடலை கடந்தேனாகிலும். நலமந்தமில்லாதோர் நாடாகிய பரமபதத்தைச் சிக்கனப் பிடித்தாலன்றி என் அச்சம் தீராதாகையால், ‘ஸ்வதந்திரின ஈச்வரன் மீண்டும் நமமை ஸம்ஸாரக்கடலில் தள்ளினாற் செய்வதென்?’ என்று மிகவும் பயப்படா நின்றேனாகையால், இவ்வச்சம் தீருமபடி அபயப்ரதாநம் பண்ணியருளவேணுமென்றவாறு. இதனால், ஸம்ஸார தசை என்றும், ஸம்ஸாராதுத்திரீணதசை என்றும், பரமபதப்பாபத்திதசையென்றும் மூன்று தசைகள் உண்டென்பதும், அவற்றுள் இப்போது ஆழ்வார்க்குள்ள தசை மகததசையென்றும் பெறுவிக்கப்பட்டதாகும்.

உன்பேருளால் என்றவிடத்து, “தூரெவராரணம் பூர்வாவிஷ்ணும்கிஷ்ணினி” என்பது அநுஸந்திக்கத்தகும. [அஞ்சேலென்று கைகலியாய்.] சஹோக்ஷாவஷ்வாவேஷ்வா ஜோக்ஷயிஷ்வாஜிஷ்வாஸாஸா” என்று அர்ஜுனனை நோக்கி அருளிச்செய்தபடி அடியேனையும் நோக்கி அருளவேணுமென்கிறான் என்கொள்க. “ஹஜாபாஃ சியாயா யா வெளநஃ பூநாநிவாரிகா! ஸாஷ்லாஹயஜாஹயாவிஷ்ணுதொய்யுகராஜாஸாஸா” என்று பரதன் கூறிய அபயமுத்திராவஸூணைச் சோகத்தில், “விஷ்ணுதொய்யுகராஜாஸாஸா” என்றதனால், கை விரல்கள் மேல்முகமாக விரிந்திருக்க வேண்டுவது அபயமுத்திரையின் இலக்கணமாகத் தெரிதலாம், இங்குக் கைகலியாய் என்கிற விதனை அதற்குச்சேர ஒருவாறு ஒளபசாரிகமாக நிர்வஹித்துக்கொள்வானேனும்; அஞ்சேலென்று கைகலியாய்—அபயமுத்திரையைக் காட்டியருளாய் என்று இங்கனே திரண்டபொருள் கொள்வது ஏற்குமென்க; அன்றி வேறுவகை

[சக்கரமும் இதயாதி] செவ்வானம்போற் செந்திறமுடைய ஜ்யோதிஸ்ஸையுடையதான திருவாழியாழ்வானையும், (செந்தாமரை போல்) சிவந்த திருக்கை, திருக்கண்களையும், (இவ் வுக்கெல்லாம் நிறத்தைததாவல்ல) பிதாம்பரத்தைபுமுடையவனே! என விரித்தவாறு. (7

சித்தம்நின்பாலதறிதியன்றே திருமால் ருஞ்சோலையெந்தாய்.

(8)

இத்தனை காலமும் இத்தனை காலமுமாவதும்
போய் கிறிப் { (எம்னாரமாகிற) யந்திரத்தில் அகட்
பட்டேன் { பட்டுக் கொண்டிருந்தேன்;
இனி போகவிருவது { (அவில நின்றும் விடுபட்டு ஞானம்
உண்டே { பெற்ற) இன்று முதலாக
(உன்னை) வேறிடத்திற்குப்போக
ஸம்மதிக்க (என்னை) முடியுமோ?
சித்தம் நின்றபாலது { (எனது) செஞ்சானது உன் சிறத்
அறிதி அன்றே { தில் ஈடுபட்டுள்ளமையை அந்
கிட்டுயய்ஞே?

[இன்றோடு நாளையன்றே] 'நேற்றுப்போனேன், இன்று வந்தேன், நாளைக்குப் போகப் போகிறேன்' என்றிப்படி வயவஹரித்துக்கொண்டு கழிக்குங் காலத்திற்குக் கணக்கிலலை யிறே. "கிறியே மாயம்" என்ற நிசண்டின்படி, கிறி என்ற சொல் மாயப்பொருளதாகையால் 'கிறிப்பட்டேன்' என்பதற்கு ஸம்ஸாரத்தில் அகப்பட்டேன் என்று உரைத்தது ஒக்கும்; ஸம்ஸாரம் எம்பெருமானது மாயையிறே. "உஜ்ஜாயாடி-ஹத்யா" என்ற கீதை காண்க.

நூற்றுவர்—தொகைக் குறிப்பு. அறிதி—முன்னிலை யொருமை வினைமுற்று. அன்றே—
அன்றே என்றபடி. .... (8)

461 அன்றுவயிற்றிற்கிடந்திருந்தே அடிமைசெய்யலுற்றிருப்பன் *
 இன்றுவந்திங்குண்ணைக் கண்டுகொண்டேனினிப்போகவிடுவதுண்டே *
 சென்றங்குவாணையாயிரந்தோளுந் திருச்சக்கரமதனால்
 தென்றி * திசைதிசைவீழ்ச்செற்றாய் திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய். (9)

அங்கு சென்று வாணனை ஆயிரம் தோளும் திசை திசை தென்றி வீழ் திரு சக்கரம் அதனால் செற்றாய் வயிற்றில் கிடந்த திருந்து அன்றே	சோனாகி புரத்திற்கு எழுந்தருளி பாணைபுரனுடைய ஆயிரத் தோள்களும் திக்குகள்தோறும் சிதறி விழும்படி சக்ரபுத்ததிலால் நெருக்கி யருளி னவனே! திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—; காப்பவாசம் பண்ணுகையாகி அன்று முதற்கொண்டே	அடிமை செய்யல் உற்றிருப்பன் இன்று இங்கு வந்து உன்னை கண்டு கொண்டேன் (உனக்குக்) கைங்கரியம் பண்ணுவ தில் அபிவிசேஷம் கொண்டிருந்த நான் இப்போது இததிருமாலிருஞ்சோலை மலையில் வந்து (அனைவாக்கும் எளியான) உன்னை வேலித்துக் கொண்டேன். இனி போக விடுவது உண்டே:—
--	---	--

* * *—(பதீஸம்ச்சேஷத்தில் வேண்டினபடி பாரித்துக்கொண்டிருந்த பிரமசாரி, பின்னை அவனைப்பெற்றால் ஒரு நொடிப்பொழுதும் விட்டுப் பிரியமாட்டாதாப்போலு), அடியேன் கர்ப்பவாஸம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தபோதே உனக்குப்பணி செய்யவேணுமென்று பேரவாக்கொண்டிருந்து, பிறந்தபின்று நெடுநாள் ஸம்ஸாரத்தி லீடுபாட்டால் உன் அனுபவத்தை இழந்திருந்து, விஷபாந்தரபரணயக் கண்டவிடங்களிலும் தட்டித் திரிந்துகொண்டு வரும்போது தைவவசமாக இன்று இத்திருமாலிருஞ்சோலையைக் கிட்டி இங்கு உன்னைக் காணப்பெற்ற பின்பு இனி விட்டுப் பிரியமாட்டே னென்கிறார். அடிமை செய்யல் உற்றிருப்பன்—கைங்கரியமே புருஷார்த்தம் என்று துணிந்திருந்தேன் என்றபடி. ‘அன்றே அடிமை செய்யலுற்றிருப்பன்’ என்றதனால், இன்று அடிமைசெய்ய விரும்புவதில் ஸம்சய வேசமுமில்லை யென்பது போதரும். ... .. (9)

462 சென்றுலகங்குடைந்தாடுச்சனைத் திருமாலிருஞ்சோலைதன்னுள்
 நின்றபிரான் * அடிமேலடிமைத்திறம் நோபடவிண்ணப்படுச்செய் *
 பொன்றிகழ்மாடம்பொலிந்துதோன்றும் புதுவைக்கோவட்டிச்சித்தன் *
 ஒன்றிறோடொன்பதும்பாடவல்லார் உலகமளந்தான் தமரே. (10)

உலகம் சென்று குடைந்து ஆடும் சனை திருமாலிருஞ்சோலை தன்னுள் நின்ற பிரான் அடிமேல் அடிமைத்திறம் பொன திகழ்	உலகத்தாரெல்லாரும் (தவகன தங்க ளிருப்பிடத்தில் நின்றும்) போய் அவகாலிதது கீராடா நிற்கப் பெற்றதூததங்கையுடைய திருமாலிருஞ்சோலை மலையில் எழுந்தருளி யிருக்கிற எம்பெருமா னுடைய திருவடிகளில் கைங்கரிய விஷயமாக ஸ்வாணமயமாய் விளங்கா நின்ற	மாடம் பொலிந்து தோளும் புதுவை கோன வீட்டு சித்தன் நோபட விண்ணப்பம் செய் ஒன்றிறோடு ஒன்பதும்—இப் பததுப் பாசரங்களையும் பாட வல்லார் உலகம் அளந்தான் தமரே மாடங்களினால் நிறைந்து விளங்கா நின்ற புதிர்விலிபுத்தூர்க்கு தலைவரான பெரியாழ்வாரா பொருந துமபடி அருளிச்செய்த பாடவல்லவர்கள் செய்தரு எம்பெருமானுக்குச் சேஷை பூதர்களாகப் பெறுவா.
--	--	--

* * *—இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார் இப்பாட்டால். இத்திருமொழியில், “இனிப்போக விடுவதுண்டே” “இனிப்போகலொட்டேன்” “ஒளித் திடில் நின்றிருவாணைகண்டாய்” என்றிப்புடைகளிலே பல சொல்லித்தடுப்பது வளைப்பதாயிருந்தது—‘நமது கைங்கரியங்களை எம்பெருமான் உடனிருந்து கொள்ளவேணும்’ என்ற

விருப்பத்திலாதலால், “அடிமைத்திறம்....விண்ணப்பஞ்செய்” எனப்பட்டது. தன்னடையே வருகைக்கும் நேர்பாடு என்று பெயராதலால் நேர்பட என்பதற்கு, தன்னடையே என்றும் பொருள் கொள்ளலாமென்பர்; ஆயாஸமில்லாம லென்றபடி. “மொகுகை மொகுகைமதஃ” என்றும்போல.

...

....

....

....

....

(10)

அடிவரவு:—துக்க வளைத்து உனக்கு காதம் காலும் எருத்து அக்கரை எத்தனை அன்று சென்று சென்னி.

ஜெந்தாம்பத்து—நான்காந் திருமொழி, சென்னியோங்கு.

அவதாரிகை:—சேதநரைத்திருத்துகைக்கும் திருத்தினரை அடிமை கொள்ளுநகைக்கும் பரவ்யூஹ விபவாந்தர்யாம் யாச்சாவதாரங்குளான இடங்களில் எழுந்தருளியிராநின்ற எம் பெருமானுடைய வகலகுணங்களும் இருட்டறையில் விளக்குப்போலே விளங்குவது உகந் தருளின திருப்பதிகளிலாகையால், திருவேங்கடமலையில் எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பில் ஸௌசீல்ய ஸௌஸ்பாதி குணங்களையெல்லாம் விசதமாக அநுபவித்து, விரோதிகளில் அருகியையும் பேற்றில் ருசியையும் பெற்று, “அவாவற்று விடுபெற்ற குருகூர்ச் சடகோபன்” என்ற நமமாழ்வார் நிலைமையையும் ஒருவாறு பெற்றதாகக் கொண்டு பரம ஸந்துஷ்டராயிருந்த ஆழ்வாரைக்கண்டு எம்பெருமான் ‘இவர்க்குச் செய்யவேண்டி காரியங் களை நாம் முற்றச்செய்து தலைக்கடவில்லையே’ என்ற பதற, அதனைக்கண்ட ஆழ்வார் ‘எம் பெருமானே! விரோதிகளெல்லாம் அடங்கக் கழிந்தன; அபேக்ஷிதாம்சங்களும் அடையப் பெறப்பட்டன; இனி நீ எனக்காகச் செய்யவேண்டுவது யாதொன்றுமில்லை யாகையால் இங்ஙன பதறவேண்டா’ என்று கூறி, அப்பதற்றத்தைத் தவிர்க்கிறபடியாய்ச் செல்லுகிறது, இத்திருமொழி.

....

...

....

....

...

(*)

463 சென்னியோங்கு தண்திருவேங்கடமுடையாய் * உலகு தன்னைவாழநின்றநம்பீ தாமோதரா சதிரா *
என்னையுமென்னுடைமையையும் உன்சக்கரப்பொறியொற்றிக்கொண்டு *
நின்னருளேபுரிந்திருந்தேன் இனியென்திருக்குறிப்பே.

(1)

சென்னி ஓங்கு	{	கொடுமுடியானது [ஆகாசத்தள	{	என்னையும் என்	{	எனது ஆததமாவுக்கும் என்
தன் திருவேங்கடர்		வும] உயாந்நிருக்கப் பெற்ற		உடைமையையும்		உடைமையான சரீரத்திற்கும்
உடையாய்	{	குளிராத திருவேங்கட மலையை	{	உன் சக்கரப்பொறி	{	உன்னுடைய ஸாதர்சனாழ்வா
		[இருப்பிடமாக] உடையவனே]		ஒற்றிக்கொண்டு		ஹுடைய திருவிஸ்சிணையே இடு
உலகு தன்னை வாழ	{	உலகத்தவர்களை வாழ்விப்பதற்காக	{	நின் அருளே புரிந்	{	உன்னுடைய கருணையையே [வ்
நின்ற நாட]		எழுந்தருளியிராநின்ற [கல்யாண		திருந்தேன்		யம்பிரயோஜனமாய் வீருமய்யிரா
தாமோதரா	{	குணங்களால் நிறைந்தவனே!	{		{	நின்றேன்;
		தாமோதரனே]				
சதிரா	{	[அடியாருடைய குறத்ததைத் கண	{	இனி திருக்குறிப்பு	{	இப்படியான பின்பு திருவுள்ளக்
		னெடுத்துப் பாராத] சதிரை		என்		கருத்து எதுவா யிருக்கின்றது?
		யுடையவனே!				

* * * —எம்பெருமானே! நெடுநாளாய் உன் திறத்தில் விருகளுய் விஷயாந்தரங்களை நச்சி அங்குமிங்கும் அலைந்துதிரிந்த அடியேனை, உனது திவ்ய கல்யாண குணகணங்களைக் காட்டி வசப்படுத்திக்கொண்டு, ஆத்மாத்மியங்களை யெல்லாம் உனக்கே சேஷப்படுத்திவிட்டு உன் அருளையே புருஷார்த்தமாகப் பிரதிபத்தி பண்ணிக்கொண்டிருக்கும்படியான நிலைமை

யையும் அடியேனுக்கு அமைத்தருளினாய்; இதனால் உன் அபேக்ஷிதமும் தக்கட்டிற்று, என் அபேக்ஷிதமும் தலைக்கட்டிற்று; இனிச் செய்யவேண்டுவ தொன்றில்லை; இன்னும் என் செய்யவேண்டுமென்று உன் திருவுள்ளத்தில் ஓடுகிறது என்று கேட்கிறபடி.

திருவேங்கடத்துக்குத் தண்மை—ஸம்ஸாரதாபங்களை ஆற்றவற்றாயிருக்கை. உடையாய்—உடையான் என்பதன் ஈறு திரிந்தனினி. வாழ—பிறவினையில் வந்த தன்வினை; ஈனவாழ்விதனினி என்பர் வடநூலார். ‘உலகுதன்னை’ என்பதை உருபுமயக்கமாகக் கொண்டால், உலகத்தவர்கள் வாழும்படி நின்ற நம்பி! என்று உரைக்கலாம். தாமோதரன்—
* கண்ணிதுண் சிறுத்தாம்பிறுற் கட்டுண்ணப்பண்ணிய பெருமயனதலால், அத்தாம்பின் தழும்பு திருவயிற்றில் தோன்றப்பெற்றவனென்றபடி. சதிர்—ருஜுவாயிருக்குந் தண்மை. கீழ் திருப்பல்லாண்டில், “தீயிற்பொலிகின்ற *செஞ்சுடராழி திகழ்திருச்சக்கரத்தின், கோயிற்பொறியாலே பொற்றுண்டு கின்று” என்றதை, இப்பாட்டில் மூன்றாமடியால் விவரிக்கிறார். ஆத்துமாவுக்குச் சக்கரப்பொறி பொற்றுக்கையாவது—அந்நயார்ஹசேஷத்வ ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பிக்கை. அது பிறந்தமை தோற்றவிதே தோளுக்குத் திருவிவச்சினை யிடுவது. ‘கின்னருளே புரிந்திருந்தேன்’ என்றது—உபாயாந்தரத்திலும் ருசிகுலையப் பெற்றேன் என்றபடி.

...

...

....

....

(1)

464 பறவையேறுபரம்புருடா நீயென்னேக்கைக்கொண்டபின் *

பிறவியென்னுங்கடலும்வற்றிப் பெரும்பதமாகின்றதால் *

இறவுசெய்யும்பாவக்காடு தீக்கொளீஇவேகின்றதால் *

அறிவையென்னுமுதவாறு தலைப்பற்றிவாய்க்கொண்டதே.

(2)

பறவை ஏறு பரம் புருடா	{ பெரிய திருவடிமேல் ஏறுவனான புருஷோத்தமனே!	இறவு செய்யும் பாவக்காடு தீக்கொளீஇவேகின்றது	{ [இவ்வாத்துமாவை] முடிக்கிற பாபஸமுஹமானது நெருப்புப் பட்டு வெந்நீட்டது;
* என்னை கைக் கொண்ட பின்	{ [எர்வாக்கனான] நீ வேறு கதியற்ற என்னை ஆட்படுத்திக்கொண்டபிறகு	அறிவை என்னும் அமுதம் ஆறு தலைப் பற்றி வாய்க்கொண்டது	{ ஞானமாகிற அம்ருத நதியானது மேன்மேலும் பெருகிச் செல்லா நின்றது.
பிறவி என்னும் கடலும் வறும் பெரும் பதம் ஆகின்றது	{ ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுதிரமும் வறண்டு போய் [அதனால்] பெரிய தரம் பெற்றதாகிறது;		

* * *—கீழ்ப்பாட்டில், “இனியென் திருக்குறிப்பே” என்று எனக்குச் செய்ய வேண்டுவதெல்லாம் செய்து தலைக்கட்டியான பின்பு இனிப்பதறுவானென்? என்று கேட்ட ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான், “ஆழ்வார்! நீர் எல்லாம் பெற்றிரோ? உமமை நெடுநாளாகப் பற்றிக்கிடக்கிற கரும்புள்ளி கிடக்கின்றனவே; ப்ராப்திக்கு உறுப்பான பரமபத்தி பிறக்கவில்லை” என்ன” இவையித்தையும் தமக்குப் பிறந்தபடியை அருளிச்செய்கிறார்—நீ பொருளல்லாத வென்னைப் பொருளாக்கின பிறகு ஸம்ஸாரஸாக்மானது நிச்சேஷமாக வற்றிப்போனமையால், அடியேன் பெருத்தபாக்கியம் பண்ணினேனாகிறேன்; இந்த ஸம்ஸாரத்துக்கு மூலமான பாபாசிகளும் தீயினிற்பட்ட துசுபோல உருமாய்ந் தொழிந்தன; ஞானபாஸரத்திற்குப் பிரதிபந்தக்களா யிருந்த இவையெல்லாம் இங்ஙனொழிந்தமையால் ஞானம் குறைவற்று வளர்ப்பெற்றது என்றவாறு

எம்பெருமான் ஆழ்வாரைத் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு போவதாகப் பெரிய திருவடியின் மேலேறிக்கொண்டு வந்து தோன்றினதால் “பறவையேறு பரம்புருடா” என விரிக்கின்றார். “பெரும்பதமாகின்றது” என்பதற்கு முன், எனக்கு என வருவிக்கவேணும்; பெரிய பதவியை யான் பெறுகின்றேன் என்றபடி. இன்றளவும் பிறவிச்

கடலில் ஆழங்காற்பட்டுக் கிடந்தமையால் நிவிரததவியிலிருந்த நான், இன்று அதனை வென்ற மையால் உத்தமபதவியைச் சேர்ந்தேன் எனவிரிக்க.

ஆல் இரண்டும மகிழ்ச்சிக் குறிப்பிடைச்சொல். தீக்கோளி—தீக்கொண்டு; சொல் விசையளபெடை. ஐ—தம்; “போயபிழையும் புகுதருவான் கின்றனவும், தீயினில் தூசாகும்” என்ற திருப்பாவை இங்கு நினைக்கத்தக்கது. அறிவை என்ற சொல்லில், ஐ—சாரியை. இவ்விடத்தில் அறிவையென்று பரமபத்தியைச் சொல்லுகிறதென்பர். பிறவிக்கடலில் ஆழந் திருந்த நான், அதனைவென்று வெளிக்கிளம்பி நின்றால், ஞானமாகிற ஒரு அமுதவாறு வாயையும் தலையையும் அளாவிச்சென்று என்னை அமுக்கா கின்றது என்றொரு சமத்தாரப் பொருள், சொல்நயததாற் போதருமென்க. தலைப்பற்றி வாய்க்கொள்ளுதல்—மேல்மேல் வளர்ந்து பெருகிச் செல்லுதல்

....

....

....

....

(2)

465 எம்மனுவென்துலதேய்வமே யென்னுடைநாயகனே *

நின்னுளேயுப்பெற்றநன்மை யிவ்வுலகினிலார்பெறுவார் *

நம்மன்போலவீழ்த்தமுக்கும்நாட்டிலுள்ளபாவமெல்லாம் *

சம்மெனாதேகைவிட்டோடித் தூறுகள்பாய்ந்தனவே.

(3)

எம் மனுவென்துலதேய்வமே { எம்மனுவென்துலதேய்வமே
என் குலதேய்வமே { என் குடிக்குப் பரதேவதை யான
வனே!
என்னுடை நாயகனே { எனக்கு நாதனானவனே
அடியேன்
நின்னுளேன் ஆய் { உன் அபிமானத்தில் ஒதுக்கினவரெய்
பெற்ற நன்மை { பெற்ற நன்மையை
இ உலகினில் ஆர் { இநத உலகத்தினுள் மற்றையாதான்
பெறுவார் { பெறுவார்?

நம்மன் போல { பூதப்ரேத பிசாசுகளைப் போல
வீழ்த்த அமுக்கும் { [உருத்தொரியாமல் ஒளிந்து
வந்து] கீழே தள்ளி மேலே
அமுக்கா நின்னுள்ள
நாட்டில் உள்ள { உலகத்தினுள்ள எல்லாருடைய
பாவம் எல்லாம் { பாவங்களும்
சம்மெனாத { மூச்சுவிடவும் மாட்டாமல்
கைவிட்டு ஒடி தூறு { வைவாசுநமாக விட்டிட்டு ஒடிப்
கன் பாய்ந்தன { போய் புதர் கனில் ஒளிந்து
கொண்டன.

* * *—கீழ் “பிறவியென்னுங் கடலும் வற்றிப் பெரும்பதமாகின்றதால், இறவு செய்யும் பாவக்காடு தீக்கோளி இவகின்றதால்” என்று தம்முடைய விரோதிகள் ஒழிந்தமையையும் அபேக்ஷிதங் தலைக்கட்டினமையையும் அருளிச்செய்த ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான், “ஆழ்வீர்! நீரோருவர் மாத்திரம் பேறுபெற்றால் அது என்னாகும்? உம்மோடு ஸம்பந்தமுடையார்க்கும் விரோதி கழிந்தாலன்றோ? நீர் பேறு பெற்றீராவது” என்ன, அதற்கு ஆழ்வார், “என் நாயனே! நான் உன்னுடைய பொருளாக வாய்ந்தபின்பு என்னைப் போல் நன்மை பெற்றார் இவ்வுலகில் யாரேனுமுண்டோ? என்னுடைய விரோதிகள் கழிந்ததன்றி என்னோடு ஸம்பந்தம் பெற்றருடைய விரோதிகள் கழிந்ததுமன்றி, இந்நாட்டிலுள்ளார்னைவருடையவுட விரோதிகளுமன்றோ கழிந்தன; இதற்கு மேற்படவும் ஒரு நன்மையுண்டோ?” என்பதாய்ச் செல்லுகிறது, இப்பாட்டு.

எம்மனுவென்துலதேய்வமே—தொகுத்தல்; ‘மன்னன்’ என்ற சொல்லின் ஈறு திரிந்த விளி. “எம்மனுவென்துலதேய்வமே” என்றும் ஒரு பாடம். அப்போது ‘எம் அனாய்’ எனப் பிரியும். அனாய்—அன்னை என்பதன்னிளி; தொகுத்தல்; எனக்குத் தாய்போலப் பிரியமே நடத்துமவனே! என்றபடி.

துலதேய்வம்—வடமொழித் தொடர். “நம்மன்போல வீழ்த்தமுக்கும்” என்று—பாவங்களின் கொடுமையைக் கூறியவாறு “நாட்டுள பாவமெல்லாம்” என்றும் பாடமுண்டு என்பர். [சம்மெனாதே] ‘கப் சிப், வாயைத்திறவாமல் ஒடிப்போய்விட்டான்’ என்பது

போல; போவது பிறர்க்குத் தெரியாதபடி போயினவென்க. [தூறுகள் பாய்ந்தன.] “வானோ மறிகடலோ மாருதமோ தீயகமோ, கானோ ஒருங்கிற்றுங் கண்டிலமால்—ஆனீன்ற, கன்று யரத் தாமெறிந்து காயுதிர்ந்தார். தாள் பணிந்தோம், வந்துயரை யாவாமருங்கு” என்றார் நம்மாழ்வார். “இவ்விடத்தில், தூறு என்கிறது ஸம்ஸாரிகளை” என்றருளிச் செய்வாரம் திருக்கோட்டியூர் நம்பி. தூறென்று செடியாய், கிளைவிட்டுக் கிடக்கிற ஸம்ஸாரத்தைச் சொல்லக்கடவதிறே. “முற்றவிம் மூவுவரும் பெருந்தூறுய்த் தூற்றிற்றுக்கு” என்ற திருவாய்மொழிகாண்க. .... (3)

466 கடல்கடைந்தமுதங்கொண்டு கலசத்தையிறைத்தாப்போல் *
உடலுருகிவாய்திறந்து மடுத்தன்னையிறைத்துக்கொண்டேன் *
கோடுமெசெய்யுங்கூற்றமும் என்கோலாடி குறுகப்பெறு *
தடவரைத்தோட்சக்கரபாணி சார்ங்கவிற்பேவகனே. (4)

தடவரை தோள் சக்கரபாணி	{ பெரிய மலைபோன்ற தோள்களை யுடையவனும் திருவாழி யாழ்வா னைத் திருக்கையிலுடையனுமான வனே!	உடல் உருகி வாய் திறந்து உன்னை மடுத்து நிறைத்துக் கொண்டேன்	[அடியேன்] உடல் உருகப் பெற்று வாயைத் திறந்துகொண்டு [ஆராவமுதா கிய] உன்னை உட்கொண்டு தேக்கிக் கொண்டேன்; [இனி], கொடுமெ செய்யும் கூற்றமும் என கோல் ஆடி குறுகப் பெறு	உடல் உருகப் பெற்று வாயைத் திறந்துகொண்டு [ஆராவமுதா கிய] உன்னை உட்கொண்டு தேக்கிக் கொண்டேன்; [இனி], கொடிய தண்டங்களை நடத்துமவ னாயமனும் எனது செங்கோல் செல்லுமிடங்களில் அணுகவல்ல வனல்லன்.
சார்ங்கம் வில் சேவகனே	{ சார்ங்கத்தை வில்லாகக் கொண்ட விரனே!			
கடல் கடைந்து அமுதம் கொண்டு கலசத்தை நிறைத்த ஆ போல்	{ திருப்பாற கடலை [மந்தர மலையாகிற மத்தினால்] கடைந்து அக்கடல் னின்து] அம்ருதத்தை எடுத்து கலசத்தில் [சீ] நிறைத்ததுபோல்			

* * * —கடலைக்கடைந்தெடுத்த அமுதத்தைக் கலசத்தினுள் நிறைத்தவாறுபோல, உன்னை நான் என்னுள்ளே நிறைத்துக்கொண்டேன் என்கிறார் முன்னடிகளால். ஸம்ஸாரமாகிய கடலினுள் ஈச்வரானகிற அமுதத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து ஆத்மாவாகிற கலசத்தில் ஆழ்வார் நிறைத்துக்கொண்டனரென்க கலசம்—தற்சமவட்சொல்; பாததிரபென்று பொருள். நிறைத்தாப்போல் = நிறைத்த, ஆ, போல், எனப்பிரியும்; ஆறு என்றசொல், ஆ எனக்குறைந் துகிடக்கிறது; ஆறு—பிரகாரம். நிறைத்த + ஆ, நிறைத்தவா எனச்சந்தியாகதேண்டுமிடத்து, அங்ஙனாகாது, தொகுத்தல் விகாரம்.

[உடலுருகி இத்தயாதி.] பகவதநுபவாதிசயத்தினால் ஆத்துமா வெள்ளக்கேடு படாமைக் காக இட்டகரைபோன்ற சரீரமும் உருகப்பெற்றது எனவே. இவ்வாழ்வார்க்குப் பகவத் விஷயத்தினுள்ள அவகாஹம் அற்புதமென்பது போதரும். “நின்தொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சு இடிந்து உகும்” என்று உருவற்ற நெஞ்சே உருகுகிறதென்றால் உடலுருகச் சொல்லவேணுமோ? “ஆராவமுதே! அடியேனுடலம் நின்பாலன்பாயே, கீராயலைந்து கரையவுருக்குகின்ற நெடுமாலே!” என்ற திருவாய்மொழியையாழ் காண்க.

‘உடலும் நெஞ்சுமுருகப் பெற்றதாகில், பின்னை இவ்வமுதத்தைத் தேக்கிக்கொள்வது எங்ஙனே?’ என்று நஞ்சீயர் பட்டரைக்கேட்க; * ‘விட்டுசித்தன் மனத்தே கோயில்கொண்ட

* பெரியாழ்வார்க்கு விட்டுசித்தன் என்று திருநாமம்; அதற் பொருள் - ‘விஷ்ணுவை நெஞ்சிற கொண்டுள்ளவர்’ என்பது; விஷ்ணு என்ற திருநாமத்திற்கு ‘வியாபகன்’ என்று பொருள். வியாபகனான எம்பெருமானைத் தன்னிடத்து அஃமத்துக் கொள்ளவேண்டிய இவரது திருவனமும் அவ்வெம்பெருமானுடைய விரிவுக்கு ஏற்ப விரியும் என்பது ஸமாதா த தீபகிரியம்.

தோவலன்' என்பராதலால், அவ்வமுதம் வியாபித்த விடமெங்கும் திருவுள்ளம் வியாபிக்குமெனக் கொள்ளீர் என்று பட்டர் அருளிச் செய்தனராம்.

[கோடுமை செய்யும் இத்யாதி.] கீழ்ப்பாட்டில், “என்னுடைய பாவங்கள் கழிந்தவனவையன்றி, நாட்டிலுள்ளா ரெல்லாருடைய பாவங்களும் கழிந்தன” என்றார்; இதில், என்னுடைய ஆணை செல்லுமிடங்களில் யமனுங்கூட அணுக வல்லவனல்லன்’ என்கிறார். ‘கூற்றமும்... குறுகப்பெறு’ எனக்கூறியது பொருந்துமோ? எனின்; ‘குறுகப்பெறுது’ என்பதன் கடைக்குறியாகக் கொள்க; “கூற்றமுஞ் சாரா” என்றவிடத்திற்போல. (குறுகப்பெறு-பலவின்பா லெதிரம்மறைவினைமுற்று.) கூற்றம்-உடலையு முயிரையும் வேறு கூரக்குப்பவனென்று காரணப் பெயராம். கோலாடி-ஆஜ்ஞை செல்லுமிடம். கோல்-செங்கோல். (4)

467 பொன்னைக்கொண்டேரகல்மீதே நிறமெழுவரைத்தார்போல் *

உன்னைக்கொண்டேன்னுவகம்பால் மாற்றின்றியுரைத்துக்கொண்டேன் *

உன்னைக்கொண்டேன்னுள்ளவைத்தேன் என்னையுமுன்னிலிட்டேன் *

என்னப்பாவென்னிருடகேசா என்னுயிர்காவலனே.

(5)

என அப்பா	எனக்குத் தந்தையானவனே!	உன்னை	[பரம்போக்யனா] உன்னை
என் இருமுகேசா	{ எனது இந்திரியங்களை [உன்வசப் பட்டொழுக்குப்படி நியமிக்க வல்லவனே!	என் நா அகம் பால் கொண்டு	{ என் நாவின்னுகொண்டு
என் உயிர் காவலனே	{ என ஆதமாவை [அந்நியசேஷமாகாத படி] காக்கவல்லவனே!	மாறது இன்றி மூன்று அழியும்படி உரைத்துக் கொண்டேன்	{ உரைத்துக்கொண்டேன்,
பொன்னை நிறம் எழு உரைகல மீது கொண்டு உரைத் தால் போல்	{ ஸ்வாணத்தை நிறமறிய [நிறத் தைப் பரீக்ஷிப்பதற்காக] உரை கல்லில் இட்டு உரைப்பதுபோல	உன்னை என்னுள் கொண்டு வைத்தேன்	{ (யோகிக்கும் அரியனா) உன்னை என் நெஞ்சினுள் அமைத்தேன்; தேன்
		எனனையும் உன்னில் இட்டேன்	{ (சீசனா) அடியேனையும் உனக்குச் சேஷப்படுத்தினேன்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில், எம்பெருமானுக்கு அம்ருதத்ருஷ்டாந்தங் கூற்றார்; இப்பாட்டில் ஸ்வர்ணத்ருஷ்டாந்தங் கூறுகின்றனர். உலகத்தில் பொன்னைப் பரீக்ஷிக்க விருப்பமுமவர்கள், அதனை உரைகல்லில் இட்டு உரைத்துப் பார்ப்பார்கள்; அதுபோல், பொன் போன்ற உன்னை, அற்பசாரங்களில் மண்டின என் நாக்காகிற உரைகல்லில் இட்டு உரைத்தேன்; நல்ல பொன்னைக் கெட்ட கல்லிலிட்டுரைத்தால் அப்பொன்னினுடைய மாற்றுக் குறைவதுபோல், நீ என்றன் சழ்ச்சுநாக்கிலிட் டுரைக்கப்பட்டமையால் மாற்று அழியப் பெற்றாய் என்பது, முன்னடிகளின் கருத்து. உரைகல்—உரைத்துப் பார்ப்பதற்கு உரிய இடமாகிய கல்; கிக்ஷொவயுமென்பர். நிறமெழ—நிறமறிவதற்காக, என்றே பொருளாகும்; ‘நிறமுண்டாமபடி’ என்பது பொருளன்று; பொல்லாப்பொன்னை உரை கல்லிலே உரைத்த மாதிரித்தினால் அதற்கு நல்ல நிறமுண்டாகமாட்டாதே; உள்ளமாற்றேயன்றே காணப்படுவது. நல்ல பொன்னையும் பொல்லாப் பொன்னையும் உரைகல்லில் நிறம்பார்க்க விறே உரைப்பது. ஆதலால், நிறமெழ என்பதற்கு, ‘நிறமறியும்படி’ என்றே பொருள் கொள்க. ‘உன்னைக்கொண்டு’ இத்யாதி இரண்டாமடி நைச்சியாநுஸந்தாரம். ஒருவராலும் துதிக்கவொண்ணாத விஷயத்தை ஒருவன் துதிக்கத் தொடங்குவது—அவ்விஷயத்தைத் தூஷிப்பதுபோலாகுமேயன்றி, பூஷிப்பதாக மாட்டாதானமைபற்றி, மாற்றின்றி என்கிறார். இங்கு இன்றி என்பதற்கு—‘இல்லாமற்போம்படி’ எனப் பொருள்கொள்ளவேணும்.

“மாற்றின்றி உரைத்துக்கொண்டேன்”—மாற்றழியும்படி பேசிக்கொண்டு நின்றேன். நல்ல பொண்ணை நல்லகல்லிலே உரைத்தாலிறே மாற்று அறியலாவது; தரமல்லாத கல்லிலே உரைப்பாரைப்போலே, உன்னை என் நாக்காலே தூவித்தேன்; பொன் என்கிறது-ஈச்வரனை; கல் என்கிறது-நாக்கை” என்ற வியாக்கியான வாக்கியங் காணத்தக்கது.

இப்படி அருளிச்செய்த ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான், “ஆழ்வீர்! இன்றளவும் நான் உமக்குச் செய்துவந்த நன்றிகளுக்கு ஓரளவில்லை; ‘நெய்க்குடத்தைப்பற்றி’ என்ற திருமொழியில் அந்நன்றிகளை நீர்தாமே பரக்கப்பேசி யிருக்கிறீர்; இப்படி நான் உம்மைப் பரமபாவனராக்கி யிருக்கச்செய்தேயும், உம்மை நீர் மிகவும் அசுத்தராகப் பாவித்து, என்னை நாவிற்கொண்டு தூவித்துவிட்டதாகப் பேசுகிறீரே, இஃது என்னகொடுமை! உமக்கு மேற்பட்ட நன்றிகெட்டார் இவ்வுலகில் இல்லைகாணும்” என்ன; அதுகேட்ட ஆழ்வார் மிகவும் அஞ்சி அவ்வெம்பெருமான் திருவடிகளில் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணுகிறார், பின்னடிகளால்; “நன்றாக, நானுன்னை யன்றியிலேன் கண்டாய் நாரணனே! நீ யென்னை யன்றியிலே” என்றும்போல நாராயண சப்தார்த்தம் பின்னடிகளில் விவரிக்கப் பட்டதாகும். .... (5)

468 உன்னுடையவிக்கிரமம் ஒன்றெழியாமலெல்லாம் *

என்னுடையநெஞ்சகம்பால சுவர்வழியெழுதிக்கொண்டேன் *

மன்னடங்கமழவலங்கைக்கொண்ட இராமநம்பி *

என்னிடைவந்தெம்பெருமான் இனியெங்குப்போகின்றதே.

(6)

மன் அடங்க	(தவ்ஹ) கூத்திரியர்கள் அழியும்	என்னுடைய	என்னுடைய
மழு	மழு என்றும் ஆயுதத்தை	நெஞ்சகம்பால	நெஞ்சினுள்ளே
வலங்கைக்கொண்ட	வலங்கையில் ஏந்தியிராநின்றன	சுவர்வழி எழுதிக்கொண்டேன்	{ சுவரில் சித்திரமெழுதுவது போல, எழுதிக்கொண்டேன்;
இராமன்	பரசராமனாய்த் திருவவதரித்த	எம்பெருமான்	எமக்குத் தலைவனே!
ரம்பி	குணபூர்த்தியை யுடையவனே!	என்னிடை வந்த	என்பகலில் எழுந்தருளி
உன்னுடைய விக்கிர	உன்னுடைய வீரச்செயல்களில்	இனிபோகின்றது	{ இனிமேல் போவதானது வேறு எவ்விடத்தளதக் குறித்து?
மம் ஒன்று ஒழியா	ஒன்று தப்பாமல் எல்லாவற்றை	எங்கு	
மல் எல்லாம்	யும்		

* * *—கீழ்ப்பாட்டில், “உன்னைக்கொண்டென்னுள் வைத்தேன்” என்றார்; இப்பாட்டில், வைத்த பரகாரத்தைச் சொல்லுகிறார். முதற் பாட்டில் “மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ண” என்று தொடங்கினமையால், அந்த மல்லவதம் முதலிய சிறுச்சேவகங்களை மல்லாம் என் நெஞ்சில் நன்கு அமைத்தேன் என்கிற ரென்க. “உன்னுடைய விக்கிரமம் எல்லாம்” என்னுமளவே போதுமாயிருக்க, “ஒன்றெழியாமல்” என்று விசேஷித்துக் கூறினமைக்குக் கருத்து என்னெனில்; வியாஸர், வான்மீகி முதலிய முனிவர்கட்கும விஷயமாகாத விக்கிரமங்கள் தமக்கு விஷயமானபடியைக் குறித்தவாறு; கீழ் இரண்டாம் பத்தில் ஏழாந்திருமொழியில் “சீமாலிக னவனோடு தோழமைக் கொள்ளவும் வல்லாய், சாமராவண நீ யெண்ணிச் சக்கரத்தால் தலைகொண்டாய்” என்றருளிச்செய்த விருத்தாந்தமும், மூன்றாம் பத்தில் பத்தாந்திருமொழியில், “எல்லியமபோ தினிதிருந்த லிருந்ததோ ரிடவகையில், மல்லிகைமா மலை கொண்டங்கார்த்தது மோரடையாளம்” என்றருளிச்செய்த விருத்தாந்தமும் மற்ற முனிவர்கட்கன்றி இவ்வாழ்வார் ஒருவர் தமக்கே ஞானவிஷய மாயினவாறு காண்க.

விக்கிரமம்—விஞ்-உ: என்ற வடசொற்றிரிபு. [சுவர் வழி எழுதிக்கொண்டேன்] சுவரில் சித்திரமெழுதினால் அது கண்ணுக்குத் தோற்றுவது போல, உன் விக்கிரமங்களாகி சித்திரங்

களை எனது நெஞ்சென்னுஞ் சுவரில் அமைத்து விளக்கிக்கொண்டே நென்றபடி. ஆழ்வார் எம்பெருமானால் * மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்றமையால், அவனுடைய விக்கிரமங்களைத் தையும் குறையறக்கண்டு அருபவித்தன ரென்றுணர்க.

“மன் நடுங்க” என்றும் ஒதுவர். எம்பெருமானே! நீ பரசுராமனு யவதரித்த போது “இருபத்தோர்கா லரசுகளைக்கட்ட, வென்றி நீண்மழுவா” என்றபடி கூத்தரியசூல மடங்கலும் பாழ்பட்டவாறு போல, உனது விக்கிரமங்களை ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பெற்ற என னுடைய ஊழ்வினைகளடங்கலும் பாழ்த்துப்போயின என்பது மூன்றாமடியின் உட்கருத்து. ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தில் குடியிருந்து நாம செய்யவேண்டிய காரியம் செய்து தலைக்கட்டின மையால் இனி இங்கு நின்றும் பெயர்ந்து செல்வோம் என்று எம்பெருமான் கருதியதாகக் கொண்டு, அங்ஙனம் போகவொண்ணாதென்று வளைத்துத் தடுக்கிறார், நான்கா மடியால். “மன்னஞ்ச வாயிரந்தோள் மழுவின்துணித்த மைந்தா, என்னெஞ்சத் துள்ளிருந்து இங்கினிப் போய்ப் பிறரொருவர், வன்னெஞ்சம் புச்சுருக்க வொட்டேன் ஊததவவத்தேன்” என்று தடுத்தாரிதே திருமங்கையாழ்வாரும். போகின்றது—தொழிற்பெயர். “ஆக, இப்பாட்டால், அவன்வந்து புருந்த ப்ரகாரத்தையும், அவன் போனால் தாம முடியும்படியான அவஸ்தை பிறந்தபடியையும், அவனுக்குப் போக்கின்றிக்கே நிற்கிற நிலையையும், கிர்ஹேதுகமாக விஷயிகரித்த ப்ரகாரத்தையுஞ் சொல்லுகிறது” என்ற வியாக்கியான வாக்கிய மறியத் தக்கது. .... (6)

469 பருப்பதத்துக்கயல்பொறித்த பாண்டியர்துலபதிபோல் *
திருப்பொலிந்தசேவடி யென்சென்னியின்மேற்பொறித்தாய் *
மருப்பொசித்தாய்மல்லடர்த்தாய் என்றென்றுன்வாசகமே *
உருப்பொலிந்தநாவினேனை உனக்குரித்தாக்கினையே. (7)

பருப்பதத்துக்கயல்பொறித்த	{ மஹாமேரு பரவதத்தில் (தனது) மலர்அடர்த்தாய் { மல்லரை நிரண்தவனே! என்றும் பொறித்த { மசரகேதுவை நாட்டின என்று { (இவ்வாறான)
பாண்டிய குலபதி	{ பாண்டிய வம்சத்து அர
திருபொலிந்த சேவடி	{ அழகு விளங்குகின்றதுள்ள செந்தா உன் வாசகமே { உனது செயல்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களின் அழைத்தாநத்தி ஆலேயே
அடி என் சென்னியின் மேல் பொறித்தாய் என்று	{ மலர் மலரபோன்ற திருவடிகளை உருபொலிந்த நாவி { தழும்பேறின நாக்கையுடைய அடி என்னும், { தழும்பேறின நாக்கையுடைய அடி
மருப்பு ஒர்த்தாய் என்று	{ குலவயாடத்தின கொம்பை முறித்த தவனே! என்றும், { னக்கு உரித்து { உனக்கு அந்நயர்ஹசேஷமாக ஆகி கிக்கொண்டாயே.

* * * —கீழ்ப்பாட்டில், உன்னுடைய விக்கிரமமொன் றெழியாமலெல்லாம், என்னு டைய நெஞ்சுகார்பால் சுவர்வழி யெழுதிக்கொண்டேன்” என்றது எம்பெருமானுடைய கிர்ஹேதுக கருணையினால் என்பதை இப்பாட்டாலருளிச் செய்கிறார். பரமபதத்தை இருப் பிடமாகவுடைய எம்பெருமான் அங்கு நின்றும் இவர்பக்கிலே வருமளவு முண்டான பாவக்காடுகளைப் பாழாக்கியும்,விரோதிகளைப் போக்கியும், இவருடைய சென்னித்திடரில் பாதவிஸ்சினை வைத்தருளினமைக்கு ஒரு த்ருஷ்டாந்தம் காட்டுகிறார், முதலடியில். பாண்டிய குலத்துத் தலைவனுயிருந்த மலயத்வஜ ராஜன் தனது நாட்டில் நின்றும் மஹா மேருகிரியளவும் வழியிலுள்ள காடுகளைக்களைந்து, பகைவர்களைப்பாற்றித் தனக்கும் தனது பரிஜனங்களுக்கும் நடை எளிதாம்படி பெருவழி யாக்கிக்கொண்டு சென்று, தனது வெற்றி

தோன்றும்படி அம்மேருகிரியின் சிகரத்தில் தனது மகரகேதுவை நாட்டிப்போயினனென்ற வரலாறு அதிக. பாண்டியர் குலபதி கயல்பொறித்த இடமாகிய பருப்பதத்தை இங்கு உவமை கூறியதனால், பெறுதற்கரிய இப்பேற்றைப் பெறுதற்காகத் தாம் ஒரு முயற்சியும் செய்திவர் என்பது போதரும். பருப்பதம்—வல-ஃதம்; ஊவ-ஃரீ என்ற வடசொல், உருப்பசி எனத் திரிவதொக்கும். கயல்—மீன்; இது, மன்மதனுக்குக் கேதுவானதுபோல, பாண்டியர் குலபதிக்கும் கேதுவாயிருந்ததென்க. சே அடி—ருஜுவான திருவடி என்றமாம்; செம்மை+அடி, சேவடி. செம்மை—செந்நிறமுமாம்; ருஜுவாயிருக்குந் தன்மையுமாம். பொறித்தாய், ஒசித்தாய், அடர்த்தாய் என்ற மூன்றும் விளி. “உருப்பொலிந்த” என்று—எம்பெருமானைத் துதிப்பதனால் நாவுக்குப்பிறந்த புகர்ப்பைக் கூறியவாறுமாம். “[உருப்பொலிந்த நாவிலேனை.] செவ்வாய்க்கிழமையை ‘மங்களவாரம்’ என்னுமாபோலே விபரீதலக்ஷணை; இதர விஷயங்களிலேயிறே என் நாக்கு உருப்பொலிந்தது” என்பது ஆன்றோருரைவாக்கியம்.

பகவத் ஸந்திதிகளில் ஸ்ரீ சடகோபன் ஸாதிக்ருமபோது இப்பாசுரத்தை அநுஸந்திப்பது ஸம்பரதாயம். .... (7)

470 அனந்தன்பாலுங்கருடன்பாலும் ஐதுநொய்தாகவைத்து * என்
மனந்தனுள்ளேவந்துவைகி வாழ்ச்செய்தாயெம்பிரான் *
நீனைந்தெனுள்ளேநின்றிருநெக்குக் கண்களசம்பொழுக *
நீனைந்திருந்தேசிரமந்தீர்தேன் நேம்நெடியவனே. (8)

நேமி நெடியவனே	{ திருவாழியாழ்வானையுடைய ஸர்வாதி கனே!	(இப்படி வாழ்வித்த உனனை.)
எம்பிரான்	எனக்குப் பரமோபகாரகனாவனே!	என் உள்ளே
அனந்தன் பாலும்	திருவனந்தாழ்வானிடத்திலும்	நினைந்து நின்று
கருடன் பாலும்	பெரிய திருவடியினிடத்திலும்	நெக்கு
ஐது நொய்தாக	{ (அன்பை) மிகவும் அற்பமாக வைத்து	{ (அதனால்) நெஞ்சு சிதிலமாகப் பெற்று
என் மனம் தன்	{ எனது ஹருதயத்தினுள்ளே	{ கண்கள் அசம்பு
உள்ளே		{ ஒழுக
வந்து வைகி	வந்து பொருந்தி	நினைந்து இருந்தே
வாழ செய்தாய்	(என்னை) வாழ்வித்தருளினாய்;	{ (நீ செய்த நன்றிகளை) அநுஸந்தித்துக்கொண்டே
		சிரமம் தீர்த்தேன்
		இளைப்பாறப் பெற்றேன்.

* * *—எம்பெருமான் தனது அந்தரங்க கிங்கரர்களான நித்யஸூரிகளனைவரிடத்தும் அன்பைக்குறைத்து, அவ்வன்பு முழுவதையும் தம்மொருவர் பக்கலில் அமைத்தருளின பரமோபகாரத்தைப் பேசுகின்றார், இப்பாட்டில். “சென்றால் குடையாம்” என்றபடி பலவகைப் பணிவிடைகளையுஞ் செய்யவல்ல திருவனந்தாழ்வானிடத்தும், உவந்தேறகைச்சூரிய பெரிய திருவடியினிடத்துமே அன்பு குறைந்ததென்றால், மற்றையோரிடத்துக் குறைவுற்றது, கைமுதிக நியாயத்தாற் பெறலாகுமென்க. ஐது எனினும், நொய்து எனினும் அற்பமென்றே பொருள்; இங்கு ஒருபொருட் பன்மொழியாய், ‘மிகவும் அற்பமாக’ என்று பொருள்படும்.

இப்படி “வாழ்ச்செய்தாய் எம்பிரான்!” என்ற ஆழ்வாரை நோக்கி, எம்பெருமான், “ஆழ்வார்! இன்று வாழ்ந்ததாகக் கூறுகின்ற நீர் நெடுநாளாக இவ்விருள் தருமா ஞாலத்தில் தட்டித்திரிந்து அலமந்து மிகவும் இளைத்தீரே” என்ன; அதற்கு ஆழ்வார், “ஐயனே! உன்னை இன்று நெஞ்சாய் நினைத்து, பிறகு ‘நெஞ்சழியும்’ என்றபடி மறச்சைதில்யமும் பெற்று, கண்களும் நீர்மல்கப்பெற்று, பிறகு, இவ்வாறான பரிபாகங்கள் பிறக்கக்கூடியாக நீ செய்தருளின நன்றிகளை மறநம பண்ணிக்கொண்டே ஸகலதாபங்களும் தவிர்ப்பெற்றேனாகையால்,

ன் சிரமத்தைப்பற்றி உனக்குச் சிந்திக்கவேண்டிய கடமையிலை” என்கிறார், பின்னடி களில். அசம்பு-கண்ணீர்; ‘சுரு’வாஸு’ என்ற வடசொல் திரிபு. [சுரு+சுஸு, சுரு’வாஸு; கண்ணீர்.] சிரமம்—மூல; என்ற வடசொல் திரிபு. கையுள் திருவாழியுமான அழகைக் கண்டபின்பும் இளைப்பாறக் கேட்கவேணுமோ என்பார் ‘நேமி நெடியவனே!’ என விளிக்கின்றார். .... (8)

471 பனிக்கடலிற்பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டோடிவந்து * என்

மனக்கடலில்வாழவல்ல மாயமனாநம்பீ *

தனிக்கடலேதனிச்சுடரே தனியுலகேயென்றென்று *

உனக்கிடமாயிருக்க என்னையுனக்குரித்தாக்கினையே. (9)

பனி கடலில் பள்ளி	{	குளிர்த் திருப்பாற்கடலில் பள்ளி	{	தனி சுடா என்று	{	ஒப்பற்ற சூழ்த்யமண்டல மென்றம்
கோளை பழகவிட்டு		கொளளுதலைப் பழகியதாகவிட்டு		தனி உலகு என்று		ஒப்பற்ற பரமபதமென்றம் (சொல
ஒடிவந்து	{	(மறந்து விட்டு)	{	உனக்கு இடம் ஆய்	{	லப்படுகிற இலை)
என மனம் கடலில்		(அங்கு நின்றும்) ஒடிவந்து		இருக்க		உனக்கு (ஏற்ற) வாஸந்தாநமா
வாழ வல்ல	{	எனனுடைய ஹருத்யமாகிற கட	{	அவற்றை உபேகித்துவிட்டு)	{	யிருக்கச் செய்தேயும்
மாயம் மனாநம்பீ		லில் வாழ வல்லவனும்				
தனி கடல் என்று	{	ஆச்சரிய சக்தியை யுடையவனும்	{	என்னை உனக்கு	{	(மிகவும் நீசுண) அடியேனை
		(பெரிய பிராட்டியார்க்குக்) கண		உரித்து சூக்தியே		உனக்கு உரிய வாஸந்தாநமாக
	{	வனும் குணபூர்ணனுமான எம்	{		{	அமைததுக்கொண்டருளினையே!
		பெருமானே!				(இது என்ன லெனசேய்யம்!)
	{	ஒப்பற்ற திருப்பாற்கடலென நம்பீ	{		{	

* * * —எம்பெருமான், தன்னை அநுபவிக்கும்வர்களான நித்தியஸூரிகளை உபே கித்துவிட்டு, என்னிடத்து அன்புபுண்டு, என்னையே போக்தாவாகக் கொள்ளவந்தான் என்றார், கீழ்ப்பாட்டில்; இப்பாட்டில், அவ்வெம்பெருமான் தன்னுடைய போக (ஹொம்) ஸ்தாநங்களையும் உபேகித்துவிட்டு வந்து என் நெஞ்சையே தனக்கு உரிய இடமாக அங்கீ கரித்தருளினு நென்கிறார்.

“ஒளடி நுதெ உவந்திவடி மிவாஸஜாநெயாவெய்யுஅடிவடிவடிநெ தலவா: வரவடி! சன:கருவெயரடி உ வு-ஷிரா-வா-வா-உகூஷா-தா கரீயகயஜா-ரணாவடி-தெ || [வரத ராஜபஞ்சாசத்-] என்ற தூப்புற்பிள்ளையி னருளிச்செயல், இப்பாசாததை ஒருபுடை அடி யொற்றிய தென்றுணர்க. ‘பள்ளிகோள்’ என்றவிடத்து, கோள்—முதனிலைதிரிந்த தொழிற் பெயர். பழகவிட்டு—பழகும்படிவிட்டு; அதாவது—‘எம்பெருமானுக்குப் பனிக்கடலில் பள்ளி கொள்ளுதல் எப்போதோ பழைய காலத்தில் இருந்த சங்கதி’ என்னும்படியாக விட்டு என்றபடி; பழகுதல்—பிராசீநமாதல். மனத்தைக் கடலாகக் கூறியது—குளிர்ச்சி, இடமுடைமை முதலிய தன்மைகளின் ஒற்றுமைபற்றி. “யெய்யவடிவாஸவித்ரஜ்ஞமூலயஜீ வதீ-?” என்பதனால், எம்பெருமான் ஸூர்யமண்டலத்தை இருப்பிடமாகக் கொண்டவ னென்பது அறியற்பாற்று. .... (9)

472 தடவரைவாய்மீளிர்த்து மின்னுந்தவளநெடுங்கோடிப்போல் *

சுடரோளியாய்நெஞ்சினுள்ளே தோன்றுமென்சோதிநம்பீ *

வடதடமும்வைகுந்தமும் மதின்துவராவதியும் *

இடவகைகளிகழ்ந்திட்டு என்பாலிடவகைகொண்டனையே. (10)

தடவரை வாய்	பெரிய பர்வதத்தில் மிகவும் விளங்கா	வைகுந்தமும்	வைகுந்தமும்
மிளிர்ந்து மின்னும்	நின்றள்ள பரிசுத்தமான பெரிய	மதிள் துவராவதியும்	மதில்களையுடைய த்வார கையும்
தவளம் நெடு கொடி போல்	தொரு கொடிபோல,		(ஆகிற)
சுடர் ஒளி ஆய் என்	மிக்க தேஜஸ் ஸ்வரூபியாய் எனது	இடவகைகள்	இடங்கையெல்லாம் உபேகித்து
நெஞ்சின் உள்ளே	ஹருதயத்தினுள் விளங்கா நின்	இகழ்ந்திட்டு	விட்டு,
தோன்றும் சோதி	துள்ள ஒளியினில் நிரம்பியவனே!		
வடதடமும்	வடதிசையினுள்ள திருப்பாற்	என்பால் இடவகை	என்னிடத்தில் வாஸஸ்தாந புத்தி
	கடலும்	கொண்டனையே	யைய் பண்ணிய ருளினையே!
			(இஃது என்ன வாதஸ்யம்!)

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் எம்பெருமான் திருப்பாற்கடல் முதலிய திவ்ய ஸ்தானங்களை மறந்துவிட்டுத் தம்மிடம் போந்தபடியைப் பேசியருளினார்; ஒரு பொருளை மறதியினால் விட்டவர்கள் மீண்டும் ஒருகால் அப்பொருள் நினைவுக்கு வரும்போது அதனை அங்கீகரிப்பது போல, எம்பெருமானும் இப்போது திருப்பாற்கடல் முதலிய விடங்களை மறந்துவிட்டானே லும், பின்பொருகால் அவை நினைவுக்குவரின், அவற்றை அங்கீகரித்தருள் வானன்றோ? என்று சிலர் சங்கிப்பதாகக் கொண்டு, அச்சங்கைக்குப் பரிஹாரம் பிறக்குமாறு இப் பாட்டை அருளிச்செய்கின்றாரென்க. “இடவகைகள் இகழ்ந்திட்டு” என்றதில் நோக்கு. ஒருவன் தன் மனைவியை மறந்து மற்றொருத்தியைக் காதலித்தானாகில், பின்பு ஒரு காலத்தில் மனைவியை ஸ்மரித்து, அவளோடு புணரக் கருதக்கூடும்; அவன்றானே அவளிடத்துச் சில குற்றங்குறைகாரணமாக அவளை இகழ்ந்து விட்டிட்டானாகில், மீண்டு ஒருகாலும் அவளை நெஞ்சினும் நினைவான்; அதுபோல, எம்பெருமான், திருப்பாற்கடல், பரமபதம், ஸ்ரீத்வாரகா புரி முதலிய இடங்களைத் தானே புத்தியூர்வமாக இகழ்ந்துவிட்டு வந்தனனாலால், இனி அவ் விடங்களை ஒருகாலும் நினைக்கவும் மாட்டான் என்பது திருவுள்ளக் கருத்து.

பெரியதொரு மலையின் கொடுமுடியில் நிர்மலமாக விளங்குகின்ற ஒரு கொடி எல் லார்க்கும் காண எளிதாயிருக்குமாறுபோல, என்னுடைய ஹருதய கமலத்தினுள்ளே ஸ்ஷபஷ்டமாகப் பளபளவென்று விளங்காநின்ற தேஜஸ் ஸ்வரூபியே! என்று எம்பெரு மானை விளிக்கின்றார், முன்னடிகளில். மிளிர்ந்து மின்னும்-மீயிசைச்சொல். தவளம்— பவஹ மென்ற வடசொல்திரிபு. இரண்டாமடியில், சுடர், ஒளி, சோதி என்ற இம்மூன்று சொற்களுக்கும், முறையே, திவ்யாத்மஸ்வரூபம், திவ்யமங்கள விக்ரஹம், திவ்யகல்யாண குணம் எனப் பொருள்வாசிகாண்க. மூன்றாமடியில், வடதட பெண்பதை, வடபுடைய பெண் னும் வடசொல்லின் விகாரமாகக் கொண்டு, ஆலிலை என்று பொருள் கூறுவாரமுளர்; (தளம்=தடம்; ஸ்ஷபபாஹஷ்ட:) துவராவதி—ஜ்ஜாவதி. இகழ்ந்திடுதல்—வெறுப்புக்கொள்ளு தல். என்பால்=பால்—ஏழனுருபு. இடவகை—இடம். “கொண்டனையே” என்றதற்குப் பின், இப்படியுமொரு ஸௌசில்யமிருப்பதே! இப்படியுமொரு ஸௌலப்ப மிருப்பதே! இப்படியுமொரு வாத்தஸ்ய மிருப்பதே! எனக்கூட்டி உபந்யஸிச்சு.

“உனக்குரித்தாக்கினையே” ‘என்பாலிடவகை கொண்டனையே’ என்று—‘இப்படி செய்தாயே!’ என்று அவன் திருவடிகளிலே விழுந்து கூப்பிட இவரை யெடுத்து மடியிலே வைத்துத் தானும் ஆச்வஸ்தனைபடியைக்கண்டு ப்ரீதராயத் தலைக்கட்டுகிறார். “அதனிற பெரிய வென்னவா’ என்று நமமாழ்வாருக்குப் பகவத் விஷயத்திற் பிறந்த அபிநிவேசமெல் லாம், இப்பெரியாழ்வார் பக்கலில் ஈச்வரனுக்குப் பிறந்தபடி இத்திருமொழி” என்ற ஆன்றோருரையி லருளிச்செயல் இங்கு அறியற்பாலது.

...

...

(10)

- 473 வேயர்தங்களுகுலத்துதித்த விட்சேத்தன்மனத்தே *
கோயில்கொண்டகோவலனைக் கொழுங்குளிர்முகில்வண்ணனை *
ஆயரேற்றையமரர்கோவை அந்தணர்தமமுத்தத்தனை *
சாயைபோலப்பாடவல்லார்தாமும் அணுக்கர்களே.

(11)

வேயர் தங்களுகுலத் து உதித்த விட்டு தித்தன் மனத்து	{ வேயர்களுடைய வம்சத்தில் அவத ரித்த பெரியாழ்வாருடைய ஹரு தயத்தில்	அமரர் கோவை	நித்யஸூரிசுருக்கு நிர்வாஹகனும்
கோயில்கொண்ட	{ திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளி யிருக்கிற	அந்தணர்தம் அமுதத்தனை	{ (ரைகர் முதலிய) மஹாஷிகளுக்கு அம்ருதம்போல் இனியனுமான எம்பெருமானே
கோவலனை	கோபாலனும்	பாட வல்லார்தாம்	{ (இத்திருமொழியினால்) பாட வல் வர்கள்
கொழு குளிர் முகில் வண்ணனை	{ கொழுமையும் குளிர்ச்சியும் பொருந் திய மேகம் போன்ற நிற ததை யுடையவனும்,	சாயை போல	நிழல்போல
ஆயர் ஏற்றை	இடையாகருக்குத் தலைவனும்,	அணுக்கர்கள்	{ (எம்பெருமானே எப் போதும்) அணுகி வருக்கப் பெறுங்கள்.

* * * —இப்பாட்டால், இத்திருமொழிகற்பவர்களுக்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டு
கிறார். விஷ்ணுசித்தர் என்கிற ஆழ்வார் திருநாமத்திற்கு வயுப்பத்தி இப்பாட்டில் விசத
மாகும். ‘விஷ்ணுவை ஹருதயத்தில் அமையப் பெற்றுள்ளவர்’ என்ற அத்திருநாமத்தின்
பொருள் ஒன்றையடிசளால் விரிக்கப்பட்டது.

[வேயர் இத்தியாதி.] பெரியாழ்வாருடைய திருவம்சத்திற்கு வேயர்துல மென்று
திருநாம மென்பர்; “முன்னை வினையகல மூங்கிற்குடியமுதன் என்று—இராமாநுச நூற்றந்
காதி அருளிச்செய்த திருவரங்கத்தமுதனார் மூங்கிற்குடியர் என்றதுபோல, இவர் வேயர்குடியர்
என்கிறது.

எம்பெருமான் இடைக்குலத்திற் பிறந்து அனைவர்க்கும் எளியனானதுபோல ஆழ்வார்
மகங்கும் எளியனானபடியைக் கோவலனை யென்பது குறிக்குமென்க. எம்பெருமான்
ஆழ்வார் நெஞ்சிற் புகுந்தபின்பு விலகுகணமானதொரு புகரைப் பெற்றன நென்பதைப்
பெறுவிக்கும், “கொழுங்குளிர் முகில்வண்ணனை” என்பது. கொழுமை—செழுமை. எம்
பெருமானுடைய ஒளதாரியத்திற்கு முகிலை உவமை கூறினரென்றுங் கொள்வர். ஆயரேறு—
இடைக்குலத்திற் பிறக்கப் பெற்றோமென்னும் மகிழ்ச்சியினால் சாண்போலச் செருக்குற்றிற்
பவன். ஆழ்வார் திருவுள்ளத்திற் புகப்பெற்ற மகிழ்ச்சியினாலும் அங்ஙனமே செருக்குற்றி
னென்க. அந்தணர்—ஆகிரியர்; நச்சினர்ச்சினியர் “அந்தத்தை அணவுபவர்” [வேதார்த்ததைச
சார்பவர்] எனவிரித்துக் காரணப்பொருளுரைத்தனர்; “அணவுபவர்” என்றது அணர் என
விகாரப்பட்டது. “ஆணத்தின் சிரமிததை” என்ற சடகோபரந்தாதிச் சிறப்புப்பாயிரச்
செய்யுளின் ஈற்றடியில் “கார் அணனைக் கம்பனை நினைவாம்” என்றவடம நோக்கத்
தக்கது. அந்தம்+அணர், அந்தணர்; தொகுத்தல். இனி, “அம தண் அர்” எனப் பிரித்துப்
பலவாறுகப் பொருள்கொள்வாரு முளர். “அந்தணரென்போற்றவோர் மற்றெப்பொருட்குஞ்
செந்தண்மை பூண்டொழுகலான்” என்ற திருவள்ளுவர் திருக்குறளும், அவ்விடத்துப்,
பரிமேலழகருரையும் நோக்கத்தக்கது. “நூலே கரகம் முக்கோல்மனையே, ஆயுங்காலை
அந்தணர்க்குரிய” என்ற தொல்காப்பிய மரபியற் குத்திரத்தின் கருத்தை நோக்கினால்,
அந்தணரென்ற சொல் யதிகளைக் குறிக்குமென்பது தெற்றென விளங்கும்.

அமுதத்தினை—அத்து, இன் என்ற இரண்டும் சாரியை; ‘அந்தணர்தம் அமுதை’ என்றபடி; உவமையாகுபெயர். சுவையின் மிகுதிபற்றியும், பெறற்கருமைபற்றியும், விபுதர்கட்கே போக்யமாயிருக்குந் தன்மைபற்றியும், பருகினவர்களை மயக்குந்தன்மை பற்றியும் எம்பெருமானை அமுதமாகக் கூறுதல் ஏற்குமென்க.

ஈற்றடியில் ஒரு ஐதிஹ்யம்:—பண்டு எம்பெருமானார் திருக்கோட்டியூர் நம்பியைத் திருவடி தொழுவதற்கென்று அங்கு எழுந்தருளின காலத்தில், சிலர் எம்பார் என்ற ஆசிரியரிடம் வந்து “சாயைபோலப் பாடவல்லார்” என்ற அடியின் கருத்தை அருளிச்செய்யவேணும்” என்று பிரார்த்திக்க, எம்பார், “எம்பெருமானரிடத்தில் இதன் பொருளை நான் கேட்டுணர்ந்ததில்லை; இப்போது அவரைக்கேட்டு உங்களுக்குச் சொல்லுவோ மென்று பார்த்தால், அவர் திருக்கோட்டியூர்க்கு எழுந்தருளியிருக்கிறார்; ஆகிலும் நான் உங்களுக்கு இப்போதே சொன்னேனாகவேணும்” என்று, எம்பெருமானருடைய திருவடிகளை யெடுத்துத் தம் திருமுடியின்மீது வைத்துக்கொண்டு, “இப்போது உடையவர் எனக்கு அருளிச்செய்தார், சொலுகிறேன் கேளுங்கள்” என்று “அந்தணர்தம் அமுதத்தினைப் பாடவல்லார் சாயைபோல அணுக்கர்கள்” என ‘அந்வயித்துப் பொருள் கொள்ளுங்கள்’ என்றருளிச் செய்தனராம். தம்முடைய நிழல் தமமை விட்டு அகலாதவாறு போல, எம்பெருமானைப் பாடுமவர்கள் அவ்வெம் பெருமானை விட்டு இறையும் அகலாது அவன்றனக்கே அத்தாணிச் சேவகராகப்பெறுவர் என்றவாறு. இனி, ‘சாயைபோல—குளிர்ந்தியுண்டாம் படி, பாடவல்லார் தாம்—, அணுக்கர்கள்’ என்றும் சிலருரைப்பென்ப. சாயை—அமாயா.

அடிவரவு:—சென்னி பறவை எம்மனா கடல் பெண் உன் பருப்பதம் அனந்தன் பனி தடவரை வேயர் மாகழி.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.